

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEHNAZ & GÜLŞEN HAŞİMOĞLU

KUMA

III

KUMA III

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

© 2018, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları

© Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu

Editör Şefika Aydın

Sayfa Tasarımı Feyzanur Uğur

Kapak Tasarımı Orbay Orhan Emre

Kapak Uygulama Gizem Ulaş

1. Baskı Kasım 2018

Yayınevi Sertifika No 23136

ISBN 978-605-2050-39-2

BASKI VE CİLT

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 34191

DOKUZ YAYINCILIK

Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A

Bayrampaşa / İstanbul

0212 640 00 35

ŞEHNAZ & GÜLŞEN HAŞİMOĞLU

KUMA

III

Giriş

Bir çığlık sesi duymak yeterli olur. Göğüs kafesini zorlayan o acı feryat, canını yerinden sökecek kadar güçlüdür. Hemen o anda bir feryat daha duymaktansa ölmeyi yeğlersin. Çünkü bilirsin; göreceklein veya duyacakların sandığından daha beterdir. Ölmek, ölüp dirilmekten daha kolay bir kaçış yoludur.

Bir çığlık sesi daha can yaktı. Bir feryat sesi daha yürek acıttı.

Konağı saran çığlıklara, Mirhan'ın ağlayışı eşlik etti. Beritan oğluna son sürat koştu. Şerwan yerde yeğenine siper olmuş kız kardeşini izledi. Mirhan iyiydi. Bir zarar görmesinden korktuğu oğlu, çok şükür iyiyiydi ama ağlıyordu.

“Ağır!”

Annesinin feryadı kulaklarına dolunca hızlı adımlarıyla ara kapıdan Vedat'ın bahçesine geçti Şerwan Ağa. İşittiği her ses, aklıyla oynuyordu. Babası düşmüştü. Babasının tansiyonu fırlamıştı. Bayılmıştı ve annesiyle kardeşleri korkmuştu. Daha kötü ihtimalleri fısıldayan her sesi geri itti. Kendi ayakları merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

“Ambulansı ara... Ambulansı ara... Kahretsin ulan ambulansı ara...”

Necirvan'ın sesi adamı son basamakta durdurdu. Şerwan Ağa

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

son basamakta anladı. Bu gece Eroğlu konağı kavgayla başlayıp, hiç susmayacak bir feryatla bitecekti. Gece bitecekti. Çığlıklar durdurduğu adımlarını tekrar harekete geçirdi. Babasına bir şey olmuştu.

Salona girer girmez, yerde babasının hareketsiz bedeni kara gözlerine ilişti. Yanı başına çöken annesinin kendini döverek ağlayışını nefesini tutarak izledi. Nêçîrvan babasının yanına çömelmişti.

“Baba...” Yutkunarak fısıldadı Şerwan. Bu feryatlar Agir Ağanın ölümü için miydi? Babası ölmüş müydü? Şerwan adımlarını babasının yanına kadar güçlkle sürdü. Nêçîrvan’ın gömleğinin düğmelerini açtığını gördü.

“Baba... Uyan...” diyen Nêçîrvan’ın yalvarışını kulağındaki uğultulara rağmen duydu.

Zozan Eroğlu kocasının başında durarak ağıtlar yakarken, Jiyan babasına gitmek için çırpınıyordu. Bermal ve Ezo zapt etmeye çalıştıkları kıza bağırmasını söylüyor, korktuğu gibi bir şey olmadığına ikna etmek için faydasız bir çabaya giriyordu. Zilan sığındığı köşede ağlayarak dayısını izliyordu.

“Bırakın bırakın... Baba... Baba uyan, baba...” Gözlerini açsa Jiyan duracaktı. Bir ses verse, kızına hayat verecekti. Sadece gözlerini açması gerekti. Babası öyle yerde kıpırtısız duramazdı. Ölü gibi yatamazdı. Agir Ağaya öyle düşmek yakışır mıydı? Jiyan onu zapt edenlere kızgınlık duydu.

Botan iliklerine kadar donmuştu. Ambulansı arayan Vedat gözlerinin önünde gidip gelirken, babasının durumunu izah ederken görmüyordu. Elini kalbine götürüp ayağının dibine yığıldığından beri gözlerini açmayan babasının yumduğu gözlerinden alamıyordu gözlerini.

Bu sonsuz bir uyku değildi.

Agir Eroğlu’ndan ses çıkmıyordu. Cansız bir beden gibi yerde kıpırtısız uzanıyordu. Şerwan babasını yanına çöktüğünde, kollarından tutarak kaldırmaya çalıştı. “Baba... Baba hadi kalk... Hadi babam ses ver bana...” Her baba deyişinde babasının sesinden mahrum kalmanın acısını çekti.

Babası oğlunu duymadı. Babası karısının feryadını susturmadı. Babası kızına istediğini vermedi. Agir Eroğlu çığlıklara, ağıtlara ses vermedi. Hâlbuki Agir Ağ çok sesi sevmezdi. Anında uyarırdı. Ço-

cukları onu rahatsız etmezdi.

Şimdi niye gözlerini açıp susturmuyordu şu sesleri?

“Ağır uyan...” diye kocasının yüzüne bağırdı Zozan Eroğlu “Uyan... Çocukların ölüyor burada...” Görmüyor muydu çocuklarının halini?

“Baba ölme!” diye fısıldadı Neçirvan. “Baba lütfen ölme...” Buğulanan gözleri, babasını bulanık görüyordu. Kalbi sıkışan babası sadece kendinden geçmişti. Uyanma vaktiydi. “Ayağa kalk...”

Bir ses çıkmadı. Göğsünden güçlü bir nefes yükselip inmedi.

Jiyan delirmiş bir şekilde saçları savrulurken babasına gitmek istedi. İki yengesinin elinden kendini kurtarıp yere düşerken, sürünerek babasına doğru gitti. Ayaklarının dibinde durduğunda çığlık atmaya devam etti. Ayaklarını tutarak canını yakmaya korkan Jiyan hafif sarstı. Canı zaten yanıyordu.

“Uyan... Baba yalvarırım... Uyan baba... Kurban olurum sana... Hadi kızına bir cevap ver... Lütfen gözlerini aç...” Yalvaran sesi sona doğru yükseldi. Çıldırılmışçasına babasına bağırdı. Bir baba nasıl kızının sesine ses vermezdi? Kızı ağlarken neden çırpınışlarına derman olmazdı?

Beritan, Baran ve Şilan içeriye koştuklarında gördükleriyle şokta kalmışlardı. Şilan yarılan başına aldırınmamıştı. Alnından kanlar akarken, babasını yerde, başında ağlayan ablası ve annesini görünce gücünü kaybederek yere düştü.

“Baba...” derken fısıltısını kendisi bile duymadı.

Beritan kucağında duran oğlunu sıkıca tutup düşmemek için karpıya yaslandı. Baran yere düşen kızı kaldırmaya çalıştı.

Feryadı duyan tüm komşular Eroğlu konağına akın etmişti. Ambulans Eroğlu konağına doğru gelirken, gören herkes bahçeye koşmuştu. Duyanlar duymayanlara haber vermişti.

Ambulans görevlileri sedyeyi alarak tarif ettikleri gibi yukarıya koşmuştu. Ailesini Ağır Ağadan uzaklaştırmaya çalıştılar. İlk müdahale yapılmıştı. Nabızı oldukça düşük olan adamın bilinci kapalıydı.

“Lütfen, yardımcı olun bize.”

Ambulans teknisyeni konuştuğunda Şerwan ailesini geri çekerek babalarını almalarına izin vermişti. Ağır Eroğlu büyük kalabalık içerisinde ambulansa götürülmüş, yola çıkmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Arabalara atlayıp hastane yoluna girerken telefonlar susmuyordu. Kimse açmadı. Herkesin tek derdi Agir Eroğlu'ydu.

Şerwan Eroğlu ambulansı geçerek hastaneye varmıştı. O ambulansın içinde babasının olduğunu bilmek, can evinden vuruyor, kaza yapmasına sebep oluyordu. Bekleyemezdi. Babasını bir an önce getirmelerini istedi. Ambulans hastaneye getirildiğinde doktorları dışarıya koşmuştu.

Eroğlu ailesi sedyenin peşinden koşarken, Jiyan hastane koridorunun ortasında yere düşmüştü. Babasını görmeye daha fazla dayanamamıştı. Bermal kolundan tutup ayağa kaldırdı ama kalkamadı. Ve bedeni hastane koridorunda yığılıp kaldı.

Bermal hemşireleri çağırırken, ailesinden kimse Jiyan'ı görmedi.

Agir Eroğlu ilk müdahaleye alındığında hepsi camın önüne yapışmıştı. Şerwan babasının doktoruna bağırdı. Sert sesi hastaneyi ayağa kaldırmıştı.

“Kurtar onu, Hasan... Kurtar babamı, kurtar...”

Botan herkesten sonra hastaneye vardığında yavaş adımlarla ailesine doğru gitti. Dağılan ailesini izledi. Çığlık çığlığa bağırان annesi ve yüzü kanlar içerisinde kalan kız kardeşini gördü. Bir köşeye geçip yere düşen Vedat'ı gördü. Camın önünde babasının uyanmasını izleyen Şerwan ve Nêçîrvan'ı gördü.

Tüm suç onundu. Babasına bağırmasaydı bunlar olmayacaktı.

Babasına bağırmasaydı... Babası üzülmez, düşmezdi. Bir evlilik uğruna babasını yakmış, ölüme göndermişti.

İki ağabeyinin arkasına geçti Botan sessizce. İçeride babasına müdahale eden adamların telaşını görürken kalbi durdu. Geç kalmış olamazlardı. Geç kalmış olamazlardı. Hayır, babalarına bir şey olmamıştı.

Cama aniden çekilen perdeyle Şerwan Eroğlu cama hızla vurup onlara bağırdı:

“Kaldır ulan onu... Babamı göster bana...”

Amcaları, halaları, teyzesi ve dayıları bütün aile hastaneye koştu. Diyarbakır'daki herkes hastaneye akın etmişti. Agir Eroğlu'nun haberini almak istiyorlardı.

Kemal ve Şerwan'ın kuzenleri adamı sakinleştirmek için camın

önünden çekti. Kemal onu görmeyen, duymayan dostuna seslenip duruyordu. Delal ve Zivan, Zozan'ı sakinleştirmek için elim bir mücadele vermişlerdi.

Zozan Eroğlu'nun feryadı gelen giden herkesin kulağından yüreğine baskı uygulayarak can yakıyordu.

Hemşireler kanlar içerisinde kalan Şilan'ı muayene etmek için almaya çalıştıkça genç kız gitmek istemiyor, babasının yanında kalmak istiyordu. Başı umurunda değildi. O babasından haber almak istiyordu. Müdahale altında kalacak diyen bir haber, durumu iyi olacak diyen bir haber istiyordu.

Ezo ve Zilan heba olmuş bir şekilde ağlamaya devam ederken Beritan da düştüğü yerde ağlıyordu. Oğlunu Baran'a teslim etmiş, kız kardeşlerinin yanına göndermişti.

Aileleri zor günlerinde koşarak yanlarına gelmişti. Dağılan her kadını, her erkeği ayağa kaldırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Nafle çabalar yoğun bakım kapısının açılmasıyla sonlandı.

Yoğun bakımın kapısı açıldığında, Doktor Hasan odadan yorgun bir şekilde çıktı. Dağılan aileyi izledi. Şimdi haberi kendisi verecekti. Beklenti içinde kalan herkese en zor haberi verecekti. Bir doktorun yaşayabileceği en büyük sıkıntıyı, en çaresiz anı yine yaşıyordu.

Şerwan ve Nêçîrwan aynı anda adama koşarken Vedat da ayaklanıp ağabeylerine yetişti.

"Babam ne durumda?" dedi Şerwan ağlamaktan kızarmış gözleriyle.

Herkes nefesini tutmuş, adamdan gelecek hayırlı bir haber bekledi. Agir Ağanın ölmediğini söyleyecekti. Durumun kritik olduğunu ama atlatacağını söyleyen cümlelerin dökülmesini dinleyen herkes bekledi.

"Babanız iyi de..." dedi bu sefer Nêçîrwan. Babası giderse onlar toparlanamazdı. Bir bağırsığın ardından babasının ölümünü doktorun ağzından duymayacaktı. Bu ebedi gidiş erkendi Agir Ağa için. Çocuklarını babasız bırakmayacaktı.

"Şerwan Ağa..." diyen adam yutkunamadı. Bunu açıklamak gerçekten çok zordu. Başındaki boneyi çekip avuçları arasında sıkı. Bazen sırf bu yüzden mesleğinden nefret ediyordu.

"Şerwan Ağa..."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Lan bir şey söyle?” Şerwan’ın deli öfkesi doktorların bir adım geri atmasına sebep oldu.

Bunu açıklamak zordu. Başı önüne eğik Doktor Hasan derin bir nefes aldı. Büyük sessizlikten sonra, o nefret ettiği cümleleri dilinden döktü. Çocuklarına babasının acı haberini verdi.

“Başımız sağ olsun, Agir Ağayı kaybettik...”

Başımız sağ olsun Agir Ağayı kaybettik... Tekrar tekrar kulaklarda çınladı. Agir Eroğlu ölmüştü. Kalp krizi sebebiyle Agir Ağ gözlerini hayata yummuştı.

O an her şey koptu. Zozan Eroğlu’nun bağrından kulakları sağır eden, yürekleri titreten bir feryat koptu. Yumruklarını göğsüne ardı ardına indirdi. Agir, çılgılığı hastaneyi doldurdu.

Şilan duyduklarına daha fazla dayanamayarak, kendinden geçti.

Botan hâlâ donuktu. Hiçbir tepki vermedi.

Vedat hızla arkasını dönüp ağladı.

Nêçîrvan ve Şerwan söylediklerine inanmadı.

“Ne diyorsun sen?” dedi adamın omuzlarından tutup hızlıca sarsarken. “Sen ne dediğinin farkında mısın lan?” Şerwan yüzüne âdeta püskürüyordu.

Kemal ve dostları adamı gelip almaya çalıştı ama Şerwan Eroğlu izin vermedi. Tek ilgisi babasından doktora kaymıştı. Doktor ne dediğini bilmiyordu. Bir evlada babasının öldüğü söylenir miydi?

“Sen ne diyorsun ulan... Sen ne dediğini farkında mısın ha? Senin ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu doktor?”

“Üzgünüm, Şerwan...” dedi adam çaresizlikle.

“Üzgün... Üzgün müsün?” derken sesi titredi Şerwan’ın. Bir anda vücudu alev aldı. Etrafına hızla bakarken boş duran sandalyelerden birini eline aldı. Bakmadan, birilerine çarpacağını o an hesaba katmadan fırlattı. Çılgılıklarla herkes geri çekilirken Şerwan bağırdı.

“Üzgün müsün? Babam öldü ulan benim...” Hastaneyi birbirine kattı. Babasının ölümü haber edilmişti. Agir Ağanın yarın salası mı okunacaktı? Yarın onu toprağa mı defnedeceklerdi? Onu tutup zapt etmeye çalışan herkesi itti. Fırlattığı sandalyeye tekmesini savurdu.

“Yalan deyin bana...” derken izleyen herkesin üzerinde yaşlı, kızarmış gözlerini gezdirdi. “Şerwan yanlış duydun deyin...” Dese-

ler inanırdı Şerwan. Bir an bile şüphe duymaz inanırdı.

Yarın sabah Agir Ağa, Şerwan diye nasihatine, sitemine başlamayacak mıydı? Hayır, inanmıyordu. Agir Ağa o yataktan kalkacaktı. “Agir Ağa ölmedi... Benim babam ölmedi, Nêçîrvan...” Annesinin feryadını duydu. “Anneme söyle ağlamasın...”

Babasını o yataktan kendi elleriyle kaldıracaktı. Yoğun bakım kapısına varıp otomatik kapıyı kendi eliyle açarken, hızla içeri girdi. Babasının cansız bedenini gördü. Üzerine beyaz bir örtü sermişlerdi.

Yanına vardı. Hızla örtüyü kaldırdı. Gözü kapalı babasını bir müddet izledi. Bu son görüşü değildi. Bu cansız beden babasının değildi. Ne demek Agir Ağa uyanmayacaktı? “Baba uyan, baba... Hayır hayır... Yalvarırım, şimdi değil...” Babasına sarılıp omuzlarından tuttu.

Peşinden içeriye girip adamı uzaklaştırmaya çalışan kimsenin gücü yetmedi. Kimse onu babasından koparamadı. Şerwan Eroğlu engelleyen herkesi itiyordu. Ailesinin feryadı onu yakıyor, gerçek olduğunu gösteriyordu. Oysa Şerwan inanmamakta kararlıydı.

İçeriye Jiyan girdi. Babasının başında ağlayarak onu uyandırmaya çalışan ağabeyini görünce feryatların gerçekliğine inandı. Babası ölmüştü. Ağabeyi kaldıracaktı. Babasının gitmesine izin vermeyecekti.

“Şerwan babamı kaldır... Yalvarırım kaldır onu... Bizden uzağa gitmesin...” Ağabeyinin ayaklarına kapanarak yalvardı. “Yalvarırım kaldır onu... Lütfen... Uyanmasını söyle... Gitmesin... Ben onu çok özlerim... Ben onsuz yaşayamam...”

Hastane, Eroğlu ailesinin acısıyla yıkıldı. Bir taraf Jiyan’ı ağabeyinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bir taraf ise Şerwan’ı babasından koparmaya çabaladı. Yine nafile çabalara girmişlerdi. Jiyan kopamadı, Şerwan durmadı.

Nêçîrvan pencereden babasının cansız bedenini izlerken hüngür hüngür ağladı. Vedat kuzenleri tarafından durdurulmuş, gitmesine engel koyulmuştu. Şerwan içeride harap olmuşken, ona müsaade vermemişlerdi.

Botan aynı adımlarla hastaneden çıktı. Arkasından gidenler kendisine bir şey yapacak korkusuyla, onu yalnız bırakmadı.

Serhad Eroğlu ise her şeyden habersiz, ailesinden kaçmıştı. Ba-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

basının ölümünden habersizdi.

“Şerwan çık oradan.”

En büyük dayısının bağırışını duymadı Şerwan Eroğlu. Kulaklarını herkese kapatmış, sadece babasını uyandırmaya çalışıyordu.

Kemal, Jiyan’ın kolundan tutup çekerek onu kaldırmış ve genç kız bir kez daha bayılırken adamın kollarına yığılmıştı. Kollarının arasına yığılan bedeni dikkatlice kucaklayarak Şerwan’dan uzaklaştırmak için yoğun bakım odasından kaçmıştı Kemal.

Adamın bedenini büyük bir güçle geri çeken dayısı, “Bırak onu...” diyerek uyardı. Şerwan kendinde değildi. Baba acısına yenik düşen yeğeni kendini kaybetmişti. Haklıydı ama bu şekilde olmazdı.

Hiçbir çocuğun babası ölmemeliydi.

“Çek git başımdan!” dedi Şerwan. Dayısına bakmadan onu uzaklaştırmıştı. Babasıyla kalmak istiyordu. Ne dayısı ne amcası engel olmamalıydı. Babası ölmüştü ve son görüşüydü.

“Bırak onu dedim sana!”

“Çık, ulan çık! Rahat bırak beni çık!” Boğazı yırtılırcasına dayısına dönüp bağırdı Şerwan.

Yaşlı adam da yeğeninin durması için yüzüne bağıra bağıra gerçeği vurdu.

“Ağır Eroğlu öldü, Şerwan!”

Bölüm 1

Babalar Ölmez

Ölenler ölümü bilmez, ölüm kalanlar içindir, demişti bir şair. Babanız yok, diyen bir sesin size ısrarla bunu tekrarladığını düşünün. Kulaklarınızda durmaksızın inlediğini, kafanızın içinde sinsice gezindiğini, ruhunuzu teslim alarak günden güne acıyla sınıadığınızı düşünün...

Ebediyete uğurladığınız insanın ardından burun buruna geldiğiniz tek şey, artık olmayacağı gerçeğiydi. Bir tokat yemekten, bir tekmeyle düşmekten, bir hançer yemekten daha sancılıydı.

Hatta tarifi yoktu.

Ölenle ölmüyordun elbette. Sadece bir zaman hatta çok uzun bir zaman sonra alıştığın ama çekmekten asla kurtulamadığın bir acıya dönüşüyordu.

Özlüyorsunuz, görmek istiyorsunuz, sesine ihtiyaç duyuyorsunuz, olmayınca küfür bile edebiliyorsunuz...

Zamanla alışıyorsunuz.

Fakat bir babanın yokluğuna kim alışır?

Ölüm, Eroğlu ailesine Agir Ağanın gidişiyle uğramıştı.

Şerwan Ağa, Neçîrvan, Botan ve Vedat babalarını yıkarken üç adamın gözünden yaşlar sel olup akıyordu. Babalarını yıkama görevini kendileri üstlenmişlerdi. Babalarını son kez görüyorlardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Konuşmuyordu, görmüyordu, duymuyordu, hareket etmiyordu...

Bir babanın kıpırdamaksızın yattığı yerde gözleri kapalı durması ne demektir?

Botan Eroğlu ayağının dibine kurulmuş, babası ağabeyleri tarafından yıkanırken sarılarak ağlıyordu. Kalp krizi geçirmesine sebep olan kavgalarıydı. Söylediği son cümlelerdi. İnat etmeyip babasıyla tartışmasını sonraya bıraksaydı, diretmeyip üstüne gitmeseydi babası yaşıyor olurdu.

Botan hayat boyu kendini suçlayacaktı.

Gözünden akan yaşları elinin tersiyle silen ağabeyi Şerwan'ı fark etti. Babasını yıkamayı o istemişti. Ağabeyi yıkama talebinde bulunduğu babasının öldüğünü idrak edebilmişti. Şimdi ayağının dibine kurulmuş sadece ağlıyordu.

Serhat Eroğlu içeriye girememişti. Kapının arkasına sığınmış, oturduğu yerde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Artık bir babası yoktu. Yanlış olduğunda bunu düzeltecek, yarınını umutla bekleyecek, yaramazlıklarından bıkacak bir adam yoktu. Yılsonu ortalamasını bekleyip, 'Sen düzeleceksin de ben de bunu göreceğim,' diyen bir babası yoktu artık.

'Ne zaman adam olacaksın, Serhad?'

Babasının bağıra bağıra sorduğu isyan dolu sesi kulağında yankılanıp durdu. Canından bezdirdiği adam sevgisinden biraz olsun eksiltmediği oğlunun onu mutlu ettiğini görmeden göçüp gitmişti.

Hem de ansızın...

Daha erkendi. Serhad için daha çok erkendi. Daha yaşayacakları ve babasını gururlandıracağı günler vardı. Daha sen adam oldun, deyip tebrik edeceği nice yol vardı. Hepsini beraber kat edeceklerdi. Ama iyi ama kötü, bin bir azar ve ikazla düşe kalka yine de babasının varlığından güç alarak yaşayacaktı.

İçeriden gelen seslere, etrafını kuşatıp kaldırmak isteyen herkese gözünü kulağını kapamıştı. Bu kapının arkasında kefenlemeye hazır bir beden vardı ve bu beden babasına aitti.

Serhad Eroğlu düştüğü yerden nasıl kalkabilirdi!

Kapının dışında irtibatını kesmiş küçük kardeşi acısıyla baş başa kalırken, içeride üç kardeş kefenlenecek bedeni usulünce temizliyordu.

Vedat ağabeylerinin eline istediklerini tutuştururken, bir gözü Botan'a kayıyordu. Kendini suçluyordu. Yalnızca benim suçum, di-yordu. Vedat biliyordu ki Botan uzun bir süre bu acının altından kalkamayacaktı.

Ya kendisi... Kendisiyle övünen, gurur duyan o bakışlardan mahrum kalacağı günlerde nasıl dayanacaktı? Sabah onu görmeden işe gitmezken, gece sohbetinden bir dem almadan evine geçmezken, aldıkları kararları onayı olmadan yürürlüğe koymazken, cenazeye, hasta evine kendisi getirip götürürken bütün bunları artık yapmaya-cağı bir hayata nasıl tam anlamıyla devam edecekti?

Ailesiyle beraber ayaklanacaktı. Annesini, ağabeylerini, kardeş-lerini, karısını, yengelerini, yeğenini düşünecek ve düşmeyecekti. Kolay mıydı? Hayır!

Yanağını ıslatan damlaları koluna sildi.

"Vedat..." Ağabeyinin titreyen, duyulması zor sesini işitince ba-kışlarını babasından çekerek Nêçîrvan'a çevirdi. Titreyen çenesini hareket ettiremeyince kafasını sallayabildi.

Kardeşi dalmıştı ve suyunu yanlış yere döküyordu. Nêçîrvan uyarmasına uyarılmıştı ama kendisi de çok sağlam durmuyordu. Bir bağımlıla girdikleri odada babasını yerde, Botan'ı başında ağlarken bulunca neye uğradıklarını şaşırılmışlardı.

Hastaneye varana kadar kalbi duran ve bir daha çalışmayan ba-balarının ölüm haberini doktordan almışlardı. Sonrası feryat figandı. Şimdi onu yıkıyorlardı. Az sonra kefenleyecek ve gömeceklerdi.

Nêçîrvan babasının kolunu ovalarken elini sımsıkı tuttu. Ruh-suz, soğuk bir deriydi. O sıcak elleri yoktu. Tuttuğunda güven ve-ren, şefkatli elleri yoktu. Öyle varsaydı. Babasının eliydi sonuçta. Hâlâ şefkati vardı, hâlâ sevgisi vardı, hâlâ sıcacıktı.

Yarın sabah erkenden uyanıp bahçeyi arşınlamayacaktı belki ama Nêçîrvan yine öyle varsayacaktı. Kahvaltıda bütün oğullarıyla uğraşmayacaktı ama yine öyle yaşamış gibi kalkıp işine gidecekti.

Kendi düşünceleri o kadar ağır geliyordu ki. Gözünden boşalan yaşlara dokunacak mecali bulamadı. Omuzları sarsıla sarsıla ağla-maya devam etti. Ciğerinin çürüdüğünü hissetmeyecek kadar uyuş-muştu.

Koca bir çınar devrilmişti. Koca bir çınar evlatlarını gölgesiz bırakmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Daha erkendi be babam,” derken babasının ellerini daha sıkı tuttu Vedat. “Daha bizimle uğraşacağın sabahlar vardı. Daha torun sevecektin. Benim evladımı sevmeden gittin.” Eğilip öptüğü ıslak eline gözyaşları da katılmıştı.

Botan, ağabeylerinin yüzüne bakamadı. Onları babasız bırakan kendisiydi. Ne olursa olsun kendini suçlamaktan vazgeçmeyecekti. Bu bedeni yıkıyorlarsa suçlusu kendisiydi. Yüzünü koluna saklayıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Şerwan ağlayan kardeşini susturamayacağını biliyordu. Babasının guslünü aldırırken epey zorlanmıştı. Botan ayağına sarılıp bırakmıyordu. Hastanede kendini suçlamaktan bir an olsun şaşmamıştı. Bu adamı babası öldü diye nasıl susturabilirdi?

Daha erkendi babam, diyen Neçirvan’a vakti bu kadarmış, diyebilirdi miydi? Diyemezdi. Kardeşi haklıydı; daha çok erkendi.

Dizleri çektiği kahrı daha fazla taşıyamayınca Şerwan Eroğlu iki büklüm babasının üzerine yığılmıştı. Alnını alnına yaslayıp, omuzlarına tutunarak içinde tuttuğu bütün hıçkırıkları salmıştı.

Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken, susturamadığı kardeşlerine sitemle katılmıştı.

“Neden beni bıraktın?”

“Niye bizi bıraktın?”

Vedat ve Neçirvan aynı anda ağabeyine uzanmış, kolundan tutarak çekmeye çalışmıştı.

“Şerwan...” Yutkunarak ağabeyine seslendi Neçirvan. “Yapma böyle.”

Şerwan kollarını kurtardı. “Daha erkendi, Neçirvan. O bizi bırakmamalı, şimdi gitmemeliydi. Bu kadar adamı, çocuklarını nasıl yalnız bıraktı?”

Vedat, ağabeyini dinlerken aldığı temiz havluyla babasını kurulamaya başladı. Burnunu çeke çeke, gözünden akan yaşları sile sile kurulamıştı. Babası gitmişti işte.

Kabullenemeseler de Agir Eroğlu gözlerini bir daha açmamak üzere yummıştı.

Botan kafasını güçlkle kaldırdı. Babasından kopma vakti gelmişti. Son bir kez yüzüne baktı. Bu yüzü bir daha göremeyecekti. Ne gülüşünü, ne kızarken kaş çatışını, ne imasını, ne dalgasını...

En son üzüntüsünü görmüştü. En son hayal kırıklığını, acı çekişini görmüştü.

Kafasını tekrar ayağının dibine gömdü. Bir daha hiç kaldırmayı dilemedi.

Kefeni alarak ağabeyine doğru ağır aksak yürüdü Vedat.

“Şerwan...” Boğazını delen düğümü yutkunamadı Nêçîrvan. “Hadi kalk, babamı kefenleyeceğiz.”

Şerwan kafasını kaldırmadan salladı. “Hayır.”

Botan, ağabeylerini görecektir gibi değildi. “Benim yüzümden... Hepsi benim yüzümden...” Acıyla fısıltıları dökülmüştü.

Vedat, ağabeyine seslendi: “Şerwan.”

Şerwan, kardeşinin sesini işitince kafasını kaldırarak karşısında elinde kefenle duran Vedat’a baktı.

“Kef... Kefenlememiz gerek...” En ağır cümlesi ağzından dökülmüştü Vedat’ın.

Şerwan Ağa kabul etmedi. “Hayır, babam bizi bırakamaz.”

Nêçîrvan koluna dokundu. “Bizi bekliyorlar.”

Şerwan Ağa ısrarını sürdürdü. Babasını sımsıkı tutarak, almalarına izin vermedi.

“Daha çok erken, Nêçîrvan.” Alnını tekrar alnına yaslayıp ağlama şiddetini arttırdı.

Bu can bir kefenlikti. Giden gidiyordu, arkasında kalanların ağlayacağı bir dikili taşın olduğu mezardı.

Nêçîrvan da erken olduğunu biliyordu. Babasını kefenleyip tabuta sarmak onun için kolay mıydı? Değildi ama mecburdu.

“Yapma, bekletemeyiz. Şu an o daha çok üzülmüyordur, daha çok acı çekiyordur. Hadi ayaklan.”

Şerwan kardeşinin desteğiyle doğruldu. Bakışları önce Botan’da ardından arkasındaki tabutta asılı kaldı. Babasını bu tabuta koyup omuzlayacaklardı. Acı çeken bakışları şaşkınlığa dönüştü.

“Babam gidemez.”

Bölüm 2

Acılar Zaman İçinde Tükenir Mi?

1 YIL SONRA...

Gerçeğin üstünü bir kelimeyle kapattığımız çok olmuştur. Bir kelimeye sığındığımız kadar üzerine gidebilseydik, üzerini örtbas etmeseydik, yorgunum demek artık gerçeklerden kaçmamıza yeterli gelmez, belki dağ gibi büyüyüp üstümüze üstümüze gelmeden kökünden hallederdik.

Amma velakin bazı acıları kendi içimizde yaşamaya da mecbur kalıyorduk. Sessiz sedasız...

Şerwan Eroğlu kırgınlığını içinde yaşamaya mahkûm edilmişti. Agir Eroğlu'na hâlâ kırgındı. Onu bırakıp gittiği için, veda etmediği için, hayatlarından çıktığı ve bir daha asla geri gelemeyeceği için dolu dolu kırgındı.

Yıl boyunca devam eden kırgınlığı geçmek bilmiyordu. Geçmek şurada dursun, giderek dalındaki çiçek gibi tazeleniyordu. Artık yorulmuştu. Bitap düşmüş, tükenmişti. Değişmiş, daha kötüs pes etmişti. Hep bir rüya olmasını dilemiş, dilediğiyle kalakalmıştı. Bir gün bu kötü rüyadan uyanacak ve karşısında babasını görecekti.

Çok geceler, bir çocuk gibi sessiz sedasız bir köşede ağlamıştı. Kendisi dahil hiçbirini hak etmemişti bu acıyı. Babasız olmayı hak etmiyordu. Kim babasız olmayı hak ederdi ki!

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Hiçbir evlat babasının ölümünü düşünmez, düşündüğünde irkilerek kaçar. Çünkü baba kaybetmek yuvayı kaybetmektir. Yuvası olmayan bir insanın hayatı nasıl olabilirdi?

Ölüm vardı ve giderek çoğalıyordu. İnsanlar en sevdiklerini kaybediyorlardı. Bir gün hepimiz de bu fani dünyaya gözlerimizi yumacağız. Bu hakikatten kim kaçabilirdi ki...

“İyi misin?”

Omzuna dokunan elin varlığıyla bakışlarını yerden çekerken, adam yorgunlukla kafasını belirsizce salladı. “Biraz yorgunum.” Sığındığı tek cevabı yine olduğu gibi tekrarlamıştı.

Nêçîrvan da yorgundu ama toparlamıştı. Toparlanmaktan başka çareleri yoktu. Ölen babalarıydı ama ölenle ölmüyordu. Sabah uyanıp hayata kaldıkları yerden eksik olsalar bile devam etmek gerekirdi. Ağabeyini düşüncelerinden uzaklaştırmak için, onu can evinden vurmaya hazırlandı. Keyfini yerine getireceğinden nedense şüphesi yoktu. O eski Şerwan olmazdı tabii ama en azından gülümserdi.

“O bacaksız, o yer cücesi, baba nidalarıyla ortalıklarda ağlıyordu.”

Gülümseyen Şerwan etrafa göz attı. “Nerede?”

“Yemek yemiyor diye Beritan ona kızmış. O da sana gelmek istedi.”

Kalbinin teklediğini hissetti Şerwan. Mirhan son bir yılının en tesirli ilacıydı. Son zamanlarda acısını bir nebze azaltan oğlunun ta kendisiydi. Acısının üzerini örten oğlunun küçük kalbi, tatlı nefesiydi. Onu görmek Şerwan’a huzur veriyordu. Şerwan’ı ayakta tutuyordu.

Nêçîrvan’ın bir olayı anlattığı ya da anlatmak istediği zaman büründüğü rol oldukça gerçekçiydi ve olmayan bir anı olmuş gibi lanse ettirebilecek kabiliyete sahipti. Bunun üzerinden Şerwan’a yüklendi. Çatık kaşlarına elleri eşlik etmişti. “Git o bacaksızın kulağını çek, yoksa ben çekeceğim.”

Nêçîrvan’ın yaptıklarını görüyordu Şerwan. Onun da daha fazla üzülmesini istemediği için kendisini toparladı. Ancak oğlu bir yaramazlık yapmış olmalıydı ki Nêçîrvan ne yapacağını kendisi söylüyordu.

“Niye, ne yapmış benim oğlum?”

Nêçîrvan daha ne yapacak, anlamını taşıdığı gözlerini ağabeyine devirdi. “Kızımı öpmüş bugün.”

Oyunbaz kardeşine kakhaha atan Şerwan omzuna vurdu. “Benim oğlum Serhad’a benzeyecek, demiştim.” Daha en başından hepsini uyarılmıştı. Mirhan’a karşı hazırlıklı olmalarını söylemişti.

Oğlunun arkasını kollayan ağabeyine inanamayarak baktı Nêçîrvan. “Ulan kızım daha kundakta, kabul etmem böyle şeyleri.”

Kahkahası giderek yükselen Şerwan konuşmak istese de konuşmadı. Ciğerleri nefessiz kalacaktı bu gidişle.

“Ya sen oğlunun kulağını çekeceksin, yoksa ben küçük bacaklarını kırarım.” Oyunbaz tavırlarına ağabeyi böyle gülmeye devam ederse son verecekti. Şükür kavuşturana; Şerwan Ağanın kakhahasına sebep olup, bizzat şahit olmuştu.

Şerwan, nefes almak için toparlanırken ev ahalisi pencereye doluşmuştu.

Zozan Hanım, Delal Sultan, Ezo, Şilan pencereye istiflenmişti. Beritan, Jiyan, Zilan ise avluya koşmuş, bahçede kakhaha atan adamı izlemeye koyulmuştu. Bermal baba evinde olduğu için bu güzel manzarayı kaçırmıştı. Herkes derin bir oh çekmişti. Aylar sonra Şerwan’ın ilk defa bu kadar çok güldüğünü görmüşlerdi. Babasını kaybettikten sonra gülümsemeyi unutan adam bugün gülmüş, hayata yeniden merhaba demişti.

İzlendiklerini fark etmeyecek kadar Mirhan’ın konusuna adapte olmuştu iki adam. Kardeşine bakıp sormak istediği soruyu nihayet sorabilmişti Şerwan. “Sen nasıl gördün oğlumun çapkınlıklarını?” Abisi soruyu sorarken bile Nêçîrvan’ın gözleri seğiriyordu.

“Roza’ya bakmaya gittim. Bir baktım oğlum beşikte uyuyan kızıma uzanmış öpüyor. Allah biliyor feleğim şaştı o an, gözüm döndü.” Ellerini iki yana açtı. “Beni tutacak kimse de yoktu. Oğlum elimde kalacaktı.”

Şerwan’a anlattığı kesinlikle bir gramını dahi hissetmediği kızgınlığıydı. O anı gördüğünde içine saf bir mutluluk dolmuştu. Mirhan’ın, Roza’ya zarar vermesinden öpmesini tercih ederdi. Bacaksız yeğeni o minik dudağını kızının yanağına değdirip gülerek geri kaçmış, poposunun üstüne düşmüştü. Nêçîrvan hatırladıkça iç-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ten içe gülüyordu. Elbette Şerwan'a bunu söylemeyecekti. Oğlunun hınzırlığını öve öve bitirmezdi. Ne de olsa kız babasıydı, artık tüm oğlanlar onun düşmanıydı.

"Kızın da güzel, Neçîrvan. Ne yapsın benim oğlum?"

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Ya kulaklarını çekersin ya da..." Adamın cümlesini tamamlamasına yeğenin gelişini engel olmuştu. Minik oğlan sağa sola devrilmekten son anda kurtulmayı başararak babasına doğru koşuyordu. Düşmemesi için arkasında tetikte duruyordu Şilan.

"Hah, geldi beyimiz."

Kucağına atlayan oğlunu kollarıyla sarmalayıp uzun uzun öpüp, saçlarını okşadı Şerwan. Dizlerine oturarak dağılan saçlarını parmaklarının ucuyla düzeltti. "Mirhan, amcan senden şikâyetçiymiş, oğlum." Oğlu bir elini esir almış, parmaklarını sıkıp sıkıp serbest bırakıyordu.

Yeğenin sağ salım ağabeyine ulaşmasıyla annesinin yanına tekrar döndü Şilan.

Şerwan konuşturmaya çalıştığı oğlunun, "An...anne..." diye tınlamasıyla derin bir iç çekti. Annesini yine şikâyet gelmişti. Beritan bu sefer çok kızmış olmalıydı ki Mirhan hemen şikâyet edebiliyordu.

Neçîrvan, kardeşi ve yeğenini izlerken sessizce bekledi. Mirhan'ın, Beritan'ı şikâyet ettiği anı çok seviyordu. Kafasını yukarı kaldırdığında avluda Beritan'ı gördü. Gözlerini kısmış oğlunu izliyordu. Yine şikâyet edildiğinin farkındaydı.

"Demek annen sana yine kızdı. Söyle bakayım Beritan'a ne yapayım ben şimdi?"

Küçük dudaklarını büzen Mirhan cevap vermek yerine babasını izledi. Şerwan saçlarını okşarken oğlunu izlemeye doyamayacağını biliyordu. Gün geçtikçe Mirhan kendisine dönüşüyordu ve oğlunun ona benzemesi hoşuna gidiyordu.

"Beritan'a kızmayı bırak da asıl bizim olaya gel. Ne yapacağız senin oğluna şimdi?"

Tekrar gülümseyen Şerwan, bakışlarını oğlundan çevirmeden sordu: "Sen Neçîrvan amcanın kızını mı öptün?"

Mirhan babasına gözlerini kırptırıp uzun süre baktı. Elini kal-

dırarak, “Ro...roja... geh,” diyerek parmaklarını açıp kapadı.

Neye uğradığını şaşırان iki adam bir müddet sessiz kaldı. Roza’yı vermelerini mi istiyordu? Şerwan ve Nêçîrvan yanlış anlamamıştı.

Katran karası gözlerini aheste aheste kardeşine çeviren Şerwan, dehşet içinde bakan yüzünün kızardığını gördü. Kız babası olmak gerçekten çok zordu!

Nêçîrvan’ın, “Ulan senin yaşı kaç?” diye bağırmasıyla kahkahası patlayan Şerwan oğlunu kardeşinden korurcasına sıkıca sarılırken, kardeşi avluya doğru bağırdı bu kez: “Zilan! Kızımızı hazırla, bu evden taşınıyoruz.” Yeğenini kıskançlıktan dönmüş gözleriyle süzerek sebebini bağıra bağıra konağa duyurdu: “Mirhan Ağa daha şimdiden kızımıza göz dikmiş.”

Ev ahalisi nihayet neye güldüklerini anlamış, hepsini keyif sarmıştı. Aylar sonra böyle beraber keyiflenmek o kadar iyi gelmişti ki Zozan Hanım bile kalbinin iyileştiğini hissetmişti. Mirhan ve Roza evi iyileştirecekti.

Avludan yükselen sesiyle gerekli gördüğü cevabı kocasına ilettil Zilan: “Yok ağam, ben kızımı Mirhan’ın eline vermem.”

Şerwan nedenini sorma gereği duymadı. Zira Zilan’ın hemen yanında oğlunu korumak için gardını almış karısı ağzını açıp iki kelam etmek için hâlihazırda bekliyordu. Muhtemel bir kavga iki elti arasında kopabilirdi.

Dilini ağzının içinde gezdirirken, kısık bakışlarını eltisinin üzerinde uzun uzun gezdirdi Beritan. Demek kızını Mirhan’ın eline vermezdi. “Hayırdır, Zilan Hanım, ne varmış benim oğlumda?”

Eltisinin başlattığı minik savaşa zevkle katıldı Zilan. “Çapkın! Daha bu yaşta! Bir de Serhad gibi olacak, diyorsunuz! Yok canım, kızıma yazık.” Ellerini olumsuzca sallayarak reddetti.

Minik savaşlarına Beritan alınganlığını ekleyerek devam etti: “Aman kızın büyüsün benim oğlumun peşinden koşmazsa görürüz o zaman.”

Kafasını omzuna yatırmış, yengelerinin çocuk savaşını hayretler içerisinde izliyordu Jiyan. Şaka yaptıklarının bilincindeydi. Lakin ikisi de yaman, ikisi de çocuklarına toz kondurmayacak kadar çetin ceviz iki kadındı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hanımlar... Hanımlar...” Jiyan dikkatleri üzerine ince nidasıyla alıp düşüncelerini bir çırpıda söyledi: “Kızım sana söylüyorum gelinim sen anla, diyen o gudubet kaynanalardan olacaksınız.” Gelecek cevabı beklemeden avludaki oturma odasına tekrar dönmüş, iki kadını baş başa bırakmıştı.

Görümcesinin arkasından bakan Zilan, düşüncesini sesli dile getirmişti: “Olduğu biri gibi davranmak, olmadığı biri gibi davranmaktan daha az hayal kırıklığı yaşatır.”

Zilan, kıkırdamayla karışık bir ses duyunca hemen yan tarafına döndü. Beritan alt dudağını ısırılmış, gözlerini kaçırıyordu.

“Komik mi, eltim?”

“Değil tabii ki.”

“Niye gülüyorsun?”

“Böyle bir cevap beklemiyordum.”

Zilan gözlerini devirerek omzunu silkti. “Biz seninle anlaşıyoruz. Kızımı size vermeyeceğim.”

İstihza dolu ifadesiyle Zilan’ı süzdü Beritan. “Hah! Senin kızını isteyen kim?”

İki elti birbirlerine tavrılı edasıyla oturma odasına doğru yol aldı. Küçük savaş bitmemişti ama devam etmemişti de. Bir başka güne kaldığı kesindi.

Ev ahalisi işinin başına dönerken, Nêçîrvan ve Şerwan küçük oğlanla bahçede oyun oynayarak zaman geçirmişti. Akşama doğru yorulan baba oğul dinlenmek üzere odalarına çekilmişti.

Mirhan’ın ütülenmiş kıyafetlerini dolabına yerleştirmek için odasına doğru giden kadının arkasından kocası ve oğlu da gelmişti. Arkasından kapıyı kapatan Şerwan Ağa, Mirhan’ın sıkıca boynuna sarılmasıyla Beritan’a hâlâ kızgın olduğunu anlamıştı. “Sen bugün Mirhan’a mı kıydın?”

Kıyafetlerini katlayıp özenle dolaba yerleştirirken, kocasının sorusuyla işine ara verip omzunun üzerinden baba oğula baktı Beritan. En ufak bir fırça atsa kocasına şikâyet ediliyordu. Babacı oğluyla başı dertteydi. Mirhan’ı ürküten kızgın bakışları yüzüne peyda olmuş, korkuttuğu oğlunun bir kez daha babasına sığınmasını sağlamıştı.

“Bütün gün hiçbir şey yemedi. Alıştırmış kendini aç bırakmaya

ben de kızdım tabii.” Kızmakta kendini haklı görüyordu. Zira Mirhan gün geçtikçe zayıflıyordu.

Karısına hak veriyordu Şerwan. Lakin oğluna kızmasını da istemiyordu. Mirhan babasından çok annesinden korkuyordu. Boğazına yapışan oğlunu geriye çekip yüzüne baktı. “Niye yemek yemiyorsun, oğlum?”

“Ah beyefendi yemez. Ancak bahçede koşmayı, toz içinde kalmayı bilir. Hele bir yemesin yemeğini, hele bir yemesin...” Oğlunun kıyafetlerini bir kenara koyarken sinirli edasıyla kocasını cevaplıyordu kadın.

Küçük çocuk annesinin yükselen sesini duydukça daha çok korkuyor, babasına sığınıyordu. Şerwan oğlunun korkmasını istemiyordu. Çocuktan sonuçta, elbette mızızlanacak, yemek yemeyecekti.

“Ona bir daha kızma,” diye uyardı karısını.

“Kızma mı?” Elinde oğlunun el kadar beyaz gömleğiyle kocasına döndü kadın. Saçından düşen tülbentine takılmadı bile. “Yemek yemiyor, Şerwan. Ne demek kızma. Ya şu haline baksana?” diye isyanla soludu.

Mirhan’ın yemek düzeni bir ay öncesine kadar düzenliydi. Annesi ne hazırlarsa burun kıvrımadan yiyordu. Son bir aydır yemek yemiyor, üstelik sürekli ağlıyordu. Yemek yememek gibi bir huy edinmişti kendine. Çocuk doktorunun kontrolünde olmasına rağmen herhangi bir sağlık problemi de çıkmamıştı. Ama Beritan’ın içi rahat değildi. Oğlunun eski haline dönmesini istiyordu.

“Çocuk bu, olabilir.”

“Olamaz, yemeğini yemediği sürece ona kızarım.”

“Ona kızdığın sürece ben de sana kızarım.”

Beritan duyduğu cevapla elinde olmadan gülümsedi. Alt dudaklarını ağzının içine alarak gülümsemeye devam eden kadın kafasını salladı. “Yarın bana bu çocuk neden böyle zayıfladı diye sorarsan sana bunu hatırlatırım.”

Oğlu kucağında ayakta kalacak mecali kalmayan Şerwan Ağa, gülümseyen karısından bakışlarını çekerek yatağına geçip uzandı. Mirhan’ı kucağına oturturken Beritan’a dikkatini tekrar vererek gerekli gördüğü cevabı verdi:

“O zaman bakarız.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ha bir de bakacaksın?” diyerek gülmeye devam etti Beritan. Yarın kızarsa bu cümlesini de zevkle hatırlatacaktı.

“Elbette,” diyen adam karısına karşılık verip gülümsedi. “Oğlun çapkınlığına son sürat devam ediyor. Bugün amcasını kızdırmış.” Sesi kederden uzak, keyifli bir tonda çıkıyordu.

Yatağın kenarına oturan kadın, kocasının keyifli halini görünce ona katılmaya karar verdi. Şerwan eskisi gibi değildi. Öfkesine aniden yenik düşen, konuşmak istediği zaman kaçan, sorunları umursamayan adamdan eser kalmamıştı. Bütün sorunları neredeyse çözen ama kendi sıkıntılarını olurluna bırakan, konuşmayan, gülme-yi unutan bir adama dönüşmüştü. Babası gideli beri Şerwan eski Şerwan değildi.

“Amcasının feleğini şaşırttı bugün.” Oğlunun başını okşarken gülmeye devam etti adam.

“Ah bilmez miyim, annesi az kalsın saçımı yoluyordu.”

Söz konusu Zilan olunca ihtimaller direkt çürüyordu. “Dikkatli olmanız gerek,” diyerek uyardı Şerwan. Roza konağın koruması altındaydı. Mirhan saçının teline dokunsa oğlunu topa tutacaklardı. Konağın bu tür eğlenceleri aradıklarının farkındaydı. Yoksa kardeşi bugün bu kadar uğraşmazdı güldürmek için.

“Bence sen oğlunu uyar. Kız babası, haklı bir nevi.” Yatağında sanki toz varmışçasına silkeleyen kadın, adamın cevap vermesini bekledi.

“Oğlumu illa ki azarlayacağım yani.”

“Evet, başka şans yok küçük ağanın.”

Cevap vermek yerine bir müddet Beritan’ı izledi Şerwan. Bakışları belirsiz, gözlerinde derin bir anlam vardı. Ardından kara gözlerini karısından çekerek kucağında oturan oğluna kaydırdı. Gözle-rinden uyku akan Mirhan’ı dikkatlice yatırdı. Anın tadını sessizce çıkardı.

Eğer Mirhan olmasaydı toparlanması daha güç olacak, çok daha fazla da zaman alacaktı. Bir nevi kendisini şanslı sayıyordu. Toparlayıp ayağa kalkmasına yardımcı olan bir oğlu vardı. Girdaba sürüklendiğini her hissettiğinde, oğlunun minik bir hareketi onu o girdaptan çekip almıştı.

Ya Botan?

Botan'ı toparlayan, çöktüğünde ayağa kaldıran kimsesi yoktu. Hiçbir kardeşinin, ağabeyinin desteğini kabul etmemişti. Herkesten uzaklaşmıştı. Eve gelmediği haftalar aylara dönüşmüştü. Babasının ölümünden kendini sorumlu tutuyordu. O lanet gecedeki kavgalarının babasının ölümüne sebep olduğunu ısrarla söyleyip durmuştu.

Kardeşini gün içerisinde şirkette görürdü. Onun dışında eve pek uğramazdı. Önceleri eve gelmesi için ısrar ederdi Şerwan. Fakat Botan evden uzaklaşmak istediğini dile getirdiğinde sessiz kalarak isteğine razı gelmişti.

Babası gidince hepsi dağılmıştı. Toparlanıp birlik olmaları gerekirken...

"Botan bugün eve geldi." Karısının sesini işitince umutla bakakaldı. Botan'ın hâlâ evde olduğunu bilmek istiyordu.

"Nerede?"

Kafasını eğerek umutla bakan gözlerine sevimsiz haberi verdi kadın: "Gitti..."

Yine mi? Eve ne zaman döneceğini merak ediyordu kardeşinin. "Eşyalarını almaya mı gelmişti?"

"Hayır, annesi ve çocukları görmek için geldi."

"Anladım," demekle yetindi Şerwan.

Botan'ı bugün görmemiş, aradığında ise kardeşi işim var, diyerek telefonu kapatmıştı. Neyin çözüm olacağını bulamıyordu. Eli kolu bağlı, zamanın her şeyi çözmesini bekliyordu.

Serhad'ı toparlayana kadar canı çıkmıştı. Üniversite için Serhad ve Şilan'ı İstanbul'a göndermek istemişti. Nitekim Serhad gitmeyi reddederek Diyarbakır'da kalacağını söylemişti. Serhad gitmeyince Şilan da ailesinden uzaklaşmak istememiş ve gitmemişti.

Şerwan ısrarından vazgeçmeden, gitmek isterse gönderebileceğini söylemesine rağmen Şilan, ağabeyi gibi reddederek evinde kalmış, okuluna Diyarbakır'da devam etmişti.

Beritan kocasının suratının asıldığını görünce avuç içini yanaklarına bastırdı. Güç verircesine gülümserken Şerwan elini tutarak sıktı. Bundan bir yıl önce yaşananlar aklına geldiğinde gözlerini sıkıca kapatıp o geceyi anımsadı.

O cehennem kadar kötü geceyi...

O cehennem kadar kötü geceyi. Çaresizliğinin içinde debele-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

nişini. Ölümün en çıplak haliyle yüzleştiğini. Bir babayı kaybeden evladın çırpınışlarını, o cehennem gibi geçen gecede yaşamıştı. Babasının acısını geçirdiği aylar boyunca derman olan bir oğlan sayesinde ayakta kalabilmişti. Bir evlat babasını kaybetmişti belki ama Şerwan evladıyla kendini kazanmıştı.

Yarın yine mezarına gidecekti. Verdiği kararının ardından karısının sesi düşüncelerinden çekip çıkardı.

“Her şey düzelecek, buna inan.”

“İnanıyorum.”

Bölüm 3

Karar Benim Hükümümdedir

Eskilerde değişmez bir anlayış vardı. Kırılanı gözden çıkarmaz, hemen çöpe atmazlardı. İyileşecek olsun olmasın tamir ederlerdi. Bu insanoğlunun en büyük gönül zenginliği idi. İncitilen her şeye bir özür dileniyor, utanç duyuluyordu. Belki eşya eskisi gibi olmaz, insan affetmezdi ama çabalamak kusursuz bir mükemmellikti.

Amma velakin bugün; en ufak bir çizik, çöpte kire bulanıyordu. Üstelik kıldığını bile kabul etmez, saygı duymaz, yaptığını bile inatla tekrar eden bir topluma dönüşmüştük.

Şerwan da yapabiliirdi. Her şeyi silip yeniden başlayabilirdi. Kırıkları onarması gerekiyordu. Başlaması için de kabullenmesi gereken şey babasının ölümüydü. Ölüm gerçeği vardı. Tamir edemez yahut çöpe atamazdı. Kabullenip sineye çekecekti.

Peki nasıl? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edecekti? Bu derin acıyı yaşayan bir tek kendisi değildi. Ancak babaları, onları dağılmış haldeyken bırakıp gitmişti. Geriye bir enkaz kalmıştı. Ailesinin bu enkazı ortadan kaldıracağına inancı tamdı. Şerwan Ağa, Eroğlu ailesinin inancını kırmamalıydı.

Çıkmadan evvel yatakta uyuyan Beritan ve oğluna ulaşarak, her ikisine de sabah öpücüğünü verdikten sonra odasından çıkmıştı. Kimse uyanmadan şirkete gitmeli, işinin başına dönmeliydi. Ama

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

öncelikle halletmesi gereken bir sorun vardı: Botan'ın eve dönmesini sağlamalıydı.

Aşağıya inerken merdivenlerin son basamağında, Vedat'ın evine geçmeyi sağlayan kapıda hareketlilik gördü. Kapı açılıp tekrar kapanmak için hareket ettirilmişti. Kapıyı kapatanın Ezo olduğunu fark edince endişeye kapılmıştı. Sabahın köründe Ezo'nun, kardeşinin evinde ne işi vardı? Endişe içinde uzun adımlarla Ezo'nun yanına kadar yetişti.

Kendisine doğru gelen kocasının endişesini fark etmeden önce tebessümlü dudaklarıyla karşıladı Ezo. "Günaydın, ağam. Erkencisin?"

"Bir sorun mu var?" Karısının belinden yakaladığı gibi göğsüne hapsedip, dudağını alına bastırdı. Kokusunu içine çektiğinde, özlemine daha net hissetmişti. Gün içinde onu görmek ve konuşmak dışında yaklaşık iki aydır Ezo'nun yanında değildi. Babası öldüğünden beridir, bir düzeni kalmamıştı.

Bazen üç hafta Ezo'nun yanında kaldıysa, yedi haftayı Beritan'ın yanında geçirmiş, iki ayını Ezo'nun yanında tamamlamışsa bir ayını Beritan'ın yanında sürdürmüştü. Ki bunu yaptığını fark etmemiş, zaten iki kadın da onu yadırgamamıştı.

O gece kavgalarında öğrendiği çirkinliklerle tepetaklak olmuştu. Sonu gelmeyen kavganın ortasına ölüm yıldırım gibi düşmüştü. Şerwan iki kadınla sarsılırken, babasının haberiyle kendinden soyutlanmış, dış dünyayla irtibatını kesmişti. Babasının ölümünden sonra Mirhan'ın varlığı dışında Ezo ve Beritan da kendisinin toparlanması için destek olmuştu. İkisinin verdiği desteği asla unutamayacak, küçümseyemeyecekti.

Ağır Eroğlu'nun yerine geçmeyi istememiş ama hayat şartları onu, buna sürüklemişti. Bugünden itibaren çizdiği yola bütün ailesini yanına alarak devam edecekti.

Ezo'nun sesini işittiğinde dalgınlığından sıyrıldı.

"Hayır," diye cevapladı gülümserken Ezo. Endişeli sesini fark etmişti. "Vedat dün gece kıyafetlerini ütülemem için bana vermişti. Ben de ütüledim ama odasına bırakmayı unutmuşum. Şirkete gitmeden bırakayım dedim."

Tuttuğu nefesini ferahlayarak geri bıraktı. "Bermal daha gelme-

di mi?”

“Hayır, bu akşam gelecek.”

Anladım dercesine kafasını sallayan adam, karısının alnına dudaklarını bir kez daha bastırdı.

“Sen neden bu kadar erken uyandın?” Daha evin çalışanları bile uyanmamıştı. Ezo bir adım gerileyerek kocasını baştan aşağı inceledi. Siyah takım elbisesinin içinde sık ve çökmüş yüzüne rağmen hâlâ karizmatik görünüyordu.

“Şirkete gitmem gerek.”

Kahvaltı etmeden nereye gidecekti? “Kahvaltı ettin mi?” sorusuyla etrafına bakındı Ezo. Gözleri Beritan’ı aramıştı. Uyanmış ve onun için kahvaltı hazırlamış olabilirdi.

“Şirkette yaparım.”

“Aç gitme. Hemen şimdi bir şeyler hazırlarım sana.” Gitmeye hazırlandığında kocası kolundan tutarak durdurdu. Sorgulayıcı el gözlerini kara gözlere endeksledi. Nasıl kahvaltı yapmadan işe gidecekti?

“Gerek yok, Ezo. Hemen çıkmam gerek.”

“Şerwan kötü bir şey yok değil mi?”

“Hayır, güzelim. Her şey yolunda.”

İnanmamış, sessizliği korumuştı kadın. Zaten konuşsa da kocasının pek dinleyeceğini sanmıyordu. Parmak uçlarında yükselerek kocasının yanağına bir öpücük kondurdu.

“Hayırlı işler o zaman.”

“Eyvallah.”

Şerwan Ağayı kapıdan uğurlarken hâlâ endişesinden sıyrılmamıştı. Bir sorunun olmaması tek temennisiydi. Keza kocası kendine gelmeye başlamıştı. Herhangi bir sıkıntıyla o eski Şerwan’a dönüşün istemiyordu.

İç sıkıntısını bastırarak yukarı odasına çıktı. Uyumayacağını bildiğinden yatak çarşaflarını değiştirmiş, odasını toparladıktan sonra banyoya girmişti. Uzun sürmeyen banyonun ardından hazırlanıp, aşağıya inmişti.

Mutfığa geçerek kahvaltının hazırlanıp hazırlanmamış olduğunu kontrol etti. Kızlar kahvaltıyı hazırlamıştı. Muhtemelen her iki odaya sofrayı kuruyorlardı. Mutfaktan çıktığı esnada Zilan ve

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Nêçîrvan'ı bahçede konuşurken buldu. Yanlarına doğru giderken varlığını belli etmek için seslendi:

"Rojbaş.1"

"Rojbaş, Ezo." Karı koca aynı anda kadını karşıladı.

Ezo endişesini saklamayacaktı. En iyi ve doğru bilgi kaynından gelirdi. "Nêçîrvan, şirkette bir sorun yok değil mi?"

Yengesinin bir sorun olduğunu düşünmesine anlam verememişti Nêçîrvan. Şirkette bir sorun olsa bile eve pek yansıtırmazlardı. En fazla artık boğulduklarında sebebini anlatırlardı. "Elbette yok, neden?" Çatık kaşlarıyla yanıtını bekledi adam.

Parmaklarını çıtlatmaya koyulan kadın kaynının sorusunu belirsiz ifadesiyle cevapladı: "Şey... Şerwan erkenden şirkete gitti."

Kaşları hayretle yukarı havalanarak alnını kırıştırmıştı. Erken gitmesine sebep olacak bir sorun yoktu ve Nêçîrvan merak etmişti. "Bir şey söyledi mi?" diye sordu hızlıca. Şimdi yengesinin endişesini anlamıştı.

Kafasını olumsuzca sallayan kadın, "Söylemedi," diyerek kaynının da endişelenmesini sağlamıştı.

Nêçîrvan avucunda sıkıştırdığı dokunmatik telefonun ekran kilidinden kurtularak, Vedat'ın numarasını tuşladı. Kulağına götürdüğü telefon ikinci çalışta cevap vermiş, genç adam nefes almadan konuşmuştu:

"Güzellik uykundan uyandın mı?"

"Ne o, sabah sabah çatasın mı geldi?"

"Hayır, kardeşim. Geliyor musun?"

"Evet, bir dakikaya kalmadan bahçede olurum."

"E hadi, şirkete geçiyoruz."

"Bu acelen ne, Nêçîrvan?"

"Bilmem, içimden bir ses bir an önce şirkete gitmemiz gerektiğini söylüyor."

Şerwan'ın erkenden şirkete gittiğini kardeşine söyleyip onu da telaşa sokmak istemiyordu. Oraya gidip ne olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi. Telefonu kapatıp Vedat'ın gelişini bekledi.

Kocasının sabırsızlığı Zilan'ın hoşuna gitmemişti. "Kahvaltı etmeyecek misiniz?" diye sordu Ezo gibi. Kardeşler evden bir an önce

1. Rojbaş: Günaydın

ayrılmak istiyordu ve sebebi Şerwan'ın ani gidişiydi. Kötü bir sonuç beklemiyordu. Ancak belli de olmazdı.

“Hayır, orada bir şeyler atıştırınız.” Karısını göz kırparak cevaplayıp arabasına binmek üzere yanlarından ayrıldı. Vedat bahçeye kapı arasından girdiğinde Nêçîrvan hızlı olmasını söyleyerek yanında götürmüştü.

İki kardeşin gidişini izleyen kadınların merakı, korkusuyla beraber tavan yapmıştı. Botan yine eksikti... Botan olsaydı tam destek çıkarlardı...

“Sence kötü bir şey olmuş mudur?”

“Sanmam, Ezo. Sadece...” Sebepsizce gülümseyerek içinden geçeni dile getirdi Zilan. “Şerwan Ağam aramıza döndü.” Konaktaki hareketlilik iyiye doğru gidiyordu. Zilan herkesten daha çok Şerwan'ın ayaklanmasını istiyordu. Artık dayısı Şerwan idi.

“İnşallah...”

Yürekten istedi Ezo. Eltisiyle beraber oturma odasına doğru yürüdü. Kızlar kahvaltı tepsilerini getirip götürürken, Ezo erkeklerin olmadığını söyleyerek odalarına kurmamalarını söylemiş, açık kapıdan eltisinin arkasından girmişti.

Zozan Eroğlu elindeki biberonu söylene söylene dizinin üstüne bırakırken Delal Sultan, Jiyan'ın saçlarını tarıyordu. Yıllardır değişmeyen diyalog bugün de gerçekleşmişti. Artık değişmez bir rutin olmuştu.

“Sana hep diyorum ucundan keseyim, sen hâlâ hayır diyorsun.”

“Hayır diyeceğimi bildiğin halde hep söylüyorsun, Delal Sultan.”

“E kızım saçın kendine gelsin. Bak küsecek sana böyle yaparsan.”

Atışan ikiliyi sabırla dinledi Ezo. Jiyan ile göz göze gelince manidar bakışlarıyla gerçeği çarptı. “Saçlarını keseceğini söylediği halde, inatla şu saç Delal Sultanın eline veriyorsun.”

“Ne yapayım Ezo ya. Çok güzel tarıyor, acıtmıyor.”

Beline uzanan gür saçlarının taranması kolay değildi. Ne zaman yıkansa soluğu Delal Sultanın yanında alıyordu. Ne canı yanıyordu ne kolları yoruluyordu. Tabii bu yaptığının bir karşılığı da oluyordu.

Zozan Hanımın oğlunun hangi gelininin yanında kaldığından

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

haberi yoktu. Yine de Ezo'ya soracaktı. “Şerwan nerede, kızım?” Soruyu sorduğu esnada eşikten içeri annesinin kucağında ağzında emziğini geveleyen Mirhan girmişti.

“Erkenden çıktılar,” diyerek kimsenin kalmadığını baştan belirtti Ezo. Şerwan'ın tek başına sabahın erken saatinde gittiğini söylemekten kaçınmıştı.

“Hayırdır inşallah?”

“İşleri varmış, kahvaltıyı bekleyemediler.” Konuşmasının sonunu getirir getirmez, kucağına bir ağırlığın bırakılmasıyla irkildi Ezo. Neye uğradığını şaşırان kadın, büyüyen ela gözleriyle kolları arasında masum masum bakan bir çift göze takılı kaldı.

“Sen şunun kulağını çek. Ben de yumurtasını yapıp geliyorum.”

Beritan'a ne olduğunu sormadan, kadın geldiği gibi odadan geri kaçmıştı. Kucağında mızımızlanan çocuğa bakmakla kalan Ezo, annesine yine ne gibi bir eziyet çektirdiğini düşündü. O eziyetler bile tatlıydı aslında.

Kucağından inmeye çalışarak küçük bedenini geren Mirhan'ın etkili çırpınışlarıyla dikkatini ona verdi. “Yine ne yaptın?” Sahte kızgınlığıyla küçük oğlanı korkutarak durdurmaya çalıştı. Ağzındaki emziği bırakmadan gülümsediğini fark eden kadın, neşeli nidası eşliğinde Mirhan'ı öptü.

“Şu hareketlere bak, nasıl gülüyor...”

Mirhan azara karşı bağışıklık kazanmıştı. Sadece annesi kızınca korkuyordu. Bu da evdekilerin onu azarlayarak güldürmesini sağlayan eğlence halini almıştı.

“Getir Ezo paşamı.” Kollarını iki yana açarak torununu gelinden istedi yaşlı kadın. Mirhan'ı görmeden durmaz olmuştu. Yaramazlıklarından ara ara bıkabiliyordu. Keza Mirhan oldukça hipe-raktif bir çocuktü ve zaman zaman annesi dahil konaktaki herkesi çıldıracak kıvama getirmeyi başarıyordu.

Ezo küçük çocuğu babaannesine götürüp, kucağına bırakmak için eğildi. Ancak Mirhan alındığından Ezo'nun boynuna sarılarak babaannesinden kaçtı.

Zozan Hanım poposuna minik bir şaplak attı. “Kure kere.”²

Babaannesinden kaçan küçük oğlana gözlerini şüpheyle kıstı

2. Kure kere: Eşeğin oğlu

Zilan.

“İnşallah benim kızıma bulaşmamıştır.”

Zilan’ın tepkisine karşılık anında cevap verdi Delal Sultan: “Kızın odasındaysa emniyettedir.” Jiyan’ın saçlarına mısır örgüsü yapmakla meşguldü. Mirhan’a asla laf ettirmezdi. Kendine bir zarar vermediği müddetçe kiminle uğraşırsa uğraşsın, bıktırırsa bıktırsın, ne Mirhan’a ne Beritan’a herhangi bir söylemi kabul etmeyecekti.

“Beşiğinde mışıl mışıl uyuyor minik meleğim.”

Kafasını aheste aheste salladı Delal Sultan. Vakur edasıyla Zilan’a geleceğe dair minik bir spoı verdi: “Birkaç aya duvara tırmanan kızının ardından veryansın edişini de göreceğiz.”

“Ooo ne yaptın, Delal Sultan?”

Zilan gözlerini korkuyla kırıştırdı. Roza sakın bir karaktere benziyordu. Beş aylık kızı düz duvara tırmanacak kadar deli bir hareket sergilememiştir henüz. “Mirhan gibi olmaz umarım. Valla ben Beritan kadar sabırlı değilim. Ağlamam direkt yolarım o cimcimeyi.”

Odadakilerin gülmesinin aksine Zozan Hanım gülmemiştir. İstihza dolu ifadesiyle gelinini inceledi. “Hele bir dokun torunuma. Bak o kemiklerini kırmaz mıyım?”

Zilan tatlı tatlı gülümsedi. “E daha Beritan’ın kemiklerini kırmadınız, Zozan Hanım.”

Yaşlı kadın kurnaz yeğenine gülümsedi. “Beritan’ın da kemiklerini kırdım merak etme.” Bilmediği gerçeği dile getirmişti Zozan Hanım. Mirhan’a ısrarla kızdığı bir ara Beritan’ı uyarmıştı. Ancak hak verdiği de olmuştu. Torununun yemek yemediği gibi bahçeden çıkmayıp, inatla merdivenleri tek başına çıkma azmi Beritan’ı haklı çıkarıyordu. Bir gün düşüp kötü yaralanabilirdi. Daha kötüsünü düşünmek bile istemiyordu.

“Kileri yağmaladığını daha unutmadık,” diyerek Mirhan’ın yaklaşık bir ay önce kilerdeki erzak kutularını boca ettiğini hatırlattı Ezo. Şerwan’dan ilk defa o zaman net bir azar işitmişti Mirhan. Hâlâ merak edilen ise o çocuğun saniyeler içinde nasıl gözden kaybolduğu ve o kutuları nasıl raflarından indirdiğiydi.

“Unutursak kalbimiz kurusun,” diyen Jiyan, yeğenini yengesinden alarak gıdıklamak için yere çoktan yatırmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Hazırlığı biten kahvaltı sofrasına cümbür cemaat oturmuşlardı. Mirhan'ı görümcesinden alıp yanına oturtan Beritan'ın çilesi yenisinden başlamıştı. Azarlara azarlara üç beş lokmayı güçlükle yedirmişti. Yumurtayı yemek istemediğini babaannesinin kollarına koşarak belirtmişti.

Kahvaltıya oturduklarından beridir, Beritan'ın oğlunu azarlayışını izleyip susmuştu Zozan Hanım. "Kızım, çok kızılıyorsun ona," diyerek fikrini belirtti. Annesinin inadına yaptığının farkındaydı. Botan'ın inadına yaptığı gibi. Her çocuk neredeyse böyleydi.

"Jinap³ görmüyor musunuz ne yaptığını? Bir lokmayı yedirene kadar gözüm çıkıyor. Tüm gün aç kalsa, bana mısın demeyecek."

"Dün ben de yedirmeye çalıştım, yemedi," diyen Ezo çileli kumasının kızmakta haklı olduğunu onu savunarak belirtti. Birbirlerinin arkasını kollayacak ve kim özünde haklı haksız söyleyecek kadar aradaki duvarları yıkmışlardı. O malum gece kavganın ortasında Agir Ağayı kaybetmişlerdi. Cenazede ve sonrasında bir daha kavga etmek üzere anlaşma yoluna girmişlerdi.

Zira yasın ilan edildiği Eroğlu konağında kimse iki kadının kavgasını kabul edecek kadar güçlü değildi. Eroğlu ailesini gelinleri toparlamıştı. Kendi dertlerini içine atıp Şerwan'a odaklanmışlardı. Kendini suçlayan Botan'a ağlamışlardı. Feryadını sessiz sessiz eden Zozan Hanıma kahrolmuşlardı. Babalarını özleyen Jiyan ve Şilan'a, kendini kaybetmeye yüz tutan Serhad'a, dirayetli duran ama içten içe çürüyen Nêçîrvan ve Vedat'a ağlamışlardı. Zor bir seneyi gerilerinde bırakmışlardı. Ki hâlâ bütün aile olarak birleşmemişlerdi. Botan gelmediği sürece de bu mümkün olmayacaktı.

Zaman bazen örtü görevini üstlenerek olayları kapatıyordu. Unutturmuyordu ama örtbas ettirerek ayakta kalmalarına olanak sağlıyordu.

Beritan çaresizlikle elinde kalan küçük ekmek parçasına ve oğluna baktı. "Ne yapacağım ben bu çocukla?" Kara gözleri keder içinde oğlunu izliyordu.

"Düzelir, yavrum, zorlama. Sen sabrını koru hele." Delal Sultan babaannesinin kucağında oturan Mirhan'ın ellerini tutup bir öpücük kondurdu.

3. Jinap: Amca karısı

“O düzelene kadar, hakkın rahmetine kavuşmazsam tabii.”

Kızlar kahvaltı sofrasını el hızıyla kaldırıp sabah kahvesini mutfağı temizledikten sonra oturma odasında hanımlara ikram etmişlerdi. Zehra kızlarla ev temizliğine girerken, Zozan Hanım kızı ve gelinleriyle Delal Sultanın konudan konuya atlamasıyla sohbetlerine devam etmişlerdi.

Kadınların keyfi bugün yerindeydi. Zozan Hanımın bir yanı bu-ruk olmasına rağmen kızları ve gelinleri için dirayetini koruyordu. O eski otoriter kadından pek eser kalmamıştı. Ağır Ağanın gidişiy-le bütün gardı yerle yeksan olmuştu. Kendini muhafaza etmeliydi. Bu evi, evindeki insanları ayakta tutmalıydı. Şayet kendisi çökerse oğulları da çökecekti. Evlatlarına ve evlatları saydığı gelinlerine acı çektirmeye hakkı yoktu.

Ölüm hepimize vardı neticede. Eninde sonunda bir gün hepimiz o toprağın altına kefenlenip defnedilecektik. Acısı mı? İçinde yaşıyacak, kocasına olan özlemini yutkunacaktı. Oldu da dışa vurdu, bir kere daha düştü. Ayağa kalkamayacağını biliyordu. Ağlarsa odasında ağlayıp yüreğini ferahlatacaktı. Ağır Ağanın olmadığı eve ev demiyordu artık. Kocasını bu evin babasıydı. Babasını da kaybetmişti bir nevi.

Her cuma ikindi namazından sonra kızlarıyla mezarlığa yanına gitse de özlemi dinmiyordu. Üzerinden yıllar geçse, Zozan Hanım dünya üzerinde nefes aldıkça özlemi de nefesi gibi tazecik atacaktı.

“Sevgili ev ahalisi, hepinize kocaman bir günaydın.”

Serhad’ın neşe dolu sesi odaya dolduğunda Zozan Hanımın yüzü güneş gibi parıldamış, keyfi artmıştı. Serhad ara sıra gelip onunla uğraşarak güldürmeye çalışıyordu.

“Oğlum sen okula gitmedin mi?”

“Bugün öğleden sonra dersim var, yade⁴. Her hafta aynı soruyu soruyorsun.”

Eliyle bir şeyler savuşturdu kadın. “Ne yapalım, oğlum. Yaşlılık, unutuyoruz.”

“Valla Zozan Hanım siz bu yıllara meydan okuyan yirmilik kız görünümünüzle gelinlerinize taş çıkartırsınız.”

Oğlunun alaylı sesini duymasıyla sırtına hafifçe vuran yaşlı ka-

4. Yade : Anne

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dın, “De git oradan, kure kere⁵,” diyerek güldü.

Ayağının ucuyla kardeşini hafif dürterek, oyunbaz kızgınlığıyla kardeşini tehdit etti Jiyan. Sanki bu tehditler Serhad’ın gözünü korkutmaya yarıyordu. “Annemle dalga geçme, senin kulağın ko-partırım.

”Delal oğlunun arkasını kolladı. “Ma⁶ ne demiş? Doğruyu söylüyor.”

Arkasını her zamanki gibi kollayan kadına hak vererek omuzlarını iki yana abartıyla salladı. “Ma ne demişim?

Gücenmiş gibi yüzünü astı Serhad. Etrafındaki kadınların yüzünü teker teker incelediğinde, parıldayan güzel gözleri ve gülümseyen dudakları görünce sevinmişti. En azından onları bir kez daha mutlu etmiş, güldürebilmişti. En çok da annesini...

“Demek öyle... Peki, peki siz dalga geçtiğimi sanın.”

Annesinin kahvesinden kalan telveyi ağzına alıp dişlerinin üzerine diliyle yerleştirerek, beyaz dişleri kahve telvesine boğarak ortaya çirkin bir görüntü çıkarmış, kendisini izleyen herkese ağız dolusu gülmüştü.

Mirhan kahkaha atıp etrafında dolaşınca Serhad’ın şebekliği artmış, Zozan Hanım torununun ahlakını bozmadan oğlunu ayağından yakalamaya çalışmıştı.

“Gel buraya, kaçma.”

“Yok ya, koca adamı döv değil mi?” diyerek annesinden kaçarak Mirhan’ın arkasına saklanmış, küçük çocuğu kucağına almıştı Serhad. “Mirhan’ın hatırına beni dövme, yade.”

Zozan Hanım kahve fincanını Jiyan’ın eline bırakarak söyledi: “Sen Mirhan’a dua et, eşek sıpası.”

Zafer dolu gülüşüyle kucağındaki küçük çocuğa sarılıp öptü Serhad. “Amcanın hayatını kurtardın lan.” Yeğeninin ona olan sevgisi tartışılmazdı. “Dışarı çıkalım mı seninle? Okula gidelim mi? Hayatımı kurtardın, sana teşekkür etmek istiyorum.”

Mirhan uzun kirpiklerinin arasından amcasına sevgi dolu göz bebekleriyle bakarak gülümsüyordu. Minicik işaret parmağıyla karpının ardını gösterdi. “Aba...”

5. Kure kere: Eşegin oğlu

6. Ma: Bir durum üzerine verilen tepki

Serhad yeğenine cevap vermeden Ezo, kaynının niyetini meydana serdi. “Şuna kız tavlamaya gidelim desene.”

Cık cıklayarak Ezo’ya ayıplarına baktı Serhad. “Yav insanın adı çıkacağına canı çıksın demişler. Bir ayıbımız, bir hatamız yok. Kız düşkünümüz gibi konuşuyorsunuz. Ayıp değil mi?”

Ezo’ya arka çıkan Beritan’dan cevap gecikmedi: “Sence bu bizim suçumuz mu?”

“Ön yargılı olmak sizin suçunuz.” O eski Serhad idi. Şimdi sadece okul ve şirket arası mekik dokuyordu. Dersini şirkette çalışıp evde dinleniyordu. Arkadaşlarıyla buluştuğu belirli günlerin aksine, ailesinin yanında olmayı tercih ediyordu. Babasından sonra ailesine sıkı sıkı tutunmuştu. O eski Serhad değildi ama öyleymiş gibi davranıyordu.

“Hadi oradan, işine gelmeyince ön yargıya bağlama.” Elti mücadelesine Zilan da katılarak Serhad’ı köşeye sıkıştırmıştı.

“Bu evde bana karşı anlamsız bir kadın dayanışması var,” dedi alıngan sesiyle Mirhan’a döndü genç adam. “Söyle amcasının gelecek varisi, yarın ben hangi yengeme sırtımı dayayacağım?”

Mirhan’ın cevabı amcasının yüzünü avuçlamaya çalışıp, dişlerini geçirmeye çalışmak olmuştu. Dişleri çıkaran minik oğlanın kaşıntısı canını yakıyordu.

“Hayır, ısırarak yasak.” Mirhan’ın yanağına bir öpücük konurup yengesine döndü Serhad. “Aç mı?”

Açlık konusu tekrar açılınca yüzü düştü Beritan’ın. “Yemek yedi mi diye sorsana.”

“Yine mi yemiyor?”

“Hayır.” Üzüntü içinde olumsuz cevabı gönülsüzce verdi Beritan.

Anladım dercesine çenesini salladı Serhad. “Dersim erken bitecek. Eve gelir onu şirkete götürürüm. Orada yemek yiyor.”

Memnuniyetle kabul etti Beritan. Hem Mirhan doyardı hem kendisi dinlenirdi.

Serhad onayı alınca yeğeniyle oynamaya devam etti. “Şilan ile konuştun mu?” sorusunu ablasından alınca, “Ne olmuş Şilan’a?” diye sordu Mirhan’ı güldürmeye çalışırken.

“Dün gece seni sordu. Eski hocaların seni okula çağırması. Senin

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

gelmeni bekledi, geç gelince de kızcağız gidip uyudu.”

Jiyan’dan bilgileri alan Serhad’ın kaşları çatıldı. “Bir sorun mu var?”

“Bir sorun olsa seni mi çağıracaklar?” Jiyan’ın alaylı sorusu karşısında Serhad göz baydı. “Yani güzel ablacım okulla bağlantım kalmadı. Benimle ilgili nasıl bir sorun olabilir?”

“Bilmiyorum, onu artık Şilan ile konuşursun.”

Merak eden Serhad yeğeniyle vedalaşıp annesine teslim ederek cebinden telefonunu çıkardı. Ayaklandığı gibi odadan çıkan deli adamın kulağına en sevdiği hocasının sesi doldu.

Hocasıyla konuşarak odadan ayrılınca gerisinde telaşlı annesini bırakmıştı. “Bir şey mi yaptı yine?” sorusunu kızına yönlendirdi Zozan Hanım. Bir şey olsa Şilan ablasına kesinlikle anlatırdı.

Annesinin korkacağı bir durum söz konusu değildi. “Yok, anne, sanırım hocası görüşmek istemiş ondan. Merak etmiştir Serhad’ı ne durumda diye. Oğlunun çilesini az çekmediler.”

“Aman aman bir sorun olmasın. Şerwan bu sefer kimseyi dinlemez, direkt gebertir.”

“Merak etme sen, Zozan Hanım. O güzel gönlünü ferah tut.”

Kızına şefkatle gülümseyerek, dizinde oturttuğu Mirhan’a yöneldi yaşlı kadın. İşaret parmağını torununa tehditle salladı. “Sen de sakın Serhad’a benzeme. Baban ikinci bir Serhad’ı kaldıramaz.”

“Allah korusun. Serhad’ın güzelliğine benzesin. Huyuna benzesin yeter ki.”

Zilan’ın yorumu Beritan ve Ezo’yu gülümsetti. İki kadın farkında olmadan aynı düşünceye tabi olmuştu. Serhad zaten Şerwan’ın kopyasıydı.

Kadınlar işlerinin başına geçmek üzere oturma odasından ayrılmışlardı. Beritan yine günün yarısında Mirhan’ı bahçeden uzak tutmakla meşgul olurken, Ezo ve Zilan işlerini çabucak bitirerek terasa geçmişlerdi. Zilan, kocasıyla arasındaki küçük sorunu eltişiyle paylaşmış, Ezo yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı.

Ezo ve Beritan haricinde dört elti de birbirleriyle sıkıntılarını paylaşıyordu. Arada dördü dertleşip orta yolda buluşabiliyordu. Bazen karşıt taraflara düşüp küçük tartışmalarda bulunabiliyorlardı.

Öğleden sonra Zozan Hanım, Jiyan’ı ve Delal Sultanı alarak

çiftliğe geçmişti. Oğullarının ilgilendiğini bilse de çalışanlarıyla kendisi konuşup görüşmek istiyordu.

Beritan oğlunu kucğından indirip yere bıraktı. En sevdiği oyuncaklarını kucğına bırakarak oturma odasından çıktı. Oğluna meyve püresi yapmak için mutfığa hızlı adımlarla gitti. Mirhan şimdilik sakin görünüyordu. Yine bir haylazlık yapmazsa annesi ona sorunsuz yetişecekti.

Mutfaktan içeri aceleyle girdi. Kızlar akşam yemeğıyle meşguldü. Ayşe geldiğini fark edince sordu: “Bir şey mi lazım, Beritan yenge?”

“Evet, Mirhan’a meyve püresi yapacağım.”

Zehra işini bırakarak ona döndü. “Yenge sen geç, ben hazırlarım.”

“Yok, olmaz,” diyerek reddetti Beritan. Oğlunun yemeğini, atıştırmalıklarını hep kendisi hazırlıyordu. Kimseyi meşgul etmek istemiyordu. Zehra’ya tebessüm edip işine koyuldu.

Önce dolaptan muzı çıkardı. Yıkayıp kabuğunu soyarak kâseye koydu. Çatalla ezdiği muzun üzerine sabah rondodan geçirdiğı badem ve fıncığı ekledi. Karıştırdıktan sonra dört adet bebe bisküvisiyle beraber bir çay kaşığı bal koydu. Hazırladığı atıştırmalığı çatalla karıştırdığı sırada Zilan’ın çıղlığını işitti.

“Beritan koş!”

Elinde duran kâseyi Zehra’nın eline bırakan kadın, oğlunun tekrar bahçeye çıktığını anlamıştı. Merdivenlere çıkmadan ona yetişmeliydi. Mutfaktan koşarak çıkan Beritan, merdivenlere doğru giden oğlunu gördüğünde korkutacağından bağırmmak için alt duğunu ısırdı.

“Mirhan!” Sesini en aza indirerek seslendi. Küçük çocuk annesinin sesini duyunca gülererek kaçmaya devam etti. Daha hızlı adımlarla merdivenlere koşan oğlana Zilan da yetişmek için merdivenleri indi. Ezo avluda kucğında Roza’nın olmasından mütevellit inememişti. Kaçan Mirhan’ı yüreğı ağzında izledi. Kapının dışında bekleyen Kasım ve Salim sesleri duyunca içeri koşmuş, Mirhan’ı merdivenlerde annesinin peşinden koştuğunu görünce çocuğı korkutmamak için durmuşlardı.

Nefes nefese kalan Beritan elleriyle basamakları çıkan oğlunu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yakalayıp anında kucağına aldı. Kadın kızmaya yeltenmiş, yüzünü omzuna gömen oğluyla çılgınlığını basmıştı.

“Sen benim yüreğime indireceksin!”

Merdivenlere demir çakmasına az kalmıştı. Ya da oğlunu bir odaya kilitleyip bağlamasına. Bu merdiven sevdasından vazgeçmediği sürece Beritan’a bu evde huzur yoktu. Hoş, hiçbir zaman o huzur olmamıştı. Tekrar azarlayacağı sırada konağın dış kapısı açıldı.

Merdivenin yarısında nefesini düzene sokan Zilan’ı yeni bir endişe sarmıştı kucağında Roza ile aşağıya inen Ezo ve Mirhan’ı sımsıkı tutan Beritan gibi.

“Hayırdır inşallah, niye geldi?” Zilan eğilerek Beritan’a kısık sesiyle sordu.

Eltisi kadar bilgisizdi Beritan. Çökmüş, bir daha hiç aydınlanmayacakmış gibi güçsüz duran, hayat enerjisini âdeta kaybeden ve bir daha eski haline dönmeyecek olan Botan Eroğlu’na acı çeker gibi baktı.

Evini terk etmişti. Yuvasını babası öldüğünden beridir terk etmişti. Geleceğim haberini henüz vermemiş, yakın zamanda da verecek gibi değildi.

“Botan, bir sıkıntı yok değil mi?” Ezo çekinerek sordu. Kötü bir haber almaya kimsenin hevesi yoktu.

“Bir şey olmadı.” Henüz olmamıştı. Yengelerinin bakışlarında gördüğü bin bir türlü ifadelere tebessüm etti Botan. “İyiym hanımlar, annem nerede?” derken gözleriyle sessiz konağı taradı. Her gelişinde acı çektiği, boğazının düğümlendiği, çılgık seslerini ilk günkü gibi taptaze duyduğu ölü konağı keder içinde gözleriyle ağır ağır taradı.

“Çiftliğe gitti.”

Ezo’dan aldığı cevapla yeniden yengesine döndü Botan. “Ne zaman gelir?”

“Akşam gelir.”

Kafasını sallarken Beritan’ın kucağında olan Mirhan’ı ekstrasından Roza’yı alarak merdivenleri dikkatlice çıktı genç adam. “Ben odamdayım, gelince bana haber verirsiniz.” Yeğenleriyle uğraşıp güldürerek gözden kayboldu.

Beritan arkasından bakarken umut doluydu. “Eve mi döndü acaba?”

“Teyzemle konuşmaya gelmiş olmalı. Direkt onu sordu.” Fikrini belirten Ezo’nun içini sıkıntı basmıştı. Gelişi pek hayra alamet değil gibiydi. Ya da hep kötüsüne kendilerini hazırladıkları için ne zaman Botan gelse korkuyorlardı.

“Acaba nerede kalıyor?” Düşüncesini dile getirdiğinden habersiz, tülbentini düzeltti Zilan. Evi izlerken yine o meşum ifade yüzüne yerleşmişti. Yine o kendini suçlayan, yine o acı çeken, yine o boğulan, canlı canlı dirilen Botan ifadesi... Kuzeni için kocasını teselli ederken çok kere ağladığı olmuştu.

Alt dudaklarını ısırarak Beritan, üstüne vazife olmadığını bilse de haberi sadece eltileriyle paylaşmak istedi. “Kızlar aramızda kalsın ama Serhad bana Botan’ın Doktor Dilek’te kaldığını söyledi.”

Zilan ve Ezo anında kadına döndü.

Allah’ın bildiğini kuldan saklamayacaktı. Gizli sandığı bilginin pek gizli olduğu söylenemezdi. Ezo alnını kaşırken, aylar önce öğrendiği bilgiyi kuması gibi paylaştı. “Nêçîrvan da bana söyledi.”

Hayretle ciyakladı Zilan. “Ay Vedat da bana söyledi.” Hayret dolu ifadesi anında kendini değiştirerek alınganlığa dönüştü. “Öküz bana niye söylemiyor?”

Alınganlığına Ezo istemsizce kıkırdadı. “Sanırım bize söyleyeceğini bildiği için söylemedi.”

“O zaman Bermal de biliyor.” Fikrini belirten Beritan düşünceliydi. Bu zamana kadar bildiklerini hepsi saklamıştı.

“Bana Vedat, Beritan’a Serhad, Ezo’ya öküz kocam söylemişse, geriye Şerwan kalıyor. O zaman Bermal’e de Şerwan mı söyledi?” Bu ihtimali göz önüne alan Zilan, bir an için düşündü.

Ezo zahmete düşürmeden söyledi: “Bermal’in, Şerwan ile konuşmaya cesareti mi var? Kadın nasıl ondan öğrensin. Kocasını söylemiştir. Şerwan, adıyla çağırmaya çekiniyor. Bermal dediği an kadını baştan aşağı titreme alıyor, bir şey mi yaptım diye.”

Beritan olumsuzca çenesini salladı. “Bu ev tam bir sır. Biz ne yapsak çözemeyiz.”

“Doğru,” diyen Zilan ayakta durmalarına anlam veremedi. “Hadi içeri geçelim. Niye buradayız?”

Etilerinin onayını alınca, soluğu oturma odasında almışlardı. Ayakta durmaktansa odada oturmayı tercih ediyorlardı. Beritan ha-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

zırladığı püreyi hatırlayınca, oturma odasından tekrar çıkarak mutfağa geçti.

Ezo, Mirhan için Mickey Mouse desenli küçük bir takım almıştı. Tabağı, kaşığı, bardağı, tepsisiyle şirin bir hediye idi. Beritan o takımı kullanmaktan mutluydu. Kâseyi, suyunu ve kaşığını önlüğüyle beraber tepsiye koydu.

Mutfaktan çıkarak lanet gibi gördüğü merdivenlere yöneldi. Oğlunun yaramazlığı yüzünden bu merdivenler nefreti olmuştu. Basamakları çıkarak, Botan'ın odasına kadar yürüdü. Kapıyı yavaşça açtı. İçeriye girdiğinde gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi.

Mirhan, amcasının telefonunu almak için didiniyordu. Roza'yı yan tarafına uzatmış, ona bakıp Mirhan'ı şikâyet ediyordu.

“Alayım mı küçük belayı?”

“Benim elimden yiyor, getir vereyim.”

“Emin misin?” Tereddüt içindeydi Beritan. Mirhan'ı yedirirken Roza ile nasıl ilgilenecekti? Gerçi yapmadığı şey değildi.

“Getir, Beritan.” İtiraz kabul etmeyen sesiyle yengesinden tepsiyi istedi Botan.

Minnehtolu bakışını kaynına attıktan sonra tepsiyi komodine bırakarak odadan geri çıktı kadın. Sessiz konağın merdivenlerini hızlıca inip odaya girdi. Zehra'nın çayı gezdirdiğini gördü. İşte şimdi dinlenebilirdi. Eltilerinin yanına geçerek oturdu. İkram edilen çayına bir şeker atıp dipliğiyle beraber tepsiden aldı.

Zehra'nın odadan çıkmasıyla Zilan konuşmasına kaldığı yerden devam etti:

“Yani Dilek ile ne yapıyor olabilirler ki?”

Ezo çayını karıştıran Beritan ile göz göze geldi. İkisi de ne yaptığını bilmiyordu. Sadece birbirlerini çok sevdiklerini biliyorlardı. Beritan söylemese çok fazla bir bilgiye de sahip olmayacaktı Ezo.

Beritan, “Yani sevdiği kadının yanında ne yapabilirler ki?” diyerek soruyu tekrar ederken diğerleri sorunun cevabını bildiklerini fark etti. Dilek'in yanında iyileşiyor, toparlanıyordu.

“Sizce evlenirler mi?” diye yeni bir soru daha yöneltti Zilan.

“Bildiğimiz kadarıyla Dilek, Botan'dan büyük.” Ezo emin olmak adına kumasına baktı.

Onaylayan Beritan kafasını sallayarak, “Yani Dilek kabul eder

mi?” sorusuyla konuşmasını bitirdi.

“E anam babam seviyor kadın. Evinde kalıyor adam baksana, kabul eder elbette.” Kendinden emin bir şekilde cevap verdi Zilan.

“Tamam da Botan evden uzaklaştı diye onda kalıyor. Yani acısını sevdiği kadınla atmaya çalışıyor,” diyerek bildikleri gerçeği dile getirdi Beritan. Botan’ın neden kaldığını hepsi biliyordu.

Zilan kafasını hayır anlamında salladı. “Botan o gece olanların suçlusu olarak kendisini görüyor, biliyorsunuz. Babasının ölümünden kendini sorumlu tutuyor. Ama her iddiasına varım, bakın hanımlar bugünü unutmayın...”

İki kadın iddiasını merak ederek devam etmesi için teşvik etti.

“Son günlerini Dilek ile geçiriyor,” diyerek iki kadının merakını ateş gibi tetikledi Zilan. “Neden?” sorusunu aynı anda iki kadından alınca iddiasını ortaya döktü. Yüz ifadesi sert, sesi katıydı Zilan’ın. “Çünkü Botan, Dicle ile evlenecek! Bunun için hayatımı ortaya koyarım!”

Zilan’ın kararlı duruşu karşısında Ezo ve Beritan’ın nutku tutuldu. Dicle’nin bu eve gelişi kaosun ta kendisi demekti. Şeytanın ayağı Eroğlu konağına basacak, fitne fesat bitmeyecek, dedikodular havada uçacak, araya yine nifak tohumlarını serpiştirerek herkesin arasını bozacaktı. Bilhassa Ezo ve Beritan bu yangının içinde küllenecekti.

“Dicle bu eve gelemez.” Beritan inatla karşı durdu.

“Dicle ne bu eve ne Botan’a layık.” Kuması kadar kararlıydı Ezo. Gelmemesi için elinden geleni yapardı. Tek temennisi Botan’ın, Dicle’yi isteyecek kadar aklını kaçırmamış olmasıydı.

Zilan iç sıkıntısını bastırdı. “Canlarım size bu kötü haberi vermek istemezdim ama kendinizi her şeye hazır edin. O yandan çarklıyı ben de sizin kadar istemiyorum bu evde.”

Kimse de istemiyordu. Dicle’den başka!

Akşam vaktinin çökmesiyle, Zozan Hanım çiftlikten oğulları gelmeden dönmüştü. Üç kadının üzerinde olması gerekenden fazla bir yorgunluk vardı. Akşam yemeğinin sofrası kurulmuştu.

“Delal hadi sen akşam namazını kıl, geç oldu.” Soluklanıp elini yüzünü yıkadıktan sonra sofraya oturacaktı Zozan Hanım. Çiftlikte namazını kılıp çıkmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Gidiyorum şimdi.” Delal Hanım tülbentini değiştirip çıktı.

Jiyan’ın asık suratı yengeleri tarafından anında fark edilmişti. Zilan kızların gelişini beklemeden mutfaktan su almak için yanlarından ayrıldı.

“Ne oldu, Jiyan?”

“Sorma, Ezo. Annem tüm çiftliği gezdirdi, hiç oturtmadı.”

“Eh sana gitme dedik.” Ezo gitmemesini, rahat rahat sohbet edecekleri ortamı bulduklarını belirttiyse de Jiyan gitmek istemişti. Şimdi gittiğine pişman olan bir görünce duruyordu karşısında. Yorgun ve bitik...

“Ne yapayım ya biraz hava almak istedim.” İsyan dolu narasıyla yengesini cevaplayıp divana uzandı genç kız. Tek istediği soluksuz bir uykuydu.

“Teyze, Botan evde,” diyen Ezo, kaynanası ve gözlerini kapatan görünmesinin anında açarak umut dolu bakışlarını görünce tebesüm etti.

“Daye⁷ sana dedim, arabası kapının önünde.”

Zozan Hanım güzel habere ferah bir nefes verdi. “Ne zaman geldi?”

“Öğleden beridir evde. Seninle konuşacak, sanırım hâlâ odasında.”

Yorgunluğunu unutan kadın umutla ayaklandı. Jiyan da annesiyle beraber harekete geçmiş, Beritan’ın tereddütlü sesiyle yerinde kalmıştı.

“Jiyan, sanırım yalnız konuşacaklar. Annen odadan çıkınca git.”

Zozan Hanım gelinine sormak yerine oğlunu bir an önce görmek istediği için hızlı adımlarla yürüdü.

Annesi gözden kaybolunca Beritan’a döndü Jiyan. “Kötü bir şey mi var?” Yalnız ne konuşabilirdi ki? Gelir gelmez hepsine görünüp bir iki gün kaldıktan sonra geri gidiyordu ağabeyi. Ne zaman evine geri dönecekti, henüz belli değildi. Jiyan artık eve dönsün istiyordu.

“Hayır ama annenle konuşmak istediğini söyledin.”

“Doğruyu söyle lütfen, Beritan.”

“Yemin ederim kötü bir şey yok. Sadece bekle ne konuşacaklar-
sa konuşsunlar, sonra gidersin.”

7. Daye: Anne

Yengesine inanmayan Jiyan çaresizce yerine geri oturdu. Bir şey vardı ve ona söylemiyorlardı.

“Sakin ol, Jiyan. Bir şey yok.” Ezo tedirginleştğini görünce korkusunu almak için destek çıktı. Şimdilik bir şey yoktu. Zilan’ın anlattıkları iki kadının endişesini artırırken gelmemesi için dua etmekten başka çareleri yoktu.

Botan, Dicle’yi sevmiyordu. Mutsuz bir evliliğe mahkûm olmasının hiçbirini istemiyordu. Dicle, Botan gibi bir adama layık değildi. O adam her şeyin en iyisine layıktı. Botan kalbi güzel adamdı. Dicle o kalbin bir zerresini bile kaldıramayacak kadar kötüydü. Hem kalbiyle hem karakteriyle hem de diliyle.

“Botan beni çıldırtma!”

Zozan Hanımın bağırışı evde yankılanınca odadaki herkes korkuyla irkilmmişti. Üç kadın ayaklandığı gibi kapıya koştu. Açık kapıdan bahçeye koşmuş, Şerwan ve kardeşlerinin merdivenlere doğru yöneldiğini görmüşlerdi.

Şerwan odadan çıkan kadınları görünce sordu: “Ne oldu?” Sesi korkudan kısılmıştı.

“Bilmiyoruz... Botan eve geldi, annenle konuşmak istedi. İkisi de yuka...”

Ezo’nun konuşmasını bitirmesini beklemeden basamakları çıkmaya başladı Şerwan. Botan’ın aşağıya bakmadan inmesiyle Şerwan ve Nêçîrvan ilk iki basamakta durmuştu.

“Sen kafana estiğin gibi davranamazsın. Benim kararım bellidir, Botan!”

Zozan Hanımın sert sesi, öfkesiyle beraber konakta gümbür gümbür yankılanmıştı. Botan’ın öfkesi görülmeye değerdi. Her an birilerini boğazlayacak kadar tehditkâr, başını alıp gidecek kadar gözü kara bakıyordu. Ağabeylerinin varlığını görmeyecek kadar gözü kör olmuştu. Zozan Hanım tırabzana tutunup avucuyla tırabzanı döverken, kucağında Mirhan’ı sıkıca tutup ağlayan Şilan, öte yandan annesinin koluna giriyordu.

Gelinleri keskin bir korku sardı: Eski Zozan geri dönmüştü.

“Ezo saniyeler içinde ne olmuş olabilir? Bu kadar...”

Konuşmasını sonlandıramayacak kadar şoktaydı Beritan. Arkalarında en az onlar kadar sersemlemiş Zilan ve nefes almayı unutan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Jiyan da vardı.

Basamakları hızlıca inen kardeşinin kolundan tutarak gitmesini engelleyen Şerwan, ona bakması için seslendi:

“Botan!”

Genç adam kolunu tutan ağabeyine ateş topu gözlerini çevirdi.

“Ne oluyor?”

Botan ağabeyini tersledi. “Annene sor?”

Çenesi seğiren Şerwan Ağa annesine bakmadan kardeşine sorusunu tekrarladı: “Sana ne oluyor, dedim?” Annesinden değil, direkt Botan’dan duymak istiyordu.

Botan nefes almadan bir çırpıda konuyu ağabeyi gibi bekleyen herkese çelik kadar sert sesiyle açıkladı: “Bana Dicle’yi isteyin, dedim. Annen kabul etmiyor. Yarın gidip isteyin onu, en kısa zamanda da düğün olsun.”

Zilan haklı çıkmıştı!

Sersemleyen Eroğlu ailesi, Botan’ın soğukkanlılığı karşısında başından aşağı buz gibi su dökülmüşçesine çarpılmışlardı. Bir anda ne olmuştu? Aylardır ortalıktan kaybolup, ara sıra görünen Botan Eroğlu’nu tetikleyen neydi? Bana Dicle’yi isteyin, demek bu kadar kolay mıydı? Hiç sevmediği kadını karısı olarak himayesi altına alacak kadar aklını mı kaybetmişti?

Nêçîrvan yutkunup kardeşini ensesinden tutarak kafasını kendisine çevirdi. Gözlerinin içine uzun uzun baktı. O kararlı ama verdiği kararın sağlıklı olduğunu anlayamayacak kadar kendini kaybetmiş toprak gözlerine hayretle bakarak sordu:

“Ne dediğinin farkında mısın, Botan?”

Evet, farkındaydı ve bu konuda kararı netti.

“Dicle’yi istiyorum!”

Bölüm 4

Ben Daha Ölmedim

Bir insanın ismi kaosu anımsatıyorsa, adını zikrettiğin an kaos başında patlardı. Felaketlerin öncüsü Dicle, Eroğlu konağının kâbusu olmaktan çıkmış, fırtınanın kendisi olup evi bir çırpıda dağıtmıştı.

Ölümünden sonra hayat kalana devam ederdi. Öyle bir devam ederdi ki arkasında bırakılan hataları o ölü insanlar düzeltemezdi. O halde ölüm gidene değil kalanaydı.

Agir Ağa gitmeden önce ne düşünüyordu bilmiyordu Ezo. Ancak gittikten sonra yıkık bir aile bıraktığına emindi. Her şey kötü-yken yalan dünyayı terk ederek, hiçbir şeyi düzeltmeden, ailesini anlaşmazlıklar içinde bırakarak gitmesi en acısıydı.

Bahçenin ortasında bağırarak Dicle'yi istediğini dile getiren Botan'a mı üzülün, eli kolu bağlı bir şekilde çaresizce ağabeylerine ağlayan kardeşlerine mi kahrolsun, tehlikeli öfkesiyle yerinde yeller esitren Zozan Eroğlu'na mı korksun, daha felaketi kendisini ve Beritan'ı mı düşünsün Ezo?

Ah tabii kendini yeni toparlamaya çalışan kocası da vardı. Şerwan için oturup ağlamak istiyordu. Botan için didinip durmuş, kardeşi sonunda eve gelip bu bombayı patlatmıştı. Sabah her şeyi rayına oturtmak için ayağa kalkan kocasını kardeşi yeniden düşür-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

müştü. Sabah Eroğlu konağı için doğan güneş, akşamın çökmesiyle bir daha doğmamak üzere terk etmiş, etrafı zifiri karanlığa boğmuştu.

Bahçe kısa bir an ölüm sessizliğine gömülmüştü. Botan'ın, Dicle'yi istiyorum diyen kararını hazmetmeye çalışıyorlardı. Ama hazmedilecek gibi değildi. Botan'ın eve gelmeyişi Dicle'ye tercih ederlerdi. Zira böyle daha az acı çekerdi. Babasının ölümü için kendini suçlayan bir adamın sevmediği bir kadınla ömür geçirmesi olacak iş değildi. Botan Eroğlu canlı canlı kendini gömüyordu.

Zozan Hanım tırabzana avucunu vurup vurup durdu. Hiddetli sesi konağın duvarlarını titretti. "İstemediğin evliliği sana yaptırımam, Botan!" dedi Botan ismini bastırarak. Tırabzana avucu hışımla indi. "Ben daha ölmedim, Botan!" Oğlunun kendine gelmesi için o vurguyu yapmıştı.

Şerwan ve Nêçîrvan ilk defa Zozan Eroğlu'nun gazabından korkmuşlardı.

Amma velakin kararını veren Botan dinlemedi. Annesine dosdoğru yürüdü. Tam dibinde durdu. Kara gözlerinin içine baka baka yüzüne yakınlaştı. Burunlarının ucu birbirine neredeyse değiyorken, annesine tısladı: "Ben istiyorum, Zozan Hanım." Botan'ın öfkeli ve keskin sesi dinleyen bütün kulakların sahibini bir parça öldürmüştü. İstememesi gerekiyordu. Hayır restini çekip kendi yolunu çizmeliydi. Babasının isteğine saygı duysa bile vasiyet etmemişti. Botan kabul etmeyebilirdi. Önemli olan onun düşünceleriydi. Önemli olan onun kalbiydi.

Zozan Eroğlu gergin çenesini dikleştirerek oğluna meydan okudu. "Bana tükürüğümü yalattırırsan, Botan," dedi sol yanına yumruğunu vurarak. "Sana hayatı haram ederim!" Oğlunu apaçık tehdit etmişti. Bu; Dicle'yi getirir, evimi yakarsan sonra olacaklardan sen sorumlusun demenin en tehlikeli haliydi.

Ezo kumasının fısıltılarını eziyet çekerek dinliyordu.

"Ezo... hayır... gelmemeli... gelmemeli..."

Bu konu istiyorum getireceksiniz diye ahkâm kesip kapatılacak kadar basit bir mevzuu değildi. Önce oturup konuşacaklardı. İnce eleyip sık dokuyacaklardı. Dicle'ye bir gram sevgi beslediğini bilse Şerwan yine kabul ederdi. Lakin kardeşi sevgi duymak şurada

dursun, karısı gözüyle bakmayacak kadar kardeşi gibi görüyordu Dicle'yi.

Annesiyle karşı karşıya kalan kardeşini dibe çökmeden çekip almak istedi. Fakat inat eden Botan yerinden kıpırdamadı.

“Neyini konuşacağız?” Kararı belliydi. Üzerine bir ton laf yese bile kararından dönmeyecekti.

Şerwan'ın şakaklarında damarları atıyordu. O da annesi gibi öfkelenmek istemiyordu. Şayet öfkelenecek olursa, Eroğlu konağı bir yangına savurulacak, cayır cayır yanacaktı. “Bu ani kararını.”

“Şerwan Ağa, ben istiyorum. Ha sen gitmezsen dayıma gider söylerim, o ister bana.” Ağabeyini ezecek kadar kararlıydı Botan. Şerwan anca bu şekilde anlayabilirdi. Böyle söyleyerek ağabeyini kırdığının farkında değildi. Resmen siz yoksanız başkaları var diyerek, onları hiçe sayıyordu.

Dicle'yi istemiyorum diye babasına karşı durmamış mıydı bu adam? Babası hakkın rahmetine kavuşmuş, yerini Şerwan almıştı. Botan yine babasına karşı duruyordu. Bir yıl önce Ağır Ağaya istemiyorum resti çeken adam, bir yılın ardından ağabeyine istiyorum diye karşı duruyordu.

Ağabeyine karşı gelen Botan'ı evire çevire dövmek istedi Nêçîrvan. İlk defa kardeşini bu denli hırpalamak istedi. “Bizi de mi öldürmek istiyorsun Botan?” diye sorduğunda çoktan öfkesinin dibini sıyırmıştı Nêçîrvan.

Botan işittiği soruyla afalladı.

Annesinin karşısında duran kardeşinin kolundan tuttuğu adamı çalışma odasına götürmüştü Nêçîrvan.

Arkasından giden Şerwan yaşadığı hayal kırıklığından ötürü kimseye bakamamıştı. Öz be öz kardeşi başını yakmaya niyetliydi ve bunun için ağabeyini hiçe sayıyordu.

Bermal'i babasının evinden getiren Vedat, son anına denk geldiği kaosun içinde aklını kaybetmişti. Ailesi bir anda nasıl celallenmişti? Şerwan'ın arkasından Serhad ile giderek çalışma odasına girmişti.

Namaza duramadan kavganın sesleri yükselince Zozan'a yetişmiş, gözü dönmüş Botan'a, kendi canındanmış gibi büyüttüğü oğluna, verdiği karara şaşıp kalmıştı Delal Sultan. Her şey düzeliyor

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

derken, başa sarmışlardı...

Şilan ağlayan Mirhan'ı annesine teslim ederek ablasının yanına varıp ona sıkıca sarıldı. Kötü günler kapıdaydı. Felaketler Dicle daha eve gelmeden başlamıştı.

Zozan Hanım giden oğlunun arkasından aniden yere çökercesine düştü. Avuç içine başına yaslayıp bu kıyametten nasıl kurtulacaklarını düşündü. Oğlu bağrına cehennem çukuru açıp içine atmış, kendini yakıyordu. O cehennem çukurunu alıp da sökemiyordu Zozan. Dağ gibi Zozan, bugün yenilmişti. Dağ gibi Zozan Eroğlu bugün oğlu için yıkılmıştı.

Bermal kime ne soracağını bilmiyordu. Herkes sessiz, herkes endişeliydi. Sessizce Zilan'ın yanına sokularak kısık seste sordu: "Ne oldu?"

"Botan, Dicle ile evlenmek istediğini söyledi."

İddiasında bir kez daha haklı çıkıp yanılmayan Zilan'ın canı sıkılmıştı. Keşke olmasaydı. Dicle bu eve göre fazla kötüydü. Cenaze gününde bile yaptıkları affedilmezken, bu eve gelmesi komediymi. Bahtsızlık ve hatta bu durumu anlatabilen bütün kelimelerin tek sebebiydi.

"Neden... heğkes böyle kötü duğumda?"

Zilan eltisine dönerken hiçbir şeyden haberinin olmadığını fark etti. "Anlatırım sonra," diyerek sorularını sonlandırdı. Neyi, hangi birini anlatacak? Cenazede Bermal hiçbir şey görmemiş miydi?

Kafasını sallayan kadın sessizce bekledi. Eve dönüş yolunu kocasıyla keyifli geçirmişti. Özlediği evine kavuşacağı ve kocasına olan hasretini gidereceği için heyecan ve mutluluk duyarken, bahçeye adım atar atmaz kavganın içine düşmüşlerdi. Ailesini böyle görmek onu üzüyordu. Zaten eskisi gibi değillerdi. Bugün o kopan ipler bir daha bağlanmamak üzere avuçlardan kaymıştı.

Derin bir nefes alıp kenarda bekledi. Ezo'nun kaynanasına doğru gittiğini gördü. Merdiven basamaklarını çıkan kadını çaresizce izledi. Teyzesi gözü önünde çöküyordu. Kuzenleri bir türlü toparlanamıyordu. Onun ve Zilan'ın çektiği acı daha büyüktü.

Yetiştigi gibi teyzesinin elinden tutarak, ayağa kaldırdı Ezo. Gücsüzleştigini görmek istemiyordu. O Zozan Eroğlu'ydü! Düşemez, yenilemezdi. Şayet düşerse herkes onunla beraber düşerdi.

Yaşlı kadın gelinin yardımıyla ayaklandı. Yorgun argın yeğeni-ne tutunarak aşağıya indi. Oturma odasına ayaklarını güç bela sürü-müştü. Divana Ezo'nun yardımıyla geçip oturmuştu.

Zozan Hanımın arkasından hepsi içeri girip etrafa dağılarak oturmuştu. Sessizliğin içinde beklerken Delal Sultan odadan içeri girdi. Beklentiyle bakan gözlere bir cevap verememişti. Can dostu-nun yanına oturup sırtını ağır ağır sıvazladı. Canını sıkma her şey düzelecek, cümlesinin fiziksel anlatımıydı bu yaptığı. Ağır Ağayı kaybettiğinde, mezarı başında ağladığında Delal ne kadar destek olmuşsa da yetmemişti. Yine öyle çökeceği korkusuna kapılmıştı.

Hiçbir şey düzelmeyecekti. Aylardır evine uğramayan oğlu bugün gelmişti. Umutla oğlunun eve döndüğünü düşünen Zozan, amacını öğrendiğinde delirmişti. Dicle'yi gelini olarak istemiyordu. Oğlunun da istemediğini biliyordu. Babasının son isteğini yerine getirmek için kendi hayatını karartıyordu. Buna izin vermeyecek-ti. Ne olursa olsun kabul etmeyecekti. Bir hayatı daha yakamazdı. Dicle'nin taş kalbini de, çirkin karakterini de, kötülüğünü de bilse, o kızı bir evlilik uğruna yakmak istemiyordu. Sevmediği bir adamla ömür boyu yaşamasını istemiyordu.

Şerwan'ın, Ezo'nun ve Beritan'ın hayatını mahvetmişlerdi. Bo-tan'ı, Dicle'yi bile bile bu ateşe atamazdı. Bu vicdan azabıyla ken-disi yaşayamazdı artık. Oğullarının, gelinlerinin günden güne çökü-şüne maruz kalıp razı gelemezdi. Daha Şerwan'ın ve iki kancısının vebali vardı boynunda.

"Ağır gitti ama... beni de peşinden... götürmek istiyor..." Ce-nazeden sonra kızlarının yanında feryadını etmemeye dikkat etmiş-ti. Bütün gardı bugün yıkılmış, kızlarının yanında hıçkırığa hıçkırığa ağ-lamıştı Zozan Eroğlu. "Bak diyor, Zozan mezarını hazırladım. Sen de gel." Dostuna yaşlı gözlerinin arasında baktı Zozan. "Görüyor musun, Delal gel diyor."

Kızları annelerinin yıkıcı cümlesiyle ağlamaya başlamıştı. Ba-balarını daha yeni kaybetmişken, annelerinin acısını nasıl kaldı-rabilirlerdi? Gelinleri metanetlerini bir yere kadar koruyabilmişti. Yanaklarına süzülen yaşları gizlice silmişlerdi. Bu kaosa nasıl dur diyebileceklerdi? Dicle sadece bir kişi için sorun değildi ki, tüm eve tehditti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bugüne kadar Eroğlu ailesinde olan hiçbir sorun dışarıya servis edilmemişti. Ama bundan sonra edilecekti. Şayet Dicle gelin olarak gelirse!

“Deme öyle, Zozan... Deme oğlun acısından konuşuyor.”

Zozan Hanım ne dese faydasızdı. “İstiyor Delal...” Sesi titriyordu. “Bana onu getireceksin, diyor.” Elleri çaresizce kucağına düştü. “Sen getirmezsen ben giderim, diyor.”

Delal Sultan da gidişattan pek memnun değildi ama umut daha ölmemişti. Bunun altından en az yarayla kalkacaklardı. “Hele bir sakinleşsin... Hele bir ağabeyleri, kardeşleri konuşsun, gözünü açsın. Bak... O zaman hatasının farkına varır.”

Sımsıkı kapattığı gözlerinden yaşlar yanağına doğru sızdı yaşlı kadının. Botan bir daha dönmek üzere ciddi karar vermişti. Yoluna çıkan herkese rest çekecekti ki çekmişti.

Roza ağlayınca, Zilan süt vermek için göğsünü açtı. Kızını emzirdiği an Roza’nın sesi kesildi. Mirhan, Roza’nın yanına gitmek için annesinin kucağından kalkınca, aldığı kötü bakışlarla kafasını göğsüne yaslamış, sessizce Roza’yı izlemişti.

Odada boş kalan yemek sofrasına kimse oturamamıştı. Delal kimsenin üzülmelerini istemiyordu. Evvelallah bunu da halledecek, her şeyi yoluna koyacaklardı.

“Hadi herkes yemeğini yesin. Güçsüz düşmek yok.”

Kimsenin iştahı yoktu. Şilan yememek için odadan çıkarken, Jiyan gözyaşlarını elinin tersiyle silip burnunu çekti. Aç değildi. Yemek yiyecek ne hali vardı ne tadı kalmıştı. Gelinler de geri çekilmişti. Kimse yemek istemiyordu. Ses çıkmayınca Delal Sultan daha yüksek sesle soludu: “De hadi, bakmayın öyle.”

“Aç değiliz,” diyerek zorlama der gibi baktı Ezo.

Zozan Hanım gelinleri için toparlandı. “Hadi herkes yemeğe...”

Yine kimse oturmadı. Tat kalmadığı için kimsenin boğazından geçmemişti. Özlem ve Ayşe hazırladıkları sofrayı kaldırmış, sessizce odadan ayrılmışlardı. Aile meselelerinde asla odada bulunmaz, kendi odalarına geçerlerdi. Bu Zozan Hanımın ta en başından beri verdiği ve uyguladığı bir karardı.

Annesinin teni solunca Jiyan tansiyon aletine koşmuştu. Şekeri ve tansiyonu düşmüş olmalıydı. Tansiyonunu ölçen genç kız düştü-

ğünü görünce dilaltını vermişti. Fayda etmezse hastaneye götürmek zorunda kalacaklardı. Jiyan annesini hastanede görmek istemiyordu. Ailesinden hiç kimseyi ne hastanede ne de hasta olmuş görmek istiyordu.

Daha babasının acısını tam atlatamamış, yeni yeni toparlanırken annesinin de çöküşünü izleyemezdi. Serhad'ın odaya girdiğini görünce herkes gibi umutla baktı. Kendilerine doğru gelen kardeşi, annesinin yanına geçip oturdu. Jiyan hâlâ bir müjde vermesini bekliyordu.

Annesinin ellerini avuç içine alarak, her iki elini de öptü Serhad. "Kendini üzme." Sesi yalvarır gibi çıkmıştı.

"Ne diyor..."

Annesinin sesini duymak neredeyse imkânsızdı. Serhad ısrarla Dicle'yi istediğini söylemeyecekti. Belli ki tansiyonu yine düşmüştü. "Şerwan ağabey hallediyor, merak etme." Umut vermek istemesi de annesinin toparlanması gerekiyordu.

Bir nebze de olsa içi rahatlayan kadın derin bir nefes aldı. Dudaklarını oğlunun alınına bastırdı. "Size bir şey olursa, ben ne yaparım?"

"Merak etme, herkes iyi. Botan sadece... Babam için yapıyor..." Hâlâ babam derken duraksıyordu. Hâlâ babam derken sesi titriyordu.

"Yapmasın..."

Daha fazla konuşamayan Serhad, annesinin göğsüne başını yasladı ve gözlerini yumdu. Annesinin ayakta kalması gerekiyordu. Babası kahrından kalp krizi geçirmiş, onlara veda bile etmeden gitmişti. Annesi ayakta kalmalıydı.

Geç saate kadar bir haber bekleyen kadınlar kocalarından ses çıkmayınca, Delal Sultan tarafından odalarına gönderilmişlerdi. Jiyan annesini yalnız bırakmak istemediyse de Serhad yanında kalacağını söyleyerek ablasını odasına göndermişti.

Ağlamaktan yorgun düşen Zozan uyuyakalmış, Delal üzerine bir nevresim örtmüştü. Olduğu yerden kaldırırsa bir daha uyuyamazdı. Annesinin yanına kıvrılan Serhad gözlerini kapatarak kendisini uykuya teslim etmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo odasında kocasını bekliyordu. Bu akşam yanına gelecekti. Şerwan'ın bir an önce gelmesini istiyordu. Eğer o gelmezse kendisi çalışma odasına girer, her şeyi sorup soruşturur neticeyi öğrenirdi.

Odasında sabırsızca volta atmaya devam etti. Son demleriydi. Sabrının son kıvrımlarıydı. Botan'ın ikna edilmiş olması tek duasıydı.

Sessizliği kapının açılan sesi bozdu.

Şerwan içeriye usulca girdi. Ayakta bekleyen karısını görünce, derin bir iç çekip kapıyı yavaşça kapattı. Anlaşılan kimsenin gözüne bu gece uyku girmeyecekti. Yatağına doğru yürüdü. Ayağındakilerden kurtulup uzandı. Gözlerini kapatırken Ezo'nun hâlâ onu izlediğini biliyordu.

Bir müjdeyi beklediğini biliyordu.

Yatağa aheste aheste ilerledi. Kenarına oturarak kocasının elini okşadı. "Ne oldu?" Gelecek cevap belliydi. Teyzesi emindi, Şerwan bitikti.

Sağ kolunu gözlerine siper eden adam tarazlı sesiyle tek bir kelimeyle özet geçti.

"İstiyor."

"Ne olacak peki?"

"Vazgeçirmeye çalıştık ama dinlemiyor."

"Yani Dicle gelecek mi?"

Cevap veremedi Şerwan. Dicle'yi en az evdekiler kadar istemiyordu. Kardeşinin yanlış bir hareket yapmasını istemiyordu. Sonradan çok keşke diyecekti. Fakat geç olacaktı.

Sevdiği kadını almasını istiyordu. Onlar gibi eve gelirken sevdiği kadını görecektir mutluluğuyla gelmesini istiyordu. Karısını çok sevmesini, ona değer vermesini istiyordu. Elbette Dicle'ye değer verecekti. Ne olursa olsun amcasının kızıydı ama sevmeyecekti.

Bu adamın kalbi Dilek için yanıp tutuşuyordu. Başka bir kadını sevme ihtimali söz konusu bile değildi. Dilek'i şimdi istiyorum dese, Şerwan yarın gider isterdi. Sırf o gözlerin gülmesi için elinden geleni yapar, kimseyi zerre takmazdı.

Aylardır o kadının yanındaydı. Onunla hayat buluyordu. Bir nevi Dilek onu toparlamıştı. O kadını şimdi bırakıp istemediği bir kadını almasına müsaade edemezdi. Bu sebepten ötürü Botan'ı bir

şekilde ikna edecekti.

Ezo sessizce yanına kıvrılıp kafasını göğsüne yasladı ve sessizce fısıldadı: “Her şey yoluna girecek merak etme.”

Kokusunu uzun uzun içine çekip, bir buse kondurdu. “Biliyorum, Ezo’ım biliyorum,” derken kendini o umuda teslim etti.

İki kadının kendisine verdiği o umuda, çaresizce sığındı.
Zira başka şansı yoktu.

Eroğlu konağında şiddetli hüznünler rüzgârıyla çarpıp duruyor, ev halkını perişan ediyordu. Sabah üzüntülerinden bir gram eksilmeden, eksik ve mutsuz inmişlerdi aşağıya. Kızının kontrolü sebebiyle Nêçîrvan ve Zilan erkenden hastaneye gittikleri için eksiklerdi.

Beritan oğluyla beraber aşağıya inmiş, Bermal ve Vedat da evlerinden çıkıp gelmişlerdi. Kahvaltı sofrasına iştahsız oturmuşlardı. Zozan Hanımın çökmüş yüzü Beritan’ı üzmüştü. Yorgun görünmese Mirhan’ı kucağına verip güldürmeye çalışacaktı.

Son anda kararını vererek Mirhan’ı babaannesinin yanına gönderdi. “Hadi babaanneyi öp, oğlum,” diyerek Mirhan’ı teşvik etti. Oğlu onu dinleyerek babaannesini öpmek için dizlerine tutunup minik ayaklarının üzerinde yükseldi.

Zozan Hanım torununu kaptığı gibi kucağına aldı. Mirhan öpünce gülümsedi. Torun derman oluyordu. Torun sevgisi evlat sevgisinden çok daha farklı ve güçlüydü ki, bakınca bile huzur yamacında gezinip duruyordu.

Kaynanasının oğlu sayesinde gülmesiyle Beritan bir nebze mutlu oldu. Dün gece Şerwan, Ezo’nun yanında kaldığı için bir bilgi alamamıştı. Olayın sonucu kadar kocasının halini de merak ediyordu. Zilan da kocasıyla gitmişti. Ondan da bir şey öğrenememişti. Tek çare Bermal idi. Fakat o da kaynanasının yanındaydı.

Delal Sultan ve kızlara bakınca, suratlarında gördüğü bekleyiş ifadesi bir şey bilmediklerini gösteriyordu. Sadece Ezo kalmıştı öğreneneceği. O da hâlâ aşağıya inmemişti.

“Şilan okula gitti mi, Jiyan?” diye sordu Beritan.

“Evet, neden?”

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

“Dün gece kötüydü.”

“Serhad onu okula götürdü.”

Cevabını alan kadın oğluyla beraber odadan çıkıp mutfığa girdi. Mirhan’ın yumurtasını pişirecekti. Bugün yaramazlık yapan, yemek yememek için ağlayan oğlunu kaldıramayacak kadar bitkindi. Kucağında tuttuğu oğluna sıkıca sarılıp onu kokladı. Ne kadar kızsada Mirhan onun sabrı ve kurtuluş anahtarıydı.

Pişirilmiş ve soyulmuş yumurtayı Zehra eline tutuşturunca afalladı. “Sen uğraşma diye bugün ben yaptım, yenge.”

Beritan minnetle teşekkür edip, tabakla beraber odaya geri dönmüştü. Ezo’yu odada bulunca içten içe ofladı. Dışarıdayken yakalasaydı ya da mutfığa girseydi sonucu öğrenecekti. Kimseye çaktırmamaya çalışarak kendisine bakan kadına, ne oldu anlamında kafasını salladı. Ezo’nun sonra diye ağzını oynatmasıyla merakı iyice körüklendi. Belli ki yolunda gitmeyen şeyler vardı.

Kahvaltı sofrasında yüzleri gülmüyordu. Pek kimse konuşmuyor, lokmalar güçlkle çiğneniyordu.

Zozan Hanım gelinine oğlunu sordu: “Şerwan çıktı mı, kızım?”

Gözlerini kırptırdı Ezo. “Evet, teyze. Hepsi beraber gitti.”

“Kahvaltı etiler mi?”

“Şirkette edeceklermiş.”

“Botan... Botan... nerede?”

Gönlünü rahatlatmak adına hafiften tebessümünü sundu Ezo. “Merak etme o da onlarla beraber gitti. Dünden yarım kalan işlerini el birliğiyle erkenden halledelim dediler.”

Herkes kahvaltısını ederken Bermal yine sessiz kalmıştı. Dün gece bütün olanları, gerçekleri, geçmişi kocasından öğrenmişti. Botan evlenmeye kararlıydı. Dicle’nin, Beritan ve Ezo’ya yaptıklarını öğrenmişti. Cenazedeki hareketlerini görmüş fakat anlam vermemişti. Hatta pek üzerinde durmamıştı. Lakin dün gece öğrendikleri travma etkisi yaratmıştı. O zaman evdeki herkesin onu neden istemediğini anlamıştı. Üstüne Botan’ın başka bir kadını sevdiğini ve eve gelmediği sürece o kadının yanında kaldığını da öğrenmişti. Kaynı için ağlamıştı. Tıpkı ehtileri gibi...

Botan’ı çok iyi tanıyordu. Güzel kalbi, şefkatli bir yüreği vardı. Herkesi sever sayardı. Evdeki hiç kimsenin kalbini kırmazdı. Aile-

sine çok düşkün bir adamdı. Şimdi öyle bir adamın sevmediği bir kadınla evleneceğini bilmesi canını aşırı derecede sıkıyordu. Bu durumdan herkes kadar hoşnutsuzdu.

Vedat'a engel olmaları için resmen yalvarmıştı. Botan'ın, o kötü kalpli kızla evlenmesini istemiyordu. Botan'la beraber her iki eltisi için de zor olacaktı. Hatta herkes bu durumdan nasibini alacaktı.

"Bermal... Bermal..."

Jiyan'ın seslenmesiyle düşüncelerini bir kenara bırakan kadın görümcesine döndü. "Efendim..."

"Çayını doldurayım mı?"

"Aaa...evet...evet..." Bardağını görümcesine uzatıp mahcup mahcup tebessüm etti. Jiyan'ın çayını doldurmasıyla kahvaltısına başladı. Sessizlik içinde devam eden kahvaltı hiç bu kadar sıkıcı olmamıştı. Sofrada olan herkes bir şey söylemek istiyordu. Ne olacağını, nasıl yapacaklarını konuşmak istiyorlardı. Ama sormaya ya da konuyu açmaya kimsenin cesareti yoktu.

Kahvaltıdan sonra Jiyan ve Delal Sultan, beti benzi soluk Zozan Hanımı odasına çıkarmışlardı. Hastaneden dönen Zilan evdekileri aynı bulunca sessiz kalmıştı. Dün gece zaten zehir zemberek haberi kocasından almıştı. Lanet olası karardan kuzeni dönmek bilmiyordu.

Zehra'nın getirdiği kahvaltıyı ederken Bermal kızını tutuyordu.

"Ne dedi doktoğ?"

"Çok şükür iyi, güzel gidiyoruz. Bir kilo daha almış."

"Oh oh maşallah."

"Zilan bu kız gittikçe güzelleşiyor, dedi. E kimin kızı, dedim. Bir anasına bak bir de kızına." Odadakileri bir nebze de olsa güldüren Zilan, biraz toparlanmalarını istedi. İlla bunun altından da kalkacaklardı. Daha ağabeyleri ölmemişti. Bir şekilde ikna edeceklerdi.

Ezo, kumasına göz kırparak tıkanan eltisine ince sesiyle ince soruyu yöneltti: "Eee..." diyerek Zilan'ın bakışlarını üzerine çekti. "Çapkın erkeklerden nasıl koruyacağımı da söyledin mi?"

Beritan sorusu karşısında kısıp bir seste kahkaha atarken, Bermal eltisinden gelecek cevabı bekledi.

"Yok, onu babası halledecek."

"Nasıl halledecekmiş?"

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan'ın imalı sorusu Zilan'ı daha çok güldürdü. "Valla ya Mirhan Ağaya çekidüzen vereceksiniz ya da Nêçîrvan onun bacaklarını kırar."

Hepsi aynı anda gülünce Beritan gözlerini devirdi. "Dur bakalım senin kızını da göreceğiz."

Ayaklarının üzerine basar basmaz göreceklelerinden kuşkusu yoktu Ezo'nun. Zira daha şimdiden Mirhan yanına gelir gelmez mutlu oluyordu. "Roza, Mirhan'ın peşinden koşacak. Sen o günleri bekle, Beritan."

Bermal kakhaha atarken kafasını salladı. "Ben de öyle düşünüyüğüm, eltim."

Zilan burun kıvırdı. "Roza'yı uyarırım."

Beritan da oğlunu uyarıyordu ama ne fayda!

Genç kadın oğluyla beraber ayağa kalkarken eltisine göz kırptı. "Eh sen kızını uyar, ben bir odama çıkıp geliyorum." Oğlunu da Bermal'in kucağına verirken genç kadın bir Roza'ya bir de Mirhan'a baktı. Küçük oğlan en sevdiği oyuncağına kavuşmuş gibi Roza'ya doğru atılırken, Bermal onu sıkıca tutmaya çalıştı.

"Beğitan oğlun duğmaz."

"Durur, yavrum durur. Asıl sen Roza'ya dikkat et," diyerek çıkmak üzere döndü. Kapıdan çıkmadan önce göz göze geldiği Ezo'ya kaşlarıyla yukarıyı işaret etmişti. Ezo işareti alınca Beritan çıkmıştı.

Çaresizce Zilan'a bakan Bermal yardım isterken eltisi kakhaha atarak kahvaltısına son verip kızı yerine çok sevdiği Mirhan'ı kucağına aldı.

Mirhan, Roza'dan uzaklaşınca ağlamaya başladı. "Roja... Roja... Roja..."

"Mirhan...bak kızarım..." Zilan'ın sahte kızgınlığına aldırış etmeyen küçük çocuk daha çok ağladı. Bermal, Roza'yı yere yatırırken genç kadın ağlamasını durdurmak için küçük oğlanı da yere bırakıp kızıyla ilgilenmesine izin verdi.

Mirhan eğilip yanaklarına bir öpücük kondurunca Ezo ve Bermal gülmüş, Zilan çığlık atarak gülmüştü. Bu çığlıktan hoşlanan Mirhan şen kakhahasını atarken Roza ile daha çok oynadı.

Beritan'ın beklediğini hatırlayınca ayaklanma vakti gelmişti Ezo için. Önceliği Mirhan ve Roza'yı doya doya öpmek olmuştu.

Ardından işim var diyerek odadan çıktı. Merdivenlere ulaşp hızlıca çıkınca, Beritan'ı çalışma odasının kapısında gördü.

Beritan içeri girmiş, Ezo da arkasından girerek kapıyı kapatmıştı. Beritan tekli berjerlerden birine geçip oturdu. Alt dudağını o anın verdiği sıkıntıyla ısırırken Ezo onu izliyordu.

“Sonuç, Ezo?”

“Sonuç olacak gibi, Beritan.”

Beritan'ın, “Ne yapacağız?” sorusuna omzunu silkti kadın bilmiyorum dercesine.

Net bir cevap alamayınca daha çok endişelendi Beritan. Ezo'nun da yapacağı bir şey yoktu. O zaman el birliğiyle bir çözüm bulmalı, bu işi bozmalılardı.

“Şerwan ile konuşsan, Ezo.”

Biçare istedi konuşmasını. Şerwan onu seviyordu, dinlerdi. İstedigi şeyi yapardı. Hem Dicle'nin gelişi en çok onlara zarar verecekti. Şerwan'ın bu durumu göz ardı etmeyeceğini de biliyordu Beritan.

Dün gece sormak bile fazla gelmişti Ezo'ya. O hali gözünün önünden gitmiyordu. Da bunu Beritan'a nasıl anlatacaktı? “Sence beni dinler mi, Beritan?”

“Dinler bence, güzelce anlatsan?”

“Yapamam... Sen konuş belki seni dinler.” Aynı umudu Ezo, Beritan'dan bekliyordu. Mirhan'ın annesiydi. Şerwan ona değer veriyordu. Onunla ilgileniyordu. İlla ki dinlerdi Beritan'ı.

Beritan alayla baktı kadına. “Beni de dinleyeceğini pek sanmam.”

İki kadın sıkıntıyla ofladı.

“O bu eve gelirse gerçekten iyi şeyler olmayacak, Ezo.”

“Korkularımızın farkındayım hatta bunu eve yansıtmak bile istemiyorum, Beritan. Herkesin korkusu Botan kadar bize de. Teyzem de, Şerwan da, Nêçîrvan da, Zilan da hepsi dahil.” Her şey iyi güzeldi, tek sıkıntı Botan'ın katır inadıydı.

Renginin solduğunu hissetti Beritan. “O zaman bozmamız gerek. Başka çaremiz yok. Ya bozacağız ya da olan bize olacak. Ve yarın bunu bilen herkes bizim gibi o hasta kızın psikolojik şiddetine, iftirasına maruz kalacak.”

Ezo kabulleniyordu. Ezo, Beritan gibi her şeyi kabulleniyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ya bak, onun da farkındalar.” Alt dudağını ısırp sıkıntıyla inledi.
“Sorun Şerwan bile değil?” diye tereddütle konuştu Ezo.

“Ne peki?”

“Sorun Botan... Vazgeçmeyen o.”

Beritan korktuğu soruyu sonunda dayanamayarak yöneltti:
“Şerwan dün gece sana bir şey söyledi mi?”

Can sıkıntısıyla kafasını sallayan Ezo, acı gerçeği Beritan’a itiraf edecekti. Onun da bilmeye hakkı vardı. Eğer Şerwan dün gece onun yanında kalsaydı ona da söylerdi. Şimdi olanları kendisine anlatan Beritan olurdu.

“Dicle-Botan evliliği olacak!”

Dehşetle irkilen Beritan’ın gözleri büyüdü. “Yani... yani... Kabul mü ettiler?” Soruyu sorarken sesi robot gibi çıkmıştı. Ezo’dan bunu duymak istememişti. Oturduğu berjerden bir hışımla kalktı. En kısa zamanda aydınlığa kavuşmalılardı. Dicle’nin olmadığı aydınlık günlere...

“Botan ısrar ediyor.” Kabullenemediği tek şey buydu Ezo’nun.

“Botan hata yapıyor... Mutsuz olur... Hayatı kararır...”

Beritan, Ezo’nun yüzüne bas bas bağırıp Şerwan gibi olacak, demek istiyordu. Onun gibi istemediği kadına gidecek, ona dokunurken iğrenecek hatta canı yanacak demek istiyordu. Dilek varken Dicle’yi asla sevmeyecekti. Şerwan gibi; Ezo varken Beritan’ı asla sevmeyecekti. Sol yanı hep ilk kadında olacaktı. Sevdği kadında olacaktı. Her gün Dilek’i düşünecek, akşam vakti evine geldiğinde, yuvasında sevmeyişi kadını; Dicle’yi bulacaktı. İşte o zaman hatasını da geç kaldığını da anlayacaktı. Kimsenin sözünü dinlemeyip, verdikleri savaşı ezip geçtiği için yana yana kavrulacaktı. Ama söyleyemedi. Ezo’nun yüzüne bunları söyleyemezdi. Çünkü Ezo da onun gibi çaresizdi.

“Ezo...”

“Efendim?”

“Bu ev mutsuz, yaşayan bir ölüyü daha kaldıramaz!”

Bu ev bir Şerwan Eroğlu acısı daha kaldıramazdı.

Bölüm 5

Senin Canın Daha Çok Yansın

Bazı şeyleri aşabildiğimizde mecbur bırakıldığımız hayatı bir nebze yaşanabilir kılabiliyorduk. Kararlarımızdan doğan sorunlarımızla, üst üste binen sıkıntılarımızla, her şeyin üstesinden elbette bir zamana kadar gelebiliyorduk. Fakat doğru adımı atmadığımız, doğru zamanı beklemediğimiz, fevri davrandığımız, öfkeyle kalktığımız sürece altında ezilecek ve yanlış kararları vermeye devam edecek, sonunda daha beterine mahkûm olacaktık.

Botan Eroğlu tam olarak öyle yapmıştı. Olayların üzerinden bir hafta geçmişti. Herkes büyük bir umutla kararından vazgeçmesini beklerken Botan geri adım atmamıştı. Yanlış kararın üzerine inadıyla gitmişti. Aklîselim davranmamıştı. Elbette annesinin üzülmemesi için sessiz kalmıştı. Lakin kilit noktayı ikna etmişti. Şerwan ile neredeyse her gün bunun tartışmasını yapmışlardı. Bir türlü geri adım atmıyordu. Babasının mezarına gidip verdiği emri yerine getireceğine dair söz vermişti.

Babası öldükten üç ay sonra bir köşede kendini suçlayıp bir çocuk gibi ağlarken kendini apansız Dilek'in kapısında bulmuştu. Dilek kapıyı açıp ağlayan adamı gördüğünde hiç sorgulamadan ona sarılmış, evine almıştı. Bir çocuk gibi onu dizlerine yatırmış, sabaha kadar başında bekleyip saçlarını okşamıştı. Ara ara onunla beraber

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

sessizce ağlamış, daha sonra Botan onu görmesin diye toparlanmıştı.

Günler geçmiş, Botan yanından gitmek bilmemişti. Elbette bu durum hoşuna gittiği kadar üzmüştü de. Botan'a körkütük bağlanmış, kalbini tam anlamıyla teslim etmişti. Evinden ve ailesinden uzaklaşmasına üzüldürken, bir yanı her gece yanında kaldığı için mutluluğa emanetti.

Karısı gibi kendi evinde yemeğini yapmıştı. Botan'ın eşyaları yatak odasında idi. Sabahları beraber hazırlanıp işe gidiyorlardı. Bazen Botan onu bırakıyordu. Çok erken gideceği zamanlarda. Kimsenin görmeyeceği bir yerde indiriyor, akşama alacağım sözünü vererek gidiyordu.

Onunla evlenirse çok mutlu bir kadın olacağını biliyordu Dilek. Botan'ın onu çok sevdiğini, her şeye rağmen onun yanında kalacağını biliyordu. Sevgisinden bir gram şüphesi yoktu. Ama içinde korkuyu tetikleyen Dicle faktörü vardı. Hep Dicle'ye gidecek korkusunu yaşıyordu. Kaybetmekten çok korkuyordu Dilek. Botan giderse toparlanamaz, ayağa kalkamazdı. Hele bunca yaşadıklarından sonra...

Aylardır bir hayatı paylaşıyorken, gözünü sevdiği adamla açıp kapıyorken, gitmesine müsaade edemezdi. Hoş, nasıl durdurabilecekti? Adam bir haftadır yanına uğramıyordu. Bir kere bile arayıp niye gelmiyorsun diyememişti? Botan onu bir kere bile aramamıştı. Ne olduğunu soraamamıştı. Gizliden gizliye yaşadıkları bir hayatın kurbanı olmuştu Dilek. Nasıl bir çıkmazın içine düşmüştü böyle...

Tek kişilik hazırladığı sofrasına oturacakken kapıda dönen anahtar sesini işitti. Nihayet!

Mutfak masasından dış kapıyı görebiliyordu. İçeriye Botan girince ayaklandı. Heyecanlandığını belli etmemek için kafasını eğerek boynunu okşadı. Bu süre zarfında çabucak toparlanmıştı. Gözleri yeniden kapıya çevrildiğinde eşikte Botan'ı onu izlerken buldu.

"Geleceğini bilmiyordum."

"Ben de..."

Garip bir uyumsuzluk vardı aralarında. Ortam gergin ve az sonra bir bomba düşüp onları havaya uçuracak kadar tehlikeli görünüyordu. Sanki kötü şeyler olacaktı ve havadaki gerginlik bunu haber

ediyordu. Ya da Dilek'in korkularıydı bu. Belki de Botan'ın eve ne için geldiğini bilmesindendi...

Bugün Dilek'in hayatından tamamen çıkacaktı adam. Bugün onu son görüşü olacaktı. Bugün kalbini onda bırakıp gidecekti. Bildikleri onu delirtiyordu.

Bir insan sevdiğini ardında bırakıp nasıl gidebilirdi ki? Bu sevdaya edilmiş ihanet değil de neydi? Bir kadının duygularını hiçe saymak sayılmaz mıydı? Yolun ortasına kadar beraber gelip, bundan sonra sen yoluna ben yoluma diyerek ellerini bırakmak hangi kitapta yazıyordu?

Delikanlılığın kitabını yazanların, sevdanın yükü altında kalıp gittiklerini çok görmüştük ama her seferinde kabul etmeyerek inatla karşı durmuştuk. Bugün Botan Eroğlu bir safta, sevenler bir saftaydı. Zira bu adam sevdasına sahip çıkmıyordu.

Hiç sevmediği kadınla evlenecekti. Peki ya sonra? Yaşamayı sevdiği hayata aynı Botan olarak devam edecek miydi? Dilek kalbinde, Dicle aklında yaşayabilecek miydi? Dicle sevgiyi beklerken, Dilek onun için kahrolurken kendisi pişman olursa, bir dönüş yolu bulabilecek miydi?

Hayır!

Amma velakin verdiği sözün arkasında durmaya mecburdu.

Eğer o gece babasına bağıra çağıra, 'Dicle ile beni evlendirirsen, Dilek'i de alırsan buradan giderim. Bir daha yüzümü görmezsin. Seni babam olarak reddederim,' demeseydi babası o yıkıma kalbini kurban etmezdi. Üstelik babasının acı içinde kıvrınmasını kahrından görmeyen gözleriyle üzerine bilhassa gitmişti.

'Yemin ederim, baba,' demişti ağlayarak. 'Beni Dilek'ten koparırsan yemin ederim öldürürüm kendimi.' Dizleri artık onu taşımayacak hale geldiğinde babasının önüne diz çökerek ayaklarına kapanmıştı. Hıçkırığa hıçkırığa yalvarıp yakarmıştı. 'Yalvarırım hayatımı sevmediğim bir kadına mahkûm etme. Ben onu çok seviyorum...' demişti. Babasına söylediği son sözler bunlar olmuştu. Bir cevap, bir kabulleniş belirtisi beklerken, gözünün önüne bedeni yığılmıştı. O an her şey bitmişti.

Sonrası mı? Yaşayan ölüyü tasvir eden bir Botan kalmıştı.

"Aç mısın?"

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

O acı hatıralardan Dilek'in buğulu sesi koparmıştı.

"Hayır."

Kuru ses, kaçak bakış, titreyen el... Bu adam Botan idi.

Dilek inanmadı. Aç olduğundan adı kadar emindi. Bir haftadır yüzüne hasret kaldığı adam epey zayıflamıştı. En son yanından ayrılırken böyle değildi. Belli ki yine kargaşa olmuştu. Ve bu kargaşadan nasibini ikisi de alacaktı. Son bir haftadır hissettiği o acı his bugün daha çetin, bugün daha kuvvetliydi. Boğazına düğümlenen sancıyı yutkunarak sevdiği adamın gözlerine baktı. Son bakışlardı...

Sanki bir haftadır uyumamış ve uyumaya ihtiyacı varmış gibi çaresiz bakıyordu Botan. Bu çaresizliğin anlamı başkaydı.

"Konuşmaya mı geldin?"

Hayır, cevabını beden dili vermişti adamın. Konuşacak kadar kendini hazır hissetmiyordu. Eve gelmeden önce defalarca kez kendisine Dilek ile ilişkisini sonlandıracağını teskin etmişti. Nitekim bütün teskinler onu görene kadar sürmüştü. Dilini bir iple bağlayıp ses tellerine kadar inmişlerdi sanki. Kirpiklerine bir ağırlık düşmüş, inatla Dilek'e bakmaktan kaçınmıştı. Sevdiği kadını kaybetme korkusu bütün hücrelerini enine boyuna sarmıştı.

"Eşyalarımı almaya geldim."

"Gidiyor musun?"

"Evet."

Kadın gözlerini alamıyordu. Adam bakacak yüz bulamıyordu.

Sandalyenin başlığına tutundu Dilek. Az kalmıştı düşmesine. Botan'ın çaresiz gidişi karşısında düşmesine az kalmıştı. Babasıyla kavgasının sebebini bilmeseydi bu adamı en başından kabul etmezdi. Yahut şimdi gitmesine izin vermezdi. Gözlerini sınıksız yumup tekrar açtı.

"Geri gelecek misin?"

Olumsuz cevabı yine beden dilini kullanarak vermişti adam. Beş para etmez ciğeri oksijen ihtiyacı hissetti. Aldığı derin derin nefesler işe yaramıyordu. Aldığı her nefeste biraz daha boğuluyordu. Bu evde kalırsa ölebilirdi. Sırtını Dilek'e dönüp mutfak kapısından uzaklaşmak için zoraki adımlarını attı.

"Bugün bir ders daha çıkardım."

Sırtı, konuşan kadının yüzünü görüyordu. Ensesinde hissetti-

gi ürpertiye iliklerine kadar kabul etti. Canını yakacağını bile bile bekledi. Çünkü bunu hak etmişti. Çünkü bu kadın yüzüne tükürse, bağırса çağırса haklıydı.

“Bir daha sana inanmayacağım!”

Adam cevap vermezken alayla gülümsedi kadın. Kırık sesine istikrarlı bakışları tezat oluştuyordu. Ağlamayacağına dair kendine ant içmişti. Bir gün bu adam giderse ağlamayacağını kendine telkin etmişti.

“İşin garip yanı ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Gelsen yine sarılırım sana!”

Susmasındansa canını yakmasını istedi Botan. Ancak böyle değil. Yenilmişliğini değil; bağırıp çağırmasını, kızmasını, bir aşağılık olduğunu yüzüne vurmasını istemişti. Boğazını deşen yumruyla kapının eşiğinden uzakta, yerine mih gibi çakıldı. Eşyalarını alıp çıkmalıydı; bir daha bu eve dönmek üzere, bir daha bu kadını görmemek üzere...

Koskoca dokuz ay... Dokuz ayını sevdiği kadının yanında, kolları arasında geçirirken şimdi hiçbir şey söylemeden sessizce hayatından çıkıyordu. Dilek’ten ne kadar özür dilerse dilesin bir işe yaramayacağını biliyordu. Bir kadının kalbini kırmak bu hayatta yapılan en büyük kötülüktü.

Tek suçu sevgisine karşılık vermektir. Tek suçu onu sevmek, onu kabul etmektir. Ama Botan hayatının içine ederek kadını cehennem ortasında bırakıp gidiyordu. Hiçbir şey demeden, sessizce hayatından defolup gidiyordu. Mutsuz yaşantısına doğru yanlış adımları atmıştı adam. Ardında bıraktığı kadını da hayatına dahil etmeden... Bu kalleşlik kitapta yazmazdı.

Yatak odasına son adımlarını sürdürdü Botan. Huzur veren kokusundan temelli kopuyordu. Botan soğukkanlılığını korudu. Başka türlü gidemezdi. Başka türlü Dilek’ten kopamazdı.

Bavulu ne şekilde doldurmuş, ne koymuş bilmeden eline geleni tıkıştırılmıştı. Zinciri çektiğinde beraber uyudukları yatağa bakmamaya özen göstererek buram buram Dilek kokan odadan elinde bavuluyla çıktı. Aylar önce bu eve sığında da bitikti. Yine ve yine bitikti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Küçük koridoru geçip holün açıklığına geçtiğinde mutfakta sessizce yemeğini yemeye çalışan bir kadın gördü. Giden gitsin, benim kaybım olmaz, diyen bir kadın görüyordu. Ama yemeyeceğini biliyordu. O sofraya onun inadına oturup, 'Bak sen gitsen de ben iyiyim,' der gibi gücünü gösterip meydan okuyordu. 'Sensiz de iyiyim,' demek isteyen kadına inanmadı. Çünkü ikisi de iyi değildi.

Veda etmeden kapıyı açıp bavulu kapının dışına bıraktı Botan. O eşiği geçmeden, gözden kaybolmadan bir müddet bekledi. Enkaza çevirdiği kadına veda edemiyordu. Hiçbir şey söylemeden gitmek, iki cümleyi bir araya getirmekten daha mı iyiydi?

Bekleyişi Dilek'in umudu olmuştu. Kapıdan çıkıp gitmeyişi umudu olmuştu. Gözlerini sıkıca kapatıp dua eden kadın, akan yaşların farkında değildi. "Allah'ım... Lütfen... Yalvarırım yalvarırım..." Kapanan kapı sesi yumduğu gözlerini açtırmış, kaşığının elinden kayıp düşmesine sebep olmuştu.

Bir veda cümlesi etmeden gitmişti. Bu kadar kolay olmamalıydı. Gitmek bir adam için bu kadar basit olmamalıydı. O kapı kapanırsa bir daha açamayacağını bilen Botan kapatmıştı. Hiç tereddüt etmeden hem de...

Yüzünü avuç içine gömüp hıçkırığa hıçkırığa ağıladı kadın. Kendine verdiği sözü de tutamamıştı. Değmeyen adama gözyaşı dökmüştü. Koskoca kâinata en kötü adama rastladığı için kendisine küfretti. Botan kötü bir adamdı. Kötü olmasa, kapıyı sevdiği kadının yüzüne fütursuzca kapatmazdı. Başlamadan bitirmezdi.

Bir kez daha başlamadan bitmişlerdi. Ve bu bitiş ebediydi!

Evine bavuluyla ayak bastığında batağa sapladığını idrak etti Botan. O kadını evinde terk etmişti. Uğruna babasını hiçe saydığı kadını. Kendinden çok sevdiği kadını. Kendinden sakındığı kadını terk etmişti.

Bavulunu yukarıya çıkarmalarını isterken, bahçede bekleyen ve konuşmak isteyen Ezo'yu görmezden geldi. Şu an hiç kimseyle ko-

nuşacak gücü yoktu. Adımları merdivenlere doğru yöneldi. Süratli adımlarının önünü Ezo kesmişti. Yüzüne bakmadan geri çekilmesini bekledi.

“Bizi görmezden gelmek bu kadar kolay mı?”

Değildi elbette ancak Botan cevap veremedi.

“Onu da böyle görmezden mi geldin?”

Sevdiği kadının adını elbette zikretmeyecekti Ezo. Botan’ın acısını deşmekle beraber kızdırmak da istemiyordu. Tek isteği şu saçma evliliği iptal etmesiydi.

“Ona veda ederken onu da görmezden geldin mi?” Üzerine inatla yürüdü. “Veda edemedin değil mi? Hiçbir şey söyleyemedin? O yüzü kendinde bulamadın?”

“Ezo...” Adam yalvarırcasına fısıldadı.

Ama Ezo yalvarışına kulak asmadı. “Bir kadını öldürdüğünün farkında mısın? Aylardır yanındasın. Ona umut verip aniden hayatından...”

Konuşmasını bitirmesine izin vermeden, “Ezo!” diyerek bağırdı Botan. Akabinde öfkesi tuzla buz oldu. Acı dolu sesiyle tekrar fısıldayarak yalvardı: “Sus lütfen...”

Botan ne derse desin susmayacaktı Ezo. Kaynı her şeyden evvel kardeşiydi. Teyzesinin oğluydu. Her gün bu konakta mutsuzluğunu izleyemezdi. Zaten kendi hayatları bir girdabın içinde dönüp duruyordu. Beritan’ın da dediği gibi; bu ev başka bir adamın mutsuzluğunu kaldıramazdı.

“Şu an ne durumda?”

Omuzları çöken adam ayakta durmakta zorlanıyordu. Düştü düşecekti. Kendi bedenini zorlukla ayakta tutuyordu. Son çırpınışıydı. Eve gelene kadar Dilek’e dair en ufak bir anı, bir düşünce, bir ses anımsamamak için direnmiş ve nasıl olduysa başarmıştı. Belki de hâlâ terk edişinin şokunda olduğundandı. Keza kadını düşündüğü an, geri dönerdi. Yine ona sarılır, bu sefer asla bırakmazdı. Verdiği karardan da cayardı. Keşke daha mantıklı çözümleri olsaydı.

“Ağlıyordur!” diye üstüne basa basa söyledi Ezo. “Her gün, her gece ağlayacak. Sen kadına kapıldın, sana kapısını açtı. Aylardır yanında...” Gerçekleri yüzüne vurmak Ezo için de kolay olmuyordu.

“Lütfen... Yalvarırım sus... Canım zaten çok yanıyor... Üzeri-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

me gelme...”

Ezo kuzeninin yüzünü avuçladı. Şefkatle yüzünü sevdi. Keder dolu gözlerinin yorgunluğu canını yakmıştı. “Sevdiğin kadını bırakma, ne olur.”

Kafasını şiddetle sallayan adam bir çocuk gibi bahçenin ortasında ağladı. Elleri her iki yanında boşluğa düşmüştü. İçinde biriken bütün acıyı ağlayarak sökmeye kalkıştı. Başarısız bir eylemdi. Ağlamak ona çözüm getirmiyordu. İçin için ağladı.

“Sen kaderini değiştirebildin mi?”

Sorusu karşısında cevapsız kalan kadının eli yavaşça adamın yüzünden kayarak iki yanına hızla düştü. Omuzları çökmüş, yüzünde cevabını bilemediği ağır sorunun izleri oluşmuştu.

“Ben de kaderime karşı gelemiyorum işte.” Yengesine sırtını dönerek basamakları çıkarak gözden kayboldu.

Olduğu yerden kıpırdıyamadı Ezo. Sanki ayakları yere çivilenmiş, güçsüzlüğünden faydalanarak bütün algılarını, idrakini ondan koparıp almışlardı. Sorulan soruyu net bir kafada düşünemediğinden kendisine bir cevap bile veremiyordu.

Daha kendine hayır yokken Botan’a yol olmaya çalışıyordu. Haklıydı; kendi kaderini değiştirememiş, üzerine gelen kumayı engelleylememişti. Haklıydı işte; daha kendisine çare olamazken başka bir adamın hayatına nasıl müdahale edebilirdi...

Kaderine Şerwan’ın varlığı evliliğiyle nasip olmuştu. Nasibine kuma da düşmüş, yıldırım etkisi yaratmıştı.

“İyi misin, güzelim?”

Şerwan’ın gelişini fark edememişti ama sesini duymuştu. Yüzünü çevreleyen sıcak avuçlarını hissetmişti.

Eve her zamanki gibi yorgun dönen Şerwan Ağa ayakta kaskatı kesilmiş halde dikilen kadını bulduğunda meraklanmıştı. Ezo’ya varır varmaz iyi olup olmadığını sormuş, yüzünü avuçlayarak kendisine bakmasını sağlamıştı.

Fakat iyi görüldüğünden şüpheliydi. Ezo hâlâ donuk, hâlâ sessizdi. Sorusuna cevap beklerken, bambaşka bir soruyu fısıldayarak adamı altüst etmişti.

“Biz kaderimizi değiştirebilir miydik?”

Afallayan genç adam cevapsız kaldı. Kollarını beline sararak

Ezo'nun kafasını göğsüne yasladı. Dudaklarını alnına yasladığında sessizce bekledi. Kaderlerini değiştirememişlerdi. Ellerinde öyle bir güç yoktu. Ama karısının neden bunu sorduğunu anlamamıştı.

Ne olmuş olabilirdi ki? Beritan ile kavga mı etmişlerdi? İhtimali düşünmek bile istemedi. Ayrıca aralarının gayet iyi olduğunu biliyordu. Babasının ölümünden sonra Ezo ve Beritan, bütün duvarları yıkarak yan yana gelmiş, ellerinden geldiğince destek olmuşlardı. O zaman başka bir şey vardı...

"Ne oldu?"

"Lütfen, bizim kaderimiz değişmedi ama Botan'ınki değişsin... O...o Dilek'i çok seviyor."

Botan'ın adını andığı an meseleyi çözüme kavuşturmuştu Şerwan. Alnına dudağını tekrar bastırıp uzun uzun öptü. Önce Ezo'yu sakinleştirecekti.

"Düzelecek, merak etme."

"Düzelmeyecek... Botan eve geldi..."

"Bir haftadır evde zaten, güzelim."

Ne demek istediğini kocasının anlamadığını fark eden kadın, yaşlı gözlerle kollarının arasından ayrılp yüzüne acı çekerek baktı. Bunu daha güzel bir haber olarak vermek istemişlerdi. Ve de aylardır istiyorlardı. Ancak bu geliş kötü bir amaç içindi.

"Bavulunu getirdi," diyebilirdi kesik nefesiyle.

Bunu beklemeyen adam şaşırmıştı. Evet, bundan bir hafta öncesine kadar evleneceğim diyen kardeşinin sadece o anlık öfkeyle söylediğini varsaymıştı. Sonrasında her gününü evlilik mevzusundan vazgeçirmeye çalışarak geçirmişti. Evet, evine de dönmüştü ama tekrar gidebilirdi düşüncesine kadar varmıştı Şerwan Ağa. Fakat bugün bavulunu da getirmişti. Botan gerçekten ciddiye. Her şeyi bitirmeye yemin etmişti.

Sunduğu yemini yerine getirmişti. Dilek ile ilişkisini bitirmiş, bavuluyla evine dönmüştü.

Kardeşine karşı üzüntüsü katlandı. Botan'ın üzüldüğünü bilmek, canının yandığını bilmek, Şerwan'ın gücünü kırıyordu. Yaşadıklarını kardeşinin yaşamasına izin vermeyecekti. Ezo'nun gözyaşlarını başparmağıyla silerek, "Ağlama, halledeceğim," sözünü verdi. Bugün daha katı konuşacak, ikna etmek için elinden geleni yapacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İzin verme...”

“Nerede?”

“Odasında.”

Burnunu çeken kadın geri çekilerek kocasının gitmesine izin verdi. Şerwan yukarıya çıkarken Ezo ise mutfığa geçmişti. Kimse- nin onu böyle görmesini istemezdi.

Şerwan kardeşinin odasının kapısını çalıp kolu indirdi. Oda boş- tu, Botan yoktu. Odaya girip direkt balkona geçti. Lakin Botan ora- da da yoktu. Rotasını çalışma odasına çevirdi. Adımları hızlı, nefesi sıkı. Bavuluyla beraber dönmesini hep istemiş, ancak bu şekilde hayal etmemişti.

Çalışma odasının kapısından içeri girdiğinde Botan’ı deri kol- tukta uzanırken buldu. Onu görmesiyle ayağa kalkmaya çalışan kar- deşine izin vermedi. “Uzan...”

Botan, ağabeyini dinlemedi. Doğrulup ayaklarını sarkıttı. Ko- nuşmak için gelen ağabeyine söyleyeceği bir çift kelam vardı. O da Dicle’yi hemen istemeleri idi. Bu yükün omzundan kalkması

gerekliyordu. Şayet Dicle’yi istemezlerse, kendisine hâkim ola- mayıp kendini yine Dilek’in kapısında bulacaktı.

“Bavulunu getirmişsin.”

“Evet, geç bile kaldım.”

Umursamaz görünmeye çabaladı Botan. Kardeşlerinin hepsi Dilek’i ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Dilek’i unutup, Dicle ile evliliğe hazır olduğunu göstermek için umursamaz bir pislik gibi davranıyordu.

Gülümseyen Şerwan karşısına geçip oturdu. “Geç mi kaldın?”

“Evet, biraz dinlenmek istedim. Kafam çok doluydu. Dinlenip bir şeyleri yerine oturtmam gerekliyordu.” Kafasını sallayarak ağa- beyini ikna etmeye hazırlandı. İşin özü kendini ikna etmek için ıs- rarla bu durumu tekrarlayıp üzerinde duruyordu.

“Dinlendin yani?”

“Evet.”

“Bir şeyleri kafana oturtabildin mi?”

Onayladı Botan: “Evet, öyle ki eve döndüm.”

Sabır testine tutulduğunu hissetti Şerwan. Kardeşi sabrını fena sıınıyordu. “Bir şeyleri düzene sokmaya çalıştın madem, bunu niye

hiçbir yerde değil de, sevdiğin kadının yanında, evinde yaptın?” Ya da daha açık olacaktı. “Yapabildin mi?”

“Şerwan Ağa...” dedi Botan yorgunlukla. Dilek konusunun açılmasını istemiyordu.

“Yani Dicle ile evleneceğim kararını verirken, her şeyden habersiz sana sarılan Dilek kollarının arasındaydı.” Sesi yavaştan sertleşiyor, bakışları kararıyordu. Tehlikeli bir sakinlik vardı Şerwan Ağanın üstünde.

Cevap vermek yerine kafasını eğen Botan bir şey diyemedi. Ağabeyi haklıydı, aynen öyle yapmıştı. Defalarca Dilek ile Dicle’yi düşünmüştü. Nasıl bir hayat yaşayacağını, nasıl bir evlilikle sınınacağını, hatta en çıplak haliyle bundan sonra Dilek’siz nasıl yaşayacağını çok düşünmüştü. Düşünmüş düşünmüş, kafa patlatmıştı. Netice; babası için Dicle’yi seçmek olmuştu.

“Senin bu yaptığına ne derler bilir misin?”

“Yaptığım şeref...”

“İkiyüzlüsün... Kalbin Dilek için tutuşurken, aklın sürekli Dicle’ye kayıyor. Niye? Nasıl bir evlilik yapacağını düşündüğün için. Bundan sonra Dilek olmadan nasıl yaşayacağını düşünüp duruyorsun ama içinden çıkamıyorsun.” Kapıyı işaret ederek öfkeyle çıkıştı. “O yüzden bugün bavulunu getirdin. Bugün kalsaydın bir daha hiç gelmeyecektin.”

Dibe batan Botan, ağabeyinin onu bu kadar iyi tanımasından nefret etti. Herkesin her şeyi yüzüne söylemesinden vazgeçmesi gerekti. Kaldıramıyordu artık.

“Neden anlamıyorsun beni?”

Şerwan alayla güldü. “Seni benden iyi kim anlayabilir, Botan?” Anladığı için bu kadar diretiyordu. “Sana yarın pişman olma, diyorum. Her şey için geç olacak. Canın yanacak. Ki şu an bana umursamaz davranan o yüzün altında cayır cayır yanan bir adam var.” Durup derin bir nefes aldı Şerwan. Botan’ın rengi giderek soluyordu. “O kadını isteyeceksin, Botan. O kadını çok isteyeceksin ama çok geç olacak!”

“Şerwan Ağa benim kararım...bu...”

Şerwan sabırlı davrandı. Az önceki gibi öfkelenmeyecekti. Sakin sakin konuşmak öfkelenmekten çok daha yararlı sonuçlar veri-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yordu. Botan ancak bu şekilde anlardı.

“Dicle peki... Dicle’nin ne suçu var?”

İşte bunu hiç bilmiyordu. Hem belki Dicle kabul etmezdi. Eğer Dicle kabul etmezse, sevdiği kadına gidecekti. Sonuçta babasının sözünü yerine getirip gitmişti. İçinde bir yerlerde küçük bir ekmek kııntısı kadar umut vardı. Eğer Dicle kabul etmezse her şey değişebilirdi. Her şey farklı olurdu.

“Belki... belki istemez...”

Güldü Şerwan. Kafasını ağır ağır sallayıp gülümserken alt duşunu ağzının içine alarak ısırdı. “Buna mı sığınıyorsun yani?” Neredeyse kardeşinin çaresiz umudunu ezip geçecekti.

“Hayır... hayır...” Terleyen avuç içlerini birbirine sürttü Botan. “Sadece...”

“Sadece bir umut Dicle diyorsun işte,” dedi Şerwan, ardından devam etti: “Bir umut ha...” Ayaklanarak pencerenin önüne geçti. Derin bir iç çekti. “Beni hiç mi kendine örnek almıyorsun?”

Botan gözlerini yumdu. “Durumumuz çok farklı?”

“Farklı mı?” diye sorduğunda kardeşine döndü. Nesi farklıydı? Sevilen ve seilmeyi bekleyen iki kadının ortasında bıçare duran ve iki kadınla yanan Şerwan’dan, Botan’ın ne farkı vardı?

“Evet.” Kısa bir cevapla geçiştirdi ağabeyini Botan.

“Pişmanlıklar aynıdır, Botan. Herkesin pişmanlığı aynıdır. Pişman oldun mu telafisi yoktur. Gittiğin yolu geri döndüğünde bulamayacak kadar şaşar kalırsın. O yol aynı olmaz, arkanda bıraktığın orada durmaz.”

Botan bunların hepsini biliyordu. Tekrar aynı konuları açıp kendini bitirmesine gerek de yoktu. Ayağa kalkarak ağabeyinin yanına gitti. Tam karşısında durdu. Konuşmadan önce yutkundu.

“Aylar sonra babamın mezarına gitmeye yüzüm oldu.”

Şerwan konuşacakken elini kaldırarak engelledi. “Gittim, onu gördüm. Son isteğini yerine getirmek için ona söz verdim. Benim bir sözüm var, ağabey... Üzerime gelmeyin. Tek isteğim babamın son isteğini yerine getirmek.”

Benim yüzümden ölen adamın son isteğini yerine getirmek istiyorum.

Şerwan Ağa duyduklarını kolay kolay hazmedememişti. Baba-

sına söz veren kardeşine kahr içinde baktı. “Dicle ile evlenmeye kararlısın?” dediğinde, son kez sorduğunu fark etti.

Botan sonuna geldiklerini anladı. Bu son soru, son karardı. Düşünmeden cevapladı: “Evet, son kararım da bu. Ağam olarak, babam olarak senden isteğim, bana o kızı istemen.”

Botan’ın çaresizliği ağabeyinin elini kolunu bağlamıştı. Son bir kez daha denedi. Son bir kez daha onu bu yoldan çevirmeye çalıştı.

“Benim gibi olma, sevdiğin kadını kırma!”

“Git iste onu.”

“Benim gibi, bir ömür bunun pişmanlığını yaşarsın!”

Yine o acı itiraf gelmişti. Botan, ağabeyinin acısına dayanamayınca hızla sarıldı. En büyük destekçisi, her zaman kendi kardeşleri olmuştu. Bugün Şerwan ona destek olacak, o kızı gidip isteyecekti.

“Söz veriyorum mutlu olacağım!”

Ağabeyine sözünü verdikten sonra geri çekildi. Bütün duygularının yansıdığı yüzünü Şerwan görmesin diye arkasını döndü. Nefes almasını engelleyen odadan kaçmak için kapıya şiddetli adımlarla vardı.

Karar kesinleşmiş, Botan bitmişti.

Artık Dilek Güneysu yoktu.

Bundan sonra hayatında Dicle olacaktı. Evinin kadını Dicle olacaktı. Yemeğini Dicle yapacak, önüne servis edecekti. Hayalleri Dilek’e aitken hayatı Dicle’ye teslimdi. En ağırına giden ise çocuğunun annesi sevdiği kadın olmayacaktı.

Kapıya kolunu indireceği sırada Şerwan’ın sesini tekrar duydu. “Sevmediğin bir kadınla ömür geçmez, Botan!”

Botan o gür sesin haklılığını duymak istemedi. Kolu indirip kapıyı kendine doğru çekti. Çıkmaya yeltendiğinde karşısında dolu gözleriyle onu izleyen Beritan’ı gördü. Kucağında Mirhan vardı.

Az önce ağabeyinin söylediklerini yengesinin duymamış olduğunu temenni etmiş, ancak yaş dolu gözlerini görünce her şey için geç olduğunu anlamıştı. Lanet olsun!

Şerwan kapıda neden beklediğini anlamak için hafif yana kaydı. Bakar bakmaz Beritan ile göz göze geldi. Karısının gözünden akan tek damla yaşıyla sersemleşti.

Beritan her şeyi duymuştu...

Bölüm 6

Senin Ailen Kim

Ölüm insanı ayırır, kalanı yakınlaştırır. Sevdığı adamın çektiği acıya saygı duyup yanında kalmıştı. O gece Ezo ile birbirlerinin faturasını kesmelerine rağmen cenaze evine, yaslarına saygı duyup kocasının yanında kalmıştı. O geceden sonra bir daha bu denli yıkılacak bir cümleyi, bir kelimeyi Şerwan Ağanın ağzından duymamıştı. Şerwan dahil kimseden.

Herkes birbirine destek olmuştu. Artık eskisi gibi olmayacaklarının sözünü kendilerine vermişlerdi. Sorunları el birliğiyle çözmüşlerdi. Konağın iki büyük gelini olarak sorumlu oldukları her konunun, sorunun altından hakkıyla kalkmışlardı. Ama bugün o sorunlu günler yeniden aralarına katılmıştı.

Ciğerlerinin sıkıştığını hissetti Beritan. Paniklediğini hissetti. Boğulacakmış gibi hissetti. Bütün hislerin altında ezildi. Hemen şimdi kollarının arasında duran oğluyla beraber can vereceğini düşündü.

Tüm yaşananlara inat açtığı yeni sayfa bugün karartılarak son kırıntısı da yok edilmişti. Kalemle üzerini çizip atmıştı Beritan. Son yaşadıklarından sonra gitmesi gerekirken kocasının yanında kalmıştı. Desteğini saniye olsun esirgememişti. Karşılığı bu mu olacaktı? Şerwan hiç mi değişmeyecekti?

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kadının hevesi hep kırılacaktı. Evet, Botan'ın Şerwan gibi mutsuz olmasını, hayatını karartmasını istemiyordu. Ancak kocasının kardeşini yolundan geri çevirmek için pişmanlığını dile getirmesini de beklememişti. Yaşamları alenen ortadaydı, örnek verilmelerine gerek bile yoktu.

Sessizliğini koruyarak oğluyla beraber sırtını kocasına döndü. Söylenecek pek bir şey de kalmamıştı. Şerwan Ağa kardeşini pişmanlığıyla ikna etmeye kaldığı yerden devam edebilirdi. Elinin tersiyle gözyaşını sildi. Aşağıya inmek yerine odasına yürüdü. Eyvanı geçip odasına girerek arkasından kapıyı kapattı.

Baba nidalarıyla ağlayan oğlunu duymazdan geldi. Mirhan'ı şu an için babasına götüremezdi. Babasına götürmek bir tarafa, Şerwan'ın adını dahi duymak istemiyordu.

Ağlamamak için dişlerini sımsıkı birbirine bastırdı. O an söyleyeceği çok şey vardı. Kocasının yüzüne bağıra bağıra söyleyeceği çok şey vardı. Lakin sessizliğini koruyarak geri dönmüştü. Evinin acısını hiçe sayıp, kendi kavgasını yine gün yüzüne çıkaramazdı.

Oğlunu yatağına bırakıp eline oyuncaklarını verdi. Fakat Mirhan annesine sarılmayı tercih etmişti. Boynuna küçük kollarını dolayıp, meraklı bakışlarıyla annesinin yaşlı gözlerini inceledi. Küçük parmaklarını ıslak yanağında gezdirdi. Beritan gülümsemeye çalışarak küçük elini tutup koklayarak öptü.

“Sen benim ilacımsın, Mirhan!”

Kapı çalınmadan açıldı. Kimin geldiğine bakma gereği duymadı Beritan. Şerwan dışında bu şekilde gelen olmazdı. Konuşmak istemiyordu. İzlendiğini hissetmesine rağmen dönüp bakmadı. Ayağa kalkarak kucağından indirmediği oğluna gülümsemeye çalıştı. “Hadi annecim, aşağıya inip babaanneye bakalım.” Kocasını görmezden gelerek, kapının yolunu tuttu. Nitekim kapıya varamadan kocası tarafından durdurulmuştu.

Bakmamakta ısrarcı davranarak, kolunu çekiştirdi Beritan. Keskin sesiyle kocasına soludu: “Bırak!”

“Konuşalım.”

“Konuşacağımı kardeşinle konuştun, bırak.”

“Ben seninle konuşmak istiyorum,” diyerek diretti adam. Başa dönmeyi istemiyordu. Yine o kırgınlıklarla, kavgalarla savaşmak is-

temiyordu. Herkes kadar yorulmuştu bu çıkmazlardan.

“Ama ben seninle konuşmak istemiyorum.” Kelimelerin üstüne basa basa dile getirdi kadın. Şerwan Ağanın bunu anlaması gerekti. Kurtarmaya giriştiği kolu Şerwan Ağanın elinde kaldı.

Mirhan babasını görüp kucağına gitmeye çalıştıkça, Beritan oğlunu daha sıkı tutarak, gitmesini engelliyordu. “Oğluma yemek yedirmem gerek.”

Oğlum derkenki keskin sesi Şerwan’ı sinirlendirmişti. “Oğlum muza halası da yemek yedirebilir!” Beritan’ı bırakıp kapıya yanaştı. Açtığı kapıdan çıkmadan Jiyan’a seslendi. Etkili bağırışı dakikası dolmadan kız kardeşinin odasından apar topar çıkıp yanına gelmesiyle son buldu.

“Ne oldu?”

Cevap vermek yerine odaya giren Şerwan, oğlunu kapıp yataklarına birer öpücük kondurdu. Sakinleşmesi için gülümsetmeye çalıştı.

Jiyan anlamsız bakışlar arasında ağabeyini izliyordu. Ne olmuştu yine?

“Ona yemeğini yedir.”

Mirhan gideceğini anlayınca babasına daha sıkı sarılıp ağlamaya başladı. Jiyan oğlanı kucağına alıp sakınleştirmeye çalıştı ama nafileydi. “Bak Roza’ya gidiyoruz...” dediğinde sesi kesilen çocukla Şerwan içeriye girmiş arkasından kapıyı kapatmıştı. Şimdi yanlış anlaşılmalara çözüme kavuşturma vaktiydi.

Karısına dönerek bir adım ilerledi. Lakin Beritan yaklaşmasını gerileyerek engelledi. Demek böyle anlaşacaklardı... “Botan’a ne demek istediğimi anladın. Seni...”

Beritan hiddetle sözünü kesti. “Evet, bas bas bağırдыңın pişmanlığımı duydum. Gayet iyi anladım.” Yüzüne sözlerini vururken, manidar tınısını eksik etmedi.

Metanetini koruyan adam öfkesini bastırarak uyardı: “Beritan!”

Sesini duymaya tahammül edemedi. “Konuşman şu an o kadar çok gereksiz ki.” Kulağını kapayıp bütün iletişimi kesmek istedi. “İnan bağırılmamak için kendimi zor tutuyorum. Benimle konuşma, odadan çık git.”

Şerwan öfkeyle üzerine varmamak için sabrını korudu. Beritan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dinlemiyor, üstelik odadan kovuyordu. Yatak odasından kocasını kovuyordu!

“Kendine gel.” Tek bir bakış, tek bir uyarı.

Beritan gözlerini kırıştırarak çenesini salladı. “Merak etme ben gayet kendimdeyim.”

“O yüzden mi böyle saçmalıyorsun?”

Kara gözleri hiddetle büyüdü. “Ha saçmalayan ben oldum öyle mi?” derken kadının sesi yükselmişti.

“Beritan.”

Israrla uyaran kocasını dinlemedi. “Resmen pişmanlığın olarak beni kardeşine örnek gösterdin. Bana bak, dedin... Bak bak da gör, dedin... Bak Botan dedin, sevmediğim kadın yanımda, sevdiğim kadın nasıl üzülüyor dedin. Bak kumam var, dedin. Nasıl mutsuzum, nasıl pişmanım, dedin!”

Şerwan’ın ağzından böyle bir cümle dökülmemiştir. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Ben kulaklarımın çok iyi duyduğuna eminim, Şerwan Ağa.” Gözyaşını silerken devam etti. Hayal kırıklığı yüzüne yer etmişti. “Hâlâ mı... pişmansın?” Sesi tir tir titremiştir.

Hâlâ sevmediğini biliyordu. Ancak pişman olmak çok farklıydı. Onu aldığına hâlâ pişman olmak Beritan için yıkımdı. Bunları atlatıklarını düşünmüşlerdi. Evet, son bir yıl kocası için kötü geçmiş, her şeyi sineye çekmişti Beritan. Lakin pişman olduğunu duymak, her şeyi başa sarıyordu...

“Pişmanlık değil, Beritan...”

Adamın konuşmasına müsaade vermeden sözünü kesti. “Pişmansın! Tabii kuman var diye pişmansın.”

“Sen pişman değil misin? Ulan hiçbirimiz mutlu değiliz. Şu yaşadığın hayattan çok mu memnunsun?” Adam sabrının sonuna gelmiş, öfkesinin kurbanı olmuştu. “İkimizin tek olmasını istemez miydin? İki kadın arasında mekik dokuyan bir adamla evlisin. Gözün yolda kalıyor ne zaman yanıma gelecek diye. Şu konakta elini kolunu sallaya sallaya yanıma gelemiyorsun. İstedğin zaman elimden tutamıyorsun. Hep bir adım geridesin.”

Karısının üzerine yürüyerek gerçekleri yüzüne vurdu. Beritan korkuyla adım adım geriliyordu.

“Ama siz az önce kimseyi umursamadan bahçede birbirinize sarılıyordunuz...” diye fısıldadı Beritan. Sesini kendisi bile duymamıştı. Şerwan, Ezo’ya sarılırken, oğlunun baba diye bağırışını avucunu ağzına kapayarak engellemişti. Sırf ikisi rahatsız olmasın diye oğlunu sevincinden mahrum bırakmıştı.

Ezo ile hâlâ istediğini yapabiliyorken hem de, nasıl Beritan’ı pişmanlığı olarak anlatabiliyordu? Dolu gözleriyle bağırmaya devam eden kocasına keder içinde baktı.

“Adımını iki kadın için atan bir adamla evlisin ulan, yaşadıklarının farkında değil misin?” Hepsi bir tarafa, yanlış algısına öfkelenmişti. “Beritan benim pişmanlığım, sen de benim gibi olma gibi bir cümle mi kurdum da her şeyi üzerine alıyorsun? Söylenen her laftan gocunacak mısın böyle?”

Şerwan’ın sadece ona ait olmasını nasıl istemezdi? Deli gibi isterdi. Bu evde doyasıya ona sarılmayı, her gece yanında kalmasını, sadece ona ait olmasını... Asıl sevdiği kadının kendisi olmasını. Mirhan’ın sadece bir annesi ve babasıyla büyümesini. Ezo kadar o da istiyordu. Fakat bu lükse sahip değillerdi. Bunu atlatmışlardı artık. Geçip gitmişti. Beritan’ın takıldığı tek kişiye ait olması değil, pişmanlığını dile getirmesiydi. Lakin Beritan son cümleleri de hazmedemedi. Pişmanlığı kadar ağır gelmişti.

“Evet, pişmanım. Ne için pişmanım biliyor musun?” diye bağırdı adamın yüzüne karşı. “Kaldığım için... O gün gidecektim... Kahretsin ki o gün gidecek, her şeyi bitirecektim!”

Şerwan’ın yüzüne gerçekleri çarparak canını yakmak istedi. İşaret parmağını kocasının göğsüne bastırdı. “Bana bu evde uğraşılmaz kadınsın dediğin gün gidecektim. Annen beni bu evden kovduğu gün gidecektim. Gittim de ama bir daha dönmek üzere gidecektim. Kefenimle bile olsa gidecek, her şeyi bitirecektim. Ne seni görecektim ne de pişmanlığımı duyacaktım.”

Acısı o kadar tazeydi ki dürülen eski defterleri farkında olmadan tekrar açmıştı. “Ben senin pişmanlığınım ya, sen de benim pişmanlığımsın!”

Şerwan gözü dönen kadını kıpırtısız izledi. Göğsüne bastırıp durduğu parmağa bakmasına gerek yoktu. “Gelmeseydin ulan! Neden geldin o zaman? Madem bu kadar pişmansın!” Adam kardeşi-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ni ikna etmek için konuşuyorken, şimdi kendini karısıyla çirkin bir kavganın içinde bulmuştu.

“Getirdin ya zorla.” Adamın yüzüne sertçe geçmişî hatırlattı Beritan. “Sonra gidemedim ya. Halin...”

Şerwan’ın kara gözleri hiddetle büyüdü.

“Yani... Baban öldü, acından dolayı gitmedim diyorsun.” Kafasını sallarken onu izleyen karısına hiç olmadığı kadar kızgın hissetti kendisini. “Bir daha bana acıdığını duyarsam, Beritan...” Gazap dolu ifadesiyle kadının üzerine doğru eğildi. “Seni bu evde barındırmam!”

Gözünün içine içine baktı adam. Öfkeyle açık açık tehdit ettikten sonra arkasını döndüğü gibi odadan çıkıp gitti. Beritan ise yanlış anlaşılmayla ortada kalmıştı. İki taraf da birbirini yanlış anlamış, açıklama iznini kendilerine vermemişlerdi.

Şerwan karısını, Beritan da kocasını kırmıştı.

Bir yılın sonunda ipler kopmuştu. Şiddetli kavgalardan kaçınmış, olmaması için bir neden bırakmamışken, kardeşi için sarf ettiği bir nasihat onları nerelere kadar getirmişti. Güllük gülistanlık bir yaşam tarzları olmayacaktı tabii ki. Ancak yanlış anlaşılmalardan doğan kavgalardan da ciddi anlamda bıkmıştı.

Şiddetli kavgadan sonra aşağıya inmişti Şerwan. Annesinin yanına gitmeden önce kapıda beklemiş, içinde biriktirdiği öfkeyi silmeye çalışmıştı. Beritan’ın söyledikleri öfkesini öyle harlamıştı ki o an bir şeyler kırıp dökmek için odadan kaçmıştı. Beritan ile eski kavgalarını istemiyordu ama karısının söyledikleri, ona acıdığı düşüncesi... Aklına geldikçe yukarı çıkmaya yelteniyordu. Hatasını tekrarlamamak için oturma odasına direkt daldı. Oda kalabalıktı ve herkes içerideydi. Şerwan uzatmaya niyetli değildi. Çıkmalarını söyleyerek annesiyle baş başa kaldı.

Mevzunun Dicle olmamasını umut eden Zozan Hanım oğluyla bir süre sessizce oturdu. Oğlunun saklamaya çalışıp başaramadığı

öfkelerini fark edince kaşlarını çatarak sordu: “Bir şey mi oldu?”

“Hayır!” diyerek cevapladı annesini. Dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirip annesine odaklandı. Babasının ölümünden önce oturduğu yerde duruşuyla göz korkutan, otoriterliğiyle insanı hep hazır ol konumuna sokan, bakışlarıyla daima insanı geren, güldüğü zaman da katıla katıla güldüren Hanımağayı eza çeke çeke izledi. Nasıl da yıpranmış, nasıl da o eski Zozan olmaktan uzaklaşmıştı. Hayatım dediği adamı toprağa vermişti. Botan için kavga ettikleri son günlerde hem de.

Şerwan annesini izledikçe gerek Beritan gerek Ezo gerek kız kardeşleriyle kavga etmekten kaçınmıştı. Kırgın ve kızgınlığın olmadığı her günün gecesinde bir sonraki gün için kendine bunu hatırlatarak uyumuştı. Ama yarım ama eksik bir şekilde koca bir yılı babası olmadan geçirmişlerdi.

Lakin Zozan Eroğlu henüz ilk günün acısını atlatmış değildi. Ne kadar saklarsa saklasın, Şerwan o katran karası gözlerine baktığı an, sicim sicim akan kederi anında görüyordu. Ve şimdi o lanet kararı bildirecekti...

“Nasılın bugün?” diye sordu kırılmış gardıyla. Annesine baktığı an öfkesi yok olmuştu.

“İyiim iyiim...” Zozan Hanım oğlunu üzmemek istemediğinden iyiim yalanının arkasına kendisi de sığınmıştı. “Ama nedense kötü şeyler olacakmış gibi hissediyorum.” Bu bir his değil bir gerçektir. Şerwan hayırlı bir haber vermeye gelmemişti.

Şerwan derin bir iç çekip konuya girdi. “Babamın neden Dicle ile Botan’ın evlenmesini istediğini biliyor musun?”

Yaşlı kadın kafasını salladı. Elbette biliyordu. Şerwan da biliyordu. Bunu anlatıp konuyu yeniden deşmek ve uzatmak istemedi. Neticeyi istiyordu. Başından beridir bildiği ve beklediği neticeyi istiyordu.

“Botan istiyor, daye...” Sessizliğini koruyan annesinin titreyen göz bebeklerine acı çeke çeke şahit oldu. “Onunla konuştum. Defalarca kez konuştum, vazgeçmiyor.” Omzu yenildiği savaşa karşı düştü.

“Beklesek...”

“Daye...” Şerwan’ın ses tonunda çaresizlik vardı. “Babamın

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

mezarına gitmiş...” Annesi titreyince Şerwan yanına geçip oturdu. Kolunu omzuna sararak kendine çekti. Zira söyleyecekleri annesini perişan edecekti. “Söz vermiş babama. Verdiğim sözü yerine getireceğim, diyor. Ne yaparsak yapalım kararından vazgeçmeyecek.”

Duyduklarıyla bütün dirayetini kaybetti Zozan. Botan ona tükürdüğünü yalattıracaktı. “Kardeşin benim canımı almaya ant içmiş, Şerwan.”

“Elimizden daha fazlası gelmiyor, Botan evliliği istiyor.”

Zozan Eroğlu oğlunun elini tutarak sıktı. “Botan’ın mutsuz olmasını yüreğim kaldıramaz.” Yalvaran kara gözleri içler acısıydı. “Babası vasiyet etmiş değil, Şerwan. Agir’i kıranım Botan’ı kırmam.” Rahmetli kocasını kıracak kadar oğlunun derdine düşmüştü kadın.

“Biliyorum, hiçbirimiz bunu istemiyoruz ama kararı bu.”

Ama kelimesi sıkıştırılmış hiçbir cümlenin hayrı yoktu.

“Ne yapacağız?” diye sordu annesi.

“Yarın akşam Dicle’yi istemeye gidin,” diyerek yapılması gerekeni bildirdi.

“Şerwan?”

“Daye olması gereken bu. Kendini üzme, zamanla sever onu.”

“Ya sevmezse o kıza da yazık değil mi?”

“Söyledim, hem de defalarca. Dinlemiyor, gerisi onun vicdanına kalmış bir şey. Biz gitmezsek dayımdan isteyecek, işler daha kötüye gitmesin.” Annesine açık açık olanları, olacakları aktardıktan sonra ayaklandı. Zozan Eroğlu’nun alına dudağını bastırdı. Ardından sessizce fısıldadı: “Sen üzülme tamam mı? Her şey yoluna girecek.”

Yaşlı kadın giden oğlunun arkasından bakakaldı. Kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti. Agir gittikten sonra kolu kanadı kırılmış, sessizleşmişti. Evde olanlara pek bakmıyor sadece ayakta kalmaya çalışıyordu. Delal Sultana devrettiği Zozan iktidarını yeniden kazanması gerekti. Yeniden ayağa kalkmalıydı. Her şeyi avucunun içinde toplayıp, yanan ateşi söndürmesi gerekti. Rahmetli kocasının isteği yüzünden oğlunu zoraki evliliğe sürükleyemezdi. Beritan ve Ezo’nun vicdan azabını hâlâ taşıyordu. Onlardan büyük ders çıkarılmıştı. Başka bir kızın daha günahını boynuna alamazdı.

Şerwan Ağanın gidişiyle kovulan ahali odaya yeniden doluş-

muştı. Kocasının gittiğini öğrenen Beritan da son kararı öğrenmek için aşağıya inmişti. Bütün gözler Zozan Hanımda ve konuşacaklarındaydı.

Delal dostunun yanına oturarak neticeyi sordu: “Zozan ne dedi?”

Jiyan, Mirhan’ı annesine teslim edip Şilan’ın yanına geçerek oturdu. Gözlerini annesinden alamıyordu. Besbelli istenmeyen gelin bu eve ateş niyetine düşecekti.

Zozan Hanım gelinlerinin oturmasını bekledi. Ancak beklediğini bilmeyen Beritan oturur oturmaz, soruyu yöneltti. “Jinap’ Şerwan ne diyor?” Kocasının adını zikretmek istemese de kendini mecbur hissetti.

Yaşlı kadın bakışlarını gelinine çevirdi. “Dicle’yi istemeye gidin, diyor, Beritan. O kızı bu eve gelin getirin, diyor.”

Ezo ve Beritan aynı anda bakıştı. Birçok anlam o gözlerde saklıydı ve dile gelmeye lüzum görülmüyordu.

Zozan Hanım, Delal Sultan gecenin müjdesini verdi: “Yarın akşam kızı isteyin, diyor Şerwan.”

Delal Sultan ne olursa olsun bu evliliğin olacağını biliyordu. Botan çok inatçı bir çocuktı. Kafasına bir şey koydu mu, isteğini gerçekleştirmeden durmazdı. Diğer yanda Zozan’ın deli inadı vardı. Bu durumda sonuç hâlâ belirsizdi. Elini dostunun sırtına koyarak sıvazladı. “Ne istiyorsa onu yap, Zozan.”

“İstemediği evliliği ona yaptırmam, Delal. Daha Agir’in senesi yeni doldu. Kocamın yası için istemem derim. Botan’ı bu karardan caydırırım. O çocuk başını yakmayacak!” Kesin ve kızgın sesiyle cevap verdikten sonra ayağa kalkıp odadan çıktı. İki kızı arkasından giderken gelinleri odada kalmıştı.

“Ne olacak, Delal Sultan?”

“Bilmiyorum, Ezo.”

Roza’yı uyutmak için beşiğine koyan Zilan kendi fikrini belirtti: “Botan, Dicle dedi. Şeytanın iskeletini alıp bu eve dikecek. Bizim de bir...” Son anda küfrü savurmaktan vazgeçmişti.

“Botan, Dicle diyoğ başka biğ şey demiyoğ. Jinap izin veğmem diyoğ. Şimdi kim dediğini yaptıgacak? Anne oğul biğbiğine düşmesin.”

1. Jinap: Anne

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Etilerinin haklı olması Beritan'ın canını sıkıyordu. Dicle bu eve gelin gelecekti. Bundan sonra yapacakları tek şey daha dikkatli olmaktı. Gelecek olursa ki akıbet bunu gösteriyordu. Zozan Eroğlu'nun hiddetinden ilk gün geçmesi gerekti. Ayağını denk almasını, konağı iftiralarıyla gareziyle birbirine katmamasını söylemeliydi. Ne Beritan'ın ne de Ezo'nun onun oyunlarına ayıracak zamanları vardı.

Akşam yemeğinden sonra ev ahalisi odasına çekilmiş, Beritan ve Ezo oturma odasında yalnız kalmışlardı. Yalnız kalmalarını fırsat bilen iki kadın Dicle konusunu ne şekilde sonlandıracaklarının hesabını yapıyorlardı.

“Belki Dicle kabul etmez, neden bu kadar sıkıntıya düşüyoruz ki?” Mirhan'ı yere uzatırken küçük yastığına başını yasladı. Kirlenmemesi için bezini boynuna dolayıp yaptığı muhallebiyi yedirmeye çalıştı.

Ezo eltisinin sunduğu ihtimale gülmek istedi. “Sence Dicle kabul etmez mi?”

“Sonuçta sevdiği Şerwan idi, Botan değil.”

Birbirine bakmayan iki kadın Dicle'nin, Şerwan'ı sevdiği gerçeğini kabullenmeyerek sessizce tısladılar. Bir kere sırf bu yüzden Eroğlu konağının gelini olması doğru değildi.

“Beritan...”

Ezo, oğluna yemek yedirmeye çalışan kumasına manalı ses tonuyla olanları hatırlattı: “Cenazede Botan'ı görünce neler yaptı görmedin mi? Unuttun mu o kâbus dolu günleri?”

“Ya... Of!” Sinirlenen kadın oğluna kızdı. “Mirhan ye şunu!” Oğlunun ağzına bir kaşık muhallebi soktukten sonra kadına döndü. “Doğru, nasıl ona su vermişti. Adamın dibine dibine utanmadan düştü.”

Yüzsüzlüğünü hâlâ dünkü gibi hatırlıyordu. Ezo ile yan yana geldikleri her an fırsat kollamış, Ezo'nun inadına, ‘Beritan çok şanslısın, oğlun sana ve Şerwan'a çok benziyor. Nasıl da belli sizin çocuğunuz olduğu,’ demişti. Münasebetsiz cümlelerini her defasında tekrarlamıştı.

Cenaze boyunca ikiyüzlülüğünden ödün vermeden türlü hilekârlığını sergilemişti. Beritan'ı cephe olarak görüp ona yanaşmış,

yakınmış gibi davranarak Ezo'dan uzaklaşmıştı. İkinci cephe seçtiği Ezo'nun yanına gidince de Beritan ile mesafe koymuştu. Şeytanın aklına gelmeyecek hinlikleri Dicle göz göre göre yapmıştı. O ilk aylar iki kadın için cehennem gibi geçmişti. Cenaze evinde rezilliklerin baş göstermesine çok az kalmıştı. Dicle'nin boğazına yapışacaklardı. Zilan engel olmasaydı tabii!

"Ah Botan'ın öğünlerini düzenli kontrol edişini unutmadın değil mi?" Alaylı sesinin altında inanılmaz bir öfke vardı Ezo'nun. "Hayır, yedi veya yemedi. Sana mı kalmış?"

Hatırladıkça başına sancılar giriyordu. "Unutur muyum?" Yüzünü ekşiterek devam etti Beritan: "Ciddi anlamda çok sinirlendim."

"Ben de, sanırsın Botan kocası."

"Hayal etmiştir canım." Ona ne şüpheydi. "Düşünsene geldiğini..." Cümlelerin devamını getiremedi Beritan.

Gülümseyerek kafasını salladı Ezo. Düşüncesi bile kötüydü. "Beni deli eden ne biliyor musun?"

"Ne?"

Erkeklerin odasına çekildiğini bildiğinden rahat davrandı Ezo. Tülbentini çekip, kafasını ağrıtan tokadan kurtularak, saçlarını saldı. Akabinde bekleyen Beritan'a açıklamasını yaptı: "Kötü kalpli bir kız. Sinsiliğinden, yamanlığından, kininden, hasedinden yüzüne bakamıyorsun." Beritan'ın kafasını sallayarak hak vermesi, Ezo'nun yalnız olmadığını gösteriyordu. "Ve o kız nasıl biri olduğunu bilmesine rağmen, bundan asla rahatsız değil. Bakın ben kötüyüm, diyor. Kötülüğünü resmen ilan ediyor ve bunu açık açık kullanıyor."

"Ağızına sağlık, içimde tuttuğum her şeyi döktün ortaya," diyerek güldü Beritan.

"Dili çok fena onun. Bakma cenazede gördüklerin devede kulak."

"Söylemene gerek yok ki, Ezo. Ben her şeyi gördüm, idrak ettim. Sen o konuda Bermal'i uyaracaksın. O saf kadın, hiçbir şey anlamamış daha. Tanımıyor Dicle'yi." Bir kaşık daha muhallebi alıp oğluna yedireceği sırada Mirhan kafasını sağa sola sallayarak reddetti.

"Beritan yenge?" Serhad'ın sesini duyunca doldurduğu kaşığı kâseye geri bırakan kadın oğlunu Ezo'ya teslim edip ayağa kalktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Odadan çıkacağı esnada kaynı kapıya yetişti.

“Efendim canım?”

“Yemek yemedim ya.”

Serhad eve geç döndüğü için akşam yemeğine yetişememişti. Eve geldiğinde ise herkesin odasına çekildiğini görmüştü. Pence-reden Beritan’ın suretini görünce ondan yemek hazırlamasını rica etmişti.

Gülümseyerek omzuna hafifçe vuran kadın en sevdiği kaynını odadan çıkarırken Ezo’ya döndü. “Sen Mirhan’ı yedirir misin, Ezo, ben yemeğini hazırlayayım.”

Ezo gözlerini kırpıştırıp, dizlerinin üzerinde emekleyerek küçük oğlan doğrulmadan yetişti. Keyifle sırttan kadına Mirhan da sevimliliğiyle eşlik etti. “Seni gidi seni...” Küçük oğlanı gıdıklayarak güldürüp, kâseyi eline aldı. “Şimdi yemek zamanı...” Mirhan’a yemek yedirmeye çalışmış, küçük oğlan ısrarla kaçmıştı. “Kaçmak yok, küçük ağa.”

Ne kadar yedirmeye çalışsa da yemek istemeyen Mirhan ağlamaya başlamıştı. Ağlamasına dayanamayınca yemeğini bir kenara bırakmış, huysuz oğlanı kucağına alarak güldürmeye başlamıştı. Bir müddet sonra ağlamayı kesen Mirhan, Ezo’nun yaptıklarına şen kahkahalarıyla ortak oldu. Kadın kalp çarpıntılarına engel olamadı. Ne güzel olurdu şimdi bu küçük bebek onun evladı olsaydı. Çok mu şey istiyordu? Sevdiği oğlan kumasının değil de kendi kanından, canından evladı olsaydı.

Şerwan’ın içeriye girdiğini gören Ezo, sırtını hafif çevirdi. Mirhan babasını görünce var gücüyle zıpladı. Ezo sahte bir kızgınlıkla küçük oğlana ayar verdi.

“Mirhan babana gidersen, bir daha konuşmam!”

Bugün herkes birlik olmuş, Şerwan’a resmen savaş açmışlardı. Ezo da savaşın öncülerinden biriydi. Beritan ile kavgası başkaydı ama konu yine Botan idi. Hatırlayınca can sıkıntısı çevresini sardı. Ezo’nun yanı sıra, şirkette kabul ettiğini açıkladığı kardeşi Vedat, ağabeyine çıkmıştı.

Sanki Dicle ile evlenecek olan kendisiydi de, hiç kimse kabul etmesini istemiyormuş gibi davranıyordu. Kararından vazgeçmeyen Botan idi. Elinden geldiğince engellemeye çalışmış, kardeşi kararını

nihayetinde kabul ettirmişti. Şerwan'ın bu saatten sonra yapacağı bir şey kalmamıştı.

Eve geldiğinde hoş bir manzarayla karşılaşmıştı. Fakat pek hoş bir tavırla karşılanmamıştı maalesef. "Ezo sen de mi?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Ben de mi ne, Şerwan Ağa?" diye sordu alayla.

Herkese anlatmaya çalıştığı gerçeği karısına da aktardı. "Bu benim suçum değil!" Üstüne basa basa söyledi.

Alaylı ifadesi hüzne dönüştü Ezo'nun. "Evet, senin suçun değil. Botan ile konuşup bu saçmalığa son vermelisiniz."

"Konuşmadım mı sanıyorsun?" Bunu nasıl söyleyebilirlerdi. Öyle ki karısıyla yanlış anlaşılmalara düşüp kavga bile etmişlerdi.

Şerwan'ın öfkesini fark ettiyse de düşüncesini söylemekten çekinmedi Ezo. Cenazede yaptıklarını Şerwan bilmiyordu. Dolayısıyla bu kadınların ısrarını da tam olarak anlayamayacaktı. "Konuşsaydın, yarın Dicle'yi istiyor olmazdık."

"Babamın son isteğini yerine getirmek istiyor. Hepimiz konuştuk onunla, dinlemedi." Artık tekrar bile edilmeyecek kadar net anlatmıştı. Ailesinin bunu anlaması gerekiyordu. Bu evde bir akliselim davranan Nêçîrvan mı olacaktı?

"Dinlemeli ama... Bak annen de istemiyor. Bu evde hiç kimse onu istemiyor. Ki hepimiz de Botan'ın onu sevmediğini biliyoruz."

Elbette biliyordu Şerwan. Kardeşinin kimi sevdiğini hatta ne derece sevdiğini de biliyordu. Botan kararını bugün çok net bildirmişti. Geri dönüşü olmayacak yola hazır olduğunu son kez söylemişti. Şerwan'ın yapması gereken kardeşinin kararına bundan sonra saygı duymaktı. Botan, Dicle evliliği olacaktı.

"Bu konuyu kapatsak artık, Ezo. İnan çok yoruldum."

Talebine boyun eğerek sessiz kaldı Ezo. Kimse Botan'ın kararını değiştirmekte etkili olamadı. Sonuçlarına sadece Botan katlanacak olsaydı, zaten başından kabul ederlerdi.

Karısı ve oğlunun yanına oturan Şerwan Ağa gülümseyerek, "Şimdi bu anın tadını çıkartabilir miyiz?" diye sordu. Oğlunu severek günün yorgunluğunu atmak, Ezo'ya sarılarak derin bir uyku çekmek istiyordu.

"Elbette."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Mirhan'ı babasının eline teslim etti Ezo. Baba oğlu kafasını omzuna yatırarak hayranlıkla izledi. Bu tablo kalbinin erimesine sebep oluyordu. O kadar güzel bir sahneydi ki, ömür boyu izlese doyamayacak ve asla bıkmayacaktı.

"Baba... baba..." Mirhan, babasının sakallarına dokunurken oldukça eğleniyordu. Şerwan yanaklarına öpücüklerini konduruyor, sakallarını yanağına hafif sürtüp geri çekiliyordu. Mirhan'ın kahkahası odada yankılandıkça, Şerwan aynı hareketi daha zevkle yapıyordu.

"Babayı özledin mi, oğlum?"

"Baba...baba...baba..."

Durmadan babasını sayıklaması Şerwan'ın yüreğini titretiyordu. Mirhan'ın ağzından baba kelimesini duyunca dünyalar onun oluyordu. Baba olmak kelimeleri kifayetsiz kılan nadir güzelliklerden biriydi. Hemen yanında karısının olduğunu bilmek mutluluğunu katlıyordu. Fakat bir yanı her zaman buruk olacaktı. Çünkü kucağında duran oğlu Ezo'nun değildi. Beritan'ın oğlu olmasından hiçbir zaman pişman olmamıştı. Anneliğini çok seviyordu. İlgisini gördüğü her seferde yakıştırmıştı. Fakat ilk karısının anne olamaması paramparça ediyordu onu.

Baba oğulun arasına karışmak istese de izlediği güzelliğe kayıtsız kalamadı Ezo. "Mirhan seni çok seviyor."

"Ya benim sevgim, Ezo? Açıklayabilir miyim, bilmiyorum."

"Bence açıklanamaz. Bir baba sevgisi bir de anne sevgisi. Bütün sevgilerden üstün ve gerçek," diyerek kocasını destekledi. Lakin gözünden kaçmayan gerçeği Şerwan'a söylemeden geçmeyecekti. "Kıskanıyorsun ama kabul et," diyerek acımasızca güldü.

Anlamayan Şerwan acımasız gülüşüne gülümsedi. "Neyi?"

"Mirhan, Beritan'a daha düşkün."

Gafil avlanan genç adam karısına teessüf edercesine baktı. "Serhad'ın yaptığını yapma bana. O ensesine şaplağı yedi."

Kahkaha atan Ezo kendisinin nasıl bir tepki alacağını merak etti. "Ben ne ceza alacağım peki, ağam?"

Şerwan anında cezasını kesti. Ezo'yu kısıkcı altına alıp sımsıkı sararak alına dudaklarını bastırdı. Bir kolunun altında oğlu, bir kolunun altında karısı vardı. Şu anki huzuru anlatılmayacak kadar

güzel ve eşsizdi.

Beritan oğlunu almak için odaya girdiğinde gördüğü manzara karşısında donakaldı. Oğlunu hiçbir zaman Ezo'dan sakınmamıştı. Sevse, kızsa asla rahatsız olmamış, yolunu kendisi açmıştı.

Şimdi gerçek aile gibi herkesin girip çıktığı odada rahatça birbirlerine sarılabiliyorlardı. Ezo onun tekrar geleceğini bilmiyor muydu? Ya da kocası oğlunu almaya odaya geleceğini bilmiyor muydu? Biliyorlardı! İkisi de bilinçli yapmıştı.

Oğlunun su dolu biberonunu yavaşça yere bırakıp sessizce odadan çıktı. Bugünkü kavgaları yetmezmiş gibi az önceki sahne eski günleri tekrar kadına hatırlattı. Ne yazık ki eski günlere dönmüşlerdi.

Düşünmeyi bırakarak sessizce eşikten ayrıldı. Oğlunu dahi onların yanından alamadı. Bir anne evladını bırakıp gidiyordu. Elbette bıraktığı kişiler yabancı değildi ama oğlunu almaktan çekindi.

Kendi öz evladını onların yanında almaktan çekindi Beritan Cibran.

Çünkü gerçek aile gibi görünen onlardı.

Çünkü Şerwan'ın pişmanlık duymadığı kadın Ezo idi.

Çünkü Şerwan oğlunun annesi olarak Ezo'yu görüyordu.

Çünkü Şerwan Eroğlu tamamıyla Ezo Eroğlu'na aitti.

Beritan Cibran ise ömür boyu o adamın pişmanlığı olarak kalacaktı.

Bölüm 7

Hatandan Sen Sorumlusun

Bir hayatı takas edebilme hakkı varsa, çekinmeden kullanmayı kabul ederdi Beritan Cibran. Tarafından hiç sevilmediği ve sevilmeyeceği adamla zehir zemberek bir hayatı geçirmezdi. Varlığını görmeyen, evlendikleri için pişmanlığını yaşayan bir adam olmazdı. Dört duvar arasında pişmanlığını bağırarak bir adamın sesini duymazdı. Belki kalbi rahat bir kadın olarak bundan sonraki yaşamına devam ederdi. Ya da ölü bir kadın olarak huzurla giderdi...

Odasında tek başına dört duvarın içinde acısıyla debelendikten bir saat sonra Şilan oğlunu getirmişti. Halasının kollarında uyuyan oğlunu beşiğine koydurmuştu. Uykusuz bir gece geçirmek istemeyen kadın yatağına uzanıp gözlerini kapayarak uyumuştı.

Sabah Mirhan'ın ağlayan sesiyle erken uyanmış, anne oğul hazırlanarak aşağıya inmişlerdi. Sabah hayrını dileyemeden aldığı haberle bozuk olan morali çöktüğe level atlamıştı. Botan Eroğlu için Dicle'yi bu akşam istemeye gideceklerdi.

Mutfakta Zozan ve Delal Sultan haricinde ev ahalisi oturuyordu. Zozan Eroğlu eve kök söktürüyor, hiddetiyle kim konuşsa yerinde titretiyordu. Ağzını açmaya cesaret edemeyen kızları ve gelinleri mutfaka kaçmışlardı. Gelinler ve iki görümce istenmeyen evliliğin tartışmasını hâlâ yapıyorlardı. Akşam istemeye gitmek istemedikle-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ri aşikârdı. Ancak buna mecburlardı.

“Valla Ezo sen evin en büyük gelini olduğun için gitmek zorundasın.” Acı gerçeği dile getirdi Beritan. Ezo’nun itiraz etse de gideceğini biliyordu.

“İyi gitmeyeceğiz falan diyoğuz da, Botan’ı da düşünmek lazım.” Önemli konuya dikkat çekti Bermal.

“Doğru diyorsun, canım. İstemeye gittiğimiz kız normal bir kız değil. Keşke bizim seveceğimiz birini alması bir tarafa, sevebileceği biri olsaydı da hepimiz güle oynaya gitseydik.” İsyanı buydu Zilan’ın.

Zilan ne kadar rahatsızsa bu durumdan bir o kadar da kanına dokunuyordu. Dicle öz be öz dayısının kızıydı. Kuzeni hakkındaki olumsuz yorumlar canını sıkıyordu. Fakat insan önce ne ediyorsa kendine ediyordu ya, kendini bu rezil duruma düşüren de yine Dicle idi. Herkesin kuzeninden nefret etmesi için geçerli sebepleri vardı. Şayet iyi bir kız olsaydı, kalbi bu kadar kötürüm olmasaydı, şu an herkes onu heyecanla bekliyor olacaktı. Tıpkı Bermal’i bekledikleri gibi.

Hiç kimse Botan ile uğraşamayacaktı mesela. Dicle ile ilgili espriler yaparken Botan heyecanlanmayacak ya da Dicle’yi görmek için evinin önünden geçmeyecekti. Düşününü merakla beklemeyecekti. Bunları Botan’la beraber evde hiç kimse yaşayamayacaktı. Çünkü o heyecan hiç kimsede yoktu.

“Hele bir akşam olsun karar verimiz. Zaten Jiyan ve Şilan mecbur gelecek.” Acımasızca göz kırpan Ezo’ya, iki kız kardeş aynı anda gözlerini devirerek, kahve fincanlarını komutu almış gibi aynı anda ağızlarına götürmüşlerdi.

Şilan kahve fincanı ağzında, “Sen de geliyorsun Ezo Hanım el-tini görmeye,” diyerek yengesini baltalamış, gözlerini deviren bu sefer Ezo olmuştu.

Dicle istenmiyordu ve bunu Botan’a kabul ettirmeyi hiçbiri başaramamıştı. Bir insan neden bile bile kendisine böyle bir işkence çektirebilirdi ki. Hâlâ anlam verilemeyecek kadar mantıksız bir hareketti. Dicle’yi tırnağının ucu kadar sevmezken onunla bir ömür hayat geçirecekti Botan Eroğlu.

“Ya kızlar,” diyen Jiyan herkesin ona dönmesiyle konuşmasına

devam etti: “Tamam, Dicle kötü... Ama yani ağabeyim onu sevmiyor, Dicle’ye de yazık ya.”

Beritan onaylarcasına kafasını salladı. “Doğru diyorsun, ne olursa olsun kocası tarafından sevilmeyecek... Tabii yarını bilemeyiz, belki Botan onu sever. Ama sevginin olmadığı bir evlilik yürümez, yürümüyor.”

Haddinden fazla tecrübe etmişti Beritan. Aşkın olmadığı, sevginin olmadığı bir evliliği kavgadan başka hiçbir şey ağırlamıyordu. Bunun için Dicle’nin de kötü bir evlilik geçireceğini biliyordu. Dicle’yi bekleyen âşık bir adam ve mükemmel bir evlilik yoktu.

Ezo kumasının kendisi için söylediğini biliyordu. Şerwan’ın onu sevmediğini dile getiriyordu. Fakat Beritan’ın yanıldığı bir noktada vardı. Şerwan’ın duyguları boşlukta süzülüyordu. Ezo gayet iyi görüyordu. Kocasının o kadına olan bakışlarını görmemek için kör olması gerekiyordu. Her şeyin farkındaydı.

Zozan Hanımın çağırması mutfakta ikamet eden kadınları oturma odasına taşımıştı. Zilan ağlayan kızı için odasına koşarken Beritan, Zehra’dan oğlunu Şerwan’a götürmesini istemişti. Araları kötü diye babası sabah oğlunun yanına gelmemişti.

Zozan Hanımın kızları ve gelinlerinin üzerinde gezinen gözleri kederliydi. Gönülsüzce malum soruyu yöneltti: “Akşam kim gelecek?”

Ezo büyük gelin olduğu için konuşmayı devraldı: “Ben, kızlar ve Zilan geleceğiz, jinap.”

Beritan’ın neden gelmediğini biliyordu. Ki Beritan gelse bile Zozan Hanım götürmezdi. Attığı iftira yüzünden az şey yaşamamışlardı. Beritan’ı gelini olacak şeytanın yanına götürmeyecekti.

“O zaman sen, Delal, Jiyan alışverişe çıkarsınız. Zilan kızından dolayı gelemes.”

Kafasını onaylarcasına sallayan Ezo, “Tamam o zaman,” diyerek Jiyan’a döndü. “Sen hazırlanmaya başla. Ben hazırım zaten, bir çantamı alacağım.”

Jiyan aceleyle hazırlanmak için ayaklanıp odadan çıktı.

“Akşam hayırlı bir iş için geleceğimizin haberini verdin mi, Zozan?”

“Söyleyeceğim, Delal. Şimdi arayacağım.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Oğlanlardan kim gelecek?”

“Şerwan, Nêçîrvan ve Vedat,” cevabını verdi Zozan Hanım.

Beritan ve Bermal sessizce yerlerinde oturup son kararları dinlerken, içeriye kucağında oğluyla Şerwan Ağa girdi. Beritan kocasıyla göz göze gelince bakışlarını hemen çekip sırtını dönünce aynı hızla Şerwan da bakışlarını kırgın olduğu karısından çekti.

Bal pırlıtsını taşıyan bir çift göze hapsoldü Şerwan. Büyük bir aşkla gülümsemiş, karşılığını beklemeden almıştı.

Beritan karşısında gülümseyerek kocasını izleyen Ezo’yu, gözlerindeki aşkı, sevilmenin pırlıtsını, özgürlüğün tadını göz göre göre aldı. Dün geceyi zaten unutamıyordu. Şimdi varlığı reddedilen ortamda inadınaymış gibi böyle gülmeleri kalbini sıkıştırıyordu. Şerwan’a sırtı dönük olduğu halde Ezo’ya nasıl baktığını ve nasıl gülümsediğini hissedebiliyordu.

Şerwan, hiçbir zaman ona bakmayacağı şekilde bakıyordu Ezo’ya. Aşkla, sevgiyle, pişmanlık olmadan gururla aldığı karısını mutlulukla izliyordu.

“Yade...”

Kocasının sesini duyunca kalkıp gitmek istedi Beritan.

“Keremke kuremin.¹”

Oğlunun parmaklarını açıp kapayarak annesine sürpriz haberi verdi Şerwan: “Akşam misafirlerimiz var. İki hafta boyunca ağırlayacağız.”

Yaşlı kadın oğluna anlamsızlık içinde bakarken, misafirlerin kim olduğunu merak etti. Şerwan’ın keyfine bakılırsa, sevilen birilerini ağırlayacaklardı. “Hayırdır, oğlum? Kim?”

“Yeni ortağımız Kamil Bozdağ gelecek. Tanıyorsunuz zaten.”

Neşesinin sebebini anladı Zozan Hanım. “Evet, biliyorum. Babanın çok yakın dostuydu.”

Onaylarcasına annesini izleyen adam konuşmaya devam etti: “Yeni iş için ortak olduk. Diyarbakır’a taşındılar. Evin tadilatı daha bitmedi. Birkaç eksiği kalmış sadece. İşlerden dolayı da burada olmak zorunda. Ben de bizde ağırlamaktan memnun olacağımı söyledim. Bir iki hafta bizde misafirler. Akşam geç saatte gelecekler.”

Ağırlamaktan memnuniyet duyardı annesi. Ancak minik bir

1. Keremke küremin: Buyur oğlum

sorun vardı. “Biz evde değiliz, ayıp olmaz mı?” Çelişkiye düşen Zozan Hanım misafir bahanesini kullanarak isteme merasimine gitmekten kendini alıkoymak istedi.

Sorun yok dercesine gözlerini kırptırdı oğlu. “Durumu izah ettim. Bu akşam otelde kalmak istediler kabul etmedim.”

“Tamam, o zaman Beritan ve Bermal evde, onlar ilgilenir.”

“O zaman akşam ben de gelmeyeyim, Zozan. Misafirlerle ilgilenirim.” Delal Sultan gitmekten vazgeçmişti.

Kabul eden Zozan Hanım gelinlerine talimatları vermeye başlamıştı bile: “Beritan kızım Bermal ile önce misafir odasını hazırlayın.” Talimatının eksik anlaşılmasından dolayı oğluna sordu: “Vedat’ın evinde kalacaklar değil mi?”

“Evet, yade orası daha iyi, rahat olurlar.”

Beritan’ın morali işler ona kaldığından bozuldu. Zira Ezo olmayacaktı. Bu durumda Şerwan ile yüzgöz olacak, konuşacak, istemese de yan yana geleceklerdi. Lakin Beritan elinden geldiğince uzak duracaktı. Planlarını kaynanası farkında olmadan bozmaya meyletmmişti.

“Bir şey olursa Beritan yanında, halledersin. Akşam yemeğini de hazırlarlar.”

Kaşlarını kaldırarak reddetti Şerwan. “Akşam yemeğine gelmeyecekler ama atıştırmalıklar hazırlansın.” Son talimatı da kendisi verip oğluyla beraber çıkıp gitti Şerwan. Tabii çıkmadan önce karısına göz kırpmayı ihmal etmemişti. Ezo ise aşkla arkasından bakmakla yetinmişti. Zozan Hanım, Delal’in gitmeyeceğini hatırlayınca Şilan’a döndü. “Hadi git sen de hazırlan. Yengenle ablan tek başlarına gitmesinler.”

Annesinin talebine karşı çıkmadan ayaklandı. Şilan’ın gitmesiyle de ayaklanan Bermal olmuştu. “Ben eve geçiyorum, jinap. Beğitan mutfakla ilgilensin hem oğlu vağ.”

Kabul etmeyen Beritan tek başına iş yapmasına izin vermeyecekti. “Hayır, Bermal. Misafir odasını beraber hazırlayacağız. Zaten hazır, yapacağımız bir şey yok,” diyerek kaynanasına döndü. “Bildiğim kadarıyla Kamil amcanın tek bir kızı var.”

Ailecek İstanbul’a gittiklerinde akşam yemeğinde ağırlandı. Bozdağ ailesiyle o zaman tanışmıştı. Zübeyde Hanım İstan-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bullu, çok güzel bir kadındı. Kamil Bey Diyarbakırlıydı. İş için İstanbul'a gitmiş, o zaman ortağının kız kardeşine âşık olmuştu. O mutlu evliliklerinden bir kız çocuğu dünyaya gelmişti. Kızları o zaman küçüktü. Daha yeni liseye başlamıştı. Tabii şimdi ne durumda bilmiyordu Beritan. Aradan neredeyse dört yıl geçmişti.

Bozdağ ailesini tekrar göreceğini bilmek genç kadını mutlu etmişti. Zübeyde Hanımı çok sevmişti. Kısa sürede tanıdığı kadının hem karakterine hem güzelliğine hayran kalmıştı.

"Evet, kızım."

"Tamam, iki misafir odası da boş, ikisi de temiz. Tek yapmamız gereken dolapları kontrol etmek, bir de yataklara yeni nevresimler sermek. Onu Zehra halleder. Senin tatlıların çok güzel onları yap sen." Eltisi evine giderse baştan aşağıya evi temizlerdi. Bermal misafir konusunda çok titizdi. Bu eve laf gelmesini hiç istemiyordu. Hiçbiri istemiyordu ama Bermal daha sıkıydı bu konuda.

"Beritan haklı, Bermal. Sen bence mutfakta kal." Ezo da eve gitmesini istemiyordu. Akşama kadar çalışacağını herkes kadar o da biliyordu.

İtiraz edemeyen Bermal mutfakla ilgilenmek üzere yanlarından ayrıldı. İş bölümü sıkıntısız geçince Delal Sultan geç olacağından bir başka işin tamamlanması için Ezo'ya döndü. "Kızım siz de alışverişe, anca işiniz biter."

"Tamam, Delal Sultan. Teyze tatlıları siz sipariş edersiniz."

"Onları sabah Vedat halletti, kızım."

Bu kadar isteksizliğin içinde her şeyin sorunsuz yürümesi şaşılacak gibiydi. Dicle'nin uğursuzluğu belli ki eve daha uğramamıştı. Ezo, uğramaması duasında bulunarak odadan ayrıldı. İlk merdiveni hızlıca çıktı. Odası üst kata alındığından ikinci merdiveni çıkmak bazen güç geliyordu. Avluyu tempolu adımlarla geçti. Arkasında kalan kapılardan birinin açılma sesini işitince omzunun üzerinden dönüp baktı. Şerwan Ağa çalışma odasından çıkıyordu. Göz işaretini alınca merdivenlere gitmekten cayarak kocasının yanına yürüdü.

Kucağında minik canavarı göremeyince sordu. "Mirhan nerede?"

"Serhad geldi aldı."

Ezo'nun kaşları hafif çatıldı. "O evde miydi?" Sesi hiç çıkma-

mıştı. Hayret! Nasıl onlarla uğraşmadan evden çıkmıştı?

Şerwan bilmemesine şaşırmıştı. Evde karınca hareket etse bu kadınlar birbiriyle paylaşıp haber ediyordu. “Yeni geldi.”

Ezo dibine kadar girip nedenini merak ettiği soruyu üstü kapalı sordu: “Bugün evde kaldın?” İçinde neden sorusu da vardı. Şerwan Ağa net anlardı.

“Arkadaşlar çağırdı, gitmedim.” Hafta sonu olduğu için evde kalıp dinlenmek istedi. Beline kollarını dolayarak, iki beden bir vücut halini aldı. Çenesini saçlarına sürterek gülümsedi. En ufak bir temas mutlu ediyordu adamı.

Sakalını saçlarına sürmesiyle irkilen Ezo kocasına titreyerek sığındı. “Yorgunsun ama çalışma odandan çıkmıyorsun.”

İsyanına tebessüm ederek geri çekildi Şerwan. Ezo’nun güzel yüzünü süzdü. Bu kadına olan sevgisi nasıl bitebilirdi ki? Yüzüne her baktığında içi huzurla doluyordu. Sol yanı kuvvetle Ezo Eroğlu’na atıyordu.

“Bildiğiniz üzerine, hanımağam, dün gece uykudan muaftık.” Manalı cevabının sonunda pervasızca güldü. “Birkaç telefon görüşmesinden sonra Mirhan ile biraz kestirdik. Amcası gelmeseydi hâlâ uyuyorduk.”

İmalı cevabı karşısında kıkırdayan kadın kafasını kocasının göğsüne yaslayarak yüzünü sakladı. “Acaba uykudan muaf olmamıza kim sebep oldu?” diyerek alenen Şerwan’ı suçladı.

Boğuk sesini zevkle dinledi Şerwan. “Sebebi cilveleriniz, yine suçlu ben oldum.”

“Konuşmayacağım!”

Şerwan suçlu olduğunu bilen kadının yüzünü görmek için geriye eğilerek eliyle Ezo’nun çenesinden tutup hafifçe kaldırdı. Göz göze geldiklerinde birbirine yenilen karı koca teslimiyet içinde gülümsedi.

“Devamı gelebilir.”

Şerwan Ağanın isteğini emir sayardı ancak sırası değildi. Alt dudağını acıyla ısırdı. “Biri duyacak. Ayrıca çok işim var, özgürlüğümü ver bana.”

Kaşını parmağıyla severek soru bahanesiyle biraz daha vakit geçirdi adam. “Alışverişe mi?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Evet, Dicle Hanıma ayırdık günümüzü.”

Sıkıntıyla soluk aldı. “Sizi bırakmamı ister misin?”

“Yok, hayatım, gerek yok. Kasım ağabey geldi. O bizi götürecektir.” Kocasının gelmesini istemiyordu. Şerwan sabırsız adamdı. Alışveriş bitene kadar burunlarından getirirdi. Ayrıca akşama kadar dinlenmesini istedi.

Şerwan’ın çalan telefonuyla konuşmaları sonlanmıştı. Ezo parmak uçlarında yükselerek uzun boylu adamın sakallı yanağına bir öpücük kondurdu. “Sen telefonuna bak, ben de hazırlanayım geç oldu.”

Kocasının kolları arasından çıkıp odasına geçmek için avluyu hızla yürüdü. Merdivenleri çıkarken Şerwan’ın da telefonuna cevap verdiğini gördü.

Odasına girip önce banyoya geçti Ezo. Hızlıca elini yüzünü yıkayıp banyodan çıktı. Yüzünü kuruladıktan sonra aynı hızla giyinip, ardından kısa bir makyaj yaptı. Çantasını hazırlamak için ayağa kalktığında odanın kapısı açıldı ve içeriye Jiyan girdi.

“Hazır mısın?”

“Hazırım hazırım, çantamı alıp geliyorum.”

“Biz aşağıdayız o zaman,” diyen Jiyan odadan çıkarken Ezo çantasına gerekli eşyalarını doldurdu. Hazırlığı bittiğinde odasından çıktı. Aşağı kata inerek kocasına gideceği haberini vermek için çalışma odasına girdi. Fakat Şerwan’ı bulamadı. Aşağıya inerken onu bahçede bulacağını düşünmüştü ama orada da bulamadı. Kızların beklediğini fark edince kaynanasına haber vermek için açık pencereden bildirdi. Bahçede onların gitmelerini bekleyen Beritan’ın yanına vardı. Kucağında annesinin tülbentiyle oynayan Mirhan’a göz kırptı. Eli kolu durmak bilmeyen küçük, tatlı canavarı çok seviyordu.

“İstedığınız bir şey var mı?”

Beritan ne kadar yok dese de Ezo’nun, Mirhan için bir şeyler alacağını biliyordu. Ne zaman dışarı çıksa mutlaka oğluna ihtiyaç olacağını düşündüğü bir kıyafet, oyuncak ya da gelişimine yardımcı olacak bir aparat almadan dönmezdi. “Yok, sağ ol sen eltine al.” Alaylı cevabı karşısında Ezo gözlerini devirdi.

“Merak etme, Beritan. Eltin için en güzel şeyleri alacağım.” İki

kadın gülümseyerek konuşmayı sonlandırdı. Ezo, Mirhan'ın el sallayarak bekleyen arabaya doğru ulaşp, evin dış kapısını kapattı.

Ezo ve görümcelerinin gitmesiyle oğluyla tek kalan kadın, keyifle yüzünü süzdü. "Biz ne yapalım seninle?"

"Baba..." Babasına gitmek isteyen Mirhan annesine isteğini bildirdi.

Beritan suratını astı. "Babanın yanından geliyorsun, oğlum."

Dizlerinin üzerine çökerek oğlunun kolundan tuttu. Ayaklarını yere sabitledikten sonra ellerini sıkıca tuttu. "Bence seninle bir tur atabiliriz." Keyifle ona istediğini bildirdi. Oğlunun arkasında durarak ayağa kalktı. Adımlarını atan oğlunu arkasından sevinç içinde izledi.

"Eğer sözümü dinlersen, bahçeye çıkmana izin veririm. Tabii merdivenlere tek başına çıkmadığın sürece." Oğluna uyarısını yapınca Mirhan inadına adımlarını merdivenlere yöneltti.

"Mirhan sen anneyle kafa mı buluyorsun?" Gülümseyerek oğlunun adımlarını izlerken oğlu heyecanla adımlarını atmaya devam ediyordu. Merdivenlere yönelen adımları hızlanınca uyardı: "Hêdî hêdî küremin..."²

Küçük ağa annesini dinlemiyordu.

"Mirhan!" Koşar adımlarına daha fazla dayanamayan Beritan hızlıca onu kollarının arasına alıp kızacağı sırada Mirhan'ın şen kahkahasını duydu. Bağırırmaktan vazgeçmiş fakat kızgın bakmaya başlamıştı. Ne kadar başarabilirse! Mirhan'ın daha çok güldüğünü görünce annesi de gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp iç yanaklarını ısırdı.

"Bak gülmüyorum ben."

Mirhan durmaksızın gülmeye devam etti. Kafası geriye düşerken Beritan kalbinin duracağını hissetti. Evlat sevgisi o kadar farklıydı ki bunu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Gözleri aşkla parlar-ken elinde olmadan o da gülmeye başladı. Geriye düşen kafasını avuçlayarak kendisine çekerek yanaklarına durmadan öpücüklerini sıraladı.

Anne oğul dışarıda keyiflerini sürdürürken Şerwan, Vedat'ın evinde balkondan karısı ve oğlunu izliyordu. Bu tablo o kadar çok

2. Hêdî hêdî küremin: Yavaş yavaş oğlum

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

hoşuna gitmişti ki. Yanlarına gitmek istediği her seferde Beritan'ın sözleri beyninde yankılanıyordu.

Bu tabloda olmadığına üzülmüyordu. Oğluyla annesi ve babası beraber ilgilenip, anın tadını çıkaracaklardı. Beritan geri çevirmişti. Bir de yetmezmiş gibi odaya girdiğinde sırtını ona dönmüştü. Elbette Şerwan da konuşmayı düşünmüyordu. Konuşmak istememesine anlam verirdi. Sırtını dönmesi yanlıştı.

Bu tabloyu bozup Beritan'ın canını sıkmak istedi ama nedense mutlu olduğunu görmek de hoşuna gitmişti. Beritan mutluluğu hak eden bir kadındı. Mutluluğunu bozmaya da hakkı yoktu.

Beritan oğluyla eğlencesine gönülsüzce son verdikten sonra Bermal'e yardıma koşmuştu. İkram edecekleri aperiatifleri mutfakta kaldıkları saatler boyunca hazırlamış, ara ara dinlenip dedikodu yapmışlardı. İşlerini bitirdikten sonra bahçeye çıkmışlardı. Dicle'yi istemek için hazır bekleyen ailenin yanında yerlerini aldılar.

Botan içeride otururken Serhad bahçede Mirhan ile oynuyordu. Daha doğrusu oğlunu delirtiyordu. Evde ikisi kalacaktı.

"Gidiyor musunuz, jınap?"

"Evet, kızım. Şerwan'ı bekliyoruz."

Beritan kocasını ve Ezo'yu bahçede görmeyince yukarıda olduklarını fark etti. İkisi beraber hazırlanıyordu. Düşünmeyi bırakıp kızlara ve Zilan'a döndü.

"Hanımlar çok şıksınız."

Üçü de birbirinden güzel olmuştu. Özellikle Jiyan giydiği bebek mavisi elbiseyle güzelliğini daha da ön plana çıkartmıştı. Sıkıca bağladığı saçları güzel yüzünü ortaya çıkartmıştı. Küçük hızmasını tekrar takmıştı. Şerwan'ın onu götürmeyeceğini düşündü bir an.

Aklına Kemal gelince içi hüznle doldu. Belki de bu güzel kız Kemal'in olacaktı artık. Ağır Ağa vefat etmeseydi, Kemal şimdiye kadar istemeye gelmiş hatta evlenmişlerdi. Bu gerçek Beritan'ı hissizleştiriyordu. Başkası için kabul etmediği çocukluk aşkıyla görüncesi evlenecekti. Hayat resmen bir yerleriyle Beritan'la dalga geçiyordu.

"Teşekkür ederiz, eltim." Cilveli edasıyla cevapladı Zilan.

"Keşke gerçekten isteyerek gitseydik de daha şık olsaydık."

Şilan'ın cevabından sonra annesi kızına dönerek uyardı: "Ağa-

beyin için mutlu olun.”

“Olur, daye, elimizden geldiğince artık.” İsteksizliği yüzünden âdeta akıyordu.

Jiyan ise sessizce bekliyordu. Sıkıntılı ve düşünceli görünüyordu. İstemeye gidenlerin arasında olması garip hissettirmiş olmalıydı. Kemal tarafından istendiğini biliyordu. Botan için Dicle’yi istedikten sonra muhtemelen Kemal de kollarını sıvardı.

Bermal, Mirhan ve Roza’yı izlerken eğlenen Serhad’ı izledi. Mirhan küçük kızın yanına gitmek için amcasının kolları arasından kaçmaya çalıştıkça Serhad onu daha sıkı tutuyor, Zilan ise çocuğu delirttiğini söyleyerek kaynına kızıyordu.

“Seğhad oğlunu deliğtecek, Beğitan.”

Bıkkınlıkla oğlu ve amcasına bakarken kaynanasına döndü Beritan. “Gitmeden önce Serhad’ın kulağını çeksen, jinap. Mirhan’ı çıldırttı.”

Zozan Hanım oğluna kızacağı sırada Şilan’ın sesini duydu: “Hah sonunda ağabeyim geldi.”

Beritan arkasına dönmek istemediği, nasıl bir tabloyla karşılaşacağını bildiği halde kendine mani olamamıştı. Omzunun üzerinden dönüp baktı. Merdivenlerden inen Ezo ve Şerwan’ı gördüğünde ise yutkunamadı. Yan yana o kadar güzel duruyorlardı ki... Yine ve yine fazlalık olduğunu hissetti Beritan.

Ezo’nun giydiği lacivert elbise ve Şerwan’ın giydiği gri takımı, duruşları uzaktan öyle göz dolduruyor, öyle güzel görünüyorlardı ki. Uyumlarına gıpta etmişti kadın. Gıpta ettiğini sanmış, içten içe kıskanmıştı. Kül olup havada savrulmak istedi kadın. Ateş olup yanmak, yok olup bu sahneyi görmemek istedi.

Bu gece Ezo yerine kendisi gitseydi, yine beraber ineceği kocası olmazdı. Sırf gelmiyor diye gönlünü almak için Ezo’nun yanında kalırdı. Çünkü onun gönlü kırılmamalıydı. Çünkü Ezo, Beritan kadar değersiz değildi Şerwan’ın gözünde. Yeri hiç şaşmayacaktı. Şerwan karısı Ezo’nun yanında hazırlanacak, yine beraber ineceklerdi. Bir köşede ise onları izleyen, her zaman kuma Beritan Cıbran olacaktı.

Boğazına düğümlenen yumruyla önüne döndüğünde Serhad ile göz göze geldi. Zoraki gülümsemeye çalışarak onu izleyen kaynın-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dan da bakışlarını çekti. Serhad'ın çektiği kahrı görmesini istemedi. Göreceğini gördüğü halde daha fazlasını görmesini istemedi.

"E hadi gidelim artık geç oldu." Kaynanasının sesiyle bekleyenler hareketlenmişti.

Şerwan ve Ezo yanlarına geldiğinde Beritan onunla konuşmaması için Mirhan'ın yanına gitti. Serhad nedenini bildiği için sorgulamadan Mirhan'ı kucağına bırakırken sahte bir kızgınlıkla Serhad ile konuştu:

"Oğlumu üzmeye devam edersen ben de seni üzerim."

"Sen üzülme ben onu üzmem!" diye fisıldadı Serhad acı çeker gibi.

Beritan cevabı karşısında donakalırken, titreyen eline ve dudaklarına engel olamadı. Hayır, burada ağlamamalıydı. Herkesin içinde olmazdı. Özellikle Şerwan'ın karşısında bunu yapamazdı. Bu kadar güçsüz olamazdı. Kocasını böyle mutluysa Beritan da oğluyla mutlu olacaktı. O an sığındığı tek kişi Serhad idi. Kaynına sığınmaktan başka çaresi yoktu.

"Lütfen... Beni güldür..." Güç bela yalvarmıştı.

"Sekiz yaşına kadar altıma edermişim biliyor musun?"

Kurduğu cümleye afallayan Beritan ne tepki vereceğini o an kestirememişti.

Sır gibi sakladığı gerçeği elem içinde yengesine itiraf etmiş, hiçbir tepki alamayınca suratını asmıştı Serhad. "Gülsene."

Beritan bozulan ifadesine ek verdiği tepkiye maruz kalınca dayanamamış, ruh hali anında değişerek kahkaha atmaya kadar varmıştı. Dudağını ısırarak kahkahasını engelleyen içine içine güldü.

"Karizmana yazık oldu."

Şerwan fısıltılarla iletişim kuran karısını ve kardeşini göz ucuyla süzdü. Sırtını dönmeye alışan kadının, aşağıya indiği için yanından geçip gitmesi gözünden kaçmamıştı. Aşağıya inmeden evvel yanına gidecekti. Misafirleri hakkında konuşacak, bilgi verecekti. Ama madem Beritan Hanım kaçmayı uygun görüyordu, gerekeni yapacaktı. Bu hareketiyle vereceğin her cevaba hazırım diyerek savaş açıyorsa, Şerwan da kuralına göre oynayacaktı. Karısına söyleceklerini herkesin içinde Bermal'e anlattı: "Misafirlerimiz geç gelecek, Bermal. Onlar gelmeden yetiştirmeye çalışırım. Zaten Botan

ve Serhad evde. Bir şey olursa bana haber verirsin.”

Bermal şaşkınlıkla, “Peki ağam,” derken çaktırmadan eltisine baktı.

Herkes Bermal kadar şaşırmıştı. Şerwan ve Beritan arasında mekik dokuyan gözler, kocasına dönmemekte ısrarcı Beritan’a kilitlenmişti. Bu tepki fazla ağır ve fazla mahremiyet içeriyordu. Son bir yıldır hiç böyle bir şeye rastlamamışlardı.

Ezo o an aralarının bozuk olduğunu anladı. Bir adım geri çekilerek bu olayda bir suçunun olmadığını gösterdi. Çünkü geçekten onlarla alakalı bir şey değildi. Tartıştıklarını bile bilmiyordu.

Zozan ve Delal göz göze geldi. Yine ağır bir harptan çıkmışlardı.

Bir pürüzün çıkacağından değil ama gerginliğin artmaması için bekleyenleri kovarcasına gönderdi Delal. “Eee hadi gidin, geç oldu.”

“Şu işi hayırla bir bitirelim,” diyen Zozan Hanım dış kapıya doğru yürüdü.

Ağır adımlarla yürüyenlerin arasından şimşek gibi geçen Şerwan Ağa, Beritan’ın önünden geçerken içinde tuttuğu öfkesini apaçık bakışlarıyla göz göze gelmeden yansıtmıştı. Deli öfkesini hissetmiş, dibine kadar yaşamıştı Beritan. Bu canına okuyacağım, anlamına geliyordu.

Umursamadı kadın. Canını zaten yakmıştı. Pişmanlığını duyar-ken yakmıştı. Daha fazlası Beritan’ı öldürmezdi. Bundan daha fazlası beni öldürmez dese de biliyordu ki daha fazlasına yakın zamanda şahit olacaktı. Zira üst üste binen bu öfke çok tehlikeli patlayacaktı.

“Beritan?”

Kaynanasının sesini duyunca döndü. “Libe³, jinap?”

“Bir şey olursa ararsınız. Benim kulağım telefonda olacak.”

“Elbette, bir sorun olursa Bermal sizi arar. Hayırla gidin, hayırla gelin,” dediği anda Şerwan hışımla ona döndü. Beritan bakışlarını ağır ağır kocasına çevirdi. Meydan okuyan bakışma o anda başlamıştı.

Zozan Hanım duymazdan geldi. “İnşallah, kızım.”

Evden ayrılıp arabaya binen ev ahalisini Beritan ve Bermal mecburen kapı önünde gidene kadar bekledi. Şerwan’ın arabasına

3. Libe: Efendim

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo, Zozan Hanım ve Jiyan binmişti. Nêçîrvan'ın arabasına ise Vedat, Zilan, Bermal ve Şilan binmişti. Araba evden uzaklaşınca iki kadın içeriye girip kapıyı kapattı.

“Ağamla kavga mı ettiniz?”

Cevap olarak sadece kafasını sallayan Beritan, Serhad'ın yanına gitti. Arkasından gelen eltisiyle bahçede oturdu. Üzülmemesi için direnen kaynını izlemeye koyuldu. Araları bozukken, o büyük olayın patladığı, herkes için en kötü geçen günü yeniden anımsadı.

Şerwan ve Kemal her şeyi öğrenmişti. O zaman Kemal'in orada olması Beritan'ın şanssızlığıydı. Onu o halde görmesini istemezdi. Ardından kocası ve kuzeninin kavgası eklenmişti. Tabii Serhad'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Kaçıp gitmişti. Babasının vefatından bir gün sonra haberi olmuş, hemen geri dönmüştü. O ay içerisinde Serhad hiç kimseyle tek kelime dahi konuşmamıştı. Sadece kendisini odasına kapatıp tüm gün yatağında uzanmıştı. Yemek yememiş, gözüne gram uyku girmemişti. Ağır bir depresyona giren Serhad'ı, babasını son kez görmemenin acısı yiyip bitirmişti. Geç kaldığının farkına vardığı süre içinde kendisini herkesten uzaklaştırarak cezalandırmıştı.

Bir gece Beritan su içmek için aşağıya inip mutfağa giderken, bir erkeğin ağlama sesini duymuştu. Hüngür hüngür ağlayanın kim olduğunu merak etmiş, korkuyla bahçenin arka tarafına yürümüşü. Serhad'ı bir köşede berbat bir halde bulmuştu. Yanına varıp ne olduğunu sormuş, Serhad burnunu çeke çeke çekingen bir tavırla izin istemişti. ‘Sana sarılabilir miyim, Beritan yenge?’

İznini yok sayamamıştı Beritan. Karşısında küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlayan adamı reddedememiş, hemen sarılmıştı. Serhad'ın sabaha kadar durmaksızın özür dilemesini dinlemişti. Defalarca onu affettiğini söylemesine rağmen Serhad durmamıştı. Kalbini kırdığını biliyordu. Bir kere onu gerçekten affettiğini bilmeden bırakmamıştı Serhad. Kaynını sakinleştirdikten sonra, odasına göndermişti. Sabahında tekrar misafirlerin yanına gitmişti Beritan.

Serhad'ın odasından çıktığını gördüğünde toparlanıp toparlanmadığını anlamak için göz hapsine almıştı. Kafasını eğerek giden Serhad'ı gördüğünde canı epey sıkılmıştı. Neden böyle yaptığını anlam verememişti Beritan. Gün içerisinde kaynı ısrarla ondan kaç-

mişti. Fark eden kadın onu boş anında yakalayarak bir köşeye çekip sıkıştırmıştı.

“Neden böyle davranıyorsun?”

Serhad’ın cevabı Beritan’ın tüm taşlarını yerine oturtmuştu.

“Dün gece zorla kendimi affettirmeye çalıştım. Özür dilerim bunun için.”

Beritan cevap olarak ona sarıldığında kardeşinden farksız gördüğü adamın saçlarına dudaklarını bastırmıştı. “Ben seni affettim, Serhad,” diyerek aralarındaki husumete son vermişti.

Yaşadıklarını asla unutmuyacaktı Beritan. O günden sonra daha sıkı bağlanmışlardı birbirlerine. Serhad daha çok değer veriyordu. Konuşurken daha dikkatli oluyor, en ufak tartışmada Beritan ile araları bozulmasın diye odadan kaçıp gidiyordu. Onu tekrar kırarsa bir daha kendine gelemeydi Serhad. Beritan da ömür boyu affetmezdi.

“Hey, Beritan yenge!”

“Hı...” Düşüncelerinden sıyrılan kadın silkelenip Serhad’dan ayırmadığı gözlerini kapayıp tekrar açtı. “Şey... Dalmışım biraz...” diyerek acemice tebessüm etti.

“Belli belli,” diyen genç adam arkada duran yengesini işaret etti. “Bermal yenge diyor ki kahve içecek mi?”

“Hım, olur tabii.” Kaynına kaçamak bir bakış atan Beritan soru dolu gözlerle onu izlediğini fark edince nefes almadan ayağa kalktı. “Ben Botan’a bakayım... İmm ona da kahve yapın. Belki bize katılır.”

Ayağa kalkan kadın hızlı adımlarla misafirhaneye yürüdü. Serhad’ın arkasından baktığını biliyordu. Bu adamın gözünden bir şeylerin kaçmaması Beritan’ın canını ciddi anlamda sıkıyordu.

Odanın açık kapısından içeriye girdi. Botan yerde uzanıyordu. Boş boş tavana bakıyordu. Sanki bu akşam istemeye gittikleri kız onun için değil gibiydi. Umursamaz, mutsuz, heyecanı yoktu. Hayata olan bütün enerjisi emilmiş gibiydi.

İstemeye gittikleri Dilek olsaydı, böyle olmayacağını biliyordu Beritan. Şu an suratı asık olmaz aksine heyecandan aklı şaşan, sürekli bir şeyler yapan, ortada dört dönen, her şeyi birbirine katan şaşkın teki olurdu. Ailesinin eve dönmesini dört gözle bekler, gözü sürekli kapıda olurdu. Fakat şimdi kendisini odaya kapatmış,

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

tek başına acısını yaşıyordu. Göz yumacak değildi. Kendisiyle tek kalıp düşünceleri içinde delirmesini göz göre göre kabul edemezdi Beritan...

Sesine eğlenceli bir ton ekleyerek kaynına seslendi: “Botan.”

Genç adam duyduğu sesle kafasını tavandan ayırıp yengesine bakarak, “Evet,” dedi kuru bir sesle.

“Yeğenin Botan, Botan diye ağlıyor, amcasını özlemiş. Serhad kıskandığı için sana getirmeme izin vermedi.”

Gülümsemeye çabaladı Botan. Yengesinin ne yapmak istediğini anladığında gönülsüzce ayağa kalktı. Böyle olmasını kendisi istemişti. O zaman başkalarının da ona üzülmesine izin vermeyecekti.

“O zaman biz ağamızın ayağına gidelim.”

Beritan hemen ayaklanmasını beklemiyordu. Bu oldukça hoşuna gitmişti. “Kahve de yaptık sana.”

“Oh süpermiş.”

Mutlu görünmeye çalıştıysa da beceremedi Botan. Yengesinin yanına vardığında kısık sesini duydu: “Umarım pişman olmazsın, Botan!” Kafasını sallayan adam yengesiyle beraber odadan çıkıp bahçede diğerlerinin yanına geçti.

Bermal’in yaptığı kahveleri afiyetle içerek sohbete dalmışlardı. Serhad’ın esprileri Botan’ı az da olsa toparlamış, sohbete katılmasına vesile olmuştu.

“Misafirler geldiğinde buğada mı otuğacaksınız yoksa odada mı? Ona göğse sofgayı hazırlayacaklağ.”

Saat geç olmuştu ve bekledikleri misafirler gelmek üzereydi.

“Kamil ağabey gelsin ona soralım nerede oturmak isterse olmaz mı?” diyerek yengesine fikrini belirtti Botan.

Bermal omuz silkti. “Nasıl isteğsen öyle olsun, Botan.”

“İstersen Bermal yenge, istersen olacak.” Serhad yine onunla uğraşırken buldu kendini.

Beritan kucığında uyuyakalan oğlunu sallıyordu yavaşça. Bir gözü kapıdaydı. Şerwan’ın gelmesini bekliyordu. Misafirler gelmeden evde olacağını söylemişti.

“Ben ne dedim, Bay Çapkın?”

“İsteğsen diyorsun isteğsen.”

“Benimle uğğışma.”

Kahkaha atan Serhad'ın kafası geriye düşerken Botan ve Beritan hafifçe kıkırdadı. Bermal çok tatlıydı. Huyu da çok güzel bir kadındı. Onunla uğraşmalarına rağmen hiç kimseye kırılmıyor, onlarla kendisi de dalga geçiyordu.

"Allah aşkına bir daha uğraşma desene."

"Seni Vedat'a şikâyet edeceğim."

"O zaman şey de. Ben uğgaşma dediğim için Serhad bana kızdı."

"Pissin," diyerek kaynına alayla laf çarptı Bermal.

Serhad'ın kahkahası giderek yükselince Beritan oğlu uyanmadan ayaklanmıştı. Biraz daha burada kalırlarsa Serhad'ın kahkahalarından oğlu uyanacaktı.

"Ben afacanımı beşiğine koyup geliyorum." Sessizce konuşarak, yavaş adımlarıyla uzaklaştı. Merdivenleri dikkatlice çıkıp odasına girdi. Mirhan'ı beşiğine usulca koydu. Sütünü hazırlamak için odadan ayrılarak tekrar aşağıya indi. Hızını almadan mutfığa girdi. Misafirler gelmeden Mirhan'ı besleyip, aşağıya inmeliydi.

Oğlunun sütünü el çabukluğuyla hazırladı. Elinde biberonla çıkıp, merdivenleri apar topar çıktı. Nefes nefese kalan kadın odasına sapasağlam girdiğinde ayakta kaldığına şükretti. Mirhan'dan dolayı bu merdivenler ona çok zor gelmeye başlamıştı.

Uyuyan oğlunun ağzına biberonu verdi. Beşiği yatağın kenarına kadar çekip oturdu. Bir eli biberonu tutarken diğer eli de saçlarını okşuyordu. Mirhan'ın uzun kirpiklerine baktı. Dayanamayıp parmaklarını hafifçe kirpiklerine değdirdi. Babası gibi kara kaşlı ve kirpikleri uzundu. Sol yanağında küçük bir gamzesi vardı ve Beritan o gamzeyi her gördüğünde çukuruna gömülmek istiyordu. Oğlu çok güzeldi. Bakmaya kıyamıyordu bazen. Birçok kere dalmış, onu kendine getiren Şerwan olmuştu. Babasına benzeyen güzelliği Beritan'ı ayrı mutlu ediyordu.

Mirhan sütünü bitirdikten sonra eğilip oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar annecim," diye fısıldadı. Ardından ayağa kalkıp odadan sessizce çıktı. Bahçeye indiğinde, dış kapının önünde Botan ve Serhad'ı gördü. Misafirleri gelmiş olmalıydı. Tam zamanında gelmişti.

Saçını örten tülbenti düzelttikten sonra adımlarını bahçe kapısı-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

na çevirdi. Kaynının yanında durduğunda içeriye giren Kamil Beyi, Zübeyde Hanımı ve kızları Elizan'ı gördü. İlk karşılaşma Beritan'ı duygulandırmıştı. Evlendiğinden beridir sevdiği insanları az görür olmuştu. Bekârken deli haliyle ağırladığı arkadaşlarını bugün Eroğlu konağında bir kuma olarak ağırlıyordu.

Kocaman gülümseyerek misafirleri karşıladı. Zübeyde ile göz göze gelen Beritan bakışlarındaki ifadeyi gördüğünde utançla kafasını eğdi. Senin burada ne işin var, der gibi bakıyordu kadın. Haklıydı! Beritan'ın bu cehennemde ne işi vardı?

Beritan konuşacağı esnada belinde hissettiği ellerle hızla yan tarafına baktı. Şerwan'ı görünce ağzı aşağı düşmüştü. Ne ara gelmişti? Neden onu haberi yoktu? Aklını kurcalayan soruların cevabını ararken, kocasının gülümseyerek misafirleri izlediğini gördü.

“Ne...neden buradasın?”

Gözleriyle belinde duran elini işaret ettiğinde Şerwan misafirler duymasın diye sessizce sorusunu cevapladı: “Karımı tek bırakacak değilim!”

Bölüm 8

Bazı Oyunların Kuralı Yoktur

Eana kıyan, canı yakan hep en sevdiğin olmuştur. Değişmez bir gerçektir bu. Canımı en çok sevdiklerim yaktı, yazılı bir tabelayı alınca asası bile geliyor insanın. Zaman zaman en sevdiğin canını yaktığından için için nefret ettiğin birine dönüşebiliyor. Zaman zaman da bir dokunuşuyla seni altüst edebiliyor.

Hâlâ kızgındı, bir dal parçası gibi kırgındı Beritan. Lakin Şerwan Eroğlu öyle bir zamanda kırık dalına elini uzatmıştı ki, yaşadıklarını bir an unutmaya gafletine düşmüştü.

Belini saran kolunu hissettikçe titriyordu. Karım, kelimasına düşüncelerini vermek bile istemiyordu. Neden kocasına karşı bu kadar güçsüzdü? Neden onu sevmediğini bildiği halde hemen affedebiliyordu? Neden sevmesini istiyordu?

Uzak durması gerekiyordu. Sevmiyorum diye diye kendini kandırdığı adama resti çekip, hayatını yaşamalıydı. Laf söz dinlemez kalbi buna izin vermiyordu. Lanet kalbi tek bir dokunuşuna yeniliyorken, nasıl başarabilirdi?

“Beritan.”

Adını duyunca bakışlarını kocasının üzerinden çekerek, önüne çevirdi. Kollarını iki yanına kocaman açan kadına baktı. Ona sarılmayı bekliyordu. Şerwan’dan kopmasını istiyordu. Hem de Beritan hiç kopmak istemezken. İstemeye istemeye kocasının yanından ay-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

nlıp, Zübeyde'ye vararak kadına sıkıca sarıldı.

"Zübeyde abla hoş geldin."

"Hoş bulduk, güzelim." Geri çekildiğinde sessizce fısıldadı: "Burada karşılaşmak da varmış."

Gülümsemekle yetinen kadın, karşısında ona sarılmayı bekleyen Elizan'ı gördüğünde afalladı. Gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. "Bu güzel kız da kim?" Dört sene sonunda afeti devranı evinde ağır-lyordu.

Küt kesim sarı saçlarını, yeşil mi mavi mi bir türlü karar vermediği çakır gözlerini, uzun ince burnunu, küçük dudağını, beyaz tenini, orta boyuyla dengelenen zayıf bedenini ve zarif duruşunu dakikalarca süzdü. Dört yıldan bu yana Elizan'da değişen tek şey; kestirdiği kısa saçları ve uzayan boyuydu. Yaşının olgunluğu elbette yüzüne, vücuduna yansımıştı.

"Ya senin yanında yine sönük kaldım ama..." Elizan çok sevdiği kadına sıkıca sarılarak, doyasıya öptü.

Beritan karşılığını daha büyük bir sevgiyle vermişti. Nasıl da büyümüş, bir gonca gibi serpilmişti. Geri çekildiğinde gözleri usulca Serhad'a takıldı. Elizan'ı nutku tutulmuş vaziyette izliyordu. Hay aksi! Serhad Eroğlu küllerinden belasıyla yeniden mi doğuyordu?

Beritan ile evlendiğini öğrendiğinde Kamil Bozdağ'dan sert bir tepki almıştı Şerwan, hiç unutmuyordu. Ne kendi hayatını, ne Ezo'nun, ne de Beritan'ın hayatını göz göre göre yıkıma sürüklediğine inanmadığını söylemişti. Bu sayede birbirlerini tanıdıklarını o zaman öğrenmişti.

"Beritan'ı sizinle tanıştırmama gerek yok o zaman, Kamil ağabey." Alaylı sorusu aileyi gülümsetti. "Zaten Delal Sultanımızı tanıyorsun," diyerek annesinden farksız gördüğü yaşlı kadını şefkatle süzdü.

Yaşlı kadın gülümseyerek onları izlediğinde Kamil Bey, Delal'in ellerini avuç içine alarak öptü. Delal, ablası gibiydi. Abla ek-sikliğini doldurduğundan çok değer verirdi.

"Delal benim ablamdır ya. Zübeyde'nin fotoğrafını ilk gösterdiğimde bu senin karın olacak, demişti." İleri görüşlü kadına her zaman saygı duymuştu.

Delal Sultan o günleri özlemle hatırladı. Kocasını o zamanlar sağ

idi. Yanı başındaydı, ellerini bırakmıyordu. Gözlerinin ıslandığını hissetti. Misafirlerinin varlığını kendine hatırlatarak toparlandı. Zübeyde'ye sarılıp geçmişî yâd etmişti. Bebekliğini bildiği küçük Elizan'ı övgülerle karşılamış, genç kızı utandırmıştı.

“Mehdi'yi tanıyorum biliyorsun. Beritan ve ailesi İstanbul'a geldiğinde akşam yemeğine davet etmiştik.” Açıklamasını yaparak gelişlerinden oldukça mutlu olan Beritan'a döndü. “O günden beri Mehdi yakamı bırakmıyor, Beritan.”

Sessizce kıkırdadı Beritan. “Babamın da böyle dediğinden emim.”

Kamil Bey faka basmıştı. “Yarın hesaplaşırsız babanla.”

“Memnuniyet duyar.”

Botan ve Serhad, Kamil Bey ile konuşup ayaküstü sohbete tutulurken, Zübeyde Hanım ve Elizan tanımadıkları yeni gelinle tanışmıştı. Bermal, Bozdağ ailesinin güzel hanımlarıyla memnuniyetle tanışmıştı.

Misafirlerini ayakta fazla beklettiklerini fark edince içeriye davet etmişlerdi. Zehra ve Kasım bavullarını Vedat'ın evindeki misafir odasına taşımışlardı. Delal Sultan misafirleri içeriye yönlendirmiş, Zozan ile konuşmak için mutfığa geçmişti.

Bermal hevesle misafirine döndü. “Aç mısınız?”

Şirin bir aileyi evlerinde ağırlayacaklardı. Dicle konusu haricinde güzel bir hafta geçirecekleri için heyecanlandı Bermal.

“Yok, canım aç değiliz.” Yolculuktan dolayı baş ağrısı nüksetmişti Zübeyde Hanımın. “Sade bir kahve içmezsem aklımı kaçırabilirim. Sadece kahve istiyorum.” Şakaklarını ovalarken nükseden ağrı yüzünden alnı kırışmıştı.

Beritan değişmeyen kadını sevgiyle izliyordu. “Kahve aşkın hâlâ devam ediyor mu?”

“Beritan abla günde dört fincan kahve içiyor nasıl aşkından vazgeçebilir?” diye sitem eden Elizan ardından Bermal'e döndü. “Abla sen bana mutfığı göster, kahveleri ben yaparım siz oturun.”

Evi hemen benimsemesi Bermal'i mutlu etmişti. Ancak yoldan yeni gelen misafirine kahve yaptıracak değildi. “Oluğ mu öyle şey zaten Zehğa yapacak kahveyi.”

Bermal her konuştuğunda Elizan'ın içi kıpır kıpır oluyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kocası dahil ev ahalisinin nasıl uğraştığını merak etti. Kendisi olsa bütün muhabbetini sırf Bermal'i dinlemek için ona yönlendirirdi. Vedat ile yan yana hâlâ görmemişti ama kendilerine gelen fotoğraflardan ikisini birbirine çok yakıştırmıştı.

"Beritan sana da sade yaptırıyorum."

Doğrulan Bermal'e gözlerini kırptırdı Beritan. "Olur, nasıl istersen, canım."

"Elizan sen peki?"

"Şey, ben sadece su alsam? Kahve uykumu alır."

"Aç mısın?"

"Yok, Bermal abla aç değilim. Teşekkür ederim."

Bermal'in gitmesiyle yalnız kalmışlardı. Delal Sultan daha gelmemişti. Gözlerini kısarak Beritan'ı kızgınlıkla izledi Zübeyde. Burada kuma olarak göreceği aklının ucundan geçmezdi. Kemal'i, Beritan'a olan aşkını, bu aşkın karşılıklı olduğunu bildiğinden kuma geldiğine hâlâ inanamıyordu. Nasıl kabul etmişti? Bir de Şerwan Eroğlu'yla! Gözü karısından başkasını görmeyen adamla evlenmişti. O adamın onu sevme ihtimali sıfırken, canını hiç düşünmeden verecek olan Kemal'i reddetmişti. Sınırları zorlayan bir hareket olmuştu bu.

İlk duyduğunda çılgına dönmüştü. Beritan'ı arayıp ağzına gele-ni söylemek istemiş, hatta kaç buraya gel seni ben saklarım, demeyi bile düşünmüştü. Lakin oturup çok taraflı düşündüğünde zaten kararını veren bir kadının hayatına karışmanın yanlış olduğuna kanaat getirerek geri çekilmişti.

Şerwan ve Ezo'yu ayrı seviyordu. Meşum aşklarına hep hayranlık duymuştu. Ezo ve Şerwan'a her baktığında, gençlik yıllarında Kamil ile yaşadığı o sarsılmaz aşklarını anımsamıştı. Bu aşk hâlâ da sarsılmamıştı. Öyle bir kadının üzerine kuma gelmesi haksızlıktı. Çok büyük haksızlıktı.

Şerwan için denilecek bir şey kalmamıştı. Mükemmel bir adamdı. Baba olmayı her şeyden çok istiyor ve hak ediyordu, nihayetinde de buna kavuşmuştu. Ezo ile hastaneye bir keresinde kendisi gitmişti. Şerwan'ın işi çıktığı için Ezo'yu götürmeyi kendisi teklif etmişti.

Umutsuz bir şekilde eve dönmüşlerdi. Ezo'nun yıkılmışlığı heyecanla bekleyen Şerwan'ı beter etmişti. Karı kocanın yaşadığı

hayal kırıklığına kahrolmuştu. Bu kahrın üzerine Şerwan'ın tekrar evleneceğini duymuştu. Şerwan'a kızgınlık duymuş, Ezo'ya üzül-müştü.

Gelen kumanın, gelen kadının Beritan olduğunu duyduğunda ise çıldırmıştı. Kemal ile evleneceği haberini beklerken hem de. Mükemmel bir hayat Beritan'ı bekliyordu. Âdeta elinin tersiyle it-mişti.

“Zübeyde abla bakma öyle.”

Elizan annesiyle Beritan'ın konuşacaklarını anlayınca telefo-nuyla ilgilenmeye başladı. Akli sürekli Serhad'a kayıyordu. O ço-cuk Şerwan Ağanın sürekli bahsettiği yaramaz kardeşi olamazdı. Buna ihtimal vermek istemedi.

Agir Ağayı, Zozan Hanımı, Şerwan Ağayı, Nêçîrvan, Botan, Vedat'ı tanıyordu. Çok kere hepsini görmüştü. Ezo'yu hastane için İstanbul'a geldikleri her seferinde görüyordu. Beritan ve Ezo'nun sevgisi onun için tartışılmazdı. Lakin Serhad'ı bir türlü görememiş-ti. Şerwan Ağa evlerine her geldiğinde Serhad'ın yaramazlıkların-dan şikâyet ederdi. Merak ettiği halde hiç araştırmamıştı. Yaramaz adamı araştırmadığı için şu an vicdan azabı gibi pişmanlık duyu-yordu.

“Tebrik etmemi beklemiyorsun herhâlde?”

Beritan hâlâ huysuzluğundan vazgeçmediğini fark etti. Huysuz olup tatlı olmayı başaran nadir kadınlardan biriydi. İyi kalbine çok kere şahit olmuştu. İlk öğrendiğinde nasıl hayal kırıklığına uğradı-ğını hayal edebiliyordu.

“Hayır, tabii ki de...” Ama bunu atlatmıştı Beritan. Ya da hâlâ herkes kadar şaşkın ve kocası kadar pişmandı. Hâlâ atlatamamıştı.

“Konuşacağız, Beritan. Daha buradayım nasıl olsa,” diyerek ko-nuyu askıya aldı. Ayağa kalkan kadın lavaboya gideceğini söyleye-rek yer tarifini istedi. Ayaklanmasına müsaade etmeden lavabonun yerini öğrendikten sonra Zübeyde odadan çıkmıştı.

Dudaklarını büzerek yerine sindi Beritan. Telefonuyla uğraşan güzel kıza gözleri takıldı. “Sen de annen gibi mi düşünüyorsun, Eli-zan?”

Telefonun kilit tuşuna basarak Beritan'a döndü ve kafasını sal-ladı Elizan. “Hayır, kaderinde ne varsa onu yaşıyorsun,” diyerek

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

düşüncesini belirtti. Annesinin neden bu kadar öfkелendiğini anlıyordu. Keza kendisi de ilk duyduğunda şoka girmişti.

Beritan anlayışla gülümseyince, Elizan uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Canını sıkma, olan oldu.”

“Ama annen öyle düşünmüyor.”

“En sonunda hak verir.” Beritan omuz silkerek cevap vermedi. Ne diyeceğini bilemedi. Pek hak verecek gibi görünmüyordu. Kemal’i benimseyen kadın Şerwan’ı hep kıyısında tutacaktı.

Yalnız kalmaları büyük fırsattı Elizan için. “Şey... o Serhad mıydı kapıdaki?” diye çekinerek adamı sordu.

Gülümsemesi büyüyen Beritan göz kırparak imayla sordu: “Hayırdır?”

“Merak ettim sadece... Şerwan Ağa sürekli onu şikâyet ederdi de. Yani onu görünce işte anlarsın ya.”

Demek Serhad kadar Elizan da etkilenmişti. Bu konak sürprizlere açık olmayı öğrenmişti. Ancak tatlı sürprizler çok az oluyordu. “Evet, evin yakışıklı çocuğu Serhad o.”

Beyaz teni allandı kızın. “Hayır, yaramaz demek istedin galiba?”

Küçük bir atışma iki kadın arasında eğlenceli tadıyla devreye girdi.

“Ne yani yakışıklı değil mi?”

“Kocan yakışıklı mı, Beritan yenge?”

“Evet.”

“Serhad ona benziyor değil mi?”

“Evet.”

“Eh cevabını da aldın.”

Kızın yüzünü hafifçe tokatlayan Beritan gülmeye devam ederken ondan kaçan Elizan kakhaha atarak tokat atmasını engelliyordu. Sözlü tartışma fiziki tartışmaya dönüşmüş, oda kakhaha atan iki kadının sesiyle yankılanmıştı.

“Beritan yenge?”

Yabancı bir sesi güç bela duyduklarında, atışmalarına son vererek kafalarını aynı anda kapıya çevirdi ikili. Elizan, Serhad’ı görünce üzerine çekidüzen vermiş, Beritan geri çekilerek dizlerinin üzerine yeniden oturmuştu.

“Efendim canım?”

Serhad gözlerini yengesinden ayırmamaya dikkat ederek, yengesini ayaklandıracak sebebi açıkladı. “Şerwan ağabeyim çağırıyor.”

Adını duyar duymaz ayaklandı Beritan. Misafirler için çağırıyor olmalıydı. “Tamam geliyorum.” Elizan’ı yalnız bırakmak istemediyse de odadan çıkmak zorunda kaldı.

Arkasından gelen Serhad’a döndü. “Misafirimize hoş geldin dedin mi?”

Gözlerindeki ifadeyi anında yakaladı Serhad. Bozuntuya vermeden, sakın bir üslupla cevapladı: “Evet, bahçede annesine babasına dedim. O kıza da hoş geldin, dedim.” Adını bilmesine rağmen sırf Beritan’ın ağzına laf vermemek için bilmezden gelmişti.

Sakinliğini yemeyecekti Beritan. “Hmm... En son gördüğümde onu süzü...”

Serhad hızla sözünü kesti: “Ben kimseyi süzmedim.”

“Ha ben yanlış gördüm o zaman.”

“Kesinlikle.”

Beritan kahrkahasını içine güçlükle atarak kaynının yanından hızlıca uzaklaştı. Misafirhanenin kapısına vardığında Şerwan’ı odada tek başına ayakta buldu. Sırtı dönük adamı izlerken, pişman olduğu gerçeğiyle tekrar yüzleşti. Kolay kolay sindiremeyecekti Beritan.

“Beni çağırmışsın.” Mesafeli ses tonuyla varlığını içeri girerek belirtti. Şerwan anında döndü. Bakışlarında gözleri kör edecek bir soğukluk vardı. Yine üstesinden gelemeyeceklerini anladı kadın. Bahçedeki yakınlık sadece misafirler içindi. Ufak bir göz boyamaydı.

Şerwan elleri cebinde gergin omuzlarıyla kızgınlık duyduğu kadına buz gibi sesiyle sordu: “Kamil ağabey uyuyacağını söyledi. Eşi ve kızı da odasına çekilecek mi?”

Beritan buz kesilmiş sesine gözlerini baymak istedi. “Zübeyde abla kahve içeceğini söyledi. Yemek hazırlayacağımızı da söyledik, kabul etmediler. Sadece kahve içecek. Elizan’ın da uyuyacağını sanmıyorum. Kızları bekler. Onlarla tanışmak istiyordu.”

“Siz yine de odalarına atıştırılmalık bir şeyler koyun. Akşam geç saatte uyanıp acıkabilirler. Misafir oldukları için de bize söylemez-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ler.” Misafirlerini hakkıyla ağırlamak istiyordu. Kendi misafiriydi ama bugün Agir Ağanın konağındaydı. Babasının adıyla ağırlıyordu Şerwan.

“Peki.” Kısa cevabıyla onayladı. Odadan çıkacağı sırada kocası yeni bir soru yöneltince duraksadı.

“Mirhan uyudu mu?”

“Evet, uyanmaz bir daha.”

Bu gece gelsen de boşuna, bekleme anlamındaydı. İçten içe Şerwan’ın gelmeyeceğini biliyordu. Bu katı duruş, soğuk ses net anlatıyordu.

“Tamam.”

Aldığı cevapla adımlarına devam edip misafirhaneden çıktı. Misafir odasına tekrar girdiğinde her bir yere dağılan misafiri ve ev halkını içeride buldu.

“Abla aç olmadığınıza emin misiniz?” diye tekrar sordu Beritan. Delal Sultanın hâlâ neden aralarına katılmadığına anlam veremedi. Nereye kaybolmuştu bu kadın?

“Yok, güzelim. İnan aç olsak söylerim. Zozan ne zaman gelecek? Hayırlı bir iş için gittiklerini duyduk.”

Beritan gönülsüzlüğünün yüzüne yansımaması için yüz ifadesini sakın tuttu. “Evet, Botan’ı da evlendiriyoruz.”

“Oh oh, bir elti daha. Hayırlısı olsun inşallah.”

Bermal sahte sırtışıyla kafasını aşağı yukarı sallarken, Beritan ağzının içinde lafı gevelemişti. “Bir hayrı olsa keşke.”

İki kadının ifadesinden anlaşılan gelinin istenmediği idi. “Anne sanırım yeni gelin pek sevilmiyor.”

“Botan sevdikten sonra gerisi çok önemli değil. Kime ne?” diye iki kadına terslenerek baktı Zübeyde Hanım. Mühim olan gelin ve damadın gönlüydü. Beritan sevmemiş, Bermal istememiş ne önemi vardı?

Gerçeklerden bihaber Zübeyde Hanım için Botan’ın evliliği güllük gülistanlıktı.

Bermal dudaklarını büzdü. “Abla biz kötü müyüz?”

“Yok, yavrum. Yeni eltiye karşısınız!”

Yeni eltinin nasıl biri olduğunu öğrense kendisi de konağın gelinleri kadar karşı dururdu. İnsanoğlu aslını bilemediği mevzuyu

kendi göziünden böyle yorumlayıp, bazen acımasızca yargılayabiliyordu. Herkesin kendisine zaman zaman bu gerçeği hatırlatması gerekti: İç yüzünü bilmediğim konunun yargısını yapmak bana düşmez!

Kahvelerini soğutmadan içen kadınlara Elizan da, Bermal'in getirdiği kolayı içerek eşlik etti.

Delal Sultan aralarına uzun bir telefon konuşmasından içi sıkılarak dönmüş, fark ettirmemeye özen göstererek muhabbetlerine katılmıştı. Yeni gelinin tebrikiyle sohbet bambaşka konulara taşınmıştı.

Öyle ki kahkaha seslerinin dışarıya çıkmaması için Bermal ayağa kalkarak kapıyı kapatmıştı. Zübeyde'yi tanımış çok da sevmişti. Huysuz tavırlarının arkasında bu denli komik bir kadın beklememişti. İyi ki isteme törenine gitmemiş, evde kalmıştı. Yoksa bu güzelim eğlenceyi kaçırmış olacaktı.

Delal Sultan arada iki gelini uyarmış, zaman zaman eğlenceye yenik düşerek kendini gülmekten kaybetmişti. Zübeyde kadar kızı Elizan da fenaydı. Ancak hepsinden çok Bermal'i şaşırtan Beritan olmuştu. Anne kızın toplamından daha beter bir yanı vardı.

Mesela eltisinin insanların taklidini yaptığını bilmiyordu. Bu işte bu kadar iyi olduğunu bilmiyordu. Sesini dahi büründüğü kişinin sesine benzetebiliyordu. Ona bir ara kızmayı düşündü. Hemen sonra bu düşüncesinden vazgeçmişti. Beritan'ın mutlu olduğunu hiç görmemişti ki, gerçek kişiliğini görebilsin.

"Ben de diyorum bahçemin kokusu bugün neden farklı? Neden bu kadar güzel?"

Zozan Eroğlu'nun sesi keyifle odada yankılandığında iki gelini hızla ayağa kalmıştı. Gelişlerinin farkına bile varmamışlardı.

Zübeyde ayağa kalkarak, karşılayan kadına doğru yürüdü. "Aman Zozan Hanım geldiğimde sizi göremedim. Bir parçam eksikti." Eski dostuna sarıldığında, Beritan konuşmasının çevirisini yapıyordu.

Yine çevirilerle dolu bir hafta geçireceklerdi.

"Kızım gel, Zozan annenin elini öp." Küçükken kızı Zozan'a hep anne derdi. O günden sonra Elizan ona hep anne demişti.

Elizan yıllar sonra gördüğü kadının çökmüş haline üzüldü. Eli-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ni öptükten sonra sıkıca sarıldı. Babasının, Agir Ağanın ölümünü duyduktan sonra nasıl ağladığını hatırladı. O gecenin sabahında cenazeye katılmak için hemen uçağa atlayıp Diyarbakır'a gelmişti. Annesi gidemediği için üzülmüş, sadece telefonda baş sağlığı dileyebilmişti.

Tekrar yanlarında olmanın tadını çıkarmaya baktı. Keyifle geri çekildiğinde Zozan Hanımın arkasında kocaman gülüşüyle bekleyen Ezo'yu gördü. Elizan en son iki yıl önce görmüştü. O son tedavide... Özlediği kadına sıkıca sarılıp hasret giderdi.

Hasret giderip geri çekildiğinde Elizan'ı baştan aşağı süzdü Ezo. "Zübeyde abla gönlün nasıl el verdi bu güzelliği buralara kadar getirmeye?"

Elizan gözlerini belertip mahcubiyetle güldü. "Ya Ezo abla..."

"Seni havada kapacaklar," diyerek utanan kızı daha da köşeye sıkıştırdı Ezo.

Beritan bıyık altından gülümsedi. Serhad kapı ağzında kızı kapmıştı. Şimdilik kimsenin bilmesine gerek yoktu. Fark eden bir süre sonra paylaşıyordu.

İnleyen kızı daha fazla utandırmamak için kızlarla tanıştırmak için döndürdü Ezo. "Seni ilk önce Şilan ile tanıştıracam. Onunla tanışmayı çok istiyordun."

Kafasını sallayarak onayladı Elizan. "Yaşıtım olunca ilk onunla tanışmak istemiştım."

"Ben de merak ediyordum seni," diyen Şilan misafirini bekletmeden yanına giderek, on yıllık arkadaşymış gibi sıkıca sarıldı. Karşılığını daha büyük bir samimiyetle alınca iki kız da gülmüştü.

Jiyan ve Zilan ile tanışmış, Roza'yı kapıldığı gibi yerine geçip oturmuştu Elizan. Bu evde sevilecek iki bıdık vardı.

Zübeyde, Ezo'ya sıkıca sarılmıştı. Beritan'a yanan içi, Ezo'ya da yanmıştı. Üzerine kuma gelmişti. Kuması bir çocuk doğurmuştu. İkisi de aynı evde bir adamla yaşıyordu. Düşündükçe çıldırmıştı ve şimdi hepsine kendi gözleriyle şahit oluyordu.

"Nasıl özlemişim sizi."

"Biz de, abla. İyi ki geldiniz."

Ezo, Zübeyde ile daha sonra da konuşacaklarının bilinciyle geri çekilerek geride kalan kadınlarla tanıştırmıştı. Gelin ve kızları tanı-

dıktan sonra Zozan ile beraber oturmuştu Zübeyde.

Zozan Hanım yemek hazırlamalarını istedi. Elini arkadaşının dizine yaslayan Zübeyde kabul etmedi. “Vallahi aç değiliz, Zozan. Hiç zahmete girmesinler.”

Zozan Hanım ikna olmadı. “Yoldan geldiniz.”

“Olsun, aç olsak söyleriz. Bu eve az mı geldim ben? Yabancı değilim. Hem önümüzde bir sürü şey var. Bunları yiyoruz işte. Gelinlerin çok maharetli,” diyerek zorla kadını ikna etmişti.

Zozan ikna olduktan sonra Botan mevzusunu soran Zübeyde’ye özet geçti.

Beritan ve Ezo göz göze gelmişti. Ezo kumasının gözlerinde merakı görünce kaş göz işareti yaparak odadan çıkmasını istedi. Beritan kimseye çaktırmadan kafasını salladı.

Kimsenin onları fark etmediğini zannetseler de Bermal görmüştü. Ancak ne yaptıklarını anlamamıştı. Ters bir durumun olduğunu düşündü.

“Ben bir Mirhan’a bakıp geleyim.” İlk müsaadeyi Beritan isteyerek odadan çıkmıştı. Üzerinden çok zaman geçmeden Ezo da ayaklandı. “Ben de bir şu altınlardan kurtulayım, baya yük oldu.”

İki kadının gidişyle şüpheye düşen Bermal hemen yanında oturan eltisine döndü. “Bu ikisinde biğ şey vağ.”

Şüphesini fark eden Zilan anında aydınlattı. “Ezo büyük ihtimalle bu geceyi ona anlatacak.”

Bermal’in jetonu yeni düşmüştü. “Ne oldu ki?”

“Ne olmadı ki?” Gözü Elizan’ın kucağında olan kızındayken bakışlarını eltisine çevirdi. “Misafirler odalarına çekildiğinde avluya çıkarız, anlatırım.”

“Meğaktan çatlağım ama.”

“Azıcık çatla işte.”

Acımasızca kıkırdayan Zilan’a çimdik atan Bermal, beklemekten başka bir çaresinin olmadığını anladı. Avluya çıkıp öğrenene kadar çatlardı. Şimdi odadan çıkıp peşlerinden gitse ayıp olurdu.

Bahçede Ezo’yu bekleyen kadın gelir gelmez sormuştu: “Neler oldu?”

Bahçe konuşmak için uygun yer değildi. “Sakin bir yere geçelim,” dedi Ezo.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ne yaptı?”

“Ay Beritan sakın bir yere geçelim, diyorum.”

“Meraktan çatladım, Ezo. Ne yapayım.”

Acıyla gözlerini baydı Ezo. Birazdan duyacakları sayesinde merak ettiğine üzülecekti. Yukanya çıkmasını işaret etti. İkili aynı anda merdivenlere doğru yöneldiği esnada, arkadan seslenen adamla yürümek yerine topukları üzerinde döndüler.

Şerwan’a sessizliklerini bozmadan baktılar.

“Siz ikiniz,” derken kaşıyla ikisini işaretleyerek şüpheyle sordu Şerwan. “Nereye böyle?”

İki kadın kısa bir süreliğine göz göze gelirken önce konuşan Ezo oldu: “Şey... Ben altın... Altınlarımı çıkaracağım.”

Beritan cevap vermedi. Çünkü kocası ona bakmıyordu. Sadece Ezo’yu izliyordu. İkiniz dediği, soruyu ikisine sorduğu, cevabı aldığı halde gözünü Ezo’dan ayırmıyordu. O zaman Beritan’ın cevap vermesine gerek yoktu.

Ezo arkasına dönüp yukarı çıkınca peşinden gitti Beritan. Kocasının cevabı ondan almadığı halde ısrarla cevap istemedi. Kırmaya yemin eden adam yine kalbini, yine onurunu kırmıştı. Kalp kırıklığı Dicle’yi, Botan’ı bile unutturmuştu.

Ezo arkasından gelen durgun kadını gördüğünde aklını meşgul eden soru işaretlerinin cevaplarını bulmuştu. Kocasının kumasına sormamıştı. Kuması da kocasına cevap vermemişti. Ağır bir harpten çıkmışlardı belli ki.

Misafir odasına girdiklerinde Beritan arkasından kapıyı kapatarak tekli berjerlerden birine oturdu.

Karşısına geçip oturan Ezo derin bir nefes aldı. “Dicle yamanlığını yaptı yine.”

Beritan bıkkın bir şekilde kadına bakarken neler yaptığını merak etmekten yorulmuştu. “Tahmin edeyim mi?”

“İnan bulamazsın,” diyerek kendinden emin bir şekilde cevap verdi Ezo. Zehir gibi akşam geçirmişlerdi.

“Merak ettim,” dedi gülümsemeye çalışarak. Şerwan’ın az önceki hareketi hayata dair tüm enerjisini sömürmüştü.

Müstehzi ifadesiyle kumasına can sıkıcı cevabı verdi Ezo: “Düşünecekmış.”

Buna inanmak gerçekten güçtü. Kabul edeceğini bildikleri halde sırf herkes onu konuşsun, Botan'ı bekletecekmiş demeleri için bunu yapmıştı. Kendini ağırdan satmaya çalışmıştı. Ama komik olmaktan öteye gidememişti Eroğlu ailesi için.

“Sen ciddi misin?”

Beritan'ın küçümseyen bakışları Ezo'yu da güldürmüştü.

“Evet, babası onunla konuşmaya gittiğinde düşüneceğini söylemiş adama.”

“Bence o ne yapıyor biliyor musun?” Beritan'ın az önceki alaylı ifadesi yerini öfkeye devretti. Gönlü iğne ucu kadar Dicle'ye düşmeyen Botan, karısı olarak yamanlar kraliçesini alacaktı. Bütün bunların içine Dicle'nin saçma oyunları eklenmiş, kadının sinirini hepten bozmuştu.

“Biliyoruz, Beritan.” Bir akşamda göreceklelerinden daha fazlasına şahit olmanın yorgunluğu ve hüznü vardı Ezo'nun üstünde. “İnan herkes ne yapmaya çalıştığını biliyor.”

“Aslında var ya...” Öfkeyle ayağa kalkan Beritan, bir nevi Şerwan'ın öfkesini de Dicle'den çıkartmaya çalışıyordu. İkisini bir araya getirip öldüresiye dövmek istiyordu. Bu Dicle için kolay olabilirdi. Şerwan'ı dövmek imkânsızdı. Fakat öfkesini kusabilirdi.

“O kız... O kızı istemekten vazgeçecekler. Hem bu sayede Botan da babasının sözünü yerine getirmiş olur!”

Ezo tereddütle Beritan'ı izlerken alt dudağını ısırды. “Aslında, Şerwan sana anlattı mı bil...”

Ezo konuşmasını bitiremeden Beritan sözünü hışımla kesti. Gerçeği dile getirmekten bir an bile pişmanlık duymadı. “Şerwan bana hiçbir şey anlatmaz.”

Şerwan sana verdiği değeri bana vermez, demek istiyordu Beritan. Üzerinde durmadı Ezo. Şu an konu Botan ve Dicle idi. Şerwan ile Beritan'ın arasında geçenler onu ilgilendirmiyordu. “Botan bir umut; Dicle kabul etmeyebilir, demiş. Belki kabul etmez ümidiyle yaşıyor benim akıllı kuzenim.”

Olayları idrak eden kadın birkaç saniye boş gözlerle Ezo'nun yüzüne baktı. Akabinde ağzından kaçan kahkahaya engel olamamıştı. Bir gülen bir öfkelenen kadının dengesi bozulmuştu.

Ezo dengesiz hareketlerine hak verdi. Dicle gerçekten ev için

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

büyük bir sorundu. Şeytanın kendisini eve gelin getireceklerdi. Bundan daha kötü bir şey var mıydı?

“Botan... Botan...” Elini karnına bastıran kadın gülmekten konuşamıyordu. Az önce öfkeyle yerinden kalkan kadın şimdi kahkahaları eşliğinde oturuyordu. Aklını kaçırmaktan korktu. Geçekten bu evde olanlardan dolayı aklını kaçırmasına az kalmıştı.

“Botan... Ciddi ciddi kabul etmeyeceğini mi düşünmüş?”

Omuz silken Ezo acıyla kumasını izledi. “Umut etmiş işte.”

“Bu sayede babasının sözünü de yerine getirmiş olacaktı. Ondan sonra gönül rahatlığıyla Dilek’e gidecekti.” Taşlar yerine yeni oturmuştu. Botan hayatının hatasını bir umudun üzerine inşa ederek yapmıştı. Hem de boş bir umudun...

Onaylarcasına kafasını sallayan Ezo konuşmadı. Botan için üzülmekten yorgun düşmüştü. Dicle yarın evet cevabını konağa yollayacaktı. Zaten yıkılan kuzeni, bir kez daha kendi aptallığına yanarak ezilecekti.

Kahkahasına son veren kadın toparlanmaya çalıştı. “Ne yaptı peki?” Ciddi edasıyla sorusunu yöneltti. Ezo’nun gözlerindeki hüznün gözünü korkutuyordu.

“Kim?”

“Dicle?”

“Anlatsam yine gülersin, boş ver,” dedi eliyle savuşturarak.

Gelecek her türlü rezillığe hazırды Beritan. Nasıl olsa kendini rezil etmeyi Dicle huy edinmişti. “Yok yok... Merak ettim anlat hele rezilliklerini.”

Dicle’nin rezaletini anlatmak sabır istiyordu. “Sen bilirsin,” diyerek sabırla söze girdi. “Öyle bir havası vardı ki Beritan, sanırsın Botan peşinden koşmaktan deli divane olmuş.”

Gülümseyen Beritan sormaya devam etti: “Hazırlanmış mıydı?”

“Gelin olsa bu kadar makyaj yapmazdı.”

İkili aynı anda istemsizce kıkırdadı. “Yazık... Tabii heyecandan yapmıştır.”

Ezo tebessüm ederken devam etti: “Kahveyi getirirken heyecandan az kalsın teyzemin üzerine döküyordu.”

“Allah’tan dökmedi. Sakarlığıyla uğraşamazdık şimdi.”

“Ya Beritan,” diyen Ezo’nun buruk yanı ortaya çıkmıştı. “Böyle

gölüyoruz falan ama... Botan onu sevmeyecek." Sevileceğini zannederek bu eve gelin olacaktı Dicle. Sevilmeden bir adamla ömür geçirecekti.

Kafasını onaylarcasına sallayan Beritan ciddiliğini korudu. "Bunu biliyorum. Sevilmemek çok zor, Ezo." Yüz ifadesi belirsizliğe gömüldü. "En kötüsü de Dicle bunu bilmiyor."

"Aslında diyorum ki..." Avuç içini birbirine sürtüp kumasını izledi Ezo. Söyleyip söylememek arasında kaldı. Beritan zaten yabancı değildi. İkisi de neler olacağını biliyordu. Ne olursa olsun Ezo bu evde aile konusunda Beritan'a güvendiği kadar kimseye güvenmiyordu.

"Söyle Ezo, aramızda biliyorsun," dedi güven verircesine Beritan.

"Bak kötü niyetle düşündüğüm için değil. Tamamen kızın iyiliğini istediğim için." Ne Dicle mutsuz olurdu ne Botan.

Tahmin etti Beritan. Yaptırmak istediği şeyi Ezo da yapmak istiyordu. "Birisi Dicle ile konuşsun. Botan'ın başkasını sevdiğini?"

Anlamasına şaşmamıştı Ezo. Herkes bir çözümün peşindeydi. "Evet."

Beritan bu ihtimalin üzerinde çok durmuştu. "Peki, sence Dicle bize inanır mı?"

"Başkası söyler," diyerek bir umut çırpındı Ezo.

Esasen bütün umutlar, çözüm arayışları boşaydı. Bu akşam istemeye gitmişlerdi. "Başkası da söylese kıskançlıktan bozmaya çalıştıklarını düşünecektir. O kızı benden daha iyi tanıyorsunuz, Ezo."

"Doğru tabii," dedi Ezo. Ama o kızın bu evde mutsuz olmasını istemiyordu. Hiçbir kadın kocası tarafından sevilmemeyi hak etmiyordu.

"Ben söylemem, Ezo," dedi Beritan geri çekilerek. Dicle ile son konuşması hayatına mal olmuştu. Bir daha gün yüzü görmemişti. "Şerwan ve bu evle uğraşamam."

Ezo kumasına boş gözlerle baktı. Bu kadın bazen düşünmeyi unutuyordu. "Beritan iyi misin?" Kuması gerçekten iyi değildi. "Elbette biz söylemeyeceğiz. Bu konuda o şeytanla muhatap bile olmayacağız."

Beritan bakışlarına alındı. "Tamam, bakma öyle, Ezo." Ar-

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

dından onayı verdi. “Bunu kızlarla da konuş, öyle karar verelim.” Aklına gelen isimle umutlandı. “Aslında ablası Özge akıllı birine benziyor. Gerçekten iyi bir kadındı. Cenazede çok izlemiştim onu.”

Kim iyi kim kötü kendini her daim ister istemez belli ediyordu. “Özge ne kadar akla, Dicle o kadar kara. Abla kardeş olduklarına inanamazsın.”

“O konuşsa işte. Yani Zilan ona anlatsa. Gördüğüm kadarıyla Zilan ile araları da çok iyi.” Dayıkızlarıydı neticede. Zilan’a güvenirlerdi. Neden yaptığını anlarlardı.

“Doğru... Doğru da Özge burada değil.” Üzülerek haberi verdi Ezo.

Bir umut daha çöpe atılmıştı.

“Nerede?”

“Yüksekova’da. Kocasıyla iki ay önce işi için oraya taşındı.”

“Hay ben böyle şansın içine...” Konuşmasını bitirmedi Beritan. Çünkü bitirse hiç iyi şeyler söylemeyecekti. Umutsuzluk tekrar baş gösterdiğinde iki kadın sessizliğe çaresizce gömüldü. Elleri kolları bağlanmış, hem kendi başını yakan hem de Dicle’nin başını yakan Botan’ı izliyorlardı.

“Biz gittikten sonra ne yaptı Botan?” diye sordu Ezo. Taktığı altınları yavaş yavaş çıkarıp kucığına bırakıyordu.

“Vedat’ı hatırlıyorsun değil mi? Bermal için nasıl heyecanlıydı.”

“Hatırlamaz mıyım?” dedi Ezo o güzel günleri hatırlamanın etkisiyle tebessüm etti.

Tebessümünü solduracaktı Beritan. “Vedat gerçekten sevdiği için, o gece bile düğün tadında geçti. Botan...” Boğazını delen sancıyı yutkundu. “Adamın cenazesini önüne koymuşlardı sanki. Oda da tek başına sessizce oturuyordu. Sonra yanımıza çağırdık. Geldi, oturdu, güldürdü, eğlendirdi. Ama işte... Gözlerinin içi boştu. Çok acıydı, Ezo. Gerçekten çok acıydı.”

Botan’ın çelimsizliğini görmesine gerek yoktu. Zira gözünün önüne direkt Şerwan gelmişti. Kuma gelecek gerçeği eve bomba gibi düştüğünde kocası da öyleydi. Tek fark Botan istiyorum derken, Şerwan istemiyorum demişti. Tabii Beritan’a, Şerwan üzerinden örnek veremezdi. Botan’ın nasıl olduğunu gayet iyi biliyordu.

“Tahmin etmek zor değil,” diyebildi.

“Her şeyin hayırlısı,” dedi Beritan. Nihayetinde en sonunda bu cümleyi kuruyorlardı. Elleri kolları bağlı, Dicle’nin olumlu yanıtını bekleyeceklerdi. Kabul edeceğini bildikleri için, saçma oyununu sonlandırmasını bekleyeceklerdi.

“Hayırlısı...” diye fısıldadı Ezo sıkıntıyla ayağa kalktığında. Onunla beraber Beritan da kalktı. “Aşağıya inelim, misafirimize ayıp olacak. Ama benim önce şu altınlardan kurtulmam gerek.”

“Sen altınları bırak, ben de Mirhan’a bakıp geliyorum.”

Beraber odadan çıkmışlardı. Ezo üst kata çıkarken, Beritan odasına girip oğlunu kontrol etmişti.

Beşiğine doğru giderken mışıl mışıl uyuyan Mirhan’ı gördüğünde mutlulukla gülümsedi. Yatağına oturup, ellerini yavaşça oğlunun alınına yasladı. Hafifçe okşarken eğilip yanaklarına birer öpücük kondurdu. Huzuru buydu işte. Ne olursa olsun, canı ne kadar çok sıkılırsa sıkılsın, odasına girip oğlunu gördüğü her seferde sıkıntılarından arınıyordu. Mirhan onun kurtarıcı meleği idi.

Yanaklarına birer öpücük daha kondurduktan sonra ayaklandı. Odasından çıktığı gibi soluğu bahçede almıştı. Mirhan uyuyunca bahçe sessizliğe gömülüyordu. Roza’nın mızımlılığını seçebiliyordu. Oturma odasının kapısında duraksadı. Görümceleri ve Elizan dışında kimse yoktu. Diğerlerinin nereye gittiğini merak etti.

“Kızlar misafirimiz nerde? Ev ahalisi nerde?” diye sordu.

Yengesine sevimli edasıyla tek tek açıkladı Jiyan: “Zübeyde abla, Kamil amcanın yanına gitti. Annemler odalarına çekildi. Eltilerin yoruldukları için uyumaya gitti. Ezo’yu da ağabeyim çağırdı.”

“O zaman ben de odama geçeyim sizler de sohbetinize devam edin.”

İyi geceler dileyerek kapıdan ayrılp kapatmıştı Beritan. Önüne döndüğünde Serhad’ın kamelyada tek başına oturduğunu gördü. Odasına geçmek yerine Serhad’ın yanına gitmek istedi.

Adımları kamelyaya doğru ilerlerken gözü misafirhaneye takıldı. Ezo ile Şerwan o odada olabiliirdi. Belki de Serhad o yüzden burada tek başına oturuyordu.

“Bana katılacak mısın?”

Kaynının alay dolu sesiyle bakışlarını Serhad’a çevirdi. “Eğer

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

kabul edersen neden olmasın?” diye onay istedi.

Düşünürmüş gibi yaptı Serhad. “Sevmediğim sorularını sormazsan elbette katılabilirsin.”

“Ah Serhad ah... Bu beni daha çok sormaya teşvik ediyor.”

Beritan- Serhad çekişmesine ramak kalmıştı.

“O zaman yanlış yöne geldin, odan burada değil.”

Beritan kaynının yanına oturdu. Omzuna omzuyla vururken gülümsemeye devam etti. “Beni ciddi ciddi kovuyor musun?”

“Anlaşmamı sundum.”

“Ne yani, resti çekemez miyim?”

“Elbette,” dedi diliyle alt dudağını ıslattığında Serhad. “Bana eşlik etmezsin.”

“Tamam tamam soru yok,” diyerek teslim oldu Beritan.

Tuttuğu bütün nefesini geri verdi Serhad. Yengesini izleyen gözleri kadınların odasına kaydı. “Misafirlerimiz odalarına geçtiler mi?”

“Evet, ama Elizan kızlarla kaldı. Odada sohbet ediyorlar.” Bile-rek kızın adını söylemiş, Serhad’ın tepkisini merak etmişti. Ancak kaynının belirsiz bakışları değişmemişti.

“Hmm...”

“Neden sordun?”

Omuz silkerek, “Hiç merak ettim,” diye geçiştirdi. Jiyan ile konuşmak istediği bir konu vardı. Acelesi yoktu, daha sonra konuşabilirdi.

İkili bir müddet sessiz kaldı. Beritan’ın sormak istediği şeyler vardı. Serhad’ın anlamak istediği belirli noktalar. İkisi şimdilik sessiz kalmayı tercih etmişlerdi. Daha doğrusu ilk önce birinin soru sorması gerekiyordu. O zaman istedikleri sorulara ve sorunlara dair konuşmaya geçerlerdi.

Serhad yengesinin konuşmayacağını idrak edince derin bir nefes daha aldı. “Ağabeyim ile aranız yine kötü mü?”

Beritan bakışlarını yine misafirhaneden çekip kayna çevirdi. Ezo ve Şerwan’ın oradan çıkmasını bekliyordu. Nasıl çıkacaklarını görmek istiyordu. Şerwan’a ben buradayım, demek istiyordu. Anlaşılan Şerwan’dan önce Serhad davranacaktı.

“Hayır...”

“Evet, aranız kötü, belli.”

“Bunu da nereden çıkardın?” dedi kadın bir sorun olmadığını göstermeye çalışarak. Botan olayından dolayı Şerwan’ın canı sıkıncı bir de karısıyla arasının bozuk olduğunu evdekilerin bilmesini istemiyordu. Lakin geç kalmıştı; tam da bugün aralarında sorun olduğunu herkese ilan etmişlerdi.

“İkiniz de bunu yeterince belli ediyorsunuz,” diyerek yüzüne vurdu. Şerwan ağabeyi ne zaman Ezo olsun, Beritan olsun biriyle kavga etmiş yahut tartışmış olsa en saçma sebepten kardeşlerine çatıyordu.

Beritan ile kavga ettiğindeki durumu biraz daha fazla ve daha çirkin bir hal alıyordu. Tıpkı bugün amcasının evine gitmeden önce kapıda Beritan’ı hiçe sayarak Bermal’e konuştuğu gibi.

“Aramız bozuk değil. Öyle olsa ağabeyin yanıma gelmezdi. Kapıda gördün onu...” Kaçış yolu aradı Beritan. Serhad gibi akıllı davranarak soru yok demeliydi.

“Beritan yenge aptal değiliz ya.”

Beritan kafasını eğip bakışlarını kucagında bıraktığı ellerine indirdi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Serhad’ın nasıl bir tepki vereceğini de bilmiyordu. Aslında kocasıyla olan tartışması hiç kimseyi ilgilendirmiyordu. Bu kötü günlerde herkes birbirine destek olurken, Beritan-Şerwan kavgası ailenin istemediği ve kaçındığı son noktaydı. Bundan mütevellit kimsenin bilmesini istemiyordu.

“Küçük bir tartışma, çözülmeyecek bir şey değil.”

Çözülmeyecek bir şeydi. Şerwan düğüm attıkça, Beritan’ın canı daha çok yanıyordu!

Serhad kara gözlerine baktığı her seferde o ifadeyi çok net görüyordu.

“Çözülecek olduğu için mi bu kadar çok kırgınsın?”

“Kırgın değilim.”

“Evet, kırgınsın. Ağabeyime olan bakışlarından belli.”

Beritan yine kayına bakarken isyanla konuştu: “Beni bu kadar çok izlemen hoş değil.” Aslında izlemesinde sorun yoktu. Onu bu kadar iyi tanımasına hayıflanıyordu. Hemen çözmesini istemiyordu.

“Neden kavga ettiniz?” diye sordu Serhad ciddi ifadesiyle.

“Saçma bir sebep işte. Mirhan falan...” diye geçiştirdi. Saçma

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

olmayacak kadar kötü ve ağır bir kavga etmişlerdi. Pişmanlığını bağırarak bir kocası vardı. Saçma olan buydu aslında; pişman olması. Artık geçmişti.

“Ağabeyim Mirhan için hiçbir zaman sana kızmadı. Ona nasıl iyi baktığını biliyor ve görüyor. Bunu da hep bize söyler.”

Beritan bunu da biliyordu.

“Mirhan’a bugünlerde çok kızıyorum. Oğlu annesini görünce ağladığı için babası da buna kızıyor tabii,” diyerek ortaya bir yalan daha attı Beritan.

Serhad Eroğlu yutar mıydı? Bir müddet bekledi. Ağır ağır nefes alırken onu izleyen yengesine baktı. “Beritan yenge.”

Bütün vücudunu yengesine döndürdü ve bağdaş kurarak rahatça oturdu. “Ben sana çok değer veriyorum. Senin üzülmene istemiyorum. Sen üzülürken ben de üzülüyorum.”

Kadın içinden bir şeylerin kopup gittiğini anladığında, ağlamak için iç yanağını ısırdı. Bu değerinde onda birini Şerwan verseydi, kadın şu an bu durumda olmazdı. Acısını ailesine belli etmezdi.

“Bana neden bu kadar çok değer veriyorsun?”

“Başkaları için hayatını çöpe atan bir kadının sevilmediğini görmek beni gerçekten üzüyor.”

“Serhad!” diye ağlamaklı sesiyle inledi Beritan. Şayet kayını biraz daha konuşursa, kadın gardını kırar, hiç düşünmeden karşısında hüngür hüngür ağlardı.

Serhad Eroğlu yengesine sevgiyi hak ettiğini yüzüne doğru fıslıldarken, onları uzaktan izleyen Şerwan Eroğlu’ndan habersizlerdi.

“Sen sevgiyi dibine kadar hak eden bir kadınsın!”

Bölüm 9

Beni Sen Kırdın

Sevgi bir kelamla sınırlandırılmayacak kadar çok anlama sahipti. Sevgi emeğin barındığı, huzura ve mutluluğa bürünmüş, aile bağının temel taşı olmuş bir bütünlüktü. Sevgi bölünemezdi. Amma velakin iki kadına bölünen bir hayat vardı. Bütün bir elma ikiye bölünmüş, çürümesini engellemek için de sayısız yolun kat edilmesini bekliyordu.

Bir yarımı Ezo'nun idi. Ne yaşarsa Beritan da yaşamak zorundaydı. Bir diğer yarım ise Beritan idi. Ne yaşarsa Ezo da yaşamak zorundaydı.

Bütün güzellikler bütünleşmesi içindi. Ancak bir yarımı çürümeye mahkûm bırakılırken, bir yarımı saf dışı tutuluyordu.

Misafirlerini ağırladıkları gecenin ardından üç gün geçmişti. Şerwan Ağa hâlâ Ezo'nun yanındaydı. Uzun süre Beritan'ın yanında kalmasına kalmıştı ama Ezo kavgalarından mütevellit yanına tekrar gitmesini beklemişti.

Şerwan'ın yanında olmasından asla şikâyetçi değildi. Sine-sine yatıp uyumanın huzuruna uzun süredir erişmiyordu. Lakin Şerwan'ın, Beritan'ı her gördüğünde öfkelenmesi ve bunu saklamayı başaramaması rahatsız ediyordu. Kimse artık kavgayı kaldıracak durumda değildi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Dün gece odalarına geç saatte tekrar gelerek yanına kıvrılıp sıkıca sarılmıştı. Neden yanına gitmiyorsun, demekten defalarca kez dönmüştü. Dilinin ucuna gelen kelimeleri eze eze kendine hâkim olmuştu. Şerwan'ın kızacağı gerçeği bir tarafa aralarındaki kavgayı anlatmayacağını da biliyordu. 'Odamızda Beritan konusu açılmayacak!' kararını kesin bir emir olarak vermişti. Aynısını Beritan'a da yaptığından şüphe duymamıştı Ezo. Her iki odada olanlar o kapıların arkasında kalacaktı. Sessiz kalması bu yüzdendi.

Aşağıya inmek üzere odalarından ayrıldılar. Sabahın keyfi ikisini de vurmuştu. Kocasının yanında son katın merdivenlerini inerken, sorusunu yöneltti Ezo: "Kamil amcayla mı gideceksiniz?"

Bileğinde gevşek bağladığını fark ettiği saatin kemerini ayarladı adam. "Evet, güzelim. Önce şantiyeye uğrayacağız."

"Akşam yemeğine gelecek misiniz?"

"Bugün toplantımız var. Uzun sürecek, gelmeyiz. Gelecek olursak sana haber veririm."

Basamakları bitirdiklerinde avluyu ağır adımlarla yürümeye başladılar. "Tamam ama erkenden haber ver," diyen Ezo kocasına başka bir şey söylemek istiyordu. Dün gece söylemeyi unutmuştu.

Tavırlarından anlayan Şerwan konuşmasını bekledi. Konuşmanın devamı vardı. Ne olacağıyla ilgili tahmin yürütmek yerine karısını dinlemeyi tercih etti.

"Yarın babamın evine gideceğim."

Sıkıntılı bir konu beklediğinden hafiften gerilmişti Şerwan. "Yarın bizimkiler çiftliğe gidecek. Sen neden gitmiyorsun?"

"İşte hepsi gidiyor ya, yokluğum da fark edilmez. Annemi özledim."

Misafirleri kalıcı olmasa Şerwan bugün de gitmesine izin vermezdi. Ancak artık buradalardı ve sık sık görüşeceklerdi. Ezo uzun zamandır babasının evine gitmiyordu. "Akşam kalmak ister misin?" Avluda yarını kesinleştirmek için bekledi.

Kaşlarını hayır anlamında kaldırıp tekrar indirdi. "Hayır, hayatım. Zübeyde ablalar gittikten sonra gider iki gece kalırım."

"Ah..." diyerek imayla gülümsedi adam. "Tabii size bir gece yetmez, Ezo Hanım."

"Bana kalsa bir hafta kalırım ama aklım sende kalıyor."

Şerwan homurdandı. “Bana kalsa iki gece bile fazla.”

İki gece maksimum kaldığı sayıydı. Önemli bir mevzu ya da hastalık olmadığı sürece. Ne Şerwan daha fazlasına izin veriyordu ne Ezo evinden uzakta kaldığı için rahat edebiliyordu.

“Sana hep diyorum; özlediğini bu kadar belli etme!”

“Beni şımartma diyorsun.”

Alt dudağını ısırarak çenesini salladı. Keyfini kıkırdayarak çıkardı. “Kendini bu kadar ele verme, diyorum. Tabii yine de sen bilirsin.”

Bu kadın bir ders hak ediyordu. Yakın zamanda dersini veremeliydi. “Biz seven adamız. Sevgimizi de belli ediyoruz, özlemimizi de. Öyle burun kıvrıp kaçmıyoruz. Trip atıp, elimizi ayağımızı çekmiyoruz.”

Ağır ağır laf sokuyordu adam. Altında kalmaya niyetli değildi Ezo. “Biz de öfkelenince kendimize mukayyet oluyoruz. Ortalığı yıkmıyoruz. Kıyameti koparmıyoruz koca konakta. Kocamıza nazımız, cılvemiz geçiyor. Nazımızı da çekemeyecekse...”

Şerwan burnunu iki parmağı arasında sıkı karısının. “Yok, sen iflah olmuyorsun bir türlü.” Burnunu sıkıdığı karısı kaçmaya çalışınca Şerwan belinden yakalayıp engelledi. “Kaçtıkça kendi canını yakacaksın.”

Doğruydu ama kaçmazsa da canı yanacaktı. “Şerwan bırak.”

Değişen ses tınısı Şerwan'ın hoşuna gitmişti. “Ne yapayım?”

Ezo gözlerini belertti. “Bırak, acıyor.”

“Ben sana bir şey anlatırken, bir daha beni örnek gösterecek misin?”

“Evet!” Kocasının parmaklarını gevşeterek hızla geri çekildi Ezo. Acıyla inleyerek göğsüne vurdu. “Kızıyorum ayağına şiddet uygulamaktan çekinmiyorsun maşallah.”

“Pes Ezo.” Etrafı hızlıca kolaçan etti. Kimseyi görmeyince, yüzünü avuçladığı kadını kendine çekip, dudağına uzun ve sert bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde sersemleyen kadının yüzüne boğuk sesiyle hırladı: “Pes güzelim.”

Sersemleyen Ezo yüzünü avuçlayan elleri tutarak kendine gelmek için birkaç saniye bekledi. “Aklımı alma.” Gözlerini kara gözlerinden ayırmadan parmağıyla dış kapıyı işaret etti. “O kapıdan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

çıkacaksın, arkandan ben bakakalacağım. Gelmeni bekleyeceğim.”

“Biraz da sen özle.” Hafif eğilip yanağını öptü, uzun uzun kokladı. Her geçen gün duyguları güçleniyordu. Her geçen gün Ezo, kalbine hükmediyordu.

“Öyle mi? Emrin olur, ağam.”

Şerwan göz kırparak ellerini indirdi. Biraz daha böyle kalırlarsa, bütün konak şahit olacaktı. Ya da konağın şahit olmasını beklemeyecek, odasına geri dönüp uzanacak, Ezo’yu da yanından ayırmayacaktı.

Avluda yürümeye devam etti. Basamakları inmeden evvel arkasında kalan karısına döndü. “Mirhan uyanıksa yanıma getirir misin?”

Bahçede sigara içen Kamil Beyi gördü Ezo. Neden oğlunun yanına gidemediği belliydi. “Hemen.” Anlayışlı edasıyla tebessüm etti.

Merdivenleri beraber indiler. Ezo, misafirine sabah hayrını uzaktan dileyip mutfağa geçti. Şerwan bahçede kendisini bekleyen Kamil Beyin yanına vardı.

“Erkencisin?” diye sordu Şerwan.

“Şerwan Ağayı bekletmeyeyim, dedim.”

Müstehzi ifadesini korudu Şerwan. “Genellikle Şerwan Ağayı bekletirdiniz.”

Kamil Bey zekice gülümsedi. “Ne yapabilirim, ağam, hanım göndermiyor.”

Ortağının kaçışı kakhaha attırmıştı. Neşesi gittikçe yükseliyordu. “Hanıma söylersin, ortağım kabul etmiyor geç inmemi diye.”

Külünü kül tablasına bırakırken, sessizce gülmekten omuzları sarsılmaya başladı. “Dün Nêçîrvan şikâyet etmiş beni.”

Şerwan sakinleşmeden gülmeye devam etti. Duymamasının imkânı yoktu. Nêçîrvan bir şeyi şikâyet edecek ve konağın haberi olmayacaktı!

Kamil Bey ortağının konuşmadığını fark edince devam etti: “Biz geç inince Şerwan Ağa ortalığı yıkıyor. Ama Kamil Bey geç inince sorun olmuyor, demiş. Dedim ne adamsın Nêçîrvan. Radarına gireni mahpushanelik edersin.”

Nêçîrvan’ın eğleneceği bir fırsat eline geçti mi, uğraşmadan bı-

rakmayacağını herkes kadar Kamil Bey de biliyordu.

Kendine geldiğinde sakince bir sonraki adımı dosdoğru söyledi Şerwan. Aksi olsaydı şaşardı. “Vedat da ona ortak olmuş. Kendi rızasıyla ağabeyini haklı çıkarıp bizi gömmüş.”

“Sen ne düşünüyorsun bu konuda peki?”

Sakince sorularını yöneltiyordu Kamil Bey. Kardeşlerin sabah kavgası yıllardır sürüyordu. Yıllardır aralarında bir çatışma çıkarmadan, eğlenecek pay çıkarmaları takdire şayandı.

“Hep bekleyen ben olduğum için alıştım artık,” dedi Şerwan.

“Senin iki hanımın var, geç inmek hakkındır.”

“Ona da şikâyet ettiler, dostum. Ondan aşağı kalırlar mı sence?”

Kamil Bey kafasını olumsuzca salladı. “Hepsi Nêçîrvan’ın başı altından çıkıyor. Çetenin elebaşı o.”

Şerwan kaşlarını hayır anlamında kaldırdı. “İlk Botan başlattı. Yoksa kim geç inmiş, erken inmiş kimse fark etmiyordu. Botan Ağam yeter ki ağabeylerimi çıldırtayım, mesele geç erken inmek olsun fark etmez dedi. Sonra reisliğini Nêçîrvan’a devretti.”

Kamil Bey inanamayarak güldü. “Zeki adam.” Merakla ortağına döndü. “Serhad fırıldacıyla nasıl baş ediyorsunuz?”

Şerwan bıkkınlıkla yüzünü astı. “Onunla kim baş edebilir? Kendi haline bırakıyoruz. İleri gidince uyarı alıyor. Uyarı alınca duruluyor. O da en fazla iki saat. Daha uzun bir süreye henüz şahit olmadık.”

Kamil Beyin kahkahası uzun sürdü. Şerwan’ın yeri çok ayrıydı ama diğer kardeşlerin varlığı ayrıca mutlu ediyordu. Aralarında çok sıkı bir bağ vardı. Bu bağ imrenilecek derecede güzeldi.

“Akıllı kızım Şilan, sabah yanıma geldi,” diyerek hazır konu kardeşlerden iken mevzuya girdi. “Seni, okula gitmemesi için ikna etmemi rica etti.”

Anında karşı çıktı Şerwan. “Bacaklarını kırarım onun. Dün bana haber vermeden okuldan erken çıkmış. Üç derse girmemiş.”

“Benim kızım ona kötü örnek mi oluyor?” Eğer öyleyse, Elizan için okula gitmiyorsa Kamil Bey kızıyla konuşacaktı. Şilan’ın kızından dolayı derslerinden geri kalmasını istemiyordu.

Ortağına teessüf edercesine baktı Şerwan. “Tabii ki hayır, hanımefendi dedikodudan uzak kalacağı için endişeye düşüyor. Elizan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ile alakası yok.”

“Az kaldı kavuşacaklar. İki gün sonra Elizan da başlayacak.”

“Son senesi, adapte olacak mı?”

Kamil Bey endişeli olsa da bir yanı rahattı. “Elizan akıllı, girişken bir kız. Hemen kavrar. Önemli olan notları değil, sınavı geçmesi. Ona daha çok önem veriyor. Ders programını sınava göre ayarladı.”

“Botan okuluyla ilgileniyor,” diyerek bilgilendirdi Şerwan.

Kamil Bey mahcuptu. “Damada da zahmet verdik.” Akabinde cevabın gelip gelmediğini merak etti. “Amcandan bir haber var mı?”

“Evet.”

Şerwan’ın değişen yüz ifadesinden anlaşılan cevap belliydi. “Ne dedi?”

“Dicle kabul etmiş. Yakında nişan olacak.”

Kamil Bey her şeyi öğrenmişti. Şerwan babasının dostuna her şeyi anlatmış ondan akıl almıştı. Kamil Bey de Botan’ın yaptığını yanlış buluyordu. Madem istiyordu, madem hayatını cehenneme çevirmek istiyordu, kabul etmelerinden başka bir çare yoktu.

“Zozan’a söyledin mi?”

“Hayır, bugün söyleyeceğim.”

Kamil Bey Eroğlu ailesindeki herkesin gönülsüz olmasından ötürü üzgündü. Aralarında Botan öncelikli olmak üzere kimse Dicle’yi istemiyordu. Mutsuz bir evlilik ayakta kalan konağı devirecekti. Neler olacağını bilmek imkânsızdı. Ancak bir kısmını kestirebiliyordu. “Eninde sonunda söyleyeceksin, oğlum. Ne kadar erken söylersen sizler için o kadar iyi.”

Hiç söylememek daha iyiydi. “Kolay değil,” diyen adamın yüzünde yenilmişiğin üzüntüsü vardı. “Botan kabul etmeyeceğini düşünüyor. Hâlâ umut ediyor. Söylediğim an çökecek.”

Haklı olmasına haklıydı. Lakin elden gelen bir hal çaresi yoktu. “Bu aralar biraz düzelmiş gibi.”

“Evet, mutsuz olmasını istemiyorum.”

Kamil Bey adamın omzuna dostane bir şekilde elini koyduğunda anlayışla gülümsedi. “Kaderin önüne geçemezsin değil mi?”

“Geçemedik ki hiç.”

“O zaman canınızı sıkmayın.”

Dile kolaydı. Botan’a cevabı bildirdikten sonra toparlanması

için destek olacaktı. Dilek için tutuşan kardeşinin yangını söndüremeyecekti belki ama o yangından bir nebze kaçırabilirdi.

Sıkıntıyla konağı tarayan gözleri kendilerine gelen Ezo'yu gördü. Mirhan'ı kollarının arasında bulmayınca kaşları çatıldı. Beritan göndermemiş olamazdı. Kasıtlı bir davranış yapacak kadar şuurunu kaybetmiş olamazdı.

Genç kadın kocasının yanına vardığında acımasızca gülümsedi. "Bugün Mirhan Ağamı şirkette ağırlıyorsunuz. Sabah kahvaltı etmemiş, Serhad ve Botan da ağlayınca götürmüş."

Karısının acımasız gülüşüne takılmıştı Şerwan. Mirhan'ın şirkette saniye olsun durmayışı bazen bezdiriyordu. Öyle ki öğlene bile kalmadan gönderdikleri oluyordu. "Kafayı dinleyeceğiz diyorsun."

Ezo misafirine kısa bir göz attıktan sonra kocasına gülerek kafasını salladı.

"Bugün şirketi Mirhan Ağa yönetiyor desene, Şerwan."

Ortağının alaylı sesine karşılık verdi Şerwan: "Tabii, her şeyi şimdiden öğrensin."

Ezo sohbetlerini kesmeden arabaya binen adamları uğurladı. Bahçede tek kaldığını zannederken Şilan'ın merdivenleri indiğini gördü. Asık suratından anlaşıyordu ki okula gitmek istemiyordu.

"Kocan beni mutlu edecek bir şeyler fısıldadı mı sana?"

Yoktu ona vereceği haberi ama Ezo'nun yüreğini ısıtmadan gitmemişti. "Şilan okula gitmesin demedi mesela."

Öğrenmek istediği gerçeği dile getirince küçük görümcüsü oflayarak dudaklarını büzdü.

"Ne olacak sanki bugün gitmesem."

Ezo cesaretine zaman zaman hayran kalıyordu. "Dün eve erken geldin, haber bile vermedin. Bugün izin mi bekliyorsun?"

Şilan gözlerini kaçırdı. "Hastaydım."

Akıllı görüncesine yan bir gülüş attı. "Şerwan bu numaraları yemez."

"Aman anladık anladık," diye bağıra bağıra ofladı Şilan. "Gidiyorum!"

Okula gitmek için resmen sabırsızlanırdı Ezo. Şimdi arkadaşı evde kalacak diye gitmek istemeyen Şilan'a gülmekle kalıyordu. Akşam eve döndüğünde zaten görüyordu. Beraber ders çalışıyorlar-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dı. Kendini bu kadar üzmenin ne anlamı vardı?

Vedat'ın evinden çıkan Elizan'ı gördüğünde el sallayarak, gideceğini söyleyen Şilan evden kederlenerek ayrıldı. Elizan giden arkadaşının arkasından bakarken, Ezo'nun yanına vardı. "Şerwan ağabey sanırım izin vermedi."

"İzin vermez dedim size."

"Umutum yoktu zaten."

Elizan'ın üzüldüğünü görünce saç tutamını kulağının arkasına ilaştırdı. "Şerwan okul konusunda hassas. Serhad'dan az çekmedi. Şilan'ın da aynı yaramazlıkları yapmasına sabrı yok."

Elizan anlayışla karşılıyordu. "Akşam nasılsa beraberiz, dayanırız."

"Yarın hafta sonu, bugünlük idare edin."

Oturma odasına doğru yürümeye başladıklarında Elizan etrafa göz attı. "Serhad çıktı mı?"

"Evet canım, o da sabah erkenden çıktı."

"Bugün arkadaşlarım yok evde anlaşılan."

Serhad ile geldiklerinin diğer günü kaynaşmış sohbet etmişlerdi. Adam o kadar kafa dengiydi ki Elizan onunla sohbet etmekten sıkılmıyor, sürekli yanında kalmak istiyordu. Babasından dolayı çok ilgilenmiyordu. Yalnız kalabildiklerinde bol bol sohbet ediyorlardı. Bir nevi Şilan sayesinde sohbetleri çoğalmıştı. O kadar çok yan yana gelmişlerdi ki, bir ara Şilan ikiliyi ayırmak zorunda kalmıştı. Çok yan yana geldiklerini düşünmüştü. Esasında ikiliyi kıskanmıştı.

Cebinden çıkarttığı telefonunun dokunmatik ekranını açarak kısa bir mesaj çekti Elizan. 'Erken çıkacağını söylememiştin?' Mesajı attıktan sonra telefonunu tekrar cebine koyarak Ezo ile birlikte oturma odasına girdi. Hazır bulunan sofraya oturarak kahvaltısına koyuldu. Sessizlik kahvaltıda hüküm sürüyordu. Elizan, Beritan'a bakarak merak ettiği soruyu sordu: "Abla Mirhan nerede?"

"Amcası şirkete götürdü."

Serhad mı götürmüştü acaba? Kaldıkları üç gün içerisinde Mirhan'ı hep dışarı çıkaran Serhad olmuştu. Düşünceler içerisindeyken gözü annesine takıldı. Onu izlediğini gördü. Ne oldu der gibi bakınca annesi tebessüm etti. "Botan ağabeyin iki güne işlemlerin biter, dedi."

“Ne işlemi?”

“Okul, kızım.”

“İstedğim test kitaplarını bir kâğıda yazmıştım, babama verdin mi?”

Ezo araya girerek annesi cevap vermeden Elizan’a sordu: “Ne test kitabı, Elizan?”

Ekmeğinden bir parça alan genç kız ağzına atıp çiğnemen önce cevapladı: “Benim test kitaplarım bitti. Yenilerini almam gerek.”

“Kasım ağabeye söyleriz, gidip alsın.”

“Hayır, tabii ki de,” diyen Elizan’a annesinden destek çıkmıştı. “Olmaz öyle şey.”

“Zübeyde abla bizimkiler böyle bir şey yaptığımızı duysa bize kızarlar valla.” Zilan araya girince Zozan Hanım ve Delal Hanım ne konuştuklarını merak etmişti. Beritan tercüman oldu. Türkçeyi anlıyorlardı ama bazen birkaç kelimeyi karıştırıyorlardı.

“Kızlar şöyle yapıyoruz. Elizan hazırlanacak, Kasım ağabeyiyle gidip kitaplarını alacak,” diyerek bulduğu çözümü sundu Ezo.

Bermal eltilerine destek çıktı. “Yok, ablacım Elizan evde kalıyoğ. Kasım ağabey kitaplağı alıp gelecek.”

Kısa bir tartışma aralarında başlamıştı. Anne kız gidecek grubuna mensuptu. Ezo, Beritan, Zilan, Jiyan ve Bermak gitmeyecek grubuna mensuptu. Zozan Hanım tartışma devam ederken, Kasım’ı çağırmıştı. Elizan’ın istediği kitapları adama yazdırmış ve almaya göndermişti. Zübeyde Hanımın itirazlarına kulak asmamıştı.

“Zozan valla ayıp oluyor böyle.”

“Ortak değil miyiz, Esmâ? Sen benim evimdesin. Bir daha duymak istemiyorum.”

Zozan Hanımın çat pat Türkçesi Zübeyde Hanıma tercüme edilmişti. Ezo teyzesine hak veriyordu. “Biz sizdeyken sen de ilaçlarım konusunda bunu yapmıştın, abla.”

“Ay Ezo onda mısın?”

“O zaman sen de kitaplarda kalma, abla,” derken gülümsedi Ezo. İstanbul’a yine tedavi için gittiklerinde eve istenen ilaçların parasını Zübeyde Hanım, Ezo’ya çaktırmadan ödemişti. O zaman çok mahcup olmuştu. En azından bugün mahcubiyetini giderebilirdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Tartışmaya son nokta koyulmuştu. Kahvaltı sonrası kahve için avluya geçmişlerdi. Jiyan ve Elizan odaya geçmişler, gelinler de kaynanasına eşlik etmek için avluda oturmuştu.

Zozan Hanım, Ezo'ya döndü. "Yarın gelmeyecek misin?"

"Yok, teyze. Yarın anneme gidiyorum, Şerwan'a da söyledim."

Ezo'nun annesine gideceğini yukarı çıktıklarında öğrenmişti. Çiftliğe beraber gideceklerdi. Eskisi gibi... "Gelseydin, Ezo."

"Buradasınız artık, Zübeyde abla. Beraber çok gider geliriz."

Bir kadının eksiğiyle çiftliğe gidileceği kararına anlayış göstermişti. Sohbetin seyrini hızla değiştiğini fark edince katılmaya çalıştı Zübeyde Hanım.

Gözlerini Ezo ve Beritan'ın üzerinden alamıyordu.

Bir adam, iki kadın... Eroğlu konağında hayat sandığından çok daha acı geçiyordu.

Akşamüzeri Eroğlu konağı yeniden canlanmıştı. Kâh oturan gelinler, kâh işlerini bitirmek üzere ayaklanmışlardı. Çiftlik için ufak tefek hazırlıklar yapılmıştı.

Serhad şirketi birbirine katan Mirhan'ı rahat uyuyabilmesi eve getirdikten sonra tekrar şirkete geçmek yerine odasına girip çalışmıştı. Vizeleri yaklaşıyordu ve daha sıkı çalışması gerekti. Ağabeylerini, bilhassa Şerwan'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Notları beklediğinden çok daha iyiydi. İyinin iyisi olmak için çaba sarf ediyordu. Şirkete de gidiyordu. Hem okulunu hem de şirketi idare ederek, ağabeyinin onunla gurur duymasını istiyordu.

Ayşe'nin odasına getirdiği atıştırmalıkları bitirdiğinde boşalan su bardağına gözü çarptı. Oflayarak kafasını geriye yatırdı. Şimdi kim aşağıya inip, bardağı dolduracaktı? Hücrelerine kadar fısıldanan isimle sinsice sırttı. Şilan tabii ki!

Aşağıya inmeye üşendiği için sessize aldığı telefona uzanıp vakit kaybetmeden Şilan'ı aradı. Her şeyini düzene sokan adam bir Şilan ile uğraşmaktan vazgeçmiyordu. Telefon üçüncü çalışta cevap verdi. Serhad konuşmaya vakit bulamadan Şilan ondan önce davrandı:

“Ne istiyorsun?”

Afacan gülümsemesini görmeyen kardeşine yollayarak, cevap verdi Serhad: “Ben de iyiyim, canım kardeşim. Sen nasılsın?”

“Yukarıda odandasın. Yine neyden üşendin de benden istiyorsun?” Serhad konuşacağı sırada Şilan devam etti: “Şimdiden söyleyeyim; notlarını temize çekmem!”

Serhad ağzını açıp sadece su diyemeden çenesi motor gibi çalışan kardeşi nefes almadan devam etti:

“Dünya kadar çözölmeyi bekleyen testlerim var. Ayak işini başkasına yaptır.”

Sabrı alenen tükenmişti Serhad’ın. “Ulan izin ver konuşayım!” diye telefonda boğazını yırtarcasına bağırdı. Bu kızın frene basmak gibi bir huyu yoktu. Gaza bastı mı uçuyordu. Kulağına üfleyen bık-kın nefesin sesi Serhad’ı rahatsız etti.

“Su getir, bir de sütlü kahve yap.”

“Emriniz olur, paşam.”

“Çabuk ol.”

Cevap olarak telefonun suratına kapanması olunca, gözlerini bayarak telefonu çalışma masasına fırlattı Serhad. Şilan’ı sinirlendireyim derken, kendisi kurbanı olmuştu.

Nasılca kahveyi getirecekti. Molasını Şilan’ı hırpalayarak geçirebilirdi. Arkadaşından aldığı notlar ve topladığı araştırmalarla çalışmasına kaldığı yerden devam etti. Vizesinin başarılı geçeceğinden emindi. Finallere daha çok önem veriyordu. Bütünlemeye kalmamalı, kendi emeğini ziyan etmemeliydi.

Çalışmasına odaklanmış, bütün konsantrasyonunu önündekilere vermişti. Kapının sesini duyduğunda arkasını dönüp bakmadan, hırpalamak için beklediği baş belası kardeşine sinirli sesini yükseltti:

“Ulan alt tarafı bir kahve! Bir saattir neredesin sen?”

“Bilmem, güzel olması için beklemişimdir belki.”

Kız kardeşinin cırtlak tınısıyla çıkışmasını bekleyen Serhad başka bir ses duydu. Kafasını gömdüğü notlardan kaldırıp hızla arkasına çevirdi. Kaşlarını hayretle havaya kaldırırken kızın kıkırdadığını duydu.

“Ulan dediğim için beni suçlayamazsın.” Elini havaya kaldırıp teslim oldu. Bu güzelliğe teslim olmamak elde değildi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hayır, ama Şilan’a dediğin için kızabilirim.”

“O bizim aramızda,” dedi Serhad gülümseyerek.

Sinirlendirmek için onu saf dışı tuttuğunu anlayan Elizan suçlarcasına bakmaya devam etti. “Bana seni ilgilendirmez diyorsun yani.” Kapıyı arkasından kapatıp, ağır adımlarıyla yürümeye devam etti.

“Hayır, öyle demedim.”

“Öyle dedin...”

Kahveyi ve suyu masaya bırakırken tepsiyi elinde tuttu Elizan. Bakışlarını adama dikti. “Getirdiğim için rahatsız olmadın değil mi?”

Serhad’ı sabahtan bu yana görmediği için kahvesini kendi getirmek istemişti. Özlediğini kendine itiraf etmeye korksa da onu görmek istediği için kendini suçlayamıyordu.

“Hayır, mola verebilirim.”

Elizan yanında kalmasını istemesine sevindi. Ancak dışa vurmadı. “Benim için mola verdiysen rahatsız etmeyeyim.”

“Hayır, mola vermem gerekiyor, beynim patladı.”

“Zorlama kendini madem,” dedi gülümseyerek genç kız. Genç adamın yatağına geçip oturdu.

Serhad sandalyesini ona doğru çevirdi. “Kendine neden kahve yapmadın?” Karşılıklı içerlerdi.

“Ben içmiştim. Ayşe abladan sadece sana istedim”.

“Tüh! Ben de kendi ellerinle bana kahve yaptığını düşünmüştüm.” Serhad sesiyle âdeta flörtleşiyordu. Hınzır bakışları çok kısa bir an yüzünde yer edinmişti.

Dudağının kenarını ısırdı Elizan. “Bunun için daha erken.” Serhad ne dediğini duymadığı için konuşmasını beklerken genç kız toparlanarak konuyu değiştirdi. “Vizelerin ne zaman başlıyor?”

Kahveyi yudumladıktan sonra derin bir nefes verdi. “Haftaya.”

“Çalıştın mı?”

“Yapıyoruz bir şeyler.”

Çabasını görüyordu, Şilan sürekli çabasını takdir ederek anlatıyordu. O eski zıpır Serhad’ın olmamasından bir yanı şikâyet ederken, bir yanı olgunlaştığı için seviniyordu. Herkesin şikâyet ettiği Serhad’ı tanımayı daha çok istemişti. Hayatı deli dolu yaşayan, sı-

nırları yıkan, tadını çıkardığı hayatın kısa olduğunu bilen bir profil canlanmıştı Elizan'ın gözünde. "Şilan bana İstanbul'u kazandığını söyledi. Neden gitmedin?"

Neden gitmediği sorusunun cevabı beyinde yankılanır yankılanmaz, suratı düşmüştü Serhad'ın. Kaşları giderek çatılmıştı.

Yanlış bir şey söylediğini fark etti Elizan. "Şey... Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır."

Sert sesi tek bir kelimeyle mahcup olan kızı üzmüştü. Kendisine göre basit bir soruydu ama Serhad hoşlanmamıştı. Ayağa kalkıp gülümsemeye çalışarak konuşmaya son verdi. Dilini ısırıp kendisine ceza vermek istiyordu. Ensesini tırnağıyla kaşıyarak gideceğini haber etti. "Ben gideyim Şilan beni bekliyor."

Serhad bir şey demeden odadan çıkmasını bekledi.

Durdurmadığını fark etti Elizan. Çıkmasını bekliyordu işte. Canı sıkılan genç kız kapıya vardığında kapıyı yavaşça açıp, önce etrafa baktı. Kimseyi görmeyince odadan çıkacağı sırada Serhad'ın sesini duydu:

"Film izleyecek miyiz bu akşam?" Kızın üzüldüğü fark eden Serhad gönlünü almaya çalıştı.

Çıkmadan evvel barış meşalesini yakan adama dönen Elizan'ın keyfi yerine geldi. "İzleyecek miyiz?"

"Film izlemek istiyordun. İşin bitince bana mesaj at."

"Olur, sana iyi çalışmalar," diyerek odadan çıktı genç kız.

Tek başına kalan Serhad yarım bıraktığı çalışmasına devam etti. Ancak çok geçmeden dışarıdan gelen ağlama seslerini duydu. Bu ses Mirhan'a aitti. Ayağa kalkıp odadan hızlı adımlarıyla çıktı. Avluyu geçip tırabzanlara dayandığında bahçede ağabeylerini gördü. Şerwan Ağanın kucağında oğlu, Neçîrvan'ın kucağında ise kızı vardı. Vedat ve Botan da onları izliyordu. Mirhan'ın neden ağladığını merak eden Serhad kollarını balkon demirliklerine yaslarken aşağıya seslendi:

"Neden ağlıyor, Junior Serhad?"

Dört ağabeyi aynı anda kafasını kaldırıp ona bakarken genç adam keyifle sırttı. Junior Serhad dediği zaman dördünün de aynı anda göz devirmesine bayılıyordu. Ölümüne haz aldığı şeylerden

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

biri de buydu.

Vedat ağabeyinin cevap vermek için araya girdiğini fark etti. Tabii ağabeyi ona cevap vermeden duramazdı.

“Serhad amcam nerede diye ağlıyor.”

“Amcası ders çalışıyor ne yapsın.”

“Gözleri yaşaracak şimdi, alıştırma alıştırma söyle.”

Vedat kardeşiyle uğraşına son hız devam etti. Serhad’ın kahkahası konağı inlettiğinden hiçbiri konuşamadı. Konuşma yetisini kaybedenlerin başında Elizan geliyordu. Elinde tepsiyle bahçenin ortasında kalmış, hayranlıkla kahkaha atan adamı seyre dalmıştı. Her hareketi karşısında farkında olmadan iç çekmişti.

Ağlayan ve sakinleşmeyen oğlunu almak için dışarı çıkmıştı Beritan.

Botan’ın da güldüğünü gören Serhad devam etti: “Sen mutlu ol diye şirketten eve geldiğim gibi ders çalışmaya başladım. Notlarımı senin için zirveye çıkarıyorum. Sırf sen mutlu olasın diye.”

Vedat ellerini cebine koyarken Mirhan’ın sesinin kesildiğini görünce kardeşine cevap verdi: “Bugünleri de mi görecektim?”

“Dur hele, Vedat, şimdi ders çalışmayı bırakır. Hazır heves etmiş.”

Botan’ın Vedat’a destek çıkmasıyla Serhad teessüf edercesine baktı.

“Şerwan Ağa kardeşini korumayacak mısın?” diyen Serhad’ın gözleri anında Neçîrvan’a kaydı. “Biliyorum ki Neçîrvan ağabeyim de diğer kardeşlerinin yanında olacaktır. Benim arkamı bir sen kollarsın.”

“Hakkımı yiyorsun, iki gözüm. Ben senin okul aşkını herkesten daha iyi biliyorum. Okul yollarını senin için az kat etmedik. Müdürünün iltifatları hâlâ kulağımda,” dedi Neçîrvan.

Şerwan kardeşine destek olacaktı. Destek talebini reddetmemek için Serhad’a döndü. Gözlerine oğlunu almaya gelen Beritan ilişkince, göz göze gelmemek için Mirhan’ı Botan’ın kucağına bıraktı.

Gördükleri karşısında bütün modu yeniden yerlerde sürüklenmişti Serhad’ın. Beritan’ın da fark ettiğini gördüğünde içeri kaçmak istemişti. Bu sahneyi görmektense, günlerce ders çalışmaya razıydı. Bakışlarını yengesinden çekip ağabeyine tekrar çevirdiğinde Eli-

zan'ı da gördü. Gözlerindeki hayranlık görülmeye değerdı. Onu izlediğini fark eden genç kızın mutfığa girdiğini gördü.

Elizan güzeldi, ilgisi yavaştan kayıyordu ama daha erkendi. Ayrıca evinde misafirdi. Yanlış gözle bakamazdı. Ağabeylerinin güvenini sarsamazdı. En önemlisi Kamil amcası ona güveniyordu. Sırf o adam için kızına yanlış yapamazdı.

Şerwan karısının Mirhan'ı almadan gittiğini görünce kardeşine döndü. Yengesini izliyordu. Serhad'ın olanları fark ettiğini biliyordu. Duyduğu rahatsızlığı belli etmedi. Serhad'ın yengesinin üzülmelerini istemediğini biliyordu. İstemekle olmuyordu. Bazı sorunlar ve sıkıntılar yüzünden anlaşmazlıklar çıkabiliyor ve ikisi de üzülüyordu.

"Karışmayın kardeşime. Dokunulmazlığı var onun. Hem çalışıyor hem okuyor. Kendini kimseye muhtaç etmiyor."

Şerwan ağabeyinin sesini duyduğunda bakışlarını yengesinden çekip zoraki gülümseyerek ağabeyine döndü. Avuç içini göğsüne bastırıp kafasını hafifçe eğdi.

"Eyvallah, Şerwan Ağa. Sen de olmasan ne yapardık biz?"

Ağabeyi cevap olarak başıyla selam verdikten sonra Serhad solluğu odasında aldı. Yarım bıraktığı dersinin başına geçmek istedi ama az önceki sahneden dolayı canı epey sıkılmış, hevesi kaçmıştı. Masada duran telefona uzanıp kısa Elizan'a mesaj çekti.

'Şimdi izlesek mi?'

Anlık mesajlaşma Elizan'ın hemen cevap vermesiyle başlamıştı.

'Ders çalışıyorsun.'

'Yeterince çalıştım.'

'Şilan yanımda, test çözüyoruz.'

'Mola verebilirsin.'

Eğer hemen şimdi onu oyalayacak bir şey bulmazsa aşağıya ağabeyinin yanına inecek, yengesiyile arasının neden bozuk olduğunu soracaktı. Haddine değildi lakin az önce tanık olduğu vaziyet gerçekten hoş değildi.

Beritan'a yaptıklarından sonra kendisini affettirmek çok zor olmuştu. Ağabeyinin de onu üzmesini istemiyordu. Suçlu olmadığı halde annesi Beritan'ı evden kovmuştu. Bunları öğrendikten sonra o kadına karşı daha korumacı olmuştu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

‘Ağabeylerin aşağıda.’

‘Onları atlatırım.’

‘Tamam, beş dakikaya gel.’

‘Okey.’

Telefonunu cebine atıp, ayağa kalktı Serhad. Zaman kazanmak için aheste aheste hareket ediyordu. Odasından çıkarak avluyu sessiz adımlarla yürüdü. Merdivenleri aynı yavaşlıkta inerek zamanı öldürdü.

Ağabeylerinin misafırhaneye girdiğini gördü. Kamil Bey gelmişti. Serhad derin bir nefes alarak gevşedi. Derken Şilan elinde kitaplarla Vedat’ın kapısından çıkageldi. Serhad yaman kardeşine rengini belli etmemeye çalıştı.

“Nereye?”

“Valla bara gitmeyi düşünüyorum, gelmek ister misin?”

“Kızım insan gibi sordum.”

“Odama gidiyorum, nereye gidebilirim başka.”

“İyi gitme,” dedi canını sıkmaya çalışarak. Dişlerini sıkkan genç kız gözlerini devirerek odasına gitmek için merdivenlere doğru ilerledi. Sakinliğini ondan sonra kaybetmiş, evi inleyen bağrıışmaları tekrar ağabey kardeş başlatmışlardı.

“Bir gün senin yüzünden bu evden kaçacağım!”

“Sonra Serhad da senin canına okusun!”

“Aman fırsat geçer eline!”

“Ne demezsin!”

Birbirlerinden ayrıldıkları halde bağrıışma Şilan gözden kaybolana kadar devam etmişti. Kapının çarpılan sesiyle çatışmaya son verilmişti. Konak bu kavgalara alıştı. Artık çıkıp soran kimse yoktu.

Serhad eve göz atıp kimseyi görmeyince, ara kapıdan Vedat’ın bahçesine girdi. Eve girmek için ayakkabısını çıkarıp yukarı çıkacağı esnada Elizan’ı merdivenlerin başında gördü.

“Ayakkabılarını eline al. Orada bırakma.”

Kapı ağzında genç kızı izledi. Neden der gibi baktı.

“Burada buluştuğumuzu kimse bilmemeli. O yüzden hiçbir şeyini çıkarma, unutursun falan.”

Hem sessiz hem dikkatli hem sinsiydi. “Kızım kötü bir şey yapmayacağız.”

“Yapamazsın zaten. Ayakkabılarını getir,” diye emir verince kafasını sallayan Serhad eğilip ayakkabılarını eline aldı. “Nasıl isterseniz, Bayan Bond.” Alayla cevap verip yukarı çıktığında Elizan ile göz göze geldi.

“James Bond sever misin?” diye sordu Serhad. Elizan’ın kaldığı odaya doğru yol alırken peşinden gidiyordu.

“Jason Statham kadar değil,” diyerek asıl adamını savundu Elizan.

Serhad kendi adamını savunmaktan çekinmedi. “Hmm... Daniel Craig başkadır ya.”

“Jason daha akıllı bana göre,” diyerek devam etti Elizan.

Jason’u kıskanmamıştı Serhad. Tabii ki öyle bir saçmalık yapmayacaktı. “Öyle mi?” diye sorarken, sesine alayın bin bir tonunu ekledi. ‘Jason’un aklına...’ İçindeki küfür isteğine engel olamadı.

“Evet, akıllı erkekleri severim.”

“Ben de casus kızları severim,” diyerek genç kıza çapkınca sırıtarak göz kırptı.

Odasından içeri giren adamın arkasından bakakalan Elizan nefes almayı unuttu. Bu adam felaket ötesiydi. Gerçekten çok çok fenaydı.

Serhad yere kurulan yastıkları ve hazırlanmış abur cuburları görünce keyiflendi. “Eh... Ne izliyoruz?”

Yeşil gözleri cevabı verdiğinde parıldıyordu. “James Bond tabii ki?”

Elizan’ın aksine Serhad’ın keyfi yerle bir oldu. “Şaka mı yapıyorsun?”

Kıkırdayan Elizan yerine geçip otururken Serhad da yanına geçti.

“Elbette şaka yapıyorum.” Kumandayı eline aldığı anda açma tuşuna bastı Elizan. “Peki Marlon Brando sever misin?”

Yan bir bakış atan Serhad kollarını göğsüne kavuşturarak ayaklarını uzattı. “The Godfather efsaneydi,” dedi sevdiğini belirterek.

“BABA benim de favorilerim arasında. Şimdi,” derken play tuşuna basan genç kız filmin başlamasını beklerken tekrar konuştu: “Sana hayatının filmini izleteceğim.”

Serhad su gibi parıldayan yeşil gözlerine bakarken kendini beğenmiş ifadesiyle soruyu yöneltti: “İzlet bakalım. Benim hayatım

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

kadar mükemmel mi o film?"

"Senin hayatını bilmiyorum ki," dedi Elizan yanında duran adama bakarken.

"İzletirim sorun tınne!"

Çiftliğe geçmek için arabalar hazırlanmış, ev ahalisi hazırlanan arabalara binmişti. Konvoy halinde çiftliğe geçeceklerdi. Beritan, Botan'ın arabasına binmişti. Boşta kalan arabaya Elizan ve Şilan da binmiş, beklemeden yola çıkmışlardı.

Sabah Şerwan ve Ezo kahvaltı etmeden çıkmışlardı. Kahvaltıyı karısıyla beraber teyzesinin evinde yapacaktı. Şerwan'ın da çiftliğe geleceğini düşünmüştü Beritan ama erkenden gidişi düşüncesini çürütmüştü.

Neredeyse bir haftadır kocası yanında değildi. Beritan tabii ki de gelmesini istemiyordu. Şerwan ne kadar uzaksa, kendisi de o kadar uzak duruyordu. Haksız olan Şerwan idi. Pişmanlığını dile getiren adama giden Beritan olmayacaktı.

Dün akşam ağlayan oğlunu almaya gittiğinde yüzgöz olmamak için kardeşine veren kocasını kolay kolay affetmeyecekti. Ne zaman bir kavga etseler, üstüne bir ton kırgınlık ekleyerek kavgayı kızdırıyorlardı. Ki bunu yapan hep Şerwan idi. Beritan da karşılık veriyordu.

"Tebrik ederim, Botan ağabey."

"Ne için ağabeycim?"

Elizan'ın tebrikini ne için aldığını merak etti Botan. Dikiz aynasından baktığı kızın vereceği cevabı bekledi.

"Dicle ile sözlenmişsiniz. Kabul etmiş yani." Mutluluk içinde bildiğini sandığı haberi verdi Elizan.

Botan'ın bakışları dikiz aynasında Elizan'dan kardeşi Şilan'a kaydı. Direksiyonu tutan elleri titredi. Dicle kabul etmişti. Azıcık umudu vardı. Bir ekmek kııntısı kadar ümidi vardı kabul etmeyeceğine dair. Nitekim evet demişti. Dönüşü olmayan yola bugün

1. Tınne: Yok

batmıştı. Dicle ile sözleneceklerdi. En kısa zamanda ailesi yüzüğü takacak, peşi sıra nişan ve düğün olacaktı.

Ne zaman haber gelmişti? Ailesi neden haberi vermemişti? Kendini kaybetmemek için direksiyonu daha sıkı tutup yoluna devam etti. Boğazını yakan acıyı yutkunmaya çalışarak, genç kıza güçlkle cevap verdi:

“Teşekkür ederim...”

Elizan istemediğini biliyordu ama bu derece değildi. Yine bir pot kırıp birilerini üzmüştü. Dilini ısırarak camdan dışarı kafasını çevirdi. Elinin Şilan tarafından sıkıca tutulmasıyla dönüp tebessüm etti. Ardından tekrar dışarıyı izlemeye devam etti.

Kahvaltıya oturmadan önce Şerwan annesine haberi vermişti. Dicle'nin kabul ettiğini, en kısa zamanda söz yüzüğünü takmaları gerektiğini söylemişti. Habere kimse sevinmemiş, tepki vermemişti. Ne zaman gidecekleri hakkında bir diyalog dahi kurmamışlardı.

Tebrik için arayanları Zozan Hanım, Delal'e yönlendirmişti. Kimseyle konuşacak kadar kendinde kalmamıştı.

Botan'a akşam haberi vermeyi kararlaştırmışlardı. Çiftlikte vakit geçirdikten sonra. Lakin karardan haberi olmayan Elizan farkında olmadan söylemişti. Son umudunu yerle bir etmişti.

Beritan kaynının mutsuz olmasını istemediği için, Mirhan'ı ona doğru döndürdü. Zaten bu haberi bekliyorlardı.

“Eee Mirhan'ı gezdirecek misin?”

“Rahat durursa gezdiririm.” Botan'ın sesi kuru ve zoraki çıkmıştı. Yola tekrar bakarken hızlandı. Bir an önce çiftliğe gidip bir köşeye sinmek istiyordu. Dilek bundan sonra olmayacaktı.

Belki de Dilek haberi almıştı. Evleneceğini biliyordu. Nasıl olduğunu merak etti. Yanına gidecek yüzü yoktu. Karşısına çıkacak cesareti de yoktu. Kadını yitirmişken daha fazla üzemezdi. Daha fazla canını yakamazdı.

Araba çiftlik yoluna girince, süratini aşmıştı. Botan acısından nasıl gittiğinin bile farkında değildi. Gelin evine düğün, damat evine bir kez daha cenaze girmişti. Yaşayan bir ölüyü kaldıracaklardı. Botan Eroğlu bugün defin işlemlerini başlatmıştı. Beyaz gelinliğiyle Dilek'i değil de Dicle'yi aldığı gün ölmüş olacaktı.

Arabayı park edip iki kızın inmesini bekledi. Beritan kapıyı açıp

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

inmeye çalıştı. Çıkmasını engelleyen Botan gitmeden ricada bulundu.

“Yarın... Yarın hastaneye gidebilir misin? Mirhan için...”

Nedenini sormadan kabul etti Beritan. Gidecek, Dilek’in ne halde olduğunu öğrenecekti. Botan’ın istediği cevapları verecekti.

“Teşekkür ederim,” diyen Botan, yengesinin inmesini bekledi.

Beritan arabanın kapısını kapatınca beklemeden çiftlikten ayrılan adamın arkasından baktı. Oğlunu kollarının arasında döndüren kadın sessizce fısıldadı: “Amcanın yanmasına bir nevi biz sebep olduk, oğlum.” Eğer hastaneye Botan ile gitmeseydi belki de Dilek ile tanışmayacak, bu noktaya gelmeyeceklerdi.

“Kızım, Botan nereye gitti?”

Kaynanası üzülmesin diye yalana başvuran kadın hafif tebesüm etti. “Küçük bir işi var geri gelecek.” Gelmeyebilirdi de, bilmiyordu. Ama annesini üzmemek için bu yalan daha iyi görünüyordu.

İçeriye girdiklerinde Zilan, kızını Beritan’a teslim ederek Bermal ile mutfağa geçti. Çalışanların yaptığı hazırlıkları kontrol ediyorlardı.

Küçük kızı minderin üzerine serip oğlunu da yanına oturttu Beritan. Mirhan, Roza ile oynamak için yavaşça yüzüne dokunurken kadın keyifle onları izledi.

“Roza’yı çok mu seviyor benim oğlumsun?”

Çenesini sallayan küçük oğlan gülümserken avuç içini dudağına yasladı. Beritan ilk defa yaptığı hareketi karşısında mutluluktan hayrete düşmüştü. Isırmamak için dişlerini sıkarken kolunu hafifçe çimdikledi.

“Yapma öyle yiyeceğim seni.”

“An...ne...” diyen Mirhan’ın gülüşü büyüyünce kafası geriye düştü. Küçük bir şeyden kocaman bir mutluluğu çıkaracak kadar masum ve saf bir güzelliği evlat. Onu güldüren oğluna sahip olduğu için şükretti.

“Yapma karnı ağrıyacak,” diyerek Delal Sultan, Beritan’ı uyardı.

“Ama ne yapayım, Delal Sultan. Hareketleri görmüyor musun?” Oğlu, yüreğini sevgiyle dolduruyordu. “Roza’yı alayım mı? Annesine götüreyim mi?” diye sordu Beritan. Oğlu anında tepki vermişti.

“An...ne...” derken yüzü düşmüş, kafasını yine olumsuzca sallamıştı. İsyan eden oğluna sen uslanmazsın bakışı attı. “Senin şu Roza

aşkın beni bitirecek.”

“Kimin aşkı seni bitirecekmiş?” Zilan cümlesinin sonunda yakaladığı için odaya girer girmez merakından hemen eltisine sordu.

“Oğlumun aşkı, elim, oğlumun aşkı...”

Ah yine şu mesele. Beritan’a bulaşmanın vakti yine gelmişti. “İnşallah çapkın kovboyun kızına bulaşmamıştır. Bak Nêçîrvan beni uyardı.”

“Aman bulaşmadı. Prensesini al da git.”

Delal Sultan ayaklanıp odadan çıkmak için adımlarını kapıya yönlendirirken ikiliyi uyardı: “Sizin bu sahte tartışmanız gerçeğe dönüşmez inşallah.” Olmayacağını bilse de uyarma gereği duyarak odadan çıktı.

Eltisine göz kırptı Beritan. “Yaparsan karşılığını veririm.”

“Aman Beritan, alt tarafı bir saçını çekerim.”

“Tabii Zilan ben de bacaklarını kırarım. Çok bir şey değil.”

İki elti gülüşerek çocuklarıyla ilgilendi. Genç kadın kızına sü-tünü vermek için kucağına aldı. Göğsünü açacağı sırada içeriye Şerwan Ağanın girmesiyle göğsünü açmaktan vazgeçerek kızını sıkıca tuttu.

Şerwan sabah oğlunu görmeden çıktığından özlemişti. Çiftliğe hem misafiri hem Mirhan’ı görmek için gelmişti. Beritan’ı görmezden gelerek dayıkızına seslendi:

“Zilan, Mirhan’ı bana getir.”

Zilan’ın gözleri bir eltisinde bir kuzeninde gezindi. Sersemleyen kadın ne yapacağını şaşırdı. Oğlunu karısından değil, kuzeninden istiyordu.

Beritan konuşan kocasına bakmamış, üstüne sırtını hafifçe çevirerek, görmek istememişti. Yine aynı şeyi yapıyordu. Hata üstüne hata yapıyordu. Konuşmaya gelince bütün suçu Beritan’a yüklüyordu.

Zilan adamı kızdırmadan evvel kızını yere yavaşça mindere yatırıp, Mirhan’ı kucağına aldığı gibi Şerwan’a teslim etti. Ağzından tek bir kelime çıkmamıştı. Ta ki Şerwan Ağanın ikinci talebine kadar.

“Roza aç değilse onu da yanıma gönder.”

“Tabii... Tabii ağam...”

Şerwan’ın oğluyla gidişinin ardından ağzı açık Beritan’ı izle-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yen kadın konuşmasını bekledi. Konuşmaya niyetli olmayan Beritan sessiz kalmayı tercih etti. Bunun üzerine denilecek bir şey zaten kalmamıştı. Şerwan Ağa hem kendi hem Beritan'ın değerini düşünüyordu.

Üzerinden yıl geçtikten sonra, yeniden büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı. Ki hâlâ da aralarındaki sorunu çözmemişlerdi. Görünen o ki sorun çözülmeden büyümeye devam ediyordu. "Ne oldu yine?" diye endişeyle sordu Zilan.

Beritan'ın bakışları keskindi. "Hiçbir şey sorma, Zilan."

"Beritan ne oldu?"

"Zilan," diye öfkeyle çıkıştı. "Bir şey sorma."

"Hiç böyle yapmazdınız. En kötü kavganızda bile. Bu ne şimdi?"

Öfkesine kurban giden Beritan hırlayarak kavganın sebebini bir çırpıda itiraf etti. "Kocam kardeşini evlilik kararından döndürmek için, bana duyduğu pişmanlığı haykırarak örnek gösterdi. Ben de bu evde babası vefat ettiği için kaldığımı söyledim."

"Ne?" diye bağırdı.

Beritan böyle bir şey söylemiş olamazdı.

"Daha doğrusu beni yanlış anladı. Benim de onu yanlış anladığımı söyledi."

"İkinizin yine kavga edesi gelmiş," diye bıkkınlıkla soludu Zilan. Ne güzel araları düzelmiş, aile bağını tam anlamıyla kurmuşlardı. Bu kavga hiç iyi olmamıştı. İkisi için de.

"Canı yine uzaklaşmak istemiş belli, bıktı herhâlde," diyerek ayağa kalkan kadın konuşmaya son vermek istedi. Anladığı kadarıyla Zilan bitirmeye niyetli değildi. Ayağa kalkarak kolundan tutup gitmesini engelledi. "Neden uzaklaşmak istesin? Adam sizinle gayet iyi ilgileniyordu."

Beritan duymak istemedi. Evet, iyi davranıyordu. Araları çok iyiydi. Ama bunu sağlayan sadece Şerwan değildi. Ama kocasıyla ettiği kavgayı tartışmak istemiyordu. Kolunu ellerinin arasından kurtarıp odadan çıkarken Bermal de onun beraberinde odaya girdi. İki kadını ayakta bulunca kaşlarını çatı. "Ne oldu hanımlağ?"

"Sen Roza'ya bakabilir misin, ben geliyorum."

Odadan çıkan Beritan'ın arkasından giden Zilan konuşmaya

devam etti: “Yapma Beritan. Siz aştınız bütün sorunlarınızı. Sana değer veriyor. Biliyorsun ki dahası da var.”

“Eksik kalsın onun değeri,” diyerek fısıldadı Beritan. “Daha doğrusu sahte değeri!”

Öfkesini hâlâ yenmeyen kadını ikna etmeye niyetlendi Zilan. “Beritan, yeni toparlandı.”

“Toparlandığı gibi bana olan pişmanlığını diline doladı.”

Zilan durmak bilmeyen eltisinin kolundan tutarak holün ortasında durdurdu. “Saçmalıyorsun! Adamın sana olan duygularını biliyorsun. Senin gittiğini öğrendiğinde hemen arkandan geldi.”

“Allah belamı versin... Allah beni kahretsin... Döndüğüm güne lanet olsun... Neden döndüm ha? Git gelmiyorum deyip resti çekseydim. Aptal ben niye döndüm ha, niye döndüm?” Çıldıran kadın, eltisinin yüzüne kabaran öfkesiyle bağırmıştı: “Ben... Niye döndüm, Zilan?”

Gün yüzüne çıkan öfkesi yüzünden olmayacak bir soruyu sormuş ve cevap, beklemediği adam tarafından yüksek bir sesle evde yankılanmıştı.

“Git, ulan git!”

Bölüm 10

Eski Defterler Açılmamalı

Hata yapmaktan son anda dönmek muazzam bir şeydi. En azından kendine dönüp baktığı zaman ben bunu yapmadım, içim rahat diyebiliyordu insanoğlu. Bu inanılmaz bir lükstü. Yapılan hatadan geri dönülemeyeceğini, yediden yetmişe hepimiz ezel-den beri tecrübe edinmiştik. Hatadan sonra edilen özrün, istenen affın kabul edilmediği gerçeğiyle çok kere yüz yüze gelmiştik.

Şerwan kadar Beritan da hata yapmıştı. Yanlış anlaşılmalara yüzünden dönüşü olmayan yollara direksiyon çeviriyorlardı. Yolları birken, yan yana olmaları gerekirken ayrılıyorlardı. Geçmiş konuşmak acıdan başka bir şey vermiyor, onları yormaktan başka hiçbir halta yaramıyordu.

Beritan gitmesini söyleyen adamın şokuna düşmüştü. Şerwan gazap yüklenmiş, her an ortalığı yıkacakmış gibi pusuda beklemişti. Zilan ise ikisinin arasında kalmıştı. Bu öfke hiç yabancı değildi. Bu öfke patlarsa olacakları tahmin etmek de zor değildi. Lakin ne yeri ne zamanıydı!

Şerwan Ağa üzerine yürüdüğü kadını kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardı. Engel olmak için direnen Zilan'ı bir bakışıyla mih gibi yerine çakmıştı. Arka kapıdan çıkardığı karısını evden uzaklaştırdı. Tek kelime edemeyen Beritan götürdüğü yere doğru adımlarını sü-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

rüklerken, yere düşmemek için kocasının koluna yapışmıştı.

Yine aynı hatayı yapıyorlardı; birbirlerini ittikleri halde sıkıca tutuyorlardı da. Bugün o her şeye rağmen tutunan karı kocanın durumu her zamankinden daha vahimdi. Evden oldukça uzaklaştıklarına kanaat getiren Şerwan Ağa kolunu bıraktığı kadını kendinden iterek uzaklaştırdı. Ne kadar mesafe olursa o kadar iyiydi.

Karşı karşıya kalan kadın ve adam nefes nefeseydi. Şerwan öfkeden delirmek üzereydi. Beritan tek taraflı suçlu görüldüğü için kızgındı.

“Yine ben suçluyum!”

Beritan ellerini iki yana açarak alayla çıkıştı. Kabul etmese bile eninde sonunda hatalı o olacaktı. Kimse kendini haksız görmüyordu. Kimse ben Beritan’a haksızlık ediyorum, demiyordu.

“Ulan geldiği için isyan eden sensin. Benim pişmanlığımı farklı yorumlayıp kendi kafanda başka şeyler türeten sensin!” Şerwan parmağıyla genç kadını işaret etti. “Sensin, sen!”

Kara gözlerinden akan tehlikeye kapılırsa susardı kadın. Geri çekilirse suçunu kabul ederdi. “Sen pişmanlığını bağırırken sorun olmuyor ama değil mi?” diyerek asıl gerçeği Şerwan Ağanın yüzüne vurdu. Kavganın asıl sebebini, kimin başlattığını vurguladı.

“Sorun olmuyor diyen sen, günlerdir sorun çıkarmaktan başka ne yapıyorsun?” diye bağırdı karısının yüzüne.

Duyabileceği en saçma cümleleri duymuştu kadın. “Ben?” diye sordu kendini işaret ederek. “Günlerdir sorun çıkaran benim, öyle mi?”

“Evet, sen!” Üzerine tekrar basa basa suçlu olanın o olduğunu vurguladı Şerwan. Uzaklaşan oydu. Acıdığı için kaldığını söyleyen yine oydu. Yetmezmiş gibi kendi haklı bularak konuşması, Şerwan’ın canını fena halde sıktı.

“Ben zaten, hep ben. Neymişim ben ya?” Alaylı konuşmasının altında az sonra öfke patlaması yaşayacak tehlikeli bir sessizlik vardı. “Kendi yaptığını görmez, benim her hareketimden bir mana bulur beni suçlarsın. Sana en basitinden bir kardeşlerinin yanında yaptığına ne demeli? Ben yanına gelmeyeyim diye oğlunu uzaklaştıran kimdi?” diye yüzüne bağırdı. “Az önce Zilan’ın yanında oğlunu yengesinden isteyen kimdi?”

Bütün bunlara sebep olan kimdi peki?

“Mutfağa yemek istemeye geldiğimde, sırf bana hazırlamamak için mutfaktan kaçan kim ulan?” Şerwan da Beritan’da gördüğü hataları dile getirdi. “Odaya gelmeyeyim diye sürekli oğlunu uyutup babasına uyanmayacağını söyle diyen kim? Bana gelme diyen kim? Olduğum alandan uzaklaşıp giden kim? Sırtını dönen kim? Kim ulan bunları yapan?”

Beritan’a göre cevap belliydi.

“Sen bunu yapmasaydın, ben de yapmazdım.”

Sesleri gittikçe yükseliyor, Beritan evde olmadıkları için şükrediyordu. Zira evde olmaları demek, kavgalarını duyan herkesin dahil olması demekti. Kimsenin olmaması gönül rahatlığıyla acısını kusmasını sağlıyordu.

Şerwan cevabıyla sersemlemişti. Ancak Beritan susmadı. Konuşmaya, yaşadıklarını bağırmaya devam etti.

“Sana acıdığımı düşünüyorsun. Sana neden acıyayım? Neden böyle bir şey yapayım? Her şeye rağmen yanında kaldım. Bana uğraşılmaz kadınsın, dedin. Gözümün içine baka baka bana uğraşılmaz kadınsın, dedin!”

Kocasının bilhassa koruduğu uzakları aşarak aralarındaki mesafeyi kısalttı. Sinirden gözleri kızarmış, elleri titriyordu. İşaret parmağını kendisine doğru bastırıp yine konuştu: “Burada acınacak biri varsa o da benim!”

“Sen...” diyen Şerwan’ın sözünü kesti. Daha konuşacakları vardı.

“Neden gitmedim biliyor musun?” Kocası yine cevap vermezken, kafasını olumsuzca sallayarak cevabı kendisi verdi: “Bilmezsin... Hiç düşünmezsin... Babanı kaybettikten sonra seni de kaybetmekten korktum!” Bunun düşüncesini bile kaldıramamıştı Beritan. “Hayat kısa ölüm var, ölüm varken uzaklaşmak çok saçma, dedim. Bunu da aşarız, dedim. Oğlum için kaldım, seni sevdiğim için kaldım. Annen beni evinden kovmasına rağmen gelip beni aldığın için kaldım!”

Şerwan kollarından sıkıca tutarak kendine çekti. Birbirine çarpan bedenlerini sabit tuttu. Çenesinin altında kalan kara gözlerini süzerken, hışmını yenemediği için yine öfkeyle tısladı:

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Bana bunları demiyorsun. Ben pişmanım dediğim için benim sana olan duygularımı hemen yok ediyorsun. Ulan ben sana çek-tirdiklerimin vicdan azabını her gece çekerken, sen pişmanlığımı farklı yorumlayıp kendi kafanda farklı şeyler türetiyorsun. Senin sorunun bu, Beritan. Sen bu sorununu düzeltmiyorsun.”

“Ben mi düzeltmiyorum?” diye acıyla inledi kadın. “Uzaklaşan sensin ama düzeltemeyen benim değil mi, Şerwan?”

“Evet!” diye tısladı adam yüzüne karşı.

“Beni bir köşede... Bir köşede bırakıp mutlu ol diyorsun. Uzaklaşan sensin. Günlerdir odasına gelmeyen sensin. Oğlunu başkasından isteyen sensin. Kahretsin ben artık karınım. Neredeyse iki yıl olacak. Belki iki yılı bile devirdik. Beni öyle bir hale getirdin ki asırlardır bu evdeymişim gibi hissediyorum kendimi. Zaman kavramını bile unuttum. Ne zaman geldiğimi unuttum!”

Titreyen dudağını ısırdı kadın. “Bana bunu yapma. Allah kahretsin. Allah kahretsin, ben bunu hak etmiyorum,” derken dolu gözleriyle kocasına baktı. “Beni sensizleştiriyorsun!” dedi fısıldayarak.

“Yanına gelmemi istediğinde geldim. Her şeye rağmen geldim. Sev dedin sevmeye çalıştım. Uzaklaş dedin uzaklaştım. O gecenin sabahında, yanından mutlu bir şekilde ayrıldıktan sonra sabahında evi terk eden sen olmana rağmen, gelip karımsın dedim aldım seni...”

“Aldın ama yüzüme tokat gibi sözlerini çarpmaktan da geri kalmadın. Uğraşılmaz karını getirmiştin.”

Bunları konuşmak saçmaydı artık, geride kalmıştı. Ama belli ki hâlâ aşamamışlardı ve içlerinde tuttukları kırgınlıklar gün yüzüne yeniden çıkmak istiyordu. Konuşmak istiyorlardı. Gerçeği söyleyip, acılarını bitirmek istiyorlardı.

“Yaptığın hoş muydu?” dedi Şerwan bu sefer sakın bir sesle.

Beritan kolye olayına takıldığını fark etti. Olay ikisinin pişmanlık kavgasıyken yine eskiler açılıyordu. Kolye mevzusu yine gündeme gelmişti.

“Allah benim belamı versin... Var ya sırf sen... Mutlu ol diye... Her şeyi sineye çekiyorum... Her şeyi... Unutmaya çalıştım... Ama sen hâlâ oradasın...”

“Ben unutmadım mı? Unutmaya çalıştım defalarca. Ulan sende

huzuru buldum ben...” Bundan gayrısı yoktu.

Kara gözleri elem içinde kocasını izledi. İnanmadı, inanmadı. Hâlâ geçmişte kalan kocasının söylediklerine ikna olmadı. Keşke hayatından çıkıp gitseydi. Hiç geri gelmeseydi. Bütün kaosa rağmen toparlanmışlardı. Elinde olanıyla yetindiği için araları iyiydi, güzeldi. Lakin son kavgaları, geçmişi ayyuka çıkarmış onları yine yere sermişti.

“Keşke hayatından çıkıp gitmek mümkün olsa... Keşke seni tamamıyla bitirmek mümkün olsa, Şerwan Ağa...”

Sakinliği yeniden öfkeye evrilmişti. Avuçlarının arasında tuttuğu kollarını sertçe sıkarak, kadını sarstı. “Ben ne diyorum, sen ne diyorsun, Beritan?”

Kadın dinlemedi onu. Dinlemek istemedi. Gerçek buydu işte. Pişmanım derken ciddiydi. Eğer geçmişte hâlâ takılı kaldıysa pişmanlık hâlâ yerindeydi. Kocasının söylediklerine kulak asmadı. Kollarını sıkıca tutan ellerden kurtuldu. Akabinde elinin tersiyle akan yaşlarını sildi.

“Dilerim hayatından bir an önce defolup giderim...” Gözyaşlarını silmesine rağmen yaşlar akmaya devam ederken acı gerçeği gözlerinin içine bakarak fısıldadı: “Zafer o zaman senindir!”

Sözlerinin etkisiyle şoka girdi Şerwan.

Ağzı açık onu izleyen kocasına sırtını dönen kadın uzakta kalan eve doğru ilerledi. Kimse ağladığını görmesin diye hızlıca yaşları sildi. Bir annenin istemediği ve yaşamaktan en çok korktuğu acıyı bağıarak diledi:

“Dilerim Allah oğlumun büyüdüğünü bana görmeyi nasip etmez, Şerwan Ağa!”

Bir günü daha sabahında zehir olmuştu. Bir günü daha cehennem çukuruna düşmüştü. Islanan yanaklarını kendini hırpalayarak silmişti. Evin içine girdiği gibi kendini bir odaya kapatmak istemiş, arkasından gelen Bermal elinden tutarak banyoya sürüklemişti. Kapıyı arkasından kapatıp kadını lavabonun önüne bırakmıştı. Suyu açarken ellerini ıslatıp, tek kelime etmeden kadının gözlerinden akan yaşları silmişti. Burnunu bir çocuk gibi çekip sessizce Bermal’i izledi kadın. Hüngür hüngür ağlamamak için iç dudağını ısırırdı.

“Bunu kendine yapmaya hakkın yok.”

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

“Canım çok yanıyor.”

“Düzelecek... Meğak etme...”

“Düzelmiyor... Hiçbir zaman düzelmedi, düzelmeyecek...”

Beritan'ın bütün umudu sönmüştü. Geleceğe dair en ufak bir umudu kalmamıştı.

Genç kadın ellerini bir kez daha ıslatarak dağılan saçlarını düzeltti. “Düzelecek. Bunu ne kendine ne Ezo'ya ne de ağama yapmaya hakkın yok.” Belki Beritan farkında değildi ama Şerwan ile kavgası üçüne zarar veriyordu.

Beritan yanlış anladığını düşünerek, burnunu çekerken hıçkırı hıçkırı cevapladı: “Ezo ile bir sorunum yok. Yemin ederim bir sorunumuz yok. Biz anlaşıyoruz...”

“Elbette yok. Yine kötü olmayın diye dedim.” Bermal kadının yüzünü avuç içine alırken gerçeği söylemekten çekinmedi. “Yemin edeğim ki seni bana soğuyordu.”

Beritan yine inanmadı.

Bermal inanmadığını fark edince devam etti. “Odana çekildiğin zaman soğuyordu. Yemek yiyip yemediğini bana soğuyordu. Seni göğmediğin zaman, neğede olduğunu meğak ediyordu.”

“Gerçekten mi?”

“Yemin edeğim. Defalağca kez seni izlediğini göğdüm.”

“Ezo varken ben olmam, Bermal. Bunu Ezo'ya yapıyor.”

Kadın omuz silkti. “Hayığ Ezo zaten çok başka, Beğitan. O çok başka ama sana kağşı da boş değil. Bunu bil. Önemsemese soğmazdı.”

Beritan eltisinin verdiği desteğe karşılık sıkıca sarılıp teşekkür etti. Gözyaşının mutluluktan akmasına neden olmuştu. Belli etmese de izlendiğini bilmek hoştu. Fakat ailesinin gözü önünde görmezden gelmesi acı veriyordu.

Beritan eltisinin üzülmemesi için verdiği çabaya ayak uydurarak toparlandı. Acısını her şekilde içine atmayı ve üzerini gülüşüyle örtbas etmeyi öğrenmişti. Banyodan beraber çıkarak mutfığa geçmişlerdi.

Zilan'ın endişeyle izlediğini fark eden Beritan tebessüm etti.

“İyiym korkma.”

“Yengem kavganızı öğrendi.”

Rengi anında solan kadını hemen sakinleştirdi Zilan. “Korkma; Şerwan’ı bulduğu gibi odaya götürdü. Sanırım tartışıyorlar. Senin suçsuz olduğunu biliyor.”

Rahat bir nefes vermişti. Genç kadın derin bir nefes alırken bu sefer suçlu olarak görülmediği için sevinmişti. Lakin kavgalarının duyulmasına ve bu yüzden kaynanasının oğluyla kavga etmesine üzülmişti. Hangi yönden baksa mutluluğu yine elinde kalyordu. Bermal’in anlattıklarının tadı kursağında kalmıştı.

Zilan konuşmadığını fark ettiğinde endişeyle baktı. “İyisin değil mi?”

“Evet... Evet iyiyim... Zübeyde abla duydu mu?”

“Hayır, korkma duymadılar. Delal Sultanla beraber atları sevmeye gittiler.”

Kavgalarını duysalar da, ne konuştuklarını kimse duymadığından gevşemişti Beritan. Az önce yaşadığı fırtına şiddetindeki kavgayı bir kenara bırakmalı, işine bakmalıydı. Toparlanmalıydı, neticede yapmadığı şey değildi. İçinde kopan fırtınaları az dindirmemişti.

Öğleden sonra misafirler için çalışanların hazırladığı sofraya hep beraber oturmuşlardı. Keyifle yedikleri yemeğin tadı sohbet değiştiğçe azalmıştı. Konu Botan’ın sözüne gelmişti. Delal Sultan söz için bir an önce gelin evine gitmesini tavsiye ederken, Zozan Hanım bozulmasını istediğinden yanaşmıyordu. Bozulmayacağını bildiği halde bozulmasını istiyordu. Hevesi hiç yoktu. Bir anne oğlunun düğününe hevesli değildi. Bundan daha felaketi yoktu.

Yemekten sonra çaylarını içmek için bahçenin arka tarafına geçmişlerdi. Şerwan Ağa, Kamil Bey ve kardeşleriyle beraber ata binip gezmeye gitmişlerdi. Mirhan babasının arkasından ağlamasına rağmen annesi göndermemiş zorla yemek yedirmişti.

“Yarın akşam gitmen daha iyi.” Hem lafın sözün önünü keserdi. “Yüzüğümüzü takalım,” diyerek gitmemekte ısrar eden Zozan’ı ikna etmeye devam etti Delal. Böyle kaçtıkça zorlanacaktı. Gelini diye kabul edip, üzerine düşeni yapması gerekti. Agir Ağanın gidişiyle çok değişmişti. Eski Zozan olsa...

“İçimden bir ses diyor ki, Delal.” Umutla konuşan kadın dostuna baktı. “Sanki bu iş bozulacak gibi.” Umut etmenin nesi kötüydü?

Zübeyde acı dolu tebessümünü sunmaktan kendini alamadı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Zozan olan oldu artık, sıkma canımı. Hem belki çok mutlu olacak, nereden biliyoruz?”

Tercümeyi yapan Jiyan’ın ardından misafirine hak veren Delal olmuştu.

“Zübeyde doğru söylüyor, belki mutlu olacaklar?” Üzülmünün anlamı yoktu. Onların mutlu olmalarını istemekten başka şansları yoktu.

Düğün ve istenmeyen gelin konusundan ötürü üç elti, Jiyan ve Elizan’ın keyifleri yeniden kaçmıştı. Bu konu konuşuldukça sessizliklerini koruyorlardı.

“Başka yere geçelim mi?” Jiyan yengelerine doğru sessizce fısıldadı.

İlk onayı da Zilan verdi: “Bence de, kaçalım buradan.”

Hepsi aynı anda kalkınca, Zozan Hanım gelinlerine baktı. “Nereye?”

“Ben Mirhan’ı gezdireceğim, kızlar da katılmak istedi.”

Zozan Hanım gelinine bir müddet baktıktan sonra, “Tamam,” demekle yetindi. Beritan ile yalnız kalınca konuşacaktı. Daha müsait bir an bulurdu.

Kızlar evden çıkarak bahçeye geçmişlerdi. Yavaş adımlarla yürümeye başladılar. Beritan oğlunun ellerinden tutup onunla beraber yürürken, oğlunun hızlı adım atması gözünden kaçmadı.

“Çok sabırsız bir çocuk...”

Jiyan yeğenine bakarken Beritan tebessüm etti. Haklıydı; oğlu çok sabırsız bir çocuktü. Sabırsızlığının üstünü tamamlayan inadı da vardı.

Elizan bakışlarını Mirhan’dan çekip etrafına göz attı. Gözleri Serhad’ı arıyordu. Dün gece film izledikten sonra bir daha hiç konuşmamışlardı. Sabah Serhad’ın mesaj atmasını beklediği için de mesaj atmamıştı. Serhad mesaj da atmamıştı.

“Ne oldu, Elizan?” Etrafı kolaçan eden gözleri Bermal’in sorusuyla kadına dönmüştü. Telaş içinde gülümsedi. “Hiç... Öyle etrafa bakıyorum. Burası çok güzel.” Gözleri etrafın güzelliğini fark edemeyecek kadar meşguldü.

“Eee hanımlar, düğün alışverişine ne zaman çıkıyoruz?” İstemeseler de bunu yapmak zorundaydılar. Zilan kaçtıkları muhabbeti

başlatmıştı.

“Yöresel elbise diktireceğiz zaten. Söz kesildikten sonra çıkılım alışverişe ancak yetiştiririz zaten,” diyen Jiyan keyifsizce cevap verdi.

Bir gün ağabeyinin düğününe isteksiz hazırlanacaksınız deselerdi hayatta inanmaz, üstüne hunharca gülerdi. Şimdi düşünmek istemediği gerçeği en acısıyla yaşıyorlardı.

“Aaa ben de yöresel elbiselerinizden diktirebilir miyim?”

Elizan’ın sorusu üzerine kadınların hepsi Elizan’a dönmüştü. Genç kız bütün gözler tarafından taramadan geçirilmişti. Tarama sonunda hepsi bir ağızdan, “Yakışacak,” diyerek genç kızı sevin-dirmişlerdi.

Ellerini birbirine çarparak sevinçle cevap verdi Elizan: “Tamam... Tamam siz yakıştırdıysanız, ötesi yok.”

“Bu yeşil gözlere, sarı saçlara mavi efsane olur.”

“Ya aslında Jiyan renge siz karar verirsiniz. İlk defa giyeceğim.”

Mutluluğuna ortak olmuşlardı. Sohbetin geri kalanında düğün için farkında olmadan, hevesle ne yapacaklarını konuşmuşlardı.

Beritan, eltileri ve görünmesiyle hangi gün çıkacaklarını konuşurken alacakları elbiseleri heyecanla beklemeye başladılar. Dicle’ye kızgın olabiliyorlardı. Fakat bu düğünü Botan için en iyi hale getireceklerdi. Onun düğünü de Nêçîrvan’ın, Vedat’ın düğünü gibi mükemmel geçecekti. Tek bir sorun vardı; o da sevdiği kadın olmayacaktı. Ama buna da zaten karar veren Botan’ın kendisiydi. Bütün çabaları kabul etmeyen adama bunun üzerine yapılacak başka bir şey yoktu.

Şilan’ın çiftliğe gelmesiyle Jiyan ve Elizan yanına giderek, bağın arasına karışmışlardı. Beritan da eltileriyle beraber kaynanasının yanına geçmişti. Herkes bir köşeye geçip oturmuştu.

“Elizan nerede?”

Zübeyde kızını sorunca, Bermal cevap verdi:

“Şilan geldi abla, onun yanına gitti.”

“Şilan geldi mi?” Bu sefer soruyu kaynanası sordu.

“Evet, geldiği gibi de ağkadaşının yanına gitti.”

“Sizin afacanlar nerede?” diye sordu Zübeyde. Mirhan ve Roza annelerinin kucagında olmadığından eksiklik hissetmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Zilan rahat bir nefes verdi. “Şerwan Ağa ikisini istedi.”

Zozan Hanım derin bir nefes alıp ayaklanırken gelinine seslendi: “Beritan hele bir gel benimle, az yukarıda işim var.”

Zübeyde akşam yemeği hazırlatmak için gelinini aldığını düşündüğünden yaşlı kadını durdurdu. “Bak Zozan akşam yemeği hazırlatacaksan hiç zahmet etme, yeterince yedik. Kimse akşam yemeği yiyemez valla.”

Zozan Hanım ne dediğini anlamıştı. Türkçesi yetmeyince, Kürtçe isyan etmişti. Çat pat konuşmaları zaman zaman askıya alınıyordu.

“Vallahi bıktım bu kadının yemekle olan derdinden.”

Zübeyde tercümanlığı yapar diye Beritan’a anlattı. “Kamil akşam yemeği yemiyor zaten, boşuna hazırlamayın diyorum.” Kadın yük olduğunu düşünerek hazırlamalarını istememişti.

Beritan çeviriyi kaynanasına yaptı.

Zozan son sözü söyledi. “Sabaha kadar da hazırlama dese hazırlanacak. Zaten Şerwan yemeği dışarıdan istedi. Gelince hazır olan yemek sofraya serilecek. Benim yukarıda az bir işim var. Beritan bana yardım edecek!”

Zozan cevabı verdikten sonra odadan çıkmış, Beritan çevirinin ardından peşi sıra gitmişti. İkili hiç konuşmadan yaşlı kadının odasına girmişlerdi. Konuşmak için çağırdığını fark etti Beritan. Kapıyı arkasından kapatan kadın kaynanasına baktı.

“Şerwan ile aranız mı bozuk?”

Beritan avuç içlerini birbirine bastırıp alt dudağını ısırıldı. Bakışlarını yaşlı kadının gözlerine sabitlerken olabildiğince sakın tutmaya çalıştı. Her şeyi anlatmayacaktı. Olayı anlatmasını istese bile üstü kapalı anlatacaktı.

“Evet... Ama hallederiz, jinap.” Kadının yeterince derdi varken Şerwan ile yaşadığı problemi de omzuna yükleyemezdi.

“Şerwan kalbini kıracak bir şey mi söyledi?”

Beritan böyle bir tepki beklemediği için şaşırıldı. Son kavgadan sonra bu tepkiyi almak kadına ilaç gibi gelmişti. Ama sadece kırılan Beritan değildi. Onun için kocasını da suçlayamazdı. Özellikle bu sabah Bermal’in anlattıklarından sonra. Yüzüne karşı umursamaz davranıyordu ama arkasını takip ediyordu.

“Yok, bilirsiniz işte. Mirhan’a çok kızıyorum diye bana biraz kızdı. Ben de oğluna yemek yedirir...”

Elini havaya kaldıran kadın gelininin susmasını istedi. Yalan söylediği o kadar belliydi ki Zozan gülmek istedi.

“Bana gerçeği anlat.”

Şerwan’dan gerçekleri öğrenmek istediğinde oğlu karısıyla bir sorun olmadığını olsa da kendi aralarında çözeceğini söylemişti. Ne kadar ısrar etse de Şerwan tek kelime etmemişti. Zozan oğlunun üzerine epey gitmişti. Beritan’ı üzmemesini, kalbini kırmamaya dikkat etmesini tembih etmişti. Beritan’a büyük haksızlık yapmıştı. Farkına oldukça geç varmıştı. Gelini hak etmediği tavırlara maruz kalmıştı. Lakin artık dikkat edecek, oğlunun karısını üzmesine izin vermeyecekti.

“Jinap gerçekten bir sorun yok. Hem konuştuk bugün hallettik.” Yaşlı kadına yaklaştı. Kuruyan dudağını diliyle ıslatarak içtenlikle konuştu: “Derdin yeterince büyük, bir de bizimle uğraşma. Biz halledeceğiz.”

“Seni überse haberim olsun.”

“Söz veriyorum söyleyeceğim,” dedi Beritan tebessüm ederek. Elbette söylemeyecekti. Sadece gönlü rahat olsun diye geçiştirmişti. Şerwan ile olan sorunu ise kendileri halledecekti. Zilan ve Bermal’dan sonra kaynanasıyla da yaşadığı problemi konuşmak hoşuna gitmemişti. Kimsenin karışmasını istemiyordu.

Zozan sahte sözünün ardından odadan çıkarken gelini de arkasından gelmişti. Beritan’ın anlatmayacağını biliyordu. Gözünü dört açmalıydı. Ne Ezo’nun ne de Beritan’ın üzülmeye izin vermeyecekti. Hiçbir gelininin üzülmeye izin vermeyecekti.

Kadınların yanına gitmeden önce Beritan kaynanasına seslendi: “Bu arada jinap izin isteyeceğim.”

Daye Zozan arkasında kalan gelinine döndü. “Ne izni?”

“Ezo geldikten sonra babamın evine gideceğim.”

“Git keçamin¹ git ama kocana söyle önce, bana değil.” Omzuna anlayışla vurduktan sonra arkasını tekrar gelinine dönüp misafirinin yanına gitti.

Holün ortasında tek başına kalan kadın Şerwan’dan iznini nasıl

1. Keçamin: Kızım

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

alacağını düşününce düşünce bahçeye dalgınlıkla geçti. Konuşmayabilir, direkt mesaj atarak ben babamın evine gideceğim diyebilirdi. Aklına gelen planı uygulayacaktı. Eve gittikten sonra zaten Şerwan gece yanına gelmeyecekti. Sabah işe gittikten sonra mesaj atacak, iznini alacaktı. Böylelikle onunla karşılaşmayacak, konuşmayacaktı. Lakin Şerwan bu tutumundan ötürü yine sinirlenir, körü körüne suçlardı.

Oflayan kadının gözüne Elizan takıldı. Kimseye görünmemeye çalışarak, şüpheli edasıyla arka bahçeye gidişi Beritan'ı meraklandırdı. Sessizce genç kıza seslendi:

“Elizan?”

Yakalanmanın verdiği utançla, seslenen kadına dönen genç kız dudaklarını büzdü. “Yakalamasan olmaz mıydı?”

“Nereye böyle?”

Şüpheli sorusu karşısında gözlerini baydı Elizan. “Serhad ile sohbet edeceğiz.”

Demek Serhad ile sohbet edecekti! “Neden gizlice gidiyorsun?”

“Şey... Şilan ikimizin yan yana gelmesini istemiyor.”

“Hmm...” derken etrafı hızlıca taradı. “Serhad ile çok takılmaya başladınız?”

“Eee kafa dengi,” dedi Elizan normal karşılayarak. Ardından kıkırdadı. “Korkma kaynını çalmam.” Şimdilik iki arkadaş olarak vakit geçiriyorlardı.

“Çalmasan da benim değil.”

“Doğru, senin kocan daha yakışıklı tabii!”

Elizan'ın cümlesi ciğerinden vurmuştu. Yakışıklı olsa kaç yazardı? Sadece ona ait olmayan adamın güzelliği beş para etmiyordu. Eskiler yüzünden toparlanamıyorlardı, Şerwan yakışıklı olunca eline ne geçiyordu?

Kızın hevesini kırmamak için zoraki gülümseyerek hak vermesine başını salladı. “Doğru diyorsun benim bir Şerwan'ım var.” Ağzından dökülenlerin aksine içi bambaşka bir cümleyi zikretmişti. Ama Şerwan'ın bir Beritan'ı yok.

Elizan arka bahçeye baktığında daha Serhad'ın gelmediğini fark etti. Onu beklerken çok sevdiği kadınla kısa bir sohbet edebilirdi. “Ya Beritan abla bir şey soracağım?”

“Sor bakalım.” Merakla sorusunu beklerken tülbentini düzeltip genç kızı izledi Beritan.

“Böyle nasıl desem...” Elizan sormaya çekinse de merakına yenik düşüyordu. Konuşmak için hiç fırsat bulamamışlardı. Hazır yalnız bulmuşken merakını giderebilirdi. “Onu zlyor musun? Yanına... yani şey... hani Ezo ablanın yanına giderken?”

Beritan, kızın çekine çekine sorduğu soru karşısında sadece tebessüm etmişti. “zlyorum,” diyerek omzunu silkti. Bunu herkes biliyordu ve Beritan söylemekten çekinmiyordu. şerwan’ı kendisinden bile çok seviyordu. Sevdii adam yanında olmadiiında özleminden ve yalnızlık hissinden acı duyumsuyordu.

“Böyle yanında çok olmasını istediğin bir gece o yok. Ne yapıyorsun?” Merak ettiği soruları sorarken bir kadının kuma gitmesinin ne kadar acı olduğunu da kendince tartıyordu. stne Ezo’nun da acısını düşünüyordu.

Derin bir i çeken kadın kollarını göğsünde kavuştururken önce gökyüzüne yüzünü çevirdi. “Mirhan olmadan önce kendi kendime yetinmeye çalışıyordum. Bir insan ne kadar kendine yetebilirse, o kadar oluyordu. Sonra Mirhan geldi. Tesellim o oldu.”

Yeşil gözlerine hüzün çöktü Elizan’ın. “Senin Mirhan’ın var. Ezo ablanın tesellisi de yok.” Bu gerçek kızı derinden sarsmıştı.

“Ezo’nun bir şerwan’ı var ama,” dedi fısıltıyla. Ardından Elizan’a da hak verdi. Çünkü şerwan yanına geldiği zaman Ezo’yu teselli edecek bir çocuğu yoktu. Genç kızın acı veren sorularından kaçmak için etrafına bakarken Serhad’ın kendilerine doğru geldiğini gördü.

“Seninki geldi,” diyerek arkasını dönerken Elizan’ın sesini duydu.

“Hey... O benimki değil.”

Kadın kaynının yanından geçip giderken sadece tebessüm etti. Kendi sorununa çare bulamadan, tekrar evden içeri girdi. Zilan’ın ve Bermal’in hazırlandığını gördüğünde kaşları kendiliğinden çatıldı.

“Bu hazırlık nereden ıktı?”

“Kamil amca burada kalmak istedi bu akşam.”

“Eee siz?”

“Roza durmuyor,” diyen Zilan eliyle Bermal’i gösterdi. “Vedat

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

da, Bermal'e yorgun olduğunu söyleyerek eve gitmek istedi. O da gelecek."

Beritan kısa bir an duraksadı. Zilan ve Bermal kocalarıyla giderlerse ne olacaktı? Aklına gelen isimle dehşete düşen kadın telaşlandı. "Eee biz?"

"Şerwan Ağamla geç geleceksiniz sanırım. Belki burada bile kalırsınız."

Son cümle infilak eden mayın etkisi yaratmıştı. Şerwan ile burada kalamazdı. Evine gitmek, odasına girip tek başına kalmak istiyordu.

"Ben bir Jinap Zozan'la konuşup geleyim." Beritan kadınların yanına vardığında Delal Sultanın odadan çıktığını gördü. En iyisi onunla konuşmaktı. "Delal Sultan eve gitmeyecek miyiz?"

Delal Sultan farkında olmadan genç kadını yıkacak sözleri eltisi gibi tekrarladı: "Yok kızım biz buradayız. Zilanlar önden gidecek. Şerwan eve giderse sen de onunla dönersin."

"Şimdi gitsem olmaz mı? Hem Mirhan'ın uykusu var."

"Olur mu öyle şey, Zübeyde'ye ayıp olur."

Omuzları düşen kadın acıyla eltilerine dönerken iki kadın aynı anda omuz silkti. Avuç içini birbirine bastırıp dudaklarını büzdüğünde Zilan'a yalvarırcasına baktı.

"Hiç öyle masum kedi bakışı atma. Kocamla gideceğim."

"Zilan kal lütfen."

"Vallahi Beritan yoruldum. Ayrıca Nêçîrwan da eve gelecek."

Zilan tarafından reddi alınca bakışlarını Bermal'e çevirdi.

"Beğitan kocam yoğgun."

"Yarın tüm işinizi ben yaparım."

Kahkaha atan Zilan olmaz anlamında başını salladı. "Kızım kocası burada kalan sensin. Git onu ikna et." Çantasını eline alan Zilan ve Bermal evden çıkarken kadın da arkalarından gitti.

"Yani... Ağam kalmak istedi. Hem Kamil amcayı yalnız bığakamaz." Bahçeye çıktıklarında herkesi orada buldu. Gitmek üzere yavaştan toplanıyorlardı.

"Kızlar peki?" diye bir umut kızları sordu.

"Jiyan ve Elizan kalacak, Şilan da çantasını alıp geliyor."

"Eee Jiyan nerede?"

“Yemekler geldi sofraya bakıyor.”

Soruları bitmiyordu Beritan’ın. Bir arayış içerisine girmişti ama Zilan tüm kapıları yüzüne kapatıyordu.

“Yemek yemeden mi gideceksiniz?”

“Vallahi biz aç değiliz. Hem evde yeriz bir şeyler, sen bizi hiç merak etme.” Zilan, eltisini cevapladıktan sonra sanılarak veda etmişti. Arkasında kalan Bermal de öperek vedalaşmış, Zilan ile beraber kocalarının yanına gitmişlerdi.

Kardeşiyle konuşan kocası ve Kamil Beye baktı Beritan. Mirhan, Kamil amcasının kolları arasındaydı. İkisi de arabaya binen aileyi izliyordu.

Oğlunu özlediğini fark eden kadın, gözlerini üzerinden alamazken, yanağına hızlıca bırakılan öpücükle neye uğradığını şaşırırdı. Kimin öptüğüne bakmak istedi. Daha dönmeden Şilan hızlıca yanından geçti.

“Elizan’ı öp yerime sanırım banyodaydı onu bulamadım.”

Serhad’ın yanında olduğunu söylemeyeceği için, “Evet, banyodaydı,” diyerek yalana ayak uydurdu.

Eltileri arabaya binip yola çıkarken tek başına bahçede kalan Beritan ne yapacağını bilemedi. Kocasıyla burada mı kalacaktı ya da geç saate kadar kalıp sonra beraber eve mi döneceklerdi, bilmiyordu.

“Beritan, oğlun seni babasına şikâyet ediyormuş?”

Kamil amcasının sesini duyan kadın toparlanarak adama döndüğünde içtenlikle gülümsedi. Mecburen yanına gitmesi gerekti. Kamil Bozdağ’ın yanına vararak, onu izleyen kocasını görmezden gelmeye çalıştı.

“O da fırsat arıyor şikâyet etmeye.”

“Bildiğin senden şikâyetçi.”

“Baya şımarmış, kulağını çekmem gerek,” diyerek şakayla muhabbete devam etti.

“Hele bir çek kulağını. Hele bir çek...” Kızı gibi gördüğü kadını tehdit ederken bir an bile çekinmedi Kamil Bey. Mirhan şımarık bir çocuk değildi. Sadece her çocuk gibi yaramazdı.

“Bari sen yapma, Kamil amca, ömrümü yedi.”

Şerwan konuşan karısını ve ortağını izlerken sessizce bekledi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan'ın ısrarla ona bakmaması sabrının sonunu getiriyordu. Şeytan diyordu kolundan tut odaya götür, görmezden gelen gözlerini sabaha kadar kendine sabitle. Ağzının payını dudaklarıyla ver. Ne yazık ki şartlar el vermediğinden yerinde kalmaya devam ediyordu.

“Çocuk bu, elbette canınıza okuyacak. Elizan günlerce bizi uyutmazdı.”

“Keşke uyutmasa ona da razıyım. Yeter ki yemeğini düzgün yesin.”

İsyanla konuşması yaşlı adamı güldürdü. “Suç babasının, oğluna kızsı yemeğini yer öyle değil mi?”

Kamil Bey suçu Şerwan'ın üzerine yıkınca kadın gözlerini kocasına çevirdi. Şerwan'ın kara gözlerini üzerinde fark eden kadın güçlkle yutkundu. Sabahki tartışmalarından sonra ilk defa karşılaşmışlardı. En az kocası kadar ne yapacağını bilmiyordu.

Kamil Bey karı kocanın arasında hissettiği soğuk rüzgârla gerilemiştir. Yalnız kalmaları gerektiği kanaatine vararak, Mirhan'ı alıp yavaşça yanlarından ayrıldı.

“Doğru diyorsunuz, Kamil amca. Suç babasının.” Giden adamdan cevap alamayan Beritan fark etmedi bile. Gözleri hâlâ kocasının üzerindeydi.

Yaşlı adamdan beklediği cevap kocasından geldi: “Zaten bu konuda hep suçlu olan babası, değil mi?”

“Estağfurullah ağam bu konuda da suçlu benim.”

“Yok efendim suçlu benim. Aman Beritan Hanım sizin suçunuz yok.” Sakin sesinin altında ince bir alay vardı adamın, bu sefer öfkelenmeyecekti. “Sizi hiçbir konuda suçlu görmemeliyiz. Maazallah yine gitmek istediğinizi haykırırsınız birilerine.”

Öfkelenen Beritan'ın burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu. Sinirlendiğini gören adamın keyfi yerine geldi. Bu çok iyiydi, biraz da onun canı sıkılsın istedi.

“Ne yani eski konuları yine masaya mı yatıralım?” dedi Beritan öfkeyle. Aynı konuları açıp yine kavga mı etsin istiyordu?

“Seni masaya yatırmayı tercih ederim, Beritan!” cevabını verdi Şerwan Eroğlu.

Aldığı cevap karşısında sersemleyen kadın endişeyle etrafına baktı. Yanakları çok allanmıştı. Etrafta kimse yoktu, koca bahçede

ikisi tek kalmıştı.

şerwan endişeyle etrafını izleyen karısını kolundan tuttuğu gibi kiş odasına götürdü. Arkasından kapıyı kapatarak karısını duvara yasladı. Endişesi yok olan kadının öfkesi yeniden alevlenince şerwan'ın g lesi geldi. Ona kötü baktığı zaman bazen çok tatlı oluyordu. Nitekim bunu karısına söylemeyecekti. Sevimli edasının tadını çıkarmak için sinirlendirmeye devam etti.

“Hadi içinden geçeni dışa vur, korkma.”

“Hah, korkmakmış. Haklı olduğum şeyden niye korkayım ki?”

şerwan elleri cebinde kadını duvara zamlk gibi yapıştırıncaya dek vücuduna kendi vücuduyla baskı uyguladı.

Nefes almak için gözlerini yumdu Beritan. Kokusundan uzakta günler geçirmişti. şimdi ise baş başa, dip dibelerdi. Nihayet... Nefesini kesen adama, nefesini sunacak kadar çok seviyordu Beritan Cıbran.

“Ben de onu söylüyorum, dışa vur.”

“Dışa vurulacak bir şey yok.” Bu kadar yakından neyi, nasıl dışa vurabilirdi ki? Dışa vuracağı tek şey dudaklarında bitireceği  zlem-di.

“İ indekini söyle, dışa vur.”

“Söylenecek bir şey yok.”

“Var...var...”

Beritan bir an bekledikten sonra gerçeği itiraf etti. Aslında saklamasına gerek yoktu. Hem dediği gibi neden içinde bırakıp kendi canını sıksındı ki. şerwan'ın canı sıkılsın, daha iyiydi.

“Aslında var ya tam da şu anda yüzünün ortasına bir yumruk  akasım var.”

şerwan tek kaşını kaldırdığında yaptığı hatayı fark etti ve hemen ardından d zel-tti. “Tabii... Tabii sen böyle bir şey dememi beklerdin, değil mi?” Oyuna getirilmişti. Gafil avlanmıştı.

“Demek içinden geçenler bunlar. Yapmak istediğin bu mu yani?”

Beritan isyanla soludu. “Hayır, seni denedim.”

“Denemedin söyledin.”

“Denedim seni, şerwan. Tepkini  l t m.”

“Denemedin,” diyen adam çenesini eğerek, dudak hizasına ka-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dar indi. .

“Denedim diyorum sana,” diyerek yalanını devam ettirdi Beritan. Bu oyuna gelmeyecekti. Gelmiş olduğu oyundan, zarar görmeden sıyrılacaktı.

Dudağının kenarı ağır ağır kıvrıldı. “Sen var ya?”

“Ben ne?”

“Hayatımda tanıdığım en berbat yalancısın.”

“Yalancı değilim!”

“Yalancısın hem de kötü bir yalancı.”

Alt dudağını yaladığında onu heyecanla bekleyen bir çift göz gördü. Az öncesine kadar birbirlerini öldürecek hiddete sahipken şimdi yakınlaşmak için yalvarmaya bile razıydılar. Şerwan buna son veren taraf oldu. Dudaklarını karısının dudaklarına bastırdı, Beritan büyük bir hevesle kabul etti. Kısa bir süreliğine geri çekilen adam karısını uyarmayı ihmal etmedi.

“Bir daha bu kadar uzun süre uzak durursan, sana hayatının cezasını veririm!”

“Cezaların genellikle ödül oluyor.” Gerçeğini dile getirdiğinde kollarını kocasının boynuna sarıp keyifle gülümsedi Beritan.

“Eh bu da bizim bahanemiz olsun,” diyen Şerwan Ağa özlediği kadınla tekrar birleşti. Onları ayıracak kimsenin gelmemesi diledi. Buradan çıkmak kolay olmayacaktı.

Bölüm 11

Ya Bilmediklerin

Hayat her şeye rağmen güzel geçiyordu. Mutlu olmak aslında kolaydı. Zorlaştıran bir nevi bizdik. Zorlaştıran insanoğlunun ta kendisiydi. Önümüze bakıp mesul olduğumuz hayata adanmış kendimizi, mutlu olmak daha kolay olurdu.

Küçük formüller büyük mutluluklar icra ediyordu.

Elizan kendini şu an mutlu hissediyordu. Serhad ile ne kadar gizli kapaklı görüşmeler de yaptığı şeyden pişmanlık duymuyordu. Aksine onu tanımak istiyordu. Serhad'ın da onu tanımak istediğini biliyordu ama neden geri çekildiğini bir türlü anlamıyordu.

Beritan'ın onlar için getirdiği yemeği midesine iştahla indirirken, Serhad'ın onu izlediğini fark etti. Hiçbir zaman yemek yerken utanmazdı. Yanındaki kim olursa olsun. Serhad'ın bakışlarını görünce birazcık utanmıştı. O da birazcık...

“Ne oldu?”

“Çok hızlı yiyorsun.”

“Ben öyle yemek yerim.”

“Yok, yemene bir lafım yok da boğulmandan korkuyorum.”

Kıkırdayan kız etinden bir parça daha alıp afiyetle yerken gerçeği adama itiraf etti: “Daha hızlı yerim de sana ayıp olmasın diye hızımı biraz düşürdüm.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Höh...” diyen Serhad şaşkınlığını gizlemedi. “Bu düşürmüş halin mi?” Suyunu alıp bir dikişte bitiren Serhad Eroğlu genç kızı süzmeye devam etti.

“Tabii ki normalde çiğnemedi yutan tiplerdenim.”

“Peki, kilo alan tiplerden misin?”

“Sence?” diye sorarken göz kırptı genç kız.

Vücuduna kısa bir göz attığında kesinlikle mükemmel vücudunun kilo almadığını fark etti. Fit ve güzel bir vücuda sahipti. “Hayır,” dedi hızlıca.

Yemeğini bitirdikten sonra tepsiyi kendinden uzaklaştıran Elizan elini karnına doğru götürerek sıvazladı. “Baya yedim be.”

“Afiyet olsun, dokunmasın.”

“Yok yok yerinden gayet memnun.”

Gülümseyerek rahatlığını izleyen Serhad onu gün geçtikçe daha zor çözer olmuştı. Deli dolu bir kızdı. İstedığı gibi konuşup rahatlığından ödün vermeden her şeyi yapıyordu. Yanında bir erkek var diye kendini kasan kızlardan kesinlikle değildi. Herkese deli gözüyle bakıyordu ama aslında o herkesten daha deliydi.

“Çok rahat bir kızsın, etraftaki insanları hiç umursamıyorsun.”

“Neden umursayayım? Etrafımdaki insanları takıp neden canımı sıkayım?”

Bakışlarında doğal bir ifade vardı. Serhad ile yeni bir münakaşaya gireceklerdi.

“Bazen çevrendeki insanları umursaman gerek.”

“Saçma,” diyen genç kız ayaklarını öne doğru hafifçe uzatıp sağ bacağına sol bacağının üzerine koydu. Ayaklarını hafifçe sallarken kafasını yana eğdi. “Benim çevrem aptal insanlarla örülü.”

Kendinden emin tavrına güldü Serhad. “Sen de pek normal sayılmazsın.”

“Serhad Ağa,” diyerek ciddi tavrına büründü Elizan. İyi dinlemesini, net anlamasını istiyordu. “Ben özgürlüğü seven bir kıyım. Kim ne demiş takmam. Bu hayat bana keyfimce yaşamam için bahşedildi. Benim hayatıma ağzıyla müdahale edecek insanları umursayarak geçiremem. İstedigimi yapar, devam ederim. Başkalarının laflarına göre hareket etmem.”

“Elbette öyle.” Lakin Serhad’ın savunduğu bu değildi. “Hayat

senin hayatın ama bazen hatalarını düzelten insanları dinlemelisin.”

“Belki de hata onlardadır.”

“Hatan...”

Elizan sözünü kesti.

“Hata yapmadığın halde yaptıklarını hata olarak gören, hata olarak addeden binlerce insan var. O yüzden bırak kendi hatalarımı kendim fark edeyim. Başkalarının beni yönlendirmesine ihtiyacım yok. Kullandığım bir beynim var. İdrak edebiliyorum her şeyi.”

Tek kaşını havaya kaldıran Serhad genç kıza doğru hafifçe yaklaştı. Adamın yaklaşmasıyla heyecanlanan Elizan ne yapacağını şaşırırken eli hemen yanında duran bardağa çarptı. Düşecek bardağı son anda tutan Serhad, su bardağını alıp daha dikkatli bir yere koydu. “Ben sana o bardağın orada olmaması gerektiğini söylüyorum. O bardak aslında tam olarak burada olmalı.” Genç kızdan biraz daha uzakta bir yere koydu.

“Eğer o bardak senin bıraktığın yerde kalırsa çarpar kırarsın ve cam parçaları bir yerini kesebilir, senin de canın yanar. Ben bu hatanı sana söylüyorum. Neden, çünkü seni düşünüyorum. Bu yanlış bir şey değil. Bu aksine güzel bir şey.”

Bilmişlikle gülümseyen Elizan bu sefer adama doğru yanaştı. Uzakta bıraktığı bardağı alarak az önceki yerine koydu. Koyarken de düşürdü bilerek. Tek kaşını kaldırıp adama bakarken kendi bildiğini okudu. “Eğer bu bardak düşüp benim canımı yakmazsa, ben kendim de bir şeyler öğrenmiş olmam. Bu bardak benim canımı yakmalı ki o hatayı bir daha ben yapmayayım. Kendim bunu fark etmeliyim.”

Derin bir iç çeken Serhad sırtını duvara yaslarırken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yani illa benim diyorsun.”

“İlla ben demiyorum. Yanlışlarımı da doğrularımı da kendim öğreneyim, diyorum.”

“Hem bencilsin hem de özgürlüğüne düşkün birisin...”

Kıkırdayan Elizan bardağı düzeltip kendinden birazcık daha uzaklaştırarak adama bir gerçeği daha itiraf etti.

“Benim diğer adım Hürriyet.”

“Ne?” diye sordu Serhad. Onunla alay ediyor olmalıydı.

“Duydun işte, Hürriyet göbek adım.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Baban seninle kafa buluyor herhâlde.”

“Hayır, oğlum,” derken ayaklarını oynattı Elizan. Serhad’a yan bir bakış atarken derin bir nefes aldı. “Babam bu dünyada her şeyi satın alabilirsin ama özgürlüğü satın alamazsın, demişti. Adımı Hürriyet koydu. Özgür olmam için.”

“Yani senin adın Hürriyet Elizan Bozdağ mı?” Vay be, aşırı havalı duruyordu.

“Evet.” Cevabında gurur dolu bir ifade vardı kızın.

“Elizan’ın anlamı ne?” İlk defa sormak aklına gelmişti Serhad’ın.

“Uzaktan duyulan ezan sesi!”

“Vay... Ezan ve Hürriyet yan yana!” diye hayran kalmış bir sesle fısıldadı Serhad. Bir insan hem ismiyle hem yüzüyle hem kalbiyle bu kadar güzel olabilir miydi? Bu bütünlük muazzamdı.

“Ben de çok seviyorum.”

“O zaman tüm kızlara Hürriyet denilmeli.”

“Bence de kızlara özgürlük şansı tanınmalı.”

Ayaklarını uzatarak gözlerini üzerinden çekmeyen Elizan’a döndü. Farklı olduğunu biliyordu ama bu akşam bir kez daha onun diğerleri gibi olmadığını anladı. Bu farklılığı inanılmaz çekici kılıyordu.

“Sen özgür bir kızsın.”

“Hayır, tam olarak özgür değilim.”

“Neden?”

“Şu an sana sarılamıyorum mesela. Bu özgürlük değil!”

Alt dudaklarını ağzının içine alıp ısırırdı. Hınzır ifadesiyle göz kırparak sordu Serhad: “Bana sarılmak mı istiyorsun?” Hissettiği heyecanı dışa vurmamak imkânsızdı. Elizan gibi mükemmel bir kız ona sarılmak istediğini itiraf ediyordu.

Elizan ustalıkla bakışlarının etkisinden kendini kurtarıırken, kızarmamak için konuyu değiştirmeye çalıştı. Serhad’ın dikkatini dağıtacak ve ona bu konuşmayı unutturacak bir şeyler olmalıydı.

“Bak bu senin deyimimle hata olur.”

“Sarılmak neden hata olsun ki?”

“Bana göre hata değil, başkalarına göre hata. Sarılmamız yanlış. Sonra sizin deyiminizle; yanlış anlaşılmalara ortaya çıkıyor.” Sarılsa

da arkadaşça sarılmayacağı için bütün yanlış anlaşılmalara da kabuldü.

“Bir insanı görünüşüyle ya da hatalarıyla yadırgayamazsın.”

“Ben yadırgamam. Ama başkaları yadırgar. Onun için diyorum ya sana; ben kimseye göre gitmem, istediğimi yaparım!” Bu konuda anlaşmaları gerekti. Serhad’ın net anladığına kuşkusu yoktu. Belki farklı görüşlere sahip olduğundan kabul etmeyebilirdi ama bu anlamadığı anlamına gelmezdi. Ki Serhad kabul etmiyor da değildi.

“Yanlış yapıyorsun ama.”

“Ne yanlış?” Anlamayan Elizan ilgiyle sordu. Serhad’ın olumlu olumsuz düşüncelerine ilgisi vardı.

“Ben kimseyi umursamam dedin. Öyle değil mi?”

Kafasını sallayan Elizan dudaklarını yalayarak, “Öyle,” diye onayladı.

“Ama bana sarılmak isterken, hata yaptığınızı düşüneceklerini söyledin. Bir nevi onları umursadın.”

“Dışarıdaki insanları umursamam, Serhad ama senin ailen farklı. Burada evinizde seni kötü bir duruma düşürecek bir hata yapmam. O kadar da değil.” En azından babasının yanında bunu yapacak değildi. Gerçi babası onu hiçbir zaman kısıtlamamıştı. Bir babanın yanında nasıl hareket edeceğini de iyi biliyordu Elizan. Gerek annesi gerek babası olsun ona öğrenmesi gereken her şeyi öğretmişti. Gerisini kızlarına bırakmışlardı.

Serhad bacaklarını kendine çekip bağdaş kurdu. Düşüncelerini değiştirmek istedi. Elizan adamı izlemeye devam ederken bu konunun kapanmasını istedi. İleride ne yapacaklarına karar verirdi.

“Dostoyevski okudun mu hiç?”

“Kim okumaz ki?”

“Doğru ya kim okumaz ki. Ama herkes o adamın hayatını bilmez. Ya da hatalarını.”

“Ne hatası?” dedi Elizan. Bu konu dikkatini epey çekmişti.

“Adam tam bir kumarbazdı mesela. Kumar bağımlısıydı,” derken gülümsedi Serhad. “Kumarbaz olmasına rağmen kimse onu okumaktan vazgeçmedi. Ya da kimse onu yadırgamadı. Hataları olsa da kendini geliştirdi, sevdirdi. Senin sorunun ise çok farklı...”

Konunun hâlâ kendisinde olmasına şaşırmadı Elizan. Keza

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Serhad peşini bırakacak gibi görünmüyordu. “Benim sorunum neymiş?”

“Senin sorunun hataların yüzüne çarpılırsa sevilmemekten, sürekli eleştirilmekten korkman... Mükemmel olmayı seviyorsun ama hata da istemiyorsun!”

Tezlerini savunmaya ikisi de kendini adanmıştı.

“Hata yaparsan mükemmel olamazsın.”

“Hata yapmazsan mükemmel olamazsın, Elizan!”

Genç kız karşısında duran adamın aklını küçümsememeye çalıştı. Haklıydı. Hayatı boyunca hep başarılı olmaya, elinden geldiğince hata yapmamaya çalıştı. Yaparken de kendi hatalarını kendi düzeltti. Kimsenin onu düzeltmesine izin vermedi. Onun hayatında hata yapmak yoktu. Hata her zaman düşürdü. Lakin Serhad haksız değildi. Sıfır hatanın olmadığı bir karakter yontulamazdı. Fakat hâlâ kendi tezinin arkasındaydı. Kendi hatalarını fark etmezse hep başkalarının fark etmesine izin vermiş olacaktı.

“Hata yapmaya teşvik ediyorsun beni şu an, farkında mısın?”

“Hata yapmaktan korkma diyorum sadece.”

İkili aynı anda gülümseyince Elizan derin bir nefes aldı. Bu konuşma aslında iyi olmuştu. Sarılma mevzusunu unutturmuştu. En azından genç kız öyle düşünüyordu. Serhad şimdilik rafa kaldırmıştı. En kısa zamanda yine ortaya çıkarmaktan zevk duyacaktı.

Elizan, “Dostoyevski dedin de,” derken sürahiyi eline alıp bardağına su doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra onu merakla bekleyen adama döndü. Sohbetin seyri edebiyat dünyasına açılmıştı bir kere. Düşüncelerini de öğrenmek istedi. “Franz Kafka öldükten sonra ünlenen yazarlardan biri.”

Serhad tebessüm ederek sohbetine katıldı. “Friedrich Schiller yazarken elmadan ilham almış. Yani masasında mutlaka bir elma bulundurmuş, onu koklar ve ilham almış.”

Gözleri şaşkınlıkla açılan Elizan bunları bildiğine şaşırды. Gerçi o da çoğunu bilmiyordu ama dışarıdan serseri gibi görünen adamın edebiyatla bu kadar iç içe olması onu epey şaşırtmıştı.

“Evet, onu biliyorum. Peki, Cemal Süreya?” diye sordu Elizan. Onun hakkında ne bildiğini merak etti.

Bilmişlikle gülümseyen Serhad hafifçe kasıldı. “Yazmaya çok

küçük yaşlarda başladı ve en ilginç yanı ise gürültüsüz yazamıyor. Gürültülü ortamlardan ilham alan bir adam. Evinde yazarken ya radyoyu açarmış ya da televizyonu. Ancak öyle odaklanabilirmiş.”

Keyfi yerine gelen genç kız daha çok sormaya başladı. “Victor Hugo?”

“Ah! Sefillerin yazarı...” dedi Serhad bilmişlikle.

Saçlarını artistik bir hareketle geriye atınca Elizan alt dudağını ısırdı. Bu adama sarılmak yasak olmamalıydı. O utanmayı bilmezdi. Ama şu an ona sarılmaktan korkuyordu. Geri çekilir diye utanmıyordu.

Daha çok yazar sorup hepsine dair gerçek bilgileri edinen Elizan sayesinde bilmediklerini öğrenmişti Serhad. Ağabeylerinin bu durumundan haberleri var mıydı, bilmiyordu ama öğrenmelerini isterdi. Onunla gurur duymalarını isterdi.

Şerwan Ağanın sürekli şikâyet ettiği adam kesinlikle bu değildi. Okulda kız kardeşi için sürekli kavga çıkartan adamın bu adam olduğuna inanmıyordu. Ağabeylerinin sürekli isyan ettiği Serhad

Eroğlu kesinlikle bu olamazdı. İnanmanın kıyısından bile geçemedi. “Serhad,” diye hayretle nidasını attığında gördüklerinin etkisinden hâlâ çıkamamıştı. “Sen gerçekten çok akıllı bir adamsın. Neden bunu herkese göstermiyorsun?”

“Lazım olunca kullanırım çünkü,” diyerek tebessüm etti genç adam.

Serhad Eroğlu insanları yanıltmaya bayılırdı...

Dün gece duvarların yıkılmasıyla araları düzelen Şerwan ve Beritan'ın yüzü gülmeye başlamıştı. Gece çiftlikte kalmış, sabah kahvaltısından sonra eve dönmüşlerdi. Ardından Beritan oğlu ve kocasıyla hazırlanmış babasının evine bırakılmıştı. Babasının evine kocası sayesinde gülen yüzüyle gitmesi içini ferahlatmıştı. Botan için hastaneye gidecekti ama babasının evinden döndükten sonraki gün gitmeyi düşündü. En azından kocası da şüphelenmezdi.

Şerwan Ağa kardeşi Neçîrvan'ı ve Botan'ı çiftliğe göndermiş, Vedat ile şirkete geçmişti. Misafirleri için çiftliğe tekrar gelen gelin-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

lerin arasında dün gece babasının evinden dönen Ezo da vardı. Ezo eltileriyle beraber kaynanasının yanında yerini almıştı. Elizan'ı alan Botan okulunu görmesi için götürmüştü.

Jiyan babasının evinden dönen yengesiyle konuşuyordu. "Teyzem nasıldı?"

"İyiymiş senin de gelmeni bekledi." Ezo solgun görünen görünmesini süzerken tedirginlik hissiyle dolmuştu. Jiyan pek iyi görünmüyordu. Ne kadar saklamaya çalışsa da anladı Ezo.

"Zübeyde abla burada, sonra gideriz. Kızlar nasıldı?" Renk vermemeye çalıştı Jiyan. Şu an için kimseye anlatacak kadar sağlıklı hissetmiyordu.

"İyilerdi, hepsinin size selamı var. Elif seni aramamı istedi. Gelmezsin diye aramadım." Sorma isteğini bastırarak konuşmaya devam etti Ezo. Jiyan biraz daha karşısında bu denli solgun konuşursa soracaktı.

"Arasaydın da gelemedim. Elizan tek kaldı."

"Doğru ya, gitti mi okula?"

"Evet, Botan ağabeyim gelip aldı onu. Okulunu görüp gelecek yarın başlayacak sanırım."

Okula başlamasını Ezo da istiyordu. Son senesiydi ve geç kalmasını istemiyordu. Gerçi evde kaldığı sürece testlerini çözüyor, çalışmasına ara vermiyordu ama yeni bir okula başlayacaktı. Ortama alışması kolay olmayacaktı.

"Botan olayında son durum ne peki?"

Göz kapakları yorgunluktan kapanmaya meyilliydi Jiyan'ın. "Aynı, daha bir şey söylemedi annem. Ne zaman söz kesmeye gideriz bilmiyorum," dedi omuz silerken. Şu an ne düşüneceğini bilmiyordu. Ya da ne yapacağını?

Ezo artık tahammül edememiş, nihayetinde soruyu yöneltmişti: "Senin neyin var?" Soruyu sessizce sorduktan sonra odayı taradı. Bermal ve Zilan da kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. İkisinin konusu ise Beritan ve Şerwan'ın kavgasıydı. Ne durumda olduklarını bilmiyorlardı. Çünkü geldiklerinde Beritan ve Şerwan da eve gitmek için yola çıkmışlardı. Tek dilekleri aralarındaki buzun çözülmesi olmasındı.

Kafasını çeviren Jiyan yarım yamalak cevap verdi. Ezo'nun so-

racasını biliyordu. “Yok... Yok bir şeyim.”

Çok şey vardı; uzun bir aradan sonra Caner mesaj atmıştı. Babası öldükten sonra çoğu şeyden uzaklaşan Jiyan doktorun desteğini de reddedip tek kalmıştı. Aylarca telefonunu kapatıp mesajlarına cevap vermemişti. Sonrasında da Caner mesaj atmayı kesmiş, uzaklaşmıştı.

Kendini kötü hissetmişti. Lakin olması gereken buydu. Fakat yine mesaj atması genç kızın hislerini canlandırmıştı. Caner’e âşık değildi, sadece yakınlığı hoşuna gidiyordu.

İşin daha çıkmazı ise babasının cenazesinden sonra sürekli yan yana, göz göze geldiği Kemal Cibran idi. O adamla sürekli karşılaşmışlardı. Ağızdan ağıza yayılan birkaç dedikodu kulağına ilişmişti. Dedikodudan ziyade sağlam kaynaktan gelen gizli bir bilgiydi. Fakat yine de inanmamıştı Jiyan. Kemal’in evleneceği kadın Jiyan Eroğlu olamazdı. O Kemal’in yanında kendini çirkin hissedirdi. O adama yakışmazdı. Jiyan kendisini güzel bulmuyordu. Onun yanında yetersizdi işte. Kalbi adamı istemeye kalkışsa da mantığı hemen yok ediyordu. Jiyan ve Kemal imkânsızdı.

“Jiyan bak ben bilirim. Öğrenmeden de bırakmam. Bu haline ne, neyin var?”

Yengesine Caner ile konuştuğunu nasıl söyleyecekti. Beritan biliyordu ama Ezo bilmiyordu. Fakat anlatmasa ve yengesi sonradan öğrenirse aralarının bozulması muhtemeldi.

“Sonra anlatırım olur mu? Önemli...”

Anlayışla karşılayan kadın kabul etti. “Ne zaman istersen.”

Sohbetlerine ara veren iki kadın diğerlerine katılarak sohbete ortak olmuşlardı. Konu tekrar düğüne kaydırılınca kesin bir karar verildiğini fark etti Ezo. Tek isteği bir an önce şu düğünün geçip gitmesiydi.

“Yarın akşam sözü kesmeye gideriz.” Gönülsüzce verdiği kararı bildirdi Zozan Hanım. Daha fazla kaçamamıştı. Olmayacak umuyla tutuştuğu evlilik kız tarafının kabul etmesiyle son bulmuştu. Dicle, Agir Ağa gelecek, dediği an bitmişti.

“Gidelim tabii. Hatta herkes gelsin, şu düğünü Botan için güzelleştirelim.” Bir cenaze zaten bu evden çıkmıştı. İkinci bir cenaze daha çıksın istemedi Zübeyde.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Delal Sultan araya girdi. “Gönlündeki kadın olsaydı düğününü yapmasak gıkı çıkmazdı.” Gözleri bir noktaya dalmış, sesi kederli çıkmıştı. Oğlunun her gün yandığına hep beraber şahit olacaktı. Biyolojik annesi değildi ama Botan elinde büyümüştü. Bütün çocuklar gibi. Kendi evladının yanışını izliyordu bir nevi.

“O da kısmet, Delal. Canınızı sıksanız da değişen bir şey yok.”

Zozan Eroğlu iç çekerek tespihini çekerken sabır diledi. “Eğer Agir gitmeseydi... Böyle olmayacaktı. Benim oğlum da hayatını karartmazdı. O kıza da üzülüyorum.”

“Öyle deme, Zozan. Hepimizin bir zamanı var.”

“Öyle öyle ama ölüm çok ağır, Zübeyde. Gitmesi...” Konuşması yarım kalmıştı.

Ruh hali zaten bozuk olan Jiyan annesinin yanında daha fazlasını duymaktan kaçınarak dolu gözleriyle odadan kaçarcasına çıkmıştı. Zilan dayısını özlüyordu. Ezo baba dediği adamı unutamıyordu. Bernal babası gibi seven adamı daha tam anlamıyla tanımadan gittiği için üzülüyordu.

Agir Ağayı herkes çok özlüyordu...

“Gelin girmemiş ev olur ama ölüm girmemiş ev olmaz, demişler Zozan. Hepimizin sırası var. Şu an yapman gereken hayatına devam etmek. Çocukların için. Bırak Botan ne yapmak istiyorsa yapsın. Sen ayağa kalk artık. Bu halin çocuklarını korkutuyor.”

Zozan Eroğlu elbette ayağa kalkacaktı. Kalkmıştı da, ta ki Botan tüm kanadını kırıp onu yere serene kadar. Hangi anne oğlunun mutsuzluğunu isterdi? Nasıl göz göre göre kabul ederdi bunu?

“Yapacağız, yarın akşam sözü keseceğiz. Bir haftaya nişanı yaparız. Gelini çok bekletmemek gerek. Rahmetli gelin ne kadar çabuk alınırsa, huzur o kadar kaçmaz, derdi. Düğünü bu ay yaparız.” Hükmünü sert sesiyle bildirdi Zozan Hanım.

Odadakiler şaşkınlıkla onu izlerken fikrini bu kadar çabuk değiştirmesine şaşırmışlardı. Ancak kimse erken değil mi, demeye cüret etmedi. Zozan Eroğlu hükmü bir kere bildirirdi. Eski otoriter kadın geri geliyordu. Dicle bu eve gelmeden Daye Zozan ayaklanmalıydı. Yoksa konak ilk çatışmalarında yıkılacaktı.

Ev halkı çiftliği tekrar gezmeye çıkmışlardı. Bağları gezdikten sonra dinlenmek için bahçede oturmuşlardı. Masanın etrafında top-

lanan kadınlar çiftlikte olmanın tadını çıkarıyorlardı. Botan ile okul işini hallettikten sonra Şilan ile beraber çiftliğe dönen Elizan etrafta keyifle geziyordu.

Zübeyde iki kadına sürekli burada kalmalarını öneriyordu. Eğer Kamil'in işinden ötürü sıkıntı olmasa çiftliğe yakın bir yerde ona ev yapmasını isterdi. Buranın havasını sevmiş, sakinliğinden ve sessizliğinden huzur depolamıştı.

"Daye."

Nêçîrvan'ın sert sesini işiten bütün kulaklar, bedenlerini adama çevirmişti. Ancak öfkeli görünen Nêçîrvan Eroğlu kimseye bakmıyor, gözünü annesinin üzerinden ayırmıyordu. Neye böyle sinirlenmiş olabileceğini düşünen ev ahalisi merakla konuşmasını bekledi.

"Ne oldu, oğlum?"

"Konuşmamız gerek. Sen de gel, Delal Sultan."

Annesini beklemeden kış odasına geçti. Zozan Hanım şaşkıncı. Delal ile göz göze gelmiş, ne olmuş olabileceğini kafasında tartmıştı. En az dostu kadar merak ve endişe içinde kaldı.

Masanın üzerinde çalan telefona uzanırken Zilan ile göz göze geldi Ezo. Ne olduğu hakkında hiç kimsenin bir bilgisi yoktu.

Zozan Eroğlu bir şey demeden Delal ile oğlunun arkasından giderken diğerleri bahçede kalmıştı. Elizan ve annesi göz göze gelmiş, sessizliklerini koruyarak beklemişlerdi.

Şilan ablasının yanına gidip kısık seste sordu: "Ne oluyor?"

"Bilmiyorum ki..." diye cevapladı Jiyan. Bir an aklına Caner'in tekrar ağabeyiyle konuşmuş olduğu girdi. Mesaj attığına göre tekrar istemeye geleceğim demekti. Jiyan içten içe ürktü.

Kapanan telefonda kumasının adını gördü Ezo. Geri arama yapan kadın neden aradığını merak etti. Aklı hâlâ Nêçîrvan'da idi. İçine düşen sıkıntıyı atmaya çalıştı. Nêçîrvan pek sinirli gelmez, annesini alıp gitmezdi. Onu genelde Şerwan yapardı. Söylemeye dili varmadığından susmakla kaldı.

Bermal'in, "Neden siniğli, Zilan?" dediğini duydu. Ama Zilan'ın cevabını beklemeden yanlarından uzaklaşarak Beritan'ın cevap vermesini bekledi. Baba evinde onu neden arıyordu ki?

"Ezo?"

Kumasının telaşlı sesini duyunca kaşlarını çattı. "Ne oldu, Be-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ritan?”

“Aklımı kaçırıyordum. Neden hiç kimse telefonunu açmıyor?”

“Beritan ne oluyor?” Kumasının telaşı Ezo’yu endişelendirmişti. Aklı Şerwan’a kaydı. Sabah ikisi beraberlerdi. Şerwan’a mı bir şey olmuştu? Elini kalbine bastırarak nefes almadan konuşmasını bekledi.

“Ezo...” Titreyen sesini işitince gözlerini sımsıkı yumdu. “Kemal... Kemal, Jiyan’ı istemeye gelecek?”

Telefondan gelen haberle kadının ilk tepkisi, “Ne?” diye bağır-mak oldu. Böylece bahçedeki herkesin dikkatini üzerine çekti. Arkasını dönen Ezo’nun yanına Jiyan telaşla varmış, endişeyle yüzünü incelemişti.

“Ne oldu, Ezo?”

İşaret parmağını kaldırıp beklemesini isteyen Ezo ondan da uzaklaştı. Nêçîrvan biliyordu. Ondan annesiyle konuşacaktı. Olayı şimdi çözmüştü. Bu kızgınlığın sebebi, kız kardeşini istemeye gelecek olmalarıydı.

“Evet, bizimkiler Jiyan’ı üzmesinler diye haber vereyim dedim. Ben birazdan eve döneceğim. Şerwan’a gelip beni almasını söyleyecektim. Bu sırada bilip bilmediğini öğrenecektim ama erken döndüğüm için bir şeyler olduğunu düşünecekti. Baran beni bırakacak. Sen Jiyan’ı eve götür. Zübeyde ablalara ayıp olmasın şimdi bizimkilerin sağı solu belli olmaz.”

Nefes almadan konuşan kumasını dinleyen kadın aynı şeyleri düşünüyordu. Şerwan Eroğlu’nun öfkesi yeniden gün yüzüne çıkıyordu. Ezo ne diyeceğini bilemezken, Beritan’ın sesiyle kendine geldi:

“Sen... Sen Şerwan’ı ararsın, Ezo.”

“Tamam...”

“Görüşürüz evde.”

Kapanan telefona bir müddet baktı Ezo. Arkasında kalanları merakta bıraktığını hatırlayınca önüne döndü. Herkes ondan bir cevap bekliyordu. Gülümsemeye çalışarak telefonu havaya kaldırdı. “Beritan... Şaka yaptı da ona tepki verdim. Âlem bu kadın...”

Son cümlesinden anladıkları bir problemin olduğuydu. Kimse inanmasa da sessiz kalmayı tercih etmişlerdi. Nasılsa kötü haber tez

yayıldı. En azından kötü bir haberin olmaması umutlarıydı.

Zilan'ın neler oluyor bakışına olumsuz anlamda kafasını salladı. Hiç iyi şeyler olmayacaktı. Jiyan'ı görmezden gelerek, misafirine döndü Ezo. "İçeriye girelim biz, Zübeyde abla. Belli ki bizimkilerin canı bir şeye sıkıldı."

"Belli Ezo belli," diyerek kızını kolunun altına aldı Zübeyde Hanım. "Hadi gel annecim."

Zilan ve Bermal misafirlerini alarak Şilan ile beraber içeriye döndüğünde Jiyan'ın kolundan tutup gitmesini engelledi Ezo. Görümcesine bakarken yutkundu. Aslında uzatılacak bir şey yoktu. Çünkü birazdan her şeyi öğrenecekti.

Jiyan iç yanaklarını ısırdı. Ezo'nun gözlerinde gördüğü korku aklını başından aldı.

"Kemal Cıbran seni istemeye gelecek!"

"Ne?" diye bağırın kızı yengesi avuç içini dudağına bastırarak susturdu.

Ela gözleri kocaman büyüdü Ezo'nun. "Hişt... Ağabeylerin bildiğini bilmesin. Beritan söyledi bana."

"Ben... ben... bilmiyordum... Yani ne..." Şuurunu kaybeden kızın dili dönmedi. Bundan birkaç saat öncesine kadar böyle bir ihtimalin olacağına inanmazken, şimdi Kemal'in onu istemeye geleceğini öğrenmek beynini dondurmuştu.

"Ezo..." dedi çaresizlikle. Caner'i, Ezo'ya anlatamadan Kemal Cıbran'ın haberini alıyordu.

"Sakin ol senlik... Yani senin bir suçun yok. Adam istemeye gelecek, bu çok normal bir şey. Kemal bu yani, tanıyoruz," diyerek kızı telkin etti Ezo. Hem Şerwan'ın dostuydu Hem Beritan'ın kuzeniydi. O bir yana Kemal çok karakterli, iyi bir adamdı. Ve o gönlünü Jiyan'a kaptırmıştı.

"Ağabeylerim bugünden sonra onu tanımaz."

Ah, bu gerçeği göz ardı edemezdi. Konu Jiyan ve Şilan olunca ağabeyleri çok korumacı oluyorlardı. Kız kardeşlerini kimseyle paylaşmak istemiyorlardı.

"Eve gitmemiz gerek."

"Beni direkt buradan kaçırman gerek. Yine bir şey demelerini kaldıramam."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kafasını sallayan Ezo onu odasına gönderdi. Kendisi de misafirlerin kaldığı oturma odasına geçti. Gözüne ilişen Zübeyde ablasına baktı. O da telaşlı görünüyordu. Anlatmaktan başka bir çaresi yoktu. Keza yabancı biri değildi, ailedendi. Muhtemelen dakikalar sonra da öğrenecekti.

“Zübeyde abla bizim eve gitmemiz gerek.”

Bir sorunun olduğunu anlamıştı kadın. “Ne oldu, Ezo?”

İç yanaklarını ısırarak Ezo müjdeyi yarım yamalak verdi: “Kemal’in ailesi Jiyan’ı istemeye gelecekler. Bizimkiler delilendi yine.”

Şilan ve iki yengesi korku ve heyecanla ayağa kalkarken Zübeyde ve Elizan göz göze geldi. Beritan ve Kemal aşkından bu ailenin haberi yoktu. Boğazına takılan bir şeyler vardı ve kadın yutkunamıyordu. Beritan bu aileye kuma olarak gelirken görümcesi sevdiği adamın karısı olacaktı. Kuzeni olmasına rağmen daha sık karşılaşacaklardı. İkisinin bunu nasıl kaldıracağını bilmeyen kadın, Şerwan’ın bilip bilmediğini merak etti. Eğer biliyorsa kötü olacaktı bilmiyorsa daha da kötü olacaktı.

“Kamil amcan sizi götürsün mü?”

Şilan odadan kaçıp ablasının yanına giderken Ezo sesini çıkarmadı. Zübeyde Hanıma cevap verdi:

“Zahmet olmazsa çok iyi olur. En azından bizimkiler Kamil amcaya karşı gelemmezler.”

Onaylayan kadın ayağa kalkarken odadan sessizce çıktı. Elizan sessiz kalırken Zilan alt dudağını ısırarak:

“Yine Jiyan’a kızmasınlar.”

“Şerwan kızarsa, kabul etmem.” Keskin sesi odada net duyuldu Jiyan’ın. Onun hiçbir suçu yoktu. Kemal’e gel beni iste diyen o değildi. Caner istemeye geldiğinde uyguladıkları muameleyi yapmalarını için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Zilan onay verirken Bermal de sessizce bekliyordu. Tam olarak neler olduğunu anlamamıştı. Zübeyde Hanım tekrar içeriye girdiğinde aceleyle konuştu: “Sen Jiyan’ı al git. Amcan kapıda sizi bekliyor. Nêçîrvanlar odadan çıkmadan gidin.”

“Teşekkürler, Zübeyde abla,” diyen Ezo odadan çıkarken geriye kalanlar çaresizlikle beklemeye başladı. Zilan’ın gözü kış odasına kayarken kocasının çıkmasını bekledi. Kemal bu ailede en sevilen

adamlardan biriydi. Lakin söz konusu kız kardeşleri olduğundan olacıklardan pek emin değildi.

Ezo, Jiyan'ı aldığı gibi arabaya bindirmişti. Şilan'ı annesini tek bırakmamak için çiftlikte bırakmıştı. Araba eve dönmek üzere yola çıkmıştı.

Jiyan pencereden dışarıyı izlerken, Ezo mahcup bir şekilde yaşlı adama baktı. Kamil Bozdağ'a karşı utanç hissetti. Yangından mal kaçırır gibi Jiyan'ı çiftlikten gizlice alıp eve dönmek, dışarıdan pek hoş görünmüyordu.

"Bakma kızım öyle, bizimkileri biliyorum."

"Öyle de Kamil amca böyle kaçmak..."

"Boş ver," diyerek gülümsedi yaşlı adam, rahatlatmaya çalışarak. "Ağabeyleri değil mi, biraz kız kardeşinin peşinden koşsunlar."

Ezo gülümserken Jiyan utançla başını eğdi.

Dikiz aynasından genç kıza bakan yaşlı adam babacan bir sesle genç kıza konuştu: "Senin küçüklüğünü bilirim, Jiyan. Senin kalbini de bilirim. Seni bildiğim kadar Kemal'i de bilirim. Eğer ağabeylerin kabul ederse, hiç tereddüt etme. Kemal ile olmaktan pişman olmazsın."

Jiyan'ın dudaklarından aniden bir inilti kaçırıldı. Utancından avuç içini yüzüne bastırıp saklanmaya çalıştı.

Ezo da öyle düşünüyordu. Lakin söz konusu Kemal değildi, ağabeyleriydi. "Ağabeyleri anlasa, bir sıkıntı çıkmaz, Kamil amca. Sorun onlar zaten."

"Nêçîrvan ve Botan yönünde korkunuz olmasın. Onlar Şerwan'ın vereceği tepkiden korktukları için, Zozan'la konuşmak istediler." Dikiz aynasından arkaya bakıyordu ve kendisine hâlâ bakmamakta ısrarcı davranan Jiyan'a konuştu: "Kemal, ağabeyinin en yakın dostu sonuçta. Öncesinde hayırlı bir iş için gelecekleri haberini verdiklerinde, Nêçîrvan benim yanımdaydı. Gayet normal karşıladı."

İmam Hüseyin Bey, Nêçîrvan'ı arayıp eğer akşam müsaitseniz Kemal Cıbran'ın ailesiyle hayırlı bir iç için geleceğiz, demişti. Hatta Şerwan Ağayı aramak yerine kardeşinin konuşmasını daha mantıklı buldukları için önce Nêçîrvan'ı aramışlardı. Eğer izin verirlerse geleceklerini söylemişlerdi. Nêçîrvan ailesiyle konuşup haber verece-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ğini söyleyerek Botan ile konuşmuştu. Kamil Beyin de fikrini almışlardı. Tek sorun Şerwan idi. Şerwan'ın diyeceklerini bilmiyorlardı.

Araba konağın önüne park edilmiş, iki kadın teşekkür ederek inmişlerdi. Şerwan Ağa hâlâ ortalıkta yoktu ve sesi soluğu çıkmıyordu. Ya hâlâ haberi almamıştı. Yahut hâlâ fırtınayı başlarına ko-parmaya gelmemişti.

“Evde kalayım mı, hanımlar?”

“Yok, Kamil amca. Sen onları orada sakinleştiren bizim için daha iyi,” diyen Ezo mahcup ifadesinden sıyrılamadı.

Kamil Bozdağ onaylayarak yola çıkarken Ezo ve Jiyan konağın kapısından içeri bezgin bir edayla girdi. Bahçede Beritan ve Mirhan'ı görünce asık suratları biraz düzelmişti. Mirhan ikiliyi mutlu etmişti. Jiyan yorgun adımlarla yeğenine doğru gidip sıkıca kollarının arasına aldığı anda önce yanağına bir öpücük kondurdu. Sıkıca sarılıp sıkıntısını atmaya çalıştı.

“Bizimkiler ne durumda?” Beritan'ın gözü Jiyan'da iken sorusu Ezo'yaydı.

“Kamil amca normal karşıladıklarını söyledi. Ama sorun işte Şerwan...”

Beritan sorunun kocasında başlayacağını biliyordu. Sabah babasının evine gittiğinde ailesi olayı anlatmıştı. Tabii Kemal'in ailesinin bu akşam geleceğini bilmiyordu. Kız kardeşi Berfin'in anlattıklarına göre Kemal, Jiyan'ı çok istiyordu. Bunun için baya beklediğini söylemişti. Beritan o eve girmemişti ama görünmesi eski âşığına gidecekti. Karısı olacak, çocukları olacaktı. Mutlu bir hayat Jiyan'ı bekliyordu. Çünkü Kemal gerçekten mükemmel bir adamdı. Onu üzmezdi, canını yakmazdı.

Öte yandan Kemal'in asıl aşkını ezelden beri bilen kocası vardı. Onu asıl korkutan buydu. Şerwan farklı düşünebilirdi. Eve haber vermesinin sebebi buydu. Eve hemen dönmesinin sebebi de buydu. Kocasının ne yapacağını bilmiyordu.

Dün gece araları düzelmişti. Sabaha kadar mutlulukla sarılan karı koca bugün yine bir kavgaya tutuşabilirdi. Beritan elinden geldiğince buna izin vermeyecekti ama Şerwan üzerine gelip onunla ilgili herhangi bir şey söyleyecek olursa, hayatının üzerine yemin edebilirdi ki Şerwan ile yollarını ayıracaktı. Bu konu ağza alınma-

yacak kadar hassastı.

Eroğlu konağında gün çökmüştü. Akşama kadar çıt çıkmamış, üç kadın diken üstünde beklemişti. Endişe dakikalar geçtikçe artmış, nefes almak zorlaşmıştı. Aranan telefonların ucunda, çiftliğin sakın olduğu haberinin gelmesi olumsuzluğa yorumlanmıştı. Ters gitme olasılığı yüksek olan her şey er ya da geç ters giderdi. Bu bir kanundu ve asla unutmamak gerekti.

Sabırsızlıkla erkeklerin eve gelmelerini beklerken oturma odasında oturan üç kadın çay içiyordu. Belki de korktukları şey olmayacaktı.

“Acaba biz mi çok abarttık?”

“Şerwan ağabeyimden bahsediyoruz, Ezo.”

“Yani belki gerçekten bir şey demez,” diyen Beritan oğlunu uyutmak için ayağında sallamaya başladı. Ancak oğlu uyumak yerine çay istiyordu. Mirhan’ın sevmediği diğer huyu ise oğlunun çay ve kahve hağımhsı olmasıydı. Ne zaman çay veya kahve görse hemen isterdi. Daha garibi şekersiz içerdi. Bu oğlanı çözmek onun için çok zordu.

Çay tabağına çayından iki yudumluk koyup kaşıkla soğutmaya başladı. Mızımızlanan oğluna çıkıştı. “Sabret, soğusun vereceğim.”

Jiyan inanmadı. Fırtına öncesi sessizlikti bu. Ne yapacağını da bilmiyordu. İki yengesi de ona sormamıştı. Sormalarını da istemiyordu. Çünkü nasıl bir cevap vereceğini bilmiyordu.

Bahçe kapısının açılıp kapandığını duyduklarında Ezo ve Jiyan inanılmaz bir hızda ayağa kalkıp gelene baktı. Şerwan, Nêçîrwan, Botan ve Vedat gelmişti. Oldukça gergin ve öfkeli görünen adamlara bakan gelin ve görümce göz göze geldi.

Jiyan korkuyla yerine geçip Beritan’ın arkasına sığınırken işaret parmağını ağzının içine alarak ısırırdı. Jiyan kadar iki kadın da korkmaya başladı. Diğerlerinin neden gelmediği merak konusuydu.

Ezo ve Beritan bakıştı.

“Bakayım mı onlara?”

“Evet, bir bak,” diyerek gitmeye teşvik etti Beritan.

Oturma odasından telaşlı adımlarıyla ayrıldı. Misafirhaneye doğru yol alan kadının kulağına dört kardeşin tartışması iliyordu. Ne konuştukları anlaşılmıyordu ama sakın olmadıkları belliydi. Ka-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

pıya yanaşan kadın seslerini duydu.

“Tamam da Kemal’i neden kabul etmiyorsun. Adam senin dostun, onu çok iyi tanıyorsun.”

“Olmaz dedim, Neçirvan. Konuyu kapat.” Şerwan’ın reddetmesi Ezo’yu şaşırtmıştı. Neden kabul etmiyordu ki? Çok sevdiği dostunu kız kardeşine layık mı görmüyordu?

“Bize bir sebep ver o zaman, Şerwan. Hepimiz de Kemal’in nasıl bir adam olduğunu biliyoruz.” Vedat sebebi isterken Ezo da kaynı kadar o sebebi öğrenmek istedi.

“Bak sen ne dersen kararına saygımız var. Oldu dersen de kabulümüz, olmadı dersen de kabulümüz ama ağabey neden kabul etmiyorsun?” Bu sefer konuşan Botan olmuştu.

Şerwan sebebi vermedi. Ezo konuşmasını beklerken kocası konuşmadı. Daha fazla beklemeyince içeriye girmeye kanaat vermiş, Neçirvan’ın sesini tekrar duyunca durmuştu.

“Jiyan da önemli. Kız kardeşimizin ne istediği daha önemli.”

“Elbette Jiyan’ın düşünceleri daha önemli. Lakin bir şey biliyorum ki olmaz diyorum, Neçirvan. Bana güveniyorsanız şimdilik sorgulamayın.”

Derin bir nefes alarak içeriye girdi Ezo. Herkesin ona dönmesiyle sakin kalmaya çalıştı. Bu konuşmaya şimdilik dahil olması yanlıştı. Sadece kocasını uyarması gerekti.

Şerwan’ın kara gözlerinden akan öfkeyle yüzleşince terledi Ezo. “Özür dilerim konuşmalara kulak misafiri oldum. Ama kız kardeşiniz içeride...” İşaret parmağıyla oturdukları odayı gösterdi. “Çok korkuyor. Geçen sene yaptığınız muamelenin aynısını yaşayacağından endişeli.”

Kocasını ve kardeşlerinin yüzündeki gerginliği görmezden gelmiyordu. Uyarmazsa aynı hataya düşeceklerinden adım gibi emindi Ezo. Önce kocasına baktı. “Sana eşin olarak,” deyip ardından kuzenlerine döndü. “Size de teyzenizin kızı olarak ricada bulunuyorum. Suçlamayın ve üzerine gitmeyin, yeterince korkuyor zaten.”

Ricasının anlaşılacağı umudu ve temennisiyle başka bir şey demeden odadan çıktı. Şerwan’ın bu konuda ona kızma ihtimali olasıydı. Yine de Ezo umursamadı. Jiyan’ın bir suçu yoktu. Hem onlar da başka babanın, başka ağabeylerin kızlarını almışlardı. Onların

kız kardeşi de bir adamın kadını olup gelinliğiyle bu evden uğurlanacaktı. Kızlar baba evinin misafiridir gerçeğini artık idrak etmeleri gerekti.

Odaya girdiğinde Jiyan'ı bulamayan Ezo soramadan bahçe kapısının sesini işitti. Kapı ağzında kalan kadın omzunun üzerinden dışarıya baktı. İlk kaynanası ve Delal Sultan göründü. Zilan ve Şilan'ı da gören Ezo diğerlerini göremedi.

“Jiyan nerede?”

“Yukarı çıktı, daha doğrusu kaçtı.” Oğlunun bitirdiği çay tabağını kenara bırakan Beritan onu da kucağına alarak ayağa kalktı. İçeriye girenleri gördüğünde Ezo kadar misafirlerini merak etti.

“Zübeyde abla nerede?”

Zozan Hanım yorgunlukla divana otururken cevabı Delal Sultan verdi: “Orada kaldılar. Bermal de yanlarında kalacak bu akşam.”

İki kadın da neden gelmediklerini biliyorlardı. Aile içi sorunlarında yanlarında kalıp onlara fazlalık vermek istemedikleri için gelmemişlerdi.

“Ne olacak, jinap?”

“Diğerleri kabul ediyor da Şerwan gelmelerine izin vermiyor.” Zozan Hanım, Beritan'a birkaç saniye bakıp ardından tekrar Ezo'ya döndü. “Neden kabul etmediğini de bilmiyoruz.”

Gelen kişi Beritan'ın kuzeniydi. Oğlunun kabul etmemesi karsısına da bir nevi ayıp olmuştu. En azından sebebini bilselerdi iyi olacaktı.

Beritan neden kabul etmediğini bildiği için ses etmeden sessizce bekledi. Sebebinin ortaya çıkmaması için içten içe dua ediyordu. Keza öğrenirlerse, konaktakilerin yüzüne çok rahat bakamayacaktı.

“Hayırlısı, jinap. Hepimiz için hayırlısı...” diyerek derin bir iç çekti Beritan Cibran.

Aradan dört gün geçmesine geçmişti. Lakin Eroğlu konağı pimi çekilmiş bomba gibiydi. Herkes bir taraftaydı. Jiyan-Kemal olayından iki gün sonra Dicle ve Botan'ın sözü kesilmiş, genç kızın parmağına yüzük takılmıştı. Botan dönüşü olmayan yola bir adım daha

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

atmış, nişanın bir hafta sonra yapılacağını öğrenmişti. Eskisinden daha vahim, daha korkunç birine dönüşmüştü.

Söze gelen herkes Jiyan ve Kemal'i sormuş, çoğu da Zozan Hanımı hâlâ kesin bir şey ortada olmadığı halde tebrik etmişti. Yeni gelin aldın kızını da gelin veriyorsun, dedikoduları çığ gibi büyümüş-tü. Dedikodular çoğalırken iftiralar da çoğalıyordu. Kimisi Jiyan ve Kemal severek evlenecek, diyordu. Kimisi Jiyan ile Kemal'in görüştüğünü ve genç kızın adama gelip beni ailemden iste, dediğini öne sürmüşlerdi.

Dedikodular büyüdükçe iki ailenin de sabrı tükeniyordu. Kemal daha çok Jiyan'a atılan iftiraların hıncından deliriyordu. O günden sonra Şerwan, Kemal ile hiç konuşmamıştı. Aslında hiç kimseyle de konuşmamıştı. Beritan'ın yanına gitmek yerine yine Ezo'nun yanına gitmişti. Beritan'ın yanına giderse kavga edeceklerini biliyorlardı. Beritan ile konuşmadığı gibi Ezo'yla da konuşmuyordu. Bu konu hakkında tek bir kelime dahi etmemişlerdi. Sözden iki gün sonra ise ev Botan'ın nişan hazırlığına girişmişti.

Nêçîrvan, ağabeyi ve dostunun arasındaki husumeti öğrenmek için peşine düşmüştü.

Zozan ise eskisi gibi ayağa kalkıp olayları dize getirmeye çalışmıştı. Yapmıştı da; kızı hakkında konuşan herkese tek tek haber göndermiş, daha fazla konuştuklarını duyarsa gerekeni yapacağını söylemişti.

Daha da ayaklanan kadın sözden sonra oğlunun isteğini yerine getirmişti. Madem Botan evlilik demişti, elinden geleni yapacaktı. Jiyan konusunu oğluyla konuşmuş, Şerwan halledeceğini söyleyince kabul etmişti. Tabii otoritesini de kaybetmemişti. 'Benim kızım ne isterse o olsun, Şerwan Ağa!' diyerek son noktayı koymuştu.

Aşiret büyükleri bu olay için toplanmak istese de Şerwan toplandıyı reddetmiş, kabul etmemişti. Herkesten kaçan Şerwan Ağa kardeşi Nêçîrvan'dan bir türlü kaçamıyordu. Gün içerisinde şirkette sorularını duymazdan gelen adam evde maalesef kardeşinden kaçamamıştı.

"Bana anlatacak mısın artık?" diye sordu ağabeyinin arkasından çalışma odasına giren Nêçîrvan. Sabrı harbiden tükeniyordu.

Şerwan Ağa pencerenin önünden çekilirken kardeşine bakmadı.

“Neyi?”

“Neden Kemal’i reddettiğini? Yahut neden bize gerçekleri söylemediğini?” Sakin kalmaya çalışan Neçirvan tekli berjere geçip otururken içeriye bu sefer Botan ve Vedat girdi. Onlar da her şeyi öğrenmek ve bu saçma olaya son vermek istiyorlardı.

Şerwan ellerini başına yaslayıp derin bir nefes alırken ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Neçirvan sana kabul etmediğimi ve bu olayı kapattığımızı söyledim.” Uysal davranınca da kardeşi anlamıyordu, öfkeyle kalkınca da.

“Tamam, kabul etmedik. Kemal mevzusu oldubittiye geldi. Bana en azından neden kabul etmediğini söyle.” Kimse bilmeseydi bile dört kardeş sebebini öğrendikten sonra hak verdiklerinde konuyu bir daha açmamak üzere kapatacaklardı. Kemal’in ayağını da bu evden keseceklerdi.

Şerwan Ağa söylemeye niyetli değildi. Kemal’in karısına olan aşkını kardeşlerine söyleyecek değildi. Bu Beritan’ı da çok kırdı. Ayrıca sorun sadece bu değildi. Sorun kız kardeşiydi. Bu olaydan haberi yoktu.

“Neçirvan sonra konuşuruz, dedim.”

Öfkelenen Neçirvan hızla ayağa kalktı. Ağabeyine saygısızlık etmek istemeyen adamın canı fena sıkılıyordu. Günlerdir Şerwan’dan tek bir kelime almanın derdine düşmüştü. Nedenini soruyordu. Sadece nedenini merak ediyordu.

Vedat ve Botan hızla ayağa kalkan ağabeyine hayretle baktı. Şerwan sakinliğini hâlâ koruma niyetindeydi. Zira en son isteyeceği şey Neçirvan ile kavga etmesiydi.

“Sana tek bir şey soruyorum. Saygımdan sana karşı çıkmadım. Hiçbirimiz çıkmadık ama bizi geçiştirmekten vazgeç. Reddettiğin adam bizim kız kardeşimizi istedi. Onu bir kenara bıraktım. Bana nedenini söyle, kendi başına buna karar veremezsin, Şerwan Ağa!”

Sesi yükselen kardeşini kasılan çenesiyle izlerken, ağır ağır uyardı Şerwan: “Ses tonuna dikkat et.”

Saygısızlık edeceği endişesiyle ağabeyinin önüne çıktı Vedat. “Neçirvan sakın ol.” Kolundan tutarak oturtmaya çalıştı. Ancak ağabeyi hışımla kolunu çekti.

“Jiyan’a sormadık. Kız kardeşimizin fikrini bile sormadan red-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dettin. Onun fikri hepimizden önemli, Şerwan Ağa! O adamla evlenecek olan o, sen değilsin.” Şu an karşısında duran ağabeyi değil ağasıydı. Nêçîrvan, ağasına karşı çıkıyordu. Onu o an ağabeyi olarak görmedi.

Botan ve Vedat ne yapacağını bilmez bir şekilde ikiliyi izlemeye başladı. Karışmak istedikleri halde Şerwan tarafından reddedilmişlerdi.

Kardeşinin inadı zorluyordu. Karısını düşürmek istemediği halde Nêçîrvan kanına âdeta basınç uyguluyor, bütün sinir sistemini altüst ediyordu. Nêçîrvan’a anlatmak için Botan ve Vedat’ı odadan gönderse, kardeşlerine ayıp olacaktı. Üstelik iş daha çirkin bir boyut kazanacaktı.

Şerwan Eroğlu’nun tekinsiz ses tonundan ağır bir ikaz yükseldi: “Sakin olmazsan yapacaklarımdan ben sorumlu olmam!”

“Ne yaparsın, ulan? Kardeşimiz, diyorum kardeşimiz. Bugün onun babası sensin. O sana sığmıyor.” Kabul edemediği ve öfkelenildiği asıl sebep buydu. Jiyan yine kendi kabuğuna çekilmişti. Suçlanmaları duymaktan korktuğu için günlerdir kardeşinin yüzünü görmemişlerdi.

“Günlerdir odasından çıkmıyor kız. Dedikodular almış başını gidiyor.”

Şerwan öfkeyle elini savuşturdu. “Bana ne ulan dedikodulardan! Ben kardeşimi bildikten sonra dışarıdaki köpekler havlasın. Zerre umurumda değil, Nêçîrvan.”

Burun kemerini sıktı Nêçîrvan. “Ama Jiyan’ın umurunda.”

“Ne o, Jiyan istediğini mi söyledi? Bu kadar çok ısrar etmenin sebebi bu mu?”

Şerwan öfke kontrolünü kaybetmişti. Kardeşiyle istemediği o çirkin duruma düşmüş, karşı karşıya gelmişlerdi. Birbirlerine bağırarak cevap veriyorlardı.

Ezo ve Beritan birlik olup Şerwan ile konuşmaya gelmişlerdi. Aşiret büyüklerinin istediği görüşmeyi kabul etmelerini isteyeceklerdi. Zozan Eroğlu milletin ağzını bir noktaya kadar kapatabilmişti. Durumu daha vahim olan ve yine aynı şeyleri yaşayan Jiyan artık aşamamıştı. İki kadın da bu duruma çözüm olarak Şerwan ile konuşmaya gelmişlerdi. Çalışma odasına girdiklerinde tartışan kardeşler

yüzünden eşikte kalakalmışlardı. Geldiklerini hiç kimse fark etmemişti.

Botan ve Vedat birbirlerine kalıcı bir zarar vermeden, henüz bir kaosa sürüklenmeden engel olmak adına aralarına girmiş, ne var ki gafflete yenik düşen iki adam onları duymamış hatta görmemişlerdi.

“Jiyan’ı günlerdir görmüyoruz bile. Ne söyleyecek o kız. Senin bir kelimeni duymamak için ısrarla kaçıyor.” Ağabeyi bunları görmüyor muydu? Caner mevzusunda aynı şeyi yapmamışlar mıydı? Jiyan’ı kırıp dökmemişler miydi? Lakin Caner konusunda hepsi hemfikirdi.

Bu sefer konu Şerwan’ın suskunluğuydu. Ortada bir yanlış varsa ağabeyi kadar hepsinin bilmesi haklarıydı. “Senin bildiğin her neyse hiçbirimiz bilmediğimiz için, kardeşimizin fikrini sormadan reddettiğin için canımızı sıkıyor bu durum. Anlıyor musun?”

“Nêçîrvan son kez söylüyorum kapat ko...”

Henüz değildi. Gerçek Eroğlu konağında yankılanmadığı sürece değildi.

“Kapatmıyorum, ulan! Sen bana neler olduğunu anlatmadan bu konu kapanmayacak. Yoksa senin onayın olmasa bile, ben kardeşime sorarım. Gönlünden geçen ne ise...”

Şerwan Eroğlu öfkeli azametiyle kardeşinin üzerine yürüyüp yakasına yapışırken, gerçeği kelimesi kelimesine Nêçîrvan’ın yüzüne bağırdı:

“Ulan Kemal Beritan’ı seviyordu! Ulan ben kız kardeşimi Kemal’e nasıl vereyim?”

Ezo öğrendiği gerçeğe sarsılarak bir adım geriledi.

Beritan düşmemek için kapıya tutundu. Söylemişti işte, öğrenmişlerdi. Kimsenin öğrenmesini istemediği gerçeği bütün kardeşler duymuştu. Ezo duymuştu. Bunu söyleyen bizzat kocasıydı.

Vedat ve Botan duyduklarıyla afallamışlardı.

İnanmak istemedi Nêçîrvan. Kulaklarının yanlış duyduğunu varsaydı. Yalnız varsayımı boşa çıktı. Ağabeyi kulağının dibinde bağırırmaya devam ediyordu:

“Kemal benim karım Beritan ile evlenecekti. Onlar birbirine âşıktı. Sonra benim ailem onu istemeye gitti. Beritan kabul etti. Kemal’in suçu yoktu, ulan. Onun da suçu yoktu. Günlerce ben onun

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yüzüne bakamazken o bana geldi yine!”

Boğazını yırtan kalın ve gür sesi odayı aşıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü bile.

Susmadı.

Susmayacaktı.

Necirvan gerçekleri istiyorsa susmayacaktı.

“Önce intikam almak için Jiyan’ı istediğini düşündüm. Ben Beritan ile evlendim diye benim kardeşimi alacak, onun da canını yakacak sandım. Sonra yapmaz dedim. Kemal öyle bir adam değil dedim.” Her şeyi düşünerek hareket etmişti. Bütün bunları kardeşlerine anlatamayacağını bilirken, şimdi her şeyi deli öfkesiyle bağıra bağıra savuruyordu.

“Yapmaz ama benim kız kardeşim yanacak. Kocasının öncesinde yengesine âşık olduğunu bilmeyecek. Bilmediği halde güle oynaya mutlu bir şekilde baba evine gelecek. Kocasını da yanında olacak. Bütün bunları göz ardı mı etseydim? Ulan ben sana bir şeyler biliyorum dedim, boş ver dedim!”

Sesi odada yankılanırken Necirvan tek bir kelime dahi edemedi.

Vedat ağabeyinin ellerini Necirvan’ın yakasından çekmeye çalıştı ama Şerwan izin vermeyerek Vedat’ı itti.

Ezo daha fazlasını duymak istemedi. Yan tarafına bakmaya korkuyordu çünkü Beritan’ın ne halde olduğunu bilmiyordu. Yıkılmış kadının yüzüne bakmadan odadan çıkarmaya çalıştı. Beritan gitmedi. Gitmeye niyeti yoktu.

Bağırmağı kesen Şerwan nefes nefese kardeşinin yüzüne fısıltıyla soludu: “Ben şimdi Jiyan’ı bilinmez bir yola nasıl sürükleyeyim? Benim kardeşimin hiçbir şeyden haberi yokken bunu nasıl yapayım? Bunu Beritan’a da yapamam!” Omuzları anlattıklarının ağırlığıyla çöktü.

“Şerwan...” diyen Necirvan gözlerini sımsıkı yumdu. Konuşma yetisini tamamıyla kaybetmişti. Ağzını açıp tek bir kelam dahi edemeyecek kadar utanmıştı.

“Ne Jiyan’ın ne Kemal’in ne de Beritan’ın başını yakmak istiyorum. Üstüme gelme, Necirvan.” Kardeşinin yakasını kendinden iterek bıraktı. Dizlerinin üstüne çökmesi an meselesiydi. Karısının eski âşığını bir odada kardeşinin yüzüne bağlamak bir adam için ko-

lay mıydı?

“Özür... Özür dilerim...” Utanç içinde ağabeyine baktı Neçirvan. Kendinden için için nefret etti. Ağabeyini dinleseydi bunların hiçbirini öğrenmeyecek, Şerwan’ı bu çıkmaza düşürmeyecekti. Ama Jiyan’ın harap olduğunu görünce aklı çıkmıştı.

“Özür dileme, kardeşim. Dostumun karıma olan aşkını sana haykırdığım için özür dileme!”

Bölüm 12

Leş Gibi İhanet Kokuyorsun

İnsanoğlunun keskin bir savaşma güdüsü vardı. Koskoca yangınlarla savaşan ruhu, yüreğine gelince küçük yangını söndüremiyordu. Gücünün tükendiğini hissettiği an yenilgiye uğruyordu.

Yenilgiye uğrayan kadını kavganın içine karışmadan ve daha fazla kahrolmadan çekip almıştı Ezo Eroğlu. Kumasını odasına kadar geçirmiş, Mirhan'a bakmasını rica ettiğinde sessizce kabul etmişti.

Henüz öğrendiklerini sindirememişti Ezo. Mirhan'a göz kulak olacaktı lakin kendisi de pek iyi değildi. Hayatına sır gibi saklayacağı bir bomba düşmüştü. Kemal ve Beritan'ın meşum aşklarına bir şey diyemezdi. Beritan istediği kişiyi severdi, bunu yadırgayamazdı. O da Şerwan'ı sevmişti.

Ortada bir yangına kurban gidecek olan Jiyan vardı. Şerwan dostunun sevdiği kadınla evlenmişti. Beritan'ın bu konudaki bilgisini merak etti. Beritan, Şerwan ve Kemal'in dostluğundan haberdar mıydı? Bildiğini varsaydı. Kemal ile gerçekten birbirlerine âşık larsa hayatlarına dair her şeyi biliyorlardı. O zaman Beritan, Şerwan ve Kemal'in dostluğunu biliyordu. Bu durumda Şerwan da, Beritan ve Kemal aşkını biliyordu.

Kadın aklını kaçıracaktı. Öğrendiği şeyler hiç sağlıklı değildi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Olan olmuş, aşkları ölmüştü. Jiyan arada kaynayacaktı. Bundan bir saat öncesine kadar bile Kemal ve Jiyan'ın olmasını desteklerken, şimdi kocasına hak veriyordu. Jiyan onunla evlenirse yengesinin aşkından haberi olmayacaktı. Kocasının eskiden yengesine gönül bağladığını ve evlenecek kadar birbirlerini sevdiklerini bilmeyecekti. Düşününce başındaki ağır bıçak gibi saplanıp duruyordu.

Ezo bir açıdan Beritan'ı suçluyordu. Kemal gibi bir adamı nasıl reddedip kuma gelmeyi kabul etmişti? Ömür boyu sevmekten şüphe etmeyeceği bir adamı bırakıp bir başka eve, bir başka yuvaya kendi yuvasını yapmaya gelmişti. Nasıl bunu yapmıştı?

Vücudunu onu taşıyamayınca, merdivenlerin basamağına çöktü kadın. Nükseden ağrısı bastırmak için şakaklarına parmaklarıyla baskı uyguladı. Bir kadın bile bile mükemmel bir hayatı nasıl elinin tersiyle itebilirdi? Derin bir nefes alıp bu sefer gökyüzüne baktı. Şu an Ezo'nun sorun ettiği üzerine kuma gelmesi değildi. Beritan olmasa başkası olacaktı. Ama Beritan neden kabul etmişti? Böyle bir aptallığı neden yapmıştı?

"Ezo yenge?"

Serhad'ın sesini duyan kadın toparlanmaya çalışarak kafasını kaldırdı. "Efe... Efendim?" diyebildi zoraki.

"İyi misin?"

"İyiyim." İyi olduğunu kanıtlamaya çalışarak cevap verdi.

Ancak Serhad inanmadı. Beti benzi solmuş yüzünden anladığı iyi olmadığı ve yine muhtemelen bir şeylerin ters gittiği idi. Ya konu ablasıydı. Ya da ağabeyiyle tartışmışlardı.

"Pek öyle görünmüyor, sanki alışkanlıktan iyiyim dermişsin gibi."

Sessizliğini bir müddet korudu Ezo. İyi değildi, iyi olmayacaktı. "Doğru ya alışkanlık... Kötüyüm ama sen yine de iyi bil," diyerek ayağa kalktı. Serhad'ın omzuna dokunup aşağıya indi. Soluğu direkt mutfakta aldı. Bir bardak su içmeliydi. Bir bardak su içmeli ve bu öğrendiklerini unutmalıydı. Jiyan'dan nasıl saklayacağını bilmiyordu ama unutmalıydı. Görümcesine her baktığında, Kemal ve Beritan gerçeği mi yüzüne çarpacaktı? Daha kendisi bu acı durumu kabullenemiyordu. Şerwan kabul etmemekte haklıydı.

Ezo doldurduğu bardaktan suyu içtiği sırada Bermal içeriye girdi.

“Beğitan neğede, oğlu ağlıyoğ.”

Annesi de yukarıda oğlu gibi ağlıyor, demek istese de rengini belli etmeden eltisini geçiştirdi. “Yukarıda az işi var. Mirhan neredede?”

“Jiyan’ın yanında.”

“Teyzemler nerede?”

“Çeyiz işini konuşuyolağ, bizim evdeler hepsi.”

Orada olmaları Beritan’ın hayrınaydı. En azından tartışmayı duymamışlardı. Tabii asıl sorun Jiyan idi. O duymamışsa diğerlerinin duyma ihtimali sıfırdı.

“Tamam, ben Mirhan’a bakarım. Sen neden buradasın?”

“Jinap Zozan’ın tansiyon ilaçağın almayaya geldim.”

“Tamam, ben de belki gelirim.”

Bermal tamam deyip ilaçları almak için masaya uzanırken, Ezo mutfaktan çıktı. Oturma odasından gelen sese yöneldi. Kapıdan içeri girdiğinde görümcesini ayakta, kucağında Mirhan’ı sakinleştirmek için volta atarken buldu. Anlaşılan Mirhan rahat durmuyordu.

Jiyan’ın yüz ifadesine baktığında yorgun olduğunu gördü. Yukarıda çıkan hengâmeyi duymamıştı. “Seni esir mi aldılar?” dedi tebessüm etmeye çalışarak.

“Sorma, annemler çeyizi konuşuyor. Bu canavar bana kaldı susmuyor.” Bezmişliğini saklamadan isyan ederek soludu Jiyan. Mirhan’ın huysuzluğuna bir türlü anlam veremiyordu.

“Ver bana onu, sen git.”

“Halasının sözünü dinlemiyor çok sinirlendim ona,” diyen Jiyan alayla konuştu.

“Anne babasının sözünü dinlemiyor bugünlerde ağıamız, seni mi dinleyecek?”

“O da doğru,” dedi Jiyan omuz silkerek. Mirhan’ı, Ezo’ya teslim edip odadan koşarcasına çıktı. Mirhan bugün hiç iyi değildi. Evdeki herkes neredeyse ondan kaçıyordu.

Ezo kollarının arasında ağlayan çocuğu sakinleştirmeye çalıştıysa da susmadı. “Oğluşum... Halanı üzmeseydin, canı yeterince sıkılıyor.”

Herkesin canı sıkındı. Beritan bir yana Şerwan’ın yukarıda ne yaptığını, kardeşleriyle ne konuştuklarını, kuzenlerinin Beritan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

hakkında neler düşündüklerini merak etti. Ağlayan küçük çocuğun alınına dudaklarını bastırıp onu sakinleştirmeye devam ederken sessizce fısıldadı: “Annen için dua et, Mirhan. Her an her şey olabilir.” Eroğlu konağı felaketlere her an açıktı ama hazır değildi.

Bir insan sevdiğini kaybettikten sonra çaresizliğiyle baş başa kalınca her şeyi anlıyordu. Geç kaldığını, geriye dönüşünün olmadığını, o ev için sadece gidiş biletinin olduğunu hepsini kaybedince idrak ediyordu.

Beritan, Kemal’i kaybedeceğini hissettiği zaman günlerce ağlamıştı. Bunu yaptığı için ömür boyu pişman olacağını da biliyordu. Ama Şerwan Ağanın evine geleceği zaman kalbini de, aşkını da babasının evinde bırakmıştı. Bir daha kimseyi sevmeyeceğini kendine kabul ettirmişti. Özellikle Şerwan’ı sevmeyeceğini, Ezo ile aralarına hiç girmeyeceğine karar vermişti. Yapacağını da sürekli kendine telkin etmişti. Ne var ki kalbi ona ihanet etmiş, Şerwan’a âşık olmuştu. Defalarca engel olmaya çalışmasına rağmen kalbi onu dinlememiş ısrarla Şerwan’ı istemişti.

Kemal’i unutmuştu. Lakin bir zamanlar o eve gelin gidecek olanın kendisi değil de, Jiyan’ın olacağını bilmek kadını kötü hissettiriyordu. Neden kötü hissettiğini de bilmiyordu. Karmakarışık bir haldeydi. Çözümü zorlaşıyordu.

Kayınları öğrenmişti. Ezo öğrenmişti. Şerwan hâlâ Kemal’e karşı duygularının olduğunu düşünüyordu. Karısını düşündüğünden Kemal’i bu evin damadı olarak kabul etmiyordu.

Derin bir nefes alan kadın kafasını yatağın başlığına yasladı. Bir damla gözyaşı izinsiz akıp yanaklarını ıslatırken iç çekti Beritan Cibran. Şerwan ile bir kere uzak kaldı mı, kavgalar zincirleme geliyordu. Hiçbir şey değil, sadece bu adamı sevdiği için bütün bunlar başına geliyordu. Sevmese daha az yaralanırdı. Sevmese derininden kırılmazdı.

Odanın kapısı açıldığında Beritan kimin geldiğine bakmak için kafasını kapıya çevirdi. Kapıdan içeri sert ifadesiyle Şerwan Eroğlu girdi. Uzun cüssesiyle üzerine doğru gelince yataktan doğrulup aya-

ğının üzerinde durdu Beritan. Tartışmak için sırası olmadığını söylemeye hazırlanırken, kocası tarafından kuşatılmıştı. Sarılan adama sığınan kadın yüzünü sinesine gömerek, hıçkırı hıçkırı ağladı.

Karısının saçlarını okşayıp alnına dudağını bastırdı Şerwan. Öpücüğünde şefkat, sessiz fısıltısında pişmanlık vardı ve kadının kalbinde depresyon etkisi yarattı.

“Özür dilerim.”

Kollarıyla sardığı kadını kendine daha da çekip sarılırken çenesini alnına yasladı. “Özür dilerim. Niyetim anlatmak değildi. Nêçîrvan durmadı. Sinirlenince ağzımdan döküldü...”

Açıklama yapmasına gerek yoktu. Her şeye bizzat şahit olmuştu. Eğer Şerwan’ın çırpınısını görmeseydi, şu an kabul etmezdi. Kocasını kardeşine karşı çok direnmişti. Nêçîrvan’ın da haklı olduğunu bildiğinden kimseye -kocasını dahil- kızamıyordu.

Ancak kardeşleri Beritan’ı yanlış anlayacaktı. “Beni... Beni yanlış anlayacaklar...” Boğuk sesiyle hıçkırıkları arasında konuşabilmiş, cümlelerin sonunda daha şiddetli ağlamıştı.

Asla yanlış anlaşılmalara izin vermeyecekti adam. “Hayır, kimse seni yanlış anlamayacak.” Güven veren sesiyle ağlayan kadına söz verdi.

Beritan buna ihtimal vermedi. Evlenecek kadar birbirlerini sevdiklerini kocası bas bas bağırıyordu. İnanmak nasıl mümkündü? Beritan dostuyla evlendikten sonra kardeşini istemelerine şüpheli yaklaşabilirlerdi.

Lakin sandıkları gibi değildi. Üzerine düşeni yapacaktı Beritan. Kemal’in de mutlu olmaya hakkı vardı. “Kabul et...” dedi burnunu çekerken. “Kabul et Kemal kötü bir adam değil. Kardeşini gerçekten çok seviyor. Ailem konuştu benimle. Kemal doğru anı beklemiş. Sizler için.”

“Beritan!” dedi Şerwan isyanla.

“Yemin ederim onu bu eve gelirken unuttum. Yemin ederim ki seni seviyorum. Oğlum üzerine yemin ederim seni çok seviyorum...”

Karısının yüzünü avuç içine alırken kızarmış gözlerine ve burnuna baktı. Hafifçe eğilip kadının burnunun ucuna minik bir buse kondu. Geri çekildi. “Ben seni biliyorum. Gram şüphem yok sana karşı.”

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

“O zaman kabul et. Jiyan ile konuş, kardeşinin onayını al. Gölünden ne geçiyorsa onu yap.”

“Beritan ben kız kardeşimi bilinmezliğe atmam!”

Kafasını hiddetle salladı kadın. “Bilinmezlik değil bu.” Kocasının sözüne itimat etmesini istiyordu. “Kemal’i biliyorsun, o senin dostun. Kız kardeşini inan senden daha çok sever. Zarar gelmesine izin vermez. Hem kimse konuşamaz. Kimse eski konuları açmaya cüret etmez. Kemal izin vermez.”

Cevap vermeyen adam karısını tekrar kendisine çekip sıkıca sarılırken Beritan da karşılığını vermişti. “O zaman kardeşlerinle konuş. Seni sevdiğimi bilsinler. Ben sadece kocamı seviyorum!”

“İnan biliyorlar, söylememe gerek yok. İçin rahat edecekse söylerim.”

Kafasını sallayan kadın daha sıkı beline sarılırken kafasını göğsüne yasladı. “Jiyan ile konuş, ne istiyorsa onu yap.”

“Tamam,” diyen Şerwan Ağa şimdilik sessiz kaldı. Bu olayı iyiye düşünecek, öyle kararı verecekti. Tabii Jiyan’ın da fikrini soracaktı. Kız kardeşi ne istiyorsa o olacaktı.

Annesi, kardeşleri, bu evdeki herkes Kemal ve Jiyan evliliğine onay veriyordu. Geçmişini enine boyuna bilen Şerwan Ağa bilhassa karşıydı. Mecburi itirafından sonra daha iyi düşünecek, ailesiyle son kez konuşacaktı. Tabii öncelik kız kardeşiydi.

Mirhan’ın uzaktan gelen ağlama sesini duyduğunda annesi ve babası aynı anda ayrılıp kapıya doğru koştu. Şerwan kapıyı açıp dışarı çıktığında merdivenlerden yukarı çıkan Ezo’yu gördü. Oğlu kucagında ağlıyordu. Peşi sıra odadan çıktı Beritan. Ezo’yu görünce Şerwan’ın arkasında sessizce bekleyerek, almasını bekledi.

Ezo hâlâ varlıklarını fark etmemişti. Mirhan’ı sakinleştirme çabasını sessizce izledi Şerwan. “Oğluşum ama sen böyle ağlarsan ben üzülürüm,” dedi Ezo ağlayan bebeğin burnunu hafif sıkıp gülümserken.

Gördüklerine kalbi dayanamayan adam içeriye kaçmak istedi. Üzerine kuma gelen kadının oğlunu bu kadar çok seveceğini tahmin etmemişti. Üstelik severken bu kadar acı vereceğini de. Ezo onu yanıltmıştı. Kendi evladı olsa ancak bu kadar sevebilirdi.

Şerwan görünmek istemedi. Çocuk eksikliğini Mirhan ile gide-

ren karısının acı veren haline şahit olduğunu bilsin istemedi. Beritan da kocası gibi düşünmüştü. Birbirlerine bir açıklama yapmayan karı koca içeriye aynı anda gireceklerken Ezo'nun fark etmesiyle duraksamışlardı.

Ufak çapta şaşkınlık yaşamış hemen ardından toparlanmıştı Ezo. Şerwan kumasıyla konuşmaya gelmişti. Çalışma odasındaki hengâmenin açıklamasını, özrünü ya da buna her ne denilirse onu yapıyordu.

Şerwan'a bakmamaya özen göstererek kumasına sakın sesiyle açıklamada bulundu: "Durmadı hiç. Yemeğini de verdim ama biliyorsun..." Her zamanki gibi yemek yemekten kaçmıştı.

Anlıyorum der gibi kafasını sallayıp güçlükle tebessüm etti Beritan. Önüne siperini almış gibi kaskatı duran Şerwan Ağayı geçerek oğlunu Ezo'nun kucağından aldı. Mirhan'ın ağlaması anında kesilmişti. Beritan teşekkür edemedi, "Ben...süt vermeye çalışayım," diyerek odasına kaçtı.

Oğlunu kapıp içeri kaçışını izlerken nefesini tuttu Ezo. Ağladığını saklamaya çalışıyordu belli ki. Ne kadar saklarsa saklasın, ağlayacağını zaten biliyordu o. Bu olay kolay kapanmayacak gibiydi.

Şerwan'ın neler düşündüğünü, neler hissettiğini merak ediyordu kadın. Fakat sormak istemiyordu. Eski aşka yönelik konudan ne kadar uzak kalırsa, o kadar iyi olurdu. Bir şeylerden habersiz olmak bazen bilmekten çok daha fazla yarar sağlıyordu.

"İyi geceler," diyerek sırtını Şerwan'a döndü. Odasına çıkmak için merdivenleri arşınladı. Aralarındaki husumeti çözdüklerini düşünen Ezo, kocasının bu gece Beritan'ın yanında kalacağını tahmin ediyordu. Şerwan Ağayı bu gece beklemeyecekti.

Şerwan, Ezo'yu tek başına bırakmak istemedi. Beritan oğluyla huzurunu bulurken, arkasından giderek kendi benliğiyle Ezo'ya huzur vermek istedi. Ancak Beritan'ı bu halde bırakıp gidemezdi. Üstelik onu bugün kıran kendisi iken, bu düpedüz haksızlık olurdu.

Aklı Ezo'da kalmışken, eşikten içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Beritan oğlunu soyuyordu. Mirhan'ın küçük bedenini izlerken, şefkat dolu gülüşü yüzünde yer edindi. Bu küçük adam büyüyecek, bugün mızızlanırken, yarın daha çetin savaşları vererek ayakta kalacaktı. Annesinden babasından destek bulacaktı ama en büyük

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

desteği yine kendisinden alacaktı. Uykulayan oğlunu sevgiyle izlerken soruyu annesine yönlendirdi: “Neden üzerini değiştiriyorsun?”

“Ezo yemek verirken oğlun rahat durmamış. Temiz kıyafetler giydireceğim,” diyerek sakın sesiyle Şerwan’ı cevapladı. Ağlamasını kesmiş, toparlanmaya bakmıştı. Zira ağlamaya devam ederse, Şerwan onu yanlış anlayacaktı.

Kafasını sallayan adam yatağa geçip oğlunun yanına uzandı. Babasının yanına uzanmasıyla gülümsemesi bir oldu Mirhan’ın. Şerwan oğluna zevkle karşılık vereceği sırada karısının aksi sesini duydu:

“Sakın ona gülme, cezalı!”

Şerwan bıkkınlıkla gözlerini devirdi. “Yine mi?”

“Evet, baksana Ezo yemek vermiş yememiş. Bu oğlan beni kanser edecek.”

“Sen de cezalarınla beni kanser edeceksin.”

Cevabına gülümseyen Beritan, oğlunu tamamıyla giydirdikten sonra babasına bırakarak yine anneliğini konuşturmuştu. “Oğlun yarın zayıflarsa seni görürüm.”

“Allah’ın izniyle toparlanır benim oğlum. Hem baksana,” derken küçük elini okşadı. “Şirkete gelmeye başladı.” Her şekilde oğlunu koruyacaktı. Beritan’ın bazen Mirhan’a fazlasıyla sert yaklaşmasından hoşlanmıyordu. Yine de Mirhan en çok annesine düşküncü.

“İş ver, Serhad gibi gece gündüz çalıştır.”

“Serhad’ı çalıştırmamı istemiyorsun ama oğluna gelince acımasız oluyorsun.”

“Oğlun benim canıma okuyor ama,” diyen kadın tebessüm etti.

“Serhad da canına okumuştur,” dedi Şerwan bakışlarını oğlundan çekip karısına sabitlerken. Oldukça düşünceli görünüyordu. Serhad’ın yaptıkları az değildi.

Beritan fısıltıyla, “Hatasını onardı o. Yetmez mi, Şerwan?” diye sordu. Bu konuya resti çektiğini hatırlatmıştı. O Serhad’ı affetmişti ama Şerwan karısına acı çektirdiğinden kardeşini bir türlü affetmiyordu.

Şerwan keskin sesiyle karısına kabul ettirdi. “Oğlun da zamanla toparlanır, olmaz mı Beritan?”

“Olur, Şerwan Ağa olur.” O an kabul etmekten başka şansı yok-

tu. Çünkü kabul etmese Şerwan da Serhad'ı kabul etmeyecekti. Küçük kaynı için şimdilik gardını indirdi Beritan.

Yengesi hastaneye gelemeyince kendini bir anda hastane yoluna giderken bulan Botan Eroğlu, gaza basmaktan vazgeçmemişti. Yolundan gayrı dönmemiş; günlerdir görmediği, nasıl olduğunu bilmediği kadının derdinden kahrolduğu için devam etmişti.

Onu görmeye ihtiyacı vardı. Onu hissetmeye, yanında olmaya ihtiyacı vardı. Yaptığının affedilir bir yanı yoktu. Hatta tekrar karışına çıkmaya da hakkı yoktu. Lakin Botan Eroğlu bugün sevdiği kadını görmezse aklını kaçıracaktı.

Sözlü bir adam olarak âşık olduğu kadının yanına gidecekti. Küfürlerin hepsini kendine, kalbine, aptallığına, çaresizliğine hediye etti. Yine de ne hıncı söndü ne acısı dindi. İlelebet kalbinde taşıyacağı bir yangının kurbanı olmuştu.

Arabayı hastanenin otoparkına park etti. Gözlerine beyaz önlüğüyle Caner ilişti. Büyük ihtimalle molaya çıkmıştı. Zira elinde sigarası vardı. Adamı tek bulduğuna sevindi Botan. Dilek hakkında doğru bilgiyi alacağı tek adrestti.

Aslında Caner'i arayıp da bilgi alabilirdi. Amma velakin kendi gözleriyle kadını görmek istemişti. Nasıl olduğunu kendi gözleriyle görmediği müddetçe asla kendine gelemeyecek, çaresizliğini dindiremeyecekti. Arabadan inen genç adamın adımları yavaşça Caner'e doğru yol alırken, gözleri etrafı tarıyordu. Onu arıyordu.

Caner gelen adamı gördüğünde acıyla tebessüm etti. Meslektaşını günlerce dağıtan adam nihayetinde ortaya çıkmıştı. Botan'a delicesine kızıp buradan gitmesini söylemek istiyordu. Lakin Botan'ı daha beter halde bulduğunda sessiz kalmayı tercih etti. Bunun nasıl bir acı olduğunu biliyordu. Sessiz kalmak daha akıllıcaydı. İki taraf da geberircesine acı çekiyordu.

"Damat Bey," diye karşıladı Doktor Caner. Tebessüm etmeye çalışarak, Dilek'in evleneceğinden haberi var mesajını yolladı.

Botan mesajı alınca, uzatmadan sordu: "O nerede?"

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İçeride.”

“Nasıl?”

“Nasıl olmasını isterdin?” Sigarasını bitiren Doktor Caner izmariti çöp konteynırının içine kızgınlıkla fırlatarak tekrar Botan’a döndü. Dilek anlatılmaya dilin yetmeyeceği kadar berbat bir hale düşmüştü.

“İyi olmasını isterdim,” cevabını elinde duran arabanın anahtarıyla oynayarak verdi Botan. Yüzüm yok ama çaresiz soruyorum, cümlesinin vücut bulmuş halini yansıtıyordu.

“Ama iyi değil.”

“Benim elimde değildi, Caner.”

Caner arkadaşının daha fazla acı çekmesini istemediği için anlayışla karşılayıp kafasını salladı. “O zaman git. Dün birazcık toparlandı. En azından yemek yediğini gördük. İşine odaklanmaya çalışıyor. Daha doğrusu işini daha çok yapıp seni unutmaya çalışıyor. Karşısına çıkıp tekrar onu yıkma.”

Botan isyanla karşı çıktı: “Onu görmem gerek.”

“Görürsen daha beter olacak. İstedğin bu mu?”

“Değil,” diyen adam ilk defa sakın kaldı. İnadını bir kenara bırakıp öfkelenmemeye çalıştı. Caner görmemesi konusunda kararlıydı. Botan ise görmek konusunda ısrarcıydı. Eğer onu görmezse iyi olmazdı, düşmeden kalkması gerekti. O kadına ihtiyacı vardı. “Sadece onu görmem gerek, Caner,” diye keskin bir dille soludu.

“O seni görmek istemezse?”

Uzun uzun nefesleri içine çeken adamın ciğeri yandı. “Onu dışarı çıkar, gerekirse uzaktan izlerim. Görünmem, sadece onu izlemem gerek. Kahretsin, Caner...” diye tısladı. “Onu görmem gerek, onu bana getir.”

Doktor adamı uyaracağı sırada Botan tarafından sesi kesildi.

“Botan...”

“Caner onu bana getir!” diye öfkeyle hırladı.

“Sana kimi getirsin?”

Yüzüne hasret kaldığı kadının sesini duyduğunda, gözleri ağır ağır Dilek’e kaydı. Gördüklerine inanamadı. Onun kadını bu kadar çökmüş müydü? Dilek ondan daha beter görünüyordu. Caner’in toparlanmış dediği hali buysa önceki halini düşünemedi Botan.

“Bu...bu...bu halin ne?” Botan şaşkınlıktan konuşamıyordu. Gözaltları morarmış, iyice zayıflamıştı. Saçları dağınık toplanmıştı. Üzerindeki kıyafetler çok özensizdi. Bu Dilek değildi. Onun kadını böyle değildi. Elinde tuttuğu sigara paketini görünce sersemleyerek bir adım geriledi. Sigaraya başlamıştı. Dilek sigara içmezdi. Onun Dilek’i sigara içmezdi. Onun Dilek’i kendine bu kadar zarar vermiş olamazdı. Doğru ya; zararın en afilisini Botan Eroğlu vermişti.

Paketin jelâtinini açan kadın omuz silkerken gülümsedi. “Bu aralar böyle, sıkıldım.” Umursamaz görünmeye çalıştı.

Caner konuşmaları için yalnız bıraktı.

Boğazını delen düğümü yutkunmaya çalıştı Botan. Ne diyeceğini, ne soracağını, nasıl soracağını bilmiyordu. Dilek’in boş bakan gözleri, umursamaz cevapları elini kolunu bağlıyordu. Zincirlenip okyanusun dibine boylanmış hissediyordu Botan. İçindekileri kusmamaya gayret ediyordu. Lakin ne hakla kusacaktı? O kadını bu hale getiren kendisiydi.

“Sigaraya başlamışsın?”

“Evet, çok iyi geliyor.”

“Neden başladın?”

Dilek onu izleyen adama bakarken paketini açtı. Bir dal çıkartırken bekledi. Buraya gelmesi çok saçmaydı. Günlerdir yoktu. Sözlü bir adamdı artık, yan yana gelmeleri yanlıştı. O adam, Dicle’ye aitti. Tanımadığı kadının ne kadar şanslı olduğunu Botan’ı gördüğünde bir kez daha anladı. Sevddiği adam onu seçmişti. Bu da her şeyi gösteriyordu zaten.

İçi yana yana Botan’a karşı umursamaz görünmeye çalışıyordu. Günlerdir uykusuzdu. Kendini boş vermiş, âdeta hayata küsmüştü. Sevddiği adamın her şeye rağmen gelmesini beklemişti. Lakin söylendiğini duyduktan sonra her şey için geç kaldıklarını anlamıştı. Botan Eroğlu yakında nişanlanacak bir adamdı. Evlenip başka bir kadınla hayatını yaşayacaktı.

Buradan gitmeyi çok düşündü. Kaçıp gitmek, sevdiği adamı unutmak istiyordu. Ama ona ihtiyacı olan bir sürü hastası vardı. Ona umut bağlayan kadınları, çocukları bırakıp gidememişti. Hastalarını da bırakmak istemiyordu. Burayı seviyordu. Fakat Botan cennet gibi yerini cehenneme çevirip gitmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Neden burada olduğunu bilse bile gelmesini saçma buldu. Bir daha yoluna ayak basmaması gerekiyordu. Toparlanan kadını tekrar dağıtmaya gelmesi haksızlıktı.

“Beni düşünme, tamam mı? Unut gitsin,” derken gülümsedi. Sanki bak iyiym der gibi. Gözleri öyle demiyordu tabii.

“Bir insana beni düşünme diyemezsin.”

“Neden?”

“Çünkü seni düşünür!”

Gülümsemeyen Dilek sigarasını dudağının arasına alırken yakmadan önce sevdiği adama baktı. Acı gerçeği istemeden de olsa yüzüne vurdu: “Bu sefer de karın kollarının arasındayken mi beni düşüneceksin?”

“Seni hep düşünüyorum,” diye içinden cevap veren Botan dışa vuramadı. Çünkü bunu söylemeye yüzü yoktu. Yutkunarak izlediği kadın sigarasını yakıp dumanını içine bir nefeste çekti.

“Nişanın bu haftaymış.” İki arkadaşlarmış gibi konuşmuştu.

“Buraya bunu konuşmaya gelmedim.” Öfkeyle tısladı Botan.

“Ya neyi konuşacağız, ihanetini mi?” Sigarasından bir firt daha çeken kadın dumanını adamın yüzüne üflerken, gerçeği kalbine haykırdı: “Leş gibi ihanet kokuyorsun!”

Öfkelenen adam kadının iki parmağı arasında tuttuğu sigarasını alıp aynı öfkeyle yere atarak ayağının altında ezdi. Kadının elinden tutup kimsenin dikkatini üzerine almamaya çalışarak hastanenin arkasına, kuytu bir köşeye kadar sakince götürdü. Kadının sırtını duvara yasladığı an dibinde bitti.

“Ben ihanet etmedim!” İlk savunması bu olmuştu.

İhanet etmemişti. Dilek için her şeyi yapmıştı. Her şeyden öte babası onun aşkı için bir nevi düşmüştü. Eğer babasıyla kavga etmeseydi, belki de şu an yanında olurdu. Yanında olur, bugün Dilek olmasa bile Dicle olmazdı. Dilek de bunları bilmiyordu. O sevdiği kadına ihanet etmemişti. Sadece mecbur kalmıştı. Babasına verdiği söz için kalbindeki ateşi söndürmeye çalışıp evlenmeliydi.

Dilek’e ihanet etmemişti!

Dilek’in gözlerine baktığında elleriyle ölüme ittiği kadını ıstırap içinde izledi. Gözleri aniden doluveren adam utanmasa bir kenara çekilip çocuk gibi ağlayacaktı. Sıkıca tuttuğu kolları bırakan Botan

avuç içini kadının yüzüne bastırarak yüzünü kendine yaklaştırdı. Kokusunu içine çekerken gözlerini kapatmamak için kendisiyle büyük mücadeleye girdi.

“Ben... Sana ihanet etmedim... Yemin ederim ki ihanet etmedim... Ben seni çok sevdim, Dilek.”

Zerre kadar güveni kalmamıştı Dilek’in. Önceleri sevdiğine inansa da artık inanmıyordu. Yüzüne seni seviyorum diyen adam birkaç gün sonra evlenecekti. Sevse neye yarardı? Onun olmadıktan sonra, isterse bir ömür sevdiğini haykırsın. O adam gitmiştse, bitmiştı. Sevdiğini ispatlasa neye yarayacaktı? Yanında değildi. Başka bir kadına aitti. Bütün bunları görmezden nasıl gelebilirdi?

“Git buradan.”

“Bana inan.”

“Evlenecek olan sensin, ben değilim. Git buradan.” Yüzünü Botan’ın ellerinden kurtararak geri çekildi. Kokusunu duymaya dayanamıyordu. Gözlerinin içine bakmaya, sevmeye özgürlüğü olmayan adamı dibinde istemiyordu. Onun geri gelmesine izin vermeyecekti. Botan gelmeye devam ederse, toparlanamazdı. Adamın gelmemesi gerekiyordu kadının toparlanması için...

“Sana mutluluklar dilerim.” İ yanaklarını ısırđı. Ağlarsa Botan gitmezdi. Güçlü durmalı, bu adamı karşısında ezmeliydi. “Dicle ile mutlu olursun umarım. şimdi git buradan!”

Botan kovan kadına bakakaldı. Onu sevdiğini söylemesine rağmen inanmıyordu. Onu sevdiğini biliyordu. Dilek bunu çok iyi biliyordu ama inanmamayı seçiyordu.

“Beni... Beni kovuyor musun?”

“Saçma değil mi gelmen?” dedi Dilek kollarını göğsüne kavuşturup umursamaz görünmeye çalışarak. “Yoluna git, Botan. Bana artık gelme.”

Ağlamamak için kadından uzaklaştı. Etrafına bakınıp gözlerini kırıpıştırdı. Onun önünde ağlayamazdı. Onu gönderen kadının önünde ağlayamazdı. “Ulan gidersem gelmem bir daha, yemin ederim gelmem.”

“Gelme zaten, sen yoluna ben yoluma,” diyerek Botan’ın yanına vardı. Sırtını dikleştirerek acı gerçeği adama sert bir dille fısıldadı: “Senden bana hayır gelmez artık. Sakın karşıma ıkma!”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Arkasını sevdiği adama döndüğü gibi gitti.

Dilek gitmiş, Botan bitmişti...

Botan içinde yanan ateşi söndürmeye çalıştı, başaramadı. Dilek'i bugünden itibaren tamamıyla kaybetmişti. Sevdiği kadın, her şeyiyle reddetmişti. Seven kalbim senin, dediği kadın o kalbi def etmişti.

Ayaklarını arabasına doğru sürükledi. Bedenini taşıyamıyordu. Burada kalırsa öfkeyle sağa sola patlayacaktı. Arabaya bindiği gibi yola çıktı. Bakışları donuk, elleri titriyordu. Sürati o kadar fazlaydı ki. Her an bir kazaya sebebiyet verebilirdi. Şuurunu yitiren Botan Eroğlu'nun buna dikkat etmesi imkânsız görünüyordu. Hızını hiç kesmeden istediği yere varmaya gayret ediyordu. Yolu uzundu ve adam yüklenen sinirle daha şiddetli titriyordu.

Dilek gelmemesini söylemişti. Sevdiği kadın onu hayatından çıkarmıştı. Buna nasıl dayanırdı Botan? Onsuzluğa nasıl alışırdı? Kalbi Dilek'e aitken, Dicle'ye nasıl bir hayat sunacaktı? Nasıl bir cehennemin içine düşmüştü?

Gelmek istediği yere varmıştı. Arabayı ani bir frenle durdurup vitesi çekerek arabadan fırladı. Kapıyı kırarcasına kapatan adam hıncını çıkarmaya gelmişti. Çiftlikte kimse onu görmez, kimse duymazdı. Kış odasına doğru giderken kenarda duran çöp kutusuna tekme attı. Bir şeyleri patlatmalı, acısını sökmeliydi. Tekme attığı çöp kutusunu eğilip aldığı gibi duvara fırlattı.

Duydukları sesle bahçeye koşan çalışanlar korkuyla Botan'ı izlerken, arkasından gelen Şerwan Ağa kardeşinin yanına vardığı gibi kolundan tuttu. Öfkesinden gözü kimseyi görmeyen Botan Eroğlu kolundan tutan ağabeyini iterken bağırdı: "Bana dokunmayın ulan! Uzak durun benden!"

Şerwan çalışanlara baş işaretleriyle içeriye girmelerini emrini vererek tekrar kardeşine yaklaşmaya çalıştı. Lakin korktu. Botan'ı tekrar kaybetmekten korktu Şerwan.

Şirkete gitmek üzere yola çıktığında, karşıdan tehlikeli süratiyle arabayı süren kardeşini gördüğünde yolunu değiştirerek arkasından gelmişti. Bir sorunun daha çıkmış olduğunu anlamıştı ve iyi ki peşinden gelmişti. Yoksa Botan'ı bu halde tek bırakacaklardı.

"Botan..." diye seslendi yine kolundan tutarken ama Botan izin

vermedi.

“Dokunma bana!”

Duvanı halden düşene kadar tekmeleyen adam bedenini yurukladığı duvara sabitleyip dizlerinin üzerine düştü. Elleri boşluğa düşer gibi iki yanına düşmüş, sırtı kamburlaşmıştı. İçinde biriktirdiği tüm acısını ağlayarak kustı.

“Canım çok yanıyor lan... Bana git, dedi...”

Şerwan sevdiği kadının yanına gittiğini anladığında çaresizce yanına geçip oturdu. Ağlamaktan omuzları sarsılan Botan yanında duran ağabeyini hâlâ fark etmemişti.

“Çok yanıyor ulan... Bana inanmadı...” Kafasını kaldırıp bağıırken yaptıklarının farkında değildi. Kime bağırdığını bile bilmiyordu. “Onu sevdiğimi söyledim bana inanmadı... Ben onu o kadar çok severken bana inanmadı...”

“Botan...”

“Ben...” dedi adam çaresizce. “Ben onu çok seviyorum... Ulan ben onun için geberiyorum...”

“Biliyorum ama sakinleşmen...” diye sözünü kesti abisi.

“Neye sakin kalacağım? Bana git, dedi. Sevdiğim kadın bana git, dedi.”

“Geçecek... Yemin ederim geçecek...”

Şerwan Eroğlu elini kardeşinin omzuna koyup kafasını göğsüne yasladığında Botan’a sıkıca sarıldı. Acısını yok etmek istedi ama yok olmayacağını biliyordu. Ne yaparsa yapsın geçmeyecekti bu illet. Ama yine de yalanlarla kardeşini avuttu. “Geçecek, kardeşim geçecek.”

Geçmeyecekti çünkü evlenmek isteyen Botan idi. Evlenmek istediği halde sevdiği kadına giden ve ondan reddi alan yine kardeşiyken, Dilek’in onu kabul etmesini istiyordu. Hayat her istediğini eline altın tepside sunmuyordu.

“Sikeyim ulan... Sikeyim bu acıyı geçmiyor... Geçmeyecek,” derken kafasını kaldırdı. Karşısında onu sakinleştirmek için debelenenin ağabeyi olduğunu görünce acıyla fısıldadı: “Geçmeyecek, Şerwan Ağa. Ben bu acıyla ölürken o beni kabul etmedi, geçmeyecek... Bu siktiğim hayat benim acımı geçirmeyecek!”

“Zaman senin ilacın olacak.” Avuntusunu çaresizce kardeşine

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

tekrar sundu Şerwan. Ne derse yalan olacaktı. Botan Eroğlu sevdiği kadını, Dilek Güneysu'yu unutmayacaktı.

“Zamanım onsuzluktan gebererek geçecek.”

“Toparlanacaksın.”

Kafasını öfkeyle sallayan adam inanmadı. “Evleneceğim ulan,” dedi. Kahrından ani kararlar veriyordu. Düşünmeden hareket ediyordu. “Ben de onu unutacağım, evleneceğim.”

Şerwan sesini çıkarmadı. Ağlayıp acısından kurtulmaya çalışan kardeşine hiçbir şey diyemedi. Onu uyarmıştı. Yapma demişti. Hayatı için herkes öne atılmış, vazgeçirmeye çalışmıştı. Botan kimseyi dinlememişti. Şimdi ise hatasını anlıyordu ama dönüşü de yoktu. Dönüşü olmayan bir yolda daha büyük hatalar yapıyordu.

“Evleneceğim, Şerwan Ağa. Evlenip doktoru unutacak, Dicle'ye çok güzel bir hayat vereceğim. Mutlu olacağım lan. O mutlu olacaksa ben de mutlu olacağım!” Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken saydırmaya devam etti.

Kim nasıl mutlu olur gösterisi için ağır bir çalışma temposuna Botan Eroğlu bugün itibariyle girecekti.

Sıraladığı ihtimallere itimat etmeyen ve başaramayacağına üzülerek inanan Şerwan Ağa omzuna dokunup sıkarken, kafasını salladı.

“Sen nasıl istersen, kardeşim... Sen nasıl istersen...”

Bölüm 13

Büyük Hatıralar Büyük Dışmanlıklar

Kendi benliğinden giderek kopuyordu. Sessizce ruhunu terk ediyordu. Bambaşka bir adama dönüşerek çevresindeki herkesi korkutuyordu. Gücünü kaybedeli haftalar oldu. Kalbindeki aşka savaş açalı haftalar oldu. Herkesten gizli kendi içinden kopmuştu Botan Eroğlu. Kalbinde taşıdığı kavurucu aşkı bitirmeye çalışarak âdeta delirmişti.

İçinden deliren adam dışarıya mükemmel profil sergilemişti. Gerek nişanda gerek düğünde ailesi dahil çevresindeki herkes Botan Eroğlu'nun evlendiği kadını isteyerek aldığını düşünmüştü. Bununla sınırlı kalmayan Botan Eroğlu, sevdiği kadına davetiye yollamıştı. Onu nişanında da düğününde de görmek istediğini özellikle belirtmişti. Hayatından kovan kadına gerçeği göstermek istemişti. Gelmesini beklemiş, tabii Dilek Güneysu gelmemişti.

Eroğlu ailesi hayretler içerisinde Botan Ağanın mutluluğunu izlemişti. Aralarında her şeyin farkında olan ve içten içe çürüten Şerwan Ağa idi. Kardeşini üzümlere izlemişti. Botan iyi değildi. Nişanın üzerinden çok geçmeden düğünü istemişti ve bir ay içerisinde düğününü yapmışlardı.

Nişan ve kına Şerwan'a zehir sarmaşığı tadını vermiş, kardeşinin bütün duygularını ve benliğini sardığına kanaat getirmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yılın düğünü olmaya aday bir şenlik yaşanmıştı. Botan herkesten daha çok oynamıştı. Herkesten daha çok eğlenmiş, en mutlu damat numarasını bütün gözleri kamaştırarak oynamıştı. Düğünde herkes Botan'a o kadar çok şaşırmıştı ki kimse Beritan ve Ezo'ya bakacak fırsatı bulamamıştı. Öyle ki Jiyan ve Kemal husumeti dillerde çok dolaşmamıştı. Milleti bir yıl boyunca doyuracak bir dedikodu vermişti Botan. Pişman olduğu söylenemezdi. Ona sevdiğini haykıran adamın sevgisine inanmayan kadın şanlı düğününü duysun istemişti. Canı yakan Dilek de yansın istemişti.

Öte yandan Beritan ve Ezo gelecek felaketi beklerken, Botan'ın aşk oyunları iki kadının aklını almıştı. Bir gece aniden eve gelen Şerwan Ağanın nişan hazırlıkları hızlansın demesinin ardından bambaşka bir Botan Eroğlu ile karşılaşmışlardı. Yaşayan ölünün yerini, hayata yeniden doğmuş mutlu bir adam almıştı.

Zozan Eroğlu, Şerwan Ağa ile konuşup neler olduğunu sormuş, genç adam annesini cevapsız bırakmıştı. Bütün çabalar yerle yeksan edilmişti. Botan Eroğlu içten içe delireceği bir evliliğe imza atmıştı.

Hoş, Botan kadar Dicle Eroğlu da onları şaşırtmıştı. Düğün alışverişinde sakın ve hiçbir sinsiliği yapmayan gelin, ev ahalisini şüpheye düşürmüştü. Yapacağı oyunları korku ve merakla bekleyen kadınlar eve ne tür zarar vereceğini aralarında konuşup tartmışlardı. Artık konuşmayacaklardı. Bugünden itibaren herkes evde ne yapacağını görecekti. Bugün Dicle'nin, Eroğlu konağında ilk günüydü.

Sabahın erken saatinde ev ahalisi aşağıya inmişti. Kahvaltı sofrası oturma odasına kurulurken, Zozan Hanım gelinin inmesini bekliyordu. Görümceleri sabah tekrar geleceklerini söyleyerek dün gece geç saatte gitmişlerdi. Kınadan iki gün önce geldiklerinden ötürü daha fazla kalmak istemediklerini biliyordu Zozan Hanım. Bugün ziyadesiyle misafir ağırlayacaklardı.

Şilan ve Elizan dünkü yorucu düğünden dolayı okula gitmemişlerdi. Okula gitmeyecekleri için de Elizan tadilatı biten evine, Şilan gece onlarda kalmasını istediğinden gitmemişti. Ailesinden izni koparan genç kız kaldığı için oldukça mutluydu. Düğün mevzusunu irdeleyen eltilere heyecanla katılıyordu. "Ay geçti gitti artık, bir eltiniz daha var," diyerek düğünde yaşananları konuşmak yerine ilgiyi Dicle'nin üzerine kaydırmıştı.

Ezo'nun yanında oturan Jiyan arada bir annesine bakıyordu. Düşünceli halinden bir türlü sıyrılamıyordu. Her ne düşünüyorsa, keyfini epey kaçıyordu.

"Aynen aynen de, daha gelin hanım inmedi." Gözünü kapıdan ayırmayan Zilan kuzeninin içeri nasıl bir ifadeyle gireceğini merak ettiğinden her anını görmek istiyordu. "Sanırım Botan Bey çıkması-na izin vermiyor," diyerek cümlesini noktaladı.

Gözü kapıda eltisinin koluna dirseğiyle hafifçe vurdu Bermal. "Sabah şekeği yapıyoğlar sanırım."

Ezo ve Beritan verdiği cevaba gülümserken Jiyan da minik kah-kahasıyla eşlik etmişti. Bermal de az değildi.

"Eh artık eltinize tecrübelerinizi aktarınız." İnceden kadın-lara derin manayı atan Elizan kötü bakışları bir anda üzerinde his-sedince, "Opss..." diyerek dudağına fermuar çekti. Şilan yapınca böyle kötü bakmıyorlardı ama?

Gelinleri ve kızlarının düğün muhabbetine katılmayan Zozan Hanım da yanında oturan Delal ile konuşuyordu. "Zübeyde'yi de kahvaltıya davet etseydik."

Kocası için erkenden gelemeyeceğini biliyordu Delal. "Dün git-me gece kal dedim ama kalmadı. Bugün geleceğini söyledi zaten. Kamil Bey için kalmadı. Kızı da burada kaldı."

"Doğrudur," diyen Zozan Hanım yeni gelinin nerede kaldığını merak etti. Uyandırılmış olması lazımdı. Ezo ve Beritan'ın bildiği düşüncesiyle nerede kaldığını soracakken içeriye Dicle girivermişti.

Dicle'ye eşlik eden iki kadınla beraber odaya girişi bütün göz-leri üzerine çevirmişti. Meraklı bakan bütün gözlere Dicle'nin gülen yüzü cevap olmuştu. Zozan Hanım gelininin gülen yüzünü görün-ce içten içe ferahlamıştı. Mutsuz bir ifadeyle gelmesini istemese de beklemişti. Hazırlığını baştan aşağı süzdü.

Mor renginde şifon bir elbise giymişti. Uzun boyuna uzun el-bisesi tam oturmuştu. Altınları ve tülbentiyle süslenen gelini göze hitap ediyordu. Nitekim kalbinin kusuru yüzüne öyle vuruyordu ki Zozan Hanım baktığı zaman gelini olduğu için pek mutluluk duya-mıyordu. Sevilecek hiçbir yanını bırakmamıştı.

Kendisini izleyen gözlerden ötürü ufak çaplı bir heyecan ya-şamıştı Dicle. Mükemmel bir nişan ve düğünü olmuştu. Özellikle

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Botan'ın mutluluğunu beklemediğinden şaşırda da sevinmişti. Sevi-
leceğine inanarak Eroğlu konağına ayak basmıştı.

Her şey odaya gidişine ve kapı kapanırken yalnız kalmalarına
kadar sürmüştü. Heyecan ve utanç hislerinin harmanladığı geceyi
Botan'ın yardımcı olarak geçirmesini beklemişti. Ancak içeriye
yüzünde bin bir acı ve hayal kırıklığıyla dolu bir adam girdiğinde
afallamıştı.

Düğünde mutluluktan herkesin ağzını açık bırakan Botan, oda-
ya geldiğinde bambaşka bir adama dönüşmüştü. Dicle ilk gecenin
verdiği tedirginlik sanmıştı ama değildi. Gecenin devamı zehir gibi
geçmişti. Yengeleri ilk gecenin çok heyecanlı, damadın ise hey-
ecandan çok konuşacağını söylerdi. Damat esprili anlatımıyla gelinin
heyecanını alır, sakinleşmesi için elinden gelenini yapardı.

Bütün ezberini Botan bozmuştu.

Hiçbirini yapmadığı gibi konuşmamıştı da. Sadece sessizce
bekleyip, 'Artık evliyiz Dicle!' demişti. Evlilerdi, genç kadın da
bunu biliyordu. Ancak hayal ettiği adam bu değildi. Düğündeki ne-
şeli adamı istemişti.

Sonrasında Dicle konuşmaya çalıştıysa da Botan pek konuşma-
mıştı. Balkona geçip sigara üstüne sigara yakıp içmişti. Bu olanlara
anlam veremeyen Dicle sürekli ilk günün ilk gecenin verdiği stres
sanıp durmuş, öyle olmadığını biraz geç anlamıştı. Ona dokunan
kocasını aşıyla dokunmamıştı. Gözlerine bakmadığı bir geceyi karısı-
na yaşatmıştı. Sabah kocasının kolları arasında uyanmayı beklemiş,
sırtı dönük bir adamla uyanmıştı.

Boğazını yakan acıyla ilk güne uyanan kadın kendini tutama-
yınca banyoya geçip için için ağlamıştı. Maruz kaldığı tutum onu-
runa o kadar dokunmuştu ki sersemliğinden ancak sabah ayılabıl-
mıştı. İçini döktüğünde suyla arınıp çıkmıştı. Giyinip hazırlandıktan
sonra kocasını her şeye rağmen gülümseyerek uyandırmıştı. Umut-
lu bekleyişi Botan'ın ifadesiz yüzü ve sessizliğiyle güme gitmişti.
Odasının kapısı çalındığında, mutsuzluğunu gizleyerek maskesini
takmıştı.

Etileri ve kaynanasının karşısına gülümseyen maskesiyle çıktı
Dicle Eroğlu. Onun mutsuzluğu o odada kalacaktı. Kimseye göz-
yaşlarını göstermeyecekti. Tıpkı şimdiki gibi... Merakla izleyen

gözlerin inadına mutluluk yerleştirdi göz bebeklerine. Beklemeden önce kaynanasının elini öptü. Yengesi sıkı bir kaynanaydı. Dicle gözlerine bakarken dikkatli olması gerektiğini kendine telkin etti. Delal Sultanın elini öpüp, eltilerin yanına geçti. Ezo'nun yanında yerini aldı.

"Günaydın, gelin hanım," diyen Ezo yeni geldiği için samimiyet göstermeye çalıştı. Ne yaparlarsa yapsın artık Dicle bu evdeydi. Anlaşmaktan başka çareleri yoktu. Dicle'ye karşı nefret beslemiyordu ama sevdiği söylenemezdi.

"Günaydın Ezo," derken diğer gelinlere ve evin kızlarına döndü. "Sizlere de günaydın." Karşılığını anında aldı Dicle. Çeyiz alışverişiinde tanıştığı Elizan'a gülümsedi. Sürekli bu evde göreceği bir yüz olacağından samimi bir sıcaklık kurmaya gayret etmişti.

"Ağabeyim indi mi?"

Şilan'ın sorusu üzerine eteğinin ucuyla oynayan Dicle görümcesine dönerek cevapladı: "Banyodaydı."

"Neden onu beklemedin?"

Şilan'ın imalı sorusu genç kadını hazırlıksız yakaladı. Ortam gelecek cevabı sessizlik içinde bekledi. "Söyledim, kıyafetlerini hazırlayıp kahvaltıya geç kalmamamı istedi. Odadan geç çıktım ayıp olmasın diye beni gönderdi." Ufak bir yalanın ne zararı olacaktı. O ufak yalanın arkasında yatan acıyı bir Dicle bilecekti bir de yaşattığı için Botan.

Bir ay öncesine kadar kimse verdiği cevaba itimat etmezdi. Lakin nişanlılık sürecinde ve düğünde tavırları ve hareketleriyle şok dalgası yaşatan ve her dalgada ailesini sarsan Botan'ın böyle bir cümle kurduğundan şüphe etmeyecek kadar çabuk inanmışlardı. Botan Eroğlu karısını düşünerek aşağıya göndermişti.

Dicle iyi oynuyordu. Oynamaya da devam edecekti.

Beritan ve Ezo göz göze geldi. İki kadının da düşünceleri aynıydı; Botan değişmişti! Karısını sevecekti. Buna elbette sevinirlerdi. Ne Botan'ın ne de Dicle'nin mutsuz olmasını isterlerdi. Lakin sevdiği kadını aniden unutmaması normal değildi. Botan Eroğlu hiç normal değildi.

Daye Zozan şimdilik sessiz kalmayı, gelinin hal ve hareketlerini uzaktan izlemeyi tercih ediyordu. Vakti geldiğinde masaya her şey

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yatırılır, konuşulması gereken her şey konuşulurdu.

Kahvaltıdan sonra misafirler Eroğlu konağına dolmuştu. Gelinler mutfakla ilgileniyor, Dicle ise gelen tebrikleri kabul ediyordu. Botan evden çıkmadığı için o da eve gelen erkek misafirleriyle ilgileniyordu.

Yeni gelen misafirler için kahveler hazırlanırken Ezo yeni gelini çağırtmıştı. Zehra tarafından çağırılan Dicle, mutfak kapısının eşğinde bekliyordu. “Ne oldu, Ezo?”

Elinde duran kahve tepsisini genç kadının eline verdi Ezo. “Kocanın arkadaşları geldi. Çalışma odasındalar.” Kocasının bundan sonraki hizmeti Dicle’de idi.

Dicle tepside dört kahve fincanı saydı. “Eee misafirhanedeki misafirlerle kim ilgileniyor?” Bugün epey kalabalık olacaktı. Yoğun bir gün geçireceği daha sabahtan belli olmuştu.

“Şerwan ve Nêçîrvan geldi, onlar ilgileniyor. Servisi de çalışanlar yapıyor, Serhad’ın acil işi çıktı o da gitti. Sen de bunu kocana götüreceksin.” Eksiksiz nakleden Ezo kadını merdivenlere doğru davet etti.

Eltisine çenesini sallayarak acele hareketlerle merdivenlere yöneldi Dicle. Kalbinde tutuşan heyecan boğazına kadar yükselip kadının nefesini kesti. Botan’ın tepkisini ölçecekti. Arkadaşlarıyla tanıştırtıp tanıştırmayacağını merakına istemsizce düştü. Ağabeyinin evlendiği yılları iyi hatırlıyordu. Hep aşağıya karısının yanına mutfaka bir bahaneyle gelmişti. Sürekli yengesini çağırmış, isteyeceğini ondan istemişti. Ancak Botan bir kere olsun olduğu ortama gelmemiş, çağırmamıştı. Evdekilerin fark etmemesini umdu Dicle.

Merdivenleri dikkatlice çıkan kadın çalışma odasına hızla vardı. Kapıyı ardına kadar açıp içeriye girmek için adımını attı. Lakin Botan odaya girmesine müsaade etmeyerek yanına ulaştı.

“Ben alırım.”

Yüzüne bakmadan elinden tepsiyi alan kocasının hayal kırıklığını içten içe yaşadı. Yüzüne bakmasını, en azından minicik bir tebessüm sunmasını bekledi. Botan ne yüzüne bakmış ne tebessüm etmişti. Teşekkür ederek çıkmasını beklemişti. Üzülen kadın başını sallayıp odadan çıktı. Botan’ın neden böyle bir şey yaptığına anlam veremiyordu. Sevmediğini düşünecekti ama sevmediyse neden

onunla evlenmek istemişti? Neden düğünde o kadar mutluydu? Neden herkese böyle davranmıştı?

Çaresiz ve cevapsız sorularla baş başa kalan Dicle modu düşmeden aşağıya indi. Yüzünü asmamalı, gelen her misafire gülümsemeliydi. Kim olursa olsun, ağızlarına bir gram dedikodu vermeyecekti. Tebessümünden vazgeçmeden mutfağa girdi.

Dicle'nin gelişiyle anında uğraşına girdi Jiyan. "Ağabeyim bir şey dedi mi?" diye sordu manidar bakışlarıyla. Sabah onu düşünerek gönderen ağabeyi yukarı çıktığında elbet bir şey demiş olmalıydı.

Dicle sorusuyla beraber gözlerini utanarak kaçırdı. "Yok... İyi ki geldiğimi söyledi. Arkadaş... Arkadaşlarıyla tanıştırdı. Tebrikleri aldım geldim." Odadan kovulurcasına gönderildiğini anlatacak değildi ya...

"Aaa öyle mi? Ahmet ağabey umarım çok uğraşmamıştır."

Tanımadığı adamlar hakkında ne söyleyeceğini kestiremedi Dicle. Mecbur yine yalana başvurdu. "Aaa Ahmet, sanırım yenge hanımı gördük sonunda, diyen. Yok... Yok... Hemen kaçtım odadan, utandım," diyerek geçiştirdi.

"İyi yaptın, yoksa baya uğraşırdı sizinle."

Dicle bir şey demeye kalmadan Zehra'nın çağırmasıyla tepsiyi bırakıp mutfaktan kaçarcasına çıktı.

Arkasından baktı Bermal. "Sanığım Botan kağısını seviyoğ." Sesli düşünen kadın aslına bakılırsa hâlâ olanları çözememişti. Eltileri ve görümceleri Dicle hakkında kulağa pek de hoş gelmeyen bilgileri fısıldamıştı. Bermal söylenenlerin binde birini yeni gelinin hareketlerinde ve konuşma tarzında bulmamıştı. Sessiz sakin, kendi halinde bir kadındı. Çeyiz alışverişinde de onunla çok zaman geçirmişti. Dicle hiç sorun çıkarmamış, ne derlerse şikâyet etmeden kabul etmişti.

Böyle bir kadının kötü olduğuna inanmadı Bermal. Hem önce-leri aralarında yaşanan sorunları kendi hayatına sokmadı. Geçmişteki sorunlar onu ilgilendirmezdi. Evet, Beritan ve Ezo'ya yaptığı çok yanlıştı. Ama düzelebileceğine inanıyordu kadın. O yüzden onunla yakın olmaya karar verdi. Eltisini tek bırakmayacaktı.

"Sevsin canım, sevmesi bizi de mutlu eder," diyen Beritan ocağın başında oğluna yedirmek için çorba yapıyordu. Hazırladığı kü-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

çük köfteleri haşlayıp soğuması için tabağa almıştı. Çorbayı içmezse köfteyi sevdiğinden onu yedi.

“Değil mi?” diye onayladı Bermal.

Ezo kumasının lafı ağzından almasıyla konuşmaktan son anda vazgeçti. Beritan’ın işi şimdi bitmezdi. Zilan içeride misafirlerin yanındaydı. Hepsi buraya toplanmıştı ve şimdi içeri geçmezlerse ayıp olurdu.

“Hadi Bermal hadi ayaklan, biz içeri girelim bari. Demesinler bu gelinler nerede?”

“Siz geçin ben Mirhan’ı doyurayım, gelirim.”

Ezo, “Tamam,” diyerek Bermal’i aldığı gibi mutfaktan çıktı. Şilan ve Elizan yukarı kaçtığından, Jiyan yeğeni Mirhan ile oynayarak oyalıyordu. Mutfakta üçü kalmışlardı. İçerideki kalabalıktan kaçmak istese de lüksü yoktu Jiyan’ın. En iyisi Mirhan ile oyalanmaktı.

Beritan’ın telefonu çalınca eline alıp arayana baktı Jiyan. “Ağabeyim arıyor.”

Beritan çalan telefonu soyduğu kabağı bir kenara bıraktı. Misafirlerin yanında olduğu için gelemeyen kocasının oğlunu isteyeceğini düşündü kadın. “Kesin Mirhan ile konuşacak.”

Jiyan telefonun dokunmatik düğmesine basıp telefona cevap vererek yengesinin eline bıraktı. Beritan telefonu omzu ve kulağı arasında sıkıştırıp yarım bıraktığı işine dönerken kocasının yorgun sesini duydu.

“Beritan.”

“Efendim, Şerwan Ağa?”

“Nasılsınız?”

Kaşları çatılan kadın şaşırdı. Kocasını içerideydi. “İyiyiz, sen nasılsın? İçeride değil misin? Sesin yorgun geliyor.”

“Hayır, şirkete geçtim. Acil işim çıktı. Bugün işler yoğun.”

“Anladım anladım da, ya misafirler?”

“Nêçîrvan yanlarında kaldı.” Telefonda bir gümbürtü sesi yükselmiş, Şerwan yine de konuşmasına devam etmişti: “Oğlumu görmedim bugün hiç. Mirhan nasıl, uyanık mı?”

Oğluna bakan kadın meraklı bakışlarını üzerinde görünce gülümsedi. “Evet, şu an karşımda oturmuş beni izliyor. Herhâlde ona yemek hazırladığımı fark etti, nasıl kaçacağını düşünüyor.”

Şerwan'ın kısık sesteki kıkıltısını duyan kadın da gülümseyerek eşlik etti.

Yeğenini kendine döndürüp burnunun ucunu öptü Jiyan. "Anne doğruyu mu söylüyor, paşam? Sen kaçacak mısın?"

Jiyanı cevaplayamadan ahizeden kocasının, "Öyle bir şey yapmaz benim oğlum," savunması yükselmiş, Beritan ilgisini kocasına tekrar vererek alaylı sesiyle hak vermişti. "Tabii kesin yapmaz. Görüntülü arayayım mı, onu görmek ister misin?"

"Hayır, yemeğini hazırla şirkete gönder. Yanımda görmek isterim."

"Oğluna iş vereceksen neden olmasın," dedi kadın kıkırdarak. Soyduğu kabakları yıkayıp dilimledi, ardından bir havucu alarak soymaya başladı. Şerwan'ın sesi ilaç gibi gelmişti. Yüksek doza maruz kahrına kendinden geçebilirdi.

"Oğluma iş vermeyeceğim, karnını doyuracağım."

"Aman aman oğluna toz kondurma."

"Ulan sen aklını kaçırmışsın."

Kocasının cevabıyla kıkılda attı kadın. "Tamam tamam, şaka yaptım, kızma."

"Tek isteğin ona kızmam ama bu keyfi sana vermeyeceğim."

"Sadece onun yararı için ona kızmanı istiyorum. Yemek yemiyor oğlun. Ayrıca ben kötü bir anneymişim gibi davranıyorsun."

"Seninle bu konuyu tartışmayacağım."

"Zaten bu konudan hep kaçırıyorsun."

"Eve gelince tartışırız yine."

Heyecanla bekleyen kadın dudaklarını ağzının içine alıp ısırırdı. Jiyan'ın gözlerini kırpmadan izlediğinin farkında değildi. "Olur, zevkle bekliyorum ama şimdiden söyleyeyim fena bulaşırım."

"Ona gelince karar veririz. Ne zaman hazır olur Mirhan?"

"Bir saate gönderirim olur mu? Yemeği anca olur bir de daha hazırlayacağım."

"Tamam, görüşürüz. Kendine iyi bak."

"Sen de. Kolay gelsin," diyen kadın keyifle telefonu kapatıp yerine koyarken Jiyan'ın tek kaşını kaldırarak onu izlediğini görünce sendeledi.

"Şey... Ağabeyin oğlunu istiyor."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Daha çok seninle konuşmak için aramış gibiydi.”

“Hmm olabilir. Karısıym, bir şeye ihtiyacı olabilir,” diyerek işine geri döndü Beritan. Oğlunu bir an önce hazırlayıp babasına göndermek istiyordu. Mirhan ne kadar Şerwan ile vakit geçirirse Beritan o kadar mutlu oluyordu. Oğlunun varlığının kocasına nasıl şifa verdiğinin farkındaydı.

“Aranız gerçekten çok iyi.” Sevincini saklamadı Jiyan.

“Evet,” diyen Beritan sebzeleri doğradıktan sonra içine sıcak suyu döküp ocağa koydu. Altını yaktıktan sonra elini yıkayıp görümcesine döndü. “Çok çok iyi diyemem. Biliyorsun işte ama her şeye rağmen güzel gidiyor.”

“Daha fazlası... Yani sen de biliyorsun, Beritan.”

Kem küm eden görümcesinin ne anlatmak istediğini gayet net anlamıştı Beritan. Ezo’yu seven ağabeyinin ancak bu kadar benimseyebileceğini söylemek istiyordu ki doğruyu söylüyordu. Ezo’yu sevmesin beni sevsin, diyecek hali yoktu. Umutla beklemekten başka şans yoktu. Lakin o umut ışığı boşa yanıyordu.

Konuşmak istediği bambaşka bir mevzu vardı Jiyan’ın. Beritan yabancı değildi. Caner konusunu az konuşmamışlardı. Tabii bu sefer konuşacağı amcaoğluydu. Jiyan’ın çekinmesine sebep olsa bile söylemeliydi. Endişeyle mutfak kapısına bakarken iç yanaklarını ısırarak konuya hızla giriş yaptı.

“Şey... Düşünde Kemal’in kız kardeşi Asya yanıma geldi.”

Kemal’in adını işitince ürperdi Beritan. Bundan bir ay öncesine kadar yaşadığı o utanç dolu günü anımsadı. Kaynı ve Ezo her şeyi öğrendiğinde bir müddet hepsinden uzak kalmayı denemişti. Hiçbir kaynının ona kötü gözle bakmadığını, aksine olayı bilmiyormuş gibi davranmaları kadını bir nevi rahatlatmıştı. Uzak kalma girişimini bertaraf etmişlerdi. Lakin Beritan içinde hep bir yerde bu utancı taşıyacağını biliyordu.

Çünkü hepsi Kemal’i sevdiği halde neden Şerwan’ı kabul ettiğini düşünüyordu. Kemal ile Şerwan’ın arkadaşlığından da haberdar oldukları halde nasıl sevdiği adamın dostunu kabul etmişti? Hepsinin cevapsız soruları vardı ama Ezo dahil hiçbiri sormamıştı. Sormalarını da istememişti. Çünkü buna cevap veremezdi. Verse de kimse inanmayacaktı.

“Ne... Ne dedi?”

“Şey... Kemal’i reddedenin benim olup olmadığını sordu.”

Asya’nın sorduğu soruyu görünçesinin ağzından bizzat duyunca ağzı bir karış açıldı. Kuzeni böyle bir kız değildi. Hayatta bu tip sorular sormaz, müşkül duruma sokmazdı. Neden yaptığını merak etti Beritan. Jiyan’ın cevabı hakkında ailesi de defalarca kez sormuştu. Ağabeyleri arasında olduğunu söyleyerek ailesini de cevapsız bırakmıştı Beritan.

“Asya...” Beritan kuzenini savunmak istemese de doğruyu söyleyecekti. “Asya genellikle sormaz böyle şeyler. Seni düşünerek hareket eder. Yani seni çok istiyorlardı. Kabul etmemeniz onları çok üzdü.” Sesinin sakın çıkması için elinden geleni yaptı. Ne zaman babasının evine gitiyse Jiyan konusu hep konuşulmuş, her defasında Kemal’in üzüldüğünü vurgulamışlardı. Telefonda bile yakasından düşmemişlerdi.

Anlayışla karşılayan Jiyan tekrar kapıya bakarken daha sessiz konuştu: “Biliyorum yani yadırgamadım. Sadece bu konuyu kapatmasını istedim. Biliyorsun bu benim elimde değildi.”

Tedirgin görünen görünçesini sessizce süzdü. Sormaktan hep kaçındığı ama merak ettiği bir soru vardı. Şerwan dostunu reddettiğinden Beritan bir daha sormaya gerek görmemişti. Asya düğünde sorduğuna göre Cibran ailesinde mevzu hâlâ kapatılmamıştı.

Dilinin ucunu ısırarak soruyu ağzından geçiriverdi Beritan:

“Sen ister miydin?”

“Neyi?”

“Kemal ile evlenmeyi.”

Allanan yanaklarını saklayamadı Jiyan. Cevabını Beritan’dan esirgemek istemedi. Çünkü Ezo ile konuşmuştu. Ezo ile yalnız kaldıkları her an duygularını, hislerini, endişelerini anlatmıştı. Yengesi yardımcı olmuştu. Lakin ağabeyinin neden istemediği konusunu konuşuklarında Ezo hep susmuştu.

“Ben... yani kabul ederdim... Kemal farklıydı. Ama ağabeyimin neden kestirip attığını da merak ettim. Bana hiç sormadı bile.” Kafasını eğip Mirhan’ın elleriyle oynadı.

Beritan duyduğu cevapla yerinde kaskatı kesilirken onu asıl korkutan, ağabeyinin neden vermediğini öğrenmesiydi. Jiyan, Ke-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

mal'i istiyordu. En az Kemal'in onu istediği kadar istiyordu.

Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı Beritan. "Şerwan işte... Vardır... vardır ağabeyinin bir bildiği..." diyerek geçiştirdi. Jiyan öğrense emindi ki Kemal'in adını bir daha asla anmayacak, bu istekli tavırlarından vazgeçecekti.

"Elbette sorgulamıyorum ama işte... Bilirsin Caner bile gelip benimle konuşmuştu. Ama ne bileyim Kemal onun dostuydu. Hatta Botan ve Vedat bile benimle konuşmuşlardı. Eğer Caner ile evlenmek istersem babamla konuşacaklarını söylemişlerdi."

Kederli tebessümüyle iç çekti Beritan. "Baban Caner ile evlenmeni istemişti."

"Doğru." Sesi titreyince derin bir nefes alıp devam etti Jiyan: "Caner çok iyi biri, demişti. Gözüm arkada kalmaz, demişti. Ama ağabeyim..." dedi omuz silkererek. Babasını konuşmak Jiyan için kolay olmuyordu. Ne zaman bir anısını hatırlasa odasına girip gizli ağlıyordu. Hâlâ alışmamıştı.

Beritan oğlunun yemeğine dönüp çorbayı ağır ağır karıştırdı.

Caner'in mesaj attığını söylemek istiyordu Jiyan. Ama kuzeni onu istedikten sonra söylemekten vazgeçmişti. Ezo'ya her şeyi anlatmıştı zaten. Öğrenmek istediği ufak bir detay vardı. "Sen ister miydin?"

"Neyi?" diyen Beritan çorbayı karıştırırken görüncesine döndü. Oğlunun sakın bir şekilde oyuncağıyla oynadığını fark etti. Mirhan bugün biraz sakindi.

"Kemal ile... Yani kuzeninle evlenmemi?"

Beritan düşünmeden cevap verdi: "Elbette. Kemal çok iyi bir adam. Seni seviyor, Jiyan. Bunları söylemek şimdi ne kadar doğru bilmiyorum ama seninle evlenmeyi çok istiyordu."

Yine iç çeken genç kız düşünceliydi. "Düşüne de gelmedi?"

"Onu mu bekledin?" Karıştırdığı çorbadan bir kaşık alıp tadına bakan kadın merakla görüncesine döndü. Eski âşığını görüncesiyle konuşuyordu. Daha kötüsü ise Kemal görüncesini seviyordu. Nasıl bir döngünün içinde hayatını yaşıyordu Beritan?

Kemal ile Jiyan evlenirse sürekli buraya geleceklerdi. Jiyan'ı her gördüğünde bir şekilde Kemal ile evlenirse nasıl olacağını düşünecekti. Bu yanlış bir düşünce olsa dahi ister istemez insanın ka-

fasında oluşuyordu. Şerwan ile hayal ettiği evliliği yaşayamıyordu. Ama Jiyan onun hayal ettiği evliliği yaşayacaktı. "Evet, ağabeylerinden dolayı gelemedi. Botan'ı ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

"Biliyorum," dedi fısıltıyla. "Yani haklı gelmemekte."

"Jiyan!"

İki kadın Dicle'nin sesini işitince konuşmayı hemen keserek kapıya döndüler. Kucağında Mirhan ile ayaklandı Jiyan. Oyunağı yeğeninin elinden kayıp düşünce gözleri yere takılı kaldı.

"Ne oldu?" Onun yerine cevap veren Beritan kadına baktı.

Hızlı mutfığa giren Dicle saçlarından kayıp omzuna düşen tül-bentini düzeltip saçlarına örterken, "Annesi çağırıyor," diyerek sebebini açıkladı.

Jiyan eğilip yeğeninin oyuncağını aldığı gibi tekrar küçük elleri-ne bırakarak Mirhan'ı Dicle'ye verdi. Mutfaktan beklemeden çıktı.

Kuzeninin apar topar gidişine anlam veremedi Dicle. "Ne oldu ki?"

Görümcesine içten içe söylenerek yeni geline cevap verdi Beritan: "Annesini bekletmemek için gitti."

"Anladım," diyen Dicle Mirhan ile oyalandı. "Bu minik bey büyüyor," diyerek yanaklarına birer öpücük kondurdu. Mirhan'ın güzelliği ve gülümserkenki şirinliği bakan herkesi cezp ediyordu.

"Maşallah, Dicle maşallah." Mesafesini koruyan kadın zoraki tebessüm etti. Sıkıntılı evliliğinin üstüne karabasan gibi çöken Dicle'yi ve yaptıklarını asla unutmayacaktı. Ne Dicle'nin sahte samimiyeti ne de eve gelin gelişi geçmişi sildirecekti.

Kıkırdayan Dicle otururken eltisine apaçık konuştu: "Korkma, nazarım değmez."

"Olsun maşallah demeyi eksik etme sen. Çocuk o, çabuk nazara gelir. Bir de senin nazarınla uğraşmayalım."

Beritan'ın mesafesi genç kadını şaşırtmamıştı. "Sen de beni iyice kötü yaptın. Artık eltiyiz, eski sayfaları kapatsan diyorum."

"Eski sayfalar çabuk kapanmıyor. Hem kapanmasın daha iyi." Dostu düşmanı daha iyi bilirdi. Sohbetine böylece son verip oğluna pişirdiği çorbanın altını kapatıp soğumasını bekledi. Dicle'den oğlunu alıp mutfaktan çıkarak yukarıya geçti. Mirhan Ağanın hazırlanma vaktiydi. Odasına girerek elini çabuk tuttu. Şerwan aramadan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Mirhan hazır olmalıydı.

Üzerindeki kıyafetleri değiştirdi. Çantasına gerekli eşyalarını ve oyuncaklarını doldurduktan sonra Mirhan'ı alarak odadan çıktı. Dışarı çıkacağını anlayan oğlunun sabırsızlığı kadını güldürdü. "Sabırsızsin sabırsız." Babasının yanında kalacağı saatler boyunca yaramaz oğlunu özleyecekti. Doyasıya koklayıp öptü.

Bahçeye oğluyla inen kadın Dicle'ye, Mirhan'ı bırakıp mutfığa geçti. İliyan çorbayı kaba doldurup ağzını kapadı. Haşladığı köfte-lerini ve yiyeceği meyveleri kaba doldurup çantasına koydu. Telefonu alarak mutfaktan çıktı.

"Mirhan Ağa nereye gidiyor?"

Samimiyetten uzak tonsuz sesiyle Dicle'yi cevapladı Beritan: "Şirkete, babasının yanına."

"Hımm demek bu oğlan şirketin başına geçecek..."

Dicle kucağında sızlanan oğlanı sallayarak sakinleştirirken Beritan da Serhad'ı aradı. Kaynının telefonu açmamasıyla bekleme-ye koyuldu. İllaki görür, geri dönüş sağlardı. Serhad dışında kimse Mirhan'ı şirkete götürmeye müsait değildi.

Bahçede bekleyen iki kadın arkalarından yükselen erkek sesle-riyle döndü. Merdivenlerden inen Botan ve arkadaşlarının gülüşme-leri dikkatlerini çekmişti. Botan'ın gülen yüzü Dicle'ye bulaşmış, genç kadın elinde olmadan gülümsemişti. Beritan eltisini ve kaynını istemsiz göz hapsine aldı. İkisi de gülümsüyordu; Botan arkadaşla-rına, Dicle kocasına...

Botan'ın kapıya kadar uğurladığı misafirleri Beritan ve Dicle'ye başıyla kısa bir selam vermişlerdi. Aralarında yetişkin ve uzun boy-lu olan Dicle'ye seslenmişti: "Tebrik ederim, yenge. Botan ile ha-yat geçirmek zordur. Mecbur bir ömür geçireceksin."

"Teşekkür ederim," diyen kadın gülümsemekle yetindi.

Botan karısına bakmadan dostuna gözlerini bayarak güldü. "Sen geçirdiysen benimle herkes geçinir dostum."

Aralarında konuşan adamları dinlemekten ziyade gözleri ağır ağır eltisine kaymıştı Beritan'ın. Kahveleri götürdükten sonra on-larla tanışıp tebriklerini aldığını söylemişti. Lakin Metin yine tebrik etmişti. Ayrıca yeni tebrik ediyormuş gibi konuşmuştu.

Kafası karışan Beritan ne diyeceğini, daha doğrusu ne düşü-

neceğini bilemedi. Çalan telefonuyla akıl karışıklığından kurtuldu. Misafirlere doğru yürüyen oğlunun sabırsız adımlarına gülümseyip telefona cevap verdi.

“Serhad neredesin?”

“Şimdi eve gireceğim, ne oldu?”

“Ah çok iyi. İçeriye girme, Mirhan’ı senden başka şirkete götürecek kimse yok.” Mahcup edasıyla dudağını ısırdı. Serhad’ın rahatsız olmayacağını bilse de işi vardır diye aksatmaya sebep olmak istemiyordu.

“Hazır mı?”

“Evet, sana zahmet olacak ama.”

“Yok ya, getir pašamı.”

“Cansın sen,” diyen kadın telefonu kapatıp önüne döndüğünde Botan ve misafirlerini dış kapıda buldu. Mirhan da amcasının kucağındaydı. Etrafı kolaçan eden kadın Dicle’yi bulamadı. İçeriye girmiş olmalıydı.

Boş vererek elindeki çantayla dış kapıya doğru ağır ağır yürüdü. Kapanan kapı seslerinden anladığı kadarıyla misafirleri de arabalarına biniyorlardı. Arabanın çalışan sesine oğlu ciyaklayarak tepki verince Botan ve Beritan aynı anda güldü.

“Metin şu çocuğu da sana zahmet al götür,” diyen kaynına görmediği halde gözlerini büyüttü Beritan. “Şerwan beni nereye götürsün, Botan?” diyen adamla sessizce kahkaha atmıştı. Orası meçhuldü işte.

“Şeytanın deliğine...” Küfrünü son anda bastıran Botan kahkaha attı. Beritan aralarındaki dili anlamıyordu ama anlaşmaları kendine hastı. Tekerleğin sesini duyduğunda Beritan kaynının yanında soluğunu aldı.

“Nasılsınız, Damat Bey?”

Botan ne zaman geldiğini anlamadığı kadına içtenlikle gülümsemedi. “İyiym, yengecim. Sizi sormalı?”

Kendini kasmadan, zorlamadan içtenlikle gülümsemesi Beritan’ın içindeki korkuyu söküp almıştı. “Eh, misafirlerinizle ilgileniyoruz.”

Kucağında hareketlenen ve kulağını çekiştiren yeğeninin alnına alnını tokuşturarak durdurmaya çalıştı Botan. “Bugünü de bize

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ayırın, ne olmuş sanki?” Yengesine cevap verirken Mirhan ile savaşılmaya devam etti.

“Olur, ağam. Her günümüz size feda olsun.”

Botan ufak bir baş hareketiyle teşekkür etti. Yeğeni konuşmasına izin verirse konuşacaktı. Annesinin elindeki çantayı görünce, yine bir yolculuğa çıkacağını anladı. “Mirhan nereye gidiyor?”

Beritan cevap veremeden oğlu Botan’ın kucagından bir el tarafından ışık hızında çekilmişti. Kaşla göz arasında oğlu gözünün önünden kaybolmuştu. Onun kadar Botan da şaşırılmıştı.

“Amcası Serhad onu şirkete götürecektir.”

Serhad’ın sesiyle afallayan ikili kendine geldi. İlk konuşan Botan oldu: “Öyle mi? Ağam amcana kalan işleri sen hallet bugün,” diyerek yeğeninin burnunun ucundan yakalayıp sıktı.

Ağabeyinin elini yavaşça çekip Mirhan’ı kurtarıncaya itti Serhad. “Merakın kalmasın, Şerwan Ağam senin işleri benim omzuma sabahtan itibaren yaktı zaten.” İsyan dolu tınısıyla sitem etti Serhad.

“Bir şey olmaz,” diyerek acımasızca güldü Botan. “Biz de az çalışmadık ağabeylerinin yerine.”

“Sana tüm günlerim feda olsun, Botan Ağam.” Kafasını eğen Serhad ardından yeğenine döndü. “Değil mi, Mirhan? Amcan için günlerimiz feda olsun.” Mirhan amcasının konuşmasına gülerken neşeli sesi üçünü de gülümsetti.

“Ay sen götür şunu, aç çocuk.”

“Anlaşıldı; yine şirketteki herkes yemek vermek için peşinden koşacak.”

Omuz silken Beritan, “Ağa oğlunu şımartmasaydınız,” diyerek çantasıyla beraber arabaya doğru yürüdü. Arka koltuğa çantayı bırakıp oğlunu çocuk koltuğuna yerleştirdi. Emniyet kilidinden emin olduktan sonra öpüp vedalaştı. Serhad’a dikkatli sürmesini tembihleyerek uzaklaşmıştı.

Serhad yola çıktıktan sonra içeriye Botan ile beraber girdi Beritan. Sürekli endişeleneceği oğlu etrafta olmadığına göre misafirlerle ilgilenme vaktiydi. Taze damada döndüğünde mutluluğunu saklayamadan ince nidasıyla şakıdı:

“Şimdi güzel evliliğinizi kutlamaya gelen misafirlerinizle ilgilenme vakti, Botan Bey.”

Bütün içtenliğinin üstüne kara bulutlar o saniyede çekildi Botan'ın. Keyifsizliğini dışa vurmamaya gayret ederek yengesinden uzaklaştı. Elleri cebinde, omzu çökmüş vaziyette ağır ağır yürürken sessizce kendi kendine fısıldadı:

“Ne güzel evlilik ama...”

Hiç kimse onun sessiz çılgınlıklarını duymayacaktı.

Duyamazlardı çünkü bunu kendisi istemişti. Olacaklara da razıydı. Tek üzüldüğü şey bu uğurda Dicle'nin de yanmasıydı. Mutsuz bir evliliğe elinde olmadan onu da itmişti.

Hatanın farkına geç varmak, hata yapmaktan daha fazla acı veriyordu.

Bölüm 14

Kasırğa

Üzerinden zaman geçtikçe kabullenemediğiniz ne varsa zaman-
dan ötürü artık alışkanlık kazanıyordunuz. Gönül daha iyisini
ister, şartlar olması gerekeni yaşatır. Gerek sırttaki gerek yü-
rekteki yükten hayıflanana ne kadar insan varsa, bitmesini temenni
ediyordu. Lakin bazen bazı yükler birer kurtuluştı ve biz bunu gö-
remiyorduk.

Eroğlu konağı sakın bir güne merhaba demişti. Düğün telaşının
üstünden günler geçmişti. Yorgunluklarından arınmak Eroğlu aile-
sini az da olsa keyiflendirmişti. Hayat normale dönmüş, rutin işler
yerini almıştı. Konağın beyleri sabah akşam mesaisinin ardından
eve geçip ayaklarını uzatarak dinleniyorlardı.

Dinlenemeyen ve dinlenemediğini asla dışa vuramayan, içten
içe çöken, enkazıyla tek başına mücadele eden sadece Botan Eroğlu
idi. Henüz yolun başındaydı. Henüz acılarını kat edememişti. He-
nüz yüreğine kurduğu imparatorluğu yıkamamıştı. Hâlâ Dilek canlı
canlı içini kemiriyordu. Odasında mutsuz, ailesinin yanında oldukça
keyifli görünüyordu Botan. Bu durumdan etkilenen sadece Dicle idi
ve Botan kadar hayatından memnun olmayan biri de oydu.

Zozan Hanım bir müddet sonra kontrol etme huyundan vazgeç-
mişti. Daha ilk günlerdi. Oğlunun neşeli tavırları, beklediği gibi ol-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

mayınca mutlu olmuştu. Botan mutluydu annesi mutluydu.

Botan'ın sahte mutluluğu evdeki herkese sirayet etmişti. Korkuları boşa çıktığından endişelenmekten vazgeçmişlerdi. Odasında işe gitmek için hazırlanan kocasını çıt çıkarmadan izlerken düşünce-lydi Ezo. Şerwan toparlanarak aralarına geri dönmüştü. Yahut öyle zannetmişlerdi. Bu aralar epey gergin ve huzursuz görünüyordu.

"Botan mutlu görünüyor?" sorusuyla kocasının dikkatini üzeri-ne çekti Ezo.

Gömleğinin düğmelerini ilikleyen adam mutlu olmadığını bil-diği halde kafasını sallayarak onayladı. Çiftlikte olanlar kardeşiyle ikisi arasında kalacaktı. "Evet, hepimizi şaşırttı."

"Yani böyle olması gerçekten çok güzel," diyen Ezo oturduğu yerden ayağa kalkarak kocasının yanına geçti. Tam karşısında durduğunda kalan düğmeleri kapatmaya başladı. "En azından onun için üzülmemize gerek kalmadı."

"Doğru," diyen Şerwan düşünceliydi. Karısının düğmeleri ka-pattığını görünce elleri yorgunlukla iki yanına düştü.

Sormadan duramayacaktı kadın. "Sen neden böylesin?"

Ela gözlerini sevdiği kadına kısa bir an baktı. "Nasılım?" Bir şey olduğunu anlamasına şaşırmadı Şerwan. Ezo anlar ve illaki so-rardı.

"Düşünceli, yorgun..." Ezo tek tek sayarken kara gözlerinden gözlerini ayırmıyordu. "Sıkılmış, hayattan bezmiş gibi." Sayarken rahatsızlık duydu Ezo.

"Bu bir aydır yaşadıklarımız kolay değildi, güzelim." Eğilip ka-rısının alnına dudağını bastırdı. "Beni düşünme, toparlanırım."

"Düşünme demek kolay." Eski haline dönmesinden korktuğunu Şerwan'ın yüzüne söylemeyecekti. Zira yüzüne vurmak bile onu in-citirdi. Konu her neyse Şerwan ona üzülüyordu ve saklıyordu. An-latacağını varsaydı Ezo. Çok dolduğu zaman taşkınlığından nasibini alıyordu.

İşini bitirince kocasının yatakta duran kravatını alıp boynuna doladı. "Sen şimdi böyle gideceksin, tüm gün aklım sende kalacak." Yakasını kaldırıp kravatı dikkatlice bağlamaya başladı.

Duydukları epey hoşuna gitti adamın. Hınzır gülüşü yüzünde peyda oldu. Kollarını karısının beline dolayıp yavaş adımlarla duva-

ra doğru sürükledi. Götürüldüğünü fark eden kadın adım atmamaya gayret etse de, atik bir hareketle belinden yakalayıp götürdü Şerwan.

“Rahat durmuyorsun var ya...” Adamın yakasından tutarak dengesini korumaya çalıştı Ezo.

Tabii ki yaptığını inkâr edip, kendini savunacaktı kocası. “Bir şey yapmıyorum, sadece yerim rahat değildi.”

“Kesin öyledir.”

“Nasıl da elimi kolumu bağlıyorsun. Sen böyle yaparsan şirkete gidemem.”

“Yok yok, çok güzel gidersin.”

Durduklarını fark eden kadın sırtını duvarda hissettiğinde derin bir nefes aldı. Bağladığı kravatu yarım bırakıp kollarını kocasının boynuna doladı. Burnunu Şerwan’ın burnuna sürterek gülümsedi.

“İşlerin beni aklından çıkarır.”

“Ne mümkün, ulan!”

“Bence mümkün.”

“İşlerim mantığımı devralabilir ama kalbim senin.”

Kocasının söylerken bile gülmemek için kendini zor tutuşu Ezo’yu güldürmüştü. Özünde doğru cevabı vermişti ama cümle- nin tarzı karı kocanın komiğine gitmişti. Burnunu adamın boynuna gömdüğünde kokusunu en derinine çekti. Gözleri kendiliğinden kapanırken sessizce fısıldadı: “Senin bu kokun beni öldürüyor.”

Boynuna çarpan dudaklar adamı ürpertti. “Senin her şeyin beni öldürüyor.” Dudaklarını karısının saçlarına bastırarak kokusunu içi- ne çekti. Burnunun ucunu şakağından boynuna kadar gezdirdi. Köp- rücük kemiğine bir öpücük kondurup çenesini yasladı. Bezginsin diyen kadının kolları arasında huzur aradı. Aradığı huzuru bulmuştu da.

“Şirkete gitmen gerek...”

Uzun bir süre hareketsiz kalınca Şerwan’ı toparlamak istedi Ezo. Ne kadar ayrılmak istemese de onu aşağıda bekleyen kardeşleri vardı. Yine bir curcunaya kurban gitmek istemedi.

“Seni bırakmak kolay değil.”

Kadın kocasının boynuna bir öpücük kondurdu. Geri çekilme- den dudağına da bir öpücük kondurdu. Kocasının karşılık vermesine izin vermeden hızlıca geri çekilirken şeytanice sırıttı. “Geç kalmanı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

istemem.”

Tek kaşını havaya kaldırdı Şerwan. Demek Ezo Eroğlu küçük oyunların peşindeydi. Atik bir hareketle karısının bedenini kucağına aldığı gibi yatağa atarak üzerine çıktı. Arada çok kısa bir mesafe bıraktığında nefesinin kesildiğini fark etmeyecek kadar kendini kaybetti.

“Bir daha sakın benimle oynama, fena olur!”

“Olur, ağam bir daha hata yapmam.”

Kışkırtma eylemine kanmamakta ısrarcıydı Şerwan. Asıl cezayı bugün verecekti. Kadının öpmekten geri çekilmesiyle Ezo’nun kaşlarını çatıp hayıflanması bir oldu. “Cezanı değiştirmişsin.”

“Değiştirdim, böylesi daha iyi.”

Göz kırparak karısını özgürlüğüne kavuşturmak için üzerinden kalktı. Dudağını büzen kadının ifadesi cezanın etkili olduğunu beyan etmişti ve bu Şerwan için yeterli olmuştu.

Banyoda dişlerini fırçalayıp saçlarını taradıktan sonra parfümünü de sıkarak odasına geri döndü. Kardeşlerini daha fazla bekletmemeliydi. Eşyalarını aldığı gibi karısıyla odadan çıktı.

Merdivenlere varmadan Ezo’nun belinden tutup kendisine çekti. Dudağını sert bir tutuşla öptü. “Akşam beni bekle.”

“Elbette ağam,” sözünü verdi kadın.

Teras katının merdivenlerini sohbetleri eşliğinde inen karı kocaya avluda arkalarından gelen Nêçîrvan da eşlik etti. Son merdivenlerin başında bahçeyi bir uçtan bir uca oflaya pufлая âdeta zemini dövercesine yürüyen sinir küpü kardeşlerini gördüklerinde iki adam da duraksamıştı.

Nêçîrvan dudağını büktü. “Küçük herifimi delirtmiş birileri.”

Ezo kahkahasını avucunu ağzına bastırarak durdurdu. Şerwan’ın onaylamaz bakışları kardeşine etki etmemiş, Ezo’yu da susturamamıştı. Basamakları üçü beraber indi.

“Bekle, şu adamın damarına basalım biraz. Hep o mu yapacak?” İç dudağını zevkle ısırın Nêçîrvan, Serhad’a doğru yaklaştığında diğer evden Botan ve Vedat çıktı.

Elleri cebinde topukları üzerinde dönen Serhad Eroğlu dört ağabeyinin de kendisine doğru gelişini görünce öfkeyle patladı. Ağabeyleri gelmeseydi bahçede kendi kendine patlayacak, taşı yerinden

oynatacaktı.

“Ulan anladım evlendiniz de her sabah ben sizi böyle bekleyecek miyim? Ağaç oldum burada!”

Kocalarını uğurlamak için yanlarında gelen dört kadın infilak eden Serhad’ı sessizce dinlerken ağabeylerinin vereceği tepkiyi bekledi. Ezo merdivenlerin sonunda, Zilan mutfak kapısında, Bermal ve Dicle beraber evden çıkmışlardı.

Beritan oğluyla merdivenlerin başında duruyordu. Şerwan’ın gitmesini bekledi. Çünkü bugün kocasını uğurlayacak olan kadın Ezo idi. Aşağıya inip onların sabahki vedalaşma sahnelerini izleyemezdi. Araya giremezdi. Ezo ile bu konuda birbirlerine imtiyaz tanıyorlardı. Şerwan’ı uğurlayacağı gün Ezo asla görünmezdi. Nasıl katlanılmaz bir acı olduğunu iki kadın da biliyordu.

Oğlunun ağlamaması için avluya geçip ilgilenince Serhad’ın isyanını o da duymuştu.

“Sakin ol, Serhad.” Botan kardeşini uyararak Şerwan’ın varlığına dikkat çekti. Karşındaki en büyük ağabeyin demek istemişti.

Yaklaşık yarım saattir bahçede bekliyordu Serhad. Bir uçtan bir uca yürümekten, oturup beklemekten helak olmuştu. Bütün huysuzluğu uykusuzluğundandı. “Ne sakini ya? Eşi olan geç incekse ben de evleneceğim. Bu ne?”

“Kim, sana sabahın köründe in bekle, dedi?” diye sordu Şerwan ellerini arkaya bağlayıp beklerken.

Serhad’ın öfkeyle parıldayan gözleri iki ağabeyinin üzerinden hızla geçti. “Neçîrvan ağabey bugün toplantı var gelmen gerek, dedi.”

“Tamam, oğlum gel dedim, erken in demedim.” Özellikle bir noktaya dikkat çekerek delirmenin eşiğine gelmiş kardeşini zaferle izledi Neçîrvan. Serhad’ın böyle delirdiği nadir anlar vardı. Ağabeyi de tadını çıkaracaktı.

“Ne yapalım? Ne yapsak yaranamıyoruz size. Erken inelim geç kalmayalım diye geldik ağaç oldum ya.” Dört ağabeyi gülerken, yengeleri güldüklerini görmesin diye kafalarını başka yöne çevirdi.

Serhad’ı tuttuğu gibi kafasını kollarının arasına alıp saçlarını okşadı Botan. “Lan sen büyüdün de şirkete mi gelir oldun?” Huysuz kardeşini ağabeyinin yolundan giderek çileden çıkardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bakışlarıyla ağabeylerini döven Serhad, Botan ağabeyinden kaçmadan Vedat devreye girmişti. “Bırak, Botan. Koca adam olmuş, toplantılara katılıyor. Baksana hepimizden önce gelmiş.”

Huysuzluğundan hepsinin nemalanması Serhad’ın dikkatinden kaçmadı. “Bana bunu hep yaparsanız, sizinle külahları fena değişiriz. Haberinizi olsun!”

Şerwan alayla güldü. “Bizi tehdit mi ediyorsun, Serhad?”

“Yok, ağam bizi inceden uyarıyor,” diyerek Serhad’ın kendini savunacağı cümleyi kardeşini beklemeden söyledi Nêçîrvan.

Ondan önce davranan ağabeyine gözlerini baydı Serhad. Şerwan Ağanın tehdit olarak algılamasına gerek yoktu. Lakin devam ederlerse... Tekrar böyle bekleyeceğini düşününce bütün huysuzluğu körüklendi. İsyanla ağabeylerine çıkıştı. “Evleneceğim ulan, ben de geç ineceğim.”

Botan’ın gülün yüzü yeniden soldu. Kardeşine sevdiği kadını almadığı müddetçe evlenmemesini, özgürlüğünün tadını çıkarmasını tavsiye edecekti. Botan bir esaretin içindeydi. Kardeşine pişmanlığın efil efil aktığı yüz ifadesiyle söylememesi gereken cümleyi dile getirdi: “O hatayı sen de yapma, kardeşim!”

Boynu bükük, çökmüş omuzlarıyla dış kapıya doğru ağır ağır yürüyen Botan’dan çevrilen gözler Dicle’ye odaklandı. Beti benzi atmış, yüzündeki gülücük solmuştu. Odalarında bir karış suratla dolanan adamı aşağıda keyifli görmek Dicle’yi mutlu etmişti oysa. Mutlulukla güldüğü her saniyeyi hevesle izlerken söyledikleri parparça etmişti. Yukarıda deseydi belki canı bu kadar çok yanmazdı. Lakin herkesin içinde dile getirmesi hem gururunu ezmişti hem de kalbini kırmıştı.

Göz kapaklarının yandığını hissedince güç bela gülümsedi. Ev ahalisinin önünde olmazdı. “Hayırlı işler, Şerwan ağabey,” diyerek mutfağa doğru hızlı adımlarıyla yol aldı.

Dicle’nin geldiğinden habersizdi Botan. Karısının sesini duyduğunda ayakları olduğu zemine zank gibi yapışmış, kemikleri kaskatı kesilmişti. Dicle duyduktan sonra iş işten geçmişti.

Etileri mutfağa giren kadının gidişini izlerken şaşkın ama bir o kadar da üzgündü. Herkes sessizleşmişti çünkü kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Dicle’nin haline üzülmüşlerdi. Ancak en çok üzülen

Beritan oldu. Ne kadar Dicle'ye karşı öfkeli ve mesafeli olsa da az önce maruz kaldığı sahne ona ilk günlerini hatırlatmıştı. Şerwan da sürekli dile getirmişti. Yine de Dicle'nin bir şansı vardı; o kocasına aitti. Beritan değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Kadın Dicle'nin şaşkınlığından sıyrılıp oğluyla basamakları inecek iken kocasıyla göz göze geldi. Nedenini fark etti Beritan. Şerwan'ın ilk günleri hatırladığı besbelliydi. O an Beritan'ın aklına, kardeşine pişmanlığını dile getiren adam geldi. Fakat Şerwan'ı üzmemek için zoraki tebessümü dudaklarına yerleştirip selam verdi. Karşılığında Şerwan da gülümsedikten sonra kardeşlerinin peşinden giderek evden ayrıldı.

Dicle ne kadar mutlu olduğunu iddia etse de kocası ilk açığı vermişti bile. Bugünden sonrası Dicle için gerçekten çok zor olacaktı. Botan diline mukayyet olmadığı sürece herkes Dicle'nin sevilmediğini ve istenmediğini anlayacaktı.

Ezo basamaktan inen ayak seslerini fark edince arkasına döndü. Beritan ve Mirhan iniyordu. Yüz ifadesinden anladığı kadarıyla az önce olanlara o da tanıklık etmişti.

“Her şey görüldüğü gibi değilmiş, Ezo...”

“Bizim görmememiz için kurulan bir komploymuş, Beritan.”

İki kadın Botan'ın mutlu olduğunu zannetmiş ama yanılmışlardı.

Günü sabahki ağır itiraftan sonra sakin geçirmişti Eroğlu ailesi. Zozan Hanım, Delal Sultan ve Jiyan olanlardan habersizdi. Gelinler kendi aralarında konuya dair bir yorum yapmamışlardı. Zaman nasılsa her şeyi bir bir gösterecekti.

Herkes kendi halinde takılırken, gün Zilan için biraz zor geçmişti. Roza ateşlenmiş, annesinin sütünü içtikten sonra kusmaya başlamıştı. Öğleden sonra Neçirvan'ın eve gelip karısını kızıyla beraber hastaneye götürmesiyle devam ederken gerisinde g

Bermal ve Dicle daha iyi kaynaşmak için sürekli yan yana gelmiş, Beritan her zamanki gibi oğluyla ilgilenmişti. Ezo, teyzesi ve Delal Sultanla düğünü ve sonrasında gelen misafirleri konuşmuştu.

Yorgun olduğu bahanesiyle odasına çekilmişti Jiyan. Aklını kuralayan Kemal'i unutmak için bir şeyler yapmak istemiş ama elinden hiçbir şey gelmemişti. Kemal konusu herkeste bitse bile Jiyan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

da bitmeyecekti.

Akşam mesai çıkışı Eroğlu erkekleri eve dönmüştü. Yanlarında Kamil Bey ve ailesi de vardı. Gün içerisinde geleceğini söyleyen kadın, Elizan'ın isteğiyle akşamı beklemişti.

Derslerini bitirdikten sonra gönül rahatlığıyla Eroğlu konağına gelen Elizan'ın gözü Serhad'ı aramış, ne yazık ki ağabeylerinin yanında bulamamıştı. Okul çıkışında gelip Şilan'ı aldığı anda onunla pek konuşmamış, kızın attığı mesajlara da dönüş yapmamıştı. Aniden araya giren bu mesafenin sebebini anlamayan Elizan onunla konuşmak istiyordu. Gözü odasının penceresine takıldığında ışıkların açık olduğunu fark etti. İçinde bir umut ışığı belirdi. Evdeyse onunla konuşabilir, neler olduğunu öğrenebilirdi.

“Eee hadi, kızım...” Annesinin seslenmesiyle hafifçe tebessüm edip yanına giden Elizan içeriye girdiğinde herkesi oturma odasında buldu. Tabii Jiyan ve Şilan dışında...

“Ooo hanımlar baya çökmüşsünüz?”

Zübeyde Hanımın neşeli sesiyle gözler kapıya döndü. Gelen kadın ev ahalisinin yüzünü güldürmüş, ayaklanmaya çalışan kadınları anında durdurmuştu. “Hiç kalkmayın. Hepiniz yorgun görünüyorsunuz, uzaktan öptüm sizleri,” diyerek uzaktan her bir geline birer öpücük yollayarak Zozan'ın yanına vardı. Dostuna sıkıca sarıldı. Tebrikini tekrar iletirken Delal Sultana da sarıldı.

Odadan çıkan Dicle misafirler için Zehra ve Ayşe'den kahve istedi. Tekrar odaya döneceği sırada kocasını bahçede tek başına sigara içerken buldu. İç çekerek mutfak kapısında onu izlerken sabah söylediklerini hatırladı. Yanına gidip konuşmak istiyordu ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Gönlündeki adam ilk başlarda Botan değildi. İstemeye geldiklerinde başta kabul etmemeyi düşünmüş, cenazede gözüne takılan adamdan etkilendiği için kabul etmişti. Botan istemeye geldiğinde mutlu bir evlilik hayaliyle tutuşmuştu.

Hayalini kocası ona yaşatmıyordu hem de daha haftası dolmamışken. Buna bir çözüm bulmalıydı. Kaynanası bugün onunla konuştuğunda Dicle aslında, “Benim hareketlerime odaklanacağınıza oğlunuzun bana olan bağlılığını sorgulayın,” demek istedi ama daha yeni geldiği için sessiz kalmayı tercih etti. Çünkü yengesi oldukça

sert konuşmuş, bu evde fitne fesatlık istemediğini dile getirmişti. Olursa da kimsenin gözyaşına bakmayacağını söyleyerek genç kadını açıkça tehdit etmişti.

Tabii Dicle sessiz kalmıştı ama eğer Botan'ın bu uzaklığı devam ederse bu evde olacıklardan da sorumlu olmayacağını kendine teskin etmişti. Eltileri kocalarıyla mutlu bir hayat yaşarken o mutsuz bir hayatı yaşayamazdı. Beritan dahi kocasıyla mutlu olabiliyorken, Dicle mutluluk bir tarafa kocasının sesine muhtaç kalıyordu. Ona göre Beritan bile mutluysa onun da bu evde mutlu olması gerekiyordu. Nefret ettiği kadının sevildiğini, evdeki herkesin benimseyip önem verdiğini görüyordu. Ezo ile çok iyi anlaşıyorlardı. Lakin Dicle mutlu olmazsa, Eroğlu konağını birbirine katacaktı.

İzlendiğini hisseden kadın düşüncelerinden sıyrılarak kocasıyla göz göze geldi. Botan yine uzak, ifadesiz gözleriyle onu izliyordu. Utanarak kafasını eğen kadın hızla mutfığa geri döndü.

Zehra kapıda bekleyen kadının tekrar mutfığa girdiğini gördüğünde şaşırarak onu izledi. "Bir şey mi oldu, yenge?"

"Çekil sen, kahveyi ben yaparım," diyen Dicle kızı tersleyerek yanından kovarken sesini çıkartmayan Zehra sessizce yanından ayrıldı. Yeni gelinle anlaşılamayacaklardı. Zaten hiçbir zaman sevmeyişi bu kadının Eroğlu ailesine gelin olması bu eve edilmiş en büyük bedduaydı.

Yeni gelin kahveleri yaparken içeriye Jiyan girdi. Şakaklarını avuç içleriyle hafifçe tutmuş ovuyordu. Gözleri kısılmış, küçük aralıktan kahverengi mercekleri görülüyordu.

Dicle yüzüne yine sahte tebessümünü sunarak görümcesine baktı. "Ne oldu, tatlım?" Görümcesi bitmeyen baş ağrısıyla yine gelmişti. Bu evde sevmeye layık kimse yoktu. Yanına yanaşan Bermal'a dahi sevgi beslemiyordu.

"Baş ağrısı nüksetti. Çatlayacak gibi ağrıyor."

"İlaç aldın mı?"

"Hayır, uyusam geçer dedim ama yok..." Ağrıdan gözlerini zor açan Jiyan etrafına bakarken Zehra'nın anlayamadığı bir ifadeyle Dicle'yi izlediğini gördü. O gelmeden önce bir şey mi olmuştu? Zehra kimseye böyle dik dik bakmazdı.

"İlaç alman lazım," diyen kadın yine sahte tebessümüyle bu se-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

fer az önce azarladığı kadına döndü. “Zehra’cım kahve fincanlarını hazırlar mısın sana zahmet?”

Ağzı açık kalan Zehra, Dicle’nin ani değişen tavrına şaşakalırken, ne diyeceğini bilemedi. Jiyan’ın ilaç arayışını fark edince sessiz kaldı. Dedliğini yaparak kahve fincanlarını hazırladı.

“Zübeyde ablalar geldi.”

“Öyle mi, ne zaman?”

“Az önce.”

Jiyan’ın başı o kadar çok ağrıyordu ki, içeriye girip sohbete katılacak takati bulamıyordu. Konuşmak için çaba sarf ettiğinde yengesinin sesini tekrar duydu.

“İstersen sen odana geç. Başının ağrıdığını, ilaç alıp uyuduğunu söylerim.”

“Çok iyi olur, Dicle. Özürlerimi de ilet.”

“Sen merak etme.”

Jiyan ilacını alıp mutfaktan ayrıldı. Dicle pişen kahveyi hazırlanan fincanlara döküp ardından mutfaktan sessizce çıktı. Tekrar oturma odasına girip kahveleri tek tek ikram ettikten sonra Beritan’ın yanına geçip oturdu.

Herkes afiyetle kahvesini içerken Elizan ise arkadaşı Şilan ile konuşuyordu. “Jiyan nerede?” diye sordu merakla. Şilan geldiğini duyunca hemen inmişti ama Jiyan’ı görememişlerdi.

“Valla az önce mutfağa geldi. Geldiğinizi haber ettim. Buraya geldi sandım ama demek ki yukarı çıkmış.” Sanki hiç yanlış bir şey söylememiş gibi kahvesinden bir yudum alırken diğerleriyle göz göze geldi Dicle.

Elizan tebessüm ederek, “Yorgun demek ki,” dedi. Jiyan’ın neden yanlarına gelmediğini merak etti ama üzerinde pek durmadı. Belki de müsait değildi. Keza Jiyan’ın onları müsait olsa koş a koş a yanlarına gelecek kadar çok sevdiğini biliyordu. Kısa sürede çok iyi bir bağ kurmuşlardı.

Şilan yengesinin verdiği cevaba sinir olurken sakın kalmaya çalıştı. “Ben bir ablama bakıp geliyorum,” diyerek ayaklanmaya davrandı.

Elizan gitmesini engellemek için kolundan tuttu. “Yorgundur, Şilan. Yalnız bırak. Hep buradayız zaten. Otur sen de...”

“Yok baksın Jiyan’a,” diyen Ezo’nun sesi bastırmasına rağmen öfkeli çıktı.

Yine de izin vermedi Elizan. “Ya gerek yok sanki yabancı mıyız?” Şilan’ı yerine oturturken ortamı yumuşatmak için yeni geline döndü. “Eee Dicle abla nasıl gidiyor evlilik?”

Kahvesinden bir yudum daha alan kadın fincanı dikkatli bir şekilde yerleştirirken keyifle eteğinin kenarını düzeltti. Hafif nazlanan edasıyla soludu: “Daha ilk günler işte, hani derler ya cicim ayları.”

Ezo ve Beritan göz göze geldi. Sabah Botan’ın cevabından sonra buna pek inanmamışlardı. Görüldüğü gibi olmadığının kanaatine varmışlardı. Sadece Dicle’nin hiç mutsuz olmayışı akıllarını karıştırıyordu.

“Hep cicim aylağı gibi olsun.” Bermal keyifle cevap verirken Zilan sessizce onları dinliyordu. Kızının ateşini kontrol altına almışlardı. Roza’nın direnci epey düşmüştü ve Zilan bundan sonra daha dikkatli olmalıydı.

“Botan ağabeye alştın mı peki? İnatçıymış baya.” Elizan meraklı sorularını sorarken herkes Dicle’nin vereceği cevabı bekliyordu.

“Aman... Onun inadını kırarım ben.” Dicle’nin kendinden emin cevapları eltilerini ve görümcesini şaşırtırken Elizan ise keyifle onu dinliyordu. Dicle hakkında tek bir bilgisi yoktu. Tanımaya oldukça hevesliydi.

“Kırarsın kırarsın sen o inadı.” Şilan’ın imalı cevabını Dicle dışında herkes anlamış kimse dışa vurmamıştı.

Kahveden sonra Beritan ile Zilan çay ve çerezleri hazırlamak için odadan çıkarken, Elizan lavaboya gitme bahanesiyle odadan çıkmıştı. Serhad’ın odaya gelmesini beklemiş, hiç gelmeyince adamı merak etmişti. Evden sesi bile yükselmemişti.

Etrafına göz atarak adamın odasına çıkmak için merdivenleri geçerken alt dudağını endişeyle ısırды. Serhad ile bu bir ay içerisinde daha da yakınlaşmışlardı. Daha çok konuşmuş görüşmüşlerdi. Öyle ki Serhad bazen onu görmek için Şilan’ı okula bırakıyor, oradan da Elizan’ı da alıyordu.

Serhad’dan çok hoşlanıyor, onunla daha sık yan yana gelmek için elinden geleni yapıyordu. Fakat bugün olanlara anlam vereme-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

mişti. Canı bir şeye sıkılmış olmalıydı. Öğrenmek için peşine düştü Elizan Bozdağ.

Adamın odasına vardığında kapının altından yansıyan ışık dikkatini çekti. Demek ki hâlâ odasındaydı. Derin bir nefes alan Elizan kapıyı vurdu. “Gel!” sesini duyunca yavaşça kapıyı açtı. Kafasını hafifçe içeriye soktuğunda adamının yatağında boylu boyunca uzanıp telefonla uğraştığını gördü.

Gözleri telefona çarptığında mesaj kısmını açık gördü. Kiminle konuştuğunu merak etti. Ayrıca Serhad ona hiç bakmamıştı. Odaya kimin girdiğine bakma zahmetine bile girmemişti.

Sesini neşeli tutmaya çalışarak, “Davetsiz misafir kabul ediyor musun?” diye sordu.

Serhad Eroğlu duyduğu sesle kafasını telefondan hızlıca ayırıp gelene baktı. Elizan’ı görünce kurtulduğunu zannettiği öfkesi gün yüzüne çıkarak nefesini zorladı. Sakin kalmaya özen göstererek yavaşça uzandığı yerden doğruldu.

“Geldin artık,” diyerek rahatsızlığını saklamadan üstü kapalı belli etti.

İstenmediğini fark ettiğinde yüzü düştü, yine de belli etmedi Elizan. “Müsait değilsen gideyim?”

“Yok yok geç içeri,” diyerek ayağa kalktı Serhad. Kızgın olmasa geldiğine sevinecekti. Üstelik beş karış suratla da karşılamayacaktı.

İç yanağını ısıran Elizan ellerini arkada birleştirerek içeri girdi. Ayağıyla kapıyı kapattı. Yatağa oturmak yerine adamın karşısına geçti. Bugünün hesabını sormak istedi. Daha doğrusu neden ona dönüş yapmadığının.

“Nasılsın?”

“İyiyim,” diyen Serhad telefonunun ekranını kapatıp yatağa atarken kızın nasıl olduğunu bilerek sormadı. Onun nazarında sormaya gerek duyulmayacak kadar iyiydi Elizan Hanım.

Ortada ters bir durum vardı ve Elizan hâlâ anlamamıştı. Tanıdığı Serhad bu değildi. “Serhad bir şey mi oldu?” diye sordu endişeyle. Serhad onu asla böyle incitmezdi.

“Hayır, ne olabilir ki?”

Omuz silkerek, “Yani sana mesaj attım bugün, bir tane de değil üstelik. Hiçbirine dönüş yapmadın. Sonra okula geldin. Şilan’ı

aldın, bana haber vermedin. Yani tamam beni almak zorunda değilsin... Ama hiç..."

Sözünü iki kelimelik cümlesiyle kesti Serhad: "İşim vardı!"

Kalbinin kırıldığını hissetti Elizan. Dilini kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirerek ıslatırken kendine zaman tanıdı. Bu adam onun kalbini kırıyor ve Elizan da buna izin mi veriyordu? Kimse onu kıramazdı, buna izin vermezdi.

"Sözümü kesme bir daha." Ciddiyetinden ödün vermeden uyardı Elizan. Asla kabul etmediği bir şey varsa; konuşurken birilerinin sözünü kesmesiydi. Konuşması bitene kadar karşısındaki dinlemeye mecburdu. Aynısı kendisi için de geçerliydi.

Serhad inatla devam etti: "İşim vardı, dedim." Üstüne basa basa işinin olduğunu Elizan anlasın diye tekrar etti.

Koruduğu bütün sakinliğini kaybetti Elizan. "Bu afra tafralar ne Allah aşkına? Derdin ne senin?" Sesi sona doğru hafiften yükselmışti.

Ses tonunun yükseldiğini iyi duydu Serhad. "Benim bir derdim yok. Buraya derdini anlatmaya gelen sensin." Gözlerinin içine dik dik bakarak öfkelenen kızın damarına bile isteye bastı.

"Ben derdimi anlatmaya çalışmıyorum. Ne olduğunu soruyorum. Neden bana dönüş yapmıyorsun?"

"İşim vardı." Anlaması gereken buydu. Anlaması için de zorlanırsa da tekrar edecekti Serhad.

"Az önce burada uzanıp telefonunla ilgileniyordun. Sadece iki saniyeni ayırıp işim var, yazacaktın. Buna da mı zamanın yok?" Elizan, Serhad'ın yüzüne yaptığını apaçık vurdu. Bu kaçış hiç mantıklı değildi.

"Yoktu."

Tek kelimelik ve geçiştirmelik cevaplara çıldıran Elizan yerinde tepinmemek ve adamın yüzüne bir yumruk çakmamak için ellerini arkasında daha sıkı tuttu. Topuklarının üzerinde hafifçe sallandı.

"Anladım, lanet bir işin var. Peki, bu saçma sapan tavırların neler?"

"Elizan işim var!"

"Allah senin işini kahretsin!"

Yüzüne hırlayarak bağırarak kızın kolundan tutarken gözlerini gözlerine sabitledi. "Konuşmana dikkat et!"

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Etmezsem ne olur ulan?”

“Elizan bak uğraşma, kötü olur.” Kendini tanıyordu Serhad Eroğlu. Bu öfkenin sonunda hem kendini hem Elizan’ı yakacaktı. Yol yakırken dönmesi en iyisiydi.

Kolunu kurtarmaya çalışan kız adamdan uzaklaşırken alay edersine konuştu: “Kötü olurmuş! Ne yaparsın be? Sen ne yapabilirsin? Senin sadece işin var, başka da bir şey yok. Ancak papağan gibi işim var işim var dersin,” derken adama doğru bir adım daha attı. “Sen mi bana kötü yaparsın?” Kelimelerini heceleyerek Serhad’ın yüzüne üfledi. “Sen hiçbir şey yapamazsın, Serhad Eroğlu!”

Tek kaşını ustalıkla kaldırdı Serhad. “Elizan sabrıyla oynama.” Son demleriydi. Uyarılarının sonu pahalıya patlayacaktı.

“Ne oldu?” Öfkesini bir kenara bırakarak sordu. Ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Bir sorun varsa konuşarak aşmayı istiyordu.

“Uğraşma.”

“Ne oldu dedim, Serhad? Ne olduğu anlatmadan çıkmayacağım. Bu ani değişen tavrının sebebini anlamadan çıkmayacağım. Eğer anlam verebileceğim kadar mantıklıysa. Keza şu an hiç mantıklı davranmıyorsun.”

Mantık öyle mi? Mantığına küfrede küfrede içinde biriken kını kızın yüzüne bağırırdı. Madem gerçeği istiyordu anlatmaktan kaçmayacaktı. Şilan için o şerefsizi az dövmemişti.

“Ulan geçen gün yanına geldiğimde sevmediğim o piç Sefa’yı yine yanıma getirdin. Sana onu sevmiyorum dedim, uzaklaş dedim. İnadına yanında kalıyorsun. Sonra da buraya gelip boş boş ciyaklayıp, laf ebeliği yapıyorsun!”

Demek konu Sefa idi...

“Sefa benim arkadaşım,” diyerek gerçeği dile getirdi kız. Elbette Serhad’ın o çocuğu niye sevmediğini biliyordu. Şilan ona her şeyi anlatmıştı. Lakin Elizan çocuğun arkadaşlığını sevmişti. Ayrıca baya yardımcı oluyordu. Hem aynı dershaneye de gidiyorlardı. İster istemez sürekli yan yana geliyorlardı.

“O piç benim arkadaşım değil. Sevmiyorum onu.” Sevmediğini bildiği halde yanına getirmesine öfkeliydi Serhad. Arkadaşlık kurmasını desteklemiyordu. Tabii Elizan’ın bunu anlamasını beklemiyordu.

“Sen sevmiyorsun diye, ben uzaklaşmak zorunda değilim. Sınıf arkadaşım, bana yardımcı oluyor.”

“Yardımcı olacak insan evladı kalmadı da, o piçin yardımına mı kaldın lan?” Burun delikleri öfkeden açılıp kapanıyordu. Sefa’nın gerçek yüzünü Elizan gibi akıllı bir kızın görmemesi hayret vericiydi.

“Onun hakkında düzgün konuş, o benim arkadaşım!”

“Daha bir aydır tanıyorsun. Ben on yıldır tanıyorum. Kimin hakkında ne konuşacağım seni de ilgilendirmez.” Serhad yüksek çıkan sesine son anda engel oldu. Kavgalarına ailesinin şahit olmasını istemiyordu. Kimseye derdini anlatacak takati yoktu.

“Kiminle arkadaşlık kurduğum da seni ilgilendirmez o zaman.”

“Dediğimi yapmayacaksan çık git o zaman.”

“Ben senin kuklan değilim, Serhad.”

Kukla olmasını isteyen kimdi? Elizan’ın bir zarar görmesini istemediğinden tutumundan vazgeçmiyordu. “Ben seni düşündüğüm için söylüyorum, o şerefsizi tanıyorum. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Ama tabii senin şu hep ben ben mantığın yine kendi dediğini yapacak. Doğru Elizan Hanım yanlışını kendisi fark edecek.” Eliyle kızı işaret etti. “O zamana kadar geç kalmazsa.”

Gözleri dönen Elizan adamın yüzüne gerçekten bir tane çakmak istedi. “Sen... Sen gerçekten serserinin tekisin.” Yeni yüzünü tanı-mıştı Elizan. Şikâyet ettikleri Serhad buydu.

“Bak kızım benimle uğraşma. Çık git odadan.”

“Çıkıyorum ulan.”

Yerinde sinirle dönen adam avuç içini yüzüne bastırırken, “Ya sabır...” diyerek isyanla soludu.

“Ben Şilan değilim, Serhad,” diyen genç kız tepkisini verdi.

Çenesi seğiren Eroğlu erkeği işaret parmağını genç kızın göğsüne sabitledi. “Şilan olsaydın çoktan o piçin yüzünü dağıtmıştım!”

Yüzüne yakın öfkeyle tıslayan adamı izleyen Elizan ilk defa ondan korkarken yutkunmamak için direndi. Ondan korktuğunu belli etmemeliydi. O kimseden korkmazdı.

“Buna hakkın yok.”

“Niye? Yoksa senin de mi kalbin o piçe boş değil?”

Ah işte o lanet ön yargı. Elizan’ın insanlarda hep gördüğü bu ön

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yargı bir türlü bitmiyordu. Kızın, “Bertrand Russell’in insanlar için söylediği bu söz o kadar doğru ki; akıllılar hep kuşku içindeyken aptallar küstahça kendinden emindir!” cevabıyla hızlıca nefes alıp veren Serhad üzerine doğru gelirken inatla devam etti Elizan: “Aptal düşüncelerini kendine sakla. Benim duygularımın kimde olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun. Ama belli ki yanılmışım, akıllı bildiğim sen herkesten aptal çıktın.”

“Elizan...”

“Ha bak dinle, iyi dinle. Başka bir kitapta ise şunu okumuştum: Herkes yıllardır bardağın yarısı dolu mu, boş mu diye tartıştı. Hiç kimse de sormadı yahu bu bardağın içinde ne var diye,” derken adamın keskin bakışlarından gözünü ayırmadı. “Sorunuz bu işte. Sorgulamıyorsun, bana sormuyorsun, insanların dediklerine göre hareket ediyorsun. Hepiniz öylesiniz, başkalarının dediklerine inanıyor, ona göre gidiyorsunuz. Sana anlatmak istediğim buydu. Ama sen anlamamaya devam ediyorsun.”

Hıncını çıkaramamıştı. Ancak sakinleşme çabası olumlu olmuştu. “Elizan, ben gördüğümü söylüyorum. Bildiğimi söylüyorum. Tanıdığım adamı ben sana anlatıyorum. Sen ise tanımadığım bir adamı bana savunuyorsun. Söylesene burada hatalı olan kim?”

“Serhad bırak da onun o hatasını ben göreyim,” diye inatla giden Elizan oldu.

“Ne halin varsa gör, Elizan,” derken kızıdan uzaklaştı. Elizan çıkmayacaksa kendisi çıkabilirdi. Kapıyı açıp odadan çıkacakken sırtı ona dönük olan genç kıza son kez konuştu: “Onu yanında tekrar görürsem bu sefer dövmekten beter ederim. Yemin ederim okuduğun kitaplar dahi seni kurtaramaz,” derken kapıyı çarpıp çıktı.

Kapanan sert kapı sesiyle yerinden fırladı Elizan. Apaçık tehdit etmişti. Adamın odasına bakarken çaresizce süzdü. Odasının duvarında duran tek atlı tablosuna baktı. Raflarında duran klasik edebiyat kitaplarına ve ders kitaplarına baktı. Dağınık yatağına baktı. Masasında duran su dolu bardağına baktı. Beyaz duvarlarına ve beyaz avizesine baktı.

Bir insanı nasıl tanıyacağınızı biliyor musunuz? Ne okuduğuna bakın, ne seyrettiğine bakın, duvarlarına ne astığına bakın, raflarına ne koyduğuna bakın, nasıl konuştuğuna, nasıl dinlediğine bakın,

yapmanız gereken tek şey bakmaktır. Bunlar size onun ruhunun nerede olduğunu gösterir, demişti Ramtha! Elizan da neye bakacağını bilemedi. İçi başka dışı başka olan adamın karışık ruhunu nasıl çözeceğini bilemedi. Onu edebiyat dünyasıyla sarsan adam şimdi de serseri, kavgacı görünümüyle sarmıştı. Şerwan Eroğlu'nun bahsettiği Serhad buydu işte ve onu tanımıştı.

Serhad ruhu çözülmesi zor bir adamdı ve Elizan nasıl çözeceğini bilmiyordu. Fakat çözmek de istiyordu. O adamı çözüp kendine ait kılmak istiyordu. Zira Serhad Eroğlu gibi birini kaçırırsa işte o zaman hayatının en büyük hatasını yapmış olurdu.

Bilirsiniz, Elizan Bozdağ hata yapmayı sevmezdi.

Bölüm 15

Canın Canına Emanettir

Sıradan rutinlere gün içinde kendimizi o kadar kaptırıyorduk ki, heba edildiğimizi çok az idrak edebiliyorduk. Tüm günümüzü, haftalarımızı, aylarımızı hatta yıllarımızı tek bir iş uğruna harcıyorduk. Mecbur olduğumuzdan tabii kabulleniyorduk. Fakat akşamına sağ kalır mıyız, sabahına sağlıklı kalkar mıyız, sorusu elimizde hep cevapsızdı.

Ölüm gerçeğini unutuyorduk... Ölümü hatırlamadan, bir yıl sonranın planını, on yıl sonra nerede kalacağımızın dahi planını yapar düzenimizi ona göre kurardık. Elbette düzen ve yarına göre hareket etmek gerekti. Lakin hep yarına diye, anı yaşamayı unuttuk.

Ölüm mü, takan kim?

Ezo bugünlerde aşırı derecede takıyordu. Çünkü sakladığı acılar artık ağır geliyordu. Dün gece Şerwan kumasının yanına giderken yalnız kalan kadın yine kâbuslarına geri dönmüştü. Ara sıra gördüğü kâbustan farksız rüyaları artık daha sık görür olmuştu. Rüyalarında küçük bir kız çocuğu, o ve Şerwan vardı. Üçünün tek olduğu mutlu bir aile tabloları vardı. Şerwan hepsinden daha mutluydu. Kahkahasını işittikçe dünyalar onun oluyordu. Çünkü eskisi gibilerdi. Çünkü eskisi gibi ikisi tekti. Başka kimse yoktu. Ve çok bekledikleri minik yavruları vardı. Liya... Liya Eroğlu kollarının arasındaydı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Küçük kızı saf sevgisiyle yüzüne bakıp gülümsüyor, Ezo izlemekten ve sarılmaktan hiç bıkmıyordu. Kokusunu içine uzun uzun çekiyordu. Rüyasında kokladığı kokuyu şimdi bile hemen burnunun dibinde hissetti.

Yine ağlamamak için gözlerini sıkıca kapatırken yanan midesi ve ağzındaki iğrenç tat kadının gözlerini hızlıca açmasına sebep oldu. Midesinin ağzına geldiğini hissedince aynı hızla ayağa kalkıp banyoya koştu. Klozetin kapağını açıp midesinde ne varsa hepsini istifra etmişti. Öğürmekten bir an nefessiz kalmıştı. Gözünün önüne düşen saçlarını geriye atıp sırtını banyo duvarına yasladığında gözlerini sıkıca kapattı. Elinin tersiyle ağzını sildiğinde ayağa kalkacak gücü bulamadı. Bu iki oluyordu. Geçen gün yine kusmuştu. Neden böyle olduğuna anlam veremiyordu.

Gördüğü rüyalar ve kusması... Kendi kendine umutlar vermek ve bir kusmayla yeşertmek istemedi. Saçma bir umudun peşinden gidemezdi. Şerwan yanında yok iken hep kızını görürdü. Çünkü rüyasında ihtiyacı olanı görüyordu. Şerwan gelince rüyalar kesilirdi. Kocasını yalnız bırakmadığından hissettiği boşluk ölüyordu. Şerwan'ın olmadığı geceler çok zordu ve Ezo neyin çare olacağını bilmiyordu.

Güç bela ayağa kalkan kadın ağır ağır soyundu. Üzerindeki hantallıktan arınmak için duşa girdi. Kısa bir duş aldıktan sonra odasına geçerek hazırlandı. Aşağıya inmek istemese de kimsenin onun için telaş yapmasını istemediğinden mecburen inmeliydi. Özellikle Şerwan ve teyzesinin korkmasını istemedi.

Odasından ayrılarak terasın merdivenlerini indi. Bugün geç indiği için kocasını görmeyeceğini düşünen kadın buna sevinmişti. Çünkü solgun yüzünü kocasının görmesini istemiyordu. Nitekim yanlışmıştı. Avlunun tırabzanlarına yakın duran kadın bahçe kapısında kocası ve kumasının oğullarıyla ilgilendiğini gördüğünde duvara tutundu. Görünmeyen bir hançeri alıp kalbine saplamış ve Ezo'yu etkisiz hale getirmişlerdi.

Az önce gördüğü rüyanın aynısını gerçek haliyle izliyordu. Amma velakin arada bir fark vardı: Oradaki küçük bebek kızı Liya değildi ve kocasının yanında olan kadın kendisi değildi. Kuması Beritan ve oğulları Mirhan idi.

Titreyen dudağını durdurmak için ısırırken gözünden izinsizce akan yaşlara engel olamadı. Bunları aşmıştı. Artık aşması gerekiyordu. Bu sahnelerin onu üzmemesi gerekiyordu. Her şey geçmişti. Öğrenmişlerdi, kabul etmişlerdi, yan yanalardı. Kocasını başka bir kadınla paylaşmaya alışmıştı.

Bir kadın kocasını paylaşmaya alışmıştı. Bundan daha kötüsü var mıydı? Yoktu ama Ezo'nun da başka çaresi yoktu.

Kocasının oğlunu etrafında döndürdüğünü gördüğünde hızlıca bedenini duvarın diğer tarafına atan Ezo onu görmesini istemedi. Ölüden farksız halini, mutluluğunu bir duvar dibinde izlediğini görmesini istemedi. Kocasının ona acımasını istemedi. O bakışları görmek istemezdi. Görürse ölüdü. Allah şahidiydi ki o rüyadan sonra kocasının acı dolu gözlerini görürse, kadın hiç düşünmeden bedenini bu merdivenlerden aşağı atardı.

“Şerwan yeter. Kusacak, yapma.”

Beritan'ın neşeli sesini duyduğunda kulaklarını kapatmak istedi. Bu sözler ona aitti. O kocasına söylemişti. Gördüğü rüya resmen onunla dalga geçiyordu. Sen rüyanda görüyorsun ama asıl yaşayan Beritan, diyordu. O rüyalar aklını çeliyordu. Duygularıyla oynuyordu. Dengesini bozuyordu.

Kulaklarını daha sıkı kapatıp gözlerini de kapatırken, koluna aniden birinin dokunmasıyla hızlıca yerinden zıpladı Ezo. Karşısında Jiyan'ı gördüğünde derin bir nefes aldı. Toparlanmaya çalışan kadın başaramayınca kendini salıverdi.

“Beni buradan götür...”

Endişeyle yengesini izleyen Jiyan ne olduğunu anlamadı. Soru sormak yerine Ezo'yu kendi odasına götüren Jiyan, yatağına kadını yatırdı.

Sesini çıkarmadan bekledi Ezo. Kimseyle konuşmak istemedi. Hiç kimseye derdini anlatmak istemedi. Sadece susmak ve kendi gücünü geri kazanarak toparlanmayı hedefledi.

Jiyan elini sıkıca tutup yatağın kenarına oturup, teyzesinin kızına baktı. “İyi misin? Şerwan ağabeyimi çağırayım mı?”

“Hayır!” dedi kesin bir sesle Ezo.

Ani çıkışına daha çok şaşırان Jiyan, “Tartıştınız mı?” diye sordu bu sefer.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hayır.” Kesin vurgusuyla aralarında bir sorun olmadığını anlattı. “Onu korkutma. Sadece başım... Başım çok ağrıyor... Teyzeme söyler misin, aşağıya inmek istemiyorum bugün.”

“Elbette... Sen iyi olduğuna emin misin, sararmışsın?” Göz bebekleri, rengi sararıp solan kadını üzümlere izliyordu. Ağabeyiyle aralarında bir sorun yoksa bu hali neydi? Az önce gözünü kulağını kapatması nedendi?

“İyi, sadece uykusuzum... Biliyorsun bugünlerde misafir çoktu.”

Jiyan inanmadıysa da inanmış gibi yaparak yengesinin saçlarını okşadı. “Hastaneye gidelim o zaman.”

“İyi, Jiyan gerçekten.”

“Tamam, ben sana bir şeyler hazırlayıp geliyorum.”

Ezo gitmesine ses etmemiş hatta sevinmişti. En azından biraz yalnız kalacaktı. Rahatça düşünecekti. Öncelikle bu rüyalarını unutmalıydı. Akabinde en kısa sürede toparlanmalıydı. Böyle olmaya devam ederse Şerwan üzülmüştü. Sakladığı her neyse zaten iyi değildi, kendisi yüzünden üzüntüsü devam ederse Ezo kahrolurdu.

Derin düşüncelere dalmıştı Ezo. Evlat eksikliğini her geçen gün daha fazla hissetmek ama bu hissin üstünü bastırmak yarardan çok zarar sağlıyordu. Bir çocuğu olmadığı müddetçe bu acıdan da kurtulamayacaktı. Şerwan baba olmuştu. Ezo onun için her şeye katlanıyordu. Sevdigi adam kendisi yüzünden yıllarca çocuk hasretiyle tutuşmuş, nihayet bir bebeği kucığına alıp sevmişti. Şerwan'ı sevmese bunlara asla katlanmayacaktı. Şerwan onu sevmeseydi, Ezo üzerine kuma geldiği gün bu evliliği noktalayacaktı.

Sabır dileyen kadın üzerine çöken yorgunluktan boğuluyordu. Yerinde kıpırdanırken, odaya giren görümcesi ve teyzesiyle doğrulmaya çalıştı. Teyzesi belli ki onu görmeden rahat etmeyecekti.

Kalkmasına izin vermeyen Zozan Eroğlu yatağın kenarına oturdu. “Ne oldu, Ezo?”

“İyi, teyze korkma. Uykusuz kaldım, başım ağrıyor. Jiyan'ın odasına geldim en azından bir şeye ihtiyacım olursa daha çabuk seslenirim,” diyerek yalan söyledi. Yalan söylemek hoşuna gitmiyordu ama teyzesini ancak böyle durdurabilirdi.

“Hastaneye gidelim, Şerwan'ı arayacağım.”

“Teyze hayır, korkutma adamı boşuna. Jiyan’ın getirdiklerini yerim, bir ağrı kesici de alıp uyurum. Kendime gelirim hemen.”

İnanmayan Zozan Hanım imayla bir gelinine bir de kızına baktı. “Ne hikmetse bugünlerde herkesin başı ağrıyor.”

Jiyan utançla annesinin sözlerini dinlerken ondan kaçmak için sırtını annesine dönüp tepsiyi komodinin üstüne bıraktı. En azından sorgulayıcı bakışlarından kaçmıştı. “Daye ben ona kahvaltısını vereyim.”

“Ver Jiyan’ım ver...” derken kaç kızım kaç demek istedi.

Mesajı alan Jiyan tebessüm ederken Ezo kuzenini kurtarmak için araya girdi: “Hadi sen in. Kahvaltı için seni bekliyorlardır. Sen kalırsan aşağıdakiler yanlış anlayacak bu sefer.”

“Burada yanında kalacağım. Hem nesini yanlış anlayacaklar?”

“Hayır, teyze uykusuzluktan olduğuna inanmazlar.” Şu an yanında oturan kaynanası değil teyzesiydi. Teyzesi gözüyle baktığı zaman aradaki resmiyet kalkıyordu. “Hadi sen in, gitmezsen uyuyamam.”

Yaşlı kadın istemese de ayağa kalkarken eğilip yeğeninin alnına bir öpücük kondurdu. “Her ne olduysa üzme kendini.” Desteği karşısında yine ağlamamak için gözlerini sıkıca kapattı Ezo.

Zozan Eroğlu odadan hızlıca çıktı. Jiyan da yengesinin dikkatini dağıtmak için konuyu değiştirdi. Canı neye sıkıldı bilmiyordu. Fakat onun üzüntüsünü üzerinden çekip almak istedi. “Beni kurtardığın için sağ ol.”

Konunun değişmesine sevinen Ezo yanına oturan görümcesine ilgiyle baktı. “Caner mi, Kemal mi baş ağrının sebebi?”

Ezo kaçabilmişti ama belli ki Jiyan’a kaçış yoktu.

“Caner, Kemal istemeye geldiği günden beri mesaj atmıyor,” diyerek düştüğü çıkmazı yine en çok sırrını paylaştığı kadına anlattı. Şilan’a anlatınca kız kardeşi üzüldüğünden Kemal ve Caner’e kızıp Jiyan’a yardımcı olamıyordu. En azından yengesi yardımcı oluyordu. Komodine bıraktığı tepsiyi kucığına alarak yengesinin yemesi için uzandığı yerden kalkmasını beklerken tepsiyi sıkıca tuttu.

“Hmm...” diyen Ezo kucığına bırakılan tepsiye bakarken öğürmemek için yutkunup durdu. Kahvaltısını yapmazsa ilacı alamaz, böylece uyuyamazdı. Uyumazsa da yorgunluğu devam edecekti. “O

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

zaman Kemal?”

“Ke...Kemal ne?”

“Yani o gün baş ağrının sebebi Kemal idi.” Peynirden bir parça koparıp gönülsüzce ağzına attı. Çiğnediği her seferde zorlansa da ikinci lokmada midesinin kabul edeceğini varsayıyordu.

Dicle görümcesinin odasına çekildiğini söyledikten sonra Ezo görümcesinin yanına giderek neden aşağıya inmediğini sormuştu. Görümcesi baş ağrısını belirtip durumu Dicle’ye haber ettiğini söylemişti. Ardından aşağıya inen Ezo durumu aşağıdakilere izah ederken Dicle’nin yaptıklarını kimseye söylememişti. Yeni gelmişti ve yeni bir kavganın olmasını istemiyordu.

Ne Jiyan, Dicle’nin yaptığından haberdardı. Ne de Dicle Ezo’nun bildiğinden. Dicle değişmiyordu, değişmeyecekti. O kız hep şeytanın bir bacağı olarak bu eve nifak tohumlarını ekecekti. Dikkatli olmaları gerekti. Dicle’nin söylediği her şeye itimat etmemeleri gerekti.

“Kızım bal gibi adama tutulmuşsun. Ne bu bilmezlikler?”

“Hayır,” diye anında inkâr etti Jiyan. “Hayır, Ezo yok öyle bir şey. Sadece... Başım ağrıyordu. Hem senin başın neden ağrıyor?”

Elinde duran çatalla önce kendini işaret eden kadın, “Benim durumum farklı, Jiyan,” diyerek ardından çatalıyla görümcesini işaret etti. “Senin çok farklı.” Konuyu değiştirmeyi başaramayacaktı.

Ofladı, kaçamayacağını fark edince pes etti Jiyan. Yengesiyle zaten her şeyi konuşuyordu. “Geçen hafta Beritan ile konuştuk.”

“Neyi?”

Gözlerini kaçırdı Jiyan. “Kemal’i.”

Ezo hâlâ peyniri çiğniyordu. “Ne konuştunuz?”

“Kemal’in kız kardeşi düğünde benimle konuştu. Onu biliyorsun zaten. Beritan da, Kemal’in beni sevdiğini ve istediğini söyledi. Bak herkes böyle ondan bahsederken ister istemez ona çekiliyorum. Onu düşünüyorum, bu benim elimde değil.” Sonunda itiraf etmişti. Kemal aklından çıkmak bilmiyordu. Düne kadar o gözle bakmadığı adam bugün onu her saniye istila ederek elden ayakta düşürüyordu.

Ezo, Beritan’ın söylediklerine takılırken gerçekten neler hissettiğini merak etti. Elbette Şerwan’a karşı olan duygularından şüphesi yoktu. Kuması kocasını çok seviyordu. Ama bir kadın eski âşığı-

nın başka bir kadına olan sevgisini nasıl anlatabilirdi? Dahası Jiyan onun görümcesiydi. Döngüleri o kadar farklı ve acı doluydu ki olaya hangi taraftan bakacaklarına karar veremiyorlardı. Kararsızlıklar, bilinmezlikler hayatlarının merkezine oturmuştu.

Ezo da, Beritan'ın kocasına olan duygularını biliyor, görüyordu. Sabah neler hissettiğini, akşam neler düşündüğünü, gördüklerini neye yorumladığını gayet iyi biliyordu Ezo. Gördüğü ve bildiği her şeyi konuşamıyordu. Yine de kendi elleriyle kocasını kumasına gönderen kadındı.

Jiyan alakaları olmayan bir konumdaydı. Kemal'in tek karısı olacaktı. Ki Beritan onunla evlenmesi için destek çıkıyordu. Ezo destek çıkmamıştı. Asla da çıkmayacaktı. Beritan-Şerwan evliliğine hiçbir zaman kalben onay vermemişti. Vermeyecekti de. Fakat bu durumda en savunmasız olan kişi Jiyan'dı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Ezo ellerinden sıkıca tutarken ona moral vermeye çalıştı. "Ağabeylerin olayı kapattı, sen de düşünme artık."

"Tabii tabii..." diyerek onayladı Jiyan. Kolay olmayacaktı ama deneyecekti.

Gününü görümcesinin odasında kalarak Jiyan ile sohbetin dibine vurarak geçirmişti Ezo. Aşağıya inmediğine şükretmişti. Hem tek kalmamıştı hem de yanı kalabalık değildi. Dinlenmiş, nihayetinde toparlanmıştı. Daha da iyisi birkaç saatliğine rüyasını unutmuştu.

Ara ara odaya onu görmeye gelen eltileriyle de konuşmuş, en son Beritan moral olur diye Mirhan'ı göndermişti. Mirhan'ın sevinciyle yaklaşık bir saat onunla uğraşarak geçirmiş, yorgunluktan uykuya dalmıştı.

Uykudan bulantıyla uyanmış, daha gözlerini açamadan yataktan fırlayarak hızlıca Jiyan'ın odasından çıkmıştı. Lavaboya koşmuştu. Sabah yediği üç lokmayı istifra etmişti. Elini yüzünü yıkayıp yatağa geri dönmüştü. Uyursa dinleneceğini sanmıştı. Kusmasaydı uyku etkili olacaktı. Gözlerini kapatarak yeniden dinlenme arayışına girdi. Karanlık odanın aydınlandığını gözleri kapalı olmasına rağmen hemen fark etti.

Göz kapaklarını kaldırarak ışığa alışmaya çalıştı. Hemen yanı başında ayakta bekleyen adamı görünce ürktü. Şerwan ne ara, nasıl bu kadar sessiz gelmişti? Endişe dolu bakışlarıyla karşılaşınca he-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

men toparlanmaya çalıştı ama yorgun bedeni buna izin vermedi. Tek çaresi gülümsemekti. Lakin sararmış yüzü yine buna izin vermedi.

Şerwan yanına oturarak karısının yüzünü avuçları arasına aldı. Gözlerinin ferisi sönmüş, yüzü sararmış, dudakları kendi rengini kaybetmişti. Bu kadın sabahtan beridir böyle miydi?

Endişeli sesi Ezo'nun kulaklarını doldurdu. "Neyin var senin böyle? Neden bana haber vermedin?"

"İyiyim," derken kadın, Şerwan'ın göz bebekleri tedirginlikle yüzünün her santimini inceliyordu ve Ezo yalan söylemeyi bu gözler yüzünden beceremiyordu. "Sadece başım ağrıyor."

Gördükleri hiç hoşuna gitmemişti. Aşağıda Ezo'yu hiç görmeyince Jiyan'a sormuş, odasında olduğunu söylediğinde telaşa kapılmıştı. Sebebini öğrendiğinde kız kardeşine haber vermedikleri için kızarak soluğu burada almıştı. Lakin kadını bu kadar çökmüş beklemedi. "Yüzün sararmış, ölü gibi yatıyorsun yatakta." Bu gelip geçici bir baş ağrısı değildi belli ki.

Ezo gülümseyerek mırıldandı: "Amma abarttın." Aynada kendini gördüğünde korkmuştu ama Şerwan'ı da haklı çıkaracak değildi. "Bugünlerde çok yorulduk. Düğün baya yordu. Misafirler de kolay değil, Şerwan. Hem erkek hem kadın ağırlamak bu sefer zor geldi."

"Kendini bu kadar yormana gerek yok, Ezo." Ayağa kalkarak doğrulmadan önce bir kolunu karısının boynunun altına, bir kolunu da dizlerinin altına sıkıştırdı Şerwan. Hastaneye götürecek, baş ağrısıyla sınırlandırdığı acısı her neyse öğrenecekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Hastaneye gidiyoruz. İyi değilsin."

Tutup kaldıramasın diye yatağın ortasına kayarak sırtını döndü Ezo. "Ya iyiyim dedim sana. Sadece yorgunum, uyusam geçer. Hem geçmezse söz ben sana söylerim. Şimdi rahat bırak beni. Hastaneye uğraşamam." Yastığa başını rahatça koyup ayakta duran kocasını izledi. Onu götürmekte inat eden Şerwan Ağayı...

Kaçması yetmezmiş gibi reddetmesi kızdırmıştı Şerwan'ı. "Ezo hastaneye gideceğiz, dedim." Gür sesi sertçe yükselmişti.

"Yalvarırım başımın dibinde bağırma."

İsyanla yüzünü yastığa bastıran kadın susmasını isterken Şerwan oturup karısının omzuna dokundu.

“Özür dilerim, seni böyle görmek hoşuma gitmiyor.”

“İnan benim de ama iyiyim yani...” Gülümseyerek omzunda duran kocasının elini alarak kendi avucunun içine alıp sıkı. Şerwan yanında kalmanın daha sağlıklı olacağını düşünerek ayağındakilerden kurtuldu. Yatağa uzanan Şerwan Ağa karısının sırtını göğsüne yaslarken burnunu çok sevdiği saçların arasına daldırdı. “Sabah odaya geldiğimde uyuyordun.” Görüp işe gitmek istemişti.

“Evet, dün gece geç uyuduk kızlarla.”

“Seni göremeden çıktım.”

‘Ama ben seni gördüm.’ İçinden cevabı verdi kadın. Gördüklerinin de böyle olmasında etkisi bir nebze vardı. Boynunun altından kolunu geçiren adamın elini daha sıkı tuttu. Bu eller sadece onu sarsaydı, bu kadar çok yıpranmazdı.

“Üzgünüm hiç inmedim bugün.”

“Kötü olduğunda bana haber vermelisin,” diyerek azarladı Şerwan. Bu hataya bir kere göz yumardı. Bundan sonra olursa hangi kadın yaparsa yapsın pişman edecekti.

“İyiyim,” derken hafifçe kafasını çevirip tavana baktı. “Hem Jiyan’ın yatağını esir aldık. Kalk sen, aşağıya in.”

“Jiyan bugünlük odasına gelmesin. Ben yerimden gayet memnunum.” Ezo’nun boynuna dudağını bastırırken kıkırdayan kadının sarsıntısını hissetti.

Şerwan ona çok iyi gelmişti. Kendini biraz daha kocasına yasladı. Bugün neler yaptığını merak etti. “Günün nasıl geçti?”

Gününün nasıl geçtiğini soran bir kadına sahip olmak paha biçilemezdi. Şerwan bu konuda ekstra bir şansa sahipti ki hangi kadının yanında olsa bu soruyu alıyordu. Pek sakın geçirmediği için genelde olumlu cevaplar veremiyordu.

“Yorucuydu, iki aile arasında sorun çıktı. Kan davası olmadan çözdük çok şükür.” Babası vefat ettikten sonra Şerwan Ağa şirket dışında babasından kalan tüm işleri üstlenmişti. Bir ağa olarak ne gerekiyorsa yapıyordu. Taziyelere daha sık katılıyor, bir olay oldu mu müdahale ediyordu. Hem şirket hem diğer işler onu yorsa da ayakta kalmaktan başka çaresi yoktu. Bu ev, bu aile ona emanetti. Herkes ona sırtını yaslamıştı. Şerwan Eroğlu ona yaslanan ailesinin sırtını yere düşürmeyecekti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Neler oldu ki?”

“Boş ver,” dedi adam. Anlatıp da karısının canını sıkmak istemiyordu.

“Kız kaçırma olayı mı?” diye tahmin yürüten kadın kocasından cevap beklerken Şerwan onun aksine konuyu değiştirerek bambaşka bir mevzuyu gündeme getirdi: “Kaçırma dedin de, seni neden kaçırmadım ki?”

Elinde olmadan kakhaha attı Ezo. Ani bir manevrayla Şerwan’ın kolları arasında döndü ve kocasıyla yüz yüze geldi. Parmakları adamın sakallarını okşarken Şerwan kıpırtısız onu izliyordu.

“Çünkü birbirimizi o kadar çok seviyorduk ki kaçmamıza izin vermeden ailelerimiz hemen onayladı. Uygun gördülerse...”

“Seni kaçırmak daha heyecanlı olabilirdi,” diyerek istihzayla güldü adam.

Düşününce anlık zevkli gelebilirdi ama sonuçları katlanılır gibi değildi. “Ne yani şimdi heyecanlı değil miyiz?” diye sordu Ezo. Bir heyecanları kalmamıştı. Hayatlarındaki tek heyecan birbirlerini gördükleri an çektikleri hasretin sona ermesiydi.

“Başka yerde tek olmak çok ayrıydı, Ezo’m,” derken karısının burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Şerwan da aynı düşüncede-ydi. Heyecanları çok azdı. Yine de birbirlerini hâlâ ilk günkü gibi seviyorlardı.

Bir müddet sessizlik içerisinde bakışırken Şerwan doyamadı. Baktıkça bakası geliyordu. İç çekerek sevdiği kadının yüzüne doğru fısıldadı: “O kadar güzel bir yüzün var ki, baktıkça sevesi geliyor adamın.”

Kocasının kollarında sevgiye muhtaç kadın anın tadını depolayarak çıkardı. Şerwan ile geçirdiği her saniye bugün daha mühimdi. Dudağını Şerwan’ın dudağına bastırmadan önce sessizce fısıldadı: “Sev o zaman, ne duruyorsun!”

Cevabının ardından dudağını öptü. Bu adam şimdi yanında, kollarının arasındaydı. Ezo’nun onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Şerwan Eroğlu’nun da gitmeye.

Beritan Cibran mutfakta otururken iki yanında uzanan küçük çocuklara baktı. Roza ve Mirhan yan yana uzanmıştı. Bermal seslenen Vedat'a bakmaya gitmişti. Dicle, Ezo için çorba hazırlıyordu. Zilan ise Neçîrvan için yemek hazırlarken kızını eltisine teslim etmişti. Keyifle kabul eden Beritan küçük kıza da bakarken bir yandan da oğluna çorbasını içiriyordu.

"Bak yemeğini çabuk yersen, Roza ile oynamana izin veririm." Bir kaşık daha çorbayı oğlunun ağzına koyarken arada Roza'yı da kontrol ediyordu. Yerinde sessizlik içerisinde uzanan küçük kız ısırdığı oyuncağın tadını çıkarıyordu.

"Daha Roza altı ayını doldurmadı değil mi?"

"Yok canım ne doldurması. Hanımefendi daha bıdık, daha minicik..."

Beritan kızını her anda öven Zilan'a gülmeden edemiyordu. "Kusmasa çok güzel bıdık," diyerek Zilan'ın damarına bastı.

Eltisine burun kıvırdı. "Kussa da çok güzel kızım." Zilan'ın en büyük sorunu sürekli kusmasıydı. Bebek olduğu için normaldi ama yediğini midesinde çok tutmadan kusuyordu.

"Benim de korkum bu biliyor musunuz?" diye araya giren Dicle küçük kepçeyle hazır olan çorbayı çukur tabağa doldururken araya da konuşmasını sıkıştırıyordu.

Korkusunun ne olduğunu merak etti Zilan. "Ne korkusu, Dicle?"

"Ya işte hamile kalınca çok kusmam. Zilan biliyorsun benim midem her şeyi kabul etmiyor," diyerek tabağı tepsiye koydu.

"Aman... Daha yeni gelin oldun. Bir dur, bir bekle. Ne acelen var çocuk için?" Acelesini kınarcasına yüzüne vurdu Zilan.

Beritan bir yorumda bulunmadan oğluna geri döndü. Zilan'a katılıyordu. Daha yeni evlenmişti. Evliliğin tadını çıkarması gerekiyordu. Çocuk için daha erkendi. Önce bu eve, evliliğe, Botan'a alışmalıydı.

Fakat Dicle öyle düşünmüyordu. Geldiğinden beri kocasından yana güzel bir laf duymamıştı. Botan'ın ona karşı saygısı vardı. Bazen konuşurlardı da ama kocası gibi değil de hâlâ kuzeni gibi davranıyordu. Sanki evlenmemişlerdi. Kadın artık bu evliliğin istem dışı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

olduğuna kanaat getirmişti. Geceleri Botan'ın bir anda kalkıp balkona geçip sigara içmesi, saatlerce tek başına balkonda kalması... Bunların hiçbiri yeni evlenen bir adam için normal değildi.

Telefonunu karıştırmasına rağmen ters bir şeye rastlamamıştı. Kocasına eve her geldiğinde kıyafetlerini kontrol ediyor kokluyordu. Daha yeni gelin iken aldatılma korkusu her yerini sarmıştı. Dicle artık çocuk işine girmek istediğini fark etti. Belki çocukları olursa kocası ona daha yakın olurdu. İlişkileri düzene girer, onu severdi. Sonuçta Şerwan'ın Beritan'a olan yakınlığını da görüyordu. Mirhan'ı görmeye her geldiğinde karısıyla konuşuyor, gülerек sohbet ediyordu. Botan'ın da bunu yapmasını istiyordu.

Şerwan, Ezo, Zilan, Nêçîrvan, Vedat, Bermal hepsi çok mutluydu. Kocaları onlarla ilgileniyor, gün içinde muhakkak arıyordu. Şakalar yapıyor, eşlerine kakhaha attırıyordu. Özellikle her gece Vedat ve Bermal'in kakhaha seslerini duymak artık canına tak ettirmişti.

Kocasına eve geldiği gibi iki kelime konuşuyor, ardından yorgun olduğunu söyleyerek odasına çekiliyordu. Bu durumdan kaynanasının da haberdar olduğunu biliyordu. Ama Zozan Eroğlu iş Dicle'ye gelince hiçbir yardımda bulunmuyordu. Gelinini sevmediği düşüncesindeydi Dicle. Yengesinin onu sevmediğini, oğluna layık bulmadığını sanıyordu. Yine kendi kendine yanlış düşüncelere kapılmıştı.

"Ya Botan da istiyor. Böyle geceleri bazen konuşuyoruz laf arasında şakayla söylüyor yani... Anlarsınız, istiyor işte..." Eltilerine yeni bir yalan söylerken yine ruhsuz olan evliliğinin üstünü çocuk ismiyle süsleyerek asıl acıyı gölgelemişti.

Beritan ve Zilan göz göze geldi. İkisi de sessiz kaldı. Nasıl bir cevap uygun gelir de söylenirdi? Botan'ın hemen çocuk istemesi beklenmeyen bir hareketti. Hoş, son zamanlarda Botan beklenmeyen bütün hareketleri sergilemişti.

"Hayırlısı, Dicle... Hayırlısı..." diyerek konuyu kapattı Beritan. Elindeki çorbaya bakıp oğluna söylendi: "Hadi sen de bitir, biz de yukarı uyumaya gidelim, Mirhan."

Genç kadın Ezo için hazırladığı tepsiyi alıp gülerек mutfaktan çıktı. Zilan yemeğin ısınmasını beklerken, eltilisinin gittiğinden emin olunca aceleyle Beritan'a döndü. "Beritan?" Sormadan duramayacaktı. Bu son bir aydır yaşadığı şaşkınlığı son bir yıldır yaşamamıştı.

Daha hangi olmazların içinde kendilerini yaşarken bulacaklardı?

“Hı?” Mırıldanarak cevaplayan kadın Roza’nın elinden kayan oyuncağını tekrar eline verirken annesinin konuşmasını bekledi.

“Ya sence Botan, Dilek’i unuttu mu?”

Eltisine dönen kadın düşünceliydi. “Bilmiyorum... Yani Botan çok mutlu görünüyor. Dicle desen bize sürekli Botan ile neler yaptıklarını anlatıyor. Hadi Dicle yalan söylüyor desek. Ne bileyim yani Botan mutlu rolünü çok iyi yapıyor o zaman.”

Dudaklarını büzen kadın ısınan yemeğin altı yanmasın diye ateşi hafifçe kısarken yine eltisine döndü. “Yani bence unutmadı. Ne bileyim Botan hiç Dilek’i unutacakmış gibi durmuyor. Bence bize çok güzel mutlu rolü yapıyor.”

Bu evde herkes Botan’ı çözmeye çalışıyor ama sonuçtan memnun kalmayarak geri susuyordu.

“Peki ya çocuk? Baksana çocuk istediğini söyledi.” Sarsıcı bir haberi daha almıştı Beritan. Dilek’in evinde aylarca kalan, acısını onunla unutmaya çalışan adam nasıl olur da bir aya bütün yaşanmışlıkları sığdırıp vazgeçebilmişti?

“Aman ne bileyim, Dicle işte her şeyi yalan olabilir...” Kadın konuşmasını bitirmeden içeriye aniden Bermal girince yerinden hafifçe sıçradı Zilan. Elini kalbine bastırıp Bermal’i sinirle izlerken, Beritan kıkırdayarak ikiliyi izledi.

Tezgâhta duran bezi hızla Bermal’e fırlattı. “Ödümü kopardın. Aniden girilir mi öyle?”

Bezi havada kapalı kadın, “Ne oldu ya?” diye sordu. Hiçbir şeyi anlamayan Bermal iki eltisine cevap bekleyen ifadesiyle baktı. Ne zaman bir yere gitse olay anını kaçıırıyordu. Yine bir şey olmuştu.

Zilan tuttuğu nefesini rahatlayarak geri verdi. “Ay Dicle’yi çektiştiyorduk, o geldi sandım.”

Kıkırdayan Bermal gözlerini bayarak Beritan’ın yanına giderken yerde uzanan Roza’yı kucağına aldı. Allah kısmet ederse çok yakında o da kendi çocuğunu kucağına alacaktı. Haberi eve nasıl vereceğini bilmiyordu. Heyecandan söyleyebilirse söylerdi. Yoksa bu müjdeyi Vedat’a bırakacaktı.

“Âlemsin, Zilan. Kızı niye çektiştirdin?”

“Aman çocuk istediklerini söylediler. Ben de erken dedim, onu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

konusuyorduk,” diyerek asıl konuşmanın dışındakini anlattı. Dilek hakkında konuştuklarını anlatmayı uygun görmedi.

Roza ve Mirhan üzerinden Dicle gelmeden konu atlamışlardı. İçeriye elindeki tepsiyle geri dönen Dicle’nin gözlerindeki sahte mutluluk görülmeye değermiş. Biraz can yakma vaktiydi Dicle için. Bu evde sadece onun canı yanmayacaktı.

“Ay kadıncağıza yemek götürdüm. Bir baktım uyumuşlar.” Sesindeki neşe Bermal’i meraklandırdı. Yemek dolu tepsiyi kime götürmüştü ki geri getirmişti?

“Kime?”

“Ezo’ya. Çifte kumrular Jiyan’ın yatağında sarılarak uyuyakalmışlar.” Tepsiyi tezgâha bırakırken elini leğen kemiğine bastırdı. “Ayy valla hiç onları uyandırmaya kıyamadım. Ezo yemek yemedi diye kızmayın sonra. Kocası yeterince moral vermiş.”

Beritan oğlunun ağzını beziyle silerken Dicle’nin söyledikleriyle eli havada kaldı. Fakat iki eltininin de gözleri üzerine kayınca hızlıca toparlandı. Oğluyla ilgileniyormuş gibi yaparak kulağını ko-parmak istedi.

Dicle ise sanki Beritan’ı görmemiş gibi yapmaya devam etti. “Valla Jiyan’a söyleyin odasına hiç girmesin. Ağabeyi ve yengesi uyanacak gibi değiller. Görseniz nasıl sarılmışlar birbirlerine, hiç bırakmayacaklarmış gibi...”

Zilan, Dicle’nin sırtının Beritan’a dönük oluşunu kullandığının farkındaydı. Hayır, Dicle asla değişmeyecekti. Dicle bu eve zarar vermek için gelmişti. Öfkesini yansıtmamaya çalışarak sakince konuştu. Ne olursa olsun artık Dicle onun eltisiydi ve Botan’ın eşiydi. Hiç olmazsa Botan’a olan saygısından sakın kalmaya çalıştı.

“Dicle ne diyorsun sen?”

“Kız Ezo ile Şerwan Ağamı söylüyorum. Sarılarak uyuyakalmışlar. Valla bir şey diyeyim mi? Kışkandım! Botan daha bana öyle sarılmadı,” diyerek cilveli edasıyla gülümsedi. Botan ona hiç sarılmamıştı ki...

“Saçmalıyorsun artık. Sussan nasıl olur?”

Zilan’ın ani çıkışına şaşırılmış gibi yaparak gözlerini kocaman açtı. “Zilan gören de yanlış bir şey dedim sanacak. Karı kocalar işte. Hem Bermal yanlış mıyım?” derken eltisine döndüğünde sanki Be-

ritan'ı yeni görmüş gibi yaparak ağzını kocaman açtı. "Aaa Beritan... Sen odana çıkmamış mıydın?"

Yutkunan Beritan oğlunu kucağına alarak ayağa kalktığında Dicle'ye inat gülümsedi. Sesini sakın ve duyduklarından etkilenmemiş gibi mutlu tınıda tutmaya zorladı. "Şimdi gidiyorum. Mirhan'ı uyutup geleceğim. Kahveleri hazırlarsınız siz de." Hiçbir şey olmamış gibi mutfaktan keyifle çıktı Beritan. Arkasından Zilan'ın, Dicle'ye attığı lafları duymazdan gelerek...

Oğlu kucağında onu severek odasına çıkmıştı. Mirhan onun dermanıydı. Ne zaman üzülse ilacını alıyordu. Üzülmemesi gerektiğini kendine telkin etti. Hakkı yoktu. Kocasını karısı hasta diye yanına gidebilirdi. Ona bakmaya mecburdu. Beritan'ın canını sıkın Dicle'nin imalı laflarıydı. Sıkıca sarılmaları, hiç bırakmayacağı cümlelerini bilerek söylediği belliydi ama zaten öyleydi de.

Şu an ikilinin birbirine nasıl sarıldığını biliyordu Beritan. Şerwan'ın ona hiç sarılmayacağı şekilde Ezo'ya sarıldığından yüzde yüz emindi. Bunu kıskanmaya veya üzülmeye hakkı yoktu.

"Üzülmeyeceğiz, oğluşum... Hem baba söz verdi, bu akşam beraber film izleyecektik. Sonra yanımıza gelecek." Kendini bununla avutan kadın üzülmemeye çalıştı. Kocasını sonuçta yanına gelecekti. Ezo hastayken sırtını dönecek adam değildi.

Oğlunu uyuttuktan sonra aşağıya tekrar inmişti. Görümceleri ve eltileriyle beraber Vedat'ın evinin bahçesinde toplanmışlardı. Böylece sohbetin dibine vurmuşlardı. Dicle'nin sürekli Botan hakkında konuşması onların canını sıkırsa da sohbet yine de güzeldi.

Fakat Beritan için gittikçe kötü olmaya başlamıştı. Keza saat geç olmasına rağmen ne Ezo ne de Şerwan uyanmıştı. İkisi hâlâ Jiyan'ın yatağında uyuyordu.

Görümcesi onları uyandırmamak için annesinin odasına geçmişti. Zilan terasa çıkmıştı. Beritan Vedat'ın evinden çıkarak avluya geçip divana oturmuştu. Tek başına kalan Beritan'ın bakışları Jiyan'ın odasına kayarken dolu gözleriyle saatlerce o odayı izlemişti. Ne açılan ışığı görmüştü ne de ona gelen kocasını.

Oturmaktan kısmi felç geçiren kadın odasına geçmişti. Kocasının bu gece verdiği sözünü tutmayışına için için ağlamış, oğluna sarılarak sabahı zor etmişti. Bundan sonra kocasının verdiği sözleri

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

iki kere düşünmesini isteyecekti. Öyle hemen kanmak yoktu.

Huzursuz uykusunu oğlunun ağlayan sesi bölmüştü. Uyandığı gibi oğlunu kontrol etmişti. Altını üstünü batıran oğlunu banyoya sokmuş, güzelce yıkamıştı. Mis gibi kokan oğlunu bol bol koklayıp giydirmişti. Saçlarını kendisi taramak isteyince Beritan tarağı eline verip, çabasını kahkaha atarak izlemişti. Eli tarak tutmayan oğlunun annesi güldükçe taramaya devam etmesi Beritan'ı deli etmişti. Mirhan, annesi gülsün diye şebeklik yapıyordu.

Dayanamayan kadın elinin tersini acıtmamaya özen göstererek ısırdı. Tarağı elinde bırakıp kendisi de hazırlandı. Dağılan odayı el hızıyla toplarken kocasının hiç gelmediğini fark etti. Sabaha doğru bile gelmemişti.

Beritan'ın yanında kalması gerekirken yine gelmemişti. Genç kadın kendisini avutmaya tekrar başlamıştı. Belki Ezo kötüydü ve onu bırakmamıştı. Sonuçta hastaydı. Her şey olabilirdi. Kaynanası ve epleri kötü olduğunu yanından geldiklerinde söylemişti. Beritan görmemişti ama tahmin edebiliyordu. Şerwan onun için gelmemişti. Kendi kendini avutan kadın dalga geçercesine güldü. Ezo kötü olmadığı zamanlarda da Şerwan yanına gitti mi dönmek bilmiyordu.

Kucakladığı oğluna oyalanması için en sevdiği oyuncaklarını verip odasının kapısına doğru yanaştı. Kapıyı kendisi açmadan kapı içeriye doğru açılmış, Beritan çarpmamak için gerisin geri yürümüşü.

Kocasının aceleyle girdiğini gördüğünde elinde olmadan acıyla gülümsedi. Maalesef sabah olmuştu ve Şerwan geç kalmıştı. Bu sefer geç kalan Şerwan Eroğlu idi.

Kocasını baştan aşağı süzdü. Saçları dağılmış, kıyafetleri kırıkmıştı. Dün gece kıyafetleriyle uyuyakalmıştı. Dün gece karısıyla sarılarak uyuyan adam kıyafetlerini dahi değiştirmemişti.

Şerwan odadan çıkmadan karısını yakaladığına sevindi. Onları ayakta bulduğunda elinde olmadan yutkundu. Beritan'a ne diyeceğini bilmiyordu. Denilecek bir şeyi bırakmamıştı. Ezo ile sohbetine o kadar çok dalmıştı ki yorgun düşerek uyuyakalmışlardı. Bir daha

da kalkmamışlardı. Sabaha kadar karısıyla kız kardeşinin yatağında uyuyakalmışlardı. Sabah uyandıklarında hallerine gülümserken olduğu yeri ve dün gece Beritan'a verdiği sözü hatırladı. Geç hatırlamıştı... Geç kalmıştı...

Mirhan babasını görünce, "Baba... Baba..." diye mızızlandı. Kucağına atlamak için atakta bulunan oğlanı annesi bırakmadı.

"Beritan."

"Günaydın, Şerwan Ağa..." dedi neşeli olmaya çalışarak.

Şerwan neşeli sesine inanmadı. Zira isteyerek öyle konuşmadığını, içten içe kırıldığını biliyordu. Beritan'ın belli etmediğini fark eden adam kabul etmedi. Kırılmıştı ve bu sefer Beritan gerçekten haklıydı. Evvelki geceyle beraber daha üç gece Beritan'ın yanında kalacaktı. Ona verdiği sözü vardı. Sözüne tutmamıştı. Arkasından kapıyı kapatıp karısına doğru adım attı. "Beritan dün gece için özür..."

Beritan konuyu aniden değiştirdi. Eğer Şerwan özür dilerse Beritan o özü ona yedirirdi. Bunun için konuyu değiştirmek en iyisiydi. "Banyo yapacak mısın? Yoksa kıyafetlerini çıkartayım mı?" diye sordu oğlunu daha sıkı tutarken.

Daha sıkı tutmaya çalıştı. Mirhan babasına gitmek için, "Baba..." diye sızlanmaya devam ediyordu. "Ama burada hazırlanmayacaksan da bizim Mirhan ile aşağıya inmemiz gerek. Oğlunun kahvaltıyı kaçırmaması lazım, biliyorsun."

"Beritan özür dilerim... Gerçekten özür dilerim..." Şerwan kırıldığı kadına karşı mahcup bir tavır içindeydi. Ezo'nun halini görmeseydi, verdiği sözü tutacaktı.

"Ne için?" Beritan iç dudağını ısırarak sordu. Taş üstüne taş bırakmaması gerekiyordu ama ortada Ezo'nun hasta olduğu gerçeği vardı. Bunu göz ardı edemezdi. En azından Ezo için susacaktı.

"Dün gece verdiğim sözü tutamadım."

"Ne sözü?" diyen kadın alnını karıştırırken sonra sanki yeni hatırlamış gibi yaparak daha çok gülümsedi. "Ha film mi? Boş versene ben de unuttum. Odaya geldiğimiz gibi Mirhan'la hemen uyuduk."

Yalan söylediği her halinden belliydi. Ondan bir önceki gece film izlemek isteyen kadının heyecanla beklediğini biliyordu. Ama

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

heyecanını yerle bir etmişti Şerwan. Hevesini kursağında bırakmayı yine becermişti. Bu seferki tamamıyla istem dışı olmuştu.

Adam iki adım daha atıp karısıyla arasındaki mesafeyi kapadı. Önce ona gelmek isteyen oğlunu kucağına aldı. Öpücüklerini yanaklarına bıraktı. Aynı esnada karısının belinden yakalayarak kendisine çekti. Alnına dudağını bastırıp gözlerini kapattı. Yetmeyeceğini biliyordu ama onarmayı denedi.

Oğluna bakarken gülümsedi. “Babacım bekle, önce annenin gönlünü alayım.”

En azından gönlünü almayı öğrenmişti Şerwan. Kırdıktan sonra yapıyordu. Yorgunlukla gülümseyen kadın parmak uçlarında yükselerek Şerwan’ın yanaklarına birer öpücük kondurdu. “Sorun değil,” diye yalan söyledi. Geri çekilip Şerwan’ın kollarının arasından çıkarken Mirhan’ı da kocasının elinden nazikçe aldı.

Şerwan gitmeye davranan kadını izlerken Beritan bir konuya özellikle değinmek istedi. “Ama... Bir daha söz verirken iki kere düşün olur mu?” Yine sahte tebessümünü sunup odadan ağlayan oğluyla beraber çıktı.

Kederli ifadesiyle avluyu yürüdü Beritan. Eskiden Ezo ve Şerwan’ın odası tam karşısındakiydi ve Beritan o odaya bakmaya-
rak geçer giderdi. Şimdi Jiyan’ın odası da yatağı da bakmaya dayanamadığı bir hal almıştı. Şerwan ve Ezo’ya ait her şey canını yakıyordu. Merdivenlere yanaştığında ağlayan oğlu yüzünden helak olmuştu. Mirhan’ı sakinleştirmeye çalışırken oğlu ısrarla babasının yanına gitmek için ağlıyordu.

“Bebeğim... Bak Roza’ya gideceğiz...” Oğlu Roza’nın ismini duyar duymaz sakinleşiyordu. Ama bu kez olmadı. Mirhan, “Baba... Baba...” diye annesinin kolunda debelenmeye devam edince Beritan kızgın bakışlarıyla oğlanı korkuttu. “Bana bak, Mirhan. Beni delirtme, sus. Aşağıya ineceğiz, baban gelecek.”

“Baba...”

Sakinleşmeyeceğini anladığında oflayan kadın aşağıya indi. Bahçede Neçîrvan ve Zilan’ı gördü. Kocasına bir şeyler anlatmaya çalışan eltisinin çabası Neçîrvan’ın onun duyup duymadığından şüphe ettirdi... Neçîrvan herkesle iletişimini kesmiş, deli gibi kızını seviyordu. Gülümseyerek onları izlerken oğlunun ilgisini kuzenine

kaydırdı.

“Bak... Bak... Roza orada, Mirhan. Bak kuremin şuraya bak...”
Israrla bakmayan oğlunun çenesinden tutan kadın Mirhan’ın kafasını amcasına çevirdi. Roza’yı gören küçük oğlan yavaş yavaş ağlamasını keserken Beritan da eltisi ve kaynının yanına varmıştı.

Nêçîrvan yeğenini gördüğünde kızıyla oynamayı bırakırken Mirhan’ı izledi. “Oğlum sen ağladın mı?” Elini uzatıp gözyaşlarını sildi.

“Ağlamak ne kelime, paralandı kendini.”

“Yine ne için ağladı senin yakışıklı prensin?” diye sordu Zilan. Sabah sabah enerjisinden hâlâ kaybetmemiş ve pozitifliğini çevresine yansıtmıştı.

Sabah enerjisini kendisi ve oğluyla uğraşmak için kullanan kadına gözlerini baydı Beritan. “Korkma, bu sefer kızın için ağlamadı.” Konu bu sefer Roza değildi. Konu kırgın olduğu babasıydı.

Nêçîrvan bu konuda anlaşılamayan iki kadını izlerken olaya el attı. “Benim paşam kuzenini mi özledi ha?”

Mirhan cevap olarak, “Baba...” deyince, amcası kaşlarını hayretle havaya kaldırdı. “Hayırdır, Beritan sen benim paşamı babasından mı ayırıyorsun?”

Gözlerini büyüterek karşı çıktı Beritan: “Aman ağam, ne haddime?”

“Annesinin, babası bir şey yapmışsa haddinedir. Hani öylesine yapmışsan bilemem.”

Sabahın erken saatinde bahçenin ortasında keyifle sohbet eden aile fertlerine evinden çıkan Bermal ve Vedat da eşlik etmişti.

“Yok, ağam öyle bir şey yok. Babası hazırlanacaktı, ben de aldım. Kahvaltısını vermek için getirdim. Dedim kızını görünce susar ama yok.” Eltisine yan bir bakış attı. “Kızınız da bu sefer kurtarmadı bizi.”

“Prensesimi unutuyor desene.”

“Aman prensesin sana kalsın.”

Zilan’a bıkkınlıkla cevap veren Beritan’ın alaylı cevabı eltisini güldürdü. Anlaşmazlığın içinde anlaşacak kadar birbirlerini seviyorlardı.

“Hayırdır? Sabah sabah Mirhan ve Roza savaşı mı başladı evde?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Belini kırarak ağırlığını bir bacağına verdi Zilan. Bir eliyle Mirhan'ı işaret ederken, diğer eliyle kızının saçlarını seviyordu. "Valla Vedat ben prensesimi uzak tutmaya çalışıyorum da Mirhan Ağa ilk torun, el üstünde hani," diye esprisine cevap verdi.

Beritan ve Nêçîrvan'ın kahkahası koca bahçede yankılandı.

Bermal eltisinin koluna hafifçe vurup sakinleşmesini istemiş, kadın bu sefer avuç içini dudağına bastırarak gülmeye devam etmişti. Zilan tam bir baş belasıydı.

Vedat istifini bozmadan ellerini cebine koyarak Zilan'ın yolundan gitti. "Yani diyorsun ki yarın baba olursan Vedat, evladın pek kıymet görmez Mirhan'ın olduğu yerde."

"Valla öyle diyorum," diyerek hak verdi Zilan çekinmeden. Kim gelirse gelsin Mirhan'ın yeri asla dolmayacaktı.

"Ne diyorsun, Bermal, bebeğimizi alıp gidelim mi? Ben çocuğumun geride kalmasını istemem." Karısının gözlerine inanılmaz bir heyecanla baktı. Baba olacağının haberini ilk aldığı anda elinde olmadan ağlamıştı. Bir yıldır evlilerdi ve çocuk isteğine artık karşı duramamıştı. Bermal müjdeyi tam zamanında vermişti.

Beritan ve Nêçîrvan mesajı alınca, gözleri kocaman olmuştu. Bermal utançtan kızarak kafasını eğdi. Birazdan herkes öğrenecekti.

Zilan kendini o kadar çok kaptırmıştı ki kaynının attığı imayı fark etmemişti bile. "Aman Vedat valla biz ikinci sıradayız, yine iyiyiz. Siz üçe düştünüz, bilemem."

Kahkaha atmamak için iç dudağını ısırarak Vedat kuzeniyle uğraşmaya devam ederken evinden çıkan Botan ve Dicle de konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Avluda karşılaşan Ezo ve Şerwan da merdivenleri beraber inmiş, konuşmalara kulak misafiri olmuşlardı.

"Yani bir Mirhan Eroğlu var bu evde. Sizin de şansınız var ama biz gerideyiz ha?" Vedat kafasını sallayarak ayağının önündeki küçük çakıl taşını tekmeledi. Zilan'a anlatana kadar tüm Diyarbakır'a duyurmuştu. Bu kadının algıları henüz açılmamıştı.

"Aynen öyle. Baksana oğlan kızına yanık, kimse uzaklaştırmıyor. Sizinki ne olur bilemem," derken aniden kafasına dank eden gerçekle birkaç saniye sessizliğe gömüldü. Şakayı bir kenara bırakıp karşısında duran suratları tek tek inceledi. Gülmemek için dire-

nen yüzlerdeki mutluluğu gördüğünde elinde olmadan çığlık attı: “Ay Bermal hamile mi?”

“Evet, ulan nihayet baba oluyorum,” diye bağırdı Vedat. Nêçîr-
van tebrik ederek kardeşine sarılırken, Zilan beklemeden Bermal’e
sarıldı. Botan ve Dicle de tebrik etmek için yanlarına yürüdü.

Çığlıkları duyan Zozan Hanım ve Delal Sultan pencereye çıkar-
ken Jiyan avluya koştu. “Ne oluyor ya?” diye bağıarak soran genç
kız dikkatleri üzerine çekti. Sevinç çığlıkları duyduğuna emindi.

Dicle kahkaha atarak görümcesine cevap vermek adına döndü.
Ezo’nun merdivenlerde olduğunu gördüğünde yüksek sesle bağırdı:
“Hala oluyorsun, kızım. Vedat ağabeyin baba oluyor. Bermal anne
oluyor.” Ellerini birbirine çırpıp gülmeye devam etti.

Ezo sevinçlerini bozmamak için yukarıya çıkmak istedi. Giri-
şimini anlayan Şerwan Ağa ellerinden sıkıca tutarak engelledi. Ela
gözlerine yaş çoktan birikmişti. Şerwan ne için kaçtığını biliyordu.

“Gitme...” Kaçarsa Vedat ve Bermal de üzülecekti.

“Onların mutluluğunu bozamam. Beni görünce içlerine atacak-
lar. Sevinçlerini yaşamaya çekinecekler, Şerwan. Bırak gideyim.”
Elini kurtarmaya çalıştı. Henüz kimse onu fark etmezken kaçma-
lıydı.

“Kimse sen geldin diye mutluluğunu bozmayacak, buna izin
vermem. Beraber gideceğiz, tebrik edeceğiz.” Karısının acısına
ortak olup destek çıkacaktı. Kimse de Ezo geldi diye mutluluğunu
bozmayacaktı.

“Şerwan lütfen...”

Karısının ellerini sıkıca tutarak merdivenleri inmeye zorladı.
Kardeşine doğru seslendi: “Vedat biremin?”¹

Şerwan’ın sesiyle kafalar ona dönmüştü. Ezo’nun elinden tuta-
rak geliyorlardı. Bermal ve Vedat ifadelerini bozmuşlardı. Dün
gece müjdeyi vermek için sabahı beklemeye karar vermişlerdi. Ber-
mal, Ezo için çekindiğini söyleyince Vedat karısını bilhassa uyar-
mıştı. Mutluluğunu yaşamazsa asıl Ezo’yu kıracaktı. Vedat asla ço-
cuk konusunda yengesini kırma eğiliminde değildi ve karısının da
bu hataya düşmesine engel olacaktı.

Nefesini tutarak yürüyen Ezo, mutluluklarını bozmadan koca-

1. Biremin: Erkek kardeş

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

man gülümseyen yüzleriyle karşılaşınca tuttuğu nefesini geri bırakmıştı. Yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Bekledikleri bebek nihayet geliyordu. Kocasının elini farkında olmadan daha sıkı tuttu. Şerwan'ın desteği ilaç gibiydi. Varlığı tutunduğu en büyük dayanaktı.

Bir kadın gülerken diğer kadının gülüşü yüzünde yavaş yavaş soldu. El ele gelen karı kocanın kimseden çekinmeden beraber kutlamaları kadının canını yaktı. Kafasını yavaşça önüne çevirdi. Titreyen dudaklarını oğlunun başına yaslayıp kendini saklarken arkasındaki kocasının sesini duydu.

“Tebrik ederim, biremin. Baba oluyorsun.”

“Eh pabucunuzu dama atma zamanı gelmişti,” diyen Vedat'ın mutluluğu görülmeye değirdi.

Şerwan Ağa kendinden vakurlu duruşuyla kardeşine espriyle yüklendi. “Bizim pabucumuz asla atılmaz, Vedat Bey. Mirhan Ağanın pabucu dama atılmaz.”

Şerwan kardeşlerine ortak olurken Beritan yavaşça ortamdan kaçmaya çalıştı. Kocasının arkasında olduğunu unutmaya çalışarak kalabalığın arasından çıkarken Şerwan kaçmaması için çaktırmadan kolundan tuttu.

Durdurulan kadın kolunu kimin tuttuğuna bakarken tanıdığı eli gördü. Omzunun üzerinden önce Şerwan'a ardından Ezo'ya baktı. Bermal ile konuştuğunu gördü. Kimsenin onları fark etmemesini isterken, Dicle'den yine kaçamamışlardı. Gözlerini Beritan ve Ezo'nun üzerinde gezdirirken sinsice sıırttı.

Bir eli Ezo'nun eli tutarken diğer eli de Beritan'ın kolunu tutuyordu. Karısıyla göz göze geldiğinde onu da durdurdu.

“Sakın gitme, senin yerin burası!”

Bölüm 16

Kısmetim Seninle Olsun!

Bir yol seçilmişse ne olursa olsun, seçtiklerinle beraber yürümen yapılacak en mantıklı davranıştı. Bu mantığa sadece bir kişinin uyması ve gerisinde kalanların kaçmaya çalışması haksızlığın dik alasıydı. Şerwan Eroğlu hayatına iki kadınla devam ediyorsa, ikisi de yanında kalacaktı.

İki kadını aynı anda durdurmak bir adam için müthiş bir zorluk yaşıyordu. Evet; ikisinin de farklı hatta haklı sebepleri vardı. Biri çocuk sevgisinden uzak kaldığı ve heyecanlarından mahrum etmek için gitmek istiyordu. Diğeri ise kendisini fazlalık bulduğu için gidiyordu. Lakin Şerwan Ağa ikisinin de gitmesini istemedi. Bunları aştığını düşünüyordu. İlk günleri, ilk ayları derken gerilerinde koca bir yılı bırakmışlardı. O uzak durmalar, kendini ortamdaki soyutlamalar, ait hissedememeler yoktu. İkisi de karısıydı ve Şerwan ikisini de yanında istiyordu. Olan buydu ve değişmeyecekti.

Vedat'ın ve Bermal'in bebek heyecanı Eroğlu konağına neşe getirmişti. Şerwan Eroğlu kardeşinin haberi için kurban kestirmiş, muhtaç insanlara dağıtmalarını istemişti. Ardından kardeşlerini de alarak şirketin yolunu tutmuştu.

Zozan Eroğlu yeni torunun sevincini yaşarken arada bir Bermal'e de kızılıyordu. Pek belli etmese de davranışından rahatsızlık

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

duymuştu. Bir aylık hamileydi. Eve hiçbir şekilde belirtmemişti. Ne kusması ne de herhangi bir şikâyetini duymamıştı. Bermal'in huyunu severdi. Sessiz, kendi halinde, kimseye karışmayan, aklı başında bir kadındı. Tek isteği kocası ve evinin huzuruydu. Eltileri tarafından da çok seviliyordu. Hiç Bermal yönünde şikâyeti olmamıştı. Fakat bu konuda şikâyetçiydi Zozan Hanım. Onu da söyleyecek, bütün gelinlerini böylece uyaracaktı. "Neden hiç bize söylemedin, Bermal?" Kara gözleri gelinini merakın gizlediği kızgınlıkla izliyordu.

Mahcubiyetle omuz silkti Bermal. "Ya... Biğ iki gece kusma oldu. Sonra üşüttüğümü düşündüm. Vedat'a dahi söylemedim." Emin olmadan erken davranmak istememişti. Anladığı kadarıyla kaynanası bu durumdan rahatsız olmuştu. Annesi kocandan habersiz hastaneye gitme, dediyse de sürpriz için kabul etmemişti Bermal.

"Hastaneye nasıl gittin?"

Asıl soru gelince tedirginleşen kadın gülümseyerek sakladı. "Şey test yaptıktan sonğa olumlu sonuç aldım, tabii inanmadım. Vedat'a habeğ veğip de umutlandığım istemedim. Daha doğğusu hiç biğinizi umutlandığım istemedim. Babamın evine gideğken kız kağdeşimle gittik hastaneye... Oğada öğğendim."

"Bir daha olmasın bu, Bermal." Otoriter edasıyla ikaz etti Zozan Hanım. "Tırnağınız kırılrsa haberim olacak. Kocalarınıza da söyleyeceksiniz. Yok öyle tek başına acı çekmek. Bir daha olmasın," derken odada duran herkese göz gezdirdi. "Hepiniz için geçerli bu. Dün sen de aynısını yaptın, Ezo. Hastaysanız, ağrınız varsa odalara kapanıp saklamayacaksınız."

"Zozan haklı, hanımlar. Sağlık bu. Aman baş ağrısıdır deyip geçmeyin. Ne olacağını bilemeyiz," diyerek bir uyarıyı da Delal yaptı.

Utanarak kafasını önüne eğdi Bermal. Vedat'ı telaşlandırıp gecenin köründe hastaneye götürmek istememişti. Hafif bir mide ağrısı sanmıştı. Yanıldığını ikinci kusmasından sonra baş dönmeleri de çoğaldığında anlamış ve durumu ablasına izah etmişti. Regl döneminin geciktiğini fark ettiğinde çeyiz alışverişi esnasında hamilelik testi almıştı. O gece testten olumlu sonucu almıştı. Testin yanlış sonuç verme ihtimalini göze alarak kocasına söylememeyi uygun görmüştü. Olur da hamile değilse, umutlandırmak istememişti. Zira

Vedat baba olmayı çok istiyordu.

Düğün telaşından ötürü kimseye söylememiş, düğünden sonra babasının evine gittiğinde kız kardeşiyle gizlice hastaneye gitmişti. Muayene sonrası hamile olduğunu öğrenmişti. Mutlu haberi dün gece kocasına verebilmişti. Sevinçten çıldıran bir baba adayını görmek Bermal'i duygulandırmıştı.

Ezo hastalık mevzusunu bir taş daha gelmeden kapatmak için Bermal'e sorusunu yöneltti: "Doktordan aldın mı randevunu?" diye sordu. Doktor dediği an aklına Dilek gelmişti. Düğünden sonraki halini hayal etmek imkânsızdı.

"Evet, Vedat aldı. Yağın gideceğiz."

"Allah hayırlısıyla kucağınıza almayı nasip etsin." İçtenlikle gülümsedi. Bermal'in kaçınmasındansa konuşmasını yeğlerdi. Kendilerini mutluluklarından ne kadar mahrum ederlerse o kadar üzelecekti Ezo.

"Teşekkür ederim, Ezo." Darısı da senin başına demek istedi. Lakin tam karşısında Beritan varken nasıl diyeceğini bilemedi. Aslında sorun bu da değildi. Darısı da senin başına derken Ezo'nun ne hissedeceğini bilmediği için sessiz kaldı.

"Ev bir çocuk sesiyle daha neşelenecek," diyerek mutluluklarına ortak oldu Dicle. Daha çok konuşmak istese de kaynanasının varlığından az ve öz konuşan gelin rolünü oynadı. Önce Zozan Eroğlu'nu ikna edecekti. Zamanında onu yıkan ve suçlayan Eroğlu konağını vakti gelince de birbirine katacaktı. Andını içmişti Dicle.

Konak artık çocuk sesleriyle dolacaktı. Bermal doğurana kadar Roza ve Mirhan beraber oynayacak yaşa gelirlerdi. Zozan Eroğlu kocasının bugünleri görmesini isterdi. Vedat'ın, Botan'ın çocuklarını sevmesini isterdi. Sadece Mirhan ile torun hasretini dindirmişti.

Çocuk sevincinden sonra kahvaltı edilmiş, ardından yapılacak işlerin başına geçmişlerdi. Bermal ve Dicle evlerine geçerken, Zilan ağlayan kızını sakinleştirmek için uğraşmıştı. Kaynanası ve Delal Sultanın yardımını almıştı.

Beritan oğlunu bahçede gezdirirken Ezo da kahkahasına dayanamadığı Mirhan'ın yanına gelmişti. Kuşun peşinden koşup gülüyordu. Küçük çocuğu izlerken bir yandan da kumasıyla konuşuyorlardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Jinap Zozan ve Delal Sultan biraz bozuldu gibi, Ezo, ne diyorsun?”

Bozulmaktan ziyade kızmışlardı. “Bermal’in babasının evindeyken hastaneye gitmesini mi diyorsun?”

“Evet, hani burada Jiyan’la gizli gitseydi, ona da ses etmezdi.”

“Doğru, biri Bermal’i hastanede görseydi Vedat’ın haberi olacaktı. Düşünsene Vedat eşinin hastaneye gittiğinden habersiz.” Gözleri o an düşünmenin etkisiyle büyüdü. “Telaşı bir tarafa haberinin olmaması laf olacaktı.”

Kaçındıkları zaten insanların boş ağzıydı. “Sonra millet Zozan Hanım gelinleriyle ilgilenmiyor diyeceklerdi,” diyerek gerçeği dile getirdi Beritan.

“Zaten laf atmaya bahane arıyorlar. Bermal ellerine koz vermiş olacaktı,” diyen kadın devam etti: “Kasıtlı yapmadı, kocasını düşündü. O da haklı bir tarafa.”

Derin bir iç çekti. “Neyse ki kimse görmemiş, bu sefer yırttık,” diyerek güldü Beritan.

Ezo da kumasına gülümsedi. Çoğu zaman aynı şeyi düşünüp hareket ediyorlardı ve anlaşmaları daha kolay oluyordu. Evin iki büyükelimesi onlardı. Göz önünde olan onlardı. Çok riskli bir durumda olan onlardı. Bu yüzden adım atarken iki kadın özellikle dikkat ediyordu.

İki kadın aralarında sessizce muhabbet etmeye devam etti. Evinden çıkan Dicle yanlarına varırken, sevimli görünmeye çalışan ifadesiyle teklifte bulundu: “Hanımlar bir çay içsek mi?”

Onaylayan Ezo kamelyaya rotasını çevirdi. Beritan da oğlunun adımlarıyla beraber Ezo’nun peşinden gitti. Zehra’dan çay getirmesini isteyip eltilerinin yanına geçti Dicle. Kamelyaya geçtiklerini görünce Jiyan da arkalarından geldi.

“Teessüf ederim çağırmıyorsunuz...” derken alınan sesi düzmeceydi.

“Yeni geldik, enerjisini alsın diye Mirhan’ı bahçede gezdiriyordum.”

Yengesine gülümseyerek, “İyi bari,” diyerek göz kırptı.

Karşılıklı oturmuşlardı. Birazdan Bermal ve Zilan da aralarına katılırdı. Gerçi Roza’nın şiddetli ağlamasına bakılırsa pek mümkün

görünmüyordu.

Yorgunlukla nefesini verdi Dicle. "Ay yorulдум..." Ayağını uzatarak çayından bir yudum aldı. Böylece oyuna girişini yaptı. Gülen yüzleri dağıtacaktı Dicle.

"Hayırdır, hangi evi temizledin de yoruldun?" diye imayla kırıksık sordu Ezo.

"Ay yok, Bermal beni yordu," diyerek gülümsedi. En çok anlaştığı Bermal olduğu için yalan söylediğini düşünmezlerdi.

Lafı ağzından kerpetenle alacaklardı belli ki. Anlamayan Ezo yeni bir soru yöneltti: "Ne yaptı ki?" Bermal, Dicle'yi yoracak ne yapmış olabilirdi ki?

"Valla çağırdı beni. Hangisini çocuğumun odası yapayım, dedi. Bermal daha erken, dedim. Dinlemedi beni, üzerine şimdiden nasıl yapacağını konuşuyor. Yok, benim çocuğumun odası özel olacak. Yok, kimseyle aynı olamaz, Vedat en güzelini alacak falan." Neşyle gülmeye devam etti. "Eh anne olma heyecanı böyle oluyor demek ki?"

İşittikleriyle kaşları çatılan Jiyan yerinde huzursuzca kıpırdandı. Ezo ve Beritan afallamıştı. Bermal bunu mu söylemişti? Şayet Dicle'nin söylediği doğruysa, haklıydı. Daha çocuk odası için çok erkendi.

Burnunun kenarını hafifçe kaşıyan Jiyan, "Heyecandandır..." diyerek geçiştirmeye çalıştı.

"Tabii ki heyecandan. Hem daha cinsiyeti belli değil, ne odası?" Dicle sırtını halı yastığına yaslarırken, müstehzi ifadesini korudu.

İki kadın sessizliğini korudu. Dicle'nin yanında konuya dair bir yorum yapmamak akıllıca olurdu. Beritan oğluna bakıp elini tuttu ve onunla oynamaya başladı. İnanmadığını kendine teskin edip duruyordu. Ezo'yu dolduruşa getirdiğini hâlâ unutmamıştı Beritan.

Dicle kötü bir kadındı, evet. Lakin bu her daim iftira atacağı, her cümlesinin altından bir yalan çıkacağı anlamına gelmiyordu. Bermal'i hedefine alacağı bir durum söz konusu değildi. Ezo'nun bir yanı haksızlık etmemek için suçlayamazken bir yanı yaptıklarını anımsıyordu.

Geçmişe dönüp baktığında Dicle adına kuracağı tek olumlu bir cümle yoktu. Hep kıskanç ve kindar biri olmuştu. Huylu huyundan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

vazgeçmezdi. Jiyan'ın başı ağrıdığında haber vermesine rağmen, misafirlerine söylememişti. Üstüne Jiyan'ı kötü çıkartmıştı. Göz göre göre görünmesini kötü çıkaran bir kadındı Dicle.

Gerek Ezo gerek Beritan gerek Jiyan, bahsettiği isim Bermal olunca çıkmaza düşüyordu. Bermal farklıydı, ikisi de iyi anlaşıyordu. Sürekli yan yanalardı. Ayrıca ikisi aynı evde yaşıyordu. Neden yalan söyleyebilir, düşüncesi üç kadını sarsmıştı.

Öte yandan, yakın oldukları için belki de Bermal heyecanını onunla paylaşmak istemişti. Bu çok normaldi. Ama çocuğunun hepsinden farklı olacağını söylemesi hoş değildi. Ayrıca bu hiç Bermal'in konuşmalarına benzemiyordu. Hepsi düşünceleri içerisinde çelişirken Dicle'nin cümleleriyle hepten dağılmışlardı. Lakin en çok yarayı Ezo'ya vermişti.

"Bir de hanımlar aramızda kalsın," diyerek sesinin tonunu kıstı. "Erkek doğuracağım, dedi. Beritan sen bu eve ilk çocuk veren kadın olduğun, ayrıca erkek doğurduğun için herhâlde o da senin gibi el üstünde tutulmak istiyor." Sesini ağır tuttu ve her bir kelimesini bastıra bastıra söyledi: "Yani bu evin çocuk özlemini sen bitirdin!" Tek kaşını kaldırıp öyle değil mi der gibi baktı.

Başının döndüğünü hissetti Beritan. Dicle bunu gerçekten Ezo'nun yanında söylemiş miydi?

Jiyan artık kuzeni değil de yengesi olduğu için ağabeyinin saygısından ters düşüp saygısızlık yapmak istemiyordu. Fakat son söyledikleriyle ciddi anlamda sınırını aşmıştı. Kadının bacağına çaktırmadan bir çimdik attı.

Yerinden hafifçe sıçrayan Dicle hemen görünmesine döndü. Ne yapıyorsun der gibi baktı. Bilhassa anlamazlıktan geldi. Yoksa söylediklerinin gayet bilincindeydi.

"Burada herkes aynı, Dicle, kimse el üstünde tutulmuyor. Sanırım sen sabah Zilan'ın yaptığı espriyi ciddiye almışsın." Beritan sert bir şekilde ikazını yaparken Ezo ağzı bir karış açık hâlâ eltisine bakıyordu.

Bir insanın kalbi bu kadar kötü olamazdı. Artık Bermal'i ve her ne kadar doğru ya da yalan olduğunu bilmediği saçmalıkları umursamamıştı. Eğer Bermal böyle bir şey demişse o kadının terbiyesizliği idi. Nitekim Dicle'nin, Ezo burada olmasına rağmen bu evde

çocuk özlemini sen bitirdin demesi olacak iş değildi. Bir insanın kalbini kırmak bu kadar kolay olmamalıydı. Bir insanın canını yakmak bu kadar kolay olmamalıydı. Vicdan diye bir şey vardı yahu. O vicdan nasıl rahat uyutabiliyordu? Demek ki Dicle rahat uyuyabiliyordu.

“Elbette haklı, Beritan bebek özlemini bitirdi. Ama Beritan el üstünde tutulmuyor.” Sesi bastıramadığı öfkesiyle aniden yükselmişti Ezo’nun.

Beritan şaşkınlıkla Ezo’ya bakıp Dicle’ye kandığı için ona kızacakken kadının sesini tekrar işitti. Neyse ki kanmamış, doğru neyse onu söylemişti. “El üstünde tutulsa dahi o bunu kabul etmezdi. Bu ev hiç kimseye farklı bakmıyor, Dicle. Ama sen böyle devam edersen farklı bakarız!” Sesi sona doğru sertleşmiş, ela gözleri çakmak çakmak olmuştu. Bu evde sorun Bermal ve çocuğu bile değildi. Sorun Dicle ve ayarsız diliydi.

Kavga çıkacağını anlayan kadın korkuyla dudaklarını ısırdı. Bütün hışmın üzerinden çekilmesi için Bermal’i ortaya atarak kurban etti. “İyi de bunu diyen Bermal, ben değilim. Gidin ona kusun. Lütfen Jiyan gidip bunu ona söyle bak bakalım ne cevap verecek.” En az Ezo kadar öfkelenmiş numarası yaparak haklı çıkmaya çalıştı Dicle.

Öfkeli cevabıyla soru işaretleri tekrar yerini alarak üç kadının aklını kaçıracak kadar getirmişti Dicle. Kim ne demişti? Kim haklıydı? Kim haksızdı? Ayrıca Dicle’nin anlattıklarını Bermal’e taşıyarak soramazlardı. Araları iyiydi. Onları düşman ettiklerini düşüneceklerdi. Fakat Bermal’i uyarmasa da aralarında ne olmuşsa ne konuşmuşlarsa Dicle laf taşıyarak ayrı ayrı eltilerine anlatacaktı. Güvenmemesini en başta söylemişlerdi. Bermal yeni gelin diye onunla da anlaşmak için doğru görünen en yanlış yolu seçmişti. Dicle ile değil arkadaşlık kurmak, selam bile verilmezdi.

“Aman... Gerçekten size bir şey anlatılmıyor.” Kırılmış bakışlarıyla eltilerine ve görünçesine tek tek baktı. “Ben size olanı söyledim. Ne meraklısınız beni kötü yapmaya.” Tersleyerek çıkışan kadın ayaklandığı gibi kamelyadan uzaklaşmıştı.

Dicle’nin uzaklaşıp gözden kaybolmasıyla öfkesi alevlenen Ezo oyuna kandığının farkında olmadan lafını ortama direkt atmıştı: “Bu evde her kimse, hamile kalıyor diye el üstünde tutulmayacak. Yok

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

öyle bir şey.” Öyle bir dünya yoktu. Ezo bunu kabul etmezdi.

Dicle'nin oyununa kanan biri de Beritan idi ve Ezo'nun söylediklerine sinirlenmişti. Elinde olmadan anında cevap verdi: “Kimse bunu kabul etmedi zaten, Ezo. Kimse de kendini üstün tutmuyor.”

“Ben söyleyeyim de, Beritan!”

Yine aynı hızda kumasından cevap geldi: “Merak etme, herkes yerini biliyor!”

Daha az önce birbirlerini koruyan iki kadın saniyeler içinde karşıt tarafa düşerek birbirlerini terslemişlerdi. Ağzı aşağı sarkmış, hayretler içinde izlemekten konuşamamıştı Jiyan. Dicle'nin istediği olmuştu. Birbirlerine düşürüp kaçmıştı.

“Hanımlar... Sakin... Sakin daha şimdiden sizi birbirinize düşürmeyi başardı. Böyle mi yapacaksınız?” Ayağa kalkan genç kız belki de ilk defa onlara görümcelik yapacaktı. Hayatında ilk defa sesini Ezo'ya ve Beritan'a yükseltti. “Ayıp yahu... Ayıp... Kimse üstün değil. Herkesin de konumu belli. Yetti artık bu üstünlük konum tartışmanız. Biz sıkıldık ya biz, yeter...” Ayaklanan Jiyan yengelerini daha fazla görmek istemedi. Kamelyadan çıkan adımları hızlanarak merdivenlere yöneldi.

Dicle herkesi birbirine düşürmüştü bile. Daha ilk haftalarında yapmayı başarmıştı. Birbirine bakmayan Beritan ve Ezo ayağa kalkarak kamelyadan çıktı...

Üç kadın konağın içinde başka başka taraflara dağılmışlardı. Her şeyden habersiz evinden çıkan Bermal giden kadınları son anda yakalamış, seslendiyse de kimse dönüp bakmamıştı. Çünkü biri dönse tüm öfkeyi Bermal'in yüzüne kusacaktı.

Her şeyden bihaber Zozan Hanım ve Delal Sultan öğleden sonra çiftliğe gitmişti. Evde kalan gelinlerin hepsi odasına çekilmişti. Gün içinde hiçbirisi yüz yüze gelmemişti. Ancak akşama doğru Eroğlu erkeklerinin gelmesiyle aşağıya inmek zorunda kalmış, gönülsüzce yan yana gelmişlerdi.

Ne Ezo ne Beritan ne Jiyan birbirleriyle konuşuyorlardı. Mecbur kalmadıkları sürece bir şey söylemiyor daha sonra da uzak duruyorlardı. Üçünün de uzaklığı belliydi. Ne kadar belli etmemeye çalışsalar da. Zilan şüpheyle süzüyor, Bermal merakla izliyordu. Dicle de oyununu oynamaya devam ediyordu. Mutlu olmayacaksa,

bu evde kimse mutlu olamazdı.

Çalışanların hazırladığı sofraya bakmak için Zilan ve Ezo mutfaktan çıkarken Beritan, Mirhan'ın altını değiştirmek için yukarı çıkmıştı. Jiyan ise çağırın kardeşi Serhad'a bakmaya gitmişti. Şilan eve geç gelecekti. Arkadaşı Elizan ile evlerinde ödev yapacağı için gelmemişti. Mutfakta ise iki elti kalmıştı. Hazır yalnız kalmışlarken, olayı biliyordur diye Dicle'ye sordu Bermal.

"Ne oldu bunlağa, Dicle?" Ekmeği kesen Bermal'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Üzerine atılan iftiradan, eltilerin ve görümcenin ters düştüğünden, asıl tehlikenin Dicle olduğundan ve az sonra yalan yanlış bilgilerle zehirleneceğinden haberi yoktu.

"Öğlen sen evindeyken Ezo ve Beritan kavga etti."

Kavga kelimesiyle Bermal'in yüz ifadesinin düşmesi bir oldu. En çok korktuğu şey olmuştu. "Neden ki?"

Sırtını dönerek dolaba yürüdü Dicle. Bu konağın en safı Bermal idi. Onu dolduruşa getirmek çok kolaydı. Kolay lokmasına ne anlatsa inanacağını biliyordu Dicle. "Yok, canım söylemeyeyim ben, canın sıkılmasın."

"Saçmalama, neden canım sıkılsın ki?"

Dicle üzümlere dudaklarını büzdü. "Seninle ilgili çünkü."

"Nasıl?" diye sordu Bermal.

"Ya Beritan şey dedi; Bermal hamile diye hiç heveslenmesin evin göz bebeği Mirhan. İşte sen ve Zilan gerideymisiniz."

Elleri gevşemiş, elindeki ekmek kaba düşerken gözleri kocaman olmuştu Bermal'in. "Ne diyoğsun sen, Dicle?"

"Valla anlatmamı sen istedin. Anlatıyorum işte," derken hafifçe parmaklarının üzerinde yükselip kapıya baktı gelen var mı diye. "Ezo da ona kızdı. Senin de yerin belli. Hani şey der gibi, sen kumasın. Baya tartıştılar, birbirlerine laf attılar. Galiba Jiyan da tartışmalarına kızdı. Onlarla konuşmuyor."

Bermal, Dicle'yi tanımadığı için yalan söylemeyeceğini düşündü. Lakin olma ihtimali yüksekti. Çünkü üç eltisi ve görümceleri dahil, yalan konusunda çok iyi olduğunu söylemişlerdi. İnanmadığını dile getirecekken Dicle ondan önce davrandı. "İstersen Jiyan'a sor. O sana her şeyi anlatır. Baksana Zilan'ın da haberi yok."

"Ben... Ben nasıl çocuğumu üstün tutmaya çalışığımı ki? Hem

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Miğhan bu evin ilk göz bebeği. Aygıca Şeğwan Ağanın oğlu, el üstünde tutacaklağ. Hem... Hem bu ev hiçbir zaman aygım yapmadı. Ben de o aygımı yapmam, Beğitan nasıl bunu düşünüğ?” Sesi konuşukça titreşimi büyüdü. Akli bir türlü almıyordu. Şimdi oturup ağlayacaktı. Sabah hamile olmasına sevinen kadın nasıl bunu demiş olabilirdi. Ağlamamak için yutkunup durdu.

Kandığını fark eden Dicle kadını zehirlemeye zafer dolu edasıyla devam etti: “Bilmiyorum, Bermal... Baksana Ezo’ya iyiymiş gibi davranıyor ama oğlunu kadının gözüne soka soka seviyor. Yanlış değil mi?” derken sesi alçak ve hüzün doluydu.

Bermal bir kere dönüp gözlerinin içine baksa, o kini ve oyunu görecekti. Lakin sarsılmış bir kadın baksa da anlayamazdı. Dicle sinsilikte level atlayıp âdeta bir simge haline gelmişti.

“Beğitan bunu yapmadı,” diyerek savundu. Bu konuda sonuna kadar o kadının hakkını savunurdu Bermal.

“Nasıl yapmadı? Sürekli bahçede oğlunu gezdirip oğluşum oğluşum, diye seviyor. Ezo’ya yazık. Kocası eve geldiği gibi Mirhan’ı bahane ederek hemen Ezo’dan önce Şerwan Ağanın yanına koşuyor ki kocası ona kalsın. Siz görmüyorsunuz onu sevdiğiniz için ama...”

Dicle’nin nefes almadan Beritan’ı kötüleyen konuşmalarını Bermal kesti: “Oğlu tabii ki sevecek...” dedi fısıltıyla. Beritan’ın hamilelik sürecinde neler yaşadığına bizzat şahit olmuştu Bermal. O kadın Ezo için bir kere olsun aşağıda karnına dokunmamıştı, oğlunu sevmemişti. Zilan bile bazen herkesi unuttur kıızıyla konuşurdu. Ama Beritan bunu hiçbir zaman yapmamıştı.

Bıkkınlıkla nefes veren Dicle, “Canım Ezo ve Şerwan, Jiyan’ın odasında kalırken hepimiz bizdeydik. Görmediniz mi nasıl sürekli kapıya bakıyordu Ezo çıkagelir diye. Gördünüz hepiniz. Yalan mı?” diye sorarak Bermal’in aklını çeldi. Gerçeklerden ve görünenlerden alarak üzerini dolduruyor, kadının önüne yesin diye servis ediyordu.

“Evet... Evet.. Ama olabiliğ yani.”

“Olabilir değil, kabul etmiyor. Kuma olmasına rağmen Ezo’yu, Şerwan’ın yanında istemiyor. Sanki ilk kadın o.” Sabah kaçmak için atağa geçen kadını Şerwan durdurmuştu. O böyle kaçsa Botan asla durdurmazdı. Bu evde ne Beritan’a ne Ezo’ya huzur vermeyecekti.

Konuşacak takati kalmayınca sustu Bermal. Akli Beritan’ın de-

diklerine kaymıştı. Dicle'nin anlattıklarına itimat etmemeliydi. Beritan ile konuşmalıydı. Lakin Dicle Jiyan'a sor o sana her şeyi anlatır, demişti. O zaman doğruyu söylüyordu. İç yanaklarını dişleriyle kanatırcasına ezmeye son hız devam etti.

Düşürdüğü ekmeği eline alıp keserken, içeriye Zilan'ın girdiğini gördü. Hemen önüne dönerek ekmeklerle uğraşına tekrar koyuldu. Gözlerinde biriken yaşların sebebini hiçbir şeyi bilmeyen Zilan'a nasıl anlatacağını bilemediğinden kaçmak istedi.

"Bermal ekmekleri kestir mi?"

"Kes... Kestim," diyerek elinde ekmek sepetini kadına uzattı.

Zilan gözleri dolan kadına ne oldu der gibi bakarken Dicle ondan önce davrandı. "Çocuktan bahsettik. Çocuk odasından, ona ağlıyor. Nasıl yapalım diye karar veriyorduk."

Çocuk odasına pek takılmayan Zilan ağlamasına gülümseyerek omzuna dostane bir tavırla dokundu. "Heyecan yapma, eltim," diyerek sepetle beraber mutfaktan çıktı.

Heyecan yapacak hevesi kalmamıştı. İlk defa bu kadar kırılmıştı Bermal. Hem de kimseye değil, Beritan'a. Aç olmadığını söyleyerek mutfaktan aç haliyle çıkıp kendi evine geçti. Kimseyi görmek istemiyordu. Sadece yalnız kalıp uyumak istiyordu.

Ne Jiyan ne Beritan ne Ezo aşağıda kalmıştı. Hepsi de aç olmadığını söyleyerek yukarı çıkmıştı. Zilan kızı ve Dicle ile koca sofrayla oturma odasında tek kaldı. Herkesin kaçı ve Dicle'nin rahatsızlığı karşısında sinirleri gerilmişti.

"Ne oldu, Dicle?" diye sabırsızca sordu Zilan.

"Bana hiç bakma, Zilan. Ben de bir şey bilmiyorum," diyerek evi birbirine katmanın keyfiyle akşam yemeğine iştahla koyuldu. Bunlar daha başlangıçtı!

Beritan odasına girip üzerini değiştirdikten sonra oğlunu uyutmak için beşiğine koymuştu. Erkenden sığınağına çekilmiş, uyumak istiyordu. Beşiğinde mızızlanan oğlunu sallarken ağlamaması için âdeta yalvardı.

"Oğlum bak annenin canı zaten sıkın. Hadi uyu..."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Mirhan uyumuyor, aksi gibi daha çok ağlıyordu.

“Ya yemeğini de yedin. Altını da temizledim. Daha ne istiyorsun? Uyku saatini bile geçtin. Uykun var, uyu artık.” Bezmiş edasıyla döküldü. Mirhan uyusa o da hemen uyuyacaktı. Şerwan’ı bekleyecek hali bile yoktu. Hem belki de gelmez, Ezo’sunu teselli ederdi.

Oğlunun uyumayacağını anlayınca beşiğinden çıkarıp yatağa, yanına koydu. Sevdiği oyuncağını da eline verirken sahte bir sesle kızdı: “Burada da uyumazsan seni odadan kovarım.”

Beşikten çıktığına sevinmiş olmalıydı ki annesinin kızmasına şen kahkahasını basmıştı oğlu. Beritan da gülümsedi. Oğlunun başını okşarken huzura ererek onu izledi. Ağlamayı kesen oğlu oyuncağıyla oynuyordu. Her şeyden habersiz küçücük bir çocuktu ama şimdiden kimin çocuğu daha üstün olacak konuşması geçiyordu. Hiçbir zaman Zilan ile bunun şakasını dahi yapmazken, Bermal’in böyle bir şey dile getirmesini bir tarafa bırakmış, düşünmesini dahi yanlış bulmuştu.

Yine de inanası yoktu. Aslında Jiyan haklıydı. Ezo ile oyuna gelmiş olabilirlerdi. Eğer oynusa, eğer yine Dicle’nin yalanlarından biriye ne kaynanasını ne kocasını ne de Botan’ı umursar, o kadının saçından sürükleye sürükleye bahçenin ortasına getirir, eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Bunu yapacağına ant içti Beritan Cıbran. Oğlu üzerine yemin etti.

Ezo ile ne Mirhan ne bebek üzerine son bir yıldır asla bir sözlü tartışmaya, gerginliğe yol açacak bir kelimeye bile maruz kalmayıp dikkat ederlerken, Dicle’nin gelişiyile nedense yine çocuk mevsusu ayyuka çıkmıştı. Lakin Jiyan’a ısrarla Bermal’e sor demesi aklını çeliyordu.

“Sen sakın ayrımcılık yapma, oğlum. Sen sakın başkaları gibi olma. Hep doğru ol. Hep doğrunun peşinden git.” Mirhan oyuncağını bırakmış annesinin parmaklarından tutarak onlarla oynamaya başlarken kadın yine fısıldadı: “Ezo da senin annen. Roza senin en sevdiğin kuzenin olsun. Vedat amcanın, Botan amcanın, Serhad amcanın çocuklarını da Roza’yı sevdiğin kadar sev. Halalarının da çocuklarını sev. Sen seversen onlar da sever. Sen ellerinden tutarsan onlar da tutar.” Oğluna nasihati şimdiden belliydi.

“Sen onları bir arada tutarsan onlar hep bir arada olur.” Odanın

içinde kocasının gür sesi yankılanınca kafasını koyduğu yastıktan kaldırdı Beritan. Yanlarına doğru gelen Şerwan'ı gördü.

“Sen ne zaman geldin?”

“Yeni geldim.”

Eğilip önce oğlunun alnına bir öpücük kondurdu. Ardından geri çekilip karısının dudaklarına dudağını bastırdı. Beritan karşılığını veremeden Şerwan geri çekilip göz kırparak karısının kötü kötü bakmasını sağladı.

Gömleğinin düğmelerini çözerek kurtulmuştu. Üzerini değiştirip eşofmanlarını giydi. Ardından banyoya girdi. Beritan pür dikkat hareketlerini izlerken içten içe kızdı. Karşılık vermesine dahi izin vermemişti.

“Ha bir de sakın baban gibi olma.” Tekrar kızması Mirhan'ın gülmesine sebep oldu. “A-a bir de gülüyorsun?” Oğlunun bacaklarını hafifçe çimdikledi. Mirhan eğlenceyi bekliyormuş gibi gülmeye ve çığlık atmaya başladı.

Şerwan seslerini duyunca banyodaki işini hemen bitirip odaya geri döndü. Onlara katılmak istiyordu. Beritan'ın yanına uzandı. Oğlu babasını görünce yerinden kalkıp uzanan adamın göğsüne tırmandı. Dizlerinin üzerinde durmuş, küçük avuçlarını babasının karın kaslarının üzerinde tutarak dengesini korudu.

“Sen babanı çok mu özledin?”

“Sorma bugün şirkete gelmedi ya beyefendi, baya aradı seni.”

“Alışmış desene.”

“Hem de nasıl.”

Şerwan oğlunun kollarından tutup kucağına oturturken Mirhan ona sarılmak için kollarını açıp üzerine tırmanmaya devam etti. “Ne diyorsun babanın şirketini üzerine yapayım mı? Serhad amcanla yönetirsiniz.”

Gözlerini devirerek kafasını tekrar yastığına koydu Beritan. Çenesi kocasının omzuna değiyordu. Kokusu burnuna dolarken iç çekti. “Aman aman onun şakasını dahi yapma. Mazallah yarın onu bile gerçek sanırlar.” Anlık öfkesiyle büyük bir gafta bulunmuştu Beritan. Gerilen kadın bedenini gevşetmeye çalıştı.

Şerwan bakışlarını oğlundan çekip karısına sabitlerken kaşlarını çatarak sordu: “Ne demek istiyorsun?” Kim şakayı gerçek sanacaktı?

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hiç, yani Serhad artık hep getirir.” Sakin tavrını koruyarak bir sorun yokmuş gibi gülümsedi.

“Onu demek istemedin.”

“Onu dedim, Şerwan. Her şeyi hemen kötüye yorma.”

“Bu evde iyi bir şey olmuyor ki.”

Ne yazık ki haklıydı ve görünen o ki bundan sonra iyi günlerini arayacaklardı. Bugün olanları kocasına anlatıp dedikodusunu yapmayacaktı. Şerwan kabul etmezdi. Zaten Beritan da yapmazdı. Bugün olanları unutup kocasıyla ve oğluyla vakit geçirmek istedi.

Şerwan kafasını göğsüne koyan oğlunun sırtını okşarken Beritan’ın sessizce, “Uyuyor,” dediğini duydu. “Mirhan uyuma, baban daha seninle vakit geçirmedir.” Oğlunu özliyordu. Özlemine gidermeden Mirhan uyuyunca sıkıntı basıyordu Şerwan’ı.

Sesi kısık, bakışları ürkekti kadının. “Bırak, uykusu vardı zaten.” Şimdi uyumaz, uykusu kaçarsa bu gece Beritan’a uyku tadı vermezdi. Oğlunun huyunu bildiğinden karısının talebini reddetmeyip uyumasına izin verdi. Yarın erkenden çıkacaktı. Hastaneye gideceklerini bugün öğrenmişti. “Yarın kaçta hastaneye gideceksiniz?” diye sordu Şerwan.

“Saat on birde doktorun yanında olmamız gerek.” Kafasını yukarı hafif kaydırıp Şerwan’ın profilini yandan izledi. Hasretini onunla konuşarak ve izleyerek gidermek Beritan için inanılmaz bir keyifti.

“Taziyeye gideceğim önce. Sonra da toplantım var, gitmem gerek yoksa beraber giderdik,” diyen adam doktorla kendisi de temas halinde olup, Mirhan’a dair her şeyi bizzat Saruhan’dan öğrenmek istiyordu.

Beritan hayır anlamında kafasını sallayınca, Şerwan’ın omzu titredi. “Sen işlerinle, misafirlerinle ilgilen. Serhad’ın dersi öğleden sonra, o bizi götürecektir. Zaten bir saatlik bile değil işimiz.”

Oğlunun sırtını okşamayı bırakmadan gözlerini Beritan’ın kara gözlerine endekslemiş, yüzünü arada inceleyerek sorup cevaplıyordu. “Evden çıkarken haber ver. Ayrıca hastaneye varınca da beni ara.”

“Merak etme. Evden çıkarken aramayayım ama hastaneye varınca ararım. Olur mu?” İki kere arayıp da onu rahatsız etmek iste-

medi. Ne kadar kocası demişse de.

“Neden aramıyorsun?”

“Taziyede olacağım diyorsun. Rahatsız etmeyelim diye.”

Gerilen Şerwan Ağa kısık ama sert sesiyle çıkıştı: “Ben aramanı istiyorum.”

Dilini ağzının içinde gezdiren kadın çıplak bacağı kocasının bacaklarının üzerine koyarken şuh sesiyle tısladı: “Benimle konuşmak için bahane mi arıyorsun?”

Tek kaşını kaldıran adam oğlunun sırtını okşamaya devam ediyordu. Ara sıra uyanmak için direnen oğlu uyumaya çalışıyordu. Bu sırada karısının şuh sesine cevap verdi: “Seninle konuşmak için bahaneye ihtiyacım yok.”

“Hmm istersen,” derken kafasını kaldırıp dirseklerinden destek alarak bedenini havaya kaldırdı. Oğlu babasının göğsünü küçük bedeniyle kısıp altına almış, annesine bir alan tanımamıştı. “Arabaya binerken de arayayım. Hangi ışıktaki durduğumuzu, kaç dakika sonra orada olacağımızı. Falan filan,” dedikten sonra dudağını diliyle ıslattı.

“Seni aramak için bahaneye ihtiyacım yok,” dedi Şerwan ısrarla. Ayrıca Beritan böyle bakmaya devam ederse gece sessiz geçmeyecekti.

“Ah...” diyerek kadınsı bir tebessüm sundu Beritan. Şerwan yutkunamadığını fark etti. “Ben yanlış anlamışım o zaman.”

“Mirhan’ı beşiğine koy,” dedi adam hırılayarak.

“Anlamadım?” Kaşları havaya kalkarken anlamazlıktan geldi.

“Mirhan’ı beşiğine koy,” diye tekrarladı adam. “Ayrıca bugün neden her şeyi anlamazlıktan geliyorsun?” Yavaşta sinirleniyordu. Eğlenmek isteyen ve sadece kendi başına eğlenen kadının dersini verme zamanı gelmişti.

“Ben mi?”

“Yok ben!”

Şerwan Ağanın emri üçüncü bir seste yankılanıp oğlunu uyandırmadan ayaklandı Beritan. Babasının kucağında uyuklayan minik bedeni uyandırmamaya gayret ederek kollarının arasına alıp beşiğine koyana kadar salladı.

Sırtını Şerwan’a döndürüp uyanmasını diye beşiği sallamaya

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

başladı. “Öyle bir şey yapmıyorum.” Omzunun üzerinden kocasına kısa bir anlığına baktı.

Ciğerlerine nefesini uzun uzun çekti Şerwan. Kıvrımlı hatlarını izlediği karısının uzun saçları yatağa dökülüyordu. Birazdan bu kadın altında olacaktı. Parmakları da saçlarının arasında olacaktı.

Oğlunun uyuduğundan emin olan kadın banyoya girmek için yataktan ineceği sırada Şerwan kollarından tutarak onu tekrar yatırmış, kendisi de üzerine çıkmıştı. Beritan’ın gözünün önüne gelen saçları özenle yüzünden çekerken dudaklarına doğru hafifçe fısıldadı: “Sen beni etkilemeye mi çalışıyorsun?”

Kısık seste kahkaha atan kadın tek kaşını ustalıkla kaldırdı. “Hayır, öpücüğünün intikamını alıyorum.”

“Ben de senin canın oyun oynamak istiyor sanmıştım.”

“Evet, sanırım oyun oynamak istiyor.” İtiraf eden bakışlarında arzu vardı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Oynayalım mı?”

“Seve seve, Beritan seve seve...”

Bir oyundan daha arzulu, daha çetrefilli geceyi karısına yaşatmıştı. Tabii bundan kendi payını ziyadesiyle almıştı Şerwan Eroğlu.

Şerwan ile Beritan aynı anda uyanmış, beraber hazırlanmış, birbirlerine laf ata ata oğullarıyla aşağıya inmişlerdi. Babası oğlunun onu daha çok sevdiğini iddia etmişti. Annesi Mirhan’ın onu daha çok sevdiğini, ayrıca kocasının bu durumu kıskandığını apaçık dile getirmişti.

Bahçede adamın kahkahası çınlanırken yine bir köşede diğer karısı tarafından izlenmişti. Her sabah aynı şey oluyordu. Adam kimle inse diğer kadın köşesinde acısını izleyerek çekiyordu. Neden tek bir adama sahip değillerdi? Neden Şerwan’a bir tek Ezo sahip değildi yahut Beritan? İkisi de aynı adamı istiyordu. İmkânsız istediklerini bilen ve bununla mücadele eden iki çaresiz kadındı. Acıya mahkûm, biçare yaşıyorlardı.

Eroğlu erkeklerinin gidişiyle kadınlar aşağıda yeniden toplanmışlardı. Zozan Hanım gelinleri arasındaki soğukluğu fark etmişti. Sormuşsa da hepsi ağız birliği yapmış gibi aynı cevabı vermişlerdi.

Zozan kadar Delal de durumdan şüphelenip rahatsızlık duymuştu. En kısa sürede öğreneceklerdi.

Beritan saatin yaklaşmasıyla oğluyla beraber Serhad ile hastaneye doğru yola çıkmıştı. Kocasının istediğini yapmış, onu aramıştı. Hastaneye vardığında da yine kocasını aramış, bilgi vermişti. İşinden dolayı çok uzatmayan Beritan hemen telefonu kapatmış, oğluy-la içeriye girmişti. Odada Dilek'i bulmayı beklemediğinden epey şaşırılmıştı. Ancak beklemediği gibi adı Dilek görüntüsü bambaşka bir kadın bulunca şoka girmişti.

Çabuk toparlanarak tebessüm etti. Tebessüm etmeseydi karşısında duran kadının haline ağlardı. Nasıl çökmüştü. Dilek bu olamazdı. Ayrıca çok dağınık görünüyordu. Bakımsız ve kendini salmıştı. Elinde olmadan Botan'a öfkeleni. Bu kadını dağıtan adam kaynıydı. Bir adam bir kadını dağıtıp gitmişti.

"Hoş geldin, Beritan," dedi gülümseyerek.

Eski Dilek olsa hemen yanına varır, sıkıca sarılır, Mirhan'ı da kucağına alıp gidene kadar onunla oynardı. Şimdi sanki Beritan normal bir hastası gibi hatta hastaları değilmiş gibi davranmıştı. Botan'dan dolayı herkesten uzaklaşmıştı Dilek. Arkadaşıyla görüşmesini sonlandırıp Beritan'a elini sallayarak odadan çıkmıştı. Gidişyle kadına sadece şokun esen rüzgârları kalmıştı. Bu kesinlikle Dilek olamazdı.

"Mirhan Ağa hoş geldin."

Beritan doktorun sesini duyunca toparlanıp doktora döndü. Mirhan'ı yatırıp sessizce oğlunu muayene etmesini bekledi. Aklında bir sürü soru vardı. Mirhan hakkında soracağı çok soru vardı ama hepsini unutmuştu. Neleri soracağını hatırlamaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Dilek ona her şeyi unutturmuştu.

Muayeneden sonra doktoruyla konuşan kadın gerekli bilgileri alırken oğlunu giydirmeye başladı. Sağlığı gayet yerindeydi ve doktor kilosuyla boyundan memnundu. Yönlendireceği herhangi bir doktor olmayınca sevinmişti.

Sessizce bekleyen Mirhan'ı izledi Beritan. "İyiymiş benim paşam, hiçbir sıkıntısı yokmuş."

Oğlu anlamasa da müjdeyi verirken, telefonu çaldı. Bir eliyle Mirhan'ı sıkıca tutan kadın diğer elini çantasına uzattı ve eline aldı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İçinden telefonunu çıkarırken kocasının aradığını gördü. Saruhan Beyden çekinmeden konuşacaktı.

Çalan telefona cevap verip ahizeyi kulağına götürdü. Omzuyla kulağı arasında telefonu sıkıştırdı. "Efendim?"

"Göründünüz mü?"

"Evet, şimdi Mirhan'ın kıyafetlerini giydiriyorum. Beş dakikaya çıkarız," diyen kadın oğlunun pantolonun düğmesini kapatırken ayakkabısını eline aldı. Önüne düşen şalını hızla arkaya atarken ayaklarını oynatan Mirhan onu engelliyordu.

"Ne dedi doktor?"

Bakışlarıyla oğlunu ikaz etti. "İyi çok şükür, bir şeyi yok."

"İlaç verdi mi?"

"Hayır, hiçbir şey vermedi."

"Peki, Serhad seni şirkete getirsin o zaman."

Doğru duyduğundan emin olamayan kadın bir müddet bekledi. Hayır, doğru duymuştu. Oğlunun diğer ayakkabısı elinde kaldı. Kocasını onu neden ofisine çağırıyordu ki? Hem Beritan hiç oraya gitmemişti. Gitmesi bir yana, nerede olduğunu dahi bilmiyordu.

"Ne..neden ki?"

"Senin imzan lazım bir iş için."

"Ne için?"

Kaşlarını çatan kadın işine devam edip oğlunun diğer ayakkabısını da hızla giydirip kucağına aldı. Çantasını da aldığı gibi doktora veda ederek odadan çıktı. Kapıda bekleyen Serhad'a oğlunu teslim etti.

"Lazım işte, işlerle ilgili."

Daha çok şaşırان kadın işle ilgili olacağına ihtimal vermedi. Çünkü kocasının resmi nikâhı Ezo'da idi. Şirketle ilgili bir şey olursa bu Ezo'yu alakadar ederdi. Beritan'ın soyadı Eroğlu değildi.

Acı gerçeği kocasına hatırlattı: "Senin nikâhında olan ben... ben değilim, Ezo... Yani onun imzası sana lazım değil mi?"

Serhad yengesinin ne dediğini anlamamıştı. Ne oluyor der gibi bir bakış attı. Beritan ise olayı anlamadığından omuz silkti.

Kocasının homurdandığını duyduğunda söyleyecek bir şey bulamadı Beritan. Doğru olan buydu...

"Senin imzan lazım bana, Beritan," dedi sert bir sesle.

“Peki peki ama şey,” derken üzüntüsünü bir kenara bırakan kadının heyecana kapıldı. Madem onu bir iş için çağırıyordu gidecekti. Ayrıca ilk defa oraya gidecekti. Kötü şeyleri düşünmeyi bir kenara bırakmalı, mutlu olmalıydı. “Şey işte, şirketine yeni geleceğim. Eli boş gelmek ayıp olur, ne getirebilirim?”

Şerwan’ın yüksek sesteki kahkahası kulaklarını doldurdu. Alt dudağını ısırıp o da gülümsedi. Onu bıkkınlıkla izleyen kaynını gördüğünde utandı ve yürümesi için kafasıyla işaret verdi.

Hastane koridorunu arşınlayan kadın ve kaynı kapıdan çıkmışlardı. Şerwan’ın kahkahası nihayet kesildiğinde konuşabilmişti: “Beritan sen benim karımsın. Ayrıca şirketim yeni değil. Yeni ev de almadım.”

“Ne bileyim ayıp olur dedik. Ayrıca gülme,” dedi aksi sesle. Telefona gözlerini devirdi. Şerwan’ın eline geçen her fırsatı değerlendirmesi Beritan’ı kızdırıyordu.

Arabaya doğru hızlı adımlarıyla varmışlardı. Gülmeye doymayan Şerwan Ağa karısını dinlememişti.

Serhad yeğenini çocuk koltuğuna yerleştirip arka kapıyı kapattı. Arabanın etrafında dönerken ön kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırıp yola çıkacakken Beritan yine el işaretiyle onu durdurdu.

“Hayır, güzelim, bir şey getirme. Kendini ve oğlunu getirmen yeterlidir benim için.”

“Tamam,” diyerek telefonu kapatacağı sırada Şerwan’ın sesin duydu Beritan:

“Ya da dur. Aslında bir şeyler getirebilirsin. Ne getireceğini merak ettim.”

Sesindeki alaylı ifadeyi çok net almıştı Beritan. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Arabada öfkesini sakınmayan kadın telefona ses tonunu yükseltti. Ah lanet olsun. Şerwan’ı düşünende kabahatti.

“Hayır, ciddiyim. Gerçekten ne getireceksin merak ettim. Elin boş gelme, ayıp olur.” Kahkahasıyla beraber telefonu kadının suratına kapatmıştı. Yüzüne kapanan telefona öfkeyle dolu bakarken kaynına nereye gideceğini dişlerini sıkı sıkı söyledi Beritan:

“Şirkete götürücekmişsin bizi, ağabeyinin bir işi var belli.”

“Hmm senin canın neden sıkın?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Benimle dalga geçti,” derken telefonunu çantasına koydu.

Kıkırdayan Serhad dikiz aynasından kendilerini seyreden yeğene baktı. Ardından tekrar yola baktı. “Sizi özlemiş, yanında istiyor demek ki.”

Beritan işte buna katıla katıla gülerdi. “Şerwan özleyince oğlunu şirkete çağırıyor, beni değil.” Özlemek sadece evin sınırları içerisindeydi.

“Seni de özlemiş, Beritan yenge. Öyle ki çağırmış. Ağabeyimin hakkını yiyorsun.”

“Ne demezsin ama,” diyen kadın sırf dalga geçti diye bir şey götürmeme kararı almıştı. Aslında götürebilirdi. Hem dediği gibi o ve oğlu yeterdi. Dahasına gerek yoktu.

Hastaneyle şirket arasındaki kısa mesafeye şaşırmıştı Beritan. Çok geçmeden araba şirketin önüne park edilmişti. Oğlunu alarak Serhad’ın eşliğinde şirketten içeri girmişlerdi. Adımları hızlı ve gözü sadece önüne bakıyordu. Serhad’ın kıskançlığı insanı boğacak derecede gereksiz ve fazlaydı. Bazen Serhad ile bu konuda kavgaya tutuşmaktan korkuyordu.

Mirhan’ı almaya davranan herkesi Serhad önce babasının göreceğini söyleyerek kibarca reddetmiş, yanlarına getireceğinin sözünü vermişti. Beritan şirketteki çalışanların Mirhan’ı sevdiğini biliyordu. Lakin bu derece tahmin etmemişti.

Kaynıyla beraber asansöre binmişlerdi. Kaçınıcı kata çıkacaklarını sormadan, aynada kendisine baktı. Şirkete geleceğini bilseydi bir kat daha özenli olurdu. Tek eliyle şalını düzeltirken Serhad’ın sesini duydu:

“Güzelsin, güzel...”

İmalı sesi duyunca hemen elini çekti Beritan. “Şey... bozulmuştu, düzelttim.”

“Tabii canım.”

İnanmayan kaynının omzuna elinin ucuyla canını acıtmadan vurdu. “Uğraşma, Serhad.” Ağabeyinden yeterince çekmişti.

Kahkaha atan Serhad kafasını sallarken asansör inecekleri katta durmuştu. Yengesinin inmesi için yol verirken o Botan’ın yanına gitmek için yerinde kalmıştı.

“Beritan yenge şu büyük çift kapılı oda Şerwan ağabeyimin odası.”

Beritan onun inmediğini fark edince sordu: “Sen?”

“Botan ile işim var.”

“Tamam,” diyerek sırtını adama döndü ve oğluyla kocasının odasına doğru yol aldı. Sekreterinin masası boştu. Sekreterini görmek isterdi Beritan. Etrafı taradıysa da kimseyi bulamadı. Kapiya vardığında bir kere vurdu ve Şerwan’ın keskin sesini duydu.

“Gir!”

Metalik kurşuni rengi kapıyı açıp ardına kadar itti. Daha eşikte Şerwan ile göz göze gelmiş, kocası oturduğu sandalyesinden atik bir hareketle doğrulmuştu. Odaya girerek kapıyı arkalarından kapattı. Mirhan’ın babasına atlama hevesine alışık olan Beritan oğlunu sıkıca tutuyordu.

Oğlunu annesinin kucağından alırken sıkıca sarıldı Şerwan. Doyasıya öptü. Beritan onları izlemek yerine kocasının odasını alıcı gözüyle tararken saçlarına bırakılan öpücükle hemen Şerwan’a döndü.

“Hoş geldin.”

“Hoş bulduk.” Etrafına bir kez daha bakarken hayranlıkla kocasına döndü. “Odan çok güzelmiş,” dedi neşeyle.

Teşekkür eden adam karısını oturtmadan önce eline baktı. “Hediyemi getirdin mi?”

Beritan bir kez daha odadan bakışlarını çekerken bu sefer kızgınlıkla Şerwan’a baktı. “Hayır, tabii ki de.”

“Neden?”

“Sen dalga geçince vazgeçtim.”

“Bari tatlı getirseydin.”

“Sen tatlı sevmezsın.”

“Doğru, sevmem ama nezaketen getirseydin. Yemediğim halde çalışanlarıma verir, gururla karım size gönderdi derdim.”

Beritan’ın iç sesi, ‘Hangi karın?’ diye sordu. Yine neşelerini bozmak istemediğinden sessiz kaldı. “Beni pişman ettirmeye çalışıyorsun ama yemezler,” diyerek bilmişlikle gülümsedi.

“Annen eli boş geldi. Bari sen bir şeyler getirseydin, oğlum.”

“Merak etme, o en büyük hediye sana.”

Daha çok gülümseyen Şerwan onaylayarak kafasını salladı. Karısını oturtup oğluyla karşısına geçerken Beritan konuşmasını

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bekledi. Neden buraya gelmişlerdi? Ayrıca Şerwan çok keyifliydi. Güzel bir şeyin olduğunu umdu.

“Bir şey içer misin?”

“Yok, teşekkür ederim.”

“Bir zamanlar benimle işe gelmek istemiştin,” diye hatırlattı Şerwan.

Beritan hatırlamasına şaşırdı. “O zaman Mirhan karnımdaydı.” Ne günlerdi ama. Bazı günleri cehennem kadar çekilmez, bazı günleri cennet kadar güzeldi. Gerçi şimdi de çok çok iyi sayılmazlardı ama Şerwan eski Şerwan değildi. Değer veren ve kırmamak için özen gösteren, kırıncı da hatasını hemen anlayan bir adam halini almıştı.

“Evet, şimdi oğlumuzla karşımdasın.” Gözlerini karısının üzerinden bir saniye olsun ayırmıyordu.

“Evet, hayat çok garip,” dedi Beritan omuz silkerek.

“Garip ama güzel,” diyerek telefonda çaycıyı arayarak iki kahve istedi. Karısını hemen eve göndermeyecekti. Burada oğlu ve karısıyla güzel bir an geçirecekti. “Mirhan yemek yedi mi?”

“Evet, hastaneye gitmeden önce meyve püresini yedirmiştim.”

Kafasını sallayan adam merakla odayı incelemeye devam eden karısını izledi. Geldiği için çok mutlu olmuştu. Bu kadar çok mutlu olacağını bilseydi daha önce onu çağırırdı. Fakat istediği işi son anda yapabilmişti. Asıl merak ettiği Beritan’a hediyesini verirken karısının nasıl bir tepki vereceğiydi. Bunun merakıyla bekliyordu ama öncesinde onunla biraz sohbet etmek istemişti.

Beritan her yeri en ince ayrıntısına kadar incelerken Ezo’nun da gelip gelmediğini merak etmişti. Şerwan onu da çağırmış mıydı? Merakı için yerken elinde olmadan sordu. Farklı ve üstü kapalı...

“Kızlar buraya geldi mi hiç?”

Mirhan babasının sakallarıyla oynarken Şerwan gülümsüyordu. “Evet, Şilan hep gelir. Jiyan da gelirdi önceden sık sık. Ezo da biz evlenmeden önce gelmişti. Tabii sonra da geldi,” dedi adam sakinlikle.

Ezo’nun evlenmeden önce buraya nasıl geldiğini merak etti. İkisinin aşkı biliniyordu. Göze alarak mı gelmişti? Ne için gelmişti? Geldiğinde Şerwan ile ne yapmıştı? Tamam, kuzenlerdi ama netice-

de birbirlerine âşıklardı.

“Ben askerdeyken gelmişti,” diyen Şerwan aklında bulunan tüm soru işaretlerini bir anda yok etti.

Tebessüm eden Beritan, “Bir eltilerimiz kalmış,” diyerek konuyu kapatmaya yeltendi. Mirhan’ın babasıyla uğraşıp onu güldürmesini içi giderek izledi. Şerwan’ın baba hasretini dindirmişti. Ezo ile çocukları olsaydı bugün Mirhan yerine onların çocuğu olacaktı. Beritan bu şirkette değil, evinde olacaktı.

“Evet, sırasıyla onları da alırsınız. Roza biraz büyüsün,” diyerek kızı büyüdüğünde şirketin başına bela edeceğini söyleyen Nêçîrvan’ı anımsadı. Yapar mı yapardı. Yaparım dediği şeyi yapmadığı görülmemişti.

Kapıyı vurup içeriye giren elemanla sohbetlerine ara vermişlerdi. Beritan’a hoş geldin demiş, kadın ikram edilen kahve için teşekkür etmişti. Eleman odadan çıkınca Beritan kocasına döndü. Onu izlediğini görünce gülümsemesi derinlik kazandı. Şerwan’ın bakışlarını üzerinde hissetmek hoşuna gidiyordu.

“Bizi neden buraya çağırdın?” Merakından çatlayacaktı. Sadece gelmek istediği için çağırmış olamazdı. Şerwan’ın aurasında farklı bir şey vardı ve hemen öğrenmek istiyordu.

“Kahveni iç, sana bir sürprizim var.”

“Ne?” dedi heyecanla.

“Kahveni iç öyle.” Şerwan odada gezmek isteyen oğlunu serbest bırakıp kahvesinden bir yudum aldı. Heyecandan olacaktı ki boşluğuna gelmiş, kahvesinden büyük bir yudum almıştı Beritan. Sıcak kahve ağzını yakmış, acıyla inleyen kadının gözlerinin dolmasına sebep olmuştu.

Şerwan kahve fincanını ortalarındaki küçük sehpa üzerine bırakıp öne doğru doğruldu. Suyu alıp ona içirmeye çalışınca Beritan kafasını salladı. Ağzındakini atmak zorundaydı. Onu yutarsa boğazı da yatacaktı.

“Manyak mısın sen, kadın? Dök şunu.”

Kocasının azarıyla içtiğini kahve fincanına tekrar döktü Beritan. Utancından kızarıırken kocası suyu kendi elleriyle içirdi. Elini yelpaze niyetine kullanıp ağzına doğru sallarken Şerwan’ın gülmemek için çenesini sıkıldığını gördü.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Gülme... Yemin ederim çok acıyor.”

Mirhan dosya dolabının önünde durmuş işaret parmağı ağzının içinde, ayakta duran anne babasını merakla izliyordu.

“Gülmeyeceğim...” derken bile gülüyordu adam.

Beritan aptallığına kızıp eğildi. Masaya sıçrayan kahve lekelerini peçeteyle silecekken Şerwan engel oldu.

“Bırak onu. İyi misin?” derken kızaran yüzünü avuç içine aldı.

“İyiym iyiym. Ama yanık bir ağızla gezeceğim. Bu birkaç gün aç kalırım.” Burnunu buruşturarak yüzünü astı. Ağzını yakmayı becermişti. Böyle hassas bir konuda bile Şerwan’ın dalgasına düşmüştü.

Şerwan yine gülmemek için kafasını sallarken alt dudağını dişledi. “Neden hepsini içmeye çalıştın ki?”

“Sürprizini merak ettim. Bizi sürpriz için buraya çağırman, ne bileyim...”

Dayanamayınca karısını kendisine çekip sertçe dudağını öptü. Geri çekildiğinde sersemleşmiş Beritan’ı bırakarak masasına doğru ilerledi. Üzerinde duran tapuyu alınca geri geldi. Üzerini ilk bakışta Beritan anlamasın diye kâğıtla kapatmıştı.

“Bunu imzalaman lazım,” diyerek karısının imzalaması için masaya bıraktı. Kendi kalemmini de eline verdi.

“Ne için bu?”

“Bir iş için imzan lazım, Beritan.”

Sorgulamayan kadın üzeri kâğıtla kaplanmış, sadece imza ve kaşe alanının açıkta bırakıldığı kâğıda anlamsızca bakmıştı. Kocasının kalemiyle masaya koyduğu kâğıtları tek tek imzaladı.

Kâğıdı Şerwan’a uzatırken adam kabul etmedi. “O sende kalacak.”

Anlamazlığı büyüdükçe Beritan’ın heyecanı kayboluyordu. Bir kâğıt imzalamanın kendisine ne gibi bir sürprizi, üstelik elinde kalması için ne gibi bir sebebi olabilirdi? “Neden ki?”

“O, güzelim,” derken tapuyu Beritan’ın elinden aldı ve üzerindeki kâğıdı kaldırdı. Tapudaki adrese özellikle parmak basarak karısına sürprizi açıkladı. “Bu senin İstanbul’daki yeni evinin tapusu, Beritan.”

Beritan bir kâğıda bir de Şerwan’a baktı. Yeni ev mi? “Ne evi?”

diye sordu sersemlemiş edasıyla. Bu adam bugün bütün duyguları ona yaşatmıştı. Ancak bu...

"Sana İstanbul'da aldığım ev. Benim hediyem. En kısa sürede gidip bakacağız. Beğeneceğine eminim." Kalçasını masaya dayayıp üzerine oturdu. Beritan'ın şaşkınlığını izlerken keyiften âdeta uçuyordu.

"Sen... Sen ne diyorsun, Şerwan?" Hâlâ duyduklarını hazmedememişti Beritan.

Şokunu atlatamayan kadına anlayana kadar tekrar etmekte sakinca görmedi Şerwan. "İstanbul'da bir evin var, diyorum. En kısa zamanda sen ve Mirhan'ı alacağım. İstanbul'a gideceğiz, diyorum."

Nihayet idrak etmişti Beritan. "Sen ciddisin."

"Evet."

"Sen bana İstanbul'dan ev aldın. Üstüne tapuyu da benim üzerime yaptın?"

"Evet."

"Neden... Neden yaptın bunu?"

Bölüm 17

Zaman Sadece Bize Düşman

Yüreğindeki yaralar hiç geçti mi, diye sorsalar kadın şüphesiz sorma, derdi. Şayet konuşursa sadece bir kıvılcımda yangınlar alevlenerek yüreğindeki çığlıklar yükselip yaralarını bir bir meydana serecekti.

Beritan Cibran her şeyi sineye çekmişti. Gitmesi gerekirken bile gitmemiş, kocasının yanında kalmıştı. Ölümü kendine hatırlattığı her seferde kavgalarını uzatmamayı öğrenmiş, sabahında tartışıyor- sa akşamında kocası eve geldi mi hiçbir şey olmamış gibi davran- mayı bir gelenek haline getirmişti. Keza Şerwan da öyleydi.

Birçok şeyin üstesinden gelmeyi muhakkak başarıyorlar, mağ- lubiyetin nahoş tadından ekseriyetle kaçınıyorlardı. Çünkü bunu yapmak zorunda olmanın bilincine varmışlardı. Çünkü ettikleri kavgayı bir müddet sonra unutup dört kişilik hayatlarına devam et- meleri gerekti.

Önceden olsa günlerce uzak durur birbirlerini görmezden ge- lirlerdi. İkisi de değişmişti. Şerwan Eroğlu, Beritan Cibran için çok değişmişti. Ona İstanbul'dan ev almıştı. Tapuyu da karısının üzerine yapmış ve bunu da sürpriz yapmıştı. Hem de sürprizi, hamileyken istediği gibi şirketine davet ederek yapmıştı. Çifte mutluluğu yaşa- maya henüz odaklanamayacak kadar bilmeze düşmüştü kadın. Ne-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

denini soran kadın alacağı cevabı o kadar merak ediyordu ki...

Mirhan'ın odada sakince gezindiğini görünce, elinde duran tapuyu masaya bırakıp belinden yakaladığı kadına yaslandığı yerden kalkmadan kendine çekti. Beritan'ı iki bacağını arasına alıp sıkıştırdı. Parmağı kulak memesinin arkasını okşayarak kadının nefesini kesti. Birilerinin gelme ihtimalini umursuyormuş gibi görünmeyen kocasının dokunuşu içini ürpertiyordu. Bacağının arasında beline sarılı kollarını avuçlarıyla sarmıştı.

"Çünkü bunu hak ediyorsun."

Hayır, hak ettiği bu değildi. "Ben ev istemiyorum."

"Beritan." Şerwan anlayış bekleyen sakın ifadesiyle soludu.

"Ben hediye istemiyorum. Benim istediğim şey maddi değil."

En manevî duyguyu istiyordu. Şerwan'ın kalbinden başka bir şey istemiyordu.

Şerwan anlayışla karşıladı. Ne istediğini biliyordu. Fakat bu zordu. Hatta imkânsızdı. "Bu benim sana ve oğluma hediye. Bunu kabul etmek zorundasın. Ayrıca ben kocanım, sana bir şeyler aldığımında kabul etmek zorundasın. Orası üçümüzün evi," diyerek sinsice sırttı. "Ayrıca imzaladın."

"Beni kandırdın."

"Okumadan hiçbir şey imzalamamalısın."

"Kocamsın, dedim sana güvendim. Hem üzerini kapatmıştın."

"Bu konularda kocana bile güvenme." Yüzünü ekşiterek karısını kınarcasına süzdü. "Kâğıda rağmen imzaladın. Hiç mi şüphelenmedin?"

Kıkırdayan Beritan gözlerini devirdi. "Yine de teşekkür ederim ama bu büyük bir hediye. Kabul edemem..." diyerek reddetti imzaladığını görmezden gelerek.

"Kabul edeceksin," emrini sıkıntılı nefesiyle verdi adam. Parmakları Beritan'ın yüzüne doğru yolculuğa çıkmış, elinin tersiyle yanağını okşamıştı. "Geçmişte yaptıklarım kötüydü. Canını çok yaktım. Canı adamın tekiydim. Bazen yaptıklarım aklıma geldikçe deliriyorum." Yüz hatları gerilmiş, yanakları yaptıklarını hatırladığından dalgalanıyordu. Mirhan'a bakınca içine huzur doluyordu. "Ayrıca bana mükemmel bir evlat verdin. Ne yapsam hakkını ödeyemem."

“Geçmiş acıydı...” Hüzün dolu sesiyle fısıldadı Beritan.

“Zamanın bizden çaldığı çok kötü bir şey var.”

“Nedir o?”

“Geçmiş... Geçmiş geri vermiyor.” Sesi zamanın aldıklarına karşılık çaresiz bir yumuşaklıkla tıslıyordu. “O yüzden gelecekte sizi onarmama izin ver. Bunu kabul et. Hem en kısa sürede oraya gideceğiz. Beni evinde ağırlamazsan otelde kalacağım.”

“Hah! Otelde kalacakmış. İstanbul’da bir sürü evin var.”

“Olsun, karımın evinde kalmadıktan sonra diğer evlerimde de kalamam. Otelde kalırım.”

“Oynamayı nasıl da biliyorsun.”

Kısık seste kahkaha atan adam alnına bir öpücük kondurdu. “Güle güle oturalım.”

“Teşekkür ederim,” derken Beritan kollarını kocasının boynuna sarıp yanağını omzuna yatırdı. Öncelikle öğrenmek istediği mühim bir detay vardı; Ezo’nun da evi var mıydı? Şayet çocuk verdi diye ev almışsa bu Ezo’ya haksızlık olurdu. Şu an araları ne kadar kötü olursa olsun gerçeği görmezden gelemezdi. Bugün konuşmasalar bile yarın birbirlerinin yüzüne bakıp güleceklerdi. Üstelik Şerwan yakın zamanda evi görmeye gideceklerini söylemişti.

“Ezo’ya da aldın mı?” diye bir nefeste soruyu sordu.

Şerwan hangi amaçla sorduğunu çözmek için geri çekilerek Beritan’ı bir müddet inceledi. Fakat yüzündeki ifadeyi çözemedi ve gerçeği söyledi.

“Evet, evlendiğimiz ilk yıl almıştım.”

“İstanbul’a giderken oraya mı gidiyorsunuz?”

“Bazen oraya gideriz, bazen bizim eve.”

“Anladım,” diyen kadın yıllar evvel evlerine gittiğini anımsadı. Şerwan ile paylaşacağı çok ince bir detay vardı. “Sizin eve gelmiş-tim biliyor musun?”

“Ne zaman?” Beritan’ı evinde hiç görmezdi. Babası, annesi, ağabeyleri önceleri evlerinde sık sık ağırladıkları misafirlerdendi ama Beritan’ı hiç görmemişti. Görse de hatırlamıyordu.

“Sekiz dokuz yıl önceydi. İstanbul’a gelmiştik. O zaman annen baban tekti. Kahveye davet etmişlerdi. Sen yoktun evde.”

“Ben neredeydim?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ne bileyim ben, Allah bilir neredeydin.”

Kahkaha atan Şerwan, Beritan’ı bırakırken burun kemerini hafifçe kaşdı. “Yani ben de İstanbul’da mıydım, anlamında.”

“Ha... Hatırlamıyorum ama evde yoktunuz. Baban tek evdeydi,” derken ince detayı kocasına anlattı. “Jinap Zozan bana; Beritan kaderin de senin gibi güzel olsun, demişti. Hiç unutmam.”

O zaman hiç kimse hiçbir şey bilmiyordu. Şerwan evli değildi. O koltukta karşısında oturup sohbet ettiği kadının yıllar sonra kaynanası olacağından habersizdi. O eve kuma olarak geleceğini katıyen düşünmemişti. O zaman aklında, kalbinde sadece Kemal vardı. Eroğlu konağına gelin geleceğini düşünmemişti, ihtimal bile saymamıştı. Ama kaderi bu eve gelin gelmekti. Kaderi bu eve kuma olarak gelmekti. Hayatın en kötü yanı da buydu. Nerede olduğumuzu biliyorduk ama yıllar sonra aynı yerde ne olacağımızı bilmiyorduk.

Derin bir nefes alan Şerwan yerine geçip oturdu. “Sen çok güzelsin,” diyebilirdi. Kaderimiz berbat demek ekstra bir güç istiyordu.

“Kaderim pek güzel değil,” diye karşılık verdi Beritan.

Şerwan bu konuda cevapsız kaldı. Beritan cevap vermesini beklemedi. Çünkü ikisi de kaderlerinin güzel olmadığını biliyorlardı. Bu konuda birbirlerine yalan söylemelerine de gerek yoktu.

Şerwan oğlu ve karısıyla yakından ilgilenmiş, Beritan’ın sorularına cevap verip merakına ısrarla gülmüştü. Merakını gizlemeyi başaramayınca kocasının diline düşüyordu kadın.

Şerwan ikisini eve bırakmayı teklif ettiğinde kabul etmedi Beritan. Kocasını işinden alıkoymak istemedi. Lakin Şerwan Ağa dinlemeyerek oğlunu aldığı gibi karısıyla beraber ofisten çıktı.

Attığı her adım bambaşka bir heyecan yaşıyordu Beritan’a. Hayal ettiği her şeyi kocasıyla bugün özgürce yaşıyordu. Şerwan yanındaydı ve onunla yürüyordu. Asansöre bindiklerinde hızlanan çarpıntılarını düzene sokabilmek için kocasına hissettirmeden derin nefeslerini alıp verdi.

Herkese karısını göstermekten çekinmeden beraber şirketten çıkıyordu. Asansörden çıktıklarında yine tüm çalışanların bakışları üzerlerine çekilmişti. Beritan utanırken Şerwan oğluyla ilgileniyordu. Onları izleyen hiçbir çalışanını görmüyordu.

“Efendim çıkıyor musunuz?”

Yanlarına doğru gelen kadının sesi Şerwan'ı durdurunca beraberinde Beritan da adımını sonlandırmıştı. Sağ tarafında duran kadının sekreteri olduğunu fark etti. Anlamsız bir kıskançlık her yanını sararak tetikledi. Kadın hem güzel hem alımlıydı.

"Hoş geldiniz, Beritan Hanım." Samimi ve sıcak bir karşılamayla kadına gülümsedi.

Tanımamasına şaşırarak kadının ağzı açık kaldı. Hemen sonra toparlanıp tebessümünü sunarak cevap verdi: "Hoş buldum."

"Evet, Şule ama geri geleceğim. Neçirvan'a öğleden sonraki toplantıyı hatırlat. Ben toplantıda olmayacağım."

"Peki, Şerwan Bey. İyi günler."

Mirhan'a el sallayan sekreterine başıyla selam verdikten sonra şirketten karısıyla beraber çıktı Şerwan. Hazırlattığı arabasına binmeden evvel oğlunu annesine teslim etti. Beraber arabaya binip yola çıkmışlardı.

Beritan nihayet şaşkınlığını atlatarak kocasına döndü. "Tüm çalışanların beni tanıyor mu?"

"Evet," dedi adam sağ şeritten çıkarak.

"Bunu bilmiyordum." Kaşlarını hayretle kaldırıp indirdi. Yüzüne şaşkınlığın ifadesi çok net yansımıştı. O kadar çok mutlu olmuştu ki kocası direksiyonun başında olmasa sıkıca sanılır doyasıya öperdi. Bunun yerine kucagında duran oğluna doğru eğilip onun yanaklarını öptü.

"Neden? Herkesin seni bilmeye hakkı var. Senin de onları tanımaya," diyerek olması gerekeni söyledi kocası. Beritan bilinmemesi gereken bir kadın değildi. Karısı ve oğlunun annesi idi.

"Bilmem." Omuz silkerek önüne döndü. Oğlunun tuttuğu parmaklarını sıkıtiğini hissedince gülümsedi. Tekrar kocasına gözlerini çevirdiğinde asıl düşüncesini aktardı: "Benden utanırsın diye sakladığımı düşündüm."

Işıklarda duran adam karısına teessüf edercesine baktı. Bunu söylediğine inanamıyordu. Karısından neden utansındı? "Senden hiçbir zaman utanmadım, asla utanmam." Ellerini uzatıp Beritan'ın boşa kalan elini tuttu. Bazen çok yanlış düşüncelere kapılıyor olduğunu fark etti Şerwan. Birçoğunda katkısı büyüktü ama Beritan'ın da bazı konularda özüne inmeden gördüğü gibi düşünmek gibi bir

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

hatası vardı.

Şerwan ilk defa elini böyle tutuyordu. Kadın şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordu. Şirkete çağırması, hediyesi, pişmanlığını itiraf edişi, çalışanları ve şimdi elini tutması, hepsini yapan Şerwan idi. Sanki bir şeyler olmuştu da kocası bambaşka bir adama dönüşmüştü. Dönüşümünün sevincini çıkarmaya korktu. Zira ne zaman bu kadar çok mutlu olsalar, illa sonunda canlarını yakacak bir şeyler hortluyordu. Kötü düşünmemeye çalıştı. Kötü düşünürse kötü şeyler olacaktı.

Anın keyfini çıkarmayı seçti. Kocasının elini o da sıkıca tuttu. Bazı anları yaşamak ve o anın kıymetini bilmek gerekti. Beritan üzüleceğini bilse de artık Şerwan'a ve saniyelik verdiği mutluluklara hevesle cevap verecekti.

Bir yanında oğlu diğer yanında kocası, bundan başka ne isteyebilirdi ki? Şerwan'a 'Seni seviyorum,' demek istedi ama söylemeyi bırakmıştı. Uğraşılmaz kadınsın dediği gün kadın kocasına seni seviyorum demeyi bırakmıştı.

Araba Eroğlu konağının önüne park edildi. Karı koca oğullarıyla beraber inmişlerdi. Kasım'ın ardına kadar açtığı dış kapıdan içeri beraber girdiler. Yapmak isteyip unuttuğu alışveriş fikrini hatırlayınca hayıflandı Şerwan.

"Keşke eve gelmeden önce Mirhan'a bir şeyler alsaydık."

"Kıyafet mi?" diye tahminde bulundu Beritan.

"Evet, Roza'ya da alırdık."

"Gerek yok bir sürü kıyafeti var," serzenişine an itibariyle başladı Beritan. "Geçen gün Neçîrvan amcası ona ve Roza'ya aldı. Vedat, Botan nereye gitse getiriyor. Serhad sayesinde yeni oyuncaklar keşfediyoruz. Hepsi alıp getiriyor. Mirhan'ın dolabını düzenleyecek yer bulamıyorum." Onlarla beraber getiren bir isim daha vardı. "Zübeyde abla bile her geldiğinde Mirhan'a ve Roza'ya hediyeler getiriyor." Ezo'yu söylemeye gerek duymadı. Çünkü Şerwan her zaman aldığından haberdardı. Beritan özellikle Ezo ne hediye alsa kocasına belirtiyordu.

"Olsun yine de alırdık. Unutturma çikalım bir ara," derken konağa kabaca göz gezdirdi. Ne bahçede ne avluda kimseyi göremedi.

"Gerek yok gerçekten. Yazık, onca kıyafet kaldı evde."

Şerwan kıyafet konusunu bir kenara bırakıp çatılan kaşlarıyla fark ettiği ayrıntıyı karısına bildirdi. “Ev sence de çok sessiz değil mi?” Endişeli ifadesiyle karısına baktı.

Kocası söyleyince konağa göz gezdirdi Beritan. Haklı olsa da kocasını korkutmamaya çalıştı. “Jinap Zozan ve Delal Sultan yine çiftliğe gitmiş olabilir. Herkes de odasına çekilmiştir.” Araları bozuk olduğundan kimse pek ortalıkta görünmüyordu.

“Annem gitseydi bana haber verirdi.”

Endişelenen Şerwan Ağa ve Beritan oturma odasına son hızla yürüdü. Aralıklı kapıyı Şerwan itmiş, eşikten içeri girmişti. Arkasında kalan Beritan arabada uyuyan oğlunu kucağında sıkıca tuttu. Şimdi uyumasını istemiyordu. En son evden çıkmadan önce yemek yedirmişti.

Odaya girişini fark etmemelerinden anlıyordu ki yine bir sorunla karşı karşıyaydılar. Odada büyüğünden küçüğüne herkesin surati asık, sesleri kesik, başları eğikti. Endişesi katlanan Şerwan Ağaya Beritan da katılmıştı.

“Daye?” Adamın sert sesi odada yankılanınca odada bulunan herkes yerinden sıçradı. Hepsi düşünceye o kadar çok dalmıştı ki kimse geldiklerini fark etmedi.

“Oğlum ne zaman geldin?” Zozan Hanımın tedirgin çıkan sesi adamın şüphesini haklı çıkarmıştı. Kesin bir şey olmuştu.

Zilan ile göz göze gelince kocasına çaktırmadan kaş göz işareti yaptı Beritan. Fakat eltisi hiçbir şey yapamadı. Çünkü Şerwan’ın bakışları hepsinin üzerinde geziniyordu. Meraklı ve tekinsiz bakışlara Zilan’ın ifadeleri takılırsa, olacakları düşünemiyordu.

Gerilen çenesini gevşetmeye çabaladı adam. “Hepiniz neden buradasınız?”

“Herkes burada oturmak istedi. Bir sorun mu vardı, Şerwan Ağa?” Toparlanan kadın ayağa kalktı. Şerwan için sorun olacak bir haberi vardı. Zozan Hanım uzatmadan anlatacaktı.

“Bizde bir sorun yok. Fakat sizde var.” Adamın beni kandırmayın diyen keskin sesi odayı kaplamıştı. Gözleri Ezo’ya kaydı. Sabah erkenden çıktığı için görmediği kadına baktı. Sırtını görünce tek kaşını kaldırdı. Sırtını çevirmiyor, yüzüne bakmıyordu.

Burnundan soluyan Şerwan Eroğlu kara gözlerini yumup tek-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

rar açtı. Beritan gözlerini açtıktan sonraki tehlikeyi görünce kaçmak istedi. Bir şey yapmasından korktuğu için oğlunu yukarıya, odasına götürmeye karar verdi. Burada kalamazdı. Sırtını herkese dönüp adım atacağı sırada kaynanasının sesini duydu:

“Var bir şey.”

Şerwan gırtlığından yükselen keskin sesiyle tısladı: “Nedir?”

“Kemal’in ailesi tekrar gelmek istiyor.”

Beritan duyduklarıyla oğlunu düşürmemek için sıkıca tutarken kocasıyla tekrar yüz yüze geldi. Boğazına takılan düğümü yutkunamazken kadının yüzünden akan bin bir ifadeyi çözmeye çalıştı Şerwan. Kocasının ifadesini çözmeye çalışan Beritan da cevapsız kaldı.

Zozan Eroğlu’nun sesi tekrar duyuldu: “Bu sefer de onları geri çevirme!”

Şerwan’ın düşünmesini istediği belliydi. Jiyan’ın çok istediğini hatırladı Beritan. Nefesini acıyla dışarı verirken kocasına kabul et anlamında kafasını bir kere sallayıp yanlarından ayrıldı. Odadaki herkes pür dikkat adamın cevap vermesini bekledi. Şerwan Eroğlu’nun gür sesi koca evde yankılandı:

“Gelsin, Zozan Hanım gelsin. Kemal Bey kızını istemeye gelsin!”

Bu sesi merdivenlerin başında duran Beritan da duydu. Odasına kapanan Jiyan da. Kader onları yine şaşırtmaya devam ediyordu.

Yıllar önce o evde o koltukta kadının karşısında otururken Zozan Hanımın söylediği cümleye gülümseyerek karşılık verdiğinde içinden geçen şu aynen şu şekildeydi: Benim kaderim Kemal ile çok güzel olacak... Ama Kemal’in olmamıştı. Şimdi kader Kemal’in sevdiği kadını dostuna verirken, Beritan’ın görünmesini de âşık olduğu adama veriyordu. Yine yan yana geliyorlardı. Kadın başka adama aitti. Adam başka bir kadına ait olacaktı...

Kader onlar için çizgisini çoktan belirlemişti. Beritan ve kocasına kalan yaşadıklarını sindirmeydi. Bundan sonra her şeyi akışına bırakıp kaderine teslim olacaktı. Çünkü bunu yapmaktan başka şansları yoktu.

Hani bazen deli gibi ağlamak isteriz. Yaptığımız tek şey bomboş tavana bakmak olur. Hayattan bezmiş, her şeyi bırakmışsındır. İçimiz boştur, savaştığımız her şeyi yitirmişsindir. Hiçbir şey yolunda gitmemiş olur ya... Beritan Cıbran tam olarak o durumdaydı. Saatlerce odasında hapis kalmıştı. Kadın artık bir şeyler öğrenmek için odadan çıkmaya karar vermişti. Odasından çıkarak aşağıya inmişti.

Eltileriyle araları hâlâ soğuktu. Ezo ve Jiyan ile konuşmuyorlardı. Gerçi Ezo ve Jiyan konuşuyordu ama pek umursamadı Beritan. Fakat kadını şaşırtan Bermal idi. Eltisinin uzaklığını çözememişti. Asıl konuşmaması gereken Beritan idi ama eltisi onunla konuşmuyor, göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Genç kadın oğlunun sütünü hazırlarken masada duran bardakların Bermal'e uzattı. Eltisi yüzüne bakmadan almış tezgâha bırakmıştı. Beritan ne olduğunu sormak istedi. Ama derdi yeterince büyükken bir de Bermal ile uğraşmak istemedi. Önüne dönerken Zılan'ın neler oluyor bakışına sadece omuz silkti Beritan. Çünkü o da ne olduğunu bilmiyordu.

Kemal ve Jiyan mevzusundan kimse bahsetmiyordu. Beritan'ın bildiği tek şey yarın akşam Kemal Cıbran'ın ailesinin Eroğlu konağına geleceği ve Jiyan'ı isteyecekleriydi. Görümcesine baktığında gayet mutlu ve keyifli gördü. Gözlerine peyda olan sevinci görüyordu Beritan. Jiyan muradına erecekti.

Annesini arayıp ne yaptıklarını sorabilirdi. Öğrenmek istemediğine hatta hazır olmadığına kanaat getirince vazgeçti. Fakat sanki Dicle düşüncelerini okumuş gibi konuştu:

"Kız Beritan anneni arasana Kemaller ne durumda. Jinap Zozan onları arayıp yarın akşam gelmelerini kabul etti."

Beritan elinde duran biberonu sallarken toz sütün dağılmasını bekledi. Çaktırmadan görümcesine bakarken kafasını eğip duymamış gibi davrandığını fark etti. "Yarın geldiklerinde görürsün, Dicle," diyerek aramayacağını belirtti. Arasa bile Dicle'ye anlatmazdı.

"Ay merak ettik işte ne yapıyorlardır?" Genç kadın kendine bir bardak su doldurup içerken Beritan'ın cevap vermesini bekledi.

"Biz seni istemeye gelirken bu saatlerde hazırlık yapıyorduk, Dicle. Onlar da onu yapıyordur. Neyini merak ediyorsun? Yarın geldiklerinde görürsün işte," diye tersleyerek cevap verdi. Camı zaten

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

burnundaydı. Bir de Dicle konuştuğu daha da öfkeleniyordu.

Ezo, Jiyan ve Zilan çaktırmadan gülerken Dicle'nin canı sıkıldı. "Var ya bu evde insan yaşamıyor, onu fark ettim." Bardağı sertçe tezgâha bırakıp mutfaktan çıktı.

Bermal sepette duran yeşillikleri ayırırken sinirlendi. Bu ev Dicle'ye gerçekten haksızlık yapıyordu. Karşısında kim olursa olsun haksızlığı kabul etmeyecekti. "Dicle sizin eltiniz ağtık. Aygımcılık yapmasanız?"

Arkası mutfakta olan herkese dönüktü. Zehra ve Ayşe tartışmalara pek şahit olmak istemediklerinden mutfaktan sessizce ayrıldılar. Mutfakta kalanlar sırtı dönük olan kadına şaşkınlıkla bakakaldılar. Üslubu hiç hoş değildi. Ayrıca bu konuşan kesinlikle Bermal değildi. Sesindeki manasız tını ve tonundaki yüksekliliği ilkti.

"Ne diyorsun sen, Bermal?" İşini yarım bırakarak sordu Zilan.

"Ne dediğim açık değil mi, Zilan?" O da işini yarım bırakıp bedenini eltisine çevirdi. "Anladım ağanızda soğun vağ ama yazık değil mi? Kız sizinle konuşuyoğ, yağdımcı oluyoğ, hanginiz ne dese hiç soğgulamadan yapıyoğ. Ama siz onu insan yeğine koyup iki güzel kelime etmiyoğsunuz." Canına tak etmişti.

Jiyan olaya el attı. "Haksızlık ediyorsun, Bermal."

Ezo ve kuması sessizce bekledi. İkisinden tek bir kelime çıkmadı. Sadece eltilerini izliyorlardı. Oğlunun biberonunu masaya bırakan Beritan onları dinlemeye devam etti.

"Haksızlık mı?" derken bu sefer görüncesine döndü Bermal. Yanında duran Ezo'ya bakmadı. "İnsan gibi eltisine soğu soğdu. Ne vağdı yani güzelce cevap veğse. Ne soğdu ki, heğkes gibi o da heyecanla soğdu. Siz Botan için onu istemeye gideğken defalağca acaba şu an ne yapıyoğ diye konuşmadınız mı?" Görüncesini tersleyerek düşüncelerini açıkça ifade etti.

Beritan, bir hiçmiş gibi konuşan eltisine öfkeleni ama yine sesini çıkarmadı. Sabırsızlıkla konuşmasını bitirmesini bekledi.

"Beritan benden dolayı öyle yapmıştır. Dicle biraz patavatsız, her şeyi konuşur," diyen Jiyan küs olduğu yengesini korudu. Bermal belki farkında değildi ama Ezo ve Beritan, Dicle yüzünden büyük yara almışlardı. Yaşadıkları kolay değildi.

"Sadece bu mu, Jiyan? Kız ne dese hep teğs gidiyoğsunuz. İn-

san gibi konuşun onunla. Biğbiğimize kağşı nasılsanız ona kağşı da öyle olun. Fağkında mısınız bilmiyoğum ama o bu evin gelini. Botan'ın kağısı ağıtk."

"Bermal," diyen Beritan sabrının sonuna geldi. "Ağzından çıkanları bil." Karşısında duran Ezo'nun yapma diyerek ağzını oynattığını gördü ama umursamadı Beritan.

Beritan'a karşı kızgınlık ve kırgınlık besleyen kadın eltisine aynı öfkeyle çıkıştı: "Ben ne dediğimin fağkındayım. Eltin o senin, düşmanın değil. Onunla konuşuğken sen ağzından çıkanlağı biliyoğmusun?"

"Bak anladım Dicle ile sen iyisin ama ben iyi değilim." Sert ifadesiyle Bermal'i uyardı. "Bana ve ne yapacağıma karışma. Sen onu sevebilirsin fakat ben sevmem. Sevmek zorunda da değilim." Herkesi sevse bile o şeytan Dicle'yi sevmeyecekti.

"Sevmezsin ama saygı duyacaksın!"

"Bermal haddini aşma!" dedi Beritan sert bir sesle.

Dicle'nin söylediklerine bu saatten sonra inanıyordu Beritan. Önceden sesi çıkmayan Bermal'in hamile kalınca sesi çıkmaya başlamıştı. Hiçbir zaman eltisine karşı bir saygısızlığı olmamıştı. Üstelik birbirlerini çok severlerdi. İkisinin arası çok iyiydi ama şimdi iki kadın çok farklıydı.

Bermal de Dicle'nin, Beritan hakkında söylediklerine inanmaya başlamıştı. Beritan daha şimdiden ona sınırını göstermeye çalışıyordu. Fakat bunu kabul etmeyecekti.

İki kadın bir yalana inanırken, kırdıkları kalbin farkında değillerdi.

Ezo olaya el atmak için ayağa kalktı ve iki kadının ortasında durdu. Beritan'ın kızmasına bir nevi hak verdi Ezo. Çünkü Dicle'nin anlattıkları hoş değildi. Fakat Bermal'in bir anda Beritan'a karşı olması aklını karıştırmıştı. Üstüne Beritan yine ona surat asmamış, duymamış gibi yapmıştı. Fakat Bermal durmuyordu.

"Sakin olur musunuz? Şu an birbirinizle tartışmanız çok yanlış."

Zilan, Bermal'in yanına giderken Jiyan ise Beritan'ın yanına gitti. Olası bir hareket olursa durdurmaları için yanlarında durdu.

"Ne tağtışması, Ezo? Olanı söylüyorum. Yaptığınız hoş değil. Hağeketleğimize çekidüzen veğın. O kıza da yazık." Herkes bir ol-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

muş Dicle'yi dışlıyor, ona da karşı duruyorlardı. Dicle haklıydı, bu ev birbirini canı istediği gibi koruyordu.

"Bermal gerçekten söylediklerine dikkat etmiyorsun sen. Bize neyi öğretiyorsun?" Ezo öfkelenmeye başladı. Bermal haddini fazlasıyla aşıyordu. Koruduğu kişi yuva yıkmaya meyilli bir kadındı. Kimse değil, Dicle idi.

"Güzel biğ dille Dicle'ye kuzeninin evinde hazırlık yaptığını söylese ne olurdu? Ölecek miydi?" Hınç doluydu Bermal.

"Bermal biraz daha konuşmaya devam edersen kalbini kırarım." İkinci uyarısını daha kararlı sesiyle yaptı Beritan. Metanetle yaklaştığı her seferde Bermal üste çıkıyordu.

"Sen kalp kığmaya alışıksın, yapağsın."

Zilan daha fazla dayanmayarak eltisinin kolundan tutarak geriye sürükledi. "Bermal yeter." Bu tartışma giderek saçma bir hal alıyordu.

"Yeteg mi? Çocuğunu dahi kızcağıza vermiyoğ. Ona kötü bir şey yapmasından koğkuyoğ."

İliklerine kadar dondu Beritan.

Ezo hızla eltisine döndü. "Kes sesini," diyerek bağırdı. "Bu konuda tek bir kelime dahi edemezsin." Uyarıları algılamayan Bermal âdeta zıvanadan çıkmıştı. Ne söylerse söylesin; Beritan, Mirhan'ı paylaşmıyor cümlesini katıyen kurmasına müsaade etmeyecekti. Oğlunu evdeki herkesle paylaşan bir kadındı. Kuması olmasına rağmen bu konuda ona söz gelmesini kabul etmezdi.

En acısı oğlunun ona anne demesine izin veriyor; kendisi Mirhan'a, Ezo annene git diyordu. Hangi kadın bunu yapardı? Kim evladını paylaşırdı? Beritan, Mirhan'ı herkesle paylaşan bir kadındı. Bermal'in söyledikleri hoş olmadığı gibi kötü bir iftiraydı.

"Sen gerçekten aklını kaçırmışsın. Bana laf yetiştireceğine önce doğmamış çocuğunu şimdiden kimseden üstün görmemeye çalış! Sana bir anne değil kadın tavsiyesi!" Beritan oğlunun sütünü aldığı gibi mutfaktan hiddetle çıktı. Zemini döven adımları merdivenleri arşınlamış, odasının kapısına kadar ulaşmıştı.

Girdiği odanın kapısını sertçe çarptı. Uyuyan Mirhan çarpılan kapının sesiyle korkudan uyanıp ağlamaya başlamıştı. Beritan hızla yanına varıp sütünü komodine bıraktı. Oğlunu beşiğinden çıkarıp

kucağına aldı ve sakinleştirmeye çalıştı.

“Özür dilerim annecim özür dilerim...” Oğlunu sinesine bastır-
dığına sessizce fısıldamaya devam etti: “Özür dilerim, sinirliydim
seni unuttum. Ağlama bebeğim...” Oğlunu hafifçe kucağında sallar-
ken, “Benim paşam ağlamaz ki hiç... Öyle değil mi?” dedi. Annesi-
nin kokusunu daha çok hisseden Mirhan, güvenli kollarda olduğunu
hissettiğinde yavaş yavaş ağlaması kesilmişti.

“Aferin, benim paşama aferin. Hem anne sana süt getirdi.” Ya-
tağına oturduğunda Mirhan’ın biberonunu alıp sütünü içirdi. Oğlu
biberonu sıkıca tutup sütünü içerken Beritan ise saçlarıyla oynayıp
onu izliyordu.

İçindeki siniri bastırıp, sakin kalmaya çalıştı. Derin nefesler
alıp veriyordu. Lakin bir türlü aklı almıyordu. Ne olmuştu da eltisi
bir anda ona karşı böyle düşman kesilmişti? Yanlış bir şey yaptığı-
nı hatırlamıyordu Beritan. Dün Ezo ve Jiyan ile olan küçük tartış-
masından sonra Bermal’i görmemişti. Yanlış bir kelime söyleyecek
vakitleri bile yoktu. Üstüne sabah uyandığında kahvaltıdan sonra
Mirhan’ı hazırlamış ve hastaneye gitmişti. Evet, sabah da eltisi ona
karşı soğuktu ama Beritan bir derdi vardır diye kendisine özel oldu-
ğunu hissetmemişti. Ayrıca kadın o an aceleliydi. Kimin nasıl oldu-
ğunu fark etmemişti.

“Bu ev huzura resmen kapalı.”

Kendine fısıldadığı gerçeğe kahroldu. Kocasıyla güzel bir gün
geçirmişti ve sanki evdekiler bunu hissetmiş gibi yine Beritan’ın
burnundan getirelim, demişlerdi.

Ayrıca Beritan’ı daha çok öfkeliendiren oğlunu Dicle’den uzak-
laştırdığı iftirasıydı. Beritan, Mirhan’ı herkesle paylaşıyordu. Hiç
kimseden uzaklaştırmıyordu. Hem bunu yapmaya hakkı da yoktu.
Evdeki herkes zaten onun ailesiydi. Beritan uzaklaştırmaya çalışsa
oğlu buna izin vermiyordu. Mirhan evdeki herkesi seviyordu.

Oğlu hakkında izin vermediği tek şey, kimseye Mirhan’ın ye-
meğini yaptırmamasıydı. Çünkü kadın her şeyi programına göre ya-
pıyordu. Bir de Mirhan’ın altını temizlemelerine izin vermiyordu.
Bazılarının midesi kabul etmez diye hiçbir şekilde onlara yaptırmı-
yordu Beritan.

Ezo dışında! Ezo’ya bu konuda hiç karışmazdı. Çünkü o ka-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dının çocuk hakkında her şeyi tatmasını istiyordu ve buna kendi oğluyla izin veriyordu. Öyle ki Ezo, Roza'dan çok Mirhan ile ilgileniyordu. Yemeğini kontrol ediyor, altını temizliyor, onu dışarıya çıkarıyor, seviyordu. Bir annenin yapacağı her şeyi yapıyordu. Tek bir şey dışında. Gerçekten kendi öz oğlu gibi bakmıyordu. Çünkü bunu yaparsa Beritan'a haksızlık yaptığını düşünecekti. Beritan da bunu biliyordu. Bu evde kim ne yapsa görüyordu ve aklı gayet iyi alıyordu.

Her şeyi kabul eden kadın nasıl olur da Mirhan'ı, Dicle'den uzaklaştırırdı? Asla yapmazdı. İnsanlar istediği kadar kötü olsun ama bir çocuğa karşı kötü olmazlardı. Evet, Dicle kötüydü ama bir çocuğu sevmeyecek kadar kötü değildi. Mirhan'ı sevdiğini biliyordu. Bazen Botan eve geldiğinde Beritan'dan, Mirhan'ı alıp koşarak kocasına götürürdü. Eğer, Beritan ondan uzaklaştırsaydı, en başında yapardı.

Ne yazık ki insanlar iftira atmaya bayılıyordu. Fakat iftira atanın Bermal olması kadını büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Bermal'i iyi tanımamışlardı.

Bir saate yakın odasında kalan kadın oğlunun tekrar uyumayacağını fark ettiğinde odasından çıkmaya karar verdi. Akşam çökmüştü. Karnı açtı ve bugün hiçbir şey yememişti. Saatin kaç olduğunu merak edip telefonuna bakacakken yanında olmadığını, aşağıda unuttuğunu fark etti. Şerwan ile şirketeyken annesi aramış, ona dönüş de yapamamıştı.

"Hadi aşağıya inelim. Anneanneyle konuşalım." Oğlunu alarak odasından çıktı. Odadan çıkınca yüzü aydınlanan oğluna gülerek avluyu geçti. Merdivenlerin başında yukarıya hızlı adımlarıyla çıkan kaynını görünce durdu.

"Hoş geldin, Botan. Ne zaman geldiniz?"

Merdiven basamaklarını bitirdiğinde son basamakta durup annesinin kucağında gülümseyen yeğenini gıdıklayarak öptü Botan. "Bir on dakika oluyor, aşağıda misafir var."

"Aaa öyle mi?"

"Evet, Neçîrvan'ın birkaç arkadaşı geldi. Akşam yemeğine kılacaklar."

"Aşağıda iş var desene."

Mirhan'ı gıdıklamaya devam eden Botan, "Yerinde olsaydım kendimi odaya kapatır, Mirhan'ı bahane ederek çıkmazdım," diyerek hınzırca güldü.

Kıkırdayan kadın kafasını salladı. "Etilerine işkence çektir diyorsun."

"Yok sadece bir fikir verdim," diyerek yanlarından ayrıldı Botan. Beritan aşağıda iş olduğundan annesiyle konuşmasını yine ertelleyerek oğlunu da halası Şilan'a teslim etmeyi uygun gördü. Şilan'ı iki gündür pek görmüyordu. Derslerden dolayı odasından çıkmıyordu.

Genç kızın odasına doğru vardığında içeriden gelen sesleri duydu. Yanlış duymadıysa yanında Elizan da vardı. Hararetli bir konuşma aralarında geçiyordu.

"Cemal Süreya?" diyen Şilan'ın sesini duydu.

"Maliye müfettişi."

"Oğuz Atay?"

"Öğretim görevlisi."

"Orhan Kemal?"

"Bulaşıkçı."

"Yusuf Atılgan?"

"Çiftçi."

"Edip Cansever?"

"Antikacı."

Kapıya varan Beritan seslerini daha net duyarken bir konu üzerinde çalıştıklarını fark etti. Oğlunun sessiz olmasını isteyerek yavaşça kapıyı açtığında iki kızın karşılıklı uzandığını gördü.

Şilan kafasını yatağa koymuş bacaklarını duvara yaslamış bir şekilde elinde duran kâğıda bakıp soru soruyordu. Elizan ise yere karnının üzerine uzanmış, önünde açık duran test kitaplarına bakmak yerine elinde döndürdüğü kalemle Şilan'a bakıyordu. Onları rahatsız etmeden bir müddet izlemeye devam etti. Bu durum Mirhan'ın bile ilgisini çekmiş olmalı ki meraklı bakışları halası ve ablası Elizan'ın üzerinde gidip geziyordu.

"Sabahattin Ali?"

"Öğretmen."

"Aziz Nesin?"

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Asker,” diyen Elizan kalemmini dudaklarına bastırıp düşündü.
“Ah bir de gazeteci,” diyerek ekledi.

“Nazım Hikmet?”

“Asker, öğretmen.”

“Orhan Veli Kanık?”

“Memur?”

“Cengiz Aytmatow?”

“Gazeteci, çevirmen. Hatta Peyami Safa da gazeteci.”

“Doğru, Turgut Uyar?”

“Muamele memuru?”

“Didem Madak?”

“Avukat.”

Bir müddet sessizleşen Şilan hayretle konuştu: “Var ya kızım hepsini biliyorsun. Yabancı yazarlardan da sorayım mı?”

“Olur, fark etmez,” dedi genç kız gülümseyerek.

“İmm... Tolstoy?”

“Asker o da. Hatta Dostoyevski de asker ama sürgün.”

“Evet, onu biliyorum. Franz Kafka?”

“Avukat.”

“Harper Lee?”

“Bilet satış görevlisi.”

“George Orwell?”

“Polis.”

“Arthur Conan Doyle?” diye soran Şilan, Elizan cevap vermeden tekrar konuştu: “O adamın mesleği benim istediğim meslek.”

İsyarla konuştu Elizan: “Kızım cerrah olmak istediğini biliyorum. Niye cevabı veriyorsun?”

Kıkırdayan Şilan arkadaşına bakıp gülümserken kapıda onları gülümseyerek izleyen Beritan ve Mirhan'ı gördü. Keyifle elinde duran kâğıdı yatağına bırakıp ayağa kalktığı anda Elizan da kapıya baktı.

“Ooo misafirlerimiz varmış?” Koşar adımlarıyla yanlarına varan Şilan yengesinin yanağını öpmüş, ardından Mirhan'ı alarak tekrar yatağına yürümüştü. “Gel bakalım halana miniğim,” diyen görümcenin sevincini gülümseyerek izledi Beritan. Şilan'ı görmeye-
diğinden özlemişti.

Ayağa kalkan Elizan, Beritan'ın yanına geldiğinde o da sıkıca sarılmıştı. "Nasılsın, Beritan abla?"

"İyiym, sizler nasılsınız? Ne yapıyorsunuz böyle?" İçeriye girmeden kapıda bekliyordu. Aşağıya inmesi gerekiyordu. Epey oyalanmıştı.

"Gördüğün gibi test kitaplarının arasında boğuluyoruz. Biraz ara verdik testlere. Bu sırada moladan zaman bularak Elizan ile yazarlarımızın mesleklerini öğreniyorduk."

"İyi size kolay gelsin o zaman. Oğluma da öğretin."

"Hayırdır, Mirhan Ağa yazar mı olmak istiyor?"

"Olursa ne güzel olur ablası," diyerek göz kırptı Beritan. "Size kolay gelsin. Mirhan da size emanet. Aşağıda misafir var."

"Merak etme o bizde," cevabını veren Şilan yengesinin gönül rahatlığıyla aşağıya inmesine yardımcı oldu. Beritan oğlunu da hallettikten sonra aşağıya inmişti. Misafirhaneden yükselen kahkaha seslerine kaşlarını kaldırdı. Bu akşam beyler için epey eğlenceli geçecekti.

Mutfağa girdiğinde herkesi ayakta yemekleri hazırlarken buldu. Kaynanasını kucağında Roza'yla görünce tebessüm etti. "Hayırdır, jinap?"

"Roza durmuyor. Annesine gel diyorum gelmiyor."

"Şimdi işim bitecek, jinxa!'. Şunu da halledeyim." Hızlı hızlı konuşan genç kadın bir yandan da güvecini hazırlıyordu. Jiyan ve Ezo dolmaları sararken Bermal ve Dicle etleri hazırlıyorlardı. Zehra salatayı yaparken Ayşe etrafı toparlıyor, bulaşıkları makineye atıyordu. Genç kadın eltisinin yanına gidip elindeki bıçağı aldı. "Sen kızına bak ben hallederim."

Zilan kabul edip bıçağı bıraktı. Ellerini yıkadıktan sonra kurulayıp kaynanasının kucağında duran minik kızını aldı ve mutfaktan hızlıca çıktı. Açtı kızı ve sütünü vermesi gerekiyordu. Onun için mızmızlanıyordu.

"Teyze şu dolmanın iç harcını tatsan diyorum," diyerek teyzesinin dikkatini üzerine çekti Ezo. Neçirvan yemeklerin özenli ve güzel olması konusunda özellikle ricada bulunmuştu. "Nasıl olmuş bir bak."

1. Jinxhal: Dayı karısı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Zozan Hanım reddetti. “Sizin dolmalarınız güzel. Tattın mı sen?”

“Evet, Jiyan da tattı.”

“Güzel miydi?”

Dudaklarını eh der gibi büzen kadın, “Yani bana göre güzeldi,” diyerek öte yandan dolma biberinin içine harcını koydu.

“O zaman güzeldir, Ezo. Benim bakmama gerek yok,” derken gelinlerine tek tek baktı. “Hepinizin yemeği çok güzel, bu konuda kendinizi strese sokmayın,” diyerek kolay gelsin dileklerini dileyip mutfaktan çıktı.

Bugünkü kavgadan haberi olmayan Zozan Hanım gelinlerini tek bıraktı. Beritan hiç konuşmadan işini yaparken Ezo ve Jiyan sessizce konuşuyorlardı.

“Dolmalar güzel olmazsa, vay halimize,” diyerek korkuyla karışık güldü Jiyan.

Ezo cevap vereceği esnada, “Jiyan Hanım şimdiden öğrenin valla duyduğum kadarıyla damadımız dolmayı çok severmiş,” diyerek araya kaynak yaptı Dicle.

Beritan gözlerini devirerek dişlerini sıktı. Yine ağzını açmıştı.

Bermal hiç konuşmadan sessizce bekliyordu.

Gözlerini deviren Ezo, “Başladın ha, Dicle yine. Daha hiçbir şey belli değil, kızı utandırma,” diye yüzüne bakmadan sesine sakın bir tını yerleştirerek cevap verdi.

“Aman Ezo inşallah bu sefer olacak. Valla ikisi de birbirine çok yakışıyor. Jiyan’dan başka kim yakışır Kemal’e?”

Ezo, kumasına kaşla göz arasında bakmış, pürdikkat işini yaptığını görmüştü. Neler hissettiğini o kadar çok merak etti ki, bir an kendisini onu yerine koymaya çalıştı ama yapamadı. Tam anlamıyla hissedemedi.

Şerwan’ın başkasıyla evlendiğini hele de görümcesiyle evlendiğini duysaydı ne yapardı acaba? Hem de başka bir adamla evli olmasına rağmen. Bu ihtimali düşünmedi. Çünkü Ezo, Şerwan’dan başka hiç kimseyle olamazdı.

Beritan ise o an kulaklarını kapatıp dış dünyayla irtibatını kesmişti. Kesmezse Dicle’nin sorularını duymaktan kaçamayacaktı.

Yemekler hazır olduktan sonra sofra hazırlanmış ve yemekler

servis edilmişti. Mutfak yine kaosun içine düşmüştü. Ne zaman erkek misafirler gelse evin erkekleri, özellikle Serhad burunlarından getiriyordu. Bu sefer fazla sorun çıkarmasına müsaade etmeyen kadınlar yemekleri hızlı ve daha özenli göndermişlerdi.

Erkek misafirler yerken kadınlar da hep beraber yemeklerini yemişlerdi. Çaylar servis edildikten sonra herkes yorgunlukla köşesine çekilmişti. Çalışanlar sofrayı kaldırırken Zozan Hanım ise suratları asık duran gelinlerine bakıyordu.

Delal tüm gün çiftlikte olduğu için gelmemiş, Zozan Hanımın canı yokluğunda sıkılmıştı. Delal olmadan tek bir adım dahi atası yoktu. İnsanın yol arkadaşı varken uzak kalınca epey kötü oluyordu.

Ezo yanında duran Mirhan ile oynarken kuması karşısında oturmuş çayını içerken eteğinin kenarıyla oynuyordu. Hafif çıkan ipe düğümler atıyordu. Kendi hayatına attığı düğümler gibi.

“Hayırdır, nedir bu suratınızın hali?”

Odada oturan gelinlerin hepsi sessiz kalmayı tercih edince, aralarında Ezo konuşmayı uygun gördü: “Bir şey yok, teyze,” diyerek ayakkabısı ayağından fırlayan küçük oğlanın ayakkabısını alıp giydirdi. Mirhan giydirmemesi için kaçıyordu, Ezo kovalıyordu.

“Bir şeyler olmuş, Ezo.”

Eski Zozan sertliği kadının yüzüne yansımış, gelinlerine her şeyin farkında olduğunu apaçık duyurmuştu. Aralarında bir sorun olduğunu biliyordu. Aralarında oluşan her husumete karışamaz, olduğu vakit de direkt kıyamazdı. İnsanlık haliydi. Bu konakta iki elti değil, üç eltileri daha vardı Beritan ve Ezo’nun. Özellikle ikisinden hassasiyet bekliyordu.

Evet, tartışabilirlerdi. Aralarında sorun çıkabilir, anlaşılamayabilirlerdi de. Zozan Hanım her zaman karışmayı uygun görmüyordu. Bazen kendi sorunlarını kendilerinin halletmelerini istiyordu. Ancak tek bir şartla kabul ederdi; o sorun onun sofrasına yansımayacaktı! Herkes sofraya oturup aynı ekmeği bölüşüp yedi mi keyiflenecek, mutlu olacaktı. Boğazlarına lokmaları dizip, kendilerine zulmetmeyeceklerdi. Yapamıyorlarsa da mutluymuş gibi davranıp, sorunlarını uygun zamanda halledeceklerdi. Onlar çocuk değildi. Artık kendi aileleri vardı. Zozan Hanım her sorunlarında karşı çıkmak istemiyordu. Bazen kendi hatalarını kendilerinin düzeltmesini istiyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Tıpkı bugün gibi.

Mutfaktayken herkesin asık suratını görmüş, kötü enerjiyi almıştı ama sesini çıkartmamış onları beklemişti. Fakat şimdi hepsi yine birbirine uzak, düşman gibi davranıyorlardı. İşte bunu kabul etmezdi. Üstelik bunu kızı da yapıyordu. Jiyan'dan asla beklemediği ve yapmadığı davranışlarla karşılaşılıyordu. Kızının yengelerine karşı gelmesini, onlara saygısızlık yapmasını asla kabul etmezdi. Evvelinde gelinlerinin de kızlarına karşı saygısızlık yapmasını kabul etmezdi. Ama belli ki olay büyüktü ve çözemeyeceklerdi. El atmanın zamanı gelmişti.

Ezo küçük çocukla oynamayı bırakıp teyzesine baktığında kara gözleriyle karşılaştı. Elinde olmadan yutkunurken yarım yamalak tebessüm etti. “Benim kimseyle bir sorunum yok, teyze. Hiçbirimizin bir sorunu yok. Sadece çok yorulduk.”

Beritan evin büyük gelininden biri olarak sessizliğini bozma gereği duydu: “Jinap bir sorun olsaydı, bazılarımız çoktan odasına kaçmıştı.” Tebessüm etti. “Hem sorun varsa da eminim aramızda hallederiz.”

Zozan Hanım keskin bakışlarını yeğeninden çevirip gelinine sabitledi. Elinde duran tespihi belli ki tekrar çekemeyecekti. “Çözmediğiniz için konuşuyorum, Beritan!”

Genç kadın bir daha konuşmadı. Çünkü kaynanasının her şeyin farkında olduğunu fark etti ve konuşmayı kesti. Eğer cevap verirse suçlu görünmekten korktu. Odadaki herkes korktu. Bermal konuşmaya çalıştı ama kaynanasının sesi onu o kadar çok korkutmuştu ki bir şey diyememişti. Geri çekilmek şimdilik daha sağlıklıydı.

“Benim kimseyle sorunum yok, jinap hiçbirimizin yok. Gönülün rahat etmeyecekse tek tek hepimize sorabilirsiniz.” Dicle'nin konuşmasıyla yaşlı kadın ona bakmadan kafasını salladı. Madem söylemeyeceklerdi o zaman o da gerekeni yapacaktı.

“Öyle olsun, Dicle. Yarın soframda yine asık suratlarınızı görürsem o zaman ben de hiçbir sorun olmadı yalanını göreceğim,” diyerek apaçık gelinlerine gereken cevabı vermişti.

“Gerçekten yok. Herkes baya yoruldu ondan,” diyen Zilan odadan kaçmak için ayaklandı. Sahte bir gülümseme sunarak, “Eh jinap benim cadı durmuyor, odasına çıkarayım,” diyerek odadan sıvıştı.

Yaşlı kadın tek tek hepsine baktığında aslında herkesin odasına kaçmak istediğini fark etti. Onlara bu gece izin verdi. Bu gece izin verdi, çünkü yarın çok iş vardı. “Odasına çekilmek isteyen gitsin,” dediği anda Dicle ve Bermal ayağa kalktı. Herkese iyi geceler dedikten sonra onlar da odadan kaçıp gitti.

Geriye kalanlar sessizlik içerisinde beklerken Mirhan, Ezo’nun elinden kaçıp ayağa kalktı ve odanın içinde gezmeye başladı. Babaannesinin yanına gittiğinde tespihini esir aldı. Yaşlı kadın torununu sıkıca kollarının arasına alırken omzuna öpücük kondurdu.

“Zozan kurban olsun sana,” deyince torunu gülümsedi. “Hoşuna mı gitti?”

“Kıskanıyor, ondan hoşuna gitti.”

“Sen babaanneyi mi kıskanıyorsun?”

Beritan oğlu yerine cevap verdi: “Eskiden onunla çok ilgileniyordun, jinap. Roza gelince artık bıraktın,” dedi sahte bir alınganlıkla.

Ezo ve Jiyan gülümserken yaşlı kadın açıklamayı yaptı: “Eee Mirhan’ım, Roza küçük daha, bebek. Onun daha çok ihtiyacı var. Sen kocaman adam oldun. Hem senin aklın fikrin bahçede, oğlum. Sürekli peşinden koşmam. Ben yaşıyım.” Her konuşmasına Mirhan gülerken tepki veriyordu. Babaannesini çok ayrı severdi. Sadece bir öpücüğüyle dahi kocaman gülümser kahkaha atardı.

“Bence o Roza’yı alamadığı için kıskanıyor,” diyerek yeğenine imayla baktı Jiyan.

Görümcesine katılan Ezo, “Bence de, Roza babaannesinin yanındayken gelmeye çekiniyor,” diyerek güldü.

“Yok yok, korkuyor,” diye doğrusunu annesi söylemişti.

Yaşlı kadın torunuyla biraz daha uğraştı. Gülmekten karnının ağrıyacağını düşünerek onu rahat bıraktığında Mirhan onun tespihini alarak kaçmaya çalıştı ve odada paytak adımlarıyla koşmaya başladı.

“O poposunu bir gün ısıracam,” dedi Ezo aşkla onu izlerken. Annesi sadece tebessüm etti.

“Ezo, Beritan,” dedi yaşlı kadın dikkatlerini çekerek. “Bu evin büyük gelinleri sizlersiniz. Yarın eltilerinize size karşı bir saygısızlık yaptı mı haberim olsun,” derken derin bir nefes aldı. “Ha yapmazlar,

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ben onları da biliyorum. Ama insanız şaşarız, arada her şey olabilir. Bu sizin için de geçerli. Ne olursa olsun artık bir ailesiniz. Bir sorununuz varsa halletmeden odanıza çekilmeyin.”

Beritan ile Ezo göz göze geldi. İkisi de ne diyeceğini bilmiyordu. Jiyan ise uzaktan onları izledi. Sessizce bekledi. Hiçbiri konuşmadı. Eltileri dün ve bugün haddinden fazla ayıp etmişlerdi.

“Özellikle siz ikiniz sorunları çözmeye çalışın. Dicle yenidir, bir hata yaptı mı hemen kızmayın. Yavaş yavaş öğrenir o da. Bermal hamile, elinizden geldiğince ona yardımcı olun. Zilan’ın çocuğu küçük, ona gereken desteği verin. Bunları yaptığımızı da biliyorum. Ama yarın biriniz çok çalışıyor diye sakın bundan şikâyetçi olmayın yahut gocunmayın. Sen bugün onun yerine çalışırsın, yarın o da senin yerine,” dedi, avuç içlerini birbirine bastırdı. “Demek istediğim desteğiniz hep olsun. Ağzınızdan hep güzel şeyler çıksın. Birbirinizi sevin, sayın.”

Üçünün de dikkatli bir şekilde onu dinlediğini gördüğünde devam etti: “Ölümlü dünya, bir ayağım çukurda...”

“Daye...” diye isyanla çıkıştı Jiyan. Annesini de kaybedemezdi.

“Öyle, keçamin... Hepimiz bu dünyanın misafiriyiz. Elbet bir gün gideceğiz. Ne zaman gideceğimizi bilmiyoruz. Bu bir dakika sonra da olur, bir yıl sonra da olur, belli değil. O yüzden kalp kırmayın. Kalp kırarsanız da onarın. Birbirinizi üzmeyin.”

Bu dünya kalp kırmak için yaratılmamıştı. Yaradan kalpleri kırmayın emrini vermişti. Zaman çabuk geçiyordu, vakit dardı. Bugün olan yarın olmuyordu. Bu hayatta kalp kırıklığıyla ebediyete uğurladığın insanın pişmanlığından daha keskin bir azap yoktu.

“Biz... En azından ben kalp kırmadım, yapmadım.” Beritan’ın hiçbir şeyden haberi yokken olmuştu. Başlatan Bermal idi. Lakin bunu kaynanasına nasıl anlatırdı...

“Ben de çok hata yaptım... Yapmadım değil ama farkındayım. O yüzden sorunlarınız varsa halletmeye çalışın, yarına bırakmayın.” Yarına bırakırlarsa her şey geç olabilirdi. Tıpkı oğlu gibi, ansızın giden kocası gibi... Eğer o zaman kocasının karşısına çıkıp ben o kızı istemiyorum, ne yaparsan yap benim oğlum o kızı getirmeyecek, deseydi belki de bugün bunların hiçbiri olmazdı. Oğlu mutsuz bir şekilde evde geziyor olmazdı. Yahut yaşayan bir ölü gibi...

Çaresizce, “Halledeceğiz,” diyen Ezo nasıl halledeceklerini bilmiyordu. Bermal’in, Beritan’a söyledikleri hoş değildi. Gelip özür dilemeden kendisi dahi Beritan’ın, Bermal ile konuşmasını beklemezdi.

“Halledersiniz elbette,” dedi kadın ayağa kalkmaya çalışarak. Onlara gereken şeyleri söylediğini düşünüyordu. Gerisi iki kadına kalmıştı.

Kaynanasının kalkmasıyla iki gelini ve kızı da ayaklandı. Oturmalarını söyleyerek odadan çıkarken kapıda durdu ve kızına gülümseyerek baktı. “Ölüm yaratılmışın Yaradan’a kavuşmasıdır, demiş Mevlana, keçamin. Hepimizin bir günü var,” dedikten sonra odadan çıkıp gitti.

Üçü ayakta beklerken Ezo da gitmek istediğini fark etti. Burada kalıp yeni bir konuşma da kendisi yapmak istemiyordu. Onun için Beritan ile aralarında bir sorun yoktu. Dün sadece anlık bir gerilme yaşanmıştı. İkisi de kendince haklıydı. Canı sadece Bermal’in ve Dicle’nin söylediklerine sıkılıyordu. Üzgün bir şekilde iki kadına iyi geceler dileyip Mirhan’ı öptükten sonra odadan çıktı. Beritan ve Jiyan odada kalırken genç kız annesinin söylediklerini yerine getirdi.

“İmm,” diye mırıldanan Jiyan ensesini kaşıdı. “Beritan, biliyosun hiçbir zaman size görümcelik yapmadım. Yani sizinle arkadaş gibi olmak daha doğrusu kız kardeşiniz gibi davranmak daha iyi geldi bana. Sizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuz,” dedi tebesüm ederek. “O gün söylediklerim yani kötü anlamda değildi gerçekten. Hem Dicle’nin anlattıkları yani Bermal’in söyledikleri hem Ezo’nun yanında sanki sen üstünlük taşıyormuşsun gibi konuşması aşırı canımı sıktı. Bir de Ezo’nun yanında seninle öyle konuşması da...”

Beritan anlayışla sözünü kesti: “Ben seni biliyorum Jiyan, Ezo’yu da. Dicle’nin ne yapmak istediğini de. Aramızda sorun yok. Ben sadece biraz Bermal’e kırlıldım. Attığı iftiraydı. Oğlumu hiçbirinizden...”

Sözünü tamamlamasına izin vermedi Jiyan. “Sen hiçbir zaman onu yapmazsın. Eminim Bermal değişik duygular içerisinde olduğu için ne dediğini bilmiyor.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan öyle olmadığını bildiği halde kısa kesti: “Eminim öyledir.”

“Aramızda sorun yok o zaman.”

“Hayır, yok,” diyen Beritan oğlunu kucığına aldı. Yukarıya çıkmak istiyordu. Belki önce çalışma odasına Şerwan’ın yanına gidecekti. Gerçi kocası yanına gelecekti akşam ama oğlu uyuyacaktı. Onun için babasını görecekti.

Jiyan yanına gelip sıkıca sarıldığında Beritan kıkırdadı. “Küsmedik hiç.”

“Olsun, ben kalp kırdıysam özür dilerim.”

“Hayır, hiçbir sorun yok.”

Aralarını konuşarak düzeltmişlerdi. Birbirlerini çok derin kırmamışlardı ve hatayı kendinde görüp özür dileyen Jiyan olmuştu. Bazen sorunları halletmek konuşmak kadar basitti. Nitekim biz insanoğlu konuşmayı bilmeyen, anlamaya varmayı düşünmeyen hatta kendini haklı görüp ısrarla özür isteyen bencil birer canlıydık.

İki kadın oturma odasından çıkarak merdivenlere yürüdü. Jiyan, Mirhan’ı kızdırmaya çalışıyordu. Küçük yeğenini babasıyla delirtiyordu.

“Ben Şerwan babaya gideceğim.”

“Dinleme, oğlum sen halanı, biz şimdi babaya gideceğiz.”

Merdivenleri atışarak çıkmışlardı.

“Annen senin bahanenle babanı görmeye gidiyor halacım.”

Beritan ona ters ters bakarken Jiyan daha çok güldü ve koşar adımlarla odasının kapısına vardı. “İyi geceler size.”

Beritan ona cevap vermedi. Görümcesi ise neden cevap vermediğini biliyordu. Ama son sözü Beritan patlatmaktan memnun duyuyacaktı. “Oğluşum halana iyi geceler demek yerine keyifli düşünceler de.”

Kapıyı açan Jiyan içeriye girmeden yengesine döndü. “Nedenmiş o?” dedi gülmeye devam ederken.

“E halan Kemal amcanı düşünmekten uyuyamayacak da ondan.”

Gözlerini kocaman belertti Jiyan. Ayağında duran terliği çıkarıp Beritan’a fırlattı. Beritan atik bir hareketle sıyrılmayı başarmış, avlu iki kadının sessiz kahkahasına şahit olmuştu.

Jiyan odasına gidip kapıyı kapattı. Beritan kocasının çalışma odasına doğru yürüdü. Kapının hafifçe aralık olduğunu fark ettiğinden içeriden gelen sesleri duydu:

“Sıratının neden asık olduğunu soruyorum sana.”

Aralıklı kapıdan içeriye göz gezdirdi. “Şerwan...” diye isyanla soluyan Ezo’nun kollarını kocasının beline sardığına ve devamında konuşmasına gözleriyle şahit oldu. “Bir şey yok, uğraşma.”

“Ben ne gördüğüm farkındayım.”

Beritan kocasının endişeli sesini duyduğunda yavaşça iç çekti. Onun da canı sıkındı ama gören yoktu. Buradan gitmesi gerekiyordu. Onları dinlemek çok kötüydü ama içindeki ses burada kalması gerektiğini söylüyordu.

Mirhan’a baktığında kafasını göğsüne yaslamış bekliyordu. Bir yanı korkuyordu da. Oğlu bir ses çıkarırsa Şerwan duyar, onları dinlediğini anlardı. Anlarsa da rahatsız olacak, Beritan’ı kıracaktı.

“Seni görmek için yanına geldim. Odama geçecektim ama bak pişman oldum geldiğime.”

“Ben gelecektim yanına,” diyen Şerwan’ın sesi iki kadını da şaşırttı. Bu gece Beritan’ın yanında kalması gerekiyordu. Kadının kalbi acıyla kasılırken Ezo’nun sesini duydu:

“Bu gece orada...”

“Seni görmeye gelecektim.”

Beritan bir miktar rahatladığını hissetti.

Düzeltilme yapan adamın tek derdi canının neden sıkın olduğuydu. Neden suratı asıktı? Birileri bir şey mi söylemişti? Onun canını sıkacak ya da yakacak bir şey mi söylenmişti? Öğlen oturma odasının kapısında konuştuğunda Ezo dönüp bir kere bile bakmamıştı. Şerwan hesabını soramıyordu. Çünkü Ezo’nun keyifsizliği elini kolunu bağlıyordu.

“Biri canını mı sıkı?”

“Hayır ve lütfen böyle düşünme.”

Şerwan onu hiç dinlemedi. O karısının can sıkıntısının sebebini arıyordu. Ezo kocasını görüp onunla biraz konuştuktan sonra odasına çekilme niyetindeydi. Lakin kocası onu bırakmak istemiyor, asık suratının sebebini öğrenmek istiyordu.

“Seni bu evde üzen kim, Ezo? Söyle, gerekeni yapacağım.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan duyduklarıyla kaskatı kesilirken Ezo ise kocasına çaresizce baktı. Bir karısı kollarının arasındayken diğer karısı kapı arkasındaydı. Adam birinin canına derman olurken diğerinin canını yakıyordu.

Ezo'nun canını sıkan Bermal'in söyledikleriyken Beritan bambaşka bir düşünceye kapılmıştı. Kendi tartışmalarından dolayı kadının canının sıkın olduğunu düşünüyordu. Bu durumda Şerwan ona gerekeni yapacaktı. Bu durumda Şerwan'ın, Beritan ile sıkı bir konuşmaya girmesi gerekiyordu.

Oğluna sıkıca sarılan kadın sırtını kapıya döndüğünde kocasının gelip bizzat ona gerekenleri yapmasını beklemişti. Çünkü adamın sevdiği karısının canını sıkan kuma olan karısıydı. Yine adamın kollarında şefkati bulan Ezo idi. Kapı arkasında cezayı çekecek olan ise Beritan idi. Kocasını geçmişi unutturmaya çalışırken geleceğe daha büyük yaralar açıyordu.

Ölüm vardı ve Beritan Cıbran ölümün hemen şimdi onu bulmasını istiyordu. Oğlu kollarının arasındayken kocasının acısıyla hemen şimdi bu merdivenlerin başında can vermek istedi. Çünkü hiçbir şey içinde yanan yangını söndüremezdi!

Bölüm 18

Geçmiş Geçmişindir

Kendini olduğu yere ait hissetmediğinde insan bütün umutlarını kendi eliyle yıkıyordu. Ne olduğu ülkeye, ne şehre, ne eve... Hayatında olan adama dahi kendisini ait hissetmiyordu Beritan. Israrla inşa ettikleri mutluluğunu kocasının farkında olmadan yıkmasından bıkmıştı. Aslında aptal olan kendisiydi, ona inanmak onun aptallığıydı. Evet, değer veriyordu, yanına geliyordu. Eskisi gibi kötü değillerdi, canını yakmıyordu.

Fakat Ezo'nun kılına zarar gelse evi yakacağından hiç şüphesi yoktu. Yakacağı oğlunun annesi olsa dahi bunu yapardı. Beritan'ın hep kabul etmediği buydu. Ezo'yu sevdiği kadar asla onu sevmeyecekti.

Biraz sevmesini istiyordu. Onun da canı yandığında bir şeyleri yakmasını istiyordu. Fakat Şerwan bunu yapamazdı.

Ağlamaktan heba olan oğlunu Vedat'a teslim edip mutfağa döndü. Birazdan misafirler dış kapıdan içeri cümbür cemaat gireceklerdi. Her şey hazır, sadece onları bekliyorlardı. Oğluna yaptığı muhallebiyi almaya gelmişti. Misafirler gelmeden önce oğluna yemeğini yedirmeliydi. Hem Mirhan kirlenmez hem Beritan çok uğraşmazdı. Ancak Mirhan'ın hazırlığı, kendi hazırlığı derken vakit bulamamıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Öğle vakti annesini arama fırsatı bulabilmiş, ne durumda olduklarını sormuştu. Aslında öğlen babasının evine gidebilirdi. Lakin Bermal hamileydi, Zilan'ın kızı hastaydı. Ne kadar çalışanlar varsa da evin büyük gelini olarak başlarında durmalıydı. Ezo evde kalsaydı yine gidebilirdi. Jiyan için dışarı çıkmışlardı. Koca evi de Dicle'ye teslim edip gidemezdi.

Kuzeni Asya'nın ve yengesinin alışverişe çıktığını, evlerinde büyük bir telaş olduğunu söylemişti. Beritan çekinse de Kemal'in ne durumda olduğunu sormuştu. Annesinin cevabı kadının beklediği gibiydi: Kemal Cibran mutluydu. Jiyan'ı çok istiyordu. Hayatına Jiyan'ı almak için çabalamış ve sonunda başarmıştı. Beritan'ın kuzeni adına mutlu olmaktan başka çaresi yoktu. Ki gerçekten mutlu olmuştu. Şerwan'ın karısı olduğu gün onlar bitmişti.

"Beritan sanırım geldiler."

Zilan kapıda tülbentini düzeltirken tülbentinin boncuğuna takılan altın zincirini çıkarmaya çalışıyordu. Fakat başaramayınca eltişinden yardım istedi. "Yardım etsene yoksa boncuğu kopacak."

Beritan gülmemek için kırmızı dudaklarını birbirine bastırıp kendisine doğru gelen kadının yanına vardı.

"Beritan Hanım bugün çok güzelsiniz." Beğeniyle süzdüğü kadına ilk iltifatında bulundu Zilan. Kırmızı elbisesi ve beyaz tülbenti, küçük dolgun dudaklarına sürdüğü kırmızı rujla kadın güzelliğini âdeta ilan etmişti. Yüzünün güzelliğine güzellik katan detayı fark ettiğinde gözleri kocaman açıldı. "İnanmıyorum hızmanı takmışsın!"

Utangaç gülümsemesi yüzüne peyda oldu Beritan'ın.

"Ya çok yakışmış. Of aşırı kıskandım ha," dedi Zilan imrenerek bakarken. "Ben de yapacağım. Bir daha sakın çıkarma."

Omuz silkerek cevap verdi Beritan: "Sadece bugün takmak istedim."

"Sakın çıkarma, Şerwan da görsün," diyerek göz kırptı Zilan. Şerwan'ın hızmayı sevdiğini biliyordu. Beritan'ı bu şekilde görsün istedi.

Şerwan'ı hiç görmemişti Beritan. Sabah şirkete giden kocası bir daha eve gelmemişti. Bu akşam Ezo'nun yanında kalacaktı. Yani kocası onu görse de tepkisinin ne olacağını bilmiyordu. Hızmayı görünce ne yapacaktı, nasıl bir tepki verecekti? Merakının farkın-

daydı. Lakin kocasının onu göreceğini düşünmüyordu. Malum, kız kardeşinin söz gecesinden pek keyif almıyordu. Boş vererek altın zinciri boncuğun arasından çıkarıp Zilan'ı kurtarmıştı.

"Teşekkür ederim."

Genç kadını süzerken, "Rica ederim. Ayrıca o sizin güzelliğiniz," diyerek kadında gördüğü güzelliği dile getirdi Beritan. Koyu ve çarpıcı mavi elbisesini epey beğenmişti. Vücudunu saran modeli, kıvrımlı hatlarını ortaya çıkarmıştı. Acaba bunu giymek için Nêçîrvan'ı nasıl ikna etmişti?

"Nêçîrvan'ı nasıl ikna ettin, çok merak ettim."

Zilan sinsice gülümsedi. "Eh bizim de ikna kabiliyetimiz yüksektir. Yeter ki kocayı nereden vuracağımızı bilelim."

İki kadının birbirini öve öve kocayı ikna etme yöntemlerini konuşmaları mutfaktan çıktıklarında sonlanmıştı. Karşı evden Bermal ve Dicle'nin gelişini oğlunu doyurmak için oturma odasına döndüğünden görmemişti Beritan. Elinde muhallebiyle odaya gireceği esnada dış kapının açılan sesini duydu ve vücudunu kapıya çevirdi. Amcasını ve hemen yanında yengesini gördü.

Bir anlığına bambaşka bir hayale kapıldı. Şu an kendi evinde, kendi bahçesindeydi. Bugün onun sözü olacaktı. Bugün amcası onun için eve gelecek, onu isteyecekti. İçeriye elinde tepsiyle giren Asya'yı ve arkasından çalışanların getirilen hediyeleri taşıdığını gördü.

Bir an her şeyin farklı olduğunu düşündü. Tek bir adama ait olmanın hissini yaşamaya çalıştı. Parmağına birazdan yüzük takılacak, zılgıtlar onun için çalınacaktı.

Beritan'ın parmağına yüzük takıldığında kimse zılgıt çalmamıştı. Mehdi Cibran'ın evi cenaze evinden farksızdı. Beritan'ın nişanı olmamıştı, kınası olmamıştı. Gelinliği sadece her genç kızın hayali olduğu için giydirilmişti. Kınası evlendikten sonra yakılmıştı. Kınasını kocasının evinde günler sonra yapmıştı. Eltisi ve görümceleri olmasa onu da tatmayacaktı.

Aslında Beritan hiçbir şey tatmamıştı. İlk gecesi berbattı, ilk günü kötüydü. Aslında ilk yılı cehennem kadar kötüydü. Düşüncelerinden sıyrılan kadın ne yaparsa yapsın kendini o tabloda görmüyordu. Bu hayatı seçen oydu. Şerwan'ı seviyordu. Ama bu tabloda

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

tek kadın olmak... İşte o çok zordu. Şerwan onu isteyerek alsaydı, belki her şey bir nebze farklı olurdu. Şerwan'ın bir gram gönlü yokken Beritan ailesinin zoruyla getirilmişti. Dönüp baktığı zaman Şerwan'a da bazen hak veriyordu. Annesi babası uğruna hem kendi oğullarının hem de iki kadının hayatı zindan olmuştu.

"Beritan oğlun ağlıyor."

Dicle'nin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı Beritan. Ciğerlerine uzun uzun temiz havayı çekti. Kapıdaki hareketlilik dikkatini çekmiş, Cibran ailesinin Eroğlu konağına doluştuğunu fark etmişti. Toplanarak oğlunu almak için içeriye gireceği sırada misafirhanenin kapısının önünde kocasını kendisini izlerken buldu.

Beritan boğazına takılan düğümle yerinde kaldı. Utancından kızardı. Çünkü kocasının onu ne zamandan beri izlediğini bilmiyordu. Çünkü Şerwan'ın onun düşüncelerini okumasından korktu. Çünkü Şerwan'ın her şeyi anlamasından korktu.

Kafasını eğip içeriye oğlunu almaya gitti. Vedat ne zaman oğlunu oturma odasına bırakmıştı? Elinde duran kâseyi masanın üzerine bıraktı. "Anne... anne..." diye ağlayan oğlunu kollarından yakalayıp kucağına aldığı anda hemen gözyaşlarını sildi.

"Hişt tamam geldim geldim."

Mirhan durmayınca içeride bekleyemedi. Kapı eşiğinde misafirlerin Zozan Hanımın davetiyle oturma odasına yönlendirildiğini ve kendilerine doğru gelişini kademe kademe büyüyen gülüşüyle izledi. Daha fazla yerinde bekleyemeden yengesinin yanına vardı. Eğilip elini öptü.

"Beritan, güzel kızım benim..."

Yengesi kendisine ve Mirhan'a sıkı sıkı sarılmış, oğlunu kucağına alarak içeri girmişti. Arkasında kalan bütün ailesini sevecenliğiyle karşılayıp sarılmıştı Beritan. Bugün gelişleri farklıydı ama onları görmek iyi gelecekti.

Oda kalabalık ve doluydu. Ezo, Jiyan ve Elizan hâlâ yukarıdaydı. Daha inememişlerdi. Beritan görümcesine bakmaya hiç çıkmadığını fark etti. Gerçi zamanı olmamıştı.

Dicle kahve için mutfığa giderken Beritan yanına oturan Bermal'e bir kere olsun bakmadı. Eroğlu ailesinde ilk defa kız için söz kesilecekti. Bugün gelin alınmayacak, gelini seven adama verecek-

lerdi.

Normalde bu akşam sadece isteme olacaktı. Lakin önden konuşup Şerwan'a kabul ettirdikleri için bu akşam direkt söz kesilecekti. Kemal-Jiyan evliliği resmen bir yüzükle kesinleşecekti.

Hazırlanan kahveler servis edilmişti. Zozan Hanımın keyfi pek yoktu. Ne kadar mutlu olmaya çalışsa da başaramıyordu. Kızı gidecek, Jiyan'ı artık yanında olmayacaktı.

"Keyiflen, Zozan. Bizden yana hiç korkun, şüphen olmasın," diyen kadın Zozan Hanımın elini sıkıca tutup destek olmaya çalıştı. Kız vermek zordu. Neler hissettiğini, neler düşündüğünü hatta nele-ri yaşayacağını biliyordu.

Zozan Hanım acıyla karışık gülümsedi. "Safiye sen de Ezgi söylendiğinde çok ağlamıştın," diyerek hatırlatmada bulundu. Bugün Jiyan'ı verecekti ama kocası olmadan verecekti. Babası kızının gelin olduğunu görmeyecekti. Jiyan'ı alnından öpüp uğurlamayacaktı. Oğulları damat olurken yaşadığı sevinç kızı gelin olurken hüznle karışık yaşamayacaktı. 'Kızım gidiyor, Zozan, sığamıyorum bu eve,' diyemeyecekti. Bugün kızının hem anne hem babası olarak iki ayrı hüznü yaşıyordu Zozan Eroğlu. Yüreğini salan korkuları def edemiyordu.

Anlayışla gülümsedi Safiye Hanım. "Gelin almak kolaydır. Zor olan kız vermek."

"Doğrudur," diye onayladı Delal Sultan. Zozan kızını ilk defa gelin ediyordu. İlk kızın acısının hep ağır olduğu söylenirdi. Kendisi bir evlat sahibi olamadan kocasını toprağa vermişti. Lakin Şerwan'dan Şilan'a kadar hepsini kendi öz çocukları gibi büyüt-müştü. Delal Sultanın bir yanı kendi kızı gibi benimsediği Jiyan'ı evlendirecekleri için buruktu.

Kadınların hüznünün aksine Asya heyecanlıydı. Mirhan ile heyecanını atıyor, Beritan ile sohbet ediyordu. Kuzenini en son Botan'ın düğününde görmüştü. Asya'nın nazarında bugün güzellik tacını almaya hak kazanmıştı. Tabii daha gelin hanım ve Ezo vardı.

"Gelin hanım nerede?"

Sesindeki neşe duyulmaya, yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi. "Yukarıda sanırım daha bitmedi hazırlığı." Kuzenini yanıtladı Beritan.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Aman aman çok süslenmesin, Kemal ağabeyim sonra kızar,” diyerek içtenlikle güldü. Kemal Cıbran’ın kıskançlığının üstünü korumacı tavırlarıyla sakladığını onu tanıyan herkes iyi bilirdi. Beritan’ın nefesi kesildi duyduklarıyla.

Dicle araya girdi. “A damat bey neden kızacakmış?”

“Makyajı hiç sevmez ağabeyim. Doğal kızları her zaman daha güzel bulmuştur.”

“Hmm bizim kız her haliyle güzel. Valla Kemal yaşadı,” diyerek görümcesinin arkasını savunurken sessizce güldü Dicle.

Bermal sessizce onları dinlerken gözü arada bir Beritan’a takılıyordu. O gün yaptıklarından utanıyordu. Eltisine karşı durmuş, sesini yükseltmişti. Çocuk meselesini bir kenara bırakıp eltisiyle konuşmaya karar verdi. Beritan kendi oğlunu üstün görüyorsa da sesini çıkarmak istemedi. Onun için üstünlük önemli değildi. Bir insanın kalbini kırmak Bermal’e göre değildi. Vicdanı rahat değildi. Dicle’nin söylediklerini unutup Beritan’la da konuşacak, buzları eritecekti. Tabii önce bu söz meselesinin bitmesi gerekti.

Dicle iki eltisine bakarken Beritan’ın kuzeninin kolları arasında olan oğluna baktığını, Bermal’in de onu izlediğini gördü. Aklından geçenleri yapmaması için genç kadın bir şeyler düşünmeye başladı. Bermal ve Beritan barışmayacaktı. Beyaz bayrakların çekilmesi ufukta görünmemeliydi.

İçeriye zılgıtlar eşliğinde önce Ezo ve Zilan girdi. Onların gelmesiyle gelinler ayağa kalkarken Zozan Hanım ve Delal Sultan ağlamaya başladı. Safiye Hanım ise gelinini beğeniyle süzüyordu.

Jiyan kafası eğik, utançla içeriye girdi. Oturmada önce gelen misafirleri karşılamıştı. Öncelikle kaynanasının elini öpmüş ardından yeni gördüğü Kemal’in halası ve teyzeleriyle ayaküstü tanışmıştı. Utançtan yüzü kızarıırken Asya neşeyle zılgıt çalmaya devam ediyordu. Beritan sesleri dinledikçe, imrenerek bir köşede boynu bükük, görümcesini izliyordu. Onun sözü böyle değildi işte. Onu istemeye geldiklerinde bunlar olmamıştı.

Baştan aşağıya genç kızı izledi. Toz mavinin hâkim olduğu, uzun, belinden itibaren hafif kabarık elbise omuzlardan tüllü ve küçük çiçek detaylarıyla süslenmişti. Makyajı elbiseye uygun hafif, saçları da dağınık buklelerle gevşek bir şekilde ensesinde top-

lanmıştı. Karşısında çok güzel bir kadın duruyordu. Tam Kemal'e yakışırdı. Yan yana geldiklerinde Kemal'in de Jiyan'ın güzelliğini taşıyacağı gerçeğinden kaçamadı Beritan.

Gözleri görümcesinden kayıp Ezo'ya uzandı. Beyaz elbise tercih etmişti. Tercih ettiği elbisenin içinde kuğu kadar zarif ve güzel görünüyordu. Makyajı ve güler yüzüyle Ezo herkesi kendisine âşık edecek kadar dikkat çekici ve alımlı duruyordu. Kocasının âşık olduğu karısını gördükten sonra onu göreceğinden şüphe duydu. Ezo çok güzel olmuştu. Jiyan'dan daha güzel bulmuştu onu.

Ezo'nun düşüncesi de çok farklı değildi. Beritan'ın güzelliği dudak uçuklatmıştı. Ayrıca taktığı hızmaları o kadar çok yakışmıştı ki. Şerwan'ın hızmaları kadınlara olan zaafı aklına gelince içinde bir yerlerde bir şeyler kıpırdandı. Şerwan zaten beğendiği, duygular beslediği kadını böyle görürse, hayran kalacağından emin oldu Ezo. Dişlerini sıkarak önüne dönüp Jiyan'la ilgilenmeye başladı. Daha yüzük takılmadan ağladığını gördü ve eğilerek görümcesine sahte bir sesle kızdı: "Daha bismillah, yeni oturdun. Contayı ne çabuk açtın, Jiyan?"

"Elimde değil..."

"Ağla tabii ama şimdi değil. Misafirler gittikten sonra ağla."

Jiyan elinde olmadan gülümsedi. Yeni görümcesi Asya divana oturarak tam da yanında yerini aldı. Sessizce sohbet etmeye başlamışlardı. Beritan ve Bermal yerlerinde kalırken herkes Jiyan'ın etrafında toplanmış yeni gelini konuşturuyorlardı. Kemal Cıbran evleneceği için ailesi çok mutluydu.

Beritan annesiyle Zozan Hanımın arada dip dibe konuşup tekrar misafirlere dönüp sohbetlerine katılışını merakla izledi. Acaba ne konuşuyorlardı? Sohbet hayli keyifli geçmiş, Beritan tatlıların gelmemesine içten içe kızmıştı. Mutfağı kontrol etmek için ayaklanarak oğluyla beraber odadan tebessüm ederek çıktı.

Mutfağa doğru yürüyen kadın ellerinde tepsilerle sırayla dizilere karşıdan gelen kadınları görünce yatıştı. Erkek misafirlerden sonra sıra anca kadınlara gelmiş olmalıydı. Hissettiği susuzluğu gidermek için mutfağa girdi. Bir bardak su doldurup önce oğluna içirdi. Mirhan suyu kana kana içerken etrafını izledi.

Baklava tepsileri, şeker kutuları, kola, özel olarak hazırlanan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

gelin tepsisi. Dahası duvarın kenarına özenle istiflenmişti. Bunlar görünceninindi. Kemal tarafından Jiyan'a gönderilmişti. Kuzeninin neler düşündüğünü, nasıl hissettiğini merak etti.

Mutlu olduğuna şüphe yoktu. Lakin neler hissediyordu? Neler düşünüyordu? Beritan gibi kendini kıyaslıyor muydu? Bir zamanlar evlilik hayali kurarken bunların Beritan'a gidişini düşünmüş müydü? Kadın düşüncelerini hızla sildi. Bunları düşünmemeliydi, oğlu kucağındayken bunları düşünmek hoş değildi.

Bir bardak suyu kendine doldurup oğlu gibi kana kana içti. "İçeriye girelim mi?" diye sordu Mirhan'a. Oğlu boynundaki altınları çekiştirip duruyordu.

Mutfaktan çıkarken bahçede bir kenarda sigara içen kardeşi Baran'ı yanında Serhad ve diğer kuzenleriyle gördü. Baran onu görünce sigarasını söndürerek hemen yanına geldi. İçeriye girdiği için onu görmemişti Beritan. Kardeşine sıkıca sarılıp kokusunu içine çekti.

"Neden yanıma gelmedin?"

"İçerisi kalabalıktı..." Ensesini kaşdı Baran. Yeğenini ablasının kolları arasından aldı. Mirhan ciyaklayarak dayısının boynuna atladı. Baran'a düşkünlüğü hoşuna gidiyordu. "Doğru." Kardeşini onayladı. Mirhan'ın yüzünü tırmalayıp Baran kaçtıkça gülmesini şefkatle izledi.

"Gelin hanım nasıl?" diye sordu Baran. Mirhan'a kızıp geriye doğru vücudunu esnetiyordu. Yaramaz yeğeni yine yüzüne ulaşmayı başarıyordu.

"İyi, ağlıyordu."

"Kemal ağabey çok heyecanlıydı. Arkadaşlarının hepsi yanına geldi."

Ablasının ve Kemal'in aşkıdan habersiz kuzeninin mutluluğunu hevesle anlatıyordu Baran. Kiminle evleneceği merakını sonunda gidermişti. Jiyan ve Kemal aklının ucunda gezmezdi. Lakin ilk duyduğunda mutlu olmuştu. El kızı değildi.

İç yanaklarını ısırdı Beritan. "Mutlu değil mi?"

"Off hem de nasıl. Jiyan'ı çok istiyordu. Şerwan Ağa geçen sefer reddettiğinde çok üzülmüştü. Yüzü bir türlü gülmüyordu."

Duymaktan kaçındığı bu cümlelerdi. Beritan niye annesini arayıp sormadığını şimdi anlıyordu. Lakin Kemal için tam da iste-

diği oluyordu. Mutlu olmaya hakkı vardı. Beritan onu vurmuştu. O adamı Jiyan iyileştirecekti. "Mutlu olsunlar," diyerek temennide bulundu.

"Kemal ağabey güzel seviyor, abla. Hayatta üzmez, kırmaz. Bu evdekilerin o konuda kuşkusunu olmasın. Zaten Kemal'i biliyorlar."

"Kırmasın zaten." Kısa kısa kestiğini fark etti Beritan.

"Kırmaz kırmaz. Sevdiği kadını kıranı Kemal ağabey kırar."

Beritan acıyla tebessüm ederken sırtını kardeşine döndü. "Kırmasın... Kırmasın..." diye yutkuna yutkuna tekrar etti.

Kapı eşiğinde bekledi Beritan. Yengesinin Jiyan'a yüzüğü taktığını gördü. Kızlar yüksek sesle şarkı söylüyor, zılgıt çalıyordu. Beritan dolan gözlerine engel olamayıp alt dudağını ısırırken o da alkış tutmaya başladı. Yüreği yana yana bir zılgıt da kendisi patlattı. Hem kendisi için hem de yanan hayatı için atamadığı çığlığı zılgıtlarla patlattı. O zılgıtların ardında ne çığlıklar vardı. Bir kadının çığlığının zılgıtı olduğunu kimse bilmiyordu. Bilmeyeceklerdi de...

Jiyan kısa bir süre sonra hayatına Jiyan Cıbran olarak devam edecekti. Beritan'ın soyadını alacaktı. Evlenen kızın hayatı gibi soyadı da değişecekti. Beritan'ın hayatı değişmişti ama soyadı aynıydı...

Yüzükler takıldıktan sonra kızlar ayaklanarak oynamaya başlamışlardı. Eroğlu ve Cıbran ailesi ilk gelin alıp vermede oynamazken, bugün yorgun düşene kadar oynamışlardı. Nişan ve düğün tarihi belirlenmişti. Tarihin çok yakın olması gözden kaçmamıştı.

Kemal Cıbran'ın ailesi Eroğlu konağından mutlulukla ayrılmıştı. Tebrik için çok sayıda telefon gelmiş, mutluluklarını dile getirmişlerdi.

Beritan ve Zilan çocuklarını uyutmak için yukarı çıkarken aşağıda kalanlar Jiyan ile sohbete koyulmuştu. Çocukları uyuttuktan sonra ikisi de aynı anda odadan çıkmış yine aşağıya inmişlerdi. Geriye kalan misafirler de gitmişti. Çalışanlar etrafı toparlayıp temizlemiş, Jiyan'ın hediyelerini de yukarıya çıkarmışlardı.

Zozan Hanım ve Delal Sultan ise erkeklerin odasına girerek oğullarıyla konuşuyorlardı. Nişan ve düğün tarihi için hazırlık ve olacaklar içindi.

"Bizim görümce de pek keyifli," diyen Zilan kendi mutluluğu-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

nu anımsamıştı. Neçirvan'ın isteyeceğini kendisi zaten biliyordu. Neçirvan'ın yaklaşımı ve bakışları ona hep evlenecekleri hissini vermişti.

"Mutlu olurlar inşallah." En içten şekilde diledi Beritan.

"İnşallah," diyerek eltisine baktı Zilan. "Sen ne hissetmiştin biz yüzük takmaya geldiğimizde?" Bunu hiç konuşmadıklarını fark etti. Kuma bir kadına sormak gelecek cevaba hazırlı olmak demekti.

Hiç düşünmeden cevap verdi Beritan: "Ölüme yürüdüğümü."

"Yok artık."

"Gerçekten." Oturma odasına girmeden Zilan'a tekrar cevap verdi: "Öyle de oldu." Tam da öyle olmuştu. Ölüme yürümüş, dünya devrinde cehennemi tatmıştı. Her geçen gün bağı yamıyordu. Her geçen gün acısı katlanıyordu. Her geçen gün acısıyla baş başa kalıyordu.

İçeriye girdiklerinde Jiyan ayaklanıyordu.

"Nereye?"

Zilan'ın sorusuna yorgunluktan kapanan gözleriyle cevap verdi Jiyan: "Ya elbise çok sıktı. Ayrıca şu makyajı silmem gerek."

"Kolay gelsin," diyerek tebessüm etti Beritan. Fotoğrafını bol bol çekmişlerdi. Belki Kemal şimdi o fotoğraflara bakıp gülüyordu. Annesi düşüncelerini paylaşıyordu. Ev onun eğlencesiyle ayaklanıyordu.

Jiyan, Elizan ve Şilan odadan çıktı. Geriye kalanlar ise akşamın dedikodusunu yapmaya başlamıştı.

"İçim burkuldu bir an," derken Ezo'nun gözleri kapıya odaklanmıştı. "Jiyan gidecek, bu ev çok sıkıcı olur." Sesi de bakışları kadar donuktu Ezo'nun. Jiyan'ın, Kemal ile evlenmek istediğini biliyordu. Severek evlenecekti. Beritan faktörünü düşünmeden baktığı zaman görümcesinin bu evde artık olmayacağı gerçeği ağır geliyordu.

"Görümceden çok kız kardeş gibi. Nasıl olacak ben de bilmiyorum." Dicle de onayı verdi.

Beritan da üzüldü. Her şey bir yana, Jiyan gerçekten gidecekti. Onu her sabah görmeyecek, konuşmayacaktı. Oğluna bakarken isyanlarını duymayacaktı. Ne kadar halası da olsa Mirhan yemeğini yemediği zaman hep isyan edip kaçıyordu. En kötüsü başı sıkışınca Jiyan'a koşamayacaktı. Bir derdi varsa hemen anlatamayacaktı.

Acıyla nefesini verdi. Fakat mutlu olmasını istedi. Çünkü o da Kemal de mutlu olmayı çok hak ediyordu. Jiyan'ın güzel kalbi Kemal'i iyileştirecekti. Kadının bildiği ve inandığı tek şey buydu. "Mutlu olsun da biz yine alışırız."

"Aynen valla mutlu olsun kız. Geçisi boş."

Biraz daha sohbet ettiklerinde Beritan kahve içeceğini söyleyerek ayağa kalkmıştı. Eltilerine de sormuş ama onlar içmeyeceğini, odalarına çekileceklerini söylemişlerdi. Mutfağa girdiği gibi kendisine kahve hazırlayıp pişmesi için ocağa bıraktı. Kemal'in tatlısından hiç yemediğini fark etti. Belli belirsiz gülümsedi. Kendi tatlısını yememişti ama Kemal'in tatlısını yiyecekti. Bir tabağa iki dilim baklava koydu. Tabağı ve kahvesini alarak mutfaktan çıktı. Misafirhanenin yanında küçük bir oda vardı. Pek kullandıkları bir oda değildi. Oraya kimse gelmez, kimse de görmezdi. Bahçenin sessiz olması onu mutlu etti. En azından biraz dinlenecekti. Odaya girip kapıyı kapattığında kahvesini ve tatlı tabağını bakır masaya bıraktı.

Ayaklarını koltuğun üzerine koyup uzatırken parmağı düşünce-
li bir şekilde burnunda duran top hızmanın üzerinde geziniyordu. Aslında Kemal'e karşı şu an bir hissi yoktu. Şerwan'ı ölümüne seviyordu. Bütün canı Şerwan'ın idi. Fakat ister istemez bir zamanlar evleneceği adamın karısını düşünürkenki mükemmel hayatını da göz önüne alınca istemsizce o olsaydı nasıl olurdu düşüncesine kapılıyordu ve bu kesinlikle Beritan'ın elinde değildi.

Kendisini bir kenara bıraktı. Asıl kocası ne durumdaydı? Neler hissediyordu? Ya da annesiyle konuşurken neler yapıyordu? Bunları bilmek istiyordu ama ne yazık ki bilemeyecekti. Kocasının yanına gitmeye fırsatı yoktu. Mirhan'ı da bahane edip yanına gidemezdi çünkü oğlu uyuyordu. Sadece misafirler geldiğinde görmüştü. Göz göze gelmişlerdi. Birkaç saniye sürmüş ardından içeriye girmişti.

O kadar çok düşünüp kendine eziyet ediyordu ki Beritan artık bunlara dur demek istiyordu. Düşünce yetisini kaybetmek istiyordu. Ne kuzeni ne görümcəsi ne kocası ne evi ne üzerine kuma geldiği kadını hiçbirini düşünmek istemedi. Sadece kendi önüne bakıp biraz mutlu ve huzurlu olmak istedi.

"Neden buradasın?"

Beritan duyduğu sesle elindeki kahvenin farkına varmadan öne

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

doğru atılmış birkaç damlayı üzerine sıçratmıştı. Ayaklarını uzattığı yerden indirdi. Kapı önünde Şerwan'ı tek başına eşikte gördü. Kocasını yine ölüm sessizliğiyle içeri girmeyi başarmış, onu izliyordu. Arkasına baktığında kimseyi görmedi. Lambayı dahi yakmamıştı. Bu adam onu nasıl görmüştü?

“Sen ne ara geldin? Ödümü kopardın.”

“Birkaç dakikadır seni izliyorum. Dünyayla bağlantını kesmişsin, kıyamet kopsa duymayacaksın.”

Sesinde bir ton aradı Beritan ama bulamadı. Kocasını çok duygusuz bir sesle onunla konuşuyordu. “Baya yorulduk, dinlenmek için buraya kaçtım. Yukarı çıkıp, üzerimi değiştiremiyorum. Mirhan bugün baya huysuz, en ufak seste uyanıyor.”

Kafasını sallayan adam karısının yanına geçip oturduğunda ona dönmeden karşı duvara boş boş baktı. “Ayaklarını tekrar uzat, rahatına bak.” Rahatını bozmasını istemedi. Gelen gidenlerle onlar daha çok yoruluyordu.

“Yok, teşekkür ederim böyle iyi,” dedi kadın, yan yana oturdukları için omuzları hafifçe birbirine çarpıyordu. Beritan şimdi de onu kendisi kadar düşünceli görünce çekinerek sordu: “Neler hissediyorsun?”

Şerwan konuşmadan önce hafifçe eğilip karısının fincanını aldı. “Şekerli mi?”

“Az şekerli,” diyen kadın, adamın şekerli sevmediğini biliyordu. Doğrulmadan önce kocasına sordu: “Sana da bir tane yapayım mı?”

“Gerek yok, bu ikimize de yeter. Çok içme, sonra uykun kaçmasın.”

Beritan cevap vermedi. Bundan keyif almıştı. Bir kahveyi ikisi paylaşacaktı. Bu onun için güzel bir histi.

“Dostumun kız kardeşimle evlenmesi ne bileyim tuhaf oldu biraz.” O adam sana âşık. Sen o adamı seviyordun. Ben bunları unutamam, diyemedi. İstedığın kadar bana âşık ol, beni sev, senin sevginden zerre şüphem yok, demedi. Çaresizce beni sev, diyen bir kadının sevgisinden nasıl şüphe edebilirdi ki?

Lakin eskiler, eksi duygular peşini bırakmıyordu. Yine bir yerlerde ikisine ait bir şeyler vardı. Ve Şerwan bunu çok iyi biliyordu.

Kemal'in o kadına karşı hislerinin ne kadar büyük olduğunu biliyordu.

"Tuhaf," dedi Beritan. Düşünceli bir şekilde ayağını hafifçe salladı.

"Yani eskisi gibi çapkınlık yapamayacağız. Kız kardeşim onun karısı olacak artık. Bunu kabul edemem." İçi yana yana espri yapıp karısıyla konuşmaya çalıştı. Onun da neler hissettiğini biliyordu.

Beritan kocasına ters ters baktı. Şerwan bakışlarını görünce tebessüm edip alt dudağını yaladı. "Bir de çok büyük bir marifetmiş gibi bu üzüntünü benimle mi paylaşıyorsun?"

"Yani," diyerek karısını kızdırmak için pisliğine devam etti adam. "Sonuçta bir yere giderken güzel bir kadın görsek, ben bak-sam dahi Kemal'in bakmasına izin vermem."

"Ha sen bakacaksın ama Kemal bakmayacak öyle mi?" diye sordu Beritan. Şerwan'ın güzel bir kadın görünce dönüp bakmadığına dünya kefil olsa Beritan iğne ucu kadar inanmazdı.

"Bakmayayım mı?"

"Yok, ağam bakın. Hatta yanına gidin, konuşun, telefon numarasını alın." Sırasıyla listeyi açıklıyor, açıkladıkça sesi sertleşiyordu kadının. "Belki gece de bir şeyler yaparsınız."

Listeyi açıklamasına şaşırsa da son cümleye epey şaşırmıştı Şerwan. "Onay verir misin?"

Beritan cevap olarak omzuyla omzuna vurduğunda Şerwan gülümsedi ve başını olumsuz yönde salladı. "Buna inanmadığını söyle."

"Neden, yapabilirsiniz."

Şerwan karısına bakarken bir an aptal olduğunu düşündü. Bu güzelliği bırakıp hangi kadına bakabilirdi? Ezo'dan bahsetmek bile istemiyordu. Karısına olan aşkını zaten sürekli haykırıyordu. Ezo'nun üzerine asla gül koklamazdı. Kuma karısından önce. Onu bile zorla kabul etmişti. Tabii şimdilerde her şey daha farklıydı.

Burnunda duran hızmasını yine gördüğünde güzelliği karşısında iç çekti Şerwan. Aklına takılan soruları karısına sormak istedi. Onun düşünceleri gerçekten adam için çok önemliydi. Çünkü bu konuda Beritan ne dese ona inanacaktı.

"Sence Jiyan mutlu olacak mı?"

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan sesindeki çaresizliği iyi algılamıştı. “Bana mı soruyorsun?”

“Bizden başka kim var burada?”

Acıyla tebessüm etti. Şerwan’ın gerçekleri aradığını, gerçek bir şeylere ihtiyacı olduğunu fark etti. Kafasını kocasının omzuna yasladı. “Sana hayatım üzerine yemin edebilirim ki Kemal kardeşini hiç üzmeyecek.”

“Onu seviyor mu, Beritan?”

“Sevmezse bu kadar uğraşmazdı.”

“Doğru, öyle oldu biraz...” dedi sıkıntıyla adam. “Ben yarın kız kardeşimin pişman olmasını istemiyorum. Bugün beni babası olarak görüyor. Bugün bir nevi benim kararımla o eve gelin gitti. Benim yüzümden mutsuz olmasını istemiyorum. Mutlu olmasını, hayatının güzel geçmesini istiyorum. Acı çekmesini istemiyorum. Onun canı yanarsa benim de canım yanar. Onun canını yakanın canını yakarım, Beritan...”

Kadının kalbi o kadar çok acıdı ki bir an nefes almayı unuttu. Şerwan onun canını çok yakmıştı. Hem de defalarca, hiç bıkmadan, usanmadan onu hunharca öldürmüştü. Beritan’ın canı yanarken kocası hiç kendine dur demiş miydi? Karısının canını yaktı diye hiç kendi canını da yakmış mıydı? Bunları Şerwan yapmış mıydı? Acıyla bir kez daha gülümsedi. “Kemal yakmaz... Şerwan...”

“Biliyorum ama insan yine de korkuyor. Ya canı yanarsa ve Jıyan bana söylemezse? Ya o evde mutsuzsa ve bana söylemezse?” İhtimaller Şerwan’ı delirtiyordu. Beritan’ı bilmese bugün endişeleri bu denli keskin olmazdı.

Beritan şimdi hüngür hüngür ağlayacak, biriktirdiği ne kadar acı varsa çığlık çığlığa bağıracaktı. O da konuşmamıştı. Kardeşine söylemek dışında... Onda da zaten her şey başına patlamıştı.

“Şerwan.”

“Efendim?”

“Hayatın bir diğer kötü yanı ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Geçmişin bir silgisi yok.”

“Yok tabii.”

“Benim canım yanarken ben aileme söyleyemedim. Hiç kimse

söylemiyor. Çoğu geçer diyor, toparlanırsız olabilir diyor, evlilikte olabilir böyle şeyler diyor. Öyle olmaması gerektiği halde. Ama," derken kocasının ellerini güven verircesine tutup sıktı. "İçin rahat olsun, Kemal gerçekten yapmaz bunu. Sen dostunu kendinden daha iyi tanıyorsun."

Adam özür dilercesine dudaklarını şakağına bastırıp öptü. Burununu saçlarının arasına daldırıp kokusunu içine çekti. "Senin geçmişini asla silemem, buna gücüm yetmez," dedi pişmanlıkla. Şerwan karısına çektiydikleri konusunda çok pişmandı. O güne geri dönse bunların hiçbirini yapmazdı.

Kadın bir kez daha geçiştirdi. Geçiştiirmemesi gerektirdiği halde bir kez daha kocasını sevdiği için unuttu. Canı yanıyor muydu? Elbette kızgın bir ateşte diri diri yanmak gibiydi. Fakat umursamamak mutlu olmasına yarayacaksa bunu da yapacaktı. Gözü tabaktaki iki dilim baklavaya kaydı. Kaderin cilvesi onların evliliğine yaptırmadığı her şeyi sevdiklerine yaptırıyordu. Bu tabağı kendi ve kocası için farkında olmaksızın hazırlamıştı. Şerwan dostu için, Beritan görümcesi için yiyecekti.

Kocasından birazcık uzaklaşıp tabağa eğildi ve aldı. "Jıyan ile konuştun mu?"

"Hayır, yeni konuşacağım."

"Bu akşam konuşma. Yeterince ağladı, yarın konuşursun." Belki de şimdi uyuyordu. Odasına çıkarken ayakta uyukluyor gibiydi. Yahut yorgunluktan Beritan'a öyle gelmişti.

"Olur."

Beritan tebessüm edip bir dilim baklavayı iki parmağının arasına aldı. Kalan diğer dilimi kocasına uzattı. "Kardeşinin tatlısını ye."

Tathya düşmanca baktı Şerwan. "Ben tatlı sevmem."

Omuz silktili. "Ben de pek sevmem ama onlar için yiyelim. Geçmiş geçmişte kalsın. Onlara da bu tatlının şerbeti kadar tatlı ve güzel bir hayat dileyelim."

Şerwan gülümsedi. İstemeye istemeye baklava dilimini o da iki parmağının arasına alıp karısıyla beraber aynı anda ısırıp yemeye başladı. Beritan bu tatlıyla geçmişini yuttu. Şerwan ise dostunun karısına olan aşkını bu geceden sonra bu tatlıyla aklından çıkardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kemal artık kız kardeşinin kocası olacaktı. Eskiye düşünmek hiç sağlıklı değildi.

Tatlılarını yedikten sonra kalan kahveyi de beraber içip bitiren ikili acı dolu konuşmalarını bir kenara bıraktı. Şerwan karısıyla konuşmanın çok iyi geldiğini düşündü. Buraya gelmeden önce büyük sıkıntı içerisindeydi ama şimdi hafiflediğini hissetti.

“Bu tatlıyı seninle yemekmiş kısmet.”

Şerwan gülümserken onu izledi. Şimdi onun hakkındaki düşüncelerine gönül rahatlığıyla geçebilirdi. “Senin burnun delik miydi?”

Beritan utançla kızardı. Başını yana eğip kocasına baktı. Onun hakkındaki düşüncelerini merak ediyordu ve şimdi hepsini öğrenecekti. Bundan birkaç saat öncesine kadar yanına gitmek için bahaneler düşünürken şimdi yan yanlardı.

“Evet, buraya yani bu eve gelin gelmeden önce çıkarmıştım.”

Tek kaşını kaldırdı adam. “Neden çıkardın?”

“Sen kabul etmezsin diye. Ağa karısı olacaktık. Huysuz bir adam olacağını tahmin etmiştim.” Huysuzun ötesinde öfke babası bir adamla evliydi. Sırf huysuzluğundan çıkarır düşüncesine kadar varmıştı.

“Huysuz mu?”

“Evet, huysuz ve çekilmez bir adamsın. Aksi, her şeye bir bahane bulan...” Şerwan yine tek kaşını kaldırıp öyle mi der gibi bakınca kadın bu anın tadını çıkartarak devam etti: “Gerçekten öyle. Kabul etmeyeceğini bildiğim için çıkardım. İşte bugün de takmak istedim. Hoşuna gitti mi?”

“Elbette, ben hızlı kadınları çok beğeniyorum. Çok çekici geliyorlar bana. Tabii her kadına da yakıştırmıyorum.”

Duyamak istediklerini kocası yavaş yavaş döküyordu. Karısının gönlünü hoş ediyordu. “Yani şu an sana çekici mi geliyorum?” diye sordu gizli merakıyla. Düşüncesi bile heyecan veriyordu.

“Sen zaten çekici bir kadınsın. Ama hızman açık olmak gerekirse nefesimi kesti.” Gözlerindeki beğeni kendisini apaçık gösteriyordu.

Dilini dudağının üzerinde aheste aheste gezdirdi kadın. Bu kadar çok beğeneceğini bilmiyordu. Gerçekten bilseydi daha önce takar, kocasının onu böyle süzmesini isterdi. Şerwan tarafından be-

ğenilmek ve süzölmek ruhunu okşuyordu. Her kadın sevdiği adam tarafından beğenilmek isterdi.

“Yani diyorsun ki; Beritan nefesim ol!”

Şerwan’ın dudakları cevabıyla kademe kademe gülümserken kadın dişini dudağının üzerine bastırdı.

“Oraya daha vardı.” Cevabı Şerwan verince Beritan’ın kadını kahkahası odada yankılanırken kafası geriye düştü. Beyaz tölbenti omuzlarına düştü ve kırmızıyla bütünleşti. Boynu ortaya çıktığında Şerwan onu istekli gözlerle süzmekten an olsun kaçamadı. Bu kadın onun ayarlarıyla fena oynuyordu. Kırmızı dudakları, inci gibi bembeyaz dişleri ve altın hıızması birleşince Şerwan hızla kafasını camdan dışarıya çevirdi. Biraz daha seyretmeye devam ederse hiç iyi şeyler olmayacaktı.

Gölmesine son vererek kocasına tekrar baktığında yine göz göze geldi. Kadın daha çok kalıp sohbet etmek isterdi. Ne kadar çok kalır, konuşursa hiç doymayacağını biliyordu. Ama kocasının rotası bu gece ona çevrili değildi. Üç gün boyunca Şerwan’dan uzak duracaktı. Daha doğrusu uzak kalacaklardı. Gıtme vaktinin geldiğini anladı. Hem kocası da çok yorgundu. Onu da daha fazla burada bekletmek istemedi.

Şerwan’nın ellerinden tutarak ayağ a kalkmaya çalıştığında yüzleri oldukça yakındı. Bir nefeslik mesafe kalmıştı. Yine tebessüm eden kadın adamın düşünceli bakışlarını gördü. Kocasının boynuna dudaklarını bastırıp öptü ve geri çekildi.

Geri çekilirken Şerwan ellerinden tutup onu durdurdu. Kadını burnundan, hıızmasından öperken o da gülümsedi. Sessizce fısıldadı: “Sen benim hayatımda çok güzelsin. Bunu unutma.”

“Unutturma sen de...” diyerek ayakkabılarını giydi Beritan. Sessizce odadan çıkarken ikisinin de içi huzura ermişti. Bazı anılara çizgi çekmek insanın yükünü hafifletiyordu. Beritan o geçmişe çizgi çekmekten bir an pişman olmadı. Bilakis mutlu oldu. Bu Şerwan Eroğlu için de geçerliydi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Güne mutlu uyanmışlardı. Huzurları yerindeydi. Kadın görüncesinin istediği adamla sözlenmesine sevinirken, Şerwan aklında kalan soru işaretlerini yok ettiği için mutluydu. Şerwan'ın ferahladığını görmek de Ezo'yu mutlu etmişti.

Sabah uyandıktan sonra aşağıya inmemişlerdi. Kahvaltıyı terasta beraber yapmışlardı. Mirhan kahvaltıda yanında olduğu için de günlük dozunun bir kısmını alabilmişti Şerwan Ağa. Günün geri kalanını yine odalarında kalarak huzurun tadını doyasıya çıkararak geçirmişlerdi.

“Sana yeni bir yasak geliyor.”

Aynadan kocasına ters ters baktı Ezo. Ne yasağı koyduğunu sormasına gerek yoktu. Dün gece giydiği beyaz elbisesine iltifat ettiği kadar yasak koyacağının da sinyallerini vermişti. Bu adam bir şeyi kıskanınca yasak koymaya yelteniyordu.

“Sanırım seni yine çiftliğe kaçırmanın zamanı geldi.”

“Yine kaçıracaksın yani?”

“İnan öyle daha zevkli.” Kemerini beline taktı.

Makyaj masasına oturmuş yüzüne kremini sürüyordu Ezo. Aynadan tekrar kocasına baktı. Bakışlarında bu sefer sevimli bir ifade vardı. Ancak sözleri o kadar sevimli değildi. “Nazlanırsam ne olur?” Şerwan Ağaya zorluk çıkarmak istiyordu.

“Kucağıma alır, zorla götürürüm.”

“Zorbalık yapacaksın yani?”

“Bir ağa zorbalık yapmaz,” derken kemerini bağlayıp karısının yanına vardı. Arkasında durduğunda sandalyenin kolluklarına her iki eliyle dayandı. Sandalyeyle beraber Ezo'yu da hapsetmişti. Öne doğru kamburlaşarak boynunu kapatan saçlarını arkaya savurdu ve boynunu gün yüzüne çıkardı. “Bir ağaya da zorbalık yapacaksın denmez,” dedikten sonra Ezo'nun boynuna yumuşak, tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Gözlerinin kapanmaması için direnen kadın tebessüm etmeye çalıştı. “Beni zorla kaçırın bir ağa kesinlikle zorbadır!”

Kalın sesiyle ihtiyatla soludu kocası: “Ya aşkımdan seni kaçırıyorsa?”

“O zaman başka,” dedi ayağa kalkarken Ezo. Bedenini Şerwan'a döndürüp kalçasını makyaj masasına yasladı. “Fakat âşık bir adam

da sevdiğinin onayını almadan bunu yapmaz.”

“Bence tam olarak bunu yapar.”

“Sana kaçmam için zorlamıyorsun değil mi? Yoksa ben mi yanlış anladım?” Şerwan’ın gür kahkahası odada yankılanırken doğruldu. Kadının neşesi onun keyfiyle daha çok yerine geldi.

“Hayır, kesinlikle öyle bir niyetim yoktu.” Kaçışı onu ele verecekti. Ezo onun oyunlarını, vuruşunu, kaçışını iyi bilirdi. Kolay kolay kanmazdı.

“Yani sadece fikrini belirttin?”

“Tabii ama yine de bir ağa olarak seni kaçırmaya hakkım var.”

“Ve buna kimse karışamaz öyle mi?”

“Elbette.”

Ezo şeytanice sırıtırken yaslandığı makyaj masasından uzaklaştı. Aralarında sandalyenin olmasına özen göstererek kocasına doğru uzandı. Dudağına şuh sesiyle fısıldadı: “Beni bir gün kaçırırsan sesimi çıkarmam.” Sandalyede duran tülbentini alarak odadan çıktı. Sersemleyen kocasını arkasında bırakarak... Aşağıya indiğinde konağın sabah sabah sessiz oluşu dikkatini çekti. Mutfığa girdiğinde Bermal ve Dicle’yi ayakta bir şeyler konuşurken buldu.

Vakit öğlene doğru gitse de Ezo dalgasına konuştu: “Günaydınlar...”

“Günaydın Ezo...” İki eltisi aynı anda cevap verdi.

Hararetli konuşmalarını bölmek için dolabı açtı ve içinden bir elma çıkardı. Yıkadıktan sonra mutfaktan çıkarken ikisinin tekrar fısıltısını duydu. Her ne konuşuyorlarsa duymasını istemiyorlardı. Kadın da üzerinde durmadı. Oturma odasına girdiğinde kuması ve oğlunu tek görünce şaşırdı. Bugün geç inmişti ama diğerleri nerede? Konağın sessizliği bu yüzdendi demek.

“Beritan, teyzem nerde?” Delal Sultan da yoktu. Jiyan yoktu, Şilan yoktu. Zilan ve ağlayan kızının sesini de duymamıştı. Katında olsa odası hemen karşıındaydı, illa duyardı.

“Zilan’ın babasının tansiyonu fırlamış dün gece. Sözden sonra eve gittiklerinde olmuş. Yaklaşık bir saat önce haberi geldi. Koşa koşa gittiler.”

Ezo’nun gözleri duyduklarıyla büyüdü. “Aaa durumu nasıl?” Kötü haber tez yayılırdı. Umuyordu ki kötü haber gelmeyecekti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İyi çok şükür,” dedi Beritan. Zilan’ın ağlayarak kapıya koşuşu hâlâ gözlerinin önündeydi. “Allah’tan erken fark etmişler de, hastaneye götürmüşler.”

“Onları aramam gerek. Kimle kim gitti?”

“Jinap, Delal Sultan, Zilan ve Jiyan. Şilan da gitti. Nêçîrvan ve Botan onları götürdü.”

Ezo, Şerwan’a neden haber vermediklerini anlamadı. Halasının kocası, eniştesiydi. Hem dünür eviydi hem yakınlarıydı. Kocasının haberi alır almaz gitmesini isterdi. Bunu Beritan’a sormak doğru gelmiyordu ama mecburdu. “Şerwan’a neden haber vermediler?”

“Sanırım aradılar,” dedi Beritan aradıklarını bildiği halde. “Ama açmadı telefonu.” Uyandıklarından beri yeni aşağıya indiklerini, yukarıda kahvaltı ettiklerini bilmezden geldi Beritan. Karısıyla günü bölünmesin diye belli ki telefonu sessize almıştı. Yoksa ısrarlı aramalarına cevap verirdi.

Elmasını yiyemeyen kadın, odadan çıkıp hızlı adımlarla merdiven basamaklarını çıktığında kocasının çalışma odasından telefonla konuşarak çıktığını gördü. O da karısıyla aynı anda öğrenmişti. Şerwan karısını görünce öğrendim der gibi gözlerini kııptı. Yanından geçerken yanağına başparmağıyla hafif dokunup merdivenleri ikişer ikişer indi. Arkasından bakan Ezo evden hızlı adımlarıyla çıkışını sıkıntı içinde izledi. En azından erken fark edilmiş ve müdahale etmişlerdi. Merdivenleri tekrar inerek az önce çıktığı odaya tekrar girdi. Kumasının karşısına geçip oturdu.

“Çıktı mı?”

“Evet, aramalara dönüş yapmış.”

Başını sallayan Beritan oğlunun eline verdiği oyuncakları alıyor, Mirhan saklamasını isterken arkasında topluyordu.

“Hadi Mirhan şimdi tüm oyuncaklarını topla.” Oğlu annesinin sesini duyarken kadının önüne koyduğu sepete baktı.

“Hadi bak buraya, oğlum. Buraya sepete koyacaksın.” Mirhan oyuncaklarını atmaya başladı. Beritan tepside duran elmayı Ezo’ya attı. Atık bir hareketle tutan kadın bir ısırtık aldı.

Elmasını yerken iki kadın da küçük oğlanın sepetine oyuncaklarını koyuşunu izliyordu. Ezo aklına takılan soruyu sormak istiyordu. Neler düşündüğünü ya da bu konu hakkında neler yapacağını merak

etmişti. Sormak onun haddine değildi. Ama yarın ortaya çıktığında Beritan ne yapacaktı?

“Beritan?”

“Efendim?”

Çiğnediği elma parçasını yutarken elmanın sapıyla oynadı. “Söz oldu artık. Kemal-Jiyan evliliği netleşti.”

“Evet, çok şükür.”

“Aynen çok şükür,” dedi gülümseyerek. “Biliyorum belki benim haddim değil. Benim sormam da doğru değil. Cevap vermeyebilirsin de, hak veririm.” Geriliyordu çünkü konuştuğu kumasının eski âşığıydı.

“Rahat ol, Ezo,” dedi kadın anlayışla.

“Yarın eğer... Eğer gerçekler, yani geçmişin ortaya çıkarsa ne yapacaksın?”

“Nasıl?”

“Yani Jiyan senin ve Kemal’in birbirinize olan aşkını öğrense ne yapacaksın? Kötü olmaz mı?” Kötü olacaktı. Evin erkekleri zaten biliyordu. Bilmeyen kaynanası, eltileri ve en önemlisi Jiyan idi.

Beritan oğluna bakarken dün gece kocasıyla kapattığı konunun tekrar açılmasına karşılık kötü hissetti. Son bir kez bu konuşmayı yaptı. Bir daha asla Kemal-Beritan adı yan yana gelmeyecekti.

“O geçmişte kaldı. Ben evliyyim, o da evlenecek. Bir şey yapamam.”

“Yani Jiyan gelip sana neden bana Kemal’in önceden sana âşık olduğunu, neden birbirinizi sevdiğinizi bana söylemediniz, derse ne yapacaksın? Benim sormak istediğim bu. Çünkü ben Jiyan’a anlatmanı öneririm geç olmadan.”

Beritan bunu asla yapmayacaktı. Hiçbir şekilde bu ortaya çıkmayacaktı. Kafasını şiddetle sallarken net bir şekilde cevap verdi: “Bu olay kapandı, Ezo ve hiç kimse bilmeyecek. Ölene kadar saklayacağız bu sırrı... Senden istediğim bu... Lütfen kimse bilmesin...”

Ezo kuması kadar keskin konuştu: “Benden sır çıkmaz.”

Ezo sözünü verirken dışarıdan başka bir kadın bu sözü tutmaya-
cağına dair ant içti. Dicle öğrendiği gerçeklerle keyif alırken doğru
günü sabırsızlıkla bekledi. Elbette bunu da patlatacak doğru bir gün
bulacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şimdilik Beritan ve Ezo'nun sonsuza dek saklanacak sırlarını kendisine sakladı.

Dicle o an şeytanla el sıkıştı.

Ezo'yu yakacak, Beritan'ı öldürecekti!

Bölüm 19

Kin Nefsin Besleyicisidir

Bir kadının penceresinden dünyaya bakmak... Her kadının bakış açısı farklı olabilirdi. Yorumlar farklı gelirdi. Düşünceler bir olmazdı. Ancak kadın denen varlığın elini değdirdiğini güzelleştirmesi, elinin uzanamadığına en zararsız yoldan ulaşma çabası su götürmez bir gerçektir. Belki çoğunuz bunu kabul edecek, çoğunuz ret edecektiniz. Lakin gerçeklerin üstünü ne kadar çizerseniz çizin o gerçek orada durur ve size ben buyum demeye devam ederdi. Doğrudan şaşmamak gerekti.

Kadın yücelik demek... Kadın mutluluk demek... Kadın gurur demek... Kadın ahlak demek... Kadın şeref demek... Kadın anne demek... Kadın güç demek... Kadın huzur demek... Kadın demek dünya demektir. Lakin insan denen varlık kadının kıymetini bilmiyordu...

Jiyan karşısında oturan iki yengesini izlerken onların da tam olarak öyle olduklarını düşündü. İlk defa onlar gibi olursa nasıl olacağını hissetti? Neler yapardı? Nasıl katlanacaktı? Nasıl bir adamı paylaşıp üstüne karşısındaki kadınla konuşabilecekti? Düşünmekten kaçamıyordu. Ezo'ya ilk defa daha gerçek gözle bakıp, gördüklerinin acısı altında ezilmişti. Beritan'a bakıp acısından kahrolmuştu. Her zaman doğru gözle bakamadığını idrak etmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Sözlenmesinin üstünden bir hafta geçmişti. Bir hafta öncesini anımsayınca göğsü aldığı homurtulu nefesiyle yükselip indi. Sözleneceğini kim söylese inanmaz, güler geçerdi. Zira ağabeyinin yine reddedeceği kanısına varmıştı. Kemal'in ailesi onu tekrar istemeye gelmek istediğinin haberini verdiğinde annesine, 'Bu sefer beni hiçbir şekilde karıştırmayın,' demişti. Karıştırmalarını istememişti. Ağabeyleri bu konuda inanılmaz bir öfkeye kapılıyorlardı.

İçinden hayırlısını dilemişti. Ne olmasını ne de olmamasını, sadece hayırlısını dilemişti. Bundan başka da yapacak bir şeyi yoktu Jiyan'ın. Kemal'i istese de belki ona karşı iyi olmayacaktı, belki onu sevmeyecekti, belki mutlu olmayacaktı...

'Sevmese neden tekrar geliyor ki?' Aklını kurcalayan sorunun cevabını kendine bir türlü verememişti. İçi içini kemirmiş, 'Ya yine olmazsa?' ümitsizliğine kapılmıştı. Fakat hayırlısı gönlünden geçendi. Odasında kalıp düşüncelerin içinde baş ağrısını yine çekeceği için annesinin yanına inmiş, lakin Kemal konusunu Delal Sultan açınca Jiyan yine kaçmak zorunda kalmıştı. Ağabeyinin öfkeli kabullenişini eşikte duymuştu. Duyduktan sonra yerinde bir müddet çakılı kalmıştı.

Şerwan ağabeyi kabul etmişti. Onları kabul edip gelmelerine izin vermişti. Elinde olmadan sırtıtmıştı. Odasına sığamayan Jiyan bir uçtan bir uca yürümüş, hisleriyle cebelleşmişti. Sevinci ve hüznü aynı anda yaşamıştı. Ağabeyinin onunla konuşmasını istemişti. Ne olursa olsun fikrini almasını istemişti. Sonuçta bugün ağaları onlardı. Bugün babasının yerine ağabeyi kararları veriyordu.

Düşünceler içerisinde yine çatışırken odanın kapısı çalınmış, girin demeden kapı açılmıştı. Jiyan ağabeyini karşısında gördüğünde voltalarına son vermiş, utancından kafasını önüne eğmişti.

"Girmeme izin var mı?" Şerwan yumuşak tınısıyla sordu. Öfkeden yükselen adamın sesinden çok çok uzaktı. "Elbette ağabey." Kabul eden sesi hafiften titriyordu.

Şerwan Ağa içeriye girmiş, konuşmak için kız kardeşini yanına oturtmuştu. İkili yan yana otururken bir müddet sessizliğin içinde bakışıp durdu. Şerwan Ağa konuşmazsa çıkıp gideceğini bildiğinden konuya girmek zorunda kaldı.

"Kemal'i tanıyorsun."

Jiyan cevap vermedi.

“Ondan yana zerre şüphem olmaz. Çok iyi bir adamdır. Her şeyden önce sana olan saygısını yitirmez.” Bu sana asla zarar vermez demekti. Jiyan anlamıştı.

“Çok uzatmak istemiyorum. Çünkü çünkü uzatırsam, Jiyan...” Ağabeyinin titreyen sesini duyduğunda içi yıkıldı. Neler hissettiğini merak etti. O an dolan gözlerine engel olamadı. Babasının yerini bugün almış bir adam, mürüvvetini onunla yüz yüze konuşuyordu ve konuşmakta güçlük çekiyordu. Ağabeyine nasıl dayanabilirdi?

Şerwan kardeşinin utandığını fark edince kollarını omzuna yaslayarak kardeşini kucakladı. Dudağını şakaklarına bastırıp ardından sessizce fısıldadı: “Yemin ederim ki seni paylaşmaya hazır değilim...”

Yanağının ıslandığını hissetti Jiyan. Az önce fikrimi sormadı diye ağabeyine kırılırken düşüncesinin hemen üstüne gelmişti. Şimdi yanında olması yüreğine su serpti. Neden gelmediğini de bu sayede anlamıştı.

“Sen ne dersen benim için uygundur.” Cevabını başından ağabeyine bu şekilde verdi. Ağabeyi onun için en iyisini bilirdi. Ne derse ona uyacaktı. Artık hayır dese dahi Jiyan üzülmecekti.

“Benim değil, senin cevabın önemli. Ben sadece mutlu olmanı isterim. Güzel bir geleceğin seni beklemesini isterim. Üzülmemeni, canının sıkılmamasını isterim.”

“Biliyorum,” diyebildi Jiyan. Ağabeyi onu düşünerek hareket ederdi. Söylemesine bile gerek yoktu.

Şerwan kısık sesini duyduğunda kollarından tutarak onu kendinden hafif uzaklaştırmış, gözlerinin içine bakmıştı. Bunu sormak gerçekten kolay değildi. Çünkü cevap vermeyeceğini biliyordu.

“Kabul ediyor musun?”

Jiyan utançla bakışlarını çekti. “Sen ne dersen o, ağabey... Bugün... Bugün... Babam sensin...”

“Senin fikrin önemli, yarın pişman olmak istemiyorum.” Evet de derse hayır da derse pişman olmak istemiyordu. Bunun için kardeşinin fikri her şeyden daha önemliydi.

Jiyan cevap vermedi. Şerwan'ın bakışları üzerinde dolanıp durdu. Kardeşini çok iyi tanıyordu. Ama bu konu hassastı. “Söyle Ji-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yan'ım, güzelim senin kararın ne?"

"Sen ne istersen benim için uygun olan odur."

Şerwan onu izledi. Son bir kez daha sormak istedi ama farklı bir şekilde. "Bana bak, Jiyan," dedi. Kardeşi gözlerini birkaç saniyeliğine odada gezdirip nihayet ona çevirince Şerwan utanan kardeşine soruyu sordu: "Kemal Cibran'ı kabul etmek istiyor musun?"

Kemal demesiyle kardeşinin gözleri parıldamıştı. Parlıtısına tezat oluşturan yanakları kızarmıştı. Fark eden adam hafif tebessüm etti.

Bu Jiyan'a huzur ve güç verdi. İçindeki ses, "Evet," diye bağırırken dudakları aynı şeyi söylemeye kararlı değildi. "Sen ne istersen odur..." diye tekrarladı. Ağabeyine Kemal'i istediğini söyleyemezdi ki. Jiyan için vermesi imkânsız bir cevaptı.

Kardeşini kollarının arasına alıp alnını yine öperken sessizce fısıldadı Şerwan: "Umarım kalbinden geçeni kabul ettiğim için pişman olmayız."

Şerwan Ağanın fark etmesi Jiyan'ın aklını almıştı. Utancını bastırmak ve saklanmak için ağabeyine daha sıkı sarıldı.

Şerwan sessizce gülümsedi. "Daha diğer ağabeylerin gelip seninle konuşacak."

"Hayır... Lütfen... Çok utanırım." Anında karşı çıktı.

Şerwan Ağa çekingen kardeşini zorlamayacaktı. "Hayır, güzelim şimdi değil?"

"Ya ne zaman?"

"Sözlendikten sonra, Jiyan'ım sözlendikten sonra..."

Sözlendikten sonra da ağabeyinin dediği olmuştu. Hepsı ayrı ayrı gelip konuşmuş, her ağabeyiyle konuşan Jiyan ağlamıştı. Serhad dışında tabii. İçeriye espri yaparak girmiş, çıkana kadar ablasını güldürmüştü. Sözü güzel geçmişti. En azından ağabeylerinin hepsi Kemal'i kabul etmişti. Tabii Şerwan ağabeyinin tam olarak isteyip istemediğinden endişeliydi Jiyan. Ama artık endişelense de bir şey değişmezdi. Çünkü söz olmuş ve bitmişti.

Sözden sonra görümcesiyle sürekli iletişim halinde kalmıştı. Nişana hazırlık yapıyorlardı. Asya her aradığında Kemal'den bahsediyordu. Öyle ki bir gün yine konuşurken Kemal'in sesini işitmişti. Kız kardeşini çağırmış ve kiminle konuştuğunu sormuştu. Asya ise

Jiyan ile nişan hakkında konuştuklarını söylemişti. Ardından Kemal'in sesini bir daha duymamıştı.

Nefesini tuta tuta o derin sesi dinlemişti. Evlendiğinde nasıl katlanacağını düşündü. Gün geçtikçe, görünmese ağabeyinden bahsettikçe Jiyan'ın sözlüsüne karşı duygularını harlıyordu.

Dün geceki konuşmalarında Kemal'in İstanbul'a gittiğini ve iş için birkaç gün orada kalacağını söylemişti. Üstüne Defne ile görüşeceklerini de söylemişti. Müthiş bir kıskançlık genç kızın vücudunu sarmaladı. Defne'yi tanınmasına rağmen kıskanmaktan geri durmadı.

Defne çok güzeldi. Vedat'ın nişanında Kemal'e olan bakışlarını görmüştü. Kıskanmak istemediğini söylese de aslında kıskanmaktan aklını kaçırarak raddeye gelmişti. Eğer Kemal ile konuşsalar, o kadınla hiçbir şekilde konuşmamasını, buluşmamasını isterdi. Çünkü Jiyan paylaşmayı sevmedi. Jiyan daha hiçbir şey yaşamadığı Kemal'i kimseyle paylaşmak istemedi. Nitekim karşısında duran iki kadın, her şeylerini paylaşıyordu. Biri kocasını paylaşıyordu, bir diğeri ise oğlunu...

Yine o sancı kalbine girdi. Jiyan aldığı uzun soluklarla yok etmeye kalkıştı. Annesi iki günlüğüne kardeşinin evine gitmişti ve yarın gece gelecekti. Kızının sözlenmesinden çok etkilenmişti. Biraz dinlenmek için ağabeyinin evine gitmeyi uygun görmüştü.

Annesi olmayınca ev boş duruyordu ama Jiyan alışmaya çalıştı. Çünkü artık annesi olmayacaktı. Çünkü artık başı her sıkıştığında o divanda oturan kadının boynuna atlamayacaktı. Ya Kemal olacaktı yanında. Ya da kaynanasıyla ne kadar iyi olursa o olacaktı.

"Jiyan..."

Serhad'ın sesiyle derin düşüncelerinden sıyrılırken hafifçe gerildi. "Ne oldu?"

"Güzel ablam, tatlı ablam, şeker ablam, bal ablam, evrenin sekizinci harikası..."

Sözünü baydığı gözleriyle kesti. "Evet, ne isteyeceksin?"

"Bu gece eve gelmeyeceğim, beni idare et?" Serhad kapı pervazına kollarıyla sarılmış, bir ayağını yukarı kaldırarak duvara sarmıştı. Yüzünde mağrur ifadesiyle ablasına yalvarıyordu. Jiyan artık gideceği için kızmazlardı. Onu en iyi Jiyan kurtarırdı.

"Şerwan Ağanın gazabı üzerine olsun, Serhad beni bulaştırma."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo ve Beritan gülünce, Dicle konuşmayı uygun gördü: “E genç adam, hayatın tadını çıkarıyor, oyala işte.” Bu evde kimse ondan bir şey yapmasını istemiyordu. Kendisi dışında evdeki herkesten bir şey isteniyordu. Dicle ayrımcılık yaptıkları için bir nebze kırgındı. Lakin bilmediği bir şey varsa, o da yeni gelin olduğu için pek Dicle’yi rahatsız etmek istemedikleriydi.

Yengesine yan bir bakış attı Jiyan. “Olmaz Dicle, bu konuda söz verdim onlara.”

Serhad bir şekilde onu ikna etmeliydi. İki yengesinin de onu izlediğini gördüğünde yardım edin der gibi baktı. Ezo kafasını hayır anlamında sallarken, Beritan ona hayır diyemeyeceğini fark etti.

“Bir sorun olursa, ben seni Mirhan için süt almaya gönderdiğimi söylerim.”

Jiyan ellerini havaya kaldırarak bundan sorumlu olmayacağını dile getirdi. Çünkü ağabeyleriyle bu konuda karşı karşıya gelmekten bıkmıştı. Verdiği sözü tutacaktı. “Ha iş benden çıktı. Benimle hiç konuşmadın.”

“Sen geride dur,” diyerek ablasına gözlerini baydı Serhad. “Bugünleri çok arayacaksınız, Jiyan Hanım. Benim bir Serhad’ım vardı. Şirinlik yapardı, beni güldürürdü, diyeceksin. Ama bir bakacaksın ben yokmuşum.” Ablasına vicdan azabı çektirmek için can evinden farkında olmadan vurarak yengesine döndü. “Sen cansın!” Havadan bir öpücük yollayıp, hevesle odadan çıktı.

“Adam çapkınlık yapmaya gidiyor,” diyen Dicle kıkırdadı.

Serhad’ın söyledikleriyle buruk yanı kanadı Jiyan’ın. Yarın bu evi arayacaktı. Biliyordu ki Kemal onu ne kadar mutlu ederse etsin, babasının evine hasret kalacaktı. Üzüntüsünü yengelerine belli etmemeye gayret etti. “Nereye giderse gitsin. Bana bulaştırmasın da.” Bıkkınlığını sürdürerek ayaklandı.

Ezo kalktığını görünce sordu: “Nereye?”

“Nesrin mesaj atmış. Anneme birkaç parça lazımmış, onu gönderceğim, Ezo.”

Anladım dercesine çenesi salladı. Jiyan odadan çıkarken hemen arkasından ağlamaktan yüzü gözü kızaran Mirhan girdi. Zilan’ın kolları arasındaydı. “Beritan oğlun uyanmış. Bak terler içinde kaldı. Kıyafetlerini değiştirmeye çalıştım ama izin vermedi beyefendi.”

Beritan dizlerinin üzerine durup ayağa kalkmadan Zilan oğlunu kollarına bıraktı. "Kıyamam sana." Zilan'ın uzattığı kıyafetleri aldı. Dizlerinin üzerine çöktü oğlunu sakinleştirmeye çalıştı. Terleyen oğlunu hastalanmadan giydirmeliydi.

"Hışş... Bak anne burada... Buradayım..."

Dicle hıçkırı hıçkırı ağlamasına üzülmüştü. "Neden bu kadar çok ağlıyor?"

"Uyanınca kimseyi yanında görmedi. Büyük ihtimalle ondan. Ben de sesini duyup aşağıya indim. Roza'yı uyutuyordum. Seslendim o kadar."

"Hiçbirimiz sesini duymadık." Tuhaf edasıyla Zilan'a baktı Ezo. Nasıl sesini duymamışlardı? Ayşe, Zehra neredeydi?

"Boğazım yırtıldı vallahi," diyerek güldü. Etrafına bakarken el-tisini göremedi. "Bermal inmedi mi?" Gelmezlik etmezdi. Ağrısı mı vardı acaba?

"Yok, biraz keyif yapacağım bugün, dedi," diye cevap verdi Dicle. Bermal'e şiddetli bir baş ağrısı nüksetmiş, öyle ki sabah kocasını uğurlamamış, kahvaltıya bile inmemişti. Dicle'den de evdekilere bunu söylemesini istemişti. Ama kadın yine lafı değiştirmişti.

"Keyif yapsın da. Keşke kahvaltıya inseydi, yazık hamile," diyerek olumsuz anlamda kafasını salladı Zilan.

"Ben ona bir şeyler götürdüm," dedi Dicle hiçbir şey götürmesine rağmen. Onu ilgilendirmiyordu. Eltisinin kahvaltı edip etmediğini pek umursamadı.

Ezo, Mirhan'ın küçük parmaklarını okşarken Beritan altını temizliyordu. Bermal hakkında hiç konuşmak istemedi. Çünkü hâlâ el-tisiyle konuşmuyordu. Şimdilik konuşmayı da düşünmüyordu.

"Zilan ayaktasın, Mirhan'a çorba yapmıştım. Soğuması için tezgâhta kâseye koymuştum. Sana zahmet onu getirebilir misin?"

"Getireyim küçük ağama."

Odadan dağılmış edasıyla çıkan el-tisini acıyla izledi Ezo. Zilan'ı eskisi kadar çok göremiyorlardı. Önceden geç saatlere kadar oturur konuşurlardı. Ama Roza geldiğinden beri kızı için erkenden odasına çekiliyor, sabaha kadar onunla uğraşıyordu. Eskisi kadar neşeli de değildi. Kızı onu bu aralar çok yoruyordu.

"Bugün daha beter durumda."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo kadar üzülen Beritan gönülsüzce onayladı. Mirhan'ın zorluğunu çekmişti ama Roza'nın huysuzluğu çok başkaydı. Oğlunun ayaklarının üzerinde durmasını sağladı. Öpüp kokusunu içine çekti. Nihayet Mirhan kendine gelmişti. "Sen bugün erken mi uyandın?"

"Belli ki bugün uyumaya niyeti yok."

Dicle iki kadının anlaşarak konuştuğunu fark ettiğinde dudağını sinsilikle ısırды. Beritan'ın gizli aşkını öğrenmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Bu sırrı şimdilik saklamayı düşünüyordu. Ama ara ara ortamı da alevlendirecekti. Tıpkı şimdiki gibi!

"Senin şu oğluna olan düşkünlüğüne hastayım."

İki kadın duydukları sesle bakışlarını eltilerine çevirdi.

Beritan tebessüm etti. "Kim çocuğunu sevmez ki, Dicle."

"Öyle ama seninki çok başka..." Dizlerini kendine çekip bitirdiği kahvenin fincanını kendinden uzağa bıraktı. Ellerini kucağına bırakıp yüzüne çekingen ifadesini yerleştirdi.

Beritan nedense bu konuşmadan rahatsızlık duyacağını hissetti. Ezo kurulan diyaloga karşılık hiçbir şey hissetmemeye gayret ederek sessizce dinledi. Dicle'nin soruları özellikle Beritan'a olacaktı.

"Herkesin farklıdır," demekle yetindi. Konu kapanırsa iyi olurdu. O gün yaptığı gibi Ezo'nun yanında şuursuz şuursuz konuşacaktı galiba.

"Ya peki, çocuk sahibi olmak nasıl bir duygu, Beritan?" Mahmur ifadesine ısıltıyla bakan gözleri eşlik etti. Ezo'ya acı çektiyor, Beritan'ı zor duruma sokuyordu. Hâlâ hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranmaya özen gösteriyordu.

Beritan, Ezo'ya yan bir bakış attı ve ikili aynı anda bıkkınlıkla nefes aldı.

"Neden anne olunca, kendi kendine cevap vermiyorsun?" Beritan ona karşı iyi olmaya çalışmasına rağmen Dicle saçma ve gereksiz sorularıyla yine canını sıkıyordu. Ezo'nun yanında özellikle çocuk konusunu açması kanına dokunuyordu.

"Ah elbette Botan'la çok istiyoruz. Özellikle Botan ama ben biraz evliliğimizin tadını çıkaralım diyorum. Sizin tavsiyenizi de dikkate aldım." Burnunun ucunu kaşıdı. "Hem sizler anneliği tattınız, bunları biliyorsunuz. O yüzden size uyayım, dedim. Ama Botan işte rahat durmuyor." Beritan'a göz kırıp kıkırdarak, "Anlarsınız

ya,” diye imalı sesiyle konuşmasını sonlandırdı.

Ama anlamazlardı. Botan’la en son ne zaman beraber olduğunu hatırlamıyordu. Kocasıyla konuşmaya çalışmış ama Botan, “İşlerim yoğun, çok yorgunum,” diyerek konuyu kapatmıştı. Dicle yalanlarına kanmadı. Vedat eve geldiğinde karısının kahkaha sesleri kulağına dolduğunda yerinde deliriyordu Dicle. Bunun için de kocasına kızmış ve tartışmışlardı. Tartışmaları kavgaya dönüşmüştü. Dicle eltisi ve kaynının duymaması için sesini kısma çalışsa da Botan durmamış bağırıyordu. En sonunda onunla uğraşmak istemeyen Dicle kendisini odaya kapatmış sabaha kadar ağlamıştı. Zaten gece de kocası yanına gitmemişti.

“Anladık canım anladık,” diyen Beritan’ın cevabıyla kendine geldi Dicle.

Beritan’ın cevabıyla Ezo’nun boğazından minik bir kıkırdama yükselmiş, Beritan da oğluyla uğraşıyormuş gibi yapıp içinde tuttuğu gülme isteğini serbest bıraktı.

Ashnda Dicle iki kadının canını yakarken farkında olmadan onları birleştiriyordu. Dicle konağa gelin geldiği günden beri iki kadın bir olmuş oyunlarına kanmamak için elinden geleni yapıyordu. Tabii büyük oyunun farkında olmadan...

“Beritan!”

Zilan’ın seslenmesiyle kadın ayağa kalktı. “Ben geliyorum şimdi.” Oğlunu Ezo’ya emanet ederek odadan ayrıldı Beritan. Mirhan’ı kucağına alıp gıdıkladığı küçük oğlanın tatlı kahkahasını zevkle dinledi Ezo.

Dicle eltisinin gitmesiyle konuşmaya devam etti: “Biliyor musun sana çok yakışıyor?” Şimdi Ezo’ya karşı oynayacaktı.

“Ne?”

“Mirhan.” Ezo sadece gülümsemekle yetinince, aşırıya kaçtığı farkında olmadan cümlesini patlattı Dicle: “Annesinden daha çok seviyorsun.”

Son cümle şok etkisi yaratmıştı. Bu kadın bazen ne dediğini bilmiyordu. “Saçmalama,” diye azarladı Ezo. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Düşünmek bile akıl işi değildi. “Az önce kadının oğluna olan sevgisini söyledin. Ben buradaydım, Dicle. Şimdi bana...” Eoz cümlesinin sonunu getiremeyecek kadar dehşete düşmüştü.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Nasıl ikiyüzlülük yapıyordu. Çok değil birkaç saniye öncesine kadar Beritan'ın anneliğini, varlığını bildiği halde gözü önünde tebrik etmişti. Şimdi annesinden daha çok oğlanı sevdiğini söylüyordu.

Dicle kurduğu cümlelerin yanlış olduğunu fark edince anında toparladı. "O farklı canım. Ben seni söylüyorum. Senin sevgin çok başka. Mirhan'a olan bakışların, tutumun, onu sevmen çok çok başka. Senin anneliğin çok güzel, Ezo. İnan bunu gerçek samimiyetimle söylüyorum."

Samimiyetinin zerresine inanmadı Ezo. Geçıştirmek ve konuyu kapatmak en mantıklısıydı. "Evdeki herkes öyle..."

"Öyle herkes ama yine söylüyorum sen çok farklısın. Hem Beritan bu aralar Jiyan'la uğraşmaktan oğluna doğru düzgün bakamıyor bile. Bakma sizin yanınızda böyle."

Dicle büyük oyununa girişini yaptı. Ortalığı değil ama ortalık kızıışmadan önce belirli kafaları karıştırmamanın vaktiydi. Günü geldiğinde Eroğlu konağını kendi elleriyle infilak ettirecekti.

Ezo duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Eltisinin tam olarak neyi söylediğini anlamamıştı. "Ne diyorsun sen, Dicle?"

"Ya bilmiyorum. Bak yine bana kızacaksın sen nasıl böyle diyorsun diye ama ben gördüklerimi söylüyorum. Kafam karışık." Çaresizce elini kucığına bıraktı Dicle. Yüzünde keder vardı...

"Kafan niye karışıkmiş?"

Gelen giden var mı diye kapıyı kontrol etti. "Ya offff, Beritan... Nasıl desem Jiyan söylendiğinden beri uzak ona..." Söylemeye dili varmıyormuş gibi güçlkle kelimeleri zikrediyordu. "Sanki Jiyan'ın kuzeniyle evlenmesini istemiyor gibi. Geçen gün mutfaktayken Jiyan bir şeyler istedi. Ters cevap verdi. Bermal, Kemal hakkında espri yaptı. Ofluyordu sürekli. İnanmazsan Bermal'e sor. Daha sonra da mutfaktan çıkıp gitti."

Ezo şaşkınlıkla anlattıklarını dinledi. Eğer Kemal-Beritan aşkını bilmeseydi bu dediklerinin bir gramına inanmazdı. Ama ortada bir mesele vardı. Bir geçmiş vardı. Kollarının arasında durmaktan sıkılan Mirhan kaçınca Ezo tutmadı.

Bu söyledikleri gerçek olabilir miydi? Beritan bunu yapmış olabilir miydi? Hayır, imkânı yoktu. En azından yan yanayken görmedi. Evet, söz gününde biraz durgundu ama buna hak verdi Ezo.

Kolay değildi. Kendisi dahi onları düşünmekten yorgun düşmüştü.

Jiyan'a uzak olup ters davranması inanılır gibi değildi. Peki, öyle değilse Dicle bunu nasıl uydurabilirdi? Olayı bilmiyordu. Onlardan başka kimse bilmiyordu. Duyma ihtimali olacak dese o zaman Dicle bu eve gelin dahi gelmemiştir.

Dicle, Ezo'nun çelişkiye düştüğünü fark ettiğinde devam etti: "Asya ile Jiyan geçen gün konuşuyordu. Yeter yeter bir doymadınız, dedi. Ben şaşırdım öyle söylemesine."

Olayın iç yüzü yine ondan çok uzaktı. Evet, Beritan onu demiştir ama dedikodu yapmalarına kızmıştır. Çünkü Jiyan ve Asya sevmedikleri bir kız hakkında günlerce konuşmuşlardı. Beritan ise alayla görüncesine takılmıştı. Hatta Jiyan buna kahkaha atmıştı. Fakat olayları farklı anlatmak, akıllarla oynamak Dicle'nin işiydi.

Ezo'dan nasıl bir tepki alacağını kestiremiyordu Dicle. Lakin terslemeyecek kadar bozguna uğrayacağından emindi. "Yani... Şey... Evli olmasaydı... Kemal'de gönlü var, derdim."

Yarım yamalak konuşmanın sonunda gelen cümle Ezo'yu dağıtmıştı. "Ne diyorsun sen, Dicle?"

"Ben gördüğümü söyledim. Ayrıca evli olmasaydı, dedim." Gözleri kapıya kaydı. Zilan'ın bedenini seçince olayı hemen toparladı. "Beni ilgilendirmiyor da ama bir Beritan ile konuş derim. Yani en azından bir sor. Neden ona karşı böyle? Belki de ben yanlış görüyorum."

Ezo söylediklerini tartamayacak kadar darmaduman olmuştu. Dicle insan üzerinde oynamayı o kadar çok iyi bilirdi ki. Bir insanı oyuna getirmeyi sadece kurduğu cümlelerle başarmıyordu. Ses tonunu değiştirirdi. Bakışlarına dikkat ederdi, olayı anlatırken gerçeklik tadını vermekten kaçınmazdı, abartılı eklemeler yapardı. Hepsini mükemmel bir biçimde tasarlardı. Şeytana pabucunu ters giydirir, üstüne doğrusunu giydirmiş gibi davranırdı. Bir insanın başına gelecek en büyük felaket Dicle'nin iftirasıydı.

Zilan içeriye girdiğinde toparlanıp yüzüne sahte gülüşünü yerleştirdi. "Ne çorbaymış, gelmek bilmedi."

"Tadı biraz bozulmuş. Beritan yenisini yapıyor, ben de Beritan'a bakayım dedim. Uyuyordu."

"Eh dedim size. Dinlenmek istediğini söyledi."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Dicle gözlerini kırıştırdı. Eski kadın olsa her şeyi çözerdi. Lakin Zilan paslanmış, her şeyden geri çekilmişti. Dicle'nin oyunlarının hiç farkında değildi. Kızı elini kolunu iyice bağlamış, on yıl yaşlandırmıştı. Evde neler olduğunu fark etmiyordu.

“Ben bir odama çıkıp geliyorum.”

Ezo'nun ayaklanıp gidişiyle arkasından bakakalan Zilan ne olduğuna anlam vermeye çalıştı. Rengi yine solmuş, kaşları çatılmıştı. “Ezo'ya ne oldu?” diye kuzenine sordu. Yanında bir o vardı.

Perdelerin arasına saklanan Mirhan kendi kendine oynarken Dicle kaşlarıyla küçük oğlanı işaret etti. “Ezo onu sevmeye çalıştı, Mirhan Ağa izin vermedi. Ona üzüldü herhâlde.”

Zilan eltisine ölümcül bir bakış attı. Dicle saçmaladığı zaman kan kadının beynine sırıyordu. Mirhan öyle bir şey yapmaz, yapmıssa da Ezo buna bozulmazdı.

Akşama kadar yine Eroğlu konağında çekilme mevzusu vardı. Bu sefer Bermal ve Ezo odasındaydı. Gerisi aşağıdaydı. Aç olmadığını söyleyerek yukarıda kalmış, akşama kadar yatağında durup düşünmüştü Ezo.

Beritan'ı, Şerwan'ı Kemal'i, Jiyan'ı düşünmekten çıldırarak kıvama gelmişti. Mevzu onu hiç ilgilendirmiyordu ama kumasının görüncesine karşı öyle bir tutum sergilemesine de izin veremezdi. Bu yarın Beritan'ın başını yakardı. Olan ona olurdu.

Belki de Dicle haklıydı. Onlar görmüyordu ama belki de Beritan da yaptıklarının farkında değildi. Bunu bilemezdi. Oflayarak yatağında bir kez daha döndüğünde komodinin üzerine bıraktığı telefona gözü çarptı. Onu bu çıkmazdan sadece bir isim çıkarırdı.

Telefonunu aldı ve numarasını tuşladı. Telefonu kulağına doğru götürdü. Alt dudağını ısırarak açmasını bekledi. Dördüncü çalışta açılan telefonla nefesini verdi.

“Ezo'm...”

Derin sesini işitince yüzüne kocaman bir gülümseme peyda oldu. Sesinden her şeyi aldı kadın; özlemi, aşkı, sevgiyi, huzuru...

“Şerwan Ağa...” dedi yorgunlukla.

“Şeremin 'derdin?”

Yine gülümsedi. “Belki diyecektim izin vermedin.”

1. Şeremin: Aslanım

“Yok, demeyecektin. Sesinden anlaşıldığı üzere canın sıkkın.”

Ezo bir müddet bekledi. “Bir işin var mı? Seni rahatsız ediyor muyum?”

“Hayır, güzelim, şu an tamamıyla sana aldım.”

Sesiyle beraber cevabı kadını gülümsetti. Lakin hatırladıklarıyla gülüşü yüzünde solmuştu. “Aklın çok karışınca, çıkmaza düşünce ne yapıyorsun?”

“Bir sorun mu var?”

“Diyelim var, ne yaparsın?”

Bir müddet ses gelmedi. Ezo olayları tarttığını düşündü. “Önce durumu çözüp çözmeyeceğimi sorgulardım. Çözeceğim bir durum- sa elimden geleni yapardım ama değilse akışına bıraktırdım.”

“Hayır,” dedi kadın. Şerwan bunu bir kere olsun yapmamıştı.

“Ne hayır?”

“Sen böyle yapmazsın.”

“Ya ne yaparım?”

“Sen her şekilde çözmeye çalışırsın. Şu an beni çıkmaza daha çok sürüklüyorsun aklımı karıştıran şeyi sana söylemem için. Ama hayır, Şerwan Ağa ben kocamı tanıyorum.”

Adamın kısık sesteki kahkahası kadını da gülümsetti. Bir müddet kahkahasının kesilmesini beklerken ikisi de bundan zaman kazanmaya çalıştı.

“Şöyle yapalım mı?” Kocasının ciddi olduğunu sesinden anlayan kadın can kulağıyla onu dinledi. Telefonu yastığı ve kulağının arasına sıkıştırırken kollarını göğsüne kavuşturup karşısında duran aynadan kendini izledi. Belki bu ona bir cevap verirdi.

“Dinliyorum.”

“Benimle paylaşmadığın şeyin eltilerin ya da Beritan ile alakalı olduğunu düşünüyorum. Çünkü aklını karıştıran biz olsaydık, direkt bana anlatırdın.”

“Evet,” diyerek kabul etti.

Ezo’yu en iyi kocası tanırdı. “Bana üstü kapalı ya da farklı bir şekilde anlatırsan, neler olduğu konusunda yardımcı olabilirim.”

Ezo bir müddet söylediklerini tartı. Olayların gerçeğini yansıtmadan farklı bir şekilde anlatırsa bir çıkış yolu bulabilirdi. İyi bir çıkış yoluydu ama dikkatli olmalıydı. Kocasını çok akıllıydı. Bir anda

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

olayı çözerken Ezo'dan gerçekleri de farkında olmadan alırdı. O zaman Beritan'ın başı yanardı.

"Sadece bir hata yapıldığını gördüm," dedi. Ardından Şerwan'ın kumasından şüphelenmemesini istediği için, "Ama bu Beritan değil," diye yalan söyledi. Başka türlü kaçıışı yoktu.

"Evet." Şerwan devam etmesini tek kelimelik cevabıyla istedi.

"Of doğrusu görmedim de, Şerwan, duydum. Aklımı karıştıran bu." İsyan eden nidası uzun sürmüştü. Gittikçe daha da çıkmaza düşüyordu. "Görmediğim bir hatayı düzeltmeye çalışıyorum. Yanlış bir adım atılıyor," derken gözlerini tavana dikip düşündü. "Yani şöyle... Nasıl anlatabilirim ki." Hemen şimdi ağlayacaktı. Çıkamazından kurtulamadığı gibi dibe sürükleniyordu.

"Rahat ol, Ezo'm. Onlar hakkında kötü düşünmem. Olabilir, bir hata yapmış olabilirler. Bu çok normal, her insan hata yapar. Önemli olan geç olmadan düzeltilmesi."

Bir nebze de olsa içi rahatladı kadının. "Bir konuşma, görmedin ama duydun. Bir hata olarak görülüyor. O hata başını yakabilir. Ne yaparsın?"

"O hatanın yapıldığından yüzde yüz emin misin? Görmediğin bir şeye nasıl inanabilirsin?"

Sesinde azar yoktu ama adımlarının yanlış atıldığını düşündüğünden olsa gerek az bir sitem vardı. Sanki eski olayları hatırlatıyor, konunun Dicle'den başladığını anladığını ifade ediyordu. Ezo utanırdı. Şerwan'ın anlamamasını isterdi.

"Yüzde elli inanma payın var. Çünkü ortada o hataya ait izler var," derken motorun çalışan sesini duydu. Kocasının nerede olduğunu merak ederken cevabını da bekledi.

"Görmediğin bir şeye yüzde bir bile inanma hakkın olmamalı. O hataya ait izler varsa bile bunu görmeden, kendi kulaklarıyla duymadan, şahit olmadan inanmak haksızlık olmaz mı?"

"Doğru ama dediğim gibi o pay var."

Şerwan'a açıkça anlatamadığı için kötü olacaktı. Kocasını onu duyduklarına hemen inandığını düşünüp, haksızlık etmekle zan altında bırakabilirdi. Gerçi yapmazdı ama Ezo olayı daha anlaşılır anlatmazsa sonuç ona vuracaktı.

"Pay yok demedim, güzelim. Ben senin inancını sorguluyorum

burada. Demek istediğim...” derken dışarıdan gelen sesler kadının merakını depreştirdi.

“Neredesin sen?”

“Arabadayım, ufak bir işim var.”

“İşim yok dedin.”

“Şu an için yok. Sana zamanım var. Varacağım yere kadar biz olayımızı çözeriz.”

“Anladım,” diyerek devam etmesini bekledi. Kocasının ona zaman ayırmasına mutlu oldu. Şerwan onu küçük incelikleriyle mutlu ediyordu.

“Önceden yaşadığımız şeylere benziyor bu olay. Şöyle; sen kavganın gerçek yüzünü görmedin ama Beritan yanlışlıkla omuz çarptı diye gerçek sandın. Sen bana Beritan’ı ispiyonlamadın ama ben ona kızdım diye o da yanlış anladı. Olay tam olarak bu. Bazen hatalara ait sandığımız izler aslında hiç yoktur.”

“Yani her şeyden emin ol, öyle adım at, diyorsun. Öyle mi?”

“Evet, güzelim. Nereden duymuşsan ya da kimden, ilk önce onu sorgula.”

“Sorun da bu ya...” dedi fısıltıyla. Sorun Dicle’ye ne kadar güvenebildiği idi. Derin bir nefes aldığı anda aynada kendine bakmayı bıraktı. Çünkü orada bir şey bulamadı. Telefonu hoparlöre alıp sesini hafifçe kıstı ve yatakta uzanarak tavana bakmaya başladı. İşler gittikçe daha da karışık bir hal alıyordu.

“Sorun ne biliyor musun?”

“Nedir, ağam?”

“Sorun daha sen kendini çözemedin. Yani olayda hangi tarafta olduğunu bilmiyorsun.”

“Taraf tutmuyorum.”

“Ama haklı bir taraf var.”

“Doğru... Ya haklı bir taraf var ama doğruyu gerçekten söyleyen bir taraf yok.”

“Ne demek bu?”

“İki tarafın da doğruları söyleme payı yüzde elli.”

“Yani hataya ait olan tarafın da mı yalan söyleme payı var?”

“Evet,” dedi. Ardından gözlerini kapatıp kısa bir zaman diliminde düşündü. Hayır, Beritan’ın yalan söyleme payı yoktu. Çünkü

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

onun yalan söylediğini ne görmüş ne birinden duymuştu. Hep doğruyu söylerdi. Yalanla işi olmazdı. Hatasını hemen düzeltti.

“Hayır, karşı taraf yalan söylemez.”

“Neden fikrini değiştirdin?”

“Çünkü ona da bir haksızlık ben yapmak istemedim.”

“Yani hatalı taraf aslında hatalı değil.”

“Of... Şerwan... Olay gerçekten çok karışık...” Ağlama lüksü olsaydı hemen şimdi ağlayacaktı. Dicle’ye inandığı bir seferde başına gelmeyen kalmamıştı. Bu ev o gün çok hırpalanmış ve yine en çok yarayı Beritan almıştı. Hem de Beritan hatalı değilken. Beritan hatalı değildi. Aynısını kocasına da söyledi.

“Hatalı değil. Kesinlikle değil. Ama yapılan daha doğrusu söylenen şey de yani iftiraysa, atılan iftira da kolay söylenilecek bir şey değil. Resmen ölüm gibi...”

“Ezo öyle bir konuşuyorsun ki o evde biri başka bir kadının namusuna laf etti sanacağım artık!” Adamın sert sesi Ezo’yu kendisine getirdi. Kadın yatakta fırlarcasına doğruldu ve arabanın sertçe kapanan sesini duydu.

Şerwan öfkelenmişti.

Ezo olayı fark etmişti.

Dicle onları duymuş olabilir miydi? Beritan ile konuşurken onları duymuş olabilirdi. Evet, bu ihtimal vardı. Ama o zaman Bermal ile mutfaktaydı. Yani gelse Bermal de gelirdi. Bunu aklından çıkardı. Buna inanmak istemedi. Çünkü olmayacak bir şeydi. Ayrıca Dicle duysaydı şimdiye kadar susmazdı. O zaman Beritan’ın, Jiyan’a yaptıklarını nasıl öğrenecekti? Buna bir yol bulmalıydı. Çözmeli ve olaya el atmalıydı.

“Saçmalama elbette öyle bir şey yok.” Aceleyle kocasını yanıtladı. Tam olarak öyle bir şey vardı. Dicle, Şerwan Ağanın kuma olan karısına büyük bir iftira atıyordu. “İmkânı yok öyle bir şeyin olmasının.” Konuşmasını bitirdiği gibi odanın kapısı aniden açılmış ve kocası elinde telefonla karşısında durmuştu.

Gözleri kocaman açılan Ezo dizlerinin üzerinde durup Şerwan’ı hayretler içinde izlerken kocası kapıyı çarpmış, telefonunu da tekli berjere fırlatmıştı. Ellerini her iki yanında kemerinin üzerine koydu. Kolları gerilmiş, gözleri belirsiz bakıyordu.

“Olay ne?”

Sesini duymasıyla şaşkınlığından sıyrılan kadın farkında olmadan parmağını kocasına doğru kaldırdı. “Sakın bunu öğrenmek için eve geldiğini söyleme. Yemin ederim tek kelime etmem.”

“Canın sıkın diye eve geldim ama anlaşılan olay baya büyük.”

“Bu bizim aramızda.”

“Olabilir,” diyen adam yavaş adımlarıyla karısının yanına vardı. Yatağın önünde durduğunda aralarında Ezo yatağın diğer ucunda olduğu için belli bir uzaklık kalmıştı. “Ama anlaşılan canını çok sıkıyor. Bu da benim canımı sıkıyor.”

Yumuşayan kadın dizlerinden emekleyerek yatağın kenarına kadar geldi. İç yeleğinden tutarak Şerwan’ı kendine çekti. Kocasının yatağa oturmasını sağladı. Üzerindeki elbisenin pileli olması hareketlerini kısıtlamadığından bir bacağına kaldırıp Şerwan’ın kucığına oturdu. Ezo olayı ona unutturmaya çabaladı. Zaten Şerwan ona gereken bilgiyi vermişti. Ona kalan ise uygulamaktı.

“Benimle konuştuğun sürece yolda mıydın?”

Şerwan kucığına oturan kadına bakarken oyununu fark etti ama sesini çıkarmadı. Bazen körü, sağrı oynamak daha iyi oluyordu. “Sesini duyduğum an şirketten çıktım.”

“Beni bu kadar çok düşünmen aşırı hoşuma gidiyor.” Kocasının ceketini üzerinden

Şerwan ceketini çıkarmasına izin verirken uzanıp dudağına bir buse bırakıp geri çekildi. “Tek başına acı çekmeni istemedim.”

“Gerek kalmadı,” diyerek minnetle gülümsedi. “Gerçekten söylediklerin orta yolu bulmama yardımcı oldu. Teşekkür ederim, hayatım.”

Şerwan konu her neyse öğrenmek istiyordu. Ezo’yu bu kadar çıkmaza düşüren şey yarın onlara zarar verecekmiş gibi seziyordu. Dicle tahmini üzerinde durmuştu. Gelin olarak almalarına almıştı ama Şerwan gram güvenmiyordu. “Emin misin?”

“Kuşkun olmasın.”

Ezo kocasının kucığında rahatça hareket edebiliyordu. Avucuy-la yanağının bir kısmını kapladı. Avucuna batan sakallarına avucunu sürttü. Terapi gibiydi. “Ama artık bir derdim ya da sorunumu sana anlattığımda hemen eve gelme.” Sakallarından avucunu çekti. En

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

sevdiği eylemi yeniden gerçekleştirdi. Başparmağıyla kara kaşlarını severek düzeltti. “Böyle yaparsan sana bir daha anlatamam.”

“Elimde değil, güzelim.” Gerçek buydu. Özellikle bu ara üzerine titriyordu. Hastalığını saklıyordu. Keyifsiz olunca derdini anlatmıyordu. Ezo’yu üzen her neyse bir türlü öğrenemiyordu. Öğreneceği umuduyla gelmişti ama Ezo yine susmuştu.

“Elinde olmalı.” Kocasını izlemeye doyamadı. Şerwan’ı ne kadar çok özlediğini idrak etti. “Yoksa ben de sana anlatmak istedim”de iki kere düşüneceğim.”

“Ezo yapamıyorum. Sesin dahi kötü gelse dayanamıyorum.”

Sesini duyar duymaz eve gelmesi inanılmaz bir incelikti. Bu kadar seven, bu kadar düşünen adamı üzme istemedi. “Bunları atlatmıştık...”

“Evet, atlattığımızı düşündüm. Ama öyle değil...” Atlatacak kadar sakın bir hayatları yoktu. İki günü sakın geçiriyorlarsa üçüncü günü muhakkak bir afetin içine düşüyorlardı. “En ufak bir şeyde acı çektiğinde, canın yandığında dünyayı yakasım var.”

İç yeleğin dügmelerini ağır ağır çözdü Ezo. Gözlerine keder inmişti. Şerwan görmesin diye yeleğiyle oyalandı. Kollarından yeleği çekip çıkardı. Saate takılan yeleği çıkarırken gözü bileğinde duran saate kaydı. On ikiye çeyrek vardı. Kocası da bu gece geç gelmişti. Hiç aşağıya inmemişti Ezo. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı...

“Benim için bu kadar üzülme.” Çaresizce imkânsız bir istekte bulundu Ezo.

“O kadar kolay olmuyor.”

Ezo gözlerini yavaşça kırptı. Bunları hak etmemişlerdi. Bu acı onlara fazlaydı. Kendi dertleri yetmezmiş gibi şimdi de kumasının acısını kendine sorun ediyor, üstüne kocasını da endişelendiriyordu. Onlar bunu gerçekten hak etmiyordu.

“Gecenin bir vaktinde acılarımızı konuşacak ne yaşamış olabiliriz diye kendime sorasım var ama...” derken derin bir iç çekti Ezo. “Ne yaşamadık ki sorusu sürekli önümü kesiyor.”

“Sanırım bunları aştık...” Aştıkları tek şey aştık cümlesinin arkasına sığınmaktı. Kuma vardı ve hep olacaktı.

“Aıştık... Bunları kimse aşamaz... Sadece aıştık ya da kabullendik,” derken kafasını kaldırıp kocasına baktı. Onu da kendisi gibi

düşünceli ve yorgun gördü. "Aslında hiçbiri... Sadece alışmış gibi davranıyoruz."

"Ne gibi?" Neye alışmaya çalışıyorlardı? Kuma gerçeğine mi yoksa artık hep olmasına mı? Çünkü eğer Beritan'ın gelişine yeni alışıyorsa çektikleri o bütün acılar onları ölüme götürürdü. Daha fazlasını kaldıramazdı Şerwan.

"Yaşıyoruz ama yaşamıyoruz da. Yani kabullendik ama kabul de edemiyoruz." Arafta kaldığını Şerwan'a daha nasıl anlatabilirdi? Beritan gelmişti ama onu kalben asla kabul etmediğini ve etmeyeceğini daha kaçınıcı defa dile getirecekti?

"Kafa karıştırıcı," dedi adam.

"Şerwan..."

Adam kadınına çekinerek baktı. "Efendim?"

"Çok özür dilerim ama bombok bir hayatımız var."

Şerwan yutkundu. Ezo, Beritan'ı kabul etmişti ama kabul de etmiyordu. Onunla yaşıyordu ama yaşamıyordu da. Kocasını bu odaya girdi mi, Beritan onun nazarında yaşamıyordu. Ancak bu kapının ardına adımını attıkları an Beritan gerçeği yüzlerine çarpıyordu. Bu yaşamak ve yaşamamak oluyordu.

Adam alnına dudaklarını bastırırken kollarını beline sardı. "Her şekilde bu bataklıkta yaşamaya çalışıyoruz, Ezo'm."

İster kabul edilsin veya edilmesin kuma gerçeği vardı. Olmaya da devam edecekti.

Gecenden kalma kırgınlıklarla uyanmak çekilir gibi değildi. Ezo bitkin, Şerwan dağınıktı. Sessizliğin içinde çaresizce debelen-
dikçe çıkış yollarını aramış ancak bulamamışlardı. Hatanın nerede olduğunu yahut kimde olduğunu defalarca kez konuşmuş, kimsenin hatalı olmadığı neticesine vardıklarında yine o acı sessizliğe gömül-
müşlerdi.

Sabahın aydınlığına gözlerini açtıklarında hiçbir şey olmamış gibi davransalar da aslında ikisi de fena dağıldığının farkındaydı. Ne kadın sebebini sordu ne adam neden aradı.

Şerwan tamamen hazır olduğunda telefonunu eline aldı. Göz-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

leri hazırlığı süren karısına kaydı. Sevdığı saçlarını tülbentle örterken çatık kaşları, parfümünü sıkarken azar azar yok oldu. Çiçeğini sulamadığı için soldurmuş hissine kapıldı Şerwan. Sorun ikisinin arasında değildi ama konakta her ne oluyorsa, bu kadına ağır geliyordu. Sırtını sabırla izlerken Ezo kendisine dönünce dudağının kenarı hafif yukarı kıvrıldı.

Ezo içten tebessümüyle karşılık verip narin sesiyle sorusunu yöneltince Şerwan Ağa yüzüne derin bir ifade kondurma güdüsüyle kıpırdandı.

“İnelim mi?”

“Sabah öpücüğü yok mu?”

“Sen istersin de olmaz mı?”

Ezo’nun cevabını alınca vakit kaybetmeden kollarının arasına kadını aldı. Ensesinden tuttuğu kadının vücudunu kendine bastırarak ağzının tadına dudaklarıyla vardı.

Kravatına tutunarak kocasının derin, şehvetli öpücüğünü kışkırtarak cevapladı. Sabah öpücüğünden uzak, âdeta benliğini kasıp kavuran bir dalga olmuştu. Tülbenti omzuna düşüp saçları dağılırken, kocası canına okumaya devam etti.

Uzun süren derin bağı Şerwan Ağa geri çekilerek kopardı. Nefes nefese kalan adam kravatına tutunarak baygın gözleriyle kendisini izleyen kadına kaçamak bir öpücük daha attı. Kaçamak öpücüğü kadını güldürmüştü. Kocasının dudağındaki ruj izlerini ağır ağır temizledi.

“Dün gece böyle değildin.”

“Aniden eve gelmene kızdım.”

“Yazık oldu desene.” Ensesini parmaklarıyla okşayarak kadını mayıştırdı. “Sevindiğini düşünmüştüm.”

Ezo gülerek burnunun ucunu boynuna sürttü. Şerwan’ın homurdanarak geri çekilmesiyle boğazından minik bir kahkaha yükseldi. Dağılan saçını tekrar toplayarak tülbentini özenle başına örttü.

İdam sehпасına yatırılmış adama, idam edilmeyeceksin müjdesi verilmiş gibi bir anlam vardı gülüşünde. Şerwan bu neşeyi hep anımsamak istedi. Kadının gülüşüne yenilerek, kokusunu içine çeke çeke yanağını öptü.

“Sadece tek kalma istiyorum.”

Elini tutan Ezo, Şerwan onu odadan çıkmak üzere götürünce adımlarını kocasının uzun adımlarına ayarladı. Kapıyı açıp çıktıklarında, "Nezakatiniz kalbimi fethetti, ağam. Teşekkür ederim," diyerek kocasına yumuşak sesiyle teşekkür etti.

Teşekkür etmesinin gereği bile yoktu. Karısının sesi kötü gelse ve Şerwan iyi olmadığından emin olsa koşu koşu eve gelirdi. Dün gece çıkmaza düşen kadının söylediklerini hâlâ unutmamıştı. Bu konakta her an bir kavga daha patlayabilirdi. Beklemiyor değildi.

Merdivenleri tempolarını düşürmeden inmişlerdi. Son basamaklarda elleri ayırmışlardı.

Şerwan, Mirhan'ı görmeden şirkete gitmek istemediği için biraz bahçede oylanmayı düşünmüştü. Fakat merdivenlerden inerken bahçede bir tek Botan ve Dicle'yi görünce gerek kalmadığını düşündü. Diğer kardeşleri gelene kadar Beritan da inerdi. Tabii ona görünürse...

Ezo karı kocayı gördüğünde neler konuştuklarını merak etti. Dicle'nin suratındaki tuhaflık dikkatini çekti. Zorlanıyor gibiydi. Günaydın demek için yanlarına doğru giderken seslerini duymak istedi.

Botan karşıdan ağabeyinin geldiğini gördüğünde karısının bir an önce konuşmasını sonlandırmasını istedi. Çünkü o da kimse duysun istemedi. Dicle gelenleri fark etmemiş olmalı ki devam etti: "Biliyorum, o gece biraz fazla üzerine geldim. En azından Vedat'ı örnek göstermemeliydim."

Kadın bir bakıma kendince haklıydı. Lakin hak veremediği çok noktası vardı. Dicle ile evlilikleri kötüye gidiyordu. Mutsuzluğu kadına sirayet ediyordu. Diyalog kuruyor, sohbetin uzun kısa olması fark etmeksizin sabırla sorularını yanıtlıyordu. Ancak sevdiği kadınla sohbet edermiş gibi değildi.

Mesela bir Dilek değildi...

Kadını anımsayınca içini sıkıntıyla çekti Botan. Onu görmeyeli aylar olacaktı. Bir kere olsun hastanenin yakınından geçmemiş, hakkında kimseye tek kelime etmemişti.

"Benimle hâlâ konuşmuyorsun." Beter halini kocasının gözüne gözüne soktu Dicle. Oysaki evin düzenini bozarak mutsuzluklardan besleniyordu. Sahte utancı, gözlerini ısrarla kaçırıp her an ağlaya-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

cakmış ifadeleri kocasını etkiliyordu. Ne yazık ki Botan inanıyordu.
“Söylediklerin hoş değildi...”

“Vedat karısına kahkahalar arttırırken ben burada senin asık suratını çekiyorum. Ben her gece onların kahkahalarını duymak zorunda değilim.” Karısı yüzüne bağıra bağıra kardeşinin mutluluğunu vurmuştu. Botan her tartışmayı kabul ederdi. Ancak kardeşlerinin evliliğini kıskanan bir kadına tahammülü olamazdı. Zamanında Beritan ve Ezo’yu birbirine düşürerek iki kadını perişan etmişti. Hâlâ unutmamıştı ve asla unutmayacaktı. Bu kadının kalbini de biliyordu.

Dicle ile hemen barışmaya gönüllü değildi. Kadının haklı yanını kabullenince haksızlık etmek istemedi. “Boş ver unuttum,” dedi kuru bir sesle. Dili bunları söylese de kalbi aynı şeyi söylemeyi reddediyordu.

Dicle kafasını olumsuz yönde salladı. “Affettiğini düşünmüyorum. Affetseydin böyle olmazdı.”

Botan ellerini cebine koyarak gergin omuzlarını dikleştirdi. “Ya nasıl olurdu?”

Kadın ses tonuna acı çeken bir tını ekleyerek sorusunu yanıtladı: “Bana gülümserdin. Seni affettim derdin. Ama,” derken gözleri doldu. “Sen bana hiç gülümsemediyorsun ki.”

Kıpırtısız, kadını izledi Botan. Karısı hiç sormadığı bir soruyu daha yöneltmişti: “Neden bana hiç gülümsemediyorsun?”

Dudağının bir kıyısı hafifçe kıvrılmıştı adamın. Küçük bir tebessümdü ama kadın için dünyaya bedeldi. O küçük tebessüm bile kadının çirkin kalbini eritmişti.

“İnsan sevmek istiyorsa, önce kalbini iyileştirmeli!”

Kadın duyduklarıyla taş kesilirken yutkunamadı. Böyle mi düşünüyordu? Kalbinin kötü olduğunu mu? Onu kötü yapan onlardı. Eğer Dicle’ye sevgi verseydi bunlar olmazdı. Kimseyle uğraşmazdı. Fakat o mutsuzsa başkaları da mutlu olamazdı.

Dicle düşünceleriyle boğuşurken, Botan kaskatı kesilen kadının çözülmesini bekledi. Vedat’ın mutluluğuna dil uzatan karısı dahi olsa göz yummayacaktı. Belki kendine ve duruşuna bundan sonra dikkat ederdi.

Şerwan Ağa kardeşinin yanında bitiverdi.

“Rojbaş, biremin. Rojbaş, Dicle.”

Karı koca aynı anda, "Roş baş, Şerwan Ağa," diyerek buruk te-
bessümelerini sundu.

Ezo kaynının gözlerindeki hüzne, Dicle'nin solan rengine ta-
kıldıysa da fark ettirmeden sabah hayırlarını diledi. Nêçîrvan ve
Zilan'ın indigini görmemişti. Roza'nın sesini duyunca istemsiz gü-
lümsemi.

Roza'yı görmek için refleksle aniden arkasını dönünce başı-
na ağır ok gibi saplandı. Gözleri kararan kadın yerinde sendeledi.
Düşmemek için Şerwan'ın koluna tutundu. Şerwan koluna tutunan
kadına dönünce kamburlaştığını fark etti. "Ezo..." diye endişeyle
seslenen adam kollarını sıkıca tutan kadını tutarken gözlerinin ağır
ağır kapandığını gördü.

Botan yengesinin başını tutarak sayıklayan kadına seslendi.
Dicle endişeyle eltisini seyre dururken, Nêçîrvan ve Zilan koşarak
Ezo'ya vardılar. Arkalarından inerken sıkıntısı olmayan kadın ani-
den kendinden geçmişti.

Beritan aşağıya inmek üzere avluya geçti. Susması için Mir-
han'ın eline bir dilim elma verip kızmaya başladı. "Sabah erkenden
uyanıp süt istiyorsun, anneyi uyutmuyorsun sonra yine uyuyorsun.
Bak babayı görmeden..." Konuşması merdivenlerin başında yarım
kaldı. Şerwan'ın etrafında dolaşan kalabalığı görünce ürkmüştü.

Şerwan'ın kolları arasında Ezo'yu gördü. Bu kadına ne olmuş-
tu? Oğlunun elindeki elmayı unutan kadın, hızlı adımlarla basamak-
ları inmeye başladı. Mirhan'ın boğulurcasına çıkarttığı ses kadını
yerine mih gibi çaktı. Gözlerinin etrafı kızaran oğlunun ağzı açıktı.
Nefes almakta zorlanıyordu. Eline bıraktığı elmaya baktı ve yarısı-
nın neredeyse olmadığını fark etti.

Kadın korkuyla oğlunun sırtına vurdu. Mirhan'ın sesi yükseli-
yor, yüzü gittikçe mora dönüyordu. "Mirhan... Mirhan..." Sesi acı
dolu nidasıyla yükseldi.

Oğlunun sırtına pat pat vuruyor, elini ağzına sokarak elma par-
çasını almaya çalışıyordu. Gözleri dolan kadının ayağının altından
yer kayacak gibiydi. Titreyen elleri oğlunu tutacak gücü kaybedi-
yordu.

"Mirhan!"

Ezo'ya endişeyle bakan aile fertleri, Beritan'ın çılgına dön-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

müştü. Bir tarafta bir kadın baygındı. Öte tarafta küçük bir çocuk annesinin kolları arasında boğuluyordu.

Şerwan kolları arasında yarı baygın duran kadını nasıl bıraka-
cağını düşünürken Beritan'ın yürek yakan çığlığı ciğerini yakmıştı.
Şokun etkisinden hâlâ çıkamadığından ne tarafa hareket edeceğini
kestiremiyordu.

“Mirhan... Mirhan...” Beritan ağlayarak sırtına daha sert vur-
maya başladığında oğlunun gözlerinin kapandığını gördü.

Kadın gücünün yettiğince bağırdı: “Şerwan... Mirhan...”

Şerwan kolları arasında tuttuğu karısını iki kadının eline bıraka-
rak oğluna koştu. Yetişmezse Mirhan nefessizlikten ölecekti. Allah
şahittir ki; Mirhan annesinin kolları arasında ölürse, ne Beritan bu
acıyla yaşayabilirdi ne Şerwan!

Bir evlat acısını çekmeyi ikisinin de yüreği kaldıramazdı.

Bölüm 20

Pus

Uçurumun ucuna kadar gelmek büyük meziyet istiyordu. Beritan Cibran uçurumdan düşecekmiş gibi hissediyordu. Mirhan'ın kapanan gözleri uçuruma itti onu. Kolları arasında renkten renge giren minik bedene ağlayarak bakakaldı.

Şerwan ve Serhad aynı hızda Mirhan'a koştu.

Adam soğukkanlılıkla oğlunu alıp sırtına vururken Serhad, ağabeyine yardım etmek amacıyla parmağını yeğeninin ağzına soktu.

"Ağabey sert vur..."

Mirhan'ı öne doğru iyice kamburlaştırarak sırtına bir kere daha vurdu ve elma, kabuğuyla birlikte kardeşinin eline düştü. Oğlunun kesilen sesi yeniden duyulmaya başlanmıştı.

Jiyan korkudan bayılacak yengesini sımsıkı tuttu. Şılan su almak için mutfığa koşmuştu. Hiçbir şeyi anlamayan Vedat ve Bermal korkuyla olanları izliyorlardı. Ne olduğunu kimse anlamamıştı.

"İyi, durumu iyi." Karısı dahil korkan herkesi sakinleştirmek için oğlunun iyi olduğunu duyurdu Şerwan Ağa. Kız kardeşinin getirdiği suyu oğluna yavaş yavaş içirdi. Suyun boğazından rahatlıkla indiğini fark edince içinde kaynayan korku durulmuştu. Ancak Mirhan su içmeyi bırakmış, ağlayarak babasına sarılmıştı. Ağlayan minik bedeni alelade kolları arasında sımsıkı sardı adam.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan'ın gözleri çılgılığı hâlâ kulağında yankılanan karısına döndü. Beti benzi atmış, her an bayılacakmış gibi Jiyan'a tutunmuştu. Ona kızamadı bile, düşüp bayılmasından korktu. Beritan'ı sakinleştirmek için güven veren sesiyle tekrar etti: "İyi, durumu iyi."

Beritan ağlayarak görümcesinin kollarından bedenini kurtararak oğluna uzandı. Kocasından alarak sıkıca sarıldı. Kokusunu içine çekip daha şiddetli ağladı. Ne olursa olsun bu denli korkmuyordu. Boğulduğu vakit Beritan elden ayaktan düşmüştü. Mirhan'ın gözleri kapandığında aklını kaybetmişti. Sızlanan oğlunu öpüp kocasına döndü. "Özür dilerim... Elindeki elmaya dikkat ediyordum... Biz aşağıya iniyorduk... Sonra sizi gördüm... Kollarının arasında Ezo'yu... Korktum... Hızla inerken... O elmayı ısırmış..." Yarım yamalak açıklamasını kesik nefesleriyle yapmıştı.

Şerwan karısı ve oğluna sarılarak dudağını Beritan'ın şakağına bastırdı. "Geçti ama dikkatli ol bundan sonra."

Ağlamaktan konuşamayınca kafasını sallamakla yetindi Beritan. Dikkatli davranmıştı. Sadece Ezo'nun kollarında yattığını ve etraflarını sarılı görünce elmayı tamamiyle unutmuştu.

Beritan, Ezo'yu görmek için bahçeye göz atmış ama kadını bulamamıştı.

Kendinden geçen kadını Nêçîrvan ve Botan oturma odasına götürerek divana yatırmışlardı. Ayılan Ezo, Mirhan'ın adını sayıklamıştı. Bilincini kaybetmemişti. En azından etrafında kim varsa yarım yamalak seçebilmiş, sesleri kulağındaki uğultuya rağmen duyabilmişti.

Direnci kırılmıştı. Belki de dün gece çok düşündüğü, kendisine acı çektiği için bugün güçsüz kalmıştı. Dünden beri ağzına bir lokma almamıştı. Tansiyonu düşmüş olmalıydı.

"Nêçîrvan sen Mirhan'a bak biz buradayız." Eltisinin eline kolonya dökerken hafif ovuyordu Dicle.

Zilan kucığında mızımızlanan kızını bırakamadığından Ezo'nun yanına geçemedi. Bermal eltisinin yanına geçip oturdu. Ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Bir tarafta bayılan Ezo, öte tarafta boğulan Mirhan.

Nêçîrvan yeğeninin nasıl olduğunu öğrenmek için oturma odasından uzun adımlarıyla ayrıldı. Kapının eşiğinde durarak merdi-

venlerde ağabeyine sarılarak ağlayan Beritan'ı izledi. Yüzünü buruşturarak kafasını önüne eğdi.

Bir anlığına gözünün önüne Roza geldi. O an Zilan olsaydı ve ellerinde olan Roza olsaydı Nêçîrvan, ağabeyi kadar serinkanlı davranamazdı. Olduğu yerde sayar, biri kızını kurtarana kadar beklerdi. Mirhan'a bunun için koşamamıştı. Yüzünü görseydi aklından asla çıkmaz, hafızasına kazınırdı.

Başını usulca kaldırıp sarılan karı kocaya seslendi: "Mirhan nasıl?"

Şerwan Ağa, "İyi çok şükür," diyerek kardeşini cevaplamıştı. Daha kötüsü de olabilirdi. Şerwan şükrederek oğlunun başını okşadı. Mirhan'ı severken Ezo'yu hatırladı. Onu görmeli ve hemen hastaneye götürmeliydi. Beritan'ın elinden tutarak aşağıya indirdi. Serhad'ın arkasında durmuş, onları izlediğini fark etmeyecek kadar dalmışlardı. Kardeşinin peşinden geldiğini de fark etmemişti. Beritan ve Mirhan ile oturma odasına Nêçîrvan önlerinde girdiler. Beritan kocasının elini bıraktı. Ezo'ya ne olduğunu merak etti.

Divanda uzanan Ezo doğrulmaya çalıştı. Dicle izin vermeyerek geri uzanmasını sağladı.

Şerwan karısının yanına vardı. Dizlerinin üzerine çömelmeden önce rengi solmuş kadına ilk emri verdi: "Hadi hastaneye gidiyoruz." Ellerini savuşturarak kalkmasını istedi. Bugün hastaneye gidecek, ne olduğunu öğreneceklerdi.

"Hayır," diyerek Dicle'nin ısrarına rağmen doğrularak kalçalarının üzerine oturdu Ezo. Kafasında bir beton parçası taşıyormuş gibi bir ağırlık vardı. Yutkunarak emri geri itti: "Bir an direncim kırıldı. Dün hiçbir şey yemedim ondan herhâlde. Hastaneye gerek yok."

"Neden bir şey yemiyorsun o zaman?" Odadaki sessizliği gür ve bariton sesiyle bağırarak böldü ve herkesin korkuyla sıçramasına neden oldu Şerwan Ağa. Az önceki korkunun acısını öfkeyle patlayarak çıkarmıştı.

Sesi başını ağrıttığı gibi kadını utandırdı. Başını önüne eğerek, yumruk yaptığı elini izledi.

Nêçîrvan ağabeyine onaylamayarak baktı. "Sakin ol, Şerwan." Kadının bayılması onun elinde değildi. Üstelik ortam tartışmaya da

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

müsait değildi.

“Ne sakın olacağım? Ne sakın olması?” Kollarını iki yana açarak karısını öfkeyle izlemeye ve yüzüne bağırmaya devam etti: “Hiçbir şey yemiyor, hasta oluyor, düşüyor. Sonra hastaneye gidelim deyince gelmiyor. Hastalığını çok biliyormuş gibi kendisi tanı koyuyor.” Bu ihmal en sonunda bu kadına zarar verecekti. Şerwan delirse yeriydi.

Beritan ona bağırdığını ne görmek ne duymak istedi. Yemek yemedi diye ona böyle bağırmaya hakkı yoktu. Oğlunu alarak odadan sessizce çıktı. Arkasından Şilan da çıktı.

Sinirlenen Ezo tırnaklarını avuç içine batırdı. Kanatana kadar bırakmadı. “İşine gider misin? Bir şeye ihtiyacım olursa Serhad’ı ararım,” daha fazlasını söylemek istese de Şerwan kadar ileri gitmeyecekti. Oda oldukça kalabalıktı. Üstelik Ezo’nun baş ağrısı Şerwan Ağanın öfkesini kaldırarak gibi değildi.

“Ararsın!” Öfkeyle hırlayan genç adam arkasını döndüğü gibi odadan ok gibi fırlamıştı. Arkasından kardeşleri de sessizce odadan ayrılmışlardı. Nêçîrvan, yengesiyle konuşmak için Serhad ile beraber kaldı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa, beni arıyorsun,” diye talimat veren Nêçîrvan kardeşine döndü. “Bugün okula gitme, Serhad. Evde kal, ne olur ne olmaz.” Küçük kardeşine talimatı vermiş, onayı alınca o da odadan hızlı adımlarıyla ayrılmıştı.

Zilan kızını Bermal’e teslim ederek kocasının peşinden gitmiş, odada nefes alacak alan olunca Ezo ayağa kalkmaya çalışmıştı. Lakin yine eltisinin engeline takıldığından vazgeçmişti.

“Hey hey dur,” diyen Dicle kalkmasını engelledi. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“İyiym, Dicle.”

“Hayır, değilsin,” diyerek kadının geri uzanmasını sağladı Dicle. “Biraz daha uzan, en azından sersemliğini üstünden atana kadar.”

Eltisini haklı bulunca yardımıyla uzanıp bir daha doğrulmamıştı Ezo. Zor bir sabah olmuştu. Güne bütün aile kötü başlamıştı. Gözleri Beritan’ı ve Mirhan’ı aramış ama odada bulamamıştı. Mirhan’ın iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek istedi. Beritan’ın çığlığını duymuştu. O annenin korkusunu hissetmişti.

Şaşkınlığından nihayetinde sıyrılan Jiyan konuşma yetisini yeni yeni kazanmıştı. “Dicle haklı, Ezo. Kalkma şimdilik. Annemi aramamı ister misin?”

“Hayır, sakın! Korkutma kadını, hiçbir şey bilmesin.” O da direkt eve gelecek ve Şerwan gibi burnundan getirecekti. İkinci bir azarı kaldıramazdı Ezo.

Jiyan yengesini onaylayarak Serhad ile divana geçip oturdu. Ayşe ve Zehra mutfakta kahvaltıyı hazırlarken, Bermal ve Dicle yardım etmek için odadan ayrılmışlardı. Odada sadece Ezo, Jiyan ve Serhad kalmıştı.

“Bugün seni kendi ellerimle doyuracağım.”

Ezo’nun gözleri büyüdü. “Beni mi?” diye sordu Serhad’a korkuyla.

Neden korktuğunu biliyordu Serhad. Ne zaman canı onlarla yemek istese yanlarına oturur, yemeklerini zehir ederdi. Büyük lokmalarıyla ağzını doldurduğu yetmezmiş gibi ciddi ciddi konuşur, anlaşılmayan cümleleri sayesinde her bir kadının barm teline kasten basardı.

“Senden başka kim hasta bu evde?” diye sordu Serhad merakla. Sempatik tavırlarından uzak, yengesiyle ciddi edasıyla konuşuyordu. Yoksa Ezo teklifini kabul etmeyecek, onu ciddiye almayacaktı.

Yemi yutmayacaktı Ezo. “Senin bu ciddi tavırların bana sökmez, canım. Ben gayet iyiyim, kendim yaparım kahvaltımı,” diyerek gülen kadın kaynının oyununu reddetti.

Serhad burnunun ucuna işaret parmağının tersiyle hafifçe dokunup ciddi ve kısa süren tebessümüyle karşılık verdi. “Sen nasıl istersen, yengecim. Benim elimden yersen iştahın tekrar açılır diye centilmence teklifte bulundum.”

Jiyan kafasını ağır ağır yan tarafına çevirdi. Gözlerinde kardeşinin nazik davranışlarına inanmayan ve az sonra kahkaha atacakmış gibi ışıldayan ifadesi vardı. “Bizimle hiç yemek yememiş olsaydın, bu teklifi bana etmediğin için sana darılırdım.”

Görümcesinin çakallığına şaşırmadı Ezo. Şilan olsa daha afili bir cümleyle Serhad’ın sinirini zıplatırdı. Hoş, Şilan ağzını açmaya görsün, alfabenin ilk harfini zikretse Serhad kızı yerden yere vuruyordu. Jiyan olunca akan sular Serhad için duruyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ablasının saçlarına elini atarak okşadı Serhad. “Yengenin kabul etmeyeceğini bilseydim, bu nazik teklifi sana ederdim, güzelim.”

Ezo ve Jiyan aynı anda gülmüştü. Serhad oyununa devam etmek istediye de iki cin gibi kadının arasında mümkün olmayacağını fark etti. Bermal olsaydı şimdi onu ağlatıyor olurdu. Gülerek kafasını geriye attı. “Bana neden bu mutluluğu çok gördünüz?”

Jiyan saçlarını kurtarıp Serhad’ın çenesinden ve ensesinden yakalayarak yanağına sulu bir öpücük bıraktı. Serhad’ı ve her sabah onu böyle güldürüşünü özleyecekti.

İki kardeşin kaç kovala oyununu sessizce izledi. Serhad’ın varlığı ve güldürmek için çaba sarf etmesi Ezo’yu güldürüyordu. Ancak içinde yanan ateşi bir Allah bir kendisi biliyordu. Şerwan’ın yemek yemediği için herkesin içinde bağırıp, üstüne suçlu değilmiş gibi öfkesini yüzüne vurup gitmesi kadını kırmıştı.

Bu geceyle beraber önündeki üç gece daha Şerwan olmayacaktı. Beritan’ın yanında olacaktı. Şerwan’ı görmeyeceği için ilk defa durumdan memnun kalmıştı. Ne Şerwan’ı görmek ne onunla konuşmak istedi.

Kızması hoş değilken bağırması kabul edilir değildi. O bağırışı ve öfkeyi hak etmiyordu. Ama Şerwan Ağa dinler miydi? Zaman zaman düşünmeden hareket etmesi, öfkesinin kurbanı olması Ezo’yu sinirlendiriyordu.

Yeterince dinlendiğinden emin olan kadın elini yüzünü yıkamak ve Şerwan’ı kafasından atmak istedi. Divanda doğrularak ayağını sarkıttı. Erkekler evde olmadığı için tülbenti düşse de düzeltmekle uğraşmadı Ezo. Ayaklarının üzerine bastığında kendini yorgun hissetse de başının dönmesi olmayınca ferahlamıştı. Nereye diye soran kaynına elini yüzünü yıkayacağını söyleyerek odanın kapısına ilerledi. Jiyan gelmek istediye de Ezo kabul etmedi.

Kapıya varmadan içeri Mirhan ile beraber Beritan girdi. Ezo çocuğun gülen yüzünü görünce gülümsedi. İyi görünüyordu. “Ne oldu sana, paşam?”

Beritan kadını ayakta bulunca kaşlarını çatı. “Niye ayaklandın? Biraz daha dinlen, sofraya hazırlanana kadar en azından.”

Ezo kaşlarını kaldırdı. “İyiymiş iyi, yüzüme su çarpayım.”

Rengi hâlâ soluktu ve kendine hemen gelecek gibi gözüküyor-

du. Ezo yanından geçip giderken Beritan iç yanağını ısırdı. Şerwan'ı zor bir yüzleşme bekliyordu. Adı gibi emindi ki Ezo onu affetmeyecekti.

Ezo'nun çıkmasıyla elinde tepsilerle içeri Ayşe ve Zehra girmişti. Kahvaltı sofrasını yine her zamanki hızlarıyla hazırlamışlardı. Bermal ve Dicle'nin yardımıyla sofrayı tam olarak hazır olmuştu.

Kadınların Ezo ile beraber odaya dönmesiyle hep beraber kahvaltı sofrasına oturmuşlardı. Serhad kötü atmosferi yok etmek için yengeleriyle dalga geçmeye başlamıştı. Arada Zehra ve Ayşe'yi de radarına almış, iki kadını yengeleri gibi delirtmişti. Üst üste gelen iki belayı atlattıktan sonra Serhad'ın esprileri herkese iyi gelmişti.

Kahvaltıdan sonra kahvelerini içen Eroğlu ailesi sabahki olayı unutmuş, keyifle sohbet etmeye başlamışlardı. Unutmuş gibi davranan ve ortama gülümseyerek katılan sadece Ezo idi. Şerwan'ın tavrını unutmayacaktı.

"Bir kurşun mu döktürsek?" diyerek ortaya fikrini attı Dicle.

"Senin nazarından kurtulmamız için mi?" Yengesine şakayla karışık cevap verdi Serhad. Ne söylese Dicle'den bazen katı cevap alıyordu Serhad. Zaman zaman uğraşmak istemese de yanında diğer yengeleriyle uğraştığından onu dışlıyormuş gibi gözükmek istemiyordu.

Dicle kaynına gözlerini bayarak burnunu buruşturdu. "Benim nazarımdan çok, senin kalbini kırdığın kızların bedduaları olabilir."

"O kızlar yengelerime neden beddua etsin? Ediyorlarsa bana ediyorlar," diyerek ablasının kucağına düşene kadar kahkaha attı Serhad. Dicle'yi delirtirken, yengelerini ve ablasını güldürdü.

Kahkaha seslerine sevinen Mirhan hepsinin ona gülümsediğini sandığından odanın içinde şen çığlıklarıyla koşuyordu. Yere düştüğü an kendisi yine kalkıyordu.

Zilan ufaklığın yaramazlığına başlamasıyla kızını yan tarafına çekerek kendi ve Bermal arasında güvenceye aldı. Bu deli çocuk her an üzerine düşebilirdi. "Delirdi yine bu."

Beritan sesini duyduğu kadına ölümcül bakışını attı. "Az kaldı, kızın elimde kalacak." Oğlu sabah kendi ellerinde neredeyse can veriyordu. Şimdi böyle ortalıkta bağırıp dolanmasına asla ses etmeyecekti. Zilan'ın şaka yaptığını bilmeseydi, elisini iyi tanımasaydı şimdiye

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ilk kavgalarını etmişlerdi.

“Aman prensine bir şey demedik.” Bedenini kıvırtarak Beritan’dan çevirdi Zilan. “Hiç laf da kondurmuyoruz,” diyerek kızına döndü. Ağzındaki emziği sesini çıkarmadan emiyordu. Zilan bu kadar sessiz olmasına şaşırda da sevindi. “Değil mi annecim? Mirhan abiye laf da kondurmuyor annesi.”

Beritan ve Zilan’ın atışmasını umursamayan Dicle konuşan iki kadını boş vererek tekrar yorumda bulundu: “Valla dediğimi yapın. Jinap Zozan ve Delal Sultan gelsin bir kurşun dökelim. El âlemin gözü bizde. Maşallah yeni gelin derken, kız verdik derken, Bermal’in hamileliğini de duydular.”

“Yani yenge?” diyerek konuşmaya müstehzi ifadesiyle teşvik etti Serhad. Dicle’nin bir patlak vermesi için tetikte bekliyordu. Elime koz geçtiği an yengesini alt üst edecekti.

Dicle, Mirhan’ın pelüş ayısını alarak Serhad’a fırlattı. “Yani Serhad millet bizi konuşmaktan başka bir şey yapmıyor.”

Pelüşten kaçan Jiyan, “Haklı,” diyerek yengesine katıldı.

“Allah beni neyle sınıyor? Bu konuşmalara maruz kalacak kadar ne günah işlemiş olabilirim? Düşün düşün bulamıyorum. Bu melek, bu saf, bu gül gibi Serhad’ın günahı ne?” Ellerini havaya kaldırıp yalvarırcasına konuştu.

“Belki de dün gece dışarıda kalıp, yengelerinin yalan söylemesine neden olduğun içindir,” dedi Ezo. Serhad’ın evdeki varlığını o kadar seviyordu ki. Kim üzgünse güldürmek için yanlarında kalarak gıcunmadan çaba sarf ediyordu.

Serhad hızla yengesine dönerken işaret parmağını ona doğru salladı. “Sen kadın, yine ve yine taşı gedğine oturttun. Sen yengelerin yengesi, Serhad’ın bir tanesi, beni yine alt ettin.”

İflah olmaz serseri!

Sesiyle beraber bakışlarını da aynı ifadede koruyan ve dalga geçmekten an olsun vazgeçmeyen kaynına kafasını olumsuz yönde sallayarak güldü Ezo. Gözleri eğlenen Mirhan’ın üzerinden odada ağır ağır gezindi. Bermal’in, kumasını izlediğini gördü. Ezo bir an bakışlarında gördüğü ifadeyi çözemedi. Gözlerini kırptırıp tekrar açtı. Gördüğü ifadede nefret yoktu değil mi? Bu kadar kötü bakan ifadenin altında nefret yatmıyordu?

Ne olduğunu anlamıyordu ve bir an önce çözmek istiyordu Ezo. Aslında birçok olayı çözmek istedi. Özellikle Jiyan ve Beritan meselesini. İlk adımı atmak için ayaklandı. Bakışları üzerine alınca gülümsedi. “Yukarıya çıkacağım. Bermal, canım benimle gelir misin? Bir konuda fikrine ihtiyacım var.”

Bermal konunun ne olduğunu merak ederek ayağa kalktı.

Dicle ikiliye şüpheyle baktı. İçi bir yandan rahattı. Çünkü Bermal’in eltileri hakkında tek kelime etmeyeceğini biliyordu. Onun söylediklerini de anlatmayacağını biliyordu. Bermal safın tekiydi. Onu oyuna getirmek kadın için çocuk oyuncağıydı. Söz gecesi Bermal’in beynini doldurup eve düşman etmeden önce kendini frenlemişti.

İki kadın oturma odasından ayrılarak yukarıya çıkmıştı. Ezo’nun odasına çıkana kadar havadan sudan konuşmuş, Bermal ne için çağırdığını hâlâ öğrenmediği halde anlatır diye beklemişti.

Son kadın merdivenleri bittiğinde iki kadın karşılıklı iki kapıdan birinin içine girmişti. Ezo kapıyı arkasından kaparken, Bermal’i tekli berjere davet etti. Bir bahane bulup onu merakla izleyen eltisine döndü.

“Ben üzerimi değiştireceğim. Sabah biraz kirlendim. Biri yanımda kalsın istedim. Ne olur ne olmaz.”

Anlayışla tebessüm etti Bermal. “Soğun değil. Sana yine big şey olmasın da ben beklegim.”

Teşekkür ederek dolabına yöneldi. İçinden dikkat etmeden iki parça alıp banyoya girdi. Kapıyı kapatmadan üzerini aceleyle değiştirdi. Onu bekletmek istemediği için elini hızlı tutan kadın, odaya geri dönerek makyaj masasına direkt oturdu.

Temiz bir tülbent çıkarıp başına geçirdi Ezo. “Hamilelik nasıl gidiyor?” diye sordu. Özellikle konuya değinmiyordu. Bermal’in boş bir anı Ezo için önemliydi. Gördüğü nefret miydi? Yoksa sadece hâlâ o tartışmanın kızgınlığı mıydı?

“Bigaz acı geçiyoğ...” dedi kadın yorgunlukla.

Bermal ile yüz yüze bakacak şekilde pufun üzerinde döndü. “Neden?”

“Baş ağgım çok kötü. Başımı çok ağgıtıyor. Doktoğ ilaç almam yasak, dedi,” diyen kadın ofladı. “Dün inemedim aşağıya. Bütün

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

gün bunun acısıyla uğğıştım.”

Bermal bu konuda biraz kırgındı ama belli etmedi. Başının ağrıldığını Dicle’ye söylemişti. Aşağıdakilerin de haberinin olduğunu düşünmüştü. Ama hiçbir eltisi yanına gelip de nasıl olduğunu sormamıştı. Görümceleri dahi gelmemişti.

Ezo söylediklerine kaş çattı. Dün Dicle ona keyif yapmak istediğini söylemişti. Kadının başı ağrıyor, dememişti. Üstüne Zilan da odaya gidip ona bakmıştı ama uyuduğunu söylemişti.

“Zilan yanına geldiğinde uyuyordun,” diyerek bilip bilmediği bir ayrıntıyı dile getirdi Ezo.

Zilan’ın geldiğini öğrenince gardı hafiften kırıldı Bermal’in. “Öyle mi? Aslında uyumuyodum. Ağğının geçmesi için sadece gözleğimi kapatmıştım. Ama geldiğini de duymadım.”

“Zilan sessizdir,” dedi Ezo, bir şeyleri çaktırmamaya çalışarak. Dicle yine yalan söylemişti. Yalanın ötesinde iftira atmıştı. Kahvaltı götürdüm, demişti. Götürmüş olabileceğinden şüphe duydu. “Bilmiyorduk gerçekten. Biz de keyif yaptığını düşündük,” dedi tebesüm ederek.

“Ah... Ezo keşke keyif yapsam. Vedat sabahın köğünde kalkıp ekmek ve yoğuş getişdi. Onu yiyince biğaz kendime geldim. Acısı bitmedi tabii.”

Ezo kötü hissetti. Dicle’nin söylediklerine inanarak hamile bir kadını tek bırakmışlardı. Tüm gün acısını tek başına çekmişti. Bu elbette onların suçu değildi. Ama en azından kadının yanında olsalardı, biraz destek olup ağrsını azaltacak bir şeyler bulabilirlerdi.

“Beritan ile aranız hâlâ soğuk mu?” Ezo konuya böylece giriş yapmıştı. Şu an tam sırasıydı. Bermal’in dün yanına gitmedikleri için kırıldığı her halinden belliydi. Belli etmemek için çabalasa da anlamıştı Ezo.

Bermal eltisinin adını duyunca gerildi. Gerilmenin etkisiyle bakışları sertleşti. O kadından nefret etmek istemiyordu ama yaptıkları artık Bermal’in canını sıkıyordu. Ondan özür dilemek için kendini hazırlarken Dicle’nin anlattıkları şok etkisi yaşatmıştı. Öyle ki ağlamıştı.

Dicle’nin anlattığına göre; söz gecesi arkasında oturduğu için Beritan onun olduğunu fark ettiğinde hemen kalkıp gitmişti. Yüzük

takılırken Bermal onu kapıda, ayakta bulmuştu. Yani Dicle doğruyu söylemişti. Yanında oturmamak için kalkmıştı.

Bunu da geçmişti. Araları kötü diye onu yanında istemiyor olabilir. Hak vermek istemese de hak verdi. Ne kadar kırıldıysa da kafasından atmıştı. Nitekim oğluna onun hakkında nutuk çekmesi Bermal'i yıkmıştı.

Her şeyi Dicle'den öğreniyordu. Yine bir bilgiyi eltisi üzülerek ona anlatmıştı. Beritan oğluna, "Sakin Bermal yengen gibi r harflerini söylemezlik etme. Seni öldürürüm," nutkunu çektikten sonra, eltileriyle hakkında dedikodu yapmıştı. "Acaba Bermal'in de çocuğu onun gibi mi olacak? Dili öyle mi olacak?"

Dicle'nin anlattıklarına göre, dalga geçmiş diye eltileri Beritan'a kızdığı halde umursamamış, dalga geçmeye devam etmişti. "Vedat ikisiyle uğraşamaz ki," demiş. Sanki ona kalmıştı kocasının onlarla uğraşması. Sanki Beritan onun derdini çekiyordu. Onun önce kendi ailesine, kendi kocasına bakması gerektiğini düşünüyordu Bermal.

"Konuşmayı düşünmüyöğüm." Öfkeyle eltisine çıkıştı.

Kendisine çıkışmasına şaşırmadı Ezo. Gördüğü o ifade nefret değil, öfkeydi. Lakin neyin öfkesiydi? O günün üzerinden çok geçmişti. "Ne oldu?" sorusuyla eltisini konuşturmaya baktı.

"Hiçbiğ şey..."

"Belli bir şey olmuş. Söyle de yardımcı olayım." Güven veren sesiyle eltisini ikna etmeye çalıştı. Bermal laf taşıyan, odalarda gizli gizli eltilerini konuşan bir kadın değildi. Dolayısıyla Ezo'nun işi zordu.

"Hiçbiğ şey olmadı, Ezo. Hazıgsan inelim mi? Benim işim vağ." Kurtulmak istedi. Ezo'ya güveniyordu ama anlatmaya hazır değildi.

Ezo'nun atmosferden anladığı evde dönen hinliklerdi. Birileri konağı saman altından su yürütürcesine gizli gizli birbirine katıyordu ve ne hikmetse kimse bunun farkında değildi. Aslında şaşırmamak gerekiyordu. Herkesin kendince o kadar çok derdi vardı ki, hangi biriyle uğraşacaklarına karar veremiyorlardı.

Bu duruma el atmalıydı. Bir şeyler dönüyordu ve çözmeliydi. Bu olayı çözmeden ona rahat uyku yoktu. Makyaj masasından kalkıp eltisinin karşısına geçti ve yatağına oturdu. Onun dilinden konuşacaktı. "Beritan canını sıkacak bir şey mi söyledi?"

Şehnaz & Gülsen Haşimoğlu

Gözleri dolan Bermal yalan söyledi. “Hayır.”

“Evet, belli ki canını sıkıymış. Ne dedi yine?” Oyun oynamak daha kolaydı. En azından kadını öfkeliendirir, ağzından bir şeyler alırdı. “Yine,” demesi Bermal’in kanması içindi.

“Benimle... Benimle dalga geçti.” Sesi sona doğru kısıldı.

Daha cümlelerin başı Ezo’yu hayrete düşürmüştü. Devamında neyin geleceğini merak etti. “Nasıl?”

“Dalga geçti işte. Üzülmediğimi göstermeye çalışıyordum ama çok... Çok zoğuma gitti... Kalbimi çok kırdı, Ezo...”

“Ne yaptı, Bermal?”

“Bak ben...” Yanağını ıslatan yaşları elinin tersiyle sildi. “Ben ondan özüm dileyecektim. Haklıydı. Yani şöyle; oğlunu üstün göğse de soğun değil benim için. Sonuçta Miğhan, ağamın oğlu. Elbette üstün olacak.” Yutkunup ağlamasına son vermeye çalıştı ama içi o kadar dolmuştu ki kendini durduramıyordu.

“Ne üstünlüğü, Bermal? Ne diyorsun? Kim üstün görmüş çocuğunu?” Soruları ardı ardına soran Ezo daha neler duyacağını derdi-ne düşü. Birileri bu saf kadını ağına öyle bir almıştı ki, parmağında zincir salları gibi sallıyordu.

Kafasını salladı. “Hayıf vâğ. Miğhan’ın yeğisi çok aygı, bunu biliyordum. Ama hadi... Hadi onu da geçtim... Takmıyordum. Fakat benim dilimle dalga geçmesi... Hoş değil, Ezo.” Acı dolu iniltisi boğazından yükseliverdi. Tekrar dalga geçtiğini anımsayınca Bermal daha şiddetli ağladı.

“Ne?” Ezo’nun tepkisi yüksek olmuştu. Beritan eltilisinin peltek olmasıyla dalga mı geçiyormuş? İki dünya bir araya gelse buna inanmazdı. Bu imkânsızdı. Nereden çıkartmıştı?

“Evet... Benimle dalga geçmiş. Çocuğum da benim gibi olursa, vay Vedat’ın halineymiş. Ona mı kaldı benim peltekliliğim... Onu ne ilgilendiğiyoğ. Bugün kalkıp da ona sesimi yükseltmiyorsa, ağama olan saygımdandığ.” Acısı öfkeye, öfkesi acıya döne döne Bermal’in psikolojisini alt üst etmişti.

“Hey... Dur... Dur...” Ezo, ellerinden tutarak gözünden akan yaşları sildi. Bermal hamileydi, böyle üzölmeye hakkı yoktu. Onu üzömeye kimsenin hakkı yoktu. “Sen ne dediğinin farkında mısın? Bak Beritan’dan bahsediyoruz. Serhad veya Şilan değil.” İki kardeş

dalga geçmeden, peltekliğı üzerinden onunla uğraşarak güldürüyordu. Bu evde kocası dışında kimse peltekliğine alenen dil uzatmamıştı.

“Elbette ondan bahsediyogum. Ogluna kızıp sakın yengen gibi olma, demiş.” Çatık kaşlarıyla eltisine sitem etti. “Ezo ben kendimden memnunum. Bu benim kusuğum dahi olsa, ben seviyogum. Kocam seviyog. Bu onun haddi değıl.”

“Bermal bak canım benim, Beritan öyle söylemez.”

“Demiş, Ezo... Geççekten kalbim çok kığıldı... Ağkamdan konuştuğunu, dalga geçtiğini hiç bilmiyogdum...” Hayal kırıklığını bir kelimeyle özetledi: “Beklemezdim...”

Kim anlatmışsa iyi ikna etmişti. Ezo ne dese Bermal inanmayacaktı. “Bak, Beritan yapmaz bunu. Beritan’ı bırak, evdeki hiç kimse yapmaz bunu.” Gerçeğı göz ardı mı edecekti?

“Nasıl yapmaz? Sizin yanınızda demedi mi bunu? Sen ona kızmadın mı?” Soruları ardı ardına soran Bermal öfke ve acıyla harmanlanmış kalbinin kurbanı olduğundan Ezo’nun tepkilerini görmüyordu. Cevaplarındaki ikna ve gerçeklik payını idrak edemiyordu.

Ezo’nun gözleri ardına kadar açıldı. Kadın refleksle ayağı kalktı. Elini kalbinin üzerine koyarken sessizce inilededi. “Allah kuru iftiradan saklasın, Bermal. Ne diyorsun sen?”

Bermal elinin tersiyle gözyaşlarını silerken ayakta duran eltisine baktı. Ezo’nun tepkilerini ölçemeyecek kadar kendi içine kapanmıştı. Sadece Beritan’a olan kızgınlığını kusmak istiyordu. Yoksa her şeyi ya kocasına ya da kaynanasına anlatırdı. Kimseyle hiçbir şey hakkında konuşmazdı.

“Ezo şimdi onu koğumaya kalkışma!” Korumacılığını yapmasına gerek yoktu. Bermal her şeyi öğrenmişti.

“Ne koruması, Bermal ne koruması? Sen bana burada diyorsun ki Beritan’a kızmadın mı? Olmayan bir şeye nasıl kızayım? Ayrıca sen nasıl Beritan’ın sana böyle bir şey söylemesini beklersin? Hem şu üstünlük meselesi ne?”

“Of Ezo...” Bikkın edasıyla eltisine baktı. “Dememiş mi işte; kimse ümitlenmesin, evin göz bebeğı benim oğlum. Zilan ve Bermal geçide duğsun diye.”

“Bermal bunları sana kim söylüyor Allah aşkına? Bunlar nasıl

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

iftiralar? Göz göre göre kadının hakkını yiyorsunuz.” Ezo’nun delirmesine ramak kalmıştı. İftiraların ardı arkası kesilmiyordu.

“Ne yani, sen şimdi bana kumanın bunlağı söylemediğini mi söylüyoğsun?”

Ezo kuman dediği kısma takıldı. Bermal’in konuşma tarzı o kadar çok canını sıktı ki bir şeyleri patlatma isteği her yanını sardı. Ancak elini kolunu bağlayan bu kadının saflığının normal bir düzeyde olmamasıydı. Tabii bir de hamile olmasıydı.

Bunların hepsi Dicle’nin fitneleriydi. İftiraları, fesatlığı, kalbinin kötülüğü Bermal’i zehirlemişti. Cümlelerin altında hep Dicle’nin parmağı vardı. Öğrenmesi gereken başka gerçekler de vardı.

Dicle şeytanı o gün yamanlığını yaparak Beritan ile ters düşmelerini sağlamıştı. Jiyan kızmasaydı, yaptığı şeyi fark etmeyecekti. Çocuk odası konusunu hemen şimdi öğrenmeliydi. Hazır Bermal her şeyi söylüyorken, bunu da söylerdi. Lakin konuyu nasıl çocuk odasına getirecekti? Yanına tekrar geçip oturarak gülümsemeye çalıştı. “Tamam, canım, sen üzme kendini. Bak hamilesin, ağrıların var. Hem kendini hem bebeğini üzme. Onu da hallederiz,” diyerek yutkundu. “Senin tatlı telaşların olacak artık. Çocuğunuzun odasını hazırlayacaksınız.”

Burnunu çekerken anlamsızca sordu Bermal: “Ne odası, Ezo?”

“Çocuk odası, canım. Düşüncen, fikrin vardır,” diyerek konuya girdi. Bermal o kadar gergin görünüyordu ki, Ezo patlak vereceği endişesinden ne sorduğunu anlayamıyordu.

“Ezo sen ne diyoğsun? Çocuk odasının sırası mı?” Gözyaşlarını silmekten bir hal olan Bermal eltisinin söylediklerine bir anlam veremedi. Ayrıca konu Beritan idi. Çocuk odasına mevzu nasıl gelmişti? Hem çocuk odasını şimdiden düşünmek de çok saçmaydı.

Ezo da saçmaladığının farkındaydı ve konuyu toparlayıp direkt sordu: “Sen hamile olduğunu öğrendikten sonra, yani bizim haberi-miz olduktan sonra, hiç çocuğunun odası hakkında bir şey dedin mi? Ya da bebeğin hakkında konuştun mu?”

Eltisinin iyi olduğundan şüphe etti Bermal. “Ezo sen iyi misin? Cinsiyeti belli olmayan çocuğun odasını neden konuşayım? Aygıca odanın canı cehenneme. Hele biğ sağlıklı doğsun da...”

Ezo bunun da yalan olduğunu fark etti. Bu da iftiralardan biriy-

di. Dicle evdeki herkese oynuyordu. Herkese farklı konuşup hepsini birbirine düşürüyordu. Bermal'den laf çıkmayacağı için de onu kullanıyordu. Dehşetle kalakaldı Ezo. Bir insanın kalbi bu kadar kötü olabilir miydi? Nasıl yaşayabiliyordu? Bunca insana iftira atarken nasıl rahatça başını o yastığa koyup güzelce uyuyabiliyordu? Botan'ın yüzüne nasıl bakıyordu? Evde biriyle ters düşse Şerwan'dan utandığı için kocasının yüzüne bakmaya çekiniyordu o. Göz göre göre iftira atmayı, ancak karakter bozukluğu ve psikolojik sorunu olan bir birey başarabilirdi. Dicle sağlıklı değildi. Kalbi hasta bir kadındı.

"Bak... Ezo ben o kadınla konuşmak istemiyoğum... Lütfen konuş ve benimle uğğlaşmasın. Yoksa geçekten jinap ile konuşmak zoğunda kalacağım." Ellerini birbirine kavuşturup dizine hafif ritimlerle vuruyordu. Beritan'a olan öfkesi hâlâ tazeydi.

Kafasını sallamakla yetinen Ezo, hiçbir şey diyemedi. Göz göre göre iftiraya uğruyorlardı. Göz göre göre herkese iftira atıyor ve hiçbir şey olmamış gibi bu evde gülüp geçiyordu Dicle.

Bermal ayağa kalkarak, Ezo'nun gelmesini beklemeden ve sormadan odadan çıktı. Ezo yerinden kımıldamadı. Şaşkınlıkla tek bir noktaya bakıyordu. O kadını öldürecek. O kadına gereken dersi verecek. İç dudağını kan tadını aldığı anda ısırmayı bıraktı. Jiyan olayı da yalandı. Bu da bir iftiraydı. Kemal'i biliyor muydu? Avuç içini korkuyla dudağına bastırdı. Her şeyi biliyor olabilirdi.

Önce Bermal'e iftira atarak oyununa başlamıştı. Ardından Bermal'in yanına gidip Beritan hakkında konuşmuştu. Sonra da yanına gelip Beritan ve Jiyan hakkında iftirada bulunmuştu. Belki de Zilan'ın yanında da kendisinden bahsediyordu.

Bilemedi kadın. Her şeyi yapabilirdi. Kalbi kötü insan her şeyi yapabilir ve ağzından çıkanın hesabını yapmazdı. Öfkesine kurban olanlardan biri de Ezo olacaktı. Dicle'yi paramparça edecekti. Ailesinin huzurunu alıyordu. Agır Ağanın ölümünden sonra yeni yeni toparlanmışlarken, bütün huzuru o lanet olası kadın alıyordu.

Dicle'ye yapacaklarını kendine anlatırken, iç sesi sakinleşmesini fısıldıyordu.

"Bu evde birileri ona dur demeli."

Sakinleş...

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Birileri sesini çıkarmak zorunda.”

Sakinleş...

“Birileri o şeytanı durdurmalı.”

Sakinleş...

“Birileri onu durdurmalı yoksa bu evde bir kadın ölecek.”

Sakinleş...

Odanın etrafında dolaşmaya devam eden Ezo duvarın dibinde durduğunda kafasını yavaşça vurdu. Ne yapacaktı? Kemal mevzu-sunun içinden nasıl çıkacaktı? “İyi düşün, Ezo... Doğru kararı ver... Ne yapacağını iyi tart. Olaylar büyümeden bir şeyler yap.”

‘O senin kuman,’ diyen iç sesini yine duydu. Kafasını vurmaya kesen kadın hızla etrafına baktı.

“Hayır, o bir kadın... Bir anne... O suçsuz...”

‘Kocanı çaldı.’

İç sesi kadını delirtecekti. “Öldürmedi ya... Kaderim bu, ben de onun oğlunu çalışıyorum. Bir bebeği paylaşıyoruz biz... Bir anne evladını benimle paylaşıyor...”

‘Kocan sürekli onun yanında. Bugün seni bırakıp gitti.’

“Oğlu ölümünden dönüyordu!” diye bağırdı. “O Mirhan...” İç se-sine güçsüzce fısıldadı. Kafasını duvara bir kez daha vurdu. “Çık... Çık aklımdan, beni rahat bırak. Ben Dicle değilim... Dicle olmaya-cağım...”

Duvarın dibine düştü. Ağladı kadın. Yaşadıklarına, yaşattıklarına, çektiklerine, her şeye gözyaşını usulca döktü. Birçok insan hak-sız yere iftiraya uğruyordu. Yapan bir kadındı.

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Hayır, burada ağlamak aptal-lıktı. O kadına gereken dersi verecekti. Gerekirse saçını yola yola onu yola getirecekti. Eğer Dicle’ye şimdi dur demezse olaylar bam-başka bir boyut kazanacak, Ezo erken davranmadığı için vicdan aza-bından ölecekti. Bir hışımla ayağa kalktı. Gözyaşlarını sildi. Yatakta duran tülbentini kapığı gibi odadan çıkarken saçlarına örttü. Mer-divenleri inerken birinin adını seslendiğini işittiği. Seslenene dönüp baktı. Delal Sultanı gördü.

“Bu halin ne?” diye sordu çatık kaşlarıyla Delal Sultan. Odasına girecekken Ezo’nun yukarıdan basamakları döve döve indiğini gör-müştü. Bakışlarında gördüğü tehlike kadını korkutmuştu. Beritan ile

kavga ettiği düşüncesine hemen o an girmişti.

Ezo yanına doğru giderken, "Yok bir şey," diyerek geçiştirdi.

"Bu halin ne?" diye ısrarla sordu yaşlı kadın.

"Yok bir şey, Delal Sultan!"

Yaşlı kadın kolundan tuttuğu gibi odasına sokmuştu Ezo'yu. Kapıyı arkasından kapatırken ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. "Sana ne oldu, dedim. Gözlerin birini öldürecekmiş gibi bakıyor."

"Öldüreceğim," diye hınçla tısladı Ezo. İşaret parmağını kaldırıp pencereden dışarıyı gösterdi. "O Dicle şeytanını öldüreceğim. O pislik kadın bu evde olmayı hak etmiyor!"

Beritan ile kavga etmediğine bir yanı içten içe ferahlasa da Dicle adını duyunca bütün ferahlığı yok olmuştu Delal Sultanın. Bık-kınlıkla nefesini verdi. "Ne yaptı yine?"

"Ne yapmadı ki, Delal Sultan ne yapmadı ki?" diye bağırıldı.

"Kızım bağırma." Kadının yanına vararak önce oturttu ve her şeyi detaylıca anlatmasını istedi. Ezo'nun gözlerinde gördüğü ifadeni anlıyordu ki Dicle diline yine mukayyet olmamıştı.

Ezo önce sakinleşmeye çalıştı. Lakin her şeyi anlattığında yine delireceği için boş vererek, Beritan ve Kemal konusu dışında, Dicle'nin onlara anlattığı her şeyi bir bir anlattı. Bermal'i nasıl kandırdığını, Beritan ile arasını nasıl bozduğunu, onu Beritan'a karşı doldurduğunu, özenle ve detayla arada püskürerek kadını bilgilendirdi.

Hiç istifini bozmayan yaşlı kadın duyduklarına sadece kafa sallamış, söylediklerini tartmıştı. Dicle'nin attığı itirafların hiçbirine şaşırmadı. Her şeyi bekliyordu. Çünkü Dicle mutsuzdu. Etrafında baktığında eltilerinin kocasıyla mutlu olduğunu görüyordu. Kendi-ne bakınca bir mutluluk göremiyor ve deliriyordu. Çekemeyince de onların canını yakıyordu. Özellikle Ezo ve Beritan'ın. İki kadının bir kocaya sahip olmasına rağmen mutlu olmaya çalıştıklarını gördüğünde cinnet geçirecek kadar kendini kaybediyor, onlara da sataşıyordu. Kini, nefreti, insanlığını yiyip bitiriyor, onu iyice şeytana benzetiyordu.

Tabii Ezo'ya söylemeyecekti. Öncelikle sakinleşmesini bekledi. Konuşmasını bitirip onu merakla beklediğini fark ettiğinde kadının elini tutup sıktı. "Şimdilik sessiz ol," diyerek ilk tavsiyeyi verdi. Aslında tavsiye de değildi. Yapması gereken sessiz olmaktı. Vakti

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

geldiğinde kendisi konuşmasını söyleyecekti. Nasılsa her şeyden haberleri vardı.

“Nasıl Delal Sultan, nasıl sessiz olayım? Her gün başka bir saçmalığı öne sürüyor. Yarın Bermal, Beritan’a bir laf söylese kadının hiçbir şeyden haberi yok. Beritan zaten Bermal’e kızgın. Hepten kötü olacak.”

Anlayışla kafasını salladı yaşlı kadın. “Bekle kızım Zozan gel sin. Ona anlatırsın, gerekeni yapar. Kaynanan gelmeden bir şey yapma. Bak olay büyür, yine olan sana ve Beritan’a olur. Kendi olayını hatırla. Bekle...”

Elinde olmadan kadına hak verdi Ezo. Olur dercesine, kafasını salladı. Öfkesi biraz olsun dinen kadın teyzesi gelene kadar susacaktı. Ama eğer yarın da teyzesine anlatamazsa o zaman susmayacak, o Dicle’nin canını alacaktı.

Delal Sultan sakinleştiğinden emin olduğunda Ezo’yu alarak odadan çıkmıştı. Dicle’ye karşı tetikte olması için kadını uyararak aşağıya inmiş, ardından mutfaka yollamıştı. Mutfakta kalan kadınlar yine neşeden yoksun kalmıştı. Eskiden olsa hepsinin kahkahası dışarıya çoktan ulaşmıştı. Şerwan başta olmak üzere evin bütün erkeklerinden bir bir uyarı alırlardı. En son kaynanalarının uyarısıyla ya susar yahut susamayınca çareyi dağılmakta bulurlardı. Dicle eve felaket gibi düşmüştü. Dicle gelmeden önce Agir Ağanın acısına rağmen gülmeyi ve anlaşılmayı çok iyi başarıyorlardı.

Akşam yemeği için kollar sıvanmıştı. Ezo akşam yemeğini belirlemiş ve talimatları vermişti. Bermal, Dicle, Zehra ve Ayşe ile mutfakta telaş içinde hazırlığı yapıyorlardı.

İçeriye Beritan’ın girdiğini görünce bugün hiç sevmeye fırsat bulamadığı minik afacanı sordu Ezo. “Mırhan nerede?”

Kadının sorusuyla tebessüm etti Beritan. Bugün çok az Ezo’nun yüzünü görmüştü. Sabaha nazaran şimdi daha iyi görünüyordu. “Roza’nın yanında, Şilan onlara bakıyor.”

“Hayret!” diyerek şaşkınlığını gizlemeden tepkisini verdi Ezo. “Şilan bu sefer ödevlerim var, diye odaya kaçmadı.” Gözleri yaşaracaktı.

“Yok, Ezo, ablası gidecek ya, yanından ayrılmıyor. İkisi de oturma odasında. Sanırım Şilan bugünlerini ablasıyla geçirecek.”

“Zor günler onları bekliyor,” diyen Ezo elindeki kaşıkla çorbayı karıştırdı. Kocasının en sevdiği çorbayı farkında olmadan yapmıştı. Kırgın olmasına rağmen, yine kocasını düşünmüştü.

“Bir iki aya ona da bir koca çıkar, evlenir gider,” diyerek sohbetlerinin arasına karıştı Dicle.

“Senin gibi değil Şilan,” dedi Ezo aniden tersleyerek. Dicle’nin sesini duydukça, yüzünü gördükçe kan beynine sıçırıyor, avuç içleri terliyor, her an boğazına sarılacakmışçasına bir öfkeyle doluyordu.

Bermal ve Beritan kadının sert sesini duyduğunda Dicle’ye baktı. Lakin Dicle farkında değildi. Ya da farkında değilmiş gibi yapıp, umursamıyordu.

“Valla canım kabul etmek için düşünmüştüm ben. Hemen kocaya varmak isteseydim, önceki taliplerimi kabul ederdim,” diyerek Ezo’ya cevabını sakın edasıyla verdi. Ezo’nun ani tepkisine şaşırta da ele vermedi.

“Düşündüğün hali miydi? Gün geçseydi üzerinden.” Çorbayı bir yönde karıştırırken, ana yemeğin tadına bakıyordu Ezo. Birazdan yemekler nerede diye söylenirlerdi. Pişmesine az kalmıştı.

“Hayırdır, Ezo? Ne demek istiyorsun? Gecesinde mi kabul ettim ben?”

“Gecesinde kabul ettiğini mi söyledim ben?” dedi Ezo sanki az önce konuşan o değilmiş gibi davrandı. Yüzü sakın, ancak gözleri ateş gibiydi.

Dicle ona gözlerini devirerek önünde duran yeşillikleri tabağa koyuyordu. “Hayır anlamadım. Herkes bir kendini üstün görüyor, bir şeyler biliyor. Büyük olanlar kendini kaynana sanıyor. Nasıl ev anlamadım,” diyen kadın sessizce konuştu. Tabii fısıltılarını duymaları için de duyacakları şekilde ses tonunu ayarlamıştı.

“Bazen haddini bilmeli insan, ondandır,” diyen Ezo hemen arkasında ve yanında şaşkınlıkla tartışmalarını izleyen kumasını ve eltisini görmüyordu. Bu ani tartışma nereden çıkmıştı, ikisi de anlamamıştı.

Dicle hızla kafasını kaldırdı. “Ne o, bize bu evde haddimizi bilme dersi mi vereceksin?” diye kızgınlıkla parladı Dicle. Ezo’ya mı kalmıştı had bildirmek? Büyük gelin diye başlarına kaynana mı kesilecekti?

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Gerekirse veririm, Dicle. Engel mi olacaksın?” diye sordu küçümseyerek Ezo. İlk defa Dicle’yi küçümseyerek konuşmuştu. Lakin hak ettiği buydu.

“Evet, kaynanam değilsin. Tek de değilsin,” derken cümlelerin üstüne basa basa söyledi.

Az önceki öfkesi uçan Ezo tebessüm etti. “Öyle mi? Onu vakti gelince görürüz, Dicle,” diyerek kadını inceden tehdit etmişti. Sırtını dönerek tartışmaya son verdiğini beyan etmiş, arkasında söylenen Dicle’yi çıldırma seviyesine getirerek işine devam etmişti.

Beritan sessiz kalmayı tercih etmiş, Bermal ise karışmamayı uygun görmüştü.

Yemekler hazır olunca erkeklerin gelmesini bekleyen kadınlar mutfaktan çıktı. Dicle ve Bermal oturma odasına geçerken, Ezo ve Beritan misafirhaneye yönlerini çevirmişlerdi. Hava bugün soğuktu ve yağmur yağıyordu.

“Bu aniden değişen havalar da insanın dengesini bozuyor.” Beritan üzerine yağın yağmur damlalarına baktı.

“Sorma, öğlen sıcak, akşamları soğuk. Çocuklar hasta olmasa bari,” diyerek adımlarını hızlandırdı.

“Sorma, dün gece Mirhan öksürdü baya. Ateşi çıkar diye korktum.” Hastalanmaması için elinden geleni yapıyordu Beritan. Yağmur ve soğuk sayesinde Mirhan’ı bahçeden almayı bugün başarmıştı. Ancak oğlunun sağı solu belli olmuyordu.

“Sen de, Zilan da dikkatli olun,” diyen Ezo misafirhane kapısının kolunu indirerek geriye itti.

İçeriye göz attıklarında Nêçîrvan’ı kızıyla ilgilenirken, Vedat ve Botan’ı, Mirhan ile oynarken bulmuşlardı. Delal Sultan arada Nêçîrvan’a laf yetiştiriyordu.

Şerwan’ı göremedi kadın. Kocasını ya gelmemişti ya da yukarıya çıkmıştı. “Ne zaman geldiniz?” diye sordu Beritan kayınlarına. Hepsinin ilgisi üzerlerine çekilince gülümsedi.

“Şimdi geldik, Beritan. Yemek hazır mı?” Soruyu soran Botan hazır cevabını dört gözle bekledi. Açlıktan eve geldiği gibi yere çökmüştü. Yemek yiyene kadar kendine geleceğini sanmıyordu.

Botan’ın istediği cevabı verdi Beritan. “Hazır, biz de sizi bekliyorduk. Kızlar hemen kursun.”

“İyi olur, acele etsinler,” dedi sabırsızlıkla. Acele etseler çok iyi olacaktı.

“Ba..ba..”

Mirhan’ın kollarını açıp sevinçle ciyaklaması iki kadının dikkatini çekti. Ezo ve Beritan aynı anda arkasına bakmış, içeriye giren Şerwan’ı görmüşlerdi. Beritan ve Ezo adamın hangi kadına bakacağını nefesini tutarak bekledi.

Şerwan’ın gözü Ezo’nun üzerinden hızla Beritan’a kaydı. İki kadın yolunu kapattığından geçemiyordu. Yol vermeleri için bekledi. Gözlerini Beritan’dan ayırmadan yolun açılmasını bekledi. İki kadın komutu almış gibi aynı anda yanlara doğru çekilerek yol açmışlardı.

Şerwan Ağa iki karısının arasından hızlıca geçti. Ezo’ya bakmadı. Çünkü ona bakacak yüz bulamadı. Sabah onu kırıp öylece çekip gitmişti. Gün içinde onu arayıp sormamıştı. Sesini duymak istediye de telefonunu açmayacağını bildiğinden arayamamıştı.

İyi olduğunun haberini her aldığı anda içinin rahatlamasını beklemiş, ancak gerginliği ve pişmanlığı dağ gibi büyüyerek sırtına binmişti. Ezo’yu kendi gözleriyle görene, sesini duyana kadar rahatlamayacaktı. Lakin onu görürse kalbinin ferahlayacağını düşünen adam yüzüne bakamadığından kendini yine eksik hissetmişti.

Aralarından geçip giden adamın arkasından kalan kokusu iki kadının etrafını sarmaşık gibi sarmıştı. Birbirlerine fark ettirmeden yavaşça içlerine çekmişlerdi. Bir adamı paylaşan iki kadındılar.

Ezo sevdiği adamın kokusunu Beritan’ın da sevdiğini düşününce dişlerini birbirine bastırdı. Şerwan’ı kumasıyla paylaşan kadını, detaylara takıldığında kıskançlık bütün bedenini sarmalayarak onu ele geçiriyordu. Şerwan’ın kumasına olan ilgisini, kalbini o kadına açtığını görüyor ve hissediyordu. Belki bir gün Şerwan tamamıyla Beritan’a kapılacaktı. Belki bir gün kalbindeki tek isim Beritan olacaktı. İhtimal vermemesi olanaksızdı. Ezo’nun kalbi bir gün olur korkusuyla için için titriyordu.

Beritan kocasının kokusunu içine çektikçe daha fazlasını istedi. Lakin daha fazlası imkânsızdı. Şerwan Ağa ilk kadına aitti. Ezo’ya bağlıydı ve kalbi o kadını seviyordu. Kokusunu istemeyi kendine hak görse de Ezo’nun yanında oluşu buna engel oluyordu. Sanki

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

hayat tokadını bu şekilde atıyordu. Beritan ne kadar severse sevsin, Şerwan ne kadar kıymet verirse versin, Ezo oldukça daha fazlası imkânsızdı. Ezo'yu seven kalbini kıskanıyordu.

“Ulan babanı mı özledin?”

Vedat'ın sesiyle iki kadın kendine geldi. Şerwan'a sarılan Mirhan'ı izleyince Ezo'nun kanaat getirdiği tek şey korkusunun çok yakın bir zamanda gerçekleşeceğiydi. Şerwan Ağanın kalbi bir gün tamamıyla Beritan'ın olacaktı.

Kırgınlıkla bakan gözlerini kırptırdı. Sabah hatalı davranışın sahibi kendisi değilmiş gibi davranan kocası onu suçluyordu. Yüzüne bakmamıştı. Yüzüne özellikle bakmamış ve yanından pervasızca geçmişti. Madem Şerwan Ağa kolay yolu seçiyordu, Ezo üzerine düşeni yapacaktı.

Mirhan kollarını boynuna sarıp kafasını omzuna yaslayarak, uslu durup zaman geçirdi. Şerwan kardeşi Nêçîrvan'ın yanına gidip Roza'nın yanaklarına küçük birer buse kondurdu. Roza'ya karşı sevgisi ve şefkati derindi. Yeğeni değil, kendi kızı gözüyle bakıyordu. Bir gün onun da kızı olacak, Şerwan üzerine titreyecekti.

Babasından cesaret alarak Roza'yı öpmek isteyen Mirhan, amcasının kötü bakışlarını alınca hemen kafasını babasının göğsüne sakladı. Odadakiler onları izleyip gülümserken küçük çocuğun titrek sesi duyuldu.

“Ba... Baba... Roja... Ver ver...”

Şerwan kardeşine abarttığını ifade eden bir bezginlikle bakakaldı. “Kızını yemeyecek, sadece öpecek.”

“Şerwan Ağa kız babası olunca anlarsın, neden öptürmek istemediğimi! Kardeşim, erkekler benim düşmanım. Sevemiyorum artık.” Kızını sıkıca sararak Mirhan'dan uzaklaştırdı. Mirhan'ın kızına olan sevgisinden hoşlanıyordu. Biraz peşinden sürüklemenin zararı olmazdı. Hem Şerwan Ağayı da delirtmek keyifliydi.

Ezo kız babası demesiyle karnına bıçağı yemiş, iki büklüm olmuşçasına acı çekti. Rüyalarından çıkmayan minik kız çocuğunu anımsadı. Hoş, hamile kalamıyordu. Bir kız çocuğu sevincini Beritan yine hamile kalarak kocasına yaşatabilirdi. Ezo'nun onda eksik bıraktığı bütün çocuk mutluluğunu, evlat sevgisini Beritan vermişti. Vermeye de devam edecekti. Daha fazlasını duymamak için ayakla-

rının üzerinde sessizce hareket ederek misafirhaneden çıktı.

Beritan derin bir iç çekti. Şerwan'a bir kız çocuğu vermek hayal idi. Kızının peşinden koşan ve Nêçîrvan'a yaşattığı her şeyi yaşarken, sürünürken bile kabullenişini yaşamak ve yaşatmak istiyordu. Bir kızının olmasını istiyordu Beritan Cıbran.

Nêçîrvan kuzeninin odadan çıktığını görünce kırdığı potu fark etti. Kızına bakıp gözlerini sımsıkı yumdu. Lanet olsun. Ezo'nun yanında hâlâ çocuk mevzusunda dikkatli davranıyordu. Şerwan babalığı tatmıştı ama Ezo hâlâ anneliği tatmadığı için bir yanı kırgındı.

Odadaki kimsenin Şerwan dahil Ezo'nun varlığını ve ani gidişini fark etmediklerini anladığında kızını Botan'a bıraktı. "Kızımı bacaksızdan uzak tut, geliyorum şimdi," diyerek oturduğu yerden atik bir hızla kalkıp kapıya uzun adımlarıyla vardı.

Ezo'nun farkında olmayan Şerwan, kardeşinin kaçtığını düşünerek kahkaha attı. "Sen kaç daha, Roza burada nasılsa."

Delal oğullarını izlerken tebessüm etti. "Seni de göreceğiz, Şerwan Ağa. Senin de günün gelecek," diyerek Nêçîrvan'ı savundu. O da Ezo var mı yok mu fark etmeden Beritan'ı göstererek Şerwan'a gülmüştü.

Nêçîrvan içerideki konuşmalara kulak asmayı bırakıp, Şerwan'dan gözlerini ayırmayan Beritan'a kısa bir bakış atıp dışarı çıktı. Potu kendisi kırmıştı ve Ezo'nun nasıl olduğunu görmek istiyordu. Bahçede gözlerini gezdiren Şerwan, Ezo'nun kamelyada tek başına oturduğunu gördü.

Yağmur yağıyordu ve hava soğuktu. Soğuğa ve yağmura aldırış etmeden o kamelyada oturmasının tek, belki de birçok sebebi vardı. Yanına giden Nêçîrvan hemen karşısına geçip oturdu. "Hayırdır, teyzekızı bizi sormuyorsun?" Cümleinin sonunda göz kırptı.

Ezo teessüf edercesine gülümsedi. "Olur mu hiç? Kızınla ilgileniyordun," deyip gözlerini büyüttü. "Bilmiyorum farkında mısın ama kızını kucağına aldın mı dünyayla iletişimini koparıyorsun."

Nêçîrvan kafasını eğip gülümsedi. Ona çocuk sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu anlatırdı ama bu canını yakmaktan daha öteye gitmezdi.

"Roza beni bağlıyor."

"Çok seviyorsun değil mi?" diye içten sesiyle sordu Ezo. Sor-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

maya ne hacetti. Kızına bağlı ve bağımlıydı. Nêçîrvan'ı böyle bir baba olarak hayal etmemişti ve beklediğinden çok daha şefkatli ve sevgi dolu bir profille karşılaşmıştı.

Omuz silkti. "Geceleri defalarca uyanıyorum. Belki Zilan'dan daha çok, bilmiyorum. Hep nefesini kontrol ediyorum. Üşümesini istemiyorum. Bazen uykusunda kendi kendine gülümsüyor. Dakikalarca o anı bekliyorum." Çok derine indiğini fark edince mahcup oldu. "İşte seviyoruz," diyerek konuyu kapatmak istedi. Sözüm ona kırdığı pot için gelmişti ama kadının üzerine daha çok gitmişti.

Anlattıkları Ezo'nun ağır ağır nefes almasına neden oldu. "Baba olmak çok güzel bir his," diyerek duygularının güzelliğine dem vurdu Ezo.

"Sanırım öyle." Güzelden ziyade mükemmeldi. Nêçîrvan kızını kollarının arasına aldığı anda, cennetini kollarının arasına alıyormuş gibi hissediyordu. Onu kokladığında cennetin en güzel çiçeğini kokluyormuş gibi oluyordu.

"Senin canın neden sıkın, iyi değil misin yoksa?" Bugün sürekli karısını aramış durumunu sormuştu. Şerwan'ın da birkaç kere Serhad'ı aradığı ana denk gelmiş, Ezo'yu sorarken bulmuştu. Ona kızsı dahi sormaktan geri durmuyordu.

"İyiyim, sadece Şerwan'a biraz kırlıdım," diye cevap verdi. Eski günleri anımsadı Ezo. Ne zaman Şerwan onu üzse ilk dertleşmeye Nêçîrvan gelir, ağabeyinin pişmanlığını anlatırdı. Yine aynı şey için geldiğinden emindi.

"Bugün seni Serhad'a sordu sürekli."

Düşüncelerinde haklı çıkmıştı. Ezo alayla gülümsedi. "Az önce yanımdan geçerken yüzüme bakmıyordu. Bana pek öyle gelmedi, Nêçîrvan."

O kadarını fark etmemişti. "Belki Beritan var diye ikinize de bakmadı," diyerek düşüncesini sundu. Ama bir kadın neden bakmadığını bilirdi. Zilan da ara sıra bu konuda davranışını aralarındaki küslük son bulduğunda burnundan fitil fitil getiriyordu.

"Beritan'a baktı." Ardından hemen düzeltti. "Tabii baksın yani. Beni orası alakadar etmez."

Nêçîrvan'ın, ela gözlerde gördüğü tek ifade sağlam kırlıdıydı. Ağabeyinin kendini nasıl affettireceğini merak etti. "Sadece üzül-

dü."

"Hayır, sadece suçluyor. Sanki ben öyle olmamı istermişim gibi."

"Ezo, bak..."

Kadın kafasını salladı. Bu durumdan gerçekten sıkılmıştı. Kocasının her şeyde onları suçlamasından sıkılmıştı. Her şeye onlar sebep olmuyordu. Bayılırken ya da hasta olurken bu onun elinde olmuyordu. Ayrıca hastaneye gitmemesinin sebebi de adamın oğlunun yanında kalmasını istemesiydi.

"Erkekler," dedi zoraki nefes aldığı anda. "Neden her zaman kolay yolu seçerler?" diye sordu. Nêçîrvan'ın doğru cevabı vereceğinden şüphe etti. Çünkü ağabeyini savunmaya gelmişti. Hatasını bildiği halde ağabeyini alenen savunuyordu.

Anlamayınca sorusuna soruyla cevap verdi Nêçîrvan: "Ne gibi?"

"Her zaman kadınları suçlamak gibi." Kafasını yağmurun ıslattığı güllere çevirirken kalbindeki ağrı kadına ah çekti. "Kadını suçlamak her zaman basit bir yol görünür. Basit bir sonuç verir."

"Yok öyle bir şey."

"İnkâr etme."

"Şerwan seni suçlamıyor, sadece kızdı. Seni o halde görünce korktu."

"İsteddiği kadar korksun. O beni orada suçladı. Kalbimi kırdı, çekti gitti. İşte sorun bu. Yemek yemedim diye kızmaya hakkı yok. Olabilir, belki aç değilim. Belki yemek ihtiyacım yoktur. Neden bunları göz ardı ediyor?"

Nêçîrvan cevap veremedi.

Ayağa kalkan Ezo odadan oğluyla çıkan kocasını gördüğünde onunla göz göze geldi. Az önce yüzüne bakmadan yanından geçen Şerwan Ağanın gözlerinin içine bakarak kuzenine son kez cevap verdi: "Diyorum ya kadını suçlamak basit bir yol. O da basit yolu seçti!"

Hiç uyanmamayı dilemek bir kadın için dayanılmaz bir eziyetti. Ezo hiç uyanmak istemedi. Özellikle bugün hiç uyanmak istemedi. Dün gece yine kusmuştu. Halsizdi ve başı fena halde ağrıyordu. Ayrıca regli gecikmişti. İki gün geçmişti üzerinden ve hâlâ regl ol-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

mamıştı.

İçine şüphe giren kadın umutlanmamaya çalıştı. Umutlanıp yine hayal kırıklığına uğramak istemedi. Dört gün yanında kalıp, dört gün Beritan'ın yanında kalması gereken Şerwan Ağa bir haftadır yanına gelmiyordu. O kavgadan sonra tek bir kelime bile etmemişlerdi. Sabah işe gidene kadar ona görünmüyor, akşam yemeğini yedikten sonra çayını içip odasına çekiliyordu. Şerwan yanına gelmedikçe Ezo onu görmemesi için elinden geleni yapmıştı. Sırf yemekten önce Mirhan için oturma odasına gelen adamı son üç gündür görmemek için mutfakta kalıyordu. Şerwan yemeğe oturana kadar da çıkmıyordu.

Beritan kocasının varlığıyla her sabah mutlu inerken ve bu gün içinde yüzüne yansırken, Ezo yokluğuyla ve kalbinin kırıklarıyla keyifsiz iniyordu. Lakin gün içinde gülümsemeye özen gösteriyor, konuşup sohbet ediyordu. Sadece akşam yemeğinden sonra Şerwan'ı görmemek için odasına kaçırıyordu. Şerwan da bir kere yanına gelmemiş, nasıl olduğunu sormamıştı.

Kaynanası ısrarla ne olduğunu sormuş, her defasında bir şey olmadığını söyleyerek geçiştirmişti. Dicle'nin çirkinliğini kaynanasına söyleyememişti. Geldiği gecenin sabahında her şeyi söylemek istemişti. Ama teyzesi o kadar yorgun ve üzgündü ki Ezo canını sıkamak istememiş, yine susmayı tercih etmişti.

Pazar günü olmasından mütevellit Şerwan Ağa ve kardeşleri işte olmayacaktı. Dışarı çıkmayacaklarsa evde olacaklardı. Ezo kocasının çıkmasını istiyordu. Aksi takdirde Şerwan ile sürekli karşılaşacaktı.

“Hadi Ezo aşağıya inme vakti...”

Kendini teskin ederek yataktan çıkan kadın banyoya girdi. Suyun altında kısa bir vakit geçirmişti. Belki bu duş baş ağrısını da alırdı. Aşağıya geç inmemek için duşunu alıp banyodan çıktı. El hızıyla giyinmiş, saçlarını kurutmuştu.

Makyaj masasına oturup saçlarını güzelce taradı. Bağlamak için saçlarını toparlarken tokasını eline aldı ve saçlarına taktı. Odanın kapısı açılırken kadın parfümünü eline aldı ve üzerine sıktı. Kapıya baktığında kocasının içeriye girdiğini gördü. Görmezden gelerek önüne döndü. Şerwan Ağanın önce homurtusunu sonra sesini duydu.

“Uyanmışsın.”

“Evet,” diyerek ayağa kalktı, tülbentini aldı Ezo. “Bir şeye ihtiyacın olursa Jiyan’ı çağırırısın.” Kuru ve buzdan farksız soğuk sesiyle gereken cevabı verip yönünü kapıya çevirdi. Yüzüne bakmadan cevap verdi. Tıpkı yüzüne bakmayan kocası gibi.

Sesi ve yüzüne bakmadan konuşması adamı daha da sıkıntıya düşürdü. Nêçîrvan’ın neden yandın, dediğini bugün çok daha iyi anlıyordu. Böyle olacağını biliyordu. Ezo beklediği tepkileri veriyordu. Lakin hiç olmamasını isterdi. Bir haftadır kadının yüzünü görmüyordu. Sürekli kaçıyor, ortalıktan kayboluyordu. Şerwan ona zaman tanımıştı. Doğrusu o zamanı kendine tanımıştı. Zira her yüzüne baktığında yaptığıının pişmanlığını yaşamıştı.

“Konuşalım,” diyerek ilk gün atması gereken adımı bir haftanın sonunda attı.

Kocasının yanından geçerken durup sordu. Gideceği için bedenini ona çevirmemişti. Lakin yüzüne baktığı adamı istemsiz baştan aşağı süzdü. Siyah kot pantolonun üstüne, siyah ince bir hırka giymişti. İçine beyaz tişört giyen adamın dağınık saçları, yeni tıraş olduğu belli kirli sakalları ve her yanını buram buram saran kokusuna kapılmamak için mücadele etti.

Günlerdir görmediği adamı bugün en sevdiği haliyle karşısında görünce kızılgınlığa öfkesi de eşlik etti. Öfkenin etkisiyle kocasına tısladı: “Neyi?”

Şerwan dile getiremedi. Konuşmak istediği için bedenini Ezo’ya çevirdi. Yüzüne hasret kaldığı kadına özlemle baktı. Araya bu kadar mesafe ve ayrılığın girmesi üzmüştü. Her şeyi bırakıp Ezo’ya sarılmak istiyordu. Sarılıp içine çekmek istiyordu. Gel gör ki kadın ‘Bana dokunma!’ hududunu yine çizmişti.

“Bir haftanın sonunda mı?” diye alayla sordu Ezo. Üzerinden bir hafta geçmişti. Artık konuşmalar ne değişecekti?

Sesi buz, bakışları sertti Ezo’nun. Şerwan bu kadarına kendini hazırlamamıştı. Bir haftadır olmayışını da yüzüne vurmuştu. “Nasıl gelseydin? Benden kaçarak gelmemi engellemedin mi?”

“Neye gelecektin?” Kaşları ağır ağır çatıldı. “Niye gereksiz yere bağırдыңın açıklamasını mı yapacaktın?” Bilerek bedenini Şerwan’a dönmüyordu. Her an odadan çıkıp gidebilirdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan da duruşunun farkındaydı. Ancak konuşmadan Ezo buradan çıkmayacaktı. Aralarındaki mesafeyi bitirmeden gitmeyecekti. “Canım sıkıldı. Seni hastaneye her götürmek istediğimde reddediyorsun. Kusuyorsun, başın ağrıyor, baş dönmelerin oluyor. Senin için endişeleniyorum.”

“Yemek yemedim diye bağırdın!” diyen kadının gardı kolay kolay kırılmayacaktı. “Herkesin içinde bağırdın ve gittin. Bir daha sormadın. Bir haftadır sormuyorsun. Benim için o kadar endişelendiysen, niye geldiğinin akşamı sormadın?”

Şerwan Ağa yutkunamadı. Yüzleşme zor kelamını çürütecek cinstendi. “Bana kırgın olduğumu biliyordum.”

“O akşam yüzüme bile bakmadın.”

“Sana bakacak yüzüm yoktu.”

“Bu bir bahane olamaz, Şerwan Ağa.” Onu şimdi affetmek istemiyordu. Gerek duruşuyla, gerek tavırlarıyla belli edecekti. Hatta bu gece de yanına gelmesini istemiyordu. Nasılsa Beritan’ın yanında kalmaya alışmıştı. Onun yanında yüzü gülüyordu. Bu odaya gelip keyfinin bozulmasını istemedi Ezo. O akşamla beraber tam bir haftadır hiç sormayışının acısını çekiyordu. Nasıl onu hemen affedebilirdi?

“Bu bahane değil,” derken sesi sertleşen Şerwan Ağa açıklamasını yaptı: “Senin gün içinde kendini aç bırakmanı istemiyorum. Tüm gün şirketteyim. Seni aradığımda evet yemek yiyorum diyorsun. Aslında yememişsin. Evet, iyiyim diyorsun aslında iyi değilsin. Evet, sorunlarım var diyorsun ama benimle çözümüyorsun.” Kollarını iki yana açarak söylendi: “Gelmeme izin vermeyen sensin, Ezo.”

Şerwan Ağa hâlâ kendini haklı mı görüyordu? “Çünkü senin de yeterince derdin var. Bir de gereksiz dertlerimle canını sıkamak istemiyorum. O gün seninle hastaneye gelecektim ama Mirhan’ı o halde görünce oğlunu bırakıp benimle hastaneye gelmene izin veremedim. O çocuk kötüydü.”

Oğluna düşkün adamı peşinden götürmek istememişti. İkisinin de kendince haklı sebepleri vardı. Lakin birbirlerine hak vermiyorlardı.

Şerwan uzaklıktan, gereksiz mesafeden ve tartışmadan usanmıştı. Kendisinden uzak duran karısına doğru bir adım daha attı.

Aradaki mesafeyi biraz daha azalttı. Bu kadını kırmıştı ve özlemişti. “Özür dilerim... Kızdım çünkü benimle hastaneye gelmemene, seni götürmeme izin vermedin.”

“İyi dim,” dedi Ezo sesindeki buz gibi tonu biraz daha kırarak. Şerwan’ın gözlerinde gördüğü pişmanlık ve mahcubiyet buna zorlamıştı.

“Değilsin, neler olduğunu bilmiyoruz...” Bu ihmal adamı korutuyordu. Ya küçümsediği bu bayılmanın altında başka bir sebep varsa? İhtimalini düşünmek kalbini titretti.

Hastalığı hakkında düşüncesini onunla paylaşmak istiyordu Ezo. En azından daha fazla endişelenmesini istemiyordu. Fakat çok da umutlandırmaması gerektiğini kendine teskin etti. “Reglim gecikti,” deyiverdi.

Şerwan kaşlarını çatı. Bu kusmaya mı ya da baş dönmesine mi neden oluyordu? “Bunun için mi böylesin?” diye sordu. Sebebi bu kadar küçükse bile doktora gitmeden durmayacaktı Şerwan.

Kadın anlamadığını fark ettiğinde yarım bir tebessümle kocasını aydınlatmak için ipucu verdi. “Hayır, yani bir kadın kustuğunda veya bayıldığında, bir de regl olmazsa ne olur?”

Şerwan üç sorunu bir araya getirip düşündü. Cevabı çok gecikmeden kendine verdi. Gözleri kocaman açılan adamın ağzı o şeklini aldı. Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Ezo’ya doğru hevesle adını attı.

Ezo anladığını fark ettiğinde hemen engelledi. “Umutlanma, hiçbir şey belli değil,” diyerek elini salladı. Bu umudu yarın olumsuz bir cevapla söndürüp yine o iğrenç hayal kırıklığının tadını yaşatmak istemedi.

“Ya öyleyse? Hastaneye gidelim.” Belki de sebebi buydu. Belki de bugün konuştuğu kız çocuğunu Ezo ona verecekti. Belki de seneler sonra Ezo anneliği tadacaktı ve Şerwan’ın ondan istediği çocuğu olacaktı. Düşünceleri boğazını düğümledi.

Ezo umutlanma dediği halde gözlerindeki parıltıyı görünce korktu. “Yarın gideceğim.”

“Neden bugün değil?” diye sordu adam hafta sonu olduğunu unutarak.

“Bugün pazar, unuttun mu? Doktor yok.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan elini cebine atarak telefonunu çıkardı. Caner'i ararım, Dilek'i ararım. Kimden rica edersek, anında gelirler. Reddetmezler bizi."

Ezo kafasını salladı. "Daha iki günüm gecikti. Bugün de olmazsam, yarın kesin gideceğim."

"Tamam o zaman beraber gideceğiz," dedi Şerwan Ağa heyecanla. "Sabah erkenden randevunu alırım." Şu an mutluluğunu karısından bir adım uzakta yaşıyordu. Ona sarılarak, umut vererek yaşamak isterdi. Ama Ezo uzak durmayı tercih ediyordu.

Yine reddedecekti Ezo. "Sen... Sen gelme..." derken çenesini hafif öne eğdi.

"Neden?" Yine aynı şeyi yapıyordu. Hastaneye gitmeyi kabul etmeyen karısı bu sefer yanında onu istemiyordu. Kırıldığını saklamadı Şerwan.

Kadın üzüldüğünü anladığında heyecanının söndüğünü fark etti. Kocasına bir adım yaklaştı ve arada kısa bir mesafe bıraktı. Lakin yine dokunmadı. "Umutlanmanı istemiyorum. Eğer... Eğer... Sorun olmazsa evde bekle..." Kocasının onunla gelmesini istemiyordu. Hamileyse olacaklar zaten belliydi. "Varsa öyle bir şey ben sana koşarak gelirim."

Ellerini havaya kaldıran Şerwan yanağını avucunun içine aldı. "Orada tek bırakamam seni."

Dokunuşunu, sıcak ellerini hissetmemeye gayret etti Ezo. "Zilan ile gideriz Roza bahanesiyle. Kimse de öğrenmemiş olur."

"Neden saklıyoruz?" Bu saklanılacak haber miydi? Senelerdir her sabah bu haberi vermek için bir umut yaşamışlardı. Şerwan hâlâ Allah'tan umudunu kesmemişti. Bugün o umut çok küçük bir ihtimalle elinden tutmuşken, saklamanın manası neydi?

"Hiçbir şey belli değil." Bir umuda kapıp ne kendini ne kocasını yıpratmak istemediği gibi Eroğlu ailesini ayaklandırmak istemiyordu. Herkesin içinde bu habere ne tepki vereceğini bilmediği bir isim vardı. "Yine hepsinin benim için üzülmelerini istemiyorum."

"Artık sana acıyorlar düşüncesini kafandan çıkar, herkes bilmeli. Kimse üzülmez."

"Şerwan olmaz." Yanağını avucundan kurtararak araya tekrar o mesafeyi kattı Ezo. "Zorlama!"

“Neden olmasın, Ezo?” dedi. Adam artık sinirleniyordu. Bu onun en doğal hakkıydı. Sevincini herkesle paylaşmalıydı.

“Çünkü içeride ikinci karın var.” Sert sesiyle kocasına çıkıştı. “Hastaneye gidip hamile olduğumu öğrendiğimde eve haberi verirken zılgıtlar çalmam. Kimsenin o bahçede zılgıt çalmasına izin vermem. Sevinç çığlıklarını duymam, duyduktmam.”

Beritan yapmamıştı ama ailesi yapmıştı. Ezo bunu yapmayacaktı. Bebek haberini bağıra çağıra duyurmuyacaktı. Fakat hamile ise işte o zaman her şey değişecekti. Bu ev eskisi gibi hiç olmayacaktı.

Belki zılgıtlar çalınmayacaktı ama çığlıklar evi yakacaktı.

Bölüm 21

Ulaşılmaz Aşklara

Hayatın sunduğu iki seçenek vardır; ya zorlu bütün süreçlerde yorulduğun, pes ettiğin anda bile üstesinden gelirim diyerek devam edeceksin. Yahut pes edip bir kenara çekilecek, ölüm seni bulana kadar maruz kaldığın her zorluğa karşı diline kepengi indireceksin. Keza bu hayatla başka türlü baş edemezsin.

Ezo'nun iki seçenektan birini seçtiği aşikârdı. Pes etmeden savaşmayı ve ayakta kalmayı yeğlemişti. Her şeye rağmen bu evde kocasını başka bir kadınla paylaşarak yaşamaya devam etti. Düşüğünde kalkmayı başarmıştı. Şimdi de ayakta kalacaktı.

Yarın doktor yanıldın dediğinde Ezo yine ayakta kalacaktı. Pes etmek onun tercihi değildi. Bugün pes ederse yarın kalkacağından şüphe etti. Asıl bugün pes etmemeliydi. Kocasıyla konuşmasına son verip odadan çıktı.

Şerwan da odada kalmayarak arkasından çıktı. Uzun adımlarıyla Ezo'nun yanına vardı ve ağır temposuna ayak uydurarak terasın merdivenlerine doğru yürüdü. Konuşma istediği gibi sonlanmamıştı. Ezo hâlâ uzaktı ve mesafesini koruyordu. Gözünün içine bir yabancı gibi bakması Şerwan'ı tetiklemişti.

Ezo'nun haklı olmasında payı büyüktü. Bir haftadır direkt ona gidip nasıl olduğunu sormamıştı. Kaçan kadının peşinden gitmemiş

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ve kaçmasına izin vermişti. Kolayına geldiğinden değil, yüzleşmenin zor olacağını bildiğinden. Lakin böyle yaparak Ezo'yu kırmıştı.

"Benden uzak kaldığın süre boyunca hep seni izledim belki göz göze geliriz diye ama hiç bakmadın." Hepsini topu akşam yemeğinden önce onu görüyordu. Ezo o vakitlerde yüzüne dönüp bakmamıştı. Bakmadıkça Şerwan odada kasıtlı kalmış, kaldıkça sinirlenmişti. Son üç gündür ise Ezo'yu hiç görmüyor, sesini duyuyordu. Delirmesi muhtemeldi.

"Benim için geldiğin mi vardı?" diye sordu Ezo. Asıl bakmayan kocasının kendisiydi. Mirhan için odaya geliyordu. Annesiyle sohbet ediyor ve oğlunu alıp çıkıyordu.

Önüne bakarak yürüyen kadının o konuşurken yüzüne bakmaması Şerwan'ın elini kolunu bağıyordu. Kızmaya kalkışsa, kendinde o hakkı da göremiyordu. "Evet," derken sesi kesin bir sertlikle çıktı. "Özellikle senin için geliyordum ama bildiğini okuyordun." Bu bir haftadır karısının tepkilerine şaşır kalmıştı. "Önceki tartışmalarımızda böyle değildin. Bazen inadına gözlerini diker, ayırmazdın."

Merdivenleri aheste aheste iniyordu karı koca. Sağ eli cebinde sol eli yanında yürüdüğü kadının eline hafiften çarpıyordu Şerwan'ın. "Eve erken gelmeme rağmen odanın ışığı kapalıydı. Geldiğimde uyuyordun. Yine önceden olsa, uzak olmamıza rağmen sen uyumaz beklerdin." Karısını azarlamak istiyordu. Lakin o hakkı yine kendisinde bulamadı.

"Gelmeyeceğini bildiğimden." Yüzüne bakmadan son basamağı da inerek avluya geçti Ezo.

Şerwan kara gözlerini yumup içini çekti. "Ama geldim, gelmek istedim. Beni beklemedin."

Gücenmiş olduğunu anladı Ezo. Arkasında kalan adama omzunun üzerinden dönüp baktı. Kafasını hafiften önüne eğmiş, gözlerini yummuştu. Kendini nasıl zor zapt ettiğini görebiliyordu Ezo. Bu kadar kötü olmanın ne gereği vardı? Şerwan Ağa gelmeyerek buna gerek duymuştu.

Ezo'yu kıran sadece bağırması değildi. Onu hiç sormamasıydı. Yanına gelip nasıl oldun diye sormamasıydı. Sorup tekrar gitseydi bu kadar kırgın kalmazdı. Topukları üzerinde dönerek genç adamın

yüzüne baktı.

Şerwan kendini zapt ettiğine karar verdiğinde gözlerini açıp kafasını kaldırdı. Ezo kafasını yanına doğru yatırmış araştıran ela gözleriyle onu süzüyordu. Yarım yamalak tebessüm etti. "Geç geldiğim zaman kötü şeyler düşünürdün," diyerek eskisi gibi davranmayan kadına davranışlarını hatırlattı. "Kıskanırdın."

"O kadar yıprandık ki. Bazen seni kıskanmayı bile unutuyorum," diyerek konuşmakta ısrar eden adamın canını yakacak gerçeği gönülsüzce dile getirdi.

Duyduklarıyla sersemledi adam. "İnsan sevdiğini kıskanmayı unutmur mu hiç?"

"Unutmaz... Unutmaz da..." Avlunun ıslak zeminine ve üzerlerine çiseleyen yağmur damlalarına baktı Ezo. "İnsan bazen sevdiğine de geç kalmamalı..." diyerek kocasına yüzünü çevirerek kara gözlerinin içine derin bir anlamla baktı. "Sen bana gelene kadar gün batıyor." Cümlenin sonunda boğazını delen yumruyu yutkundu.

Şerwan ona geç kalmamak için elinden geleni yapıyordu. Lakin karısı hâlâ geç kaldığını düşünüyordu. Beritan'ın varlığına rağmen önceliği hep Ezo idi. Ezo bunu ne zaman görecekti?

"Sana geç kalmamak için önümde kim varsa ardımda bırakıp sana..." Cümlesini Beritan'ın sesi ve Mirhan'ın çığlığı tamamlamasına izin vermemişti.

Karı koca yüzlerini bahçeye çevirdiklerinde Mirhan'ın bahçede çığlık çığlığa kaçışını ve hemen arkasından Beritan'ın bağırarak koştuğunu gördüler.

Cümlesini tamamlamadığını unuttu Şerwan. Gördüğü sahneyle içi mutlulukla karıncalandı. Oğlu yağmura koşmak istiyordu. Yağmurun altında ıslanmak istiyordu. Heyecanı, ciyak ciyak neşesi izlenmeye ve duyulmaya değerdi.

"Mirhan buraya gel..." Beritan'ın sesi bahçede yankılandı. Sesleri duyan Botan da misafirhanenin camında belirerek yeğenine seslendi: "Koş, oğlum... Koş hadi..."

Ezo kocasına dönüp baktığında Beritan ve Mirhan'ı keyifle izlediğini gördü. Orada olmak istediği her halinden belliydi. Hevesini içinde bırakmayacaktı. Oğluyla her anı değerlendirmesi hakkıydı. Önünde engel olmak istemedi Ezo.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Sen aşağıya ineceksin sanırım. Ben Jiyan’la konuşacağım.”

Şerwan anında Ezo’ya döndü. “Ne konuşacaksın?”

Yarın çıktığında da haber vermesi gerekti, önden bilgilendirdi Ezo. Şerwan bu gece de yanına gelmeyecekti. “Yarın nişanlık provası var. Hastaneden sonra gideceğimizi söyleyeceğim.”

“Jiyan’a söyleyecek misin?”

“Hayır, Zilan ile Roza için gideceğiz, diyeceğim. Sadece Zilan bilecek.”

Şerwan kafasını salladı. “Burada seni beklememi ister misin?”

Ezo tebessüm etti. “Hayır, hem yağmur yağıyor. Sen git şu afacanı içeri sok, baba oğul hasta olmayın,” diyerek gitmek için kocasından uzaklaştı.

Kadının çok uzaklaşmasına mahal vermedi Şerwan. Öne doğru eğilerek belinden yakalayıp kendine çekti. Burnunu boynuna gömerek, bir haftadır mahrum kaldığı kokusunu derin derin içine çekerken sessizce fısıldadı:

“Ben kadını kıskanmayı asla unutmam.”

Ezo bir tepki vermeden, bir şey söyleme gereği duymadan kollarının arasından çıkıp arkasını dönerek eyvana doğru hızlı adımlarını attı. Şerwan gözden kaybolana kadar arkasından onu izledi. Bir umut dönüp bakmasını bekledi ama Ezo hiç dönmedi. Burun kemerini sıktı. Belli ki yanında istemiyordu.

İlk gün Serhad’ı sürekli aramıştı. Sabah evden çıkmadan Zilan’a sormuştu. Eve geldiğinde yine kim çıktıysa önüne Ezo’yu sormuştu. Evdeki herkesin aralarındaki husumeti bilmesinden ötürü Şerwan onlara sorabilmişti. Lakin Ezo’yu üzen buydu. Herkese sorarken, yanına gidip sormamasıydı. Şerwan hatasının farkına vardı.

“Mirhan yemin ederim geberteceğim seni.”

Karısının sesini tekrar duyunca bakışları bahçeye yeniden kaydı. Beritan oğlunu kucağına almasına almıştı ama Mirhan inmek için annesini tekmeliyordu. “Sen anneye mi vuruyorsun?” Karısının şaşkınlığını yüzünden net seçebiliyordu.

“Baba...” Mirhan yine babasına ağlayarak seslenmişti.

“Po’yu çağırayım mı ha, Po’yu getireyim mi?” Serhad’ın aldığı bir oyuncaktan korkan Mirhan ne zaman yemek yemese annesi o oyuncakla korkutarak oğlunu doyuruyordu.

Anne oğlun kavgası şiddetlenmeden ve ikisi yağmurun altında ıslanıp hasta olmadan müdahale etmeliydi Şerwan. Kafasını sallayarak aşağıya indiğinde kadına seslendi: "Beritan..."

Merdivenlerden inen kocasına bıkkınlıkla baktı Beritan. "Görüyor musun ne yapıyor?" Sitemi Mirhan onu tekmelemeye devam ederse öfkeye dönüşecekti.

"Mirhan, babacım niye dışarı çıkıyorsun?" Şerwan yanlarına vardığında kollarını açarak oğlunu almak istedi. Beritan dünden razı gibi beklemeden oğlunu babasının kucağına bıraktı.

"Ulan Mirhan delirttin onları." Mutfak kapısının pervazına yaslanmış, yeğenin yaramazlığını keyifle izliyordu Botan.

Şerwan kardeşine bakarken keyifle sırttı. "Seni de göreceğiz, Botan Bey. Elbet senin de günün gelecek." Cevap olarak gözlerini deviren adam içeriye kaçmıştı. Şimdilik bunu düşünmüyordu.

Şerwan karısına döndü. Kahvaltısını yaptıktan sonra evde gezinmiş, Ezo'nun inmediğini fark edince konuşmak için yanına çıkmıştı. "Kahvaltısını etti mi?" diye sordu. Yağmurun altında sohbete gerek yoktu. Rotasını misafirhaneye çevirdi. Uzun adımlarıyla misafirhaneye girmiş, karısı peşinden giderken cevaplamıştı:

"Etti tabii. Sabah sabah bu enerji nereden geliyor sanıyorsun?"

Şerwan sıcak odada tepelerine yağmur yağmadığı için rahatlayarak odanın ortasında durdu. "Bak, anne haklı. Artık sana kızmaya başlayacağım." Oğluna kaşlarını çatarak uyardı.

"Kıyamet mi yaklaşıyor, Şerwan?" diye hayretle sordu Beritan. Oğluna kızmaya başlıyor, karısına bu konuda hak veriyordu. İnanılacak gibi değildi. Dünya tersine dönmüştü de kadın mı ayak uyduramamıştı?

Şerwan'ın gülümsemesi yakışıklı suratına yayıldı. "Böyle söylersen kırılırım."

"Allah bana bugünleri de gösterdi." Yüzü aydınlanmış, ağzı kulaklarına varmıştı Beritan'ın.

Şerwan gülmekten bir türlü ciddi olamıyordu. "Abartma..."

Beritan da onunla beraber gülümseyince Mirhan işaret parmağını ağzına alıp anne babasına baktı. Beritan oğlunun meraklı bakışlarına dayanamayıp kolunu hafifçe ısırınca oğlu da güldü.

"Seni çekiştiriyoruz, oğlum. Annen sana kızmama bayılıyor."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Baban da laf atmaya yer arıyor.”

Beritan ve Şerwan’ın hızlı atışması anında devreye girdi.

“Annen başlatıyor.”

“Baban süt dökmüş ak kedi.”

“Ben ne yaptım, Beritan.”

“Ne yapmıyorum ki Beritan, de.”

“Susmayacağım Şerwan, de,” diyerek susmayan kadını arkasında bırakarak köşesine oturmak için yürüdü. Mirhan ile beraber yerine kurulup ayağını uzattı.

Beritan işi olduğu için zaten gitmek zorundaydı. “Kaç, ağam kaç...” dedi kıkırdarken. Arkasını oğluna ve kocasına dönerek odadan çıkarken Şerwan’ın sesini duydu: “Bu akşam bahsettiğin filmi izleyelim, merak ettim.”

Kadının içi neşeyle dolunca kocasına dönmeden cevap verdi: “Olur, odaya erken dönersen bakarız.” Odadan heyecanlı adımlarıyla çıktı. Şerwan yine yüzünü güldürmüştü. Bu akşam film izleyeceklerine göre yine yanında kalacaktı.

Misafirhaneden çıkan kadın mutfağa girmek üzere yürürken Ezo’nun mutfağa giren silüetini seçti. Kahvaltıdan sonra herkes ortalıktan kaybolmuştu. Ezo bugün geç inmişti. Kahvaltı için mutfağa girmiş olmalıydı. İçeriye girdiğinde kadının sütü dolaptan çıkarttığını gördü.

“Rojbaş, Ezo .”

Beritan’a tebessümle karşılık verdi Ezo. “Rojbaş, Beritan.”

Kahvaltı yapacağını zanneden kadın, sütü elinde görünce meraklandı. “Süt ne için?”

“Şilan ve Elizan üşütmüş. Onlara tereyağlı süt hazırlayacağım. Boğazlarına iyi gelir. Malum, okullu kızlar. Hepimizden daha önemliler.”

Beritan anladım dercesine kaşlarını oynattı. “Sen kahvaltı yapmadın. İhmal etme kendini.”

Cezveyi ve süt için bardakları hazırlarken Beritan’ın yüzüne bakmadığı için kafasını salladı Ezo. “Midem almıyor. Bir çay içsem yeterli.”

Beritan zorlamak ve karışmak istemediğinden kahvaltı konusunda ısrar etmedi. “Elizan dün gece gideceğim, dedi,” diyerek ko-

nuyu tekrar kızlara getirmişti.

“Sorma, sanırım Serhad ile biraz tartıştılar.” İki bardak sütü cezveye dökerek altını yaktığı ocağa aldı. Çay kaşığına tereyağını doldurup küçük tabağa koyarak süt kaynadığında içinde eritmek için bekletti.

“Aaa...” diyen Beritan şaşırıldı. Evet, haftalardır aralarının bozuk olduğunu biliyordu. Ancak dün gece tartıştıklarını bilmiyordu. Kimseden duymamıştı. Kahvaltıdan önce Serhad’ı gayet sakin görmüştü.

“Hı hı... Bizimkilerin gönlü birbirine kaymış da kıskanma evresindeler,” derken kaşıkla sütü karıştırdı Ezo. Elizan’ın tavrı ve Serhad’ın adı geçince değişen yüzü, Serhad gelince üstüne başına dikkat etmesi, onu görmek ve konuşmak için fırsat kollaması Eroğlu konağında kadınlar tarafından fark edilmişti. Serhad’ın da duygularının Elizan’a kayması onları sevindirirse de bir nevi korkutuyordu.

“Daha itiraf etmediler mi?” diye sordu Beritan.

“Aman şimdi etmesin.” Daha erkendi ve bir başka etken Serhad’ı üzebilirdi. “Şerwan kızar Serhad’a, kabul etmez.” Okuluna bağlanmışken, ailesine ve şirkete yardım ederken aralarının bozulmasını istemiyordu Ezo.

“Doğru, Kamil amca da kızabilir.”

O etken daha büyük bir sorundu. “Bugün Jinap Zozan ve Delal Sultan onlara akşam yemeğine gidecek. Bizi de çağırdı, gelecek misin?” diye kumasına sordu Ezo. Nedense gelmeyeceği hissine varmıştı.

Kamil Bey iş için İstanbul’a gidecekti. Hazır kimse yok diye Zübeyde Hanım dostlarını yemeğe çağırmıştı.

“Mirhan’la hayatta gelemem, Ezo. Burnumdan getirir.”

“Kızlar bakar,” diyerek tereyağı dolu kaşığı cezveye daldırıp karıştırdı. Tereyağının eriyişini ve sütün rengini değiştirdiğini izlerken kumasından gelecek cevabı sessizce dinledi.

“Yok, başka bir gün öğlen kahveye gideriz.” Oğlunun yanında olmadığı bir gün giderlerdi. “Hatta Mirhan’ı şirkete göndereceğim bir zamanda.”

Sessizliğini korudu Ezo. Hepsi yemeğe gidecekti. Tabii Vedat ve Bermal dışında. Karı koca dün öğleden sonra çiftliğe gitmişlerdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gece de orada kalmışlardı. Muhtemelen yalnız kalmak istiyorlardı.

Sütün istediği gibi ısındığından emin olan kadın ocağı kapatmış, cezvedeki sütü bardaklara doldurmuştu. Bugün aşağıya geç inmişti. Kahvaltı yapmadığı için de teyzesinden fırçayı yemesi mümkündü.

“Teyzem nerede?”

“Delal Sultanla Dicle’nin yanına gittiler. Sanırım Dicle fazla çeyizini kaldırmak istiyor. Jinap’a gösteriyordu, hangilerini kaldırayım diye. Onlar da orada,” diye Zilan’dan aldığı bilgileri Ezo’ya aktardı Beritan.

“Kahvaltıyı orada mı yaptı?”

“Evet, Delal Sultanla Botan’ın evinde yaptılar kahvaltıyı.” Beritan kenarda duran tepsiyi alıp tezgâha koydu. Dolabı açıp içinden çay bardağı ve çay tabağını çıkardı.

Ezo evde olmamasına sevinmişti. Neden geç indiğini sormayacaktı. Doldurduğu bardakları o da aldığı tepsiye koydu. “Bermal ile hâlâ konuşmuyor musunuz?”

“Konuşmuyoruz hâlâ. Doğrusu tartışmayı bir kenara bırakıp onunla konuşmak istedim,” diyen Beritan küçük semaverin düğmesine bastı. “Geçen gün bir şey sormak için yanına gidecektim. Bana çok kötü bakıyordu. Konuşmak istemediğini anladım, sormadım.” Omzunu silkerek son cümleyi dile getirdi. “Ben de geri çekildim.”

Ezo’nun korkuları yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyordu. “Bermal mi kötü kötü baktı?” Korkusunu hissettirmeden anlamazlıktan gelecek sordu Ezo.

“Evet, anlamadım bir şey. Yani o suçlu olmasına rağmen böyle yapması ne bileyim aklımı kurcalıyor.” Tedirginleşen kadın sağ ayağını sallayarak Ezo’ya uzunca bir süre baktı. Birbirlerine güveniyorlardı. Eski yaşadıkları onlara büyük bir ders olmuştu. Her şeyi neredeyse birbirleriyle paylaşıyorlardı. Şüphesini Ezo ile paylaşmaktan çekinmesine gerek yoktu. Bu kadın onu her şekilde anlardı.

“Acaba diyorum, Dicle yine bir fesatlık yapmış olmasın?” Beritan’ın gözleri kapıyı hızla taradı. “Yoksa bu kadının bana aniden düşman olması normal değil.”

Ezo, şimdiye kadar anlamamasına şaşırılmıştı. Elbette ortada dönen büyük bir sorun vardı. Lakin Bermal’in hâlâ değişmemiş olması Ezo’yu şüpheyne sokmuştu. Büyük ihtimalle Dicle kadını kiniyle

yine beslemişti.

“Hadi beni bırak. Geçen gün sen yukarıdaydın, görmedin. Zilan bir konuyla alakalı soru sordu. Duymazdan geldi. Zilan neye uğradığını şaşırdı.” Hatırladıkça ve ikisini bağdaştırdıkça düşünceleri Dicle’nin şeytanlığına kayıyordu. Aralarına nifak tohumlarını serpmiş olması pekâlâ mümkündü.

“Bak, Ezo... Dicle’nin hakkını da yiyor olabilirim. Allah affetsin, şüphe büyük günah. Ama bu bir şey demiş olmasın?” Konuşukça dizlerinin titrediğini hissediyordu Beritan. Ezo’nun ne düşündüğünü, Bermal’in hareketleri hakkında nasıl bir izlenim aldığını öğrenmek istiyordu.

Konuşmanın vakti gelmişti. Teyzesiyle konuşmadan evvel Beritan ve Zilan’ı konuşturmalıydı. Dicle kendini kaybediyordu. Ezo’yu çıkmaza düşüren ise bunu neden yapıyordu. Bermal onu sevip sayarken hem de. “Ne demiş olabilir ki?” diye sordu.

“İftira atmış olabilir. İkimize yaptığı gibi,” diyerek o acı günleri anımsattı Beritan.

İki kadın aynı anda gözlerini birbirinden kaçırdı. Dicle büyük yara vermişti. Dicle yüzünden iki kadın da birbirine zarar vermişti. İkisi de yaptıklarını savunmuyordu. Bu da onların bir nevi birbirlerini daha iyi anlamasını ve saygıyı asla elden bırakmamalarını sağlıyordu.

Semaverden gelen sesle Beritan kaçacağı yolu bulduğuna sevinerek çayı bardağa doldurdu.

Ezo konunun ayaküstü yapılmayacağının farkındaydı. Adama-kıllı konuşmalıydı. Olaya Zilan dahil olduğuna göre cingöz eltisi bir şeyleri kesin fark etmiş olmalıydı. “Ne yapacaksın şimdi?”

Bu soru geldiğine göre konuşacaklardı. Ezo’yu iyi tanırdı Beritan. “Şerwan’a çay götüreceğim. Sonra da Zilan’ın yanına giderim herhâlde.”

Parmağını ritmik hareketlerle tezgâha vurdu Ezo. “Tamam o halde, ben bunları kızlara verip geliyorum. Zilan’ı da alırım. Küçük odaya geçeriz. Geleni gideni görürüz böylece.”

“Tamam, çayları getiririm ben.”

İki kadın hazırladıkları tepsileri alıp mutfaktan peş peşe çıktı. Ezo rotasını merdivenlere, Beritan misafirhaneye çevirmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Heyecanlı adımları ve gülen yüzüyle çayı kocasına götüren kadının hareketlerini izledi Ezo. Şerwan'a adımları neredeyse uçarak gidiyordu. Bir haftadır öyleydi. Beritan'ın neşesi konağa yayılmıştı. Mirhan ne zaman babasına koştuysa Beritan da peşinden gitmişti. Ezo ortalıkta olduğu müddetçe her şeyi görmüştü.

Şerwan'ın yanına gelmesini istemeyerek kumasına gönderiyor ve onu böyle mutlu etmesini sağlıyordu. Hoş, Şerwan'ın yanına gelmesini istemeyen kendisi değildi. Gelmeyen kocasının ta kendisiydi. Kendi düşüncelerine alayla gülerek misafirhaneye neşeyle giren kadına sırtını döndü.

Ezo tarafından izlendiğini hissetmeyecek kadar Şerwan'a ve oğluna yönelmişti Beritan. İçeriye girdiğinde baba oğlu kahkahalar eşliğinde oyun oynayarak bulunca gülümsedi. Yanlarında kalmak istedi. Ezo'ya söz verdiği için pişman oldu. Oğlunu gıdıklayarak bayılma tehlikesi geçirten kocasını hayranlıkla izledi.

Şerwan güldüğünde dünya Beritan için duruyordu. Kendini kaptırmadan buradan gitmeliydi. Yoksa Ezo'yu ve Zilan'ı beklettiği için ayıp olacaktı. Çayı oğlu için kocasının elinin yetiyeceği uzaklıkta yere bıraktı.

Şerwan oğlunu sıkıca göğsüne bastırıp, yanı başında öne doğru kamburlaşmış karısına baktı. Gözlerine düğmesi açılmış gömleğinin arasından göğüsleri çarptı. "Beritan önünü kapat," diyerek sakince uyardı.

Kadın çayı bırakıp kalkacakken kocasının söyledikleriyle gözü aşağı, dekoltesine kayd. Kaşlarını savunmasızca kaldırdı. "Ah, kapatırım şimdi," diyerek elindeki tepsiyi yere bıraktı. Akabinde nasıl açıldığını anlamadığı düğmeyi ilikledi. "Oldu mu?"

Tek kaşını kaldırdı Şerwan. "Bir daha olmasın."

"Emriniz olur, ağam," diyen kadın tepsiyi alıp doğruldu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok, teşekkür ederim."

Beritan oğluna havada bir öpücük göndererek yönünü kapıya çevirdi. Neçirvan ve Botan'ın konuşarak içeri girişi, kadının adımlarını hızlandırdı. Hemen diplerinden geçerken sordu:

"Size de çay getireyim mi?"

Görmediği kadının sorusuyla gözlerini yengesine çevirdi Neçir-

van. "Zilan'dan istedim, getiriyor."

Beritan bilgiyi alınca kapıdan çıkmak için hareketlendi. Odadan çıkarken yanından Zilan geçti. Gülümseyen Beritan elinde tepsiyle mutfığa yürüdü. Bugün Zehra ve Ayşe'nin izin günüydü. Dolayısıyla her şeye koşmak konağın kadınlarına kalmıştı.

El hızıyla üç bardak çay hazırladı. Yanına ikramlık koyup aynı hızda mutfaktan çıktı Beritan. Misafirhanenin yanındaki odaya geçmeleri iyiydi. Şerwan yahut kardeşleri çağırdıklarında duyabileceklerdi. Aralıklı kapıyı ayağıyla iterek içeri girdi. Ezo gelmiş, tek başına oturuyordu. Dalgın görünen kadının ne düşündüğünü merak etti.

Şerwan'ın bir haftadır Ezo ile aralarını düzeltmemesine, kocasının yanına geldiği her gece hayret etmişti Beritan. Şerwan'ı düşünüyormuş olmalıydı. Belki de kocası affetmesi için girişimde bulunmuş, Ezo onu kabul etmemişti. Şerwan'ın onun gönlünü almak için çabaladığından ve bunun bir kereyle kalmadığından emindi.

Tepsiyi aralarına bırakıp oturdu. Koltuğa oturmamıştı Beritan da koltuğa oturmamıştı. Hâlâ gelişini fark etmeyen kadının önüne çayını bıraktı. Zilan'ın yorgun edasıyla inleyerek odaya girmesiyle, Ezo sarsılarak kendine gelmişti. Ezo'nun hali Beritan'a pek iyi görünmedi.

Uzun zamandır eltileriyle yalnız kalıp sohbet etmediği için bir yanı buruktu Zilan'ın. Kızı elini eteğini her şeyden çekmesine neden olmuştu. Kim ne yapıyor, nereye gidiyor neredeyse habersizdi. Neçirvan'ın yardımı olmasa hırçın kızı yüzünden şimdiye cinnet geçirmişti.

Ezo çayın ne zaman geldiğini fark etmedi. Dalgınlığını Beritan'ın anlamamış olmasını umdu. "Roza nerede?" diye sordu Zilan'a. Kızı yanında değildi ve kucağının boş olması pek alışık oldukları bir durum da değildi.

"Valla Jiyan'a verdim, biraz o baksın." Göz kapakları yorgundu ve her an kapanmaya müsaitti. "Bugün pazar, bana da tatil olsun," diyerek savunmasızca tebessüm etti.

"Maalesef anneler için tatil günü yok," dedi Beritan. Zilan'ın düşük performansı onu üzüyordu. O eski deli dolu, neşeli kadını özlemişlerdi.

"Aslında olmalıydı," dedi kıkırdarken. Çayına bir tane şeker

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

atarken boynunu hafifçe esnetti. “Ama var ya canıma okuyor. Acaba ben de mi küçükken böyleydim? Annemin bedduası mı tutuyor?”

“Hele dur, Zilan bu daha hiçbir şey,” diyen Ezo çayından bir yudum içti. “Görmüyor musun Mirhan’ı? Evdekilerin canına okuyor.”

Beritan, Ezo’ya hak verdi. Daha Roza’nın iyi günleriydi. Zilan bugünlerin tadını çıkarmalıydı. Emekleme dönemi ve yürümeyi öğrendiği dönem en zoruydu. Sürekli peşinden koşup duracak, sırtını dönecek vakti bulamayacaktı.

“Of beni de korkutan o. Biraz daha büyüsün arada şirkete gönderirim, anneme gönderirim rahatlarım.” Kafasında bu vardı ki kocasıyla da paylaşmıştı Zilan. Mirhan gibi biraz daha büyüdüğünde, Roza’yı arada başka bir yerlere gönderecekti. Zaten kocası kızını çok özlüyordu. Her gün şirkete götürürdü.

İki kadın da onay verdi. Çünkü Beritan da bunu yapıyordu. Son zamanlarda oğlunu annesine gönderemiyordu. Huysuzluğu ve yaramazlığı gözünü korkuttuğundan babasının yanında rahat duruyor diye şirkete gönderebiliyordu.

“Aynen, onu yapman daha iyi sen de rahatlırsın,” diyen Ezo konuyu değiştirmek istedi. Bermal’in neden Zilan’a da tavır takındığını öğrenmek istiyordu. Dicle yine rahat durmamış bir şeyler yapmıştı ve Ezo bunları bildiği halde sessiz kalarak daha kötü olmasına izin veriyordu. Bu konuda vicdanı da rahat değildi. Teyzesiyle bugün yarın konuşacaktı. Önce her şeyi öğrenmesi gerekti.

“Bakalım Bermal nasıl olacak, bebeği neler yapacak?” diye ilk topu attı Ezo. Bir şekilde Zilan’ın olayı anlamasını ve konuyu açmasını istedi. Bermal’in ona neler yaptığını söylemesini istedi. Fakat kuması erken davrandı.

“Valla bebeği nasıl olur ya da bebeğiyle neler yapar bilmiyorum ama Bermal’i daha yolun başındayken hamilelik etkilemiş.” Sesinde rahatsız olduğunu ifade eden bir tını vardı.

“Ne açıdan?” diye soran Zilan’ın aklı kızındaydı. Sürekli kızını düşündüğü için olayları fark edemiyor, kadın nelerin döndüğünü göremiyordu. Dicle’nin oyunlarını anlaması dikkatini bir kereliğine vermesi için yeterliydi. Gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

“Konuşması olsun, tavırları olsun, bizden uzaklaşması olsun,” diyen Beritan daha açık bir dille konuştu. “Tamam, hadi biz ikimiz

o tartışmadan dolayı konuşmuyoruz da evdeki herkese karşı öyle. Hormonları mı coştı daha başında, anlamadım ki.”

Beritan’ın söylediklerinin doğruluğu Zilan için de öyleydi. Keza o gün maruz kaldığı tepkisi ve onun dışında sorusuna cevap vermemesi hayrete düşürmüştü. Ezo’ya her konuda güveniyordu. Dolayısıyla paylaşmaktan çekinmeyecekti. Üç kadın birbirine güvenerek her şeyi paylaşıyordu zaten.

“Ben de şaşkıyım. Yani...” Zilan’ın şaşkınlığı vücuduna sirayet ediyor; elleri, jest ve mimikleri birbiriyle ahenk içinde şaşkınlığını ve anlatırkenki zorluğunu ayna gibi yansıtıyordu. “O gün bana ters tepki verdi, onun dışında soru sordum cevap vermedi,” diyerek Beritan’ı şahidi olarak Ezo’ya gösterdi. “Beritan şahidim. Hani o da gördü. Ben belki kendi kendime kuruntu yaptım diyeceğim ama beklediğimin dışında tepkiler verdi.”

Yüzünden hâlâ olanların şaşkınlığı ve anlamadığının izleri yansıyor.

“Ya böyle odaya girdik, eltimizi çekiştiriyor gibi görünüyoruz ama niyetim...” Zilan hemen ardından düzeltti. “Niyetimiz o değil, biliyorum. Anlatmak da hoşuma gitmiyor ama bu hamilelikle alakalı değil gibi geliyor bana.”

Düşüncesini aktarırken yaşadığı zorluk Ezo ve Beritan tarafından çok net görülüyordu. Zilan dedikoduyu severdi ama eltilerini çekiştirmeyi sevmezdi. Dicle’yi ve hareketlerini pek sevmediğinden onunla konuşurdu ama abartıya da kaçmazdı.

“Yani daha ilk ayları. Tamam, belki ağrısı olur. Ama ne bileyim ben böyle değildim. Beritan hamile kaldı, Beritan da öyle değildi. Benim ilk aylarım çok stresli geçti. Cenaze içinde geçirdim ama bu kadar ters tepmedim.” Hamilelik konusunun üstüne basa basa anlatan Zilan, Bermal yüzünden yaşadığı çaresizliği dile getirirken zorlandığından Ezo’nun yarasına âdeta parmak bastığını idrak edemeyecek kadar çıkmaza düşmüştü.

Beritan gerilmiş, Ezo ise çaresizliğini fark ettiğinden incinmemişti.

“Çok garip ama eve karşı bir kızgınlığı var gibi geliyor bana. Çözemedim, anlayamadım daha doğrusu.”

Beritan zaten gördüklerini Ezo’ya anlatmıştı. Zilan’ı anlayaca-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ğından emindi. Sadece bunun neden olduğunu üçü de bilmiyordu. “Tamam ama neden?” diye sordu Beritan.

Ezo, kumasına cevap vermek için ağzını açmıştı ki Serhad’ın sesiyle üç kadın dut yemiş bülbüle döndü.

“Beritan yenge, Şerwan ağabeyim çağırıyor.”

Ezo, kumasının Şerwan adı geçer geçmez ayaklanışını nefesini tutarak izledi. Her daim neden diye soran kadının hiç sormadan hızlı adımlarıyla odadan çıkışı, Ezo’nun gözünden kaçmamıştı. Şerwan ellerinden kayıp gidiyordu. Ağzında acı ve iğrenç bir tat hissetti Ezo.

Zilan hâlâ konuşmadıklarını biliyordu. Ezo’nun kumasını izleyen bakışlarını çözememişti ama kahrolduğu her halinden belliydi. “Konuşmuyor musunuz hâlâ?” diye sordu Ezo’nun dikkatini üzerine çekerek.

“Böyle daha iyi. Mutluluğunun tadını çıkarsın,” demekle yetindi Ezo. Hem derdi şu an Şerwan ve Beritan aşkı değildi. Mutlu ailenin yaşadığı heyecanla ilgilenmiyordu. İçinde hissettiği kıskançlığı bastırdı. Sırası değil Ezo, diyerek kendini uyardı.

Zilan’ı şaşırtan ve hayrete düşüren asıl başka bir bomba vardı. Duyduklarına inanmak istemese de konuşanın Bermal olması onu inandırmaya itmişti. O gün duydukları kulaklarında tekrar yankılandı.

‘Evet, Mirhan’a aşırı düşkün. Kendi çocuğu olsa bu kadar sevmeyiz, bu kadar benimsemez.’

‘Çocuğa bana anne diyeceksin, ben senin annenim, dedi. Ben odaya girince hemen susup çocukla oynadı. Mirhan da onu çok seviyor.’

Dicle’nin anlattıklarına itimat etmezdi ama bana anne diyeceksin dediğini duyduğunda Ezo’nun yapmış olduğuna inanmadı. Şimdi yüzüne söylese kadını incitecekti. Lakin böyle bir şey gerçekten olduysa davranışı hatalıydı. Zilan yaptığını savunacak değildi. Ezo küçük bir çocuğu böyle manipüle ediyordu. Ki yapmasına dahi gerek yoktu. Zira Beritan anne demesi için her defasında Mirhan’ı buna hazırlıyor, söyletmeye çalışıyordu. Ezo’ya hiç yakıştıramamıştı. Gerçek olduğundan şüphe ediyordu. Elini kolunu bağlayan Bermal’in de eltisine hak vermiş olmasıydı.

Yine bir başka sohbetlerine şahit olmuştu. Bu daha kötüsüydü.

Zilan ikisinin neden birlik olduğunu anlamıştı. Bir cephede ikisi yan yana omuz omuza devam ediyordu.

“Ezo sana başka bir şey anlatacağım ama...” Çıkmaza düşünce sinirleniyordu Zilan. “Onu da nasıl anlatacağımı bilmiyorum.”

Ezo kadının renginin değiştiğini fark edince atağa geçti. “Rahat ol, Zilan,” diyerek anlatmaya teşvik etti.

“Aklıma takıldı. Bari sana anlatayım. Belki sen görmüşsündür, bir şeyler fark etmişsindir.” Yine o anlatmakta güçlük çeken ifadeleri yüzünde peyda olmuştu. “O gün Bermal’i çağırmak için evine geçecektim. Yine bir şey olmuştu.” Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ne için gittiğini anımsayamıyordu. “Bir şey olmuştu da valla hatırlamıyorum.”

“Eee?” dedi Ezo nefesini tutarak.

“İkisinin konuşmasına denk geldim. Dinlemedim ama duyduklarım hoşuma gitmedi.”

Ezo yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Ne duydun?”

Zilan kaşlarını çatı. “Yaptıkları şey hiç hoşuma gitmedi. Çünkü iki elti bir olmuş bizi çekştiriyorlardı.” Kendisi hakkında ağızlarından bir şey duymamıştı. Lakin hem Beritan hem Ezo’yu çekştirmeleri Zilan’ı sinirlendirmişti. “Açıkçası baya da sinirlendim. Son zamanlarda buna çok şahit olmaya başladım. Bir olmuş, konaktaki herkesi konuşuyorlar. Bermal, Beritan’ın şeyden rahatsız olduğunu söyledi. Jiyan’ın, kuzeniyle evlenmesinden...”

Ezo beyninden vurulmuşa döndü. Ya Dicle, Kemal’in ve Beritan’ın eski mevzusunu Bermal’e anlatmışsa? İşler iyice sarpa sarıyordu. Dur demeliydi.

Zilan eltisinin gözünde gördüğü şaşkınlıkla bir tutam ferahladı. “Sen öyle bir şey sezmedin ya da anlamadın değil mi? Çünkü ben hiç Beritan’ın bundan rahatsız olduğunu görmedim.”

Kafasını ağır ağır salladı. “Daha neler, Zilan. Beritan gayet mutlu oldu. Jiyan’ı ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Öyle olsa olmasın için engel olurdu bir şekilde.”

“Değil mi?” diye sordu Zilan. “Ben de öyle düşünüyorum. Ama Dicle ve Bermal öyle görmüyor. Söz gecesi Beritan’ın keyifsiz olduğunu konuşuyorlardı. Hatta ne zaman Jiyan ve Kemal hakkında konuşsak yüzü düşüyormuş.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Konuşma yetisini o saniyeden sonra kaybetti Ezo. Dicle herkesi Bermal'e kötileyip evdekilere düşman ediyordu. Bu kadın taşlaşmış kalbinin cezasını çekerek ailesine zarar veriyordu.

Bugün teyzesiyle konuşmayı planlamıştı. Lakin akşam misafirliğe gideceklerdi. Üstelik erkeklerin hepsi evdeydi. Yarın hastaneden geldikten sonra soluğu teyzesinin yanında alacaktı.

Eroğlu konağında kıyamet yakın görünüyordu.

Zilan anlattıklarının fazla olduğunu fark etmişti. Ezo'nun beti benzi atmıştı. Beritan gelmeden konuyu değiştirmek istemişti. Bir kere daha bu şekilde onları çekiştirdiğini duyarsa müdahalesi sert olacaktı.

Beritan'ın gelmediğini hatırlatarak konuyu başka yöne çekti Zilan. Ezo ona ayak uydurmuş, o da hastane ve nişanlılık provasını hatırlatarak yarını kesinleştirmişti. Beritan'ın gelişiyi çaylar tazelenmiş ve üç elti havadan sudan konularla uzun zamandır geçirmedikleri vakti beraber geçirmişlerdi.

Zozan ve Delal'in eve dönmesiyle odadan çıkmışlardı. Zilan görüncüsinin çağırmasıyla kızına koşmuş, Beritan, Mirhan'ı uyutmak için aralarından ayrılmıştı. Ezo, oğullarıyla ayaküstü konuşan teyzesini süzmüştü. Toparlanmış görünüyordu. Yüzü gülüyor, oğullarıyla sohbet ediyordu.

Kapı eşiğinde beliren kocasıyla bir adım geriledi. Elleri cebinde, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Annesinin toparlanmış olmasına sevinmiş görünüyordu.

"Kamil ağabey olsaydı ben de akşam size katılırdım."

Delal Sultan bilmişlikle gülümsedi. "Gelmemene şaşırmadım."

Şerwan, Ezo'yu henüz fark etmediğinden güldü. "Oğlumla vakitimi geçirmeyi planlıyorum, Delal Sultan. Bir mahsuru var mıdır?"

"Sana mahsur olur mu, ağam?"

Çenesi gerildi Ezo'nun. Beritan da evde kalacaktı. O zaman plan yapmışlardı ve Beritan o yüzden gelmiyordu.

Şerwan gülerek çenesini sallayınca Ezo'yu yeni fark edebilmişti. Gülüşü yavaş yavaş solup tebessüme döndü ve gözlerini karısının üzerinden ayırmadı. Ezo'nun diklenerek bakması adamı hazırlıksız yakaladı. Hemen sonra sırtını dönüp yürümesiyle sıkıntılı nefesini koyuverdi.

Ezo o sıkıntıyı teninde hissetti. Şerwan'ın da Beritan'ın da mutluluğu canını yakıyordu. O kadına büyülenmişti. Ezo'nun kocasını affetmek gibi bir niyeti yoktu. Hele bugün gördüklerinden sonra. Bugün ikisinin mutluluğuna bizzat şahit olduktan sonra...

Günü diğer günler gibi gülerек ve konuşarak geçirmesi zor olmuştu Ezo'nun. Şerwan'ın yağmura inat konağın içinde sürekli dolanması, Roza uyanıksa onunla ilgilenmesi, oğlunun uyanıp uyanmadığını öğrenmek için evde gezinmesi Ezo'yu zorlamıştı. Arada göz göze geliyorlardı.

Şerwan umutla gülümsemesini beklemiş, Ezo sırtını dönerek o umudunu yıkmıştı. Bana yaklaşma, çizgisi hâlâ devam ediyordu. Akşama doğru misafirlige gitmek için evde hazırlık telaşı başlamıştı. Beritan dışında kadınlar odalarına çekilmişti.

Elizan ve Şilan, Zübeyde Hanıma yardım etmek için öğleden önce evden ayrılmışlardı.

Ezo hangi ayakkabıyı giyeceğine karar verememişti. Siyah sivri burunlu topuklu ayakkabıyı alıp ayağına geçirdi. Elbisesi ve makyajı, çantasıyla beraber hazırды. Yapacağı saçlarını toplayıp şalını örtmekti.

Saatini son kez kontrol etti. Az sonra Zilan kapısını çalar, aşığıya inelim derdi. Dışarıdan gidip geldiğini, Roza'yı şikâyet edişini duymuş, kendi kendine gülüp durmuştu. Hem Roza'dan şikâyetçiydi hem onsuz duramıyordu.

Kapısı çalınmadan açılınca Ezo güldü. "Tamam, Zilan hazırım," diyerek döndü. Gülüşü karşısında gördüğü adamla anında soldu. Şerwan'ın geleceğini düşünmemişti. Hem niye gelmişti?

Kapıyı kapatan adam sabrının sonuna gelmişti. Gülüşüne hasret kaldığı kadın, onun geldiğini görür görmez solmuştu.

"Bu mu yani?" derken gözleri tehlikeyle parladı. Elleri titremeye, çenesi seğirmeye başlamıştı. "Ben her geldiğimde bu kadınla mı karşılaşacağım?" Gür sesi odayı doldurdu.

Aniden öfkelenen adamla afalladı Ezo.

"Beni görünce yüzün böyle solacak mı? Bana sırtını dönmeyi âdet edindin. Hadi onu kabullendik." Oysaki kabullenmediği her halinden belliydi. "Daha ne kadar sürecek bu?"

"Zaman vereceğiz birbirimize, Şerwan. Bir hafta gelmedin. Seni

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

zorladım mı? Niye gelmedin, dedim mi? Bu mu olacağız, dedim mi?" Kocasının cevap vermesini beklemedi. "Demedim, o zaman sen de demeyeceksin. Benim toparlanmamı bekleyeceksin. Ben hazır olduğumda yeniden konuşuruz."

Şerwan Ağa kolay olacağını zannediyorsa yanılıyordu.

Kadının hakkını savunarak karşısında dimdik durması adamı alt etmişti. Gafil avlanan Şerwan Eroğlu öfkesinin bir üfleyle sönmesiyle kalakalmıştı.

Saçlarını bir hışımla toplayıp tokayla sabitleştirdi Ezo. Şalını alıp saçlarına gelişigüzel örttü. Hazırladığı çantayı avucunun arasında sıkıp kapıya ilerledi. Kocası azametiyle kapının önünde duruyordu. Ezo yan tarafında durarak, yüzüne bakmadan çekilmesini bekledi. Lakin Şerwan çekilmedi. Kokusunu duyduğu kadının yan profilini uzun uzun inceledi. Kapıyı üzerlerine kilitleyip bir daha bu odadan çıkmayabilirdi. Lakin bu Ezo'ya yaptığı saygısızlık olurdu. Zaman istemişti, zaman verecekti.

Dudağını ısıran kadının sessizce bekleyişi Şerwan'ı konuşmaya itti.

"Özledin mi?"

Sorusu cevap vermeye zorladığından ela gözlerini kara gözlerinin içine sabitleyerek sordu Ezo: "Sen özledin mi?" Dipsiz bir uçuruma atlıyormuş gibi hissetti Ezo. Gözlerinin içine düştükçe düştü.

"Bunu sorman hata," diye cevapladı Şerwan. Sesi cılız çıkmıştı.

"O zaman bana sormana gerek yok," diyen Ezo çekilmesini bekledi. Yüzünü kapıya dönerek bir adım daha attı.

Şerwan yine çekilmedi.

Ezo elini kapı koluna koyup aşağı çekti.

Şerwan pes etti ve geri çekildi.

Yol açılınca Ezo kapıyı kendine doğru çekip çıkmak için yana kaydı. Şerwan'a söylememek için direndiği kelimeleri kendi savaşımları kaybederek söylemiş ve adamın yüzüne gerçeği savurmuştu.

"Ama sen böyle de çok mutlusun!"

Şerwan'ın sarsıldığını gören kadın eşiği geçerek kapıyı kapattı ve gördüklerine son verdi. Mutlu olmasa yanına gelirdi. Ezo'nun bildiği ve savunduğu tek gerçek buydu.

Merdivenleri inen kadın avluya geçti. Jiyan'ın ve Delal Sultanın

odalarından aynı anda çıkmasıyla yüzüne gülümsemesini zorlandığı halde yerleştirdi. “Tam vaktinde hazırlandık demek,” derken görümcesini baştan aşağı süzdü. “Bu güzellik sadece bir akşam yemeği için mi?” diye sordu Ezo.

Jiyan imanını ne yönde olduğunu anlamadığından güldü.

“Herhâlde yol üzerinde Kemal’i görür umuduyla böyle hazırlandı, Ezo.”

Delal Sultana inanamayarak baktı Jiyan. “Sen de mi, Delal Sultan?”

“Evet, kızım. Kemal için hazırlandığını hepimiz biliyoruz,” diyerek utanan kızı ağlayacak raddeye getirdi. Jiyan’ın hassasiyeti kadını kızdırsa da bazı durumlarda üzerine varmayı seviyordu.

Jiyan ağlamayla karışık inleyerek avluyu hızlıca geçince arkasında kalan Ezo ve Delal Sultan gülmüştü. İnleyen kızın peşinden aşağı inmişlerdi. Zozan Hanım, Dicle ve Beritan aşağıdaydı. Zilan ve kızı hâlâ inmemişti.

Necirvan ve Botan arabaları hazırlamışlardı. Kalabalık gidecekleri için tek arabaya sığmayacaklardı. Ezo, minik oğlanı kucağına alıp bol bol öpüp sarıldı. “Ben seni özleyeceğim. Sen beni özleyecek misin?” diye sordu. Mirhan’ın şirin gülüşü değişmeyince Ezo içini çekip tekrar öptü. Sonra da annesinin kucağına bıraktı.

“Zübeyde ablaya selamımı iletirsiniz. Kusuruma bakmasın, Mirhan yüzünden gelemedim.”

Ezo kafasını sallamakla yetindi. Şerwan ile beraber üçü evde yalnız kalacaktı. Mirhan’ı bahane ettiğine adı gibi emindi Ezo. Düşünmemeye çalışarak tebessüm etti. Necirvan’ın arabasına kaynaşması ve Delal Sultan ile bindi. Zilan’ın gelmesiyle arabalar çalıştırılmıştı. Ön koltuğa kızıyla binen kadınla yola çıkmışlardı.

Beritan gidenlerin ardından oğluyla el sallayıp kapıyı kapatmıştı. Şimdi kocasıyla beraber film izleme vaktiydi. Ev ahalisi misafirlige gitmek için hazırlanırken Beritan mutfakta işini bitirmişti. Film için yiyecek ve içecek hazırlamıştı.

Mirhan kucağında inip çıkması zor olacağından önce oğlunu kocasına teslim etmeliydi. Yukarı oğluyla beraber çıktı. Çalışma odasının ışığını açık görünce oraya geçmiş, kocasını içeride bulmuştu. Gelip gelmeyeceğini soran Beritan, telefon konuşmasının

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

olduğu bilgisini alınca duraksamıştı.

“Mirhan’a bakabilir misin? Ben odayı hazırlayacağım.”

Şerwan gözlerini kırptırdı. “Tamam bırak yere dolansın odada. Kapıyı da kapat, dışarı kaçmasın.”

Beritan kiminle telefonda görüşeceğini merak etmişse de yansıtmadan oğlunu bırakıp kapıyı kapatmıştı. Mutfığa tekrar inen kadın hazırladıklarını bir tepsiye doldurup odasına çıkardı. İki sefer yaparak odası ve mutfak arasında gidip gelmişti. Her şeyi aldığından emin olarak çalışma odasında dolanan oğlunu alarak odasına geçmişti.

Önce oğluyla ilgilenmişti. Pijamalarını giydirmiş, oyuncağını eline vererek yere bırakmıştı. Dibinden ayrılmamasına özen göstererek üzerini değiştirmiş, iki parçadan oluşan siyah saten takımı üzerine geçirmişti. Şortla daha rahat izlerdi. Saçlarını tokasından kurtarmış, omuzlarından aşağı bırakmıştı.

“Annecim?” diyerek oğluna seslendi. Fakat oğlu onu duymuyor, hafif uyku sersemliğiyle etrafa bakıyordu. Büyük ihtimalle babasını arıyordu. “Babanın bir telefon görüşmesi varmış, onu bitirip geleceğini söyledi,” derken Mirhan’ın sütünü komodinden aldı. Oğlunu beşiğine koyup biberonu eline bıraktı.

Serhad’ın onlar için odaya kurduğu projeksiyona baktı. Serhad onu çağırdığında Beritan fırsat bu fırsat diyerek kaynından rica etmiş, odasına gizlice kurmasını istemişti. İzleyeceklerini düşündüğü filmleri de toplayıp odasına bırakmıştı. Her şey tam anlamıyla hazır-
dı. Sadece kocası gelecek ve oğlunu uyutacaktı.

Yerdeki kıyafetlerini alıp kirli sepetine atmak için banyoya girdi. Kendi kıyafetlerini sepete koyarken oğlunun da yıkanacak kıyafetlerini gördü. Hazırlığını bitirdikten sonra onları ayırmayı unutmamak için beyninin bir köşesine yazdı.

Elini yüzünü yıkayıp diğer ihtiyaçlarını giderdikten sonra yine regl olmadığını fark etti. Olması gereken tarihin üzerinden tam bir hafta geçmişti ve Beritan neden böyle olduğunu merak ediyordu. Hava değişiminden dolayı böyle olduğunu düşünüyordu. Çünkü eğer hamile olsaydı bunu hissedirdi ya da bir şeyler olurdu diye düşünüyordu.

Yine de Zilan yarın hastaneye gidecekti ve Beritan sabah ondan

bir hamilelik testi getirmesini isteyecekti. Eğer varsa dikkatli olması gerekti. Yoksa hava değişimine bağlayacaktı.

Odasına tekrar döndü. Oğluna minik bir göz atmış, gözlerini yuman oğlunun hâlâ sütünü içtiğini görmüştü. Uykuya ağır ağır dahiyordu. Masaya oturup saçlarını taradı. Parfümü bir kereliğine sıktı ve dudağını renklendirdi. Tam hazır olduğunda aynadaki son yansımasına baktı. İyi durumda olduğuna karar verdi. Çok abartmamaya dikkat etmişti.

Şerwan odaya gelmeden tekrar banyoya giren Beritan oğlunun kirli kıyafetlerini makineye atacağından sepetin üzerine bıraktı. Banyoyu son kez kontrol etti. Şerwan dağınıklığı sevmediğinden düzeninden şaşmıyordu.

Banyodan çıkan kadın, arkasından kapıyı kapatacağı esnada Şerwan'ı içeride bulunca duraksadı. Kocasını telefon görüşmesini bitirmiş nihayetinde gelmişti. Elinde olmadan onu gülümseyerek izlerken kocasının CD'leri incelediğini fark etti.

"Neden geciktin?" Banyo kapısının önünde dururken sorusunu sordu. Neden geciktiğini bildiği halde hem de. Onunla göz göze gelmek istiyordu. Sonra bütün geceyi kollarının arasında geçirmek ve yapmak istediği film aktivitesini sorunsuz gerçekleştirmek istiyordu.

"Küçük bir işim daha vardı. Onu da hallettiğimden uzadı." Karısını cevaplayan Şerwan Ağa hâlâ CD'lere bakıyordu. Hangisini izleyeceklerini bilmediği için karısına sormayı uygun gördü. "Hangisini izleyeceğiz?" derken Beritan'a döndü. Fakat dönmesiyle ağzının açık kalması bir olmuştu.

Şerwan bu akşam film izleyeceklerini düşünmüştü. Ancak karısı bu haldeyken filme odaklanacağını sanmıyordu. Beritan'a çaktırmadan yutkundu. Kadının hevesle yanına gelişini nefesini tutarak bekledi.

"Imm..." Mırıldanan kadın düşünceli bir şekilde hangisini izleyeceklerine karar vermeye çalıştı. Daha tam olarak film seçmemişti. Açıkçası kocasıyla beraber seçmek istiyordu.

Yanında biten kadının kokusunu elinde olmadan içine çekerken karısının bunu fark etmediğini gördü. Çünkü Beritan tüm ilgisi filme vermiş, onunla oyalanıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Aslında sana bıraktım. Belki sen farklı bir şey izlemek istersin,” diyerek başını hafifçe kaldırıp kocasına baktı.

Kadının güzelliğine kapılan Şerwan Ağa sadece onu izlemek istedi. Şu an film izlemeyebilirdi. Daha farklı aktiviteler de deneyebilirdi ama onunla film izlemek de istiyordu. Şimdilik frene bastı Şerwan Ağa.

“Bu gece senin gecen, hangisini istersen onu izleyelim.”

Beritan dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu sadece benim gecem mi?” Bu gece ikisine aitti. Kocasının mutlulukla, hevesle burada olmasını istiyordu. Sırf o istedi diye gelmesini değil.

Yanlış anlayan kadına gülümsedi “Hayır, güzelim. Yani sen hangisini istersen onu izleyelim. Ben hepsini de izlerim. Seçimi sana bıraktım, zevkine güveniyorum.”

“Bu kaçma olayı değil yani?”

Oğlu uyanmasın diye kısık bir seste kahkaha atan adam karısıyla göz göze geldi. Yüzündeki ifadeden mutluluk, huzur ve aşk yansıyor. “Hayır değil,” diyerek karısından uzaklaştı. “Sen filmi seç. Ben de üzerimi değiştirip geliyorum.”

Üzerini değiştirmek için soyunan kocasına sırtını döndü ve filmi seçmek için son bir karara vardı. Gözüne çarpan filme sevinçle baktı. CD’yi havaya kaldırdı. “Buldum,” diyerek kocasına dönerken Şerwan’ı hemen arkasında buldu. Kaldırdığı CD’yi indirip kocasına gösterdi. “Bunu izleyelim.”

“Olur,” diyerek seçimini kabul etmişti kocası. Beritan’ın yanından ayrılıp oğlunun beşiğine yaklaştı. Uyuyan oğlunu gülümseyerek izlerken çok yorulduğunu fark etti. Bugün tüm gününü Mirhan’a ayırmıştı. Oğluyla çok güzel vakit geçirmiş, baya eğlenmişlerdi.

Sütünü bitirdiğini fark ettiğinde biberonunu aldı. Eğilip alına dudağını bastırdı. Oğlunu öptükten sonra yatağına girdi. Karısının filmi taktığını gördü. Kalçalarından gözlerini kaçırıp telefonunu sessize aldı. Odasına girdiği an telefonu sessize alıyordu. Ara sıra kontrol etmeyi ihmal etmiyordu elbette.

“Evet, başlıyoruz,” diyen kadının neşesi adamı gülümsetti. Hızlı adımlarıyla kapıya vardı. Düğmeye basarak lambayı söndürdü. Projeksiyonun yansıyan ışığından hızını ve gülen yüzünü net seçebiliyordu Şerwan. Yine aynı hızlı adımlarıyla yatağına gelişi, zıplayarak

atlayışıyla yatağın hafifçe sarsılması adamı şaşkına uğrattı. Kafası omzuna çarpınca Şerwan eliyle uyardı.

“Hēdī hēdī...”

Kıkırdayan Beritan yerini ayarlamaya çalışıp kafasını tekrar omzuna yasladı. “Susalım artık film başlıyor,” dedi keyifle.

Şerwan kafasını olumsuz yönde sallayıp dediğini yaptı. Filmin başlamasını sessizlik içinde bekledi. Yavaş yavaş çıkan yazıları okurken, ikisi de tüm ilgisini filme vermişti.

Beritan gözünü filmden ayırmadan yanı başındaki komodinin üzerinde duran atıştırmalıkları yavaşça alıp yatağa koydu. Kocasının yanı başındaki komodine uzanamayacağını fark edince Şerwan’dan yardım aldı.

“Rica etsem şunları uzatır mısın?”

Karısının işaret ettiği atıştırmalıklara baktı. Almak için uzanırken Beritan kafasını omzundan kaldırdı. Tabak eline geçince, “Teşekkür ederim,” diyerek gülümsedi. Akabinde gözüne diğer tabak ilişti. “Ah bir de şu.” Çerez dolu tabağı işaret etti.

Şerwan yine uzanıp diğer tabağı alıp karısına verirken sabırla nefesini verdi.

“Teşekkür ederim,” diyen kadın gülümseyerek kafasını yine kocasının omzuna yasladı. Yerinin çok rahat olmadığını fark etti. Kalçası dışarıda kalmıştı. Yatağa aldığı tabaklar yerini daraltmış, hareket özgürlüğünü kısıtlamıştı. “Biraz kayabilir misin, Şerwan?” Film daha başındaydı ve Beritan susup izlemek istiyordu.

Şerwan kayarak istediği alanı kadına tanıdı. Kolumu omzuna koyarak, kendine çekti. Herhâlde bundan sonra bir şey istemez, rica etmez, teşekkür etmez susardı. Susmazsa filmi daha başında kapatıyordu Şerwan.

Beritan, farkında olmadan tekrarladı: “Teşekkür ederim.”

Şerwan filmi bırakarak karısına baktı. Gözlerini Beritan’a sabitlerken sinirlenmemeye çalıştı. “Beritan sen bir kerede teşekkür etmeyi bilmiyor musun?” Sesi istemediği halde sert çıkmıştı.

Şerwan’ın sesini duymasıyla gözünü filmden ayırıp kocasına yöneltti Beritan. Ne dediğini anlamadığından, aniden “Hu...” deyivermişti.

“Hu değil, efendim,” diye ikaz etti adam.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Aniden neye öfkелendiğı fark etmeyen kadın eline mısır kâsesini aldı ve isyanla soludu. “Ne oldu ya?” Alt tarafı iki tabak ve kaymasını istemişti. Öfkелenecek ne bulmuştu?

Kadının farkında olmadığını anlayan adam öfkeyle nefesini verdi. Şerwan kafasını tekrar omzuna koyup sert bir sesle konuştu: “Dön, filme dön. Teşekkür etmek de yasak.”

Beritan gerçekten farkında değildi. Omuz silkerek başlayan filmi izlemeye koyuldu. Patlattığı mısırı ağır ağır çiğniyordu.

İlerleyen dakikalarda bütünüyle filme odaklanmıştı. Hoş, Beritan filme odaklanmış, Şerwan ise onun hareketlerini inceleyip durmuştu. Beklenmedik sahnelerde aniden verdiği tepkiler olsun, sevmediğı oyunculara hakaret etmesi olsun, sinirlenmesi olsun, hepsi adamın gözüne oldukça tatlı gelmişti. Karısını sevimli bulmuştu. Tek bir şey dışında! Başrol oyuncusu erkeğın sahnelerinde karısının hep iç çektiğini duymuş, içten içe kıskançlıkla harlanmıştı Şerwan. Şimdilik ses etmemeye karar verdi. Şayet ilerleyen dakikalarda karısının iç çekmelerini tekrar duyarsa bu filme son verecekti. Ya başka bir film izleyeceklerdi ya da adam hepten film gecesini bitirecekti.

Fakat Şerwan filmi bitirmeden oğlu Mirhan buna son verecek gibi görünüyordu. Zira hafif mırıltıları uyanıp ağlayacağı sinyali veriyordu. Şerwan’ın uzandığı yer beşiğe yakın olduğundan Beritan oğluna uzak kalıyordu.

Mirhan’ın mırıltılarını tekrar duyduğunda kadın heyecanla kocasının filmi durdurmasını istedi. Ama Şerwan durdurmadı. Sahnede yine o adam vardı ve Şerwan, karısının oğluyula uğraşırken bu sahneyi kaçırmasını istedi.

“Piç kurusu!” diye tısladı. Bu kadar yakışıklı olmasa, karısı beğenmeyecekti.

“Şerwan durdur bir...” Kocasının üzerinden uzanıp beşiğı hafifçe sallayan Beritan bir yandan da filme bakıyordu. Hiçbir sahneyi kaçırmak istemiyordu.

“Sürekli durdurursak tadı olmaz, Beritan.” Film Şerwan’ın umurunda bile değildi. Onu şu an deli eden karısının tepkileriydi.

“Ama Mirhan durmuyor, sahneyi kaçıracağım...” Üzüntüsünü saklamadan ofladı.

“Kaçırmazsın kaçırırmazsın. Bu sahne pek önemli değil gibi.”

Oğlunun tekrar sessizleştğini duyan kadın kafasını Şerwan'a çevirip ters bir bakış attı ve tekrar önüne döndü. Filmine devam ederken oğlunun emziği aklına geldi. Oflayarak tekrar kocasının üzerinden oğlunun beşiğine uzanarak komodinde duran emziği kutusundan çıkarıp oğlunun ağzına koydu.

Mirhan bu saatten sonra uyanmazdı. Tekrar yerine geçtiğinde Şerwan artık filmi bırakmış, kafasını yatağın başlığına yaslayarak karısının durmasını bekledi. Çünkü Beritan'ın kalçası sürekli gözünün önüne geliyor filmini kapatıyordu.

Beritan rahatça tekrar yerine geçip kafasını kocasının omzuna yaslayacağı sırada Mirhan'ın üzerini örtmediğini fark etti. Kocasının üzerinden tekrar uzanması gerekince dudağını korkuyla ısırdı. Çünkü Şerwan'ın öfkeli homurtularını duyuyordu.

Yine üzerinden uzanıp oğlunun üzerini örtünce içinde tuttuğu öfkeyi dışa vurdu Şerwan. "Gecenin aktivitesi film izlemekken, Beritan'ın kalçasını izlemeye döndü." Homurdanarak söylendi.

Kocasının cümlesi kadını güldürdü. Oğluna son kez baktı ve kafasını kocasına çevirdi. "Benim elimde mi? Kalçamı gözüne sokmaya niyetim yok."

Cevabıyla kocası susmasını istercesine belinden yakalayarak karısını bacaklarının ortasına aldı ve sırtını göğsüne yasladı. Kucağına oturttuğu kadının karnına kollarını dolayarak, hareket etmesini engelledi.

"Buradasın artık. Hareket etmek, konuşmak, teşekkür etmek yasak!"

Beritan yine kıkırdarken olduğu yerin keyfini çıkarıp yerinde keyifle kıpırdandı. "Peki, bir şey yemek istersem?"

"Film bittikten sonra ye," diyen adam ardından gülümsedi. "Ya da beraber yeriz..."

İmalı cevabıyla Beritan kızardı. Fakat Şerwan görmedi.

Yine filmlerine odaklanmışlardı. Kaçırdıkları sahnelere Beritan üzülüyordu. Keza bağlantılarda güçlük çekmiş, çözmeye çalışmıştı. Olaylar ilerledikçe çözmüş, daha heyecanlı izlemeye başlamıştı. Erkek karakterin sergilediği sempatik tavırlar oldukça hoşuna gidiyor, kadın karaktere olan bağlılığı içini eritiyordu. Böyle bir aşkı o da isterdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Erkek oyuncunun kadına sarılarak aşkını dile getirdiği sahneyi Beritan içi giderek izleyince Şerwan'ın tepesi atmıştı. Eli aniden kumandaya gitti. Daha fazla karısının adama bakmasına izin veremezdi. Filmi hızla kapatmış, oda karanlığa gömülmüştü.

Beritan ne olduğunu anlamadı. Kocasına hızla dönerken isyanla mırıldandı: "Elektrikler mi gitti?" dedi etrafına bakarken. Hayır, vardı. Projeksiyonun kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. O zaman ne olmuştu? Neden aniden kapandı bu film? Tekrar kocasına bakarken Şerwan'ın da onu izlediğini gördü.

"Sıkıcı," deyiverdi Şerwan. Öne sürdüğü bahane sadece bu olmuştu.

"Nesi sıkıcı, Şerwan? İzliyorduk işte."

İsyân dolu sesi adamın yüzüne çarparken ona öfkeyle bakmaya devam etti. "İzlemiyordun," diyerek kadına geri püskürdü adam.

"Ya ne yapıyordum Allah aşkına? Burada seni mi izliyordum?" Kadının hevesini kursağında bırakmıştı. Sorunsuz bu ana kadar gelmişlerdi. Şerwan verdiği sözü tutmuş ama filmin yarısında burundan getirmişti. Sonra Beritan kırılınca kendini affettirmek için kıvranıyordu.

"Adamı izliyordun!" Yüzüne vuran sesi imalıydı.

Afalladı Beritan. "Ne?"

"Adamı izliyordun," diye mırıldandı. Ardından konuyu kapattı. "Sohbet etmek daha keyifli diye düşündüm." En iyisi sohbet etmekti. Beritan'ın sohbetini de seviyordu.

Beritan kafasını hafifçe yana yatırıp şüpheyi kocasını süzdü. Alt dudağını yavaşça ısırırken, Şerwan'ın gözlerini ondan kaçırdığını gördü. Adamı izliyordun, derken kocası başrolü kıskanmıştı.

Yani karısı onları beğendi diye kıskanmıştı. Yüzüne yayılan gülümsemeyi Şerwan görmezden geldi. Elinde duran kumandayla uğraşıyor, Beritan'a bakmıyordu.

"Kıskandın." Keyifle ciyakladı Beritan. Kocasının onu kıskanması o kadar çok hoşuna gitti ki neşesine mani olamadı. Gözleri geceye inat güneş gibi parlıyordu. Şerwan tarafından kıskanılmak bile güzeldi.

Şerwan elinde duran kumandayı bırakıp umursamaz görünmeye çalışarak Beritan'a baktı. "Nasıl bağdaştırdın?"

“Evet, kıskandın kıskandın.” Kafasını ağır ağır sallarken ortaya koyduğu tespitten neredeyse emindi.

“Ne alaka, Beritan?” Konuyu bir şekilde dağıtmalı, bu kıskançlık meselesini kapatmalıydı.

Beritan kaçmaya çalıştığını fark ettiğinde daha çok üzerine gitti. “Yani adamı beğendiğim şüphesine girdin.” Ki adamı beğenmişti. Gayet iyi bir performans sergilemişti. Oyunculuğuna laf etmeye gerek de yoktu.

“Senden bir an bile şüphe etmedim.” Beritan’ın inanmayan bakışlarını gördüğünde kafasını salladı. “Tamam, biraz şüphe ettim,” diye itiraf etti.

“Oyuncu o,” diye hatırlattı Beritan.

Oyuncu olduğunun farkındaydı Şerwan. Ama Beritan kendini nasıl kaptırdığının farkında değildi. “Olabilir,” diye kestirip attı.

“Farkında mısın?”

“Neyin?”

“Senden başka hiç kimseyi sevmeyeceğimin?”

Şerwan’ın bildiği ve asla şüphe etmediği bir gerçek de buydu. Fakat konuyla alakası yoktu. “Elbette, buna ihtimal dahi vermedim.”

İhtimal vermediyse, planı neden bozmuştu? “O zaman ne diye güzelim filmimizi kapattın?” Hüzün yine kara gözlerine peyda oldu.

Şerwan burnundan soludu. “Gözlerin beni deli etti.”

“Nedenmiş?”

“Adama bakıyorsun sürekli.”

“E filmi izliyoruz. Adamı seyretmeyeceksem, filmi izlememin anlamı ne?” Beritan’ın sesi yükselmişti.

“Sıkıcıydı.” İzlemekten sıkılmıştı adam. “Ayrıca sesini kıs, Mirhan’ı uyandıracaksın.” Karısını uyardı. Film kapattığına göre rahatlayabilirdi.

“Emriniz olur, ağam,” diyerek kocasının kucağından indi. Yatağın üzerine bıraktığı atıştırmalıkları tekrar komodinin üzerine koydu. Yatağa serpilmiş olmasından korkmuştu ama çarşaf temizdi.

Şerwan sabırla işini bitirmesini beklerken, arada bir göz ucuyla mışıl mışıl uyuyan oğluna bakıyordu. Uyanmamasını istedi. Şayet uyanırsa bir daha uyumazdı. Uyumazsa huysuzluğundan ağlayacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Karısına tekrar döndü ve işini bitirdiğini gördü. Beritan yataktan çıkmak için dizlerinin üzerinde emekledi. Şerwan kolundan tutarak kadını üzerine çekti. Beritan çığlık atmamak için dudaklarını omzuna bastırdı. Şerwan gülererek ensesinden tutup yüzünü omzuna daha çok bastırdı.

“Sus ulan.”

Beritan geri çekilerek belirttiği gözlerini, kara gözlerine dikti. “Çığlık atsaydım, Mirhan uyanacaktı.”

“Hayırdır, nereye?”

“Mahvettiğin filmimizden arta kalan atıştırma malıkları tepsiye koyup kapıya bırakacaktım. Zehra gelir alır,” diyerek açıklamasını yaptı. Şerwan’ın onu bırakmaması, uzaklaşmasına izin vermemesi ruhunu okşadı.

“Sonra kapıya bırakırsın, şimdi kalkma.” Bir tutam saçını kulağının arkasına ilaştırdı. Dudağındaki ruju bozmak istedi. Lakin başlarsa, durmazdı.

Sert çehresini aşkla süzdü. İçindeki fırtına dilinde aksi cümleleri döktü. “Filmimizi yarım bırakacağını bilseydim, hiç teklif etmezdim.”

Tek kaşını kaldırdı. Hâlâ suçlanıyordu Şerwan. “Buna sebep sensin!”

Suçlu Şerwan iken, o neden sebep oluyordu? “Sebep ben miyim?”

“Elbette,” diyerek onayladı. Başparmağı çoktan çıplak beline ulaşmıştı. Bel boşluğunu hafiften okşuyordu...

“Sen de o kadını beğenmiş olabilirsin...” Düşüncesi bile hoş değildi ama Beritan kendini savunmalıydı. “Sesimi çıkardım mı?”

“Ben sadece filmi izledim. Kim güzel, kim yakışıklı ona bakmadım.”

“Sen filmi izlemedin o zaman?”

“İzledim, senin gibi iç çeke çeke, ayıla bayıla izlemedim.” Cümlelerin sonuna doğru sesi de bakışları kadar sertleşmişti. Hatırladıkça öfkesi kaynar kazana dönüşüyordu.

Beritan acıyla yutkundu. O sahneleri neden iç çeke çeke izlediğini kocası bilmiyordu. “Hayal ettiğim hayatı başkaları yaşarken, iç çekerek izlemek benim elimde değil, Şerwan.” Gözlerine hüznün

huzmeleri inmişti.

Şerwan bu cevabı beklemediği için sersemledi. Bir müddet Beritan'ı izledi. Verecek bir cevabı yoktu. Aslında onları izlerken hıyalini izlediğini bilmiyordu. Düşündüğü bambaşka bir şeydi.

"Beritan..."

Beritan istediği cevabı alamadı. Yaşayalım demesi gerekiyordu. Ya da yaşarız daha yolun başındayız, demesini bekliyordu. Kadın yine denedi. Denemekten hiç vazgeçmeyecekti.

"Beni sevmeyi hiç denedin mi?" diye sordu. Denemediğini biliyordu. Ama yine de yanılmak istedi. Bu sefer yanılmak, kocasından gelecek cevabın onu şaşırtmasını istedi.

Şerwan Eroğlu sessizce izlemekten başka hiçbir şey yapmadı.

Beritan acıyla tebessüm etti. Adamın üzerinde uzanıyordu. Aralarında çok kısa bir mesafe vardı. Ki bu adam onun kocasıydı ama onu sevmiyordu. Kadın ondan sevgi dilenmesine rağmen sevmiyordu. Daha ne kadar acı olabilirdi ki?

Filmde iç çektiği sahnelerden birisini anımsadı. Kadın ve adam beraber fotoğraf çekmişlerdi. Beritan'ın kocasıyla beraber tek bir karesi bile yoktu. Yarın bir şey olursa ikisine ait tek bir anı bile yoktu.

"Hiç..hiç..fark ettin mi?" diye sorarken çenesi titremişti. Yüreği bu acıya dayanamamıştı. Kalbi ağrıyordu ve o hâlâ ayakta kalabiliyordu. Hâlâ başarabiliyordu.

"Neyi?"

"Beraber hiç fotoğrafımız yok. İkimize ait bir kare yok." Gözlerinin nemlendiğini hissetti. Kırık ve eksik olduğu her şeyi zamanla daha net görüyordu Beritan. Sevgi dışında çok şeyden mahrum kalmıştı.

Şerwan bu ayrıntıyı cevapsız bırakamazdı. "Doğru, hiç fark edememişim." Gerçeği dile getiren sesinde acı ve pişmanlık tınısı vardı.

Beritan gülmeye çalışarak yutkundu. "İşte sevmeyi deneseydin, onu da fark ederdin." Kafasını kocasının göğsüne yasladı.

Şerwan elinden geleni yapmaya çalıştığını göstermek için kollarını sıkıca karısına dolayıp sarıldı. "Elimden geleni yapıyorum..."

Yapıyordu ama sadece değer veriyordu. Bir kadının kalbine bu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yetmezdi. Eski günler aklına gelince cesurca gerçeği dile getirdi. “Ben bu hayatı kabul etmeyip özgür olabilirdim.” Bir adam tarafından sevilen tek bir kadın olabilirdi. Her şeye o kadar çok geç kalmıştı ki...

Şerwan saçlarına dudağını bastırdı. “Burada özgürsün, Beritan. Bir şeyler deniyoruz, yaşıyoruz.” Ya hâlâ eskisi gibi olsalardı? Ya onun hiç istemediği eski Şerwan olsaydı?

Hayır, beraber yaşamıyorlardı. Beritan yaşamaya çalışıyordu. Şerwan onun yanına gelince ayak uydurmaya çalışıyordu. Yaşadıkları bir hayat yoktu.

“Yaşamıyoruz, Şerwan... Senin kalbinde kapana kısılmış bir fare gibiyim. Beni o kafese bağlayıp gitmeme de izin vermiyorsun, seni sevmeme de...” Göğsünde hissettiği acıyı sonlandırmak için derin bir nefes alıp verdi ama acısı daha derin bir sancıyla büyüdü.

Şerwan pür dikkat onu izliyor ve dinliyordu.

“Beni sevmene de izin vermiyorsun. En acısı da bu... Yaşamıyoruz aşlında. Ben yaşamaya çalışıyorum, sen ise,” dedi yutkunurken. Yine gülümsemeye çalıştı. “Sen ise sadece yanımda olman gerektiğini bildiğin için buradasın.” İşaret parmağıyla odayı gösterdi. “Sen buradasın ama,” derken bu sefer işaret parmağını kocasının sol göğsüne, tam kalbinin üstüne bastırdı.

“Ben burada değilim. Hiçbir zaman da burada olmayacağım. Hep iç çeke çeke hayalimi yaşayan insanları izleyeceğim.”

Çünkü seilmeyen bir kuma olarak bu hayata mahkûm edilmişti.

Bölüm 22

Bize Kuydu Baba

Bir umut kırıntısının arkasına saklandığını kimseler bilmez. Sen dillendirmedikçe duymaz. Sen hissettirmedikçe anlamaz. Umudun sönmeyen bir ateş gibi, devamlı içimizde yanıyor. İnsanı ayakta tutan bir nevi umuttu.

Kimseye hissettirmemek için direndiği ama herkesin haberdar olduğu bir umudu vardı Ezo'nun. İçindeki ses bir gün olacak diyor-du. Dışarıya yansıttıkça yarayı en çok kendine verdiğinden içinde sır gibi saklıyordu. Umudunu kaybetmekten korkuyordu. Umudunu kocasıyla dahi paylaşmaz olmuştu.

Gördüğü rüyalar belki de gerçek olacaktı...

Derin bir nefes alıp son kez aynadaki yansımasını kontrol etti. Heyecanlı ve umutlu bir kadını gördü. Çok uzun zamandır görmediği bir kadını gördü Ezo. Aynadaki kadını kendine yabancı hissetti.

Aynaya bakmayı son vererek önünden kaçtı. Birazdan Zilan ile evden çıkacak, hastaneye gideceklerdi. Belki de gerçekten o mutlu haberi alacaktı. Bu eve yıllar sonra hamile bir kadın olarak gelecekti. Belki o da anne olacaktı.

Belki beklentileri ve keşke pişmanlıkları insanı zehirleyen güçlü bir virüstü. Bu virüse yakalananın hayat boyu kurtuluşu yoktu. Ezo o belki ağına düşmek istemiyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Anne olmak istiyordu. Uzaktan insanları izleyip, anne olmak nasıl bir duygu diye defalarca kendisine sormayacaktı. O çocukları sevmekten çekinmeyecek, kendi çocuğunu doyasıya sevecekti. İsteddiği an dokunacak, peşinden sürekli koşacaktı. Onunla ağlayacak, onunla gülecekti. Ona anne diyecek bir öz evladı olacaktı.

Kalbi hevesle çarpı. Dünün bir an önce bitmesini istemişti. Misafirlikten döndükten sonra da hemen uyumuş, bir an önce sabah olmasını istemişti. Yanına gelmeyen kocasını dahi aramamıştı. Sadece uyuyup yeni güne uyanmak istemişti.

Şerwan Ağa sabah çıkmadan evvel yanına gelmişti. Hastaneye beraber gitmelerini teklif etmişti. Ezo gözlerindeki umudu görünce hevesinin içinde yüzmüştü. Ancak tek gitmeyi uygun gördüğünden kocasını yine reddetmişti.

El mahkûm kabul etmiş, karısıyla vedalaştıktan sonra gitmişti Şerwan. Şirkete gittikten sonra iki defa daha aramış hastaneye gidip gitmediğini sormuştu. Öğleden sonra gideceklerini söylemişti Ezo.

Şimdi ise hazır. Yatağının üzerinde hazır duran çantasını alarak odasından ayrıldı. Teras katından bahçeye inene dek boğazına kadar dolu heyecanını söndürmeye çabaladı. Olumsuz bir cevap almaya kendini hazırlamalıydı.

Kafasının içindeki umut çılgınları bahçedeki sessizliğe tezat oluşturunuyordu. Sanki her an bir şey olacak, o umuda başka çılgınlık eşlik edecekmiş gibi ürktü. Islak zemine ayaklarını bastıkça içindeki karmaşanın esiri oluyordu. Kendini dış dünyadan soyutlamadan evvel bir an önce insan içine karışmalıydı. Bir insan sesini duymasa, ufak bir diyalog kurmasa boşluğun içinde süzülecekti.

Oturma odasının kapısında durdu. Kapının kolunu derin bir nefes alarak indirdi. Kapıyı içeriye rahatlıkla göreceği kadar, elini koldan çekmeden ileriye iterek açtı. Odada yalnızca teyzesi, Jiyan ve Delal Sultan vardı. Tartışıyor gibi görünen üç kadının dikkatini kapıyı açtığına üzerine almıştı.

“Teyze?”

Zozan Hanım kara gözlerini kızından ayırıp gelinine sabitledi. “Gidiyor musunuz?” diye sordu.

Sesinde kızgınlık tınısı beklemişse de bulamadı Ezo. “Evet, elimden geldiğince erken dönerim. Oradan da nişanlılık için gideriz.

Eğer yetişemezsek sen Beritan'la çıkarsın, Jiyan," diyerek görüncesini bilgilendirdi.

"Siz önce işinizi halledin. Benim acelem yok, bugün de bekleyebilir." Jiyan anlayışla karşıladi.

"Yetişmeye çalışırım," diyen kadın gülümserken tekrar kaynasına döndü. "İstedığınız bir şey var mı, teyze?"

"Yok, kızım sağ ol."

"Senin, Delal Sultan?"

"Yok, yavrum sağlıklı gidin sağlıklı gelin."

Ezo teşekkür ederek kapıyı geri kapattı. Bahçeyi arşınlayan adımları Zilan gelmeyince sonlandı. Çantasından telefonu çıkardı. Zilan'ı arayacağı esnada mutfaktan kızıyla beraber çıkan eltisini gördü. Telefonu çantasına tekrar koyarken, ekranın aydınlandığını fark etti. Şeremin diye kaydettiği kocasından mesaj gelmişti. Telefonun ekranındaki mesajı okudu.

'Gittiniz mi?'

Kocasının merakı ve heyecanı kadını gülümsetti. Hastaneye gide ne kadar yirmi defa daha arardı. Kocasına söylediği için bir yanı pişmandı. Bu denli umutlanmasını istemiyordu. Her gün onun için endişelenen adamın da kötü düşünmesini istemediğinden mecburen açıklamak zorunda kalmıştı. Şerwan'ı daha fazla bekletmemek için hemen cevap verdi.

'Evden çıkıyoruz.'

Telefonun kilidini kapatıp çantasının gözüne koydu. Yanına gelen eltisine döndü. Dönmesiyle kaşlarını çatması bir oldu. "Zilan ne oldu?" diye sordu endişeyle. Yüzü sararmış, gözleri donuklaşmıştı.

"Yok... Yok... Bir şey..." diyerek Roza'yı, Ezo'nun eline bıraktı. Şayet kızını Ezo'ya vermese, güçsüzlüğüne yenilip yere düşürebilirdi.

"Zilan iyi değilsin." Kadının koluna dokundu. Yere düşecekmiş gibi ayakta sallanıyordu. Tansiyonu mu düşmüştü, yoksa bilemediği ters bir durum mu doğmuştu?

Ezo'nun ısrarından kaçmak için toparlanması lazımdı. Ancak kolay değildi. Açıklayamayacağı bir sürprizle odasında karşılaşmıştı. Hazırlanırken Beritan yanına gelmişti. Hastaneye gideceklerini bildiği için eczaneden hamilelik testi almasını istemişti. Kimseye

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

göstermemesini özellikle tembih etmişti.

İki kadının ortasında kalakalan Zilan ne diyeceğini bilememişti.

Ezo hamile olup olmadığını öğrenmek için herkesten gizli hastaneye geliyordu. Beritan ise ondan hamilelik testi almasını istiyordu. Beritan da özellikle gizliyordu. İki kadın birbirinden habersiz, hamilelik şüphesini gizliyorlardı.

İçlerinden biri hamileydi ya da değildi. Yaklaşık bir saat sonra öğreneceklerdi. Fakat bu acıya nasıl dayanacağını bilmiyordu Zilan. Bir anne olarak evlat kokusuna hasret bir kadının alacağı habere nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Çünkü hamile olmaktan şüphe duyan kuması vardı ve Zilan ona da test alacaktı.

Arafta kalan kadın hangi yöne baksa kahroldu. İki kadın da ondan yardım istemişti. Nasıl bir hayata mecbur kalmışlardı? Nasıl dayanıyorlardı? Düşünmekten beynini yakan sorunun cevabını kendine bir türlü veremiyordu; nasıl ayakta kalabiliyorlardı?

Ezo, Beritan'ı bilse veya Beritan, Ezo'nun hamile olmasından şüphe ettiği gerekçesiyle hastaneye geldiğini bilse ne yapacaktı?

Peki ya Şerwan? Ezo'dan haberi olan adamın Beritan'dan haberi yoktu. Ya umutla beklediği Ezo'su hamile değil de haberinin olmadığı kuması hamileyse? O adam nasıl dayanacaktı? Oturup ağlamak istedi. Böyle berbat bir hayata mecbur kaldıkları için oturup için için ağlamak istedi.

“İyi değilsen gitmeyelim.”

Eltisinin sesini tekrar işiten Zilan şuurunu geri kazanmak istiyse de zorluğundan denemeye bile kalkışmadı. “Hayır hayır... Roza'yı götürmeliyim. Senin de gitmen gerek,” derken donuk gözleri kadının üzerinde gezindi.

“Test alırım, sorun değil.”

Tekrar emin olmak istedi Zilan. “Daha regl olmadın mı?”

“Hayır,” derken olumsuz anlamda kafasını salladı Ezo. “Bekledim bugün de ama olmadım.”

“Ezo...” Eltisinin adını acıyla zikretti Zilan.

Acı çeken ifadesi hayra alamet değildi Zilan'ın. “Efendim?”

“Hakkında hayırlısı neyse o olsun.” İçtenlikle dileyen kadın ağır aksak yürümeye başladı. Akabinde kendi içinde fısıldadı: “Beritan için de...” Sanki dudağından o küçük fısıltı dökülse Ezo duyacak

ve yıkılacaktı.

Ezo kadının arkasından giderken sorunun ne olduğunu öğrenmeye çalıştı. Nitekim Zilan hiçbir şey demedi. Kocasıyla ilgili bir sorun olduğunu düşünerek daha fazla sıklamamıştı. Zaten Zilan anlatmak isterse anlatırdı, zorlamanın manası yoktu.

Hazır arabaya bindikleri gibi yola çıkmışlardı. Kalbi ağzında atıyordu Ezo'nun. Ayaklarının altı karıncalanıyor, avuç içleri terliyordu. Vücut ısısının yükseldiğini hissettikçe kendini zapt etmek güçleşiyordu.

Roza sakinleşmeyince annesine teslim edip kafasını camdan dışarıya çevirdi. Elinde olmaksızın gülümsüyor, umuduna kelepçe vurmasını söyleyen iç sesini bastırıyordu. Belirtiler onun en büyük umuduydu. Bir şeylerin olacağını hissediyordu.

Zilan dışarıya gülümseyerek bakan kadını içi kan ağlayarak süzdü. Yüreğinin bölük bölük yandığına şahitti. Roza'yı bağışlayan Rabbine bir kez daha şükretti. Annelik duygusunu yaşattığı için, kollarının arasında sevebildiği kendi öz evladı olduğu için bir kez daha şükretti.

"Çok mutlusun," dedi Zilan. Düşüncelerinden uzaklaştırmaya yeltendi. Ezo belli etmemeye çalışsa da, Zilan içindeki umut ışığını görüyordu.

Ezo sesini duyunca eltisine döndü. "Ne dedin?"

"Diyorum ki çok mutlusun, keyfin yerinde, elim." Gülümseyerek gözlerini kırıştırdı. Bu mutluluğun sönmemesi temennisiydi. Zira sönecek bir haber alırsa, Ezo uçurumun dibini boylayacaktı.

Ezo'nun gülümsemesi genişledi. "Aslında çok mutlu olmamaya çalışıyorum. Yani sadece öylece bekliyorum." Daha açık bir dille, tek kelimede özetledi: "Korkuyorum..." Gülümsemesinde çaresizliğin izleri vardı.

"Neden? Mutlu olmak kötü bir şey değil ki."

"Ama kötü olayların habercisi..."

"Nasıl?" diye sordu Zilan. Kızının başını hafifçe okşarken gözü eltisindeydi.

"Nasıl mı?" sorusunu soruyla cevaplayan Ezo, tebessüm edip gerçeği dile getirdi: "Çok mutlu oldun mu hayat sana şunu diyor; tadını çıkart, birazdan canına okuyacağım." Derin bir iç çekerken

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

acıyla fısıldadı: “Ben canıma okumasından korkuyorum!”

Zilan anlayışla sırtını okşadı. “İyi düşün...”

“Dün geceden beri mutluluktan uyuyamıyorum. Küçük bir umut bile beni bu hale getirmişse, ya yoksa? O mutluluk acıyı getirmiş olmaz mı?” Bir umudun peşinden koşup mutlu olmuşken, yolun kapalı olduğunu ya yolun ortasında öğrenirse? Ya bir daha o yolun geri dönüşü yoksa ve yolun ortasında tek başına kalırsa? Mutluluk Ezo’yu nasıl bulsundu?

Elbette getirirdi. Ancak Zilan hak verip daha da üzülmelerini istemedi. “Kötü düşünürsen, kötüyü çağırırsın.” Kendini her şeye hazırlamış olmasını umdu Zilan. Caner hamile değilsin, dediğinde yıkılacak kadının ayağa kalkmak için kendini telkin etmiş olması gerekti.

“Geldik, yenge.”

Kasım’ın sesiyle iki kadın konuşmaya son verdi. Arabanın kapısı açıldı. Önce Ezo, arkasından Zilan indi. Soluk almak hastanenin kapısından içeri girdikten sonra Ezo için güç olmuştu.

Zilan önceliğini eltişine tanımış, kadın kabul etmemişti. Roza her şeyden daha önemliydi. Doktor Saruhan’ın yanına gitmişlerdi. Minik bebek kontrolden geçerken Zilan diken üstündeydi.

Roza enfeksiyon kapmıştı ve doktoru dikkatli olmasını istemişti. Zilan her defasında dikkatli olduğunu söylemişti. Bütün özenine rağmen kızı her seferinde hasta olmayı başarıyordu. Yeni ilaçlarını ve doktorun talimatlarını dinledikten sonra doktorun odasından ayrılmışlardı. Roza için üzülen kadınların bir yanı hâlâ bebek için diri bir heyecan duyuyordu.

“Doktor Caner’le konuştun mu?”

“Evet.” Heyecanlı sesini bastırdı Ezo.

Doktorun odasına yaklaşan her adım bir kat heyecan yüklemesi yapıyordu. Fazla yükleme arıza yapabiliirdi.

“Ay Ezo,” diyen Zilan etrafı pür dikkat süzdü. “Sence Dilek’i görür müyüz?”

“Etrafta görünmüyor, hastası vardır.” Başka seçeneği yoktu. Doktor Dilek sevilen ve sayılan bir kadındı. Mesleğini başarıyla icra eden bir kadının boş bir an bulduğundan şüphe ediyordu.

“Ne durumda acaba?”

Onu görmeden bilemezlerdi. Gerçi görseler de fark etmeyecek-

ti. "Sevgili kuzenimiz, bir kadına yapmaması gereken en büyük hatayı yaptı. Sanmıyorum ki iyi olsun."

"Keşke görseydik. Beritan buraya geldiğinde görmüş. Sadece selam verip gitmiş." Kızını sallarken Ezo'ya cevap veriyor, koridoru tarıyordu. "Hepimizden uzaklaştı."

Duyduklarına şaşırdı Ezo. Onları suçlamadığı müddetçe yaptığına hak verdi. Lakin Dilek'i sevdiklerinden mesafe koymasına üzülmüştü.

"Keşke ikisi olsaydı, Ezo. Dicle'nin üzerine bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama Dilek, Botan'a çok yakıştırdı."

Keşkeler dile pelesenk olunca, olan olmayan her şeye insanoglu pişman oluyordu. Evde büyüğünden küçüğüne herkes ikisinin birlikteliğini isterken ve olana üzülmürken, Botan ve Dilek'in nasıl bir acıyla sınıandığını düşünmek neredeyse imkânsızdı.

Odanın önüne vardıklarında kapıyı çalan Ezo içeriye girmeden Zilan'a cevap verdi. "Keşke Dicle şeytanı hiç olmasaydı," dedikten sonra derin bir nefes aldı ve odanın kapısını açtı. Uzun bir aradan sonra Caner'in yanına gelmişti. Ne hissettiğine tam olarak karar veremedi.

Zilan kapı ağzında bekledi. "Dışarıda kalmam konusunda kesin kararlı mısın?"

"Evet, tek başıma yapmalıyım bunu."

Anlayışla karşılayan Zilan bir adım geri attı ve mutlulukla Ezo'ya baktı. "Hayırlısı..."

Ezo gülümseyip arkasından kapıyı kapattı.

Caner tebessüm ederek ayağa kalktı. "Hoş geldiniz, Ezo Hanım."

"Hoş buldum, Caner Bey." Adamın işaret ettiği koltuğa geçip oturdu.

Caner koltuğuna geri otururken, Ezo'nun şikâyetlerini dinlemeden önce onunla sohbet etti. "Şerwan Ağa nasıl?" diye sordu. Hoş, nasıl olduğunu biliyordu. Telefonu Şerwan Ağa sayesinde susmamıştı. Umutla bekleyen adama müjdeyi vermek istedi Caner.

"Çok şükür iyi, selamı var."

"Sabahtan beni arıyor," dedi Caner gerçeği dile getirirken. "Ondukça heyecanlı."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan tam da Ezo'nun beklediği hareketleri sergiliyordu. Adı gibi biliyordu ki şirket ona dar geliyor, bir iş yapamıyordu. O da heyecanlıydı ama kocası kadar belli etmiyordu. Doktorun konuşmasını gülümseyerek tamamladı: "Ve sabırsız!"

"Aynen öyle, beni rahat bırakmadı bugün."

"Az beklemedik, biliyorsunuz."

"Öyle tabii, bilmez miyim?" diyerek asıl konuya döndü Caner. "Şikâyetleriniz neler? Gerçi Şerwan anlattı ama sizden duymak istiyorum."

"Sürekli kusuyorum. Baş dönmelerim çoğaldı. İştahım yok, yediğimi midem almıyor. Bir de reglim üç gün gecikti. Bilmiyorum, umutlanmak istemiyorum ama bunların sebebi nedir merak ettim. Neden böyleyim?" Şikâyetlerini sıralarken, bebek çağrısı içini okşuyordu.

Caner kadını dinlerken ayağa kalktı ve ultrason cihazına doğru gitti. Ezo da ayağa kalkıp, adamın arkasından yürüdü.

"Uzanabilir misiniz?"

Ezo yatağa uzandı. Hep umutla uzanıp, hayal kırıklığıyla doğru-luyordu. Boğazına o acı tadın oturduğuna yemin edebilirdi Ezo. Lakin o yumruyu heyecanına bağladı. Beklediği haberi bugün alacaktı. Doktor taburesine otururken, Ezo karnını açtı.

"Burası bittikten sonra birkaç test yapacağız," diyen Caner, karnına jeli döktü. Probu kasiğının üzerinde gezdirdi.

Gözlerini yumarak dua etmeye başladı Ezo. Ultrasona bakamadı. Gözleri kapalı, kulakları dinlemeye hazır Caner'i bekledi. O adamdan olumlu bir yanıt bekledi. Hayatını değiştirecek olumlu yanıtı bekledi.

Karnının üzerinde gezinen probu hissettiğinde bir kez daha yutkundu. Birazdan heyecandan bayılacaktı. Heyecanını bastırmazsa bayılıp yatakta kalacaktı.

Muayene sedyesinin kenarlarını avuçlayarak bedenini uzandığı sedyeye sabitledi. Sedyeyi o kadar sıkı avuçlamıştı ki, elleri acıma-ya başlamıştı. Doktorun sesini duymak istiyordu. Ona müjdeli haberi vermesini istiyordu. "Evet, Ezo yıllardır beklediğin özlem bitti," demesini istiyordu. Bu müjdeli haberi duymak istiyordu.

Karnında probun hareket etmediğini hissettiğinde ellerini önce

bırakmış ardından yavaşça gözlerini açmıştı. Doktor Caner'e baktığında cihazı yerine koyduğunu gördü. Yüz ifadesinden bir şeyler anlamaya çabaladı ama hiçbir şey anlamadı.

"Ne... Ne oldu?" diye yutkunarak sordu Ezo. Bütün heyecanı sönmüştü.

"Birkaç test yapmamız gerek, Ezo Hanım."

"Ne... Testi?" diye sordu. Bebeğin var olduğundan emin olmak için testleri istediğini umut etti Ezo. Bütün bekleyişi kötü haberle sonlanmamalıydı.

"Sizi dahiliyeye yönlendireceğim. Orada birkaç test yapıldıktan sonra sonuçlar için tekrar görüşeceğiz."

Ezo, 'Bebek var mı peki?' diye sormak istedi. Ancak doktorun asık suratı daha şimdiden hevesini kırmış, soru sormasını engellemişti. Can sıkıntısıyla doktorun bir şeyler yazıp çizdiği kâğıdı uzattığında alarak odadan çıktı.

Zilan eltisinin çıktığını gördüğünde yanında duran kadınla vedalaşıp ayağa kalktı. "Ne dedi?" diye hevesle sordu. Hamileyim, derse Zilan burada çığlığı basacaktı. Bütün hastane Ezo'nun hamile olduğunu duyacaktı. Bir ümitle bekledi Zilan.

"Bilmiyorum ki..." Anlamamıştı kadın ama hissetmişti. "Birkaç test yaptırmamı istedi."

"E, tamam yaptırırım," diyen kadın uyuyan kızına baktı. "Roza uyudu. Ben onu pusetine koyar, Kazım ağabeye emanet ederim. Biz de testleri yaptırırız." Kafasını sallayan Ezo eltisinin gittiğini görünce yavaş adımlarla dahiliyeye gitti.

Kadını tanıyanlar asık suratını görünce yanına gitmeye çekinmiş selam verememişlerdi. Ezo düşünceli bir şekilde doktorun yönlendirdiği dahiliye doktorunun kapısının önüne yaklaşmıştı. Bundan sonrası Ezo'ya daha önce yaşadıklarını tattıracaktı. Ezo bundan ne-redeyse emindi.

Zilan'ın yanına gelmesiyle ikili beraber kapıdan içeri girmişlerdi. Gelmelerini bekleyen Doktor Fahrettin onları karşılamış ve kadının sorunlarını öğrenmişti. Ardından yapılması gereken testleri yaptırmasını istemişti.

Ezo istenen bütün testleri yaptırmış ve ikili sonuçları beklemeye koyulmuşlardı. İki saatin sonunda çıkan sonuçlarla iki kadın tekrar

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Caner'in odasına geçmişlerdi.

Doktor çıkan sonuçları alarak odasına girmiş ve onu umutla izleyen iki kadına bakarak yerine oturmuştu. Karşısında oturan Ezo'ya bakarken, "Sonuçlar çıktı," dedi ve derin bir nefes aldı.

"Sonuç?" Daha fazlasını sormaya mecali yoktu. Caner'in yüz ifadesi korkusunun olacağını işaret etse de Ezo müjdeyi vereceği için böyle yaptığını düşünüyordu. Ona mutlu haberi verecekti. Kadının inancını sarsmadı.

Ellerini birleştiren doktor bakışlarını Ezo'dan çekip Zilan'a çevirdi. Onu da en az Ezo kadar heyecanlı ve hevesli gördü. "Testler temiz çıktı," diyerek Ezo'ya sorununun sebebini açıkladı. "Sadece mide gribi olmuşsunuz."

"Yani?" dedi kadın. Belirtiler mide gribi yüzünden miydi, yoksa yanlış mı anlamıştı Ezo?

Caner umutla bekleyen kadına olumsuz yanıtı vermek istemezdi. Lakin daha ultrason cihazında hamile olmadığını anlamıştı. "Üzülerek söylemeliyim ki hamile değilsiniz."

Mutluluğun canına okuduğu nadir kadınlardan biriydi Ezo. Umuduna kelepçe vurmamış günlerin sonunda dört tarafı kapalı bir kutunun içinde kamburlaşmış hançerleri her bir hücrelerine acıyla kabul etti. Kadının omuzları çöktü. Yüzündeki gülüşü yine ve yeniden soldu. Olacak demişti. Bütün belirtilerini hamileliğe bağlamıştı. Kendini de kocasını da bir bekleyişin içine düşürmüştü. Ve Ezo düşmüştü.

Ezo'nun konuşamayacağını anlayınca araya girdi Zilan. "Peki Caner Bey, bu kusmalar, reglin gecikmesi, baş dönmeleri, o belirtileri göstermiyor muydu?"

Genç adam kafasını olumlu yönde salladı. "Elbette hamile olan kadınlar için olan normal tepkiler bunlar. Fakat Ezo Hanım mide gribi olmuş. Kusmalar, baş dönmeleri olabilirdi. Adet gecikmesine gelirsek de aşırı sıkıntı ve strese girmişse bu gecikmeye sebep olabilir. Ya da bazen hava değişiminden de oluyor bu."

Zilan yeni sorusunu sormak için konuşacakken Ezo ondan önce davrandı. "Peki, şimdi ne olacak?" Soruyu soran sesi tonsuz, bakışları sakindi. Etkilenmemiş gibi davranmayı Ezo, her olumsuz cevabı aldığından artık öğrenmişti.

Zilan elitisine dönerek onu izledi. Yüzündeki ifade ne kadar belirsiz olursa olsun, içindeki yangını o kadar sıcak ve acıyla hissediyordu ki. A lama isteğini bastırdı.

“Doktorumuz ilaçlarını yazdı. Onu kullanırsanız daha iyi olursunuz.”

Ezo kafasını sallayarak ayağa kalktı. “Teşekkür ederim her şey için.”

Mahcubiyetle gülümsedi Caner. “Ne demek, görevimiz.”

Zilan da hemen ayağa kalkarak Caner’e teşekkür edip odadan  ıktı. Ezo gitmeden evvel doktora döndü. “ erwan’a haberi ben vermek istiyorum.”

“Nasıl isterseniz, selamlarımı iletin.”

“Ba  üstüne,” diyen Ezo odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı. Bütün umudunu yine o masada bırakıp gidiyordu. Alı ık olduğu acıları tekrar tatmak kolay değildi. Ba ı ıklık kazandığı acıyla sınanmak yerle yeksan ediyordu. Her ne kadar inkâr ederse etsin...

 ki kadın belirlenen sonuçlarla hastaneden  ıkmı lardı. Ezo reçetesini Kasım’a verip ilaçlarını almasını istemişti. Kasım hemen hastanenin karşısındaki eczaneden ilaçlarını almış ve geri gelmişti.

Zilan, Beritan’ın istediği hamilelik testini Ezo içeride muayene olurken almış, çantasına saklamı tı. Ezo’nun görmesini istemiyordu. Hatta şimdilik bilmesini de istemiyordu. Beritan’ın sonucunu bekleyecekti. Belki de hamile olan oydu. Beritan bu kadının yaşadığı enkaz üzerine hamileyse ve haberini verirse, olacakları d  nmek bile istemedi Zilan.

Hazır olan arabaya binerken ikisinden de ses çıkmıyordu. Zilan konu up nasıl olduğunu sormak istiyor, Ezo sonsuza dek susma hakkını kullanmak istiyordu. Hep bir beklenti içindeydi. Rüyasında ona gelen k  k kızın bir gün hayatına gireceğini hayal etti. Yine hayal kırıklığı üzerinde evine gidiyordu. Bu rutin bir hal almıştı. Hayaller, beklenti, olumsuz cevap, hayal kırıklığı, yıkılı  ve kapanı tı. Ancak Ezo konuyu dilde kapatmakla kalıyordu. Y re inde o acı hep konuşuyordu.

Eroğlu kona ının önüne araba park edilmiş, iki kadın Roza ile beraber arabadan inmi lerdi. Kasım’ın açtığı dış kapıyla evin bahçesine girmi lerdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bugünden kimsenin haberi olsun istemedi Ezo. “Zilan bugün aramızda kalsın.”

“Aramızda.” Güven veren gülümsemesiyle kolunu sıktı Zilan. Teşekkür eden Ezo oturma odasına eltisiyle yan yana vardı ve içeri girdi. Girer girmez teyzesinin kuşkulu bakışlarıyla karşı karşıya kaldı Ezo.

“Neden bu kadar geç kaldınız?”

“Roza Hanım enfeksiyon kapmış, kan aldılar. Sonuçları bekledik.” Yalan uydurmak zorunda kaldı Zilan. Ezo’nun teyzesiyle özellikle paylaşmayacağını biliyordu.

Konuşursa teyzesi çakacaktı. Sustu Ezo, hiçbir şey demeden kapının hemen yanındaki sedire oturdu. Şerwan aklını kuşatmıştı. Haberi ona nasıl vereceğini bilmiyordu. Olmadı dese bitecek miydi? Hayır! Konuşsa uzun uzun cümleler kurabilecek miydi? Hayır! Şerwan’a umudu kendisi vermişti ve kendisi alacaktı.

Kaynanası ve eltisinin konuştuğunu görünce Ezo sessizce ayağa kalkıp, odadan ayrıldı. Jiyan aşağıda değildi. Bugün gidemeyeceklerini haber etmek istiyordu. Bir adım daha atacak mecali yoktu. Bu kafayla Jiyan’ı üzmemekten geri durmazdı.

Merdivenleri çıkıp avludaki odasına girmiş, Jiyan’ı içeride bulamamıştı. Diğer odalara bakmak istemiş, ancak hali olmadığından teras kata çıkmıştı. Odasına kaçmıştı Ezo. Liya Eroğlu’nu beklediği dünyasına kendini kapatmış ve küçük kıza kavuşmadan vedalaşmıştı.

Çantasını yatağa bakmadan fırlattı. Tülbentini saçlarından indirip yere attı. Bileğinde ağırlık yapan saatini de çıkarıp yatağa bıraktı. Üzerindeki kıyafetler bile ağırlık yapıyordu.

Banyoya girdi, lavabonun önüne geçerek musluğu açtı. Elini yüzünü yıkarken suya karışan gözyaşlarının farkında değildi.

“Ağlamayacaksın...” diye kendi kendini teskin etti. “Hayır... Hayır... Ağlamayacaksın... Bu ilk defa olmadı... Bu ilk acın değil, Ezo... Bu ilk düşüşün değil... Sen defalarca düştün. Hep düştün...” Avuç içini suyla doldurarak yüzüne çarptı. “Unutacaksın... Olmamış gibi davranacaksın...” Kendini teskin ederek suyu yüzüne çarpıyor, her çarpışında titriyordu. Olmadığını öğrendiği her seferde tessellisini kocasının kollarında bulurdu. Şerwan bugün yoktu. Şerwan

bugün iyi ki yoktu.

"Sen Ezo'sun... Her şeyi atlattın, bunu da atlattırın." Aynadaki görüntüsüne bakmadı. Bakarsa ağlardı. Havluyu alan kadın yüzünü kuruladı. Banyodan çıkarak odasına geçti. Üzerini değiştirip tekrar aşağıya inmeliydi. Havluyu yatağına atarken odasının kapısı açıldı. Ağlamaktan kızaran ela gözleri kapıya usulca çevrildi. Şerwan uzun cüssesiyle karşısında belirdi.

Kara gözlerinde gördüğü parlıtı, yüzünde henüz solmayan gülüşü, bedeninden akan sabırsızlığıyla dimdik duruyordu. Çok değil saniyeler sonra solacaktı. O mutluluğunu elinden acımasızca alacaktı. Hastaneye gelmesine izin vermediği adam eve koşmuştu.

Şerwan içeriye hevesle girmişti. Kapının arkasında mutluluktan ağlayan bir kadın beklemişti. Önce onunla paylaşmasını beklemişti. Darmadağın olmuş kadını bulunca anladı Şerwan. Olmamıştı.

Eve öyle büyük bir sevinçle gelmişti ki yukarıya nasıl çıktığını bilmiyordu. Ona seslenen annesine dahi bakamamıştı. Bir an önce karısını görmek istemiş, huzurlu haberi duymayı beklemişti.

Ayaklarını karısına doğru ağır ağır sürüdü. Ezo'nun ona kırgın oluşunu umursamadı. Sadece birbirlerine ihtiyaçları vardı. Teselliye ancak ikisi birbirine verirdi. Kollarını bedenine sarıp, kadını kendine hapsedti. Şakağına dudağını bastırdı ve bir daha hareket etmedi. Konuşmadı, hiçbir şey demedi Şerwan.

Nitekim Ezo konuşmak istiyordu.

Ezo ağlamak istemiyordu.

Ezo acı çekmek istemiyordu.

Ezo umutlanmak istemiyordu.

Ezo vazgeçti.

Ezo direnmekten vazgeçti.

Ezo susacaktı.

Ezo ağlamayacaktı.

Ezo gülecek ve unutacaktı.

Ezo çocuk istemiyordu.

Ezo artık anne olmak istemiyordu. Çünkü her gün hayal etmekten yorulmuştu. Çünkü onu bekleyen kocasını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ezo anne olmak istemiyordu. Çünkü olamıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kocasına kırgın olmasına rağmen yüreğindeki yangınla tek başına savaşmasına izin vermedi. Yine beraber atlatacaklardı. Kollarını kocasının beline sardı. “Sadece... Mide gribi... Olmuşum... İlaç verdi.” Kesik kesik anlatıyor, nefesini kontrol altına alamıyordu. “Düzenli... Düzenli kullanırsam bir daha olmayacakmış...”

Anne değilim, diyemedi. Hamile değilim Şerwan, diyemedi. Yine olmadı Şerwan, diyemedi.

Kocasının konuşmadan sadece onu dinlediğini fark edince devam etti: “Merak etme, iyiyim ben... Yemeklerimi de düzenli yiyeceğim... Artık hiçbir şey için üzmeyeceğim kendimi. Hiç kimse için üzülmeceğim... Her şey olacağına varır...”

“Ezo...” Adamın sesi tarazlı çıktı.

Bu sesi iyi tanırdı. Sesindeki anlam, sarılması, susması, çaresizliği, her şeyiyle o kadar tanıdıktı ki. Kadın geri çekilip kocasına baktı. Şerwan’ın kara gözleri buğulanmıştı. Hayır, Şerwan ağlarsa Ezo oracıkta ölürdü. Buna asla dayanamazdı. Kafasını hiddetle salladı. “Hayır,” dedi fısıldayarak. Sesini kendi bile duymamıştı. “Hayır,” derken ikinci kez, parmağıyla gözlerine dokundu. “Yapma...” Acizlik hissi saç diplerinden tırnak uçlarına kadar yayıldı.

“Olmuyor... Üzülme...” diye bıçare yalvardı Ezo. Keşke belasına düştü kadın. Keşke Şerwan’a söylemeseydi. Onu umutlandırıp böyle yerden yere savurmasaydı.

Adamın, “Ezo’m...” derken sesi boğulurcasına çıktı.

Kadın bir şey yapamazdı. Kaçacaktı! Kaçmaktan başka şans yoktu. Uzanıp kocasının yanağını öptü. “Canını sıkma.” Kollarını belinden çözerek kendinden uzaklaştırdı. “Benim aşağıya inmem gerek.” Odadan çıkmak için yanından geçti.

Şerwan gitmemesi için kolundan yakaladı. Ezo yüzüne bakmadan kolunu kurtarıp odadan kaçarcasına çıktı. Sanki cehennemden kaçıyormuş gibiydi.

Odalarında tek başına kalınca, çaresiz etrafı izledi adam. Önce yatağa fırlatılmış çantaya baktı. Ardından buruşmuş havluyu gördü. Yere örtülmüş tülbenti gördü. Karısının dağınıklığını gördü. Karısının çaresiz küçük çılgınlıklarını gördü. Hepsinin dili olsa Ezo’nun kırıklarını dile getirecek, Şerwan’ı acıdan iki büklüm edip öldürecekti.

Beklemişti; gerçekten bu sefer bir şeyler olur, demişti. Çünkü Ezo'nun sevincini görmüştü. Saklamaya çalıştığı küçük sevinçlerini kalbiyle duymuştu. Yine burunlarından gelmiş, o küçük sevinçler yok olmuştu.

Odada nefes alamadı. Kadını gibi kaçıp gitmek istiyordu. Hatta bu evden bile çıkıp gitmek istiyordu. Geldiğine pişman olmuştu. Keşke gelmeseydi. Keşke bu kadar çok umutlanıp karısını da üzmeseydi. Bilememişti... Yine hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşünmemişlerdi.

Ayakları yavaşça neredeyse sürünür bir şekilde odanın kapısına doğru ilerledi. Yavaşça kapıyı açtı ve odadan çıktı. Nefes almak güçtü. Adamın görüş alanı bulanıklaştı. Omuzları çökmüştü. Biri dokunsa düşecekti Şerwan Ağa. Teras katını inip bahçenin kapısına kadar yürümek adama fazlalık geliyordu. İneceği basamakların başında durdu. Düşmemek için tırabzanlara tutundu. Yavaş bir şekilde merdivenleri inerken çalan telefonu adamın yerinden sıçramasına neden oldu.

Cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda Beritan'ın adını gördü. Şu an kimseyle konuşmak istemiyordu. Sadece evden kaçıp gitmek istiyordu. Lakin Mirhan'ı anımsayınca, telefona cevap verip kulağına götürdü. Konuşmadan ahizeden gelecek sesi bekledi.

"Şerwan eve mi geldin sen?"

"E...evet..."

"Odaya gelebilir misin? Çok önemli bir şey var."

"Ne?"

"Odaya gelmen gerek. Sonra işin varsa gidebilirsin."

"Peki..." diyebildi Şerwan Ağa. Gitmek istemediği halde telefonu kapatıp merdivenin son basamağını da indi. Avluda yürüdükçe konak Şerwan'ın üstüne üstüne geliyordu. Az sonra odaya girecek ve o küçük alan onu boğacaktı.

Eyvani geçip, sağına düşen odaya kapıyı açarak girdi. Akli Ezo'da idi. O kadın yanında ağlamamak için kaçmıştı. Hüznünü, kahrını onunla bu sefer paylaşmamıştı. Sadece ağlamasını engellemek için yalvarmıştı. Şerwan'ın gözlerinin önünden enkazdan farksız kadın bir türlü gitmek bilmiyordu.

Boşluğa bakan gözleri Beritan'ı aradı ve yatakta oğluyla otur-

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

muş buldu. Oğluna gitmek istedi adam ama gidemedi. Yanına gidip sarılamadı. Mirhan acısını sökemezdi. Ona kardeş gelecek zannederken, yanılmıştı.

Kapıyı kapatarak önünde bekledi Şerwan, gelebileceği kadar gelmişti.

Beritan heyecanla ayağa kalktı. Arkasında sakladığı testi kocasına göstermemişti. Heyecandan kalbi çıkacak gibiydi. Zilan'ın getirdiği gebelik testini alıp odasına gelmiş ve hemen yapmıştı. Asır gibi geçen dakikaların sonunda kasette beliren çift çizgiyi kendi gözleriyle görmüştü.

Şerwan ile hiç ikinci çocuk konusunu açmamışlardı ama Beritan hamileydi. Sevdigi adama kız çocuğu vermek istiyordu. Kocasının isteyip istemediğini bilmiyordu ama Beritan o kadar çok mutluydu ki karşısında ceset gibi duran adamı bir türlü fark edemiyordu.

Şerwan donuk, sessiz ve mesafeliydi. Duruşunun hiç farkında değildi. Çünkü Beritan Cibran tekrar hamileydi. Sevinci gözünü köreltmışti. Yeni bebek demek huzur ve bereket, rızık ve mutluluktı. Beritan henüz hissedemediği minik varlığa çoktan tutulmuştu.

“Nasılsın, Şerwan?”

Adam oğlunu izlerken soru soran karısına bakışlarını zoraki çevirdi. Yüzüne bakıp gülümseyen kadının neden böyle gülümsediğini anlamadı ama üzerinde de durmadı.

“İyi...” diye fısıldadı. Sonra tekrar oğluna baktı. Bakıyordu ama gitmiyordu. Mirhan ile göz göze gelirken oğlunun da yanına gelmemesi adamın dikkatini çekti. Neden baba, demiyordu? Acaba hissediyor muydu? Acaba oğlu babasının acısını hissediyor muydu?

Beritan heyecandan onu sormamasına aldırmış etmedi. Arkasında duran testi daha fazla saklamak istemiyordu. Aslında daha özel bir an hazırlayarak kocasıyla paylaşmak istiyordu. Ama Şerwan'ın bu akşam yanına gelmeyeceğini düşündüğü için hemen şimdi söylemeyi uygun gördü. İçi içine sığmıyordu. Kocasıyla bebek haberine beraber sevinmenin tadına varmalıydı. Hatta hemen şimdi, oğluna gelecek kardeşi babasıyla paylaşarak, mutluluğu zirveye taşımak istiyordu.

“Şerwan...” dedi heyecanla. Boğazına kadar dolu mutluluğu yutkundu. Zira heyecandan bu gidişle konuşamayacaktı. Oğlunu

kucağına alıp, kapının önünde beklediğini hâlâ fark etmediği adama yürüdü. Arada az bir mesafe bıraktı. Kocaman gülümseyerek arkasında tuttuğu testi çıkarıp Şerwan'ın göz hizasına getirdi.

Adam daha ne olduğunu anlamadan Beritan ağız dolusu gülüşüyle kocasını aydınlattı. "Hamileyim, Şerwan! Mirhan'a kardeş geliyor!" Neşeli nidası gülüşüyle beraber odayı doldurdu. Bütün mutluluğunu odada bağırarak Şerwan'a boca etmişti.

Sesi adamı çarparcasına defalarca kez yankılanarak sarstı.

Hamileyim!

Hamileyim!

Hamileyim!

Kelime beyninde defalarca yankılandı. Kuma karısı hamileydi. Yanlış duymamıştı. Yahut yanlış duymuştu. Beritan başka bir şey söylüyordu ama akli Ezo'da olduğu için yanlış duymuştu. Evet, evet buydu. Yoksa imkânı yoktu. Yani varsa da şimdi beklemiyordu Şerwan Ağa.

"An..lamadım..." derken yüzünü anlamsızlıkla buruşturdu. Tekrar duymak istiyordu. Bu sefer tüm benliğini Beritan'a vermişti.

Ezo'nun hamile değilim, diyerek dağılmasından mütevellit, Beritan'ın neşeyle hamileyim, değişini yanlış duymuştu. Şerwan Eroğlu doğruyu duymak istiyordu.

"Şerwan hamileyim. Test yaptım pozitif çıktı." Yine aynı neşeyle kocasına cevap veren Beritan hâlâ gözüne inen mutluluğun perdesini çekemediğinden kocasının halini görmüyordu. Oğlunu daha sıkı sararken yanaklarına öpücük kondurdu. "Oğluşum, sana kardeş geliyor."

Şerwan bir adım uzaklaştı. Hemen arkasındaki kapıya ayağı çarpmıştı. Yanlış duymamıştı. Hamile olan Ezo değil, Beritan idi. Kendine hâkim olmazsa yere düşecekti. Bu nasıl bir çıkmaz sokaktı? Çok değil, az önce büyük bir umutla sevdiği kadının annelik sevincini beklerken Ezo yine olumsuz yanıt vermiş gitmişti. Hayat insanı dalgaya alıp, öteye savurmaktan büyük zevk alıyor olmalıydı. Ve hayat kesinlikle Şerwan Eroğlu'yu dağıtmayı seviyordu.

Bu nasıl bir işkenceydi. Şerwan kafasını sağa sola hiddetle salladı. Alt dudağını acıyla ısırırken evrenin ona dar geldiğini fark etti. Küçük bir demir kutunun içine hapsedilip yaşamına suikast dü-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

zenlenmiş gibiydi. Kaçıp gitmek istedi. Hiç gelmemeyi, bir daha bu eve dönmeyi...

Ezo şu an acıdan geberirken, Beritan mutluluktan uçuyordu. Yine anne olmanın heyecanını yaşıyordu. Ezo yaşamıyordu, Ezo tatmıyordu. Hiç tatmamıştı. Nasıl sevinebilirdi? Nasıl buna dayanabilirdi?

Elini ensesine götürdü. Yüzünde öğrendiklerinin ağır izleri vardı. Göz çevresindeki kırışıklıklar daha da netleşti. Sanki on yıl yaşlanmış gibiydi. Ciğerlerinin sıkıştığını hissediyor ama pervasızca kafasından atıyordu.

“Beritan... Ben...”

Kadın artık mutluluk evresini geçmiş, kocasının tepkilerini ölçünce yüzündeki her mutluluk parıltısı bir bir solmuştu. Kolları oğlunu taşıyamayınca yere bıraktı. Ayaklarının üzerine basar basmaz babasının bacaklarına sarılmıştı Mirhan. Nitekim Şerwan Eroğlu görmedi.

“Şerwan... Sevinmedin mi?” Hayal kırıklığının tadına bir kadın daha vardı. Şerwan bebek istemiyor muydu? Tamam, beklememişlerdi ama sevinmesi gerekiyordu. Kocasının çocukları seviyordu. Yeni bir bebek haberi onu mutlu etmeliydi. Bu denli sarsmamalı, aklını başından almamalıydı. Mirhan’ın haberini kırık bir hüznle vermişti. Neden ikinci çocukta mutlu olamıyordu?

Beritan’ın kalbine kramp girdi. Tepki vermeyen kocasını gördükçe yüreği yanarak alev topuna dönüştü.

“Ben... Bebek...” Senden beklemiyordum diyemedi Şerwan. Lal olmuş dilini döndüremediğinden hayretler içerisinde kadını izledi. Kara gözlerine yaşlar birikti. Ezo hamile değildi. Nasıl bu duruma sevinirdi? Buradan çıkıp gitmeliydi. Ayağına sarılan oğlunu görmeden, kapıyı bir hissimla açıp geri çekilmiş, Mirhan aniden çekilen babasıyla yere düşüp ağlarken Şerwan duymamıştı.

“Baba... Baba...” diye ağlayan oğlunu duymadı.

Beritan odadan kaçarcasına giden kocasının arkasından bakarken ağladı.

Şerwan, karısının, “Bir kere de bizim için sevin...” ağıtını duymadı. Karısını yaka yaka odadan kaçtığını biliyordu. Arkasından bağırarak oğlunu duymuyordu. Dağıttığı ailesini görmüyordu.

Merdivenleri hızlıca inerken kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse ağzında hissediyordu. Bahçeye indiğinde ona seslenen kardeşlerini duymadı. Kasım'ın açtığı kapıdan hışmıyla çıkıp arabasına bindi. Arabayı çalıştıran adam arkasından bağırان Nêçîrvan'ı duymadı.

Gideceğı yeri iyi biliyordu. Bu hayata onu zorlayan adama gidiyordu. Bu hayatı ona cehennem eden adama gidiyordu. İki kadına mecbur bırakan adama gidiyordu. Zamanında onu kendi elleriyle diri diri mezara gömen babasının yanına gidiyordu.

Ağır Eroğlu toprak altında gömölüydü. Şerwan Eroğlu toprağın üstünde yaşayan bir ölüydü.

Yaşları yanaklarından sızıp sakallarının arasına karıştı. Bir saat içinde iki farklı haberi aynı anda öğrenmenin ağırlığını kaldıramayınca ağladı. Direksiyona defalarca vururken yaşadıklarına küftetti. Nasıl olur da Ezo'nun anne olmayacağını öğrenirken aynı anda Beritan'ın tekrar hamile kaldığını öğrenebiliyordu?

Hayır, kaderi nasıl bu kadar kötü ve acımasız olabilirdi? Neden her kadın anne olamıyordu? Neden her kadın bunu tadamıyordu? Haksızlık değil miydi? Beritan hamile kalabiliyorken Ezo neden olamıyordu? Beritan çocuğunu kucığına alabiliyorken, Ezo neden evladını sevmiyordu?

Sınandığı acı omuzlarına ağır geliyordu. İki büklüm kalacak, artık doğrulamayacaktı. İki kadının arasında delirmeden kalmaktan, orta yolu bulmaya çalışarak nefes almaktan yorulmuştu.

Bunların suçlusu babasıydı. Eğer Beritan'ı getirmeselerdi bugün bunu yaşıyor olmazdı. Bugün bu acıları çekiyor olmazdı. Bugün tükeniyor olmazdı. Bugün anne olduğunu heyecanla haykıran karısının hevesini kırmış olmazdı.

Mezarlığa vardığında ani frenle arabayı durdurdu. Arabadan hızlıca indi. Etrafta kim var kim yok görmüyordu. Görmek dahi istemedi. Ne bir kimseye selam verebilirdi ne ayaküstü iki kelam edebilirdi.

Mezarlıkta yürüdükçe yürüdü. Yağmur toprağı ıslatmıştı ve yer kaygandı. Şerwan'ın kayması muhtemeldi. Yaşlar görüş alanını kısıtlıyor, acı düşeceği gerçeğini göz ardı etmesine neden oluyordu.

Eroğlu ailesinin defnedildiğı alana kadar hışmıyla yürüdü. Ba-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

basının adını okudu. Agir Eroğlu. Hayatını zindana çevirip giden adamın adını okuyup yaşadıklarına içten içe küfretti.

Agir Ağa kendi babasının yanına defnedilmişti. Şerwan, dedesi ve babasının ortasında durup soğuk mermerin üzerine yavaşça oturdu. Ağır ağır nefes alırken babasının mezarını izledi.

“Ben geldim...” diye kendisinin bile duyamayacağı kısıklıkta soludu.

Babasını görünce içinde tuttuğu bütün öfkeyi omuzları sarsıla sarsıla ağlayarak boşalttı. Elleri ıslak toprağı avuçlamış, kafasını önüne eğip için için ağlamıştı. Koskoca Şerwan Ağa kendi hayatına, kendi yaşadıklarına ağlamıştı. İki kadının acısına ağlamıştı.

Yaşadıkları kolay değildi. Hangi kadına yetişecekti? Hangisinin kalbini onaracaktı? Hangisinin kötü gününde yanında olabilecekti? Ezo’nun kötü gününde yanında olacağından, Beritan’ın en mutlu gününde olamıyordu.

Kim mutlu kim üzgünse birinin yanındaysa diğer kadını eksik ve yarım bırakıyordu. Kendi adaletinden şaşmayan adam teraziye daha nasıl dengeleyecekti? Elinde bir cevap yoktu. Olmadığı için de çaresizce debeleniyordu.

“Neden bunu bana yaptın... Ne hakkın vardı, baba...” Boğuk sesiyle konuşmaya çabaladı. “Baba... Buna hakkın yoktu... Yemin ederim hayatımı mahvetmeye hakkın yoktu...” Çamura bulanmış elinin tersiyle gözyaşlarını silerken devam etti:

“Senin yüzünden ben bu durumdayım, baba...” Sesi kısık, fer-yadı yüksekti ve yürek yakıyordu. “Bunu onlara yapmaya hakkın yoktu. Beritan’ı üzme hakkım yoktu. Ezo’yu çocuk hasretiyle vurmaya hakkım yoktu.” Mermerin üzerinden kayıp yere çöktü. Acıdan yanan bedeni soğuğu hissettirmiyordu. Kollarını mermer taşın üzerine koyup kafasını kollarının üzerine yasladı. Boğuk sesiyle konuşmaya devam etti:

“Beni bitirdin, hayatımı cehenneme çevirdin. Ulan... Oğlumu severken bile Ezo çok üzülür diye sevmeye korkuyorum... Ulan bunları yaşatmaya hakkın yoktu...” diye boğazını delercesine bağdı.

“Beritan’ı öylece bırakmaya hakkım yoktu... Bıraktım!” Ne halde olduğunu tahmin etmek zor değildi ama Şerwan hâlâ yaptı-

ğının tam olarak farkında değildi. “Onu orada tek başına bırakıp kaçtım... Neden kaçtım ulan... Neden kaçtım...” Bağırmaktan kendini alıkoyamayan Şerwan Ağa kafasını kaldırarak babasının mezar taşına baktı.

Sessizce fısıldadı: “Baba... ayağa..kalk..yalvarırım..kalk kurtar beni bu acıdan... Bu vicdan azabından kurtar beni... Yalvarırım kalk...” Birikintileri kusmak için müthiş bir düşünüş yaşaması gerekti ve Şerwan Ağa düşmüştü. Gözyaşlarını silmeye mecali kalmayınca öylece bıraktı. “Bir şeyler yap... Kurtar beni...” Yanan sadece o olsa iyiydi. “Beni de... Kurtar Botan’ı da.. kurtar...”

Botan da mahvolmuştu. Agir Eroğlu oğullarının hayatını mahvedip çekip gitmişti. İki adamı çaresiz bırakıp çekip gitmişti. Şerwan bu gamsızlığı kabul edemiyordu. Oğullarının yanacağını bilmesine rağmen göz yummuştu.

“Kalk... Yalvarırım... Kalk... Bir çare bul...” Toprağı döven elleri çaresizce yine toprağın üstüne düştü. “Ne olur kalk... Benim hayatımı da düzelt... Botan’ın hayatını da düzelt...” İçinden çıkamıyacağı kadar dibi boylamıştı. “Ben... doğru yolu bulamıyorum... doğrumu şaştım, baba... önüm arkam karanlık... karanlıkta kaldım, baba...”

Babası görmüyor muydu? Mezarı başında ağlayan oğlunun feriatlarını duymuyor muydu?

“Bak, bak biz de ölüyoruz... Kalk...” Hunharca yalvardı Şerwan. “Yalvarırım... Kurban olayım, baba ayağa kalk...” Bir ses yoktu. Aklını kaybeden Şerwan bir ses bekledi ama yoktu. Avuçlarında sıkıdığı toprağı hiddetle bırakıp ayağa kalktı.

“Kalk ulan kalk, Agir Ağa...” Babasının toprağına tekrar dokunmak için saldırırken bir beden tarafından hızlıca tutulmuş, bir ses duymuştu.

Nêçîrvan Eroğlu ağabeyine yetişmiş, son anda tutabilmişti. Gördükleriyle beyninden vurulmuşa dönmüştü.

“Şerwan!”

“Bırak, ulan bırak beni... Bitirdi ulan bizi... bitirdi... kalsın artık ayağa...”

Nêçîrvan deliren ağabeyini sakinleştirmeye çalışarak kollarından sıkıca tutup geri çekmeye çalıştı. “Şerwan... Kendine gel,

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

babam o.” Neye bu kadar delilenmişti? Yine ne olmuştu? Ezo ile hâlâ aralarının düzelmediğini biliyordu. Onunla kavga edip soluğu burada mı almıştı?

Dinlemeyen ağabeyi onu itmeye kalkışınca Nêçîrvan önce davranarak Şerwan’ı hızla itti ve adam birkaç adım geriledi. Düşmemek için dengesini sabit tutmasıyla Nêçîrvan bağırdı: “Toparlan, Şerwan Ağa toparlan!”

Şerwan kardeşine kafasını olumsuz anlamda sallayıp yorgunlukla yere oturdu. Nêçîrvan’a bakarken çaresizce fısıldadı: “Gücüm kalmadı, Nêçîrvan.”

Daha fazla dayanamayan Nêçîrvan, ağabeyinin yanına gidip ona sarıldı. Bir nebze de olsa acısını almak istedi ama çok zor olduğunu biliyordu. Sırtını sıvazlarken sessizce fısıldadı: “Hepsini atlatacağsın.”

“Olmuyor...”

Geri çekildiğinde ağabeyinin yanına oturdu. Mezarlıkta ölü insanların arasında acılarını paylaşıyorlardı. Hoş, Şerwan’ın toprak altında yatandan farkı yoktu. Tek fark toprak üstünde acısını diri diri yaşamasıydı.

Elinin tersiyle gözyaşlarını silen ağabeyini bu durumda gördüğü için hayattan bir kez daha nefret etti Nêçîrvan. Onun ağası ağlamazdı. Düşmez, yıkılmazdı. Lakin çökmüş adamın çocuk gibi ağlarken bunu umursadığı söylenemezdi.

“Ezo... Hastaneye gitti...” Anlatmak iyileştirmezdi. Bilhassa acısını deşecekti. Babası dağıtıp gitmişti ama kardeşi yanındaydı. Bir akıl verirdi, yardımcı olurdu. “Bu sefer olacağını düşünmüştüm... O... anlatınca gerekten olur dedim. Allah’tan umut kesilmez işte... Yemin ederim çok mutlu oldum... Dünyalar benim oldu... İçim içime sığmadı. Gecemi gündüzümü şaştım heyecandan... Gel-meme izin vermedi ama...” Yanaklarını ıslatan gözyaşları konuşmasını engelliyordu.

“Bana kırıgın diye gelmeme izin vermedi biliyor musun?”

Neden çöktüğünü şimdi anlamıştı Nêçîrvan. Ağabeyi ağlayarak anlattıkça boğazına kadar haykırma arzusuyla doldu.

“Kızmadım... Hakkıdır dedim geri çekildim... Defalarca Caner’i aradım. Bana mutlu haberi verir diye. Dayanamadım koşa koşa

eve geldim... Odaya girdim, Neçirvan..." Göğsü anlattıklarıyla inip kalktı. Şerwan ağlamaktan devamını getiremedi. Susarsa da hiç anlatamayacaktı. "Dağınıktı..." Gözlerini sımsıkı yumdu. Biriken yaşlar ardı ardına yanağına süzüldü.

"Ezo dağılmıştı... Bana yine olmadığını söyledi... Mutlu görünmeye çalıştı..." Gözlerini açıp kardeşine çevirdi. "Allah şahidim yanan içini gördüm... Böyle... böyle... sanki onu yanan bir evin içinde kendi ellerimle bırakmışım gibi cayır cayır yanıyordu..." O an sadece yanan Şerwan olmak istedi. Ezo'nun içindeki yangını söndürmek istedi, kadın izin vermedi. "O an... O an dedim ki... Keşke sorun bende olsaydı... Yemin ederim onu bırakırdım, Neçirvan... Onu bırakırdım... Onu bu acıyla sınamazdım..."

Neçirvan kulağını kapatmak istedi. Şerwan'ı dinledikçe ağız dolusu küfür edip ağlamak istiyordu. "O seni bırakmazdı. Senin gibi o da seni bırakmazdı... Ezo seni çok seviyor... Ezo seni sevdiğinden her şeye göğüs geriyor..."

Omuz silkti Şerwan. "Olmadı işte... Yine anne olamadı... Bizim çocuğumuz olmadı..."

"Mirhan var, Şerwan," dedi Neçirvan hatırlatma yaparak. Kuma karını unutmama, senin bir ailen daha var, demek istedi.

"Hepsi bu değil, Neçirvan hepsi bu değil." Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Akşam çökmek üzereydi. Hava soğuktu. "Beritan beni aradı," diyerek gülümsedi. "Beni arayıp önemli bir şey söyleyeceğim, dedi. O kafayla nasıl gittiysem artık odadaydım..."

Derin bir nefes aldı. Kardeşi onu dinliyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Devamı neydi? Bu adamı üzen sadece Ezo değildi.

"Mutluydu sanırım. Çünkü onu görmedim. Ulan benim için ağlayan oğlumu dahi görmedim..." Pişmanlıkla kavruldu. "Bana ne dedi biliyor musun? O önemli şey ne biliyor musun?"

Neçirvan konuşamadı. Kafasını hayır, anlamında salladı. Devamını duymaya cesareti yoktu. Lakin ağabeyini dinleyecekti. Şerwan'ın ayağa kalkması gerekti. Gücünü geri kazanması gerekti.

"Mirhan'a kardeş geliyor, dedi. Hamile olduğunu söyledi. Ben çok sevdiğim ve istediğim kadının müjdesine tutunup olumsuz cevabıyla çökerken, oğlumun annesi bana müjdeli haberi verdi. Ben

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bu ikisini de aynı anda öğrendim... Söyle ben nasıl dayanayım buna? Ben nasıl ayakta kalayım?"

Necirvan sarsıldıysa da ağabeyine yansıtmamaya gayret etti. Sonuna kadar haklıydı. Ağabeyi yerinde olsaydı, çoktan kafasına sıkıp giderdi. O bütün bunları kaldıramaz, kaçır giderdi. Aynı anda iki kadının hem sevincini hem acısını kaldırması imkânsızdı. Asıl felaket, bunun üzerine Ezo'nun kumasının ikinci defa hamile kaldığını öğrenmesiydi.

"Ezo... Ezo... biliyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadı. Onu korkutan da buydu. Ezo öğrenirse ne olurdu? Nasıl kaldırabilirdi bunu? Aynı günde iki kadın için önce mutluluk hemen ardından kursaklarında kalan acılar olmuştu.

Babasının mezarına gözlerini dikerken kardeşine bir gerçeği daha dile getirdi. "O kadın çok... Çok güçlü kadın... O kadar güçlü ki bazen hayret ediyorum..." derken Necirvan'a gözlerini dikti. "Yemin ederim onun gücüyle ayaktayım ben... O olmasaydı ben şu an düşmüştüm. Ben ayakta kalamazdım." Kimse farkında değildi ama Şerwan, Ezo'dan aldığı gücün etkisiyle kendinde kalabiliyordu.

"Ezo benim direncim... Ezo benim ayağım... Ezo benim kolum... Ezo benim gözüm... Ezo benim kulağım... Ezo benim kalbim... Ezo benim her şeyim..."

Dile getirmese bile Necirvan dahil evdeki hatta onu tanıyan herkes biliyordu. Hayatını Ezo yolunda feda eder, saniye olsun pişmanlık duymazdı. Ancak ağabeyinin dile getirmediği Beritan da vardı. Beritan neydi peki? Hamile karısıyla sevincini paylaşmadan kaçıp gitmişti. Peki, o kadın ne haldeydi?

Necirvan hangisine üzüleceğini şaşırdı. Hamile olmayan Ezo, yarın Beritan'ın hamile olduğunu öğrenecek ve tekrar çökecekti. Beritan bu habere sevinmeyen kocasıyla zaten çöküp gitmişti. Ve yarın yine onları toparlayacak olan ağabeyi çoktan düşmüştü. Onu kim toparlayacaktı? Bu illet hayat, onlara ne verecekti?

"Ama Beritan..." dedi Şerwan sanki kardeşinin içinden geçenleri hissetmiş gibi. Ondan bahsederken öfkeyle babasının mezarına baktı. "Ama Beritan da var. Onu öylece bırakmaya hakkım yoktu. O sevinci kursağında bırakmaya hakkım yoktu."

"Durumu öğrenince anlayışla karşılayacaktır," dedi adam, ağa-

beyinin gönlünü bir nebze rahatlatmak için. İsteddiği kadar durumu açıklasın, bir kere kalbi kırılmıştı.

Şerwan hayır anlamında yine kafasını salladı. "Kalp onarmak o kadar da kolay değil..." Hem de Beritan'ı üzmeyeceğine dair söz vermiş ve her şeyi rayına sokmak için çabalarken. Beritan'ı çok kırdığını yeni yeni anlıyordu. Enkazından daha yeni sıyrılıyordu.

Kafasını eğip ıslak toprağa, yer yer dökülmüş taşlara baktı. "Biliyor musun, Ezo bazen tamamıyla Beritan'a çekilmemden çok korkuyor. Ona defalarca sevda duyduğum kadın sensin, dememe rağmen hâlâ korkuyor. O hamile değil diye kuma karımın sevincini paylaşamadım."

Nêçîrvan inanmak bir tarafa, ihtimal bile vermedi. Şerwan asla Ezo'yu sevmekten vazgeçmezdi. Ezo onun için bambaşka bir dünyaydı. Şerwan Ezo ile gözlerini açıp Ezo ile kapatan bir adamdı. Beritan'ın odasına çekilince, Ezo'yu o kapının arkasında bıraktığını daha önce söylemişti. Ama ne kadar söylerse söylesin, söylediği kadar başarılı olmadıncan emindi Nêçîrvan.

"Bir adam isterse her şeyini değiştirebilir, Şerwan. Aklına gelebilecek her şeyi ama," derken işaret parmağını adamın sol tarafına bastırdı. "Burayı değiştiremez. O kadar kolay değil!"

"Değil, elbette değil..." Kalbi Ezo için çarpmıştı. O çarpıntılar hâlâ ona tutulduğu ilk günkü gibi dipdiriydi. "Ama iki kadını mutlu etmek de kolay değil." Gerçekten kaçamıyordu Şerwan. İki kadını aynı anda mutlu edemiyordu. Zaten Şerwan'ı yoran da buydu.

Şerwan biraz daha toparlanınca, Nêçîrvan hasta olmaması için ayağa kaldırmıştı. Arabasına doğru götürmesine izin verdi Şerwan. Arabaya binmeden önce babasının mezarına son bir kez daha baktı ve sessizce fısıldadı: "Özür dilerim, baba..."

Nêçîrvan'ın açtığı kapıdan ön koltuğa geçip oturdu. Kardeşi arabanın kapısını kapatıp, ön taraftan dönüp direksiyon başına geçti. Şerwan düğmeye bastı ve listenin ikinci parçasını seçip yürürlüğe koydu. İlki Ahmet Kaya'nın en sevdiği Nerden Bileceksiniz eseri idi. İkincisi ise Kıvrıcık Ali'nin Ah Gardaş eseri idi. Araba şarkıyla dolarken kafasını koltuğa geri yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini yumdu.

Dışarıdan başka hayatları izleyip yorum yapmak o kadar basit

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ve gamsızcaydı ki. Gamsızlığını kabul de etmezlerdi hem. Şerwan, onun hayatını yaşamadan yorumlayan, kendince sorgulayan herkese sırtını dönüp kulak ardı etse de bir gün onu anlayacaklardı. Belki bir gün... Ama nedense Şerwan'a imkânsız geldi.

Yaşamadığı acı üzerinden ahkâm kesmek biz insanoğlunun en büyük ahmaklığıydı.

Bölüm 23

Fırtına Koptu

Hiç olmayacak kadar sessiz ve ıssızdı Eroğlu konağı. Herkes kendi köşesine çekilmiş sanki olacak büyük felaketin gelmesini bekliyor gibiydi. Fırtına öncesi sessizliğin uğultusu her bir kadının tenini yalayıp geçiyor, olduğu yerde titretiyordu. Oysa kaçan da kalan da bu fırtınadan nasibini alacaktı.

Dünün fırtınası bir adamı ve iki kadını savurmuştu. Her biri bir tarafa kaçmış, sancıların içinde kıvranmışlardı. Ağlayarak acı sokuşmüyordu. Dün ağlayan bir adam ve iki kadın hafiflememişti de...

Ezo kocasını odalarında tek başına bırakıp enkazdan kaçmış, banyoya saklanmıştı. Kocasına bir kez olsun bakmamıştı. Şerwan'a gitseydi ağlayacak ve bir kez daha gözü önünde düşecekti. Kendi düşmüş, sonrasında kendi kalkmıştı. Jiyan'ı bulmuş, çıkmayacaklarını söylemişti. Görümcesi de anlayışla karşılayarak yarına bırakmıştı. Mutfakta Bermal ve Zilan'ın küçük tartışmasına denk gelmişti.

"Hayır, Bermal neden her şeyimize imalı cevaplar veriyorsun. Güzelce sordum sana."

"Ben mi imalı cevap veriyordum? Abağtma sen de!"

"Yok anam ben veriyorum imalı cevabı," diyen Zilan aniden mutfaktan çıkıp gitmişti. Ezo ne olduğunu sorsa da Bermal cevap

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

vermemiş, işine dönmüştü.

Ezo yine Bermal'in zehirlendiğini anlamış, en kısa zamanda kaynanasıyla konuşmaya karar vermişti. Hatta yarın sabah ilk işi bu durumu kaynanasına anlatmak olacaktı. Jiyan, Zilan'ın arkasından gidince Ezo tek başına mutfakta kalmış ve neler olduğunu çözmeye çalışmıştı.

Gün içerisinde Beritan hiç görünmemiş, aşağıya inmemişti. Kaynanası yemeğe çağırmasına rağmen gelmemişti. Çünkü yukarıda kocasının bıraktığı büyük enkazın altında kalmış kalkamıyordu. Şerwan'ın neden böyle yaptığını anlamamıştı. Hiçbir şey söylemeden çıkıp giden kocasının arkasından sadece bakakalmıştı.

Kimseyi görmemek ve enkazına şahit etmemek için odasında saklanmıştı. Arada bir aşağıya inip oğlunun sütünü hazırlamış, sessizce yine odasına dönmüştü. Gece yanına gelip bir açıklama yapmasını beklediği kocası gelmemişti. Beritan, Ezo'nun yanında kaldığını zannetmişti. Kırgınlıklarını onarmak için söz veren kocası, üstüne konağı yıkarak onu odasında yalnız bırakmıştı. Beritan'ı iki kere kırmıştı.

Ancak Ezo ve Beritan yanılmıştı. Şerwan Eroğlu eve gelmemiş, kardeşi Neçirvan ile geceyi şirkette geçirmişlerdi. Eve gelirse nefes almayacaktı Şerwan.

Üçü de acılarını tek başına geçirmişlerdi.

Yeni güne huzursuz ve eksik yanıyla uyanmıştı Ezo. Dünü unutmamıştı ama odasında bırakmıştı. O kâbusun etkisinden bir süre kurtulamayacaktı ama eve yansıtmayacağına dair kendine söz vermişti.

Son bir kararla odasından çıkarak aşağıya inmişti. Merdivenlerin son basamağında telefonla konuşarak çıkan Zilan'ı gördü. Roza yanında değildi. Avlunun ortasında iki kadın buluştu. Eltisine güneydin diyeceği sırada Zilan eliyle işaret ederek durmasını istedi.

"Tamam, hayatım onu da gönderirim," diyerek telefonu kapattı.

Telefonda konuştuğu kocasıydı. Sabahın erken saatleriydi. Şirket dışında nereye gitmiş olabilirdi Neçirvan? "Ne oldu, Zilan?" diye sordu telefonu kapatan kadına.

"Şerwan için bir takım hazırla, Ezo. Şirkete gidecek."

Afallayan kadın, "Neden?" diye sordu. Ayrıca neden o hazırlı-

yordu? Dün gece kocası yanına gelmemiştir. Beritan'ın yanında kalmıştı. Beritan'ın hazırlaması gerekiyordu.

Elindeki telefonu evirip çeviren Zilan, gerilerek kadını bilgilendirdi. "Ya... Şerwan Ağa ve Nêçîrvan dün gece eve gelmedi."

Dinledikçe şaşırıyordu Ezo. Nasıl eve gelmemiştir? Kocasının dün gece Beritan'ın yanında değil miydi? Ezo onun yanında sanıyordu. Hatta araları bozuk olmasına rağmen kocasının yanında kalmasını beklemişti. En azından destek için kalması gerekti. Ama Şerwan gelmemiş, Ezo davranışına gücenmişti. Peki, kocası neden eve gelmemişti?

Zilan kadının bilmediğini fark ettiğinde ses etmedi. Şerwan'ın ne için eve gelmediğini biliyordu. Zira kocası dün yaşadıklarının bir kısmını özet geçmişti. Ezo ve Beritan'a da dikkat etmesini söylemişti. Çünkü Beritan hamileydi. Genç kadın bunu da kocasından öğrenmişti.

"Dün akşam İstanbul'dan önemli misafirleri geldi. Gece onlarla kalmışlar. Gelemediler yani."

Ezo'nun kaşları imayla havalandı. İnanmadığı yüz ifadesinden net anlaşıyordu. Şerwan eğer misafirleri gelirse her şekilde ona haber verirdi. Gelmeyeceğini söylerdi. Başka bir şey vardı. Ama Zilan için şimdilik geçiştirmeye çalıştı. "Tamam, ben hazırlarım şimdi. Kim götürecekt?"

"Kasım ağabey götürecekt."

Kafasını sallayan Ezo dönüp tekrar merdivenleri çıktı. Odasına girerek vakit kaybetmeden kocası için yeni bir takım elbise, çorap ve ayakkabı seçmişti. Kemer ve kol düğmelerini de kutusuna koyup kılıfa koydu. Eksik bir şey var mı diye kontrol eden kadın her şeyi tam koyduğuna kanaat getirdikten sonra kılıfı ve ayakkabı kutusunu alarak odadan ayrıldı.

Aşağıya indiği gibi bekleyen Kasım'a elindekileri teslim edip, mutfaka geçti. Ayşe ve Zehra'nın hazırlıklarına son kez göz attı Ezo. Bernal ve Dicle'nin içeriye gülerek girmesiyle zaten keyifsiz olan kadın kızgınlık hissetmiş, kimseye çatmamak için gönülsüz de olsa günaydın diyerek mutfaktan çıkmıştı.

Beritan daha inmemiş olmalıydı. Şerwan'ın eve gelip gelmediğinden haberdar mıydı bilmiyordu. Beritan'ın haberdar olup,

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo'nun olmaması kadını kötü hissettirirdi. Bezginliğini üzerinden atmaya gayret ederek oturma odasına girdi. Teyzesi ve Delal Sultan vardı. Daha Jiyan da inmemişti.

“Rojbaş...” diyerek teyzesinin yanına geçerek divana oturdu.

İki kadın da aynı anda cevap vermişti. Zozan Hanım asık yüzünü sessizce süzdü. Kara gözleri gördüklerinden hoşlanmamıştı. Bembelli bir sıkıntısı vardı. Ezo dünden beri durgundu, Beritan aşağıya inmiyordu. Zilan sürekli kaçıyordu. Şer

Kavga mı etmişlerdi? Dün aralarında bir hengâme kopmuştu da haberi mi yoktu? Delal hiçbir şey duymadığını ve bilmediğini söylediği için Zozan ne yöne hareket edeceğini şaşırmıştı. İki oğlu da dün gece eve gelmemişti. Zozan adı kadar iyi biliyordu ki misafir yalandı ve perde arkasında büyük sıkıntılar vardı.

Ezo'ya kahvaltıdan sonra konuşmaları gerektiğini söyleyecekti. Konakta olan her şeye karışmama kararı farklı yorumlanmış olmalıydı. Dizginleri ele almanın vaktiydi. Yeğeni ondan önce davrandı.

“Daye, kahvaltıdan sonra Delal Sultanla odaya geçelim. Sizinle konuşmam gereken önemli bir mevzu var.”

Delal ne olduğunu bildiği için ses etmezken Zozan kaşlarını çatı. Ezo'nun duruşu kalbindeki korkuları ayaklandırmıştı. “Hayırdır inşallah?”

“Yalnız kalmıca, daye,” dedi Ezo. Artık Dicle olayına noktayı koymalıydı. Vakit her geçtiğinde kaos için daha güçlü adımlar atılıyordu. Ezo geç kalmaktan korkuyordu. Kahvaltıdan hemen sonra bu mevzu açığa çıkacaktı. Açığa çıkacak ve onları birbirine düşüren şeytanın maskesini düşürecekti. O kadın konağın altını üstüne getirmişti. Bu evde huzurun salası okunmuştu.

Ayşe ve Zehra oturma odasına kahvaltıyı taşımaya başlayınca arkalarından Zilan, Dicle ve Bermal de girmişti. Sofra hazır olunca, Zozan Hanım gelmeyenleri fark etti. Kızı kapıdan içeri girince arkasından Beritan'ı beklemiş ama gelini hâlâ gelmemişti.

“Beritan inmedi mi?” diye kalabalığa sorduğu esnada Beritan ve oğlu kapıda belirdi. Zozan'ın görmediği kadını, Delal'in, “Beritan!” diye inlemesiyle görebilmişti. Oadaki kadınların ilgisi kapıdaki kadına kaymış, gördükleriyle şaşkına uğramışlardı.

“Beritan bu halin ne?” Zozan şişmiş ve kısılmış gözlerine hay-

retler içerisinde baktı.

Zilan ayakta durmaya gücü yetmeyen kadının elinden oğlunu almak için ayağa fırladı. Mirhan'ı elinden alırken kederle kadını izledi. Şerwan'ın onu bırakıp gittiğini Neçîrvan söylemişti. Neden böyle olduğunu biliyordu.

"Dün gece diş ağrısından uyuyamadım. Mirhan da dün gece huysuzdu, uyumadı adamakıllı. Onun siniri, diş ağrısı derken..." Yalanının devamını kaynanasının şüpheli bakışlarından ötürü getiremedi. Hamileyim ve kocam çekip gitti, diyemedi. Oğlun yine sevincimi boğazıma dizdi Zozan Hanım, diyemedi.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye öfkeyle yüzüne bağırdı Zozan. "Ne demeye odanda ağrıyla kalıyorsun? Deseydin seni hastaneye gönderirdik!"

"Saat baya geçti. Mirhan durmayınca söyleyemedim." Kafasını önüne eğmişti. Keşke inmeseydi. Ancak bugün de inmeseydi, kendiyle baş başa kalmaktan hepten delirecekti. Sırf kocası ve Ezo'yu aşağıda görmemek için geç inmişti.

"Ben size kaç kere bir sorunuz varsa bana söyleyin dedim ha?"

Beritan eğdiği kafasını kaldıramadı. Kaynanasının öfkesi onu hazırlıksız yakalamıştı. İyiliği için yaptığını biliyordu ama sebep oğluydu ve bunu bilmiyordu.

Dicle bağırmasına içten içe sevinirken, diğerleri sadece izlemekle kalmıştı. Zozan Hanım haklıydı. Çünkü Beritan felaket görünüyordu. Gözaltıları ağlamaktan şişmişti. Göz bebeği neredeyse görünmüyordu.

"Özür dilerim, jinap..."

"Özür dileme, Beritan özür dileme. Tek başına hastalığınla baş etme, yeter."

Zozan'ın kızdığı kadının ayakta kalmasına izin vermedi Delal. "Gel kızım kahvaltına başla."

Beritan'ın iştahı kayıplara karışmış, kaynanasından çekindiği için kahvaltıya geçip oturmuştu. Kimseye bakmamış, gözlerdeki merak ve belirsizliği görmek istememişti. Kafasını eğip kahvaltısını eden kadın sessizlikten rahatsızlık duydu. Kimse konuşmuyordu.

Beritan dün gece odaya gelmeyen kocasının Ezo'nun yanında

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

kaldığını düşünüyordu. Şerwan'ın karısına hamile olduğunu söylediğinden emin değildi. Hoş, Ezo'nun yüzüne bakmadığından anlamıyordu.

Şayet söylemişse Beritan da kaynanasına anlatacak ve hastaneye gidecekti. En azından kaç aylık hamile olduğunu öğrenecekti. Bir testle kesinliği koymak istemedi. Hamile olup olmadığını muayenede öğrenecekti. Lakin bugün de regl olmamıştı ama Beritan bir bebeğin hissini alamıyordu.

Kahvaltıdan sonra sessizlik devam etmişti. Hiç kimse konuşmuyor, ses çıkarmamıştı. Zozan Hanım, Mirhan ile uğraşırken çalışanlar kahvaltı sofrasını kaldırmış, oturma odasını toparlamışlardı.

“Jinap...” diyen Dicle kaynanasının ilgisini üzerine çekti.

“Söyle, kızım?”

“Ben bugün babamın evine gitmek istiyorum.”

Yaşlı kadın anlayışla başını salladı. “Kocandan izin almışsan git, kızım.”

Dün gece Botan ile konuşarak iznini almıştı. “Evet, izin aldım. Bir gece de kalmayı düşünüyorum,” diyerek bilgilendirdi. Bu konaktan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ailesiyle gülmek istiyordu. Nefret ettiği yüzlerden uzakta, ailesinin yanında kalmak onu mutlu edecekti.

“Tamam, yarın akşam biz de geliriz. Uzun zaman oldu oraya gitmeyeli. Akşam beraber döneriz.”

“Olur, jinap.”

“Eee... Hadi sen git hazırlan, geç oldu zaten. Daha erken söyleseydin ya.”

“Sorun değil, geç gitsem de sorun değil,” diyerek kaynanasına gülümseyip ayaklandı Dicle. Yüzündeki gülümsemeyi silmeden odadan çıktı.

Bermal gitmesine üzülmüştü. Bugünlerde sadece Dicle ile konuşuyor, yan yana geliyordu. Diğer ehtileriyle baya bir uzaklaşmış, hiçbirleriyle konuşmuyordu. Dicle'den önce hiçbirisi böyle değildi. Bağları kopmuş ve Bermal neye bağlanacağını anlayamamıştı. Dicle'den önce hepsinin çok iyi olduğunu sanıyordu. Fakat eltisi kör gözlerini açmış, gerçek yüzlerini göstermişti.

Vedat'ın dolabını toplayacağını ve yanına Ayşe'yi alacağını

söyleyen Bermal, kalmak istemediği için odadan çıkıp gitti.

Zilan, Beritan'a kaş göz işareti yaparak yukarıya çıkmalarını beyan etmişti. Bebek konusunu tamamiyle öğrenmeli, ne yapması gerektiğini bilmeliydi. Şerwan'ın eve gelmediğinden haberi yoktu. O konuda da sebebini anlatmadan bilgilendirecekti. Bir daha ağlamasına da izin vermeyecekti.

Beritan kafasını sallayıp babaannesinin yanında koşup Delal Sultanın kucağına atlayan oğluna bakıyordu. Oğlunu babaannesinden ayırmak istemiyordu ama Zilan ile konuşması gerekti. Birilerine anlatmalı, içini ferahlatmalıydı. Yoksa gerçekten aklını kaçıracaktı.

"Mirhan, altını temizlemeye gidelim mi annecim?" diye oğluna sorarak ortamı gidişine hazırladı. Hâlbuki altını değiştirip inmişti. Anlamamalarını umdu Beritan.

"Altını mı kirletti?" diye sordu Delal. Burnuna hiçbir koku gelmemişti.

"Evet, oğlun suyunu bol döküyor," diyerek güldü Beritan. En azından gülerek çıkması kaynanasını durdururdu. Hesaba çekileceğinden emindi Beritan. Ne yapmalı ne etmeli bugün kaynanasıyla baş başa kalmamalıydı.

"Görür götür, bir yerden fişkirir şimdi." Küçük oğlanı bol bol öpüp annesine yolladı Delal.

"Beritan ben de Roza'yı uyutayım. Burada oğlunun neşesi uyutmaz benim prensesimi," diyen Zilan da ayaklandı.

İki kadın felakete gittiklerini bilmeden odadan çıkmışlardı. Sakinliğin son demleriydi. Fırtına yaklaşıyor, Eroğlu konağını titretiyordu. Henüz gök gürlememişti. Henüz kadınların savaşını başlatacak kılıç darbesi konağa düşmemişti.

Ama çok az kalmıştı.

Fırtınadan habersiz Ezo, anlattıklarının bir kaosa sebep olacağını biliyordu. Odadan kaçarcasına ayrılan kadınların arkasından bakarken sonun neye bağlanacağını bilmiyordu ama en azından iftiraların son bulacağından emindi.

Her şeyi anlatmanın tam vaktiydi. Dicle baba evinden dönene kadar kaynanası gelinleriyle de konuşur, zincirlenen olayları çözerdi. Özellikle Bermal ile konuşurdu.

Zozan Hanım yeğeni onunla konuşacağı için odadan çıkanlara

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ses etmemişti. Daha çok Ezo ile ilgilenmişti. Ezo'nun anlatacaklarından hoşlanmayacağından emindi. Konağın üstündeki kara bulutlar bugün ya çekilecek, yerini güneşe bırakacaktı. Yahut fırtına dinmeyecek, Eroğlu konağı yıkılacaktı. Her şeyin çözüme kavuşmasına, belki de düğümlenmesine dakikalar kalmıştı.

Odadaki sessizlik Jiyan'ı kuşkulandırdı. Herkesin bir odadan kaçma telaşı, Ezo'nun sürekli kapıya bakması, hayra alamet değildi. Bir şeyler anlatacağı anlaşıyordu. "Konuşacaksınız çıkayım mı?" diye yengesine sordu.

"Senin de öğrenmem gereken şeyler var, Jiyan. Bize gördüklerini anlatırsın. Benim görmediğim, bilmediklerim de olabilir," diyerek gözlerini görümcesinden Delal'e çevirdi Ezo. Dicle'nin onun hakkında neler konuştuğunu bilmiyordu. "Delal Sultan her şeyi biliyor."

Zozan'ın kara gözleri yeğeninini bakıştığı Delal'e kaydı. Konu her neyse Delal anlatmamıştı. Şimdi ona Ezo anlatacaktı. Sabırsızlıkla yeğenine döndü. "Anlat, Ezo ne oldu?"

Ezo derin bir nefes alırken içinden dua etti. "Allah'ım sen bana yardımcı ol," dedi, derin bir nefes daha aldı ve çöken omuzlarıyla sorunun baş kaynağını önden belirtti. "Konu Dicle!"

Zozan Hanım telaşlanmıştı. Belki de ilk defa bu kadar telaş yapmıştı. Konu Dicle ise gerçekten kötü şeyler olacak demekti. Ama gelinini en başında uyarmıştı. Yetmediğini bildiğinden arada bir onunla tek kalınca yine uyarı mahiyetinde konuşurdu. İmalarını dahi esirgememişti.

"Ne yaptı?" Yine ne yaptı demeye dili varmadı.

Ezo gözlerini yumdu. Eroğlu konağındaki huzursuzluğun ve mutsuzluğun sebeplerini detayları atlamadan bir bir anlattı. Jiyan'ın hastayken attığı iftirayı, Beritan'a attığı iftirayı, Bermal'e anlattığı yalanları, Bermal'in Beritan ve Zilan'a yaptıklarını, Beritan'ın Jiyan'ın nişanından hiç hoşlanmadığını... Hiçbir şeyi atlamadan dikkatlice anlattı.

Tek bir şey dışında!

Kemal ve Beritan'ın geçmişini anlatmamıştı. Mevzu onu ilgilendirmedigi için ve söz verdiğinden sonsuza dek kendi ekseninde bir daha açılmamak üzere kapanmıştı.

Ezo anlattıkça içindeki sıkıntı büyümüştü. Teyzesini zapt edeceğini düşünüyordu. Lakin konu teyzesinin gazabı değildi. İçindeki sıkıntıyı anlamlandıramıyordu.

Delal her şeyi bildiği için konuşmadan Ezo'yu onaylamıştı. Zozan Hanım ve Jiyan öğrendiklerinin şaşkınlığını yaşıyordu. Özellikle Bermal'in yaptıkları iki kadını şoka uğratmıştı.

Jiyan, Beritan'a attığı iftiraya takılmıştı. Beritan ona hiçbir zaman uzak olmamıştı. Aksine sürekli neler yaptığını soruyordu. Gönlünden geçen ne ise onu yapmasını, hiç utanmamasını, içinden geçenleri çekinmeden yapmasını söylemişti. Kemal'in onu çok seveceğini sürekli dile getirmişti.

Jiyan çeyizinde bir şey beğenmedi mi, hemen Asya'yı arayarak, 'Jiyan bunu beğenmedi. Size söylemeye utandım,' diyerek yine gönlünden geçeni yapıyordu. Asya ile ne zaman konuşsa hep keyifle onları dinlerdi. Beritan kuzeniyle nişanlanmasına gayet sevinmişti. Bu iftirayı Dicle nasıl atabiliyordu?

Zozan Hanım ise Bermal'le ilgili anlattıklarının şokunda kalmıştı. Bermal'i yavaş yavaş zehirleyip herkesin üstüne salmıştı. Botan onu sevmediği, mutlu olmadığı için evdekilere belasını sarmıştı Dicle.

İçinde sönen cehennem ateşine ilk kıvılcım çakılmış, Zozan Eroğlu ateşini kara gözlerine hapsetmişti. Öfkesi bastıramadığı bir tehlikeye dönmüştü. Eski kadın olmaktan korkan Zozan, yine o sert, o ihtiyatlı, insanı yerine mih gibi çakan ciddi kadına dönüşmüştü. Dicle'nin yalanları için o kadın olması şarttı.

Ezo konuşmasını bitirdiğinde teyzesine baktı. Gördüğü kadından ürktü. "Teyze babasının evine gitsin gelsin öyle konuşursun onunla. Sen şimdi Bermal ile..." Cümlesi Zozan Eroğlu'nun bir hışımla ayağa kalkmasıyla dağıldı.

Üç kadın da korkuyla yerinden fırlamışlardı.

Zozan Eroğlu beklemeyecekti. Dicle baba evine gidecek ama dönmeyecekti. Ailesine göz göre göre iftira atan o şeytani evinde istemeyecekti.

"Teyze şimdi..." Ezo yine konuşmaya kalkınca Zozan susmasını sağlayan keskin bir bakış attı. Kapıya doğru yürürken bütün öfkesiyle diğer evde oturan gelinini çağırırdı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“DİCLE!” diye bağırdı.

Onun sesini bastıran bir Dicle çılgılığı daha konağı gümbür gümbür inletti. Ses o kadar derinden geldi ki hepsi korkuyla birbirine baktı.

“DİCLE!”

Bağırان Beritan idi! Ezo’nun korku dolu nidası yükseldi. “Beritan öğrendi,” demesiyle odadan Jiyan ile koşup çıkarken arkalarından iki kadın da hızlı adımlarla peşlerinden çıktı.

“Allah’ım sen bize yardım et...” diyen Delal Sultanın yakarışı konağı sardı.

Ezo kumasının ara kapıdan diğer evin bahçesine girdiğini görünce dudağını ısırды. Bermal’in arkasından ağlayarak gidişi, Ezo’ya neden böyle delirdiğini açıklamıştı. Bermal, Dicle’ye kanarak ortalığı birbirine katmıştı.

“Dicle... Çık o deliğinden seni öldüreceğim... Çık dışarı...” diye bağırان kadın aklını kaçırmıştı. Eve girip merdivenleri ikişer ikişer çıktığında Dicle’nin odadan çıktığını gördü. Kocaman açtığı gözlerinde korku ve ne olduğunu anlamadığı bir ifade vardı. Fakat öfkesinin kurbanı olan Beritan görmedi. Sadece tiksindiği kadını gördü ve kusma isteğini bastırarak, onu öldürmek için koşar adımlarıyla yanına vardı.

Beritan, “Sen... Sen ne yapıyorsun ha?” diye boğazını yırtarcasına bağırdı. Herkesin arkasından konuşup, iftira atarak onları birbirine düşürmüştü. Bu evde bir şeylerin döndüğünün farkındaydı. Şüphelenmişti de ama gerçekleri Bermal gelip yüzüne vurduğunda zaman Beritan için durmuştu.

“Yeter! Benimle, çocuğumla dalga geçmeyi bırak!”

Beritan şuurunu kaybetmişti. Bermal, Beritan’ın söylemediği her şeyi söylemiş gibi yüzüne vurmuş, Dicle’den öğrendiğini ağzından kaçırmıştı.

Beritan sebebini öğrendikten sonra kendini kaybetti. Dicle her gün evi kini ve nefretiyle doldurup kendini resmen besliyordu. Ağzına geleni herkese gizliden gizliye naklediyordu. Ancak kabul etmeye hiç niyetli değildi Beritan. Oğlu üzerine yeminini vermişti; Dicle’nin ağzı ona karşı oynarsa o şeytanla beraber bu evi yakacaktı.

Telefonu nasıl kapattığını bilmeden odasından fırlamıştı Dicle.

Beritan'ın neye delilendiğini hâlâ anlayamamıştı. "Ne oluyor be?"

"Senin o pis çeneni ben nasıl kirayım? Bana iftira atan o pis çeneni nasıl kirayım, Dicle?" derken elleri titriyordu. Dicle'yi öldürmeye ant içmişti. Göz bebekleri yuvasında dönüp duruyor, öfkesi alenen fişkırıyordu.

Jiyan ve Ezo kadının arkasından son anda yetişebilmiş, Dicle'ye saldırmaya hazır kadının kolundan yakalamışlardı. Beritan iki kadını kendinden hiddetle itti. "Dokunmayın bana!" Önünü kesen kimseyi affetmeyecekti Beritan.

"Ne saçmalıyorsun, Beritan? Yürü git işine, belanı arama." Elinin tersiyle kadını kovarak sırtını döndü Dicle. Bermal anlattıklarını anlatmış mıydı? Beritan iftira dediğine göre eltisi her şeyi anlatmıştı. Dicle'nin kaçmaktan başka şansı yoktu.

Öldürmeye zaten meyilli kadın Dicle hâlâ üste çıkmaya, hâlâ iftira atmamış gibi kaçıp gitmeye kalkışmasıyla kendi benliğinden tamamen soyutlanarak, vicdanını susturdu. Sırtını dönen kadının kolundan sıkıca tutarak yaka paça çekti. Neye uğradığını şaşırان Dicle'nin engellememesiyle merdivenlerden indirdi.

Zozan ve Delal merdivenlerin sonunda Dicle'yi yaka paça indiren kadını durdurmaya çalıştılar. Lakin vicdanını, kulağını, gözünü herkese kapatan Beritan kimseyi görmedi. Dicle'yi merdivenlerden indirdiği gibi bahçede sürükleyerek kolundan bir hışımla iterek yere düşürdü. Düşen kadının üzerine hırlayarak saldırdı Beritan. Saçlarını iki eliyle avuçlayarak çekti ve kulağının dibinde bağırdı.

"Hemen şimdi bütün şeytanlığını anlatacağım..." Ağzından tükürçesine dökülen her bir kelime öfkeyle çılgınlığa dönüştü. "Yoksa yemin ederim seni öldüreceğim... Seni ben öldüreceğim..."

Kasım çılgınlıkları duyunca kapı önünden koşmuş, bahçe kapısından içeri girmişti. Ne var ki Eroğlu konağının kendi bahçesi değil, Botan ve Vedat'ın evinin bahçesinde kavga olmuştu. Telefonla ağasını aramış ama ulaşamamıştı. Kimi aradıysa geri dönüş olmamış, Kasım nihayet Serhad'a ulaşmıştı. Eroğlu erkekleri çok geçmeden fırtınanın orasında kendilerini bulurlardı.

Bahçeleri birbirine bağlayan ara kapıdan gelen Zehra ve Ayşe şok içinde Beritan'ı ve Dicle'yi izledi. Korktukları kavga konakta patlamıştı.

Ezo gözü dönen kadını, Dicle'nin boynunu koparmadan evvel

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

engellemeye çalıştı. Ellerini tutarak çözmeye çalıştı ama Beritan izin vermedi.

“Beritan bırak!”

“Karışma... Geri çekil!” diyen Beritan öyle öfkeyle Ezo’ya baktı ki kadın donakaldı. “Uzak durun dedim size...”

Dicle saçlarını kurtarmaya çalıştıkça canı daha çok yanıyor, canı yandıkça ağlıyordu. Beritan’ın görünmeyen bir tarafının tehlikeli olduğunu içten içe biliyordu. Dicle o tehlikeli yanına çomak sokarak kendini ölümün kıyısına atmıştı.

İnsanoğlu zarar vermeye önce kendinden başlıyordu...

Zozan Hanım hışmıyla bağırды: “Beritan dur artık!”

“Uzak dur, Zozan Hanım uzak dur!” diye kaynanasına bağırırken Bermal şok olmuş bir şekilde kadını izledi. Bir köşede durmuş ağlıyordu.

“Sen,” derken tekrar Dicle’ye dönen Beritan saçlarını çekerek kadını yerde pervasızca sürükledi. “Sen bana Bermal’in çocuğuyla nasıl dalga geçtiğimi anlatacaksın. Sen bana Ezo’dan nasıl oğlumu uzaklaştırdığımı anlatacaksın.” Her bir cümleyi özenle dilinden döküyor, ağlayan Dicle’nin bir damla yaşına vicdanı sızlamıyordu. “Sen bana nasıl bu evde kendimi, oğlumu,” derken kadının saçlarını bıraktı. “Herkesten üstün tuttuğumu anlatacaksın!” Konuşmasını bitirdiğinde kadının yüzüne sert bir tokat attı.

Sert tokadın etkisiyle Dicle’nin kafası yana dönmüş, boynundan minik bir çıtlama sesi yükselmişti. Kadınların ağzından çığlıklar aynı anda koptu.

Ezo kendisini iten Beritan’ın kolundan yakalayıp çekti. Jiyan’ın yardımına rağmen etkili olamamış, Beritan ellerinden kurtulmuştu. “Size bana dokunmayın dedim... Dokunmayın... Bana dokunmayın... Onun cezasını ben vereceğim...”

Jiyan’ı düşecek kadar hızlı itmiş, dengesini kaybeden kızı düşeceği sırada Delal tutmuştu. Gözü dönen kadına hayretle bakakaldılar.

Deyim yerindeyse yer yerinden oynamıştı. Eroğlu konağı sabah sessizliğiyle her bir kadını ürkütürken, şimdi çaresizliğe hapsediyordu. En acısı kadın kavgasıyken, kaçınılmaz sona yaklaşmışlardı.

“Beritan yeter dedim sana.” Zozan Eroğlu gelinine yine bağır-

mış ancak kadın onları görmemişti. Şu an yanında kim var kim yok görmüyor, durduran kim anlamıyor, yüzlerini çok az seçebiliyordu. Kanını kaynatan öfke gözlerini karartmıştı. Tek odaklandığı kişi Dicle idi... Dicle ve yaptıklarına odaklanmıştı.

Tekrar kadının saçlarına yapışacağı sırada Dicle ellerinden destek alarak yerde geriye bedenini sürükledi. Beritan'ın ellerini kendinden iterek engellemeye çalıştı. "Aklını mı kaçırdın be kadın... Bırak..."

Dicle saçlarını çekmeye çalışan kadının elinden kurtulmaya çalıştığı halde başaramıyordu. Zozan ve Delal kadını kurtarmaya giderken Beritan'ın yüksek sesi bahçede bir kez daha yankılandı.

"Bana bulaşma, dedim! Bana bulaşma, beni kötü kadın yapma, dedim sana!" Dicle'nin bacaklarına vururken anın acısıyla bacaklarına sarılan kadından fırsat bularak tekrar saçlarına yapıştı. Kadının saçını o kadar çok kötü çekiyordu ki Dicle'nin gözlerinden akan yaşlar durmak bilmiyordu.

Zilan kolunda ağlayan kızını ve Mirhan'ı susturmaya çalışıyor, Beritan'ı hayretler içinde izliyordu. Resmen delirmiş, kendini kaybetmişti. Mirhan'ın, annesini gördükçe ağlama şiddeti büyüyordu.

Dicle'yi ellerinden kurtarmaya çalışanlar Beritan'ın hiddetini körüklediğinden habersizdi. Parmaklarına saçlarını sıkıca doladı-ğından, kim Dicle'yi almaya çalışıyorsa kadının canı yanıyor, çığ-lıkları konağı aşıyordu.

"Beritan sana onu bırak, dedim!"

Zozan Hanımın sesi gümbür gümbür inledi. Amma velakin Beritan'a rüzgârı bile değmedi. Kendini kaybeden kadın kimseyi duymuyordu. Dış dünyayla bağlantısını kesmiş, içindeki yangını Dicle'yi öldürmek için söndürmeye odaklanmıştı.

"Bırak... Beritan... Allah belanı versin bırak..." Ağlayarak kadına bela okuyan Dicle'nin canı o kadar çok acıyordu ki, saçlarının hepsi birazdan Beritan'ın ellerinde kalacaktı. "Kim iftira atmış Allah'ın belası... Asıl sen bana iftira atıyorsun..." Ayağıyla kadına vurup düşürmeye yeltendi.

Beritan ne yaptığını fark edince ayağına tekmeyle geçirerek kadını acıyla iki büküm eğdi. Saçlarını çekiştirmekten saniye olsun vazgeçmedi.

"Ben... Kimseye benzemem, dedim sana... Ben kimseye ben-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

zemem döverim... Seni döverim, dedim... Bana tekrar iftira atarsan, Allah şahidimdir seni öldürürüm, dedim..." Söz vermişti ve sözünü yerine getiriyordu. Ona gerekeni yapacaktı. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Evi, kocası, hayatı, hiçbir şey umurunda değildi.

Şu an tek düşündüğü şey Dicle'ye çektireceği işkenceydi. Zulüm gibi geçen ilk aylarını cehenneme çevirmişti. Beritan aylarca acısından kurtulamamıştı. İkincisine boyun eğmeyecekti Beritan.

"Beritan!"

Zozan Hanım gelininin kolundan sıkıca tutup onu iterken dengesini kaybeden Beritan yere düştü ve Dicle'nin saçını çeken elleri istemsiz gevşedi. Ezo ve Jiyan vakit kaybetmeden Dicle'yi çekip, Beritan'ın ellerinden kurtardılar.

Ellerinden kayıp giden kadınla deliye döndü Beritan. O kadar kolay kurtulamayacaktı. Dicle'ye tekrar koşup saçlarına yapışacağı esnada Zozan ve Delal önüne geçerek engeli koydu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun ha? Bu terbiyesizlik nedir böyle?" Beritan'ın önüne geçip ona bağırarak Zozan Eroğlu nedenini öğrenmek istiyordu. Gözünün bu kadar dönmesine sebep olan neydi? Yeğenin anlattıklarından çok daha fazlası vardı ve her şey hâlâ kuytularda saklıydı.

İşaret parmağıyla saç başı dağılan ve ağlayan kadını gösterdi Beritan. "Senin... Senin bu haddini bilmez... Fesat, şeytan gelinin bize iftira üstüne iftara atarak günlerce, aylarca bizi birbirimize düşman etti... Bizi birbirimizden uzaklaştırıp, nefret ettirdi. Benim hakkımda olmayacak şeyler söyledi." Nefes nefese kalan kadın kaynanasına bağırarak bir bir döküldü. "Olmayacak şeyler söyledi."

"Senin haddine mi onu..." Zozan Hanımın konuşmasını bitirmesini beklemeyen Beritan önünde dağ gibi duran kadını geçmeyi başarak Dicle'ye saldıracakken Ezo ve Jiyan yine önüne geçmişti.

"Yeter, Beritan!" dedi Jiyan öfkeyle. Tamam, haklıydı ama bu kadarı fazlaydı.

"Yalan... Yanlış şeyler söylüyorsun... Ben kimseye iftira atmadım... Ben bir şey demedim..."

"Demedin mi?" diye hırlayan kadın, öfkeden kızarmış gözlerini Bermal'e mızrak gibi dikti. "Benim hakkımda sana neler anlattı konuş!" diye Bermal'e bağırınca genç kadın korkuyla sıçrayıp bir adım geriledi.

“Kim sana ne anlattı bilmiyorum... Ama ben bir şey demedim... Benden uzak dur... Yeter yeter...” Ağlayan kadın suçsuz olduğunu bağıarak kanıtlamaya çalıştı.

Ezo’nun ela gözleri duyduklarıyla büyüdü. Zilan’ı tutan kolları gevşedi. Bermal ise tokat yemişe döndü. Her şeyi Dicle ona anlatıyordu. Şimdi nasıl olur da ben bir şey demedim, diyebiliyordu.

Delal yerde ağlayarak kendini utanmadan savunan kadının yanına vardı. Onu ayağa kaldırdı ama Dicle kalkamadı. Yediği dayanın ağrısı bütün direncini kırmıştı. Yerde sürüklenirken küçük taş ar eline batmış, kanatmıştı. Saçı başı dağılmıştı. Gözlerinden yaşlar duraksız akıyordu.

“Tabii... Bermal’in çocuğuyla dalga geçen benim... Kadının peltekliğiyle alay eden benim... Ezo’dan çocuğunu uzaklaştıran benim... Zilan’a üstünlük taslayan benim değil mi?” diye bağıırken tekrar kadına saldırmaya davranınca Zozan Eroğlu sert bir şekilde kolunu sıkıp gitmesini engelledi Beritan’ın.

Her şey ortaya çıkmıştı. Başını kurtaramayacağını geç anladı Dicle. Çünkü kaynanası, eltileri, görümcəsi, Delal, çalışanları dahil herkes ona suçlu gözüyle bakıyordu. Bu durumdan tek bir şekilde kurtulabilirdi. Beritan’ın gerçeğini itiraf ederek kendisini kurtarabilirdi. Yoksa kendi ölümünü kendi elleriyle hazırlayacaktı.

“İftira atan sensin... Sen öyle şeytan, öyle kışkanç bir kadınsın ki...”

Delal avuç içini kadının dudağına bastırıp susturmaya çalıştı. “Dicle sus.”

Dinlemedi kadın, Delal’in elini hızla çekip itti. “Ben senin kuyruk acını biliyorum,” diyerek başını salladı. Gözleri nefretle parıldıyordu.

Dicle konuştuğu onu engellemeye çalışanlara zarar vermek istiyordu Beritan. Dicle’yi ebediyen susturması gerekirken şeytanın ta kendisi kadın yalanlarına ısrarla devam ediyordu. “Benim tek acım seni öldürememem... Ama artık o da yok... Yemin ederim seni öldüreceğim... Yemin ederim ki senin canını alacağım...”

Bermal bir köşede karnını sıkıca tutup ağlıyordu. Zilan çocukları korumak için içeriye kaçmış pencereden olanları izliyordu. Dicle’nin bu eve felaket getireceğini biliyordu ve o felaket patlamıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kendisiyle beraber konaktaki herkesi yakacaktı.

Zozan Hanım fırlayan tansiyonundan düşüp bayılacaktı. Gelinlerine, duyduklarına, yaptıklarına, gördüklerine inanamıyordu. Şu an bahçenin ortasında saç başa giren kendi gelinleri değildi.

Beritan'ı tutmaya çalıştıkça gelini daha da öfkeleniyordu. Kötü bir şey yapmasından korkuyordu. Beritan kimseyi görmüyordu. Gözü âdeta dönmüştü.

Delal ise Dicle'yi içeriye götürmeye çalışıyordu. Ezo ve Jiyan, Beritan'ın önüne geçerek Dicle'ye gitmesini engelliyordu. Yine onu dövmesine izin vermeyeceklerdi.

“Sen öyle iğrenç bir kadınsın ki evli olduğun halde görümceni kıskanıyorsun. Sen iğrenç bir kadınsın, Beritan.” Zemini hazırlayan Dicle bu kadını yakmadan durmayacaktı. Saçının teline zarar veren Beritan'ın ölümünü kendi elleriyle hazırladı. “Ezo ve Şerwan'ın arasına girdiğin yetmezmiş gibi şimdi de Jiyan'a musallat oldun!” Nefret dolu sesi konakta inledi.

Ezo duyduklarıyla beraber kafasına dank eden gerçekle yerinde sarsıldı. Her şey şimdi çözülüyordu. Dicle, Kemal'i biliyordu. Beritan'a yine iftira atacak, bu sefer onu öldürecekti. Onu ailenin içinde öldürüp, bitirecekti. Beritan'a durması için baktı ama kuması kendini kaybettiğinden kimseyi görmüyordu.

Zozan Hanım kafasını hafif eğmiş, Dicle'nin söylediklerine bir anlam vermeye çalışıyordu. Eli Beritan'ın kolundan sürtünerek aşağı düştü. Dicle'nin hasta olduğuna kanaat getirdi.

“Sen... ne diyorsun şeytan...” diyen Beritan gitmeye çalışınca Ezo engel oldu. “Yapma!” diye uyardı ama nafleydi.

“Çık onların arkasından... Çık da seni geberteyim... Yanına kâr mı kalacak sanıyorsun... Her şeye hazırladım kendimi... Bu evden gideceğimi bile bile sana yapacaklarımı durduramayacaklar... Sana bu evi zehir edeceğim... Sana bu evi cehennem edip gideceğim, Dicle!”

Kimin gideceği henüz belli değildi. Lakin herkesin yandığı aşikârdı.

“Tabii tabii cehennem edersin. Cehennemdeyim zaten. Senin olduğun her yer cehennem, Beritan. Sen iğrenç, kıskanç kadının tekinsin!”

“Cehennemde bile sana yer yok. Vallahi cehennem yedi kattır. O yedi katta bile senin gibi bir şeytana yer yok!” diyerek çıldırmış vaziyette bağırdı Beritan. Tülbenti düşmüş, saçları dağılarak açılmıştı. “Çık arkalarından... Çık oradan da sana cehennemi tattırayım... Sana hayatı zehir edeyim...”

Delal’in kollarından kendisini kurtaran Dicle ayağa kalktı. Dimdik durdu. Çekiştirilmekten karışmış saçları yüzünü kapatıyordu. Saçını geri iterken yanan canını umursamadı. “Tabii tabii zehir edeceksin. Çünkü senin hayatın zaten zehir oldu. Kemal ve Jiyan nişanlandığı günden beri deliriyorsun! Kuduruyorsun, Beritan!” Küçümseyerek son cümleyi üstüne basa basa söyledi. Ağlaması kesilmiş şimdi gülüyordu. Sanki az önce dayak yiyen kendisi değilmiş gibi. Büyük gerçeği itiraf ederken ağır ağır gülümsedi. “Ne de olsa sen Kemal’in aşkıydın!” Gümbür gümbür gerçeği haykırdı.

Ezo gözlerini sımsıkı kapadı. Jiyan duyduklarıyla kısmi felce uğradı. Bermal çılgılık atarak geri çekildi. Zilan avuç içini dudağına bastırıp çılgılığını engelledi. Çalışanlar şokta kalmıştı. Delal ise yanında duran kadına sadece bakakaldı. Ne dediğini anlamaya çalıştı.

Zozan Hanım duyduklarına inanmadı. Beritan’ı kolundan tuttuğu gibi itmişti. Dicle’nin dayak yemesini engellemek için önüne siper olan Ezo ve Jiyan’ı da hışmıyla iterek Dicle’ye hızlı adımlarıyla vardı. Kaçmaya çalışan Dicle’nin yanağına sert bir tokat patlattı. Tokadın sesi bahçede yankılanırken kapıda duran Eroğlu erkekleri ailelerini şaşkınlıkla izliyordu. Bu gördükleri ve duydukları gerçek olamazdı. Hiçbiri inanamadı.

Dicle yana eğilen kafasıyla gözlerini kaynanasına çevirip kötü kötü baktı. Bu tokadı Beritan’ın yemesi gerekirken, yengesinin ona vurması kadının kinini harladı.

Zozan Hanım bir tokat daha atmamak için elini kadından uzaklaştırırken tısladı. “Terbiyesiz! Bu nasıl bir iftiradır!”

“Gelinlerine sor, Zozan Hanım.” Kendinden emin konuşan Dicle, gözleriyle Ezo ve Beritan’ı işaret etti. “Odalarda gizli gizli Beritan’ın, Kemal’e olan aşkını senin kızından nasıl sakladıklarını konuşuyorlardı. Kemal’in neden Jiyan’ı istediğini konuşuyorlardı her gün!” Yanmıştı ama yakacaktı da Dicle. İftira atmaktan caymadı. Kapıdakilerin henüz farkında değildi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo'nun nefesi kesildi. Beritan için dünya durdu. Katil olsa dahi umursamayacaktı. Dicle'nin üzerine yürüyüp yanında olanlara omuz atarken Zozan Hanıma çarptığının farkında değildi. Yaşlı kadının anın dalgınlığından dengesini koruyamadan yere düştü.

Beritan düştüğünü görmediğinden eltisinin üzerine yürümüş, saçlarına tekrar yapışacağı sırada sert bir el tarafından hızlıca çekilmişti. Beritan'ın bedeni kocasının bedenine çarparken yaşlı gözleri kara gözleriyle buluştu.

Neçîrvan ve Vedat annelerine doğru koşarken Botan kapıda hayal kırıklığı içinde olanları izliyordu.

Serhad ise yengesine atılan iftirayı duyduğu an küplere bindi. Daha önce de yapmış, yine ailesini ve yengelerini dağıtmıştı. Yine Beritan ile uğraşmıştı. Dicle'nin üzerine vararak kolundan tuttuğu kadını içini dışına çıkarırcasına şiddetle sarstı ve yüzüne bağırdı: "Sen ne diyorsun ha! Ne diyorsun ulan! Yaptıkların yetmedi mi? Geçmişinden utanmıyor musun?"

Saldıracağını bilen Vedat kardeşinin tuttuğu gibi çekerek Dicle'den uzaklaştırdı. "Serhad sen geride dur!" diye kardeşini sert bir sesle uyardı.

Neçîrvan'ın gür sesi bahçede yankılandı: "Siz aklını mı kaçırdınız, bu nedir böyle?"

"Sen onu yengene sor," karşılığını veren Dicle susmak nedir bilmiyordu.

Serhad konuştuğunu duyunca bağırdı: "Sen konuşma artık. Yemin ederim seni ben öldüreceğim!" Vedat'ın önünden geçmeye çalışınca Kasım ve Lokman devreye girmiş, Serhad'ı zapt etmeye çalışmışlardı.

"Sen... Sen ne yapıyorsun?" Şerwan'ın fısıltısı birazdan evi cehenneme çevireceğinin habercisiydi. Kendini kaybetmiş karısını izlerken, hayal kırıklığına uğradı. Bu Beritan olamazdı.

"Bana atılan iftiranın cezasını verdim," dedi Beritan kafasını dik tutarak. Yaptıklarından bir gram pişman değildi. Asla da olmayacaktı. O gerekeni yapmıştı. Eğer Dicle bunu hak etmeseydi asla yapmazdı.

Şerwan tek kaşını kaldırdı. Beritan cezasını vermişti?

"Sen ne yaptığını sanıyorsun ulan?" Şerwan Ağanın bariton sesi

konağı aşmış, duyan bütün kulakları acıtmıştı. Gazabı bahçedeki herkesin bir adım gerilemesine sebep oldu. Karısını tutup sarsarken yine bağırdı: “Sen neye, kime, ne hakla ceza kesiyorsun?”

Ağlamaya başlayan Dicle, kimseyi umursamadan Şerwan’ı doldurmaya kalkıştı. “Evin hanımı ya, çocuk doğurdu ya, ben üstünüm diyor karın.” Kafasını sallayan kadın gözlerinden nefret saçıyordu. Bu evdeki herkesten nefret ediyordu. “Oğlan getirdiği için kendisini evin hanımı sanıyor. Herkesi eziyor!”

Beritan’ın gözleri döndü. Kocasının kollarından kendini kurtarıp Dicle’ye doğru gidecekken, Vedat önüne çıkarak engel oldu.

“Sakın!” diyerek yengesini uyardı.

“Bu şeytan eve geldiği gün,” dedi işaret parmağıyla Vedat’ın arkasında duran kadını göstererek. “Bu ev yıkıldı,” diye bağırdı. “Sizin şeytan geliniz fesatlık peşinde koşarken bu ev yıkıldı. Hepimizin arkasından iftira atıp birbirimize düşürdü. İftira üstüne iftira attı!”

“Beritan yeter bağırma, ayıp!” dedi Neçîrvan. Annesini sandalyeye oturturken bağırarak yengesine tahammülü kalmamıştı. Bu kadarı gerçekten fazlaydı.

“Ayıp mı?” dedi alayla.

“Hiş, Beritan sus...” Delal Sultan sakince konuştu. Kendisine gelmesi gerekti. Sakinleşip her şeyi anlatması gerekti. Bu şekilde bir yol kat edemezlerdi.

Şerwan aklını kaçırmış karısını hayretler içerisinde izliyordu.

“Bağırmak ayıp mı?” diye sordu inanamayarak. “Benim bağırmanın ayıp mı? Bu dünya kadınların kulağına her zaman sessiz olmalarını fısıldamıştır. Ayıp biz kadınlara işliyor zaten.” Pervasızca güldü. İşaret parmağını dudağına doğru götürerek, “Hiş... Ayıp... Kimse sesimi duymamalı...” İşaret parmağını iki yana salladı. “Beritan... Aman sus konuşma...” Sesi sona doğru alayla kısıldı.

Bahçede duran herkes aklını kaçırdığını düşündü.

Kahkaha attı. Etrafında dönüp kahkaha atarken kafasını sallayıp aniden kocasına döndü. “Sakın... Beritan...” Parmağını düz bir çizgi çekermiş gibi kocasının önünden hızlıca çekip sabit durdu. “Sakın bağırma, Beritan! Ayıp! Sen iftira yerken sakın konuşma! Sen namussuz olunca sakın sesini çıkarma! Sakın, Beritan sakın!”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ama susmayacaktı. Yapılan zulme karşı susmayacaktı. Atılan iftiralara karşı susmayacaktı. Eğer o susarsa herkes susardı. Eğer o konuşmazsa hiçbir kadın konuşamazdı. Bir kadın susturulmamalı... Bir kadın susturulursa yemin ederim ki dünya cehennem olurdu...

“Benim bu evde yemediğim bir orospu damgası vardı. Onu da yedim. Gör, Şerwan Ağa gör,” derken eli yumruk halini alıp hızla sinesine vurdu. “Bu orospu kadın senin karın. Bu yüzsüz kadın senin karın. Bu kendini herkesten üstün gören senin karın. Odalarda başka adamı konuşan kadın senin karın!” Atılan iftiraları her sıraladığında yüreğine bir yumruk daha indiriyordu. Gözlerinden yaşlar su misali akıyor, kadının her yerini ıslatıyordu.

Hiç bu kadar kötü düştüğünü hatırlamıyordu Şerwan.

“Şerwan Eroğlu’nun kuma karısı Beritan orospu!” derken yine göğsüne hızlıca vurdu. Hızla bedenini döndürerek Dicle’ye baktı. “İçin rahat mı? Rahatladın değil mi? Sonunda delirttin beni. Amacıma da ulaştın,” dedi gülümseyerek. “Ben bu evde yürüyen bir cesedim. İçin rahatladı mı ha?” diye bağırdı.

Dicle korkuyla bir adım daha geri atarken Vedat yengesini durdurmaya çalıştı ama Beritan izin vermedi.

“Sakin!” diye bağırdı. Yerinden sıçrarken elleriyle Vedat’ı dokunmaması için durdurdu. “Sakin bana dokunma! Yarın kaynını da seviyor diyecekler. Yarın...”

“Beritan...” Şerwan sözünü keserken daha fazla seyirci kalamadı. Hareket etmeli, dur demeliydi. Ancak bedeni hareket kabiliyetini kaybetmişti. Kolunu dahi kaldıramıyordu.

“Öldüreceğim kendimi...” Beritan burnunu çekerek konuşmaya devam etti. Her konuştuğunda dibe düştü. Her düştüğünde Beritan olmaktan uzaklaştı. “Yemin olsun... Şu dama çıkıp hepinizin gözü önünde bedenimi yere atacağım... Ben bu namussuz bedeni hak etmiyorum...”

Şerwan son bir güçle kendini toparlayarak nihayet hareket edebildi. Karısının kolundan tutup onu götürmeye çalıştı ama Beritan izin vermedi. Gitmeye niyeti yoktu. Dicle’yi öldürmeden gitmeyecekti.

“Bırak... Bırak... Daha bitmedi... Bırak kendimi öldürecekğim...” Gitmemek için direnip de sürüklenirken Ezo bu sahneyi

görmemek için hızlıca bedenini kadına çevirip ağlamaya başladı.

Bütün şuurunu kaybeden Jiyan ailesinden koparcasına uzaklaştı. Her adımı bir dikene basıyormuş gibi kıza acı verdi. Duyduklarının ağırlığı altında kalmıştı.

Zozan ve Delal kendini kaybetmiş kadını çaresizce izledi. Vedat ve Nêçîrvan atılan iftiranın yükü altında kalmışlardı. Serhad, Dicle'ye her gitmek istediğinde çalışanlar onu daha sıkı tutuyordu.

Fırtına şiddetiyle kopmuş, felaket Eroğlu konağını enkaz altında bırakmıştı.

"Beritan yeter..." Acı çeken adam yalvarırcasına susturdu.

"Bırak öldüreceğim kendimi... Bu cana kıyacağım... Belki cehenneme gideceğim ama..." diyerek sırtı Dicle'ye dönük olduğu halde kafasını ona çevirip bağırdı. "Cehennem bile onu kabul etmeyecek!"

Bir kadının kalbi yuvayı yıkmıştı. Yuvayı dışı kuş yaparken, içindeki kötülüğün esiri olmuş bir kadın yuva namına hiçbir şey bırakmamıştı.

"Yemin ederim... Kalbin o kadar pis ki cehennemde bile sana yer yoktur..." Gitmemek için çırpınmaya devam edip ayaklarını yere vururken bağırmaya devam etti: "Sen vicdansız, kalpsiz, cani insanın tekisin. Sen hırsızın, Dicle!" diye bağırdı. "Sen insanların mutluluğunu kıskanan, çalan hırsızın tekisin..."

"Beritan yeter..." Şerwan yine onu götürmeye çalıştı ama Beritan direnmeye devam ediyordu. "Yetmez, ona yetmez... Yemin ederim... Son nefesime kadar seninle savaşaacağım..." derken sürükleyen kocasına bağırdı: "Bırak beni... Bırak, bırak... Namusuma dil uzattı..." Şerwan karısını sürüklemeyi bırakıp kollarının arasına sıkıca aldı. Kafasını göğsüne yaslayıp dudağını saçlarına bastırdı.

Beritan sarılmak istemedi. Beritan onu istemedi. Sadece Dicle'yi istedi. Sadece Dicle'ye acı çektirmek istedi. Kocasına vurup kurtulmaya çalıştıkça Şerwan onu daha sıkı sardı.

"Sus... Oğlumuz ağlıyor, Beritan..." Karısını bu halde görmektenense ölmeyi yeğlerdi. Ayrıca Beritan hamileydi. Bu yaptığı ona da bebeğine de zarar verirdi. Yine acı çekecekti. Yine olan ona olacaktı.

"Bırak beni... O benim canımı yaktı..." Şerwan'ı yine itti.

Ezo onları görmüyordu ama seslerini duyuyordu. Onu izleyen

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Nêçîrvan'a bakmadı. Omzunun üzerinden usulca arkasını döndü. Yaşlı gözleri yerde oturan kocasını ve sarıldığı kumasını gördü. Daha fazlasını görmeye yüreği kaldıramayınca önüne döndü ve Şerwan Eroğlu'nun sesini işitti:

"Hiş," dedi Şerwan dudaklarını kadının saçlarına bastırınca... "Bebegimize zarar veriyorsun!" Şerwan farkında olmadan bir gerçeği bahçenin ortasında karısının yüzüne ses tonunu ayarlayamadan söyledi.

Duyduklarının şaşkınlığı ve acısıyla yerinde sarsıldı Ezo. "Bebegimiz," demişti kocası. Ayakta kalamadı. Bedeni artık onu taşı-mıyordu. Yere düşeceği sırada Nêçîrvan ona yetişerek, kolundan yakalayıp düşmesini engellemişti. Kaynını gören kadın artık dayanamamış, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

"Sakin sen de düşme," dedi Nêçîrvan. Bir kadının daha düşüşünü kaldıramazdı...

Şerwan karşısında duran Dicle'ye bakarken kararını vermişti. Hiçbir şeyin farkında değildi. Tek odak noktası Dicle oldu. Ona vurmayı kesen karısına daha sıkı sarılırken hıçkıra hıçkıra ağlayışını duymazdan geldi. Gelmek zorundaydı çünkü Beritan'ın sesi kulağına her geldiğinde Dicle'yi öldürme isteği büyüyordu.

Dicle ile göz göze geldiğinde sert sesi koca bahçede yankılandı: "Allah şahidim olsun ki sana atılan her iftiranın bedelini misli misli ondan alacağım! Senin namusuna laf edenin canını alacağım!"

"Canımı... Canımı çok yaktı..." Hıçkırıkları arasında çaresizce itiraf etti Beritan.

Şerwan itirafını duyunca yutkunamadı. Canını yakan herkes yamacaktı.

Dicle korkuyla bir adım gerilerken, Şerwan'ın gazabı Eroğlu konağına bir cümleyle indi ve dinleyen herkesin yüreğini hoplattı.

"Ben onun en büyük cehennemiyim artık!"

Bölüm 24

Eroğlu Konağında Boşanma Hükümü Verildi

Vicdandan yoksun bir dünyada yaşamak, kıyasıya bir mücadeleye karşı ayakta dimdik durmayı insanın kafasına vura vura öğretiyordu. Vicdanın yoksa yaşadığın hayatın bir manası da olmuyordu.

Fütursuzca sonunu düşünmeden iftira atmak, anneliği tadamamış bir kadını çocuk acısıyla ezmek, hamile bir kadını kandırarak canını yakmak, kimseye zarar vermemek için direnen bir kadını bu denli yıkmak, fitne fesatlığı göz göre göre yapmak... Bunlar ancak vicdansız birinin yapabileceği kötülüklerdi. Bütün bunları yapan ve hâlâ yaptıklarını körü körüne savunan Dicle idi... Dicle vicdansızın tekiydi. Fıtratı kötülükle dolu, yarım bir bedendi.

Şerwan ağlamaktan tükenmiş kadını kucağına alarak, bahçeyi arşınladı. Ara kapıdan giderek kucağındaki yıkılmış kadınla gözden kayboldu.

Dicle kapının eşiğinde pervaza her an düşecekmiş gibi tutunan ve hayal kırıklığı kaç metre öteden belli olan adamla göz göze geldiğinde kafasını çaresizce eğdi. O gözleri ilk defa görmek istemedi. Çünkü pişmanlığın bin bir anlamını gördü. Çünkü varlığından utandığını gördü. Çünkü yıkılmışlığını gördü.

Her şeyi kaybetmişti. Hırsı uğruna; ona iyi geleceğini bildiği

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

herkesi, gayret ederse ayakta tutacağı evliliğini, kendi benliğini kaybetmişti.

İnsan önce kalbini iyileştirmeli!

Kocasının cümlesi beyinde her defasında yankılanmış, kalbi kırıldıkça evdekilere sarmıştı. Kavganın üzerine gelmesini beklemiyordu. Bu kadarını hesaba katmamıştı. Özellikle Kemal'i deşifre ettiği için Şerwan Ağa onun canına okuyacaktı. Adamın gözlerindeki tehlikeyle baş başa kalmıştı. Korkuyla yutkundu Dicle.

"Odana çık!"

Necirvan'ın sert, nefret dolu sesi kadını yerinde titretti. Kafasını kaldırmadan arkasını döndü. Ağır aksak adımlarıyla merdivenleri çıkarken Vedat'ın, "Terbiyesiz kadın!" dediğini duydu. Utancından yerin dibine girdi.

Hepsi ondan nefret ediyordu. Serhad onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Zozan Eroğlu giden gelinine yorgunlukla bakarken ona gereken cezayı verecekti. Gerçi Şerwan kendisi cezasını verecekti. Dağılan ailesini izlediğinde kapıda çaresizce bekleyen oğlunu gördü.

"Sana o kızı bu eve getirme, dedim ben." Bacağına feryat ederek vururken, bahçenin ortasında oğluna hiddetle bağırdı Zozan Eroğlu. "Sana evimi cehenneme çevirme, dedim, Botan!"

Dicle basamakların tırabzanına tutundu. Onu istememişlerdi. İstemedikleri halde gelin almışlardı. Merdivenleri çektiği acıya rağmen hızlıca çıkıp ağlayarak odasına girdi. Bir daha asla düzelmeyeceği hayatı için hüngür hüngür ağladı.

Botan annesini dinlemeye kalkışsa altında ezilecekti. Defalarca kez söylemişlerdi. Üstelik söyleyen sadece annesi de değildi. Kimseye kulak asmamış, babasının isteğini yerine getirmişti. Evde kalmak istemedi. Kalırsa Dicle'nin ölü bedenini elinden alacaklardı. Sırtını evine çevirip yürüyerek yeniden kayıplara karıştı.

Vedat kardeşinin gittiğini görünce, Necirvan'a döndü. "Ev sana emanet. Ben Botan'la gideceğim." Karısını görmeyen gözleri kardeşinin peşine takılmıştı. Bermal'i görseydi bocalayacaktı.

Necirvan kafasını sallayarak annesinin koluna girdi. Annesinin kalpten gitmemiş olması mucizeydi. Bedenini sımsıkı sarıp kendi bahçelerine doğru yürüttü. Ezo oğlunun kolunda iki büküm yürü-

yen teyzesini izlerken ağlamamak için direndi. Koşar adımlarıyla koluna girerek kuzenine yardımcı oldu.

Delal, Jiyan'ın yanına gitti. Akli çelinen kızıyla konuşmalıydı.

Bermal ağrıyan karnını sıkıca tutmuştu. O kadar çok ağlamıştı ki başı ağrıyordu. Dicle'nin telefon konuşmasına denk gelmeseydi, bunların hiçbiri olmazdı. Esasen Dicle'ye inanmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Hepsi onu uyarmıştı. Dicle gelmeden önce, geldiğinde bile... Lakin inanmak şurada dursun, iyi biri sanarak ona çekilmiş ve kinle zehirlenmişti. Suçlu değilmiş gibi üste çıkıp bir de onu yalancı çıkarmıştı. Bermal hâlâ etkisindeydi.

Evine geçtiğinde Dicle baba evine gidip bir gece kalacağı için yanına gitmek istemişti. Evin kapısı açıktı ve Bermal içeriye girdiğinde Dicle'yi telefonla konuşurken bulmuştu. Ablasıyla konuştuğunu anlamıştı. Babasının evine giderken neden ablasıyla konuşmuştu, anlam verememişti. Arkasını dönüp evden çıkarken, Dicle'nin kin dolu sesini duymuştu.

"Önce hastaneye gideceğiz, o kadını görmem gerek..."

Bermal o an Dilek'ten bahsettiğini anlamıştı. İstemsiz eltisini dinlemişti. Çünkü neler yapacağını merak etti. Çünkü Dicle babasının evine gitmeyecekti. Başka bir yere gidecekti. Kız kardeşinin ne dediğini duymadan Bermal sadece eltisinin konuşmalarını dinleyebilmişti.

"Eminim tabii ki de. Geçen gece telefonunda gördüm. Ayrıca kadının fotoğrafı telefonunda vardı."

"Hayır, yeni gördüm. Önceden bakardım ama yoktu o kadın. Bir arkadaşım mesajdan yollamış. Seninki burada kahve içiyor. Ya yalnız kalacak ya biri gelecek yanına, yazmış. Demek ki o kadına gidiyor, hayatında biri var. O kadının kim olduğunu biliyorum. Mirhan'ın doktoruydu."

"Ne anlatacağım Beritan'a? O kadının kendisine hayrı yok, bana mı olacak? Ayrıca işi gücü ya Bermal'e çatmak, ye Ezo oğluna dokunurken öfkelenmek, ya Zilan'dan kendisini üstün görmek. Bir halta yaradığı yok. Eve bela gibi çökmüş."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bermal duyduklarına inanamadı. Kapı koluna tutunurken yakalanmayı bile göze almıştı. Dicle resmen ailesine ev içinde olanları anlatıyordu. Keşke hoparlöre verseydi, diye içinden geçirdi. En azından ablasının neler dediklerini duyardı.

“Of Ezo’nun da kendine hayrı yok. Bu evde kimse bana yardım edemez. Ayrıca Ezo’ya hamileyiz demeye korkuyoruz. Kimse onun yüzünden konuşamıyor. Hayır, anlamıyorum ki onun çocuk acısını niye ben çekiyorum?”

Dicle’nin söyledikleriyle avuç içini ağzına bastıran Bermal son anda çılgınlığını engelledi. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Bir kadın bunu nasıl söyleyebilirdi? Dicle’yi o an tanıyamadı Bermal.

“Of abla, ne dedim ki? Doğrusu bu, kimse ne çocuğunu seviyor onun için ne hamile olduğunu söyleyebiliyor.”

Bermal dinledikçe kinin ve nefretin vücut bulmuş haliyle tanıştı. Kin ve nefret âdeta somutlaşmıştı.

“Aman tamam bir şey demedik. Allah versin.” Oflayarak konuşmasına devam etmişti: “Beritan çok kıskanç işte. Bak Bermal hamile kaldı ya, aşağıya inmiyor diye sürekli laf atıyor. Ben de anneyim benim de çocuğum var, aşağıya geç iniyorum. O daha ilk ayında bunları yapıyor diye.”

Bermal öfkелendi.

“Mesela geçen gün Bermal’in başı ağrısı nüksetti. Yazık kadına, hamile yani olabilir. Bunu onlara anlattım. Bermal ve yeni yalanları, dedi bana. Çok şaşırdım Beritan’a. Bermal’i hiç sevmiyor. Gerçi o evdeki kimseyi sevmiyor. Biz hep çok iyi anlaştıklarımızı düşünüyoruz ya, öyle değilmiş. Hepsi sahtekâr...”

“Evet evet. Yazık yani kadın hamile. Beritan’a kızdım. Dedim kendine gel.”

Bermal daha fazla dayanamadı. Beritan çok olmaya başlamıştı. Artık kaynanasına da bırakmayacaktı. Gitmek için tekrar hazırlanırken Dicle’nin sesini duydu. Odada gezinerek telefonla konuşan

kadın oldukça rahatı.

“Hâlâ dalga geçiyor. Aşağıya indiğinde nerede o peltek Bermal, diyerek dalga geçiyor. Bermal geldi mi hemen iyi kadın rolüne giriyor. Bakma Ezo da bazen öyle.”

Bermal, Ezo’nun adını duyunca çıldırdı. Kan beynine sıçradı.

“Evet, Ezo da iyi ayaklarına yatıyor ama o daha şeytan. Ne zaman bir olay olsa hemen teyzesine koşuyor, aklına giriyor. Hepimize karşı onu dolduruyor. Zozan Hanım da yeğenim yalan söylemez diyor, ona inanıyor. Ezo kaynana kesildi başımıza. Evdeki hallerini bir görsen, abla. Saklamaya çalışıyorlar ben yeniyim diye.”

Bermal daha fazlasını duymadı. Kapıda kalmadı. Zira görüşmesi gereken biri vardı. O anda öfkeyle evden çıkıp Beritan’ın yanına gitti. Kapı ağzından içeriye baktığında oturma odasında görmemiş daha sonra odasına çıkmıştı. Zilan ile onları tek bulmuş, Beritan’ın yanına giderek yüzüne bağırılmıştı.

“Yeteg... Yeteg... Bıktım senden... Yeteg... Bu nefgetin, bu kininin sebebi ne... Ne istiyogsun benden... Heğ şey çocuk mu... Sadece oğlun mu...” demişti.

Beritan ve Zilan neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

“Sen ne diyorsun?” diyen Beritan hiçbir şey anlamazken Bermal ise susmamış, her şeyi bağıra çağıra kadının yüzüne haykırmıştı. Üstüne tüm gerçeği Dicle’nin anlattığını da söylemişti.

Beritan onu dinledikten sonra hiçbir şey dememiş, Bermal konuşmadığı için öfkelenmişti. Bir açıklama yapmasını beklerken, Beritan’ın öfkelenip Dicle’nin adını sayıklamaya başlamasıyla öfkesi mum gibi sönmüş, yerini korkuya devretmişti. Aklını o an kaybeden kadın oğlunu Zilan’ın eline vererek, Bermal’i itip Dicle’nin canına okumaya gitmişti.

Bermal o an her şeyi anlamıştı. Kavgada söylenenlerin yalan olduğunu, eltilerin uyarılarına rağmen haklı olduklarını anlamıştı ama geç kalmıştı. Ezo ona yalan demesine rağmen inanmamıştı. Yalan olduğunu üstüne basa basa söylemişti. Günlerce Beritan’dan nefret etmiş, Ezo ve Zilan’dan uzaklaşmıştı. Delal Sultanın onu sevmediğini, kaynanasının da ayrımcılık yaptığını düşünmüştü.

Ağlaması şiddetlenen Bermal yere düşmemek için duvara tutunurken koluna birinin girmesiyle dengesini bulabilmişti. Gözlerini

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

çevirdi ve Serhad'ı gördü. "Ben... Nasıl inandım ona, Seğhad... Ben o iftiğacıya nasıl inandım..."

Son pişmanlığın fayda ettiği nerede görülmüştü?

Sessiz fısıldayışı adamı üzmüştü. Serhad bir şey demeden hamile yengesini içeriye taşıırken, onu düşmeden oturttu. Herkesin surati asıktı. Hepsi de ne olacağını düşünüyordu.

Zehra, Zozan Hanımın tansiyon aletini getirip hanımının tansiyonunu ölçtü.

Necirvan odanın etrafında sabırsızca dönüyordu. Delirmenin eşiğine gelmişti. "Nasıl oldu bu kavga?"

"Siz nasıl öğrendiniz?" Annesi konuşamazken Delal Sultan en önemli detayı sordu. Hepsi şirketteydi ve eve geliş saati değildi.

"Kasım aramış. Toplantıdaydık görmedik. Bize ulaşamayınca Serhad'ı aramış. Serhad bana haber verince Şerwan hepsini duydu. Sonra eve geldik." Eve gelmeleri iyi olmuştu. En azından o kadının nasıl biri olduğunu görmüşlerdi. Dicle'yi biliyorlardı ama bu kadar tehlikeli olduğundan habersizlerdi.

Beritan'ın hali gözünün önünden gitmezken, ağlayan Mirhan'ın sesi adamın düşünmesini zorluyordu. Karısının yanına giderek ağlayan küçük çocuğu kucağına alıp onu sakinleştirmeye çalıştı. Şu an ne annesi ne de babası oğluna bakamazdı.

"Benim paşam neden ağlıyor?" Mirhan susmak bilmiyor, anne baba diye bağınıyordu. Serhad ağabeyinin yanına giderek yeğenini aldı ve odadan çıktı. Onu sakinleştirecek tek kişi oydu.

Ezo bir köşede ölüden farksız oturuyordu. Sesi çıkmıyor, nefesinin kesik kesik olduğunu algılayamıyordu. Az önce yaşadıkları büyük bir kâbustu. Her şeyi teyzesine anlatıp bir çözüm ararken, Beritan da aynı anda öğrenmişti. Fakat nereden öğrendiklerini merak etti. Gözleri Bermal'e kayınca sessizce ağladığını gördü.

Gözleri Jiyan'ı arasa da bulamadı. O kızın ne halde olduğunu merak etti. Beritan hakkında, en önemlisi Kemal hakkında ne düşünüyordu? Ağır ağır nefesini alıp veren kadın Delal'in cümlesiyle nefesini tuttu.

"Beritan hamile mi? Öyleyse hastaneye götürün onu." Sesi cı-lızdı. "Çok hırpalandı, çocuğa bir şey olmuş olabilir."

Zozan Hanım duyduklarıyla kaşlarını çattı. "Beritan hamile

mi?" derken gelinlerine baktı. Bermal bilmiyorum dercesine omzunu silkerken Zilan evet anlamında kafasını salladı.

Ezo'nun onu izlediğini fark ettiğinde durumu hemen toparladı. "Ben de kavga çıkmadan önce öğendim."

"Ne zamandan beri hamile? Niye haberimiz yok?"

Nêçîrvan bildiği halde hiç konuşmazken Zilan da Ezo için konuşamadı. En azından dün test yaptırdığını söylemedi. Beritan'ın anlatması daha uygun olurdu. "Bilmiyoruz," diyerek kendi açısından konuyu kapadı.

Ezo, Şerwan'ın ne zaman öğrendiğini merak etti. Dün test yaptırmaya giderken kocası kumasının hamile olduğunu biliyor muydu? Biliyor düşüncesine girdi Ezo. Çünkü kocası bebeğimiz, demişti ve dün gece eve gelmemişti. O zaman neden ona söylememişti?

"Nasıl oldu bu?" diye tekrar sordu Nêçîrvan. Olayın nasıl başladığını merak ediyordu. Beritan'ı o hale kim getirdi? Dicle'nin yaptıklarını kimden duymuştu? Dicle, Kemal'i nereden biliyordu?

Bermal kendisini her şeye hazırlarken son bir kez içini çekti. Bütün suç ondaydı, her şeyin sebebi aptallığıydı. "Heğ... Heğ şeyi ben başlattım..." diyerek dikkatleri üzerine çekti. Ayşe'nin uzattığı su bardağını alıp suyu içti. Bekleyen bütün gözlere tek tek baktı. Herkesin sabırsızlığı ve Nêçîrvan'ın öfkesi kadını incitmişti. Dicle'nin gelişinden telefon konuşmasına kadar, ne konuşmuşlarsa ne anlatmışsa hiç aksatmadan bir bir anlatmıştı.

İftiralarını atan Dicle hiç istifini bozmamıştı. Kendi dünyasında bir ev kurmuş, orada kimi nasıl görmek isterse aynen öyle anlatmıştı. Korkunç bir kadındı. Korkunç derecede tehlikeli bir mayın tarlasıydı. Herkesi diliyle bir mayın gibi infilak edip dağıtmıştı.

Zozan Eroğlu günlerce şeytanla yatıp kalktığını bilmeden olanları hayretle dinledi. Ezo'nun anlattıkları Bermal'ın anlattıklarının yanında hiçbir şeydi. Asıl olay Bermal tarafında dönmüştü. Sesini çıkarmadan gelinini dinlerken, Dicle için kararını çoktan vermişti.

Eroğlu konağında sıkıntılı günler başlamıştı ama sonu aydınlığa kavuşacaktı evvelallah.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İki günü atlatmışlardı. Karanlık Eroğlu konağının üzerine çökmüştü. Dicle güneşi almıştı. Dicle ferahlığı almış, kalbinin karanlığını üzerlerine salmıştı. Konak büyük bir sessizliğe gömülmüştü.

Bermal her şeyi anlattıktan sonra Nêçîrvan soluğu Botan'ın evinde almış, Dicle'yi babasının evine göndermişti. Deyim yerindeyse kadını evden kovmuştu. Hiç kimse karşı çıkmamıştı. Zozan Hanım, Bermal ile uygun vakitte konuşacaktı. Keza hamileydi ve ağlamaktan harap olmuştu. Hiçbir şey bilmeden sadece Dicle'nin anlattıklarından yola çıkarak herkesten uzaklaşması evdekileri rahatsız etmişti. Özellikle Vedat karısına inanamamıştı. Büyük hayal kırıklığı yaşamıştı ama karısının saflığını göz önüne getirerek kendine hâkim olmuş, ona kızdıktan sonra da pişman olmuştu.

Ezo ise donuktu. Beritan'ın hamileliği, Dicle'nin gidişi, Botan'ın eve hiç gelmeyişi, Jiyan'ın sessizliği. Özellikle Jiyan ile ilgilenmişti. Fakat görüncesi ağzına fermuarı çekmiş, tek kelime etmemişti. Aşağıya iniyordu ama hiç konuşmuyordu. Annesi kızıyla ilgilenmesine rağmen kızı toparlanmıyordu. Çünkü öğrendikleri kolay şeyler değildi.

Şilan okuldan geldikten sonra savrulan ailesinin içinde çıldırıyordu. Olayları öğrendiğinde soluğu Botan'ın evinde almıştı. Dicle'nin canına okumaya gitmişti. Babasının evine gittiğini öğrenmiş daha sonra Beritan'ın yanına uğramıştı. Fakat Beritan ne onu görmüş ne sorularını duymuştu.

Şerwan hiç ortalıkta görünmemişti. Sadece Beritan'ın yanındaydı. Ezo ses etmiyordu. Beritan kendisini odasına kapatmış, bitkisel hayata girmişti. Yapabildiği sadece ağlamaktı. Defalarca odaya yanına gitmelerine rağmen kadın kimseyle konuşmamıştı.

Ezo, Mirhan'ı doyuruyor, altını temizliyor, onu giydiriyor, bazen bahçede gezdiriyor ve uyutuyordu. Bazen ise Mirhan annesinin yanına gitmek istediğinde götürüyor, küçük çocuk annesine sarılarak uyuyakalıyordu.

Kısacası iki gün cehennem gibi geçmişti.

"Mirhan... Yavaş yavaş..." Küçük oğlan bahçede koşmaya başlıyordu. Ezo yine onu gezdiriyordu. Keyifle koşuşunu izlerken kaynanasının avluda onu izlediğinden habersizdi.

"Anne... Anne..." diye bağırarak Mirhan'ı daha bir keyifle izledi.

Bazen ona anne diyerek sesleniyor, Ezo'nun içini okşuyordu. "Düşersen kızarım ama." Bu iki gün boyunca toparlanmasını sağlayan tek etken Mirhan idi. Sürekli yanına geliyor, bir şeyler istediğinde ilk ona gidiyordu.

"Yani ayağa kaldırmaz mısın?"

Arkasından seslenen adamla genç kadın döndü. Elleri cebinde kendisine doğru gelen adamı sessizce izledi. Nasıl da özlemişti. Günlerdir uzaklardı. Yan yana gelemiyorlardı. Hamilelik vakasında bile Şerwan yanında değildi. Gerçi o kaçmıştı ama kocası eve gelmemişti. Sonrasında kıyamet kopmuş ve ayrılık yine aralarına girmişti.

"Kaldırırım ama kızarım da," derken alt dudağını ısırdı. "Yani kızabilir miyim?" dedi mahcubiyetle. Tamam, Mirhan kocasının oğluydu. Ama annesi Beritan idi. Şerwan, Beritan'ın bile kızmasına izin vermiyordu.

Mirhan babasının sesini duyunca, ciyaklayarak babasının kol-larına koştu. Şerwan eğilerek oğlunu kucağına aldı. Sıkıca sarılıp kokusunu içine çekti, yanağına bir öpücük kondurdu.

"Elbette, sen onun annesisin."

Ezo sadece gülümsedi. Küçük oğlanı ve kocasını izledi.

Şerwan karısının onları izlediğini görünce keyfi biraz olsun yerine geldi. Beritan bu iki gün boyunca onu fena dağıtmıştı. Bir an olsun karısının yanından ayrılmıyordu. Çünkü uzak durursa Beritan'ın kendisine bir şey yapmasından korkuyordu. Karısı için erkenden işten geliyor, hemen yanına çıkıyordu. Evden çıkarken de Delal Sultanı başına dikiyordu. Beritan hiç iyi değildi.

"Sen nasılsın?" Karısına sakince sordu. Ezo da iyi değildi. O ayağa kalkmıştı ama içindeki yangının sönmediğini Şerwan çok iyi biliyordu. Onu bırakıp gitmiş, eve geldiğinde de kavganın ortasına düşmüştü. Bermal'i yanına çağırması, Dicle'nin bütün yalanlarını bizzat ondan duymuştu.

Bermal'in kimseye değil sadece Şerwan'a tek anlattığı bir detay vardı ki, Şerwan duyduğunda hepten aklını kaybetmişti.

'Ağam, Ezo'nun hem kendine hem sana ve Beğitan'a muska yaptığını söyledi. Senin Ezo'yu sevmediğini, muska yapıp ona bağladığını anlattı. Beğitan'ı seviyoğmuşsun ama muskadan dolayı göğemiyoğmuşsun.'

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bermal'in anlattıkları Şerwan'ı gece uyutmamış, gündüzünü karıştırmıştı. Beritan elini kolunu bağlamıştı. Dicle iki karısına da iftiraların büyüğünü atmıştı. Lakin karısının namusuna dil uzatan Dicle'yi yaşatmayacaktı.

Omuz silkti Ezo. "Gördüğün gibi işte."

"İyi görünmüyorsun." Kollarının arasına alıp bütün acısını vakumlamak ve onu hafifletmek istedi. Lakin Şerwan'ın ona da gücü kalmamıştı.

"Yaşanılanlar kolay değil," diyen Ezo etrafına bakarken belini sıvazlamış, kavislenen bedeniyle göğsü dikleşmişti. "Siz ne yaptınız, karar ne?" diye sordu sıkıntıyla. Müjdeli bir haber bekliyordu. Eroğlu ailesi Dicle'den kurtulmak istiyordu.

Dicle mevzusu hiç iyiye gitmiyordu. İki gündür eve gelmeyen Botan, ailesinin yüzüne bakamadığından kaçırıyordu. Şerwan bu sabah onu görmüştü. En son babasının ölümünde bu kadar harap olmuştu.

"Bu akşam hükmü vereceğiz. Aşiret ağaları gelecek."

Ezo merakını gizlemeden sordu: "Karar verdin mi?"

Çenesi gerilen Şerwan, oğluna daha sıkı sarılarak gerginliğini öldürmeye çalıştı. "Evet."

"Botan peki?"

"Botan yaşanılanlardan dolayı eve gelemiyor. Bu konuda da kendini suçluyor. Verdiğim her karara saygı duyacağını söyledi. Ama onun da kararı belli."

"Botan için en iyisi bu," dedi Ezo. Kocasının en doğru kararı vereceğinden gram kuşkusu yoktu.

Şerwan onaylayarak oğluna baktı. Bu konuyu şimdilik kapatmak istedi. "Sen Ezo anneni mi üzdün?"

Mirhan bir Ezo'ya bir babasına baktı. Masum bakışları, aralıklı küçücük ağzı, babasının yakasını tutan küçük elleri, çocuğu doyasıya öpme isteği uyandırıyor.

"Ejo... du..." Eliyle Ezo'yu işaret eden küçük çocuk ağzında bir şeyler geveliyordu. Kadının onu koşturmayışını anlatmaya çalışıyordu. Ezo koşmasına izin vermediği için babasına şikâyet ediyordu. Şikâyet etmediği bir Ezo kalmıştı.

Babaların muhtemel sorunu buydu. Çocukların dilini anlama-

dıklarından direkt annelerine soruyorlardı. Ezo'nun ne anlatmaya çalıştığını anladığından emindi Şerwan. "Ne diyor bu yine?" diye anlamsızlık içinde karısına sordu.

"Acaba oğlunu ne zaman anlayacaksın?"

Karısının sitemiyle gözlerini kaçırdı Şerwan. "Konuşmayı tam söktüğünde. Başka türlü anlaşılamayız."

Ezo gözlerini kaçırıp adama gülümsedi. "Beni sana şikâyet ediyor işte. Ona koşma dediğim için." Şerwan'ın kahkahası Ezo'nun gülüşünü derinleştirdi. Adamı sesini çıkarmadan izledi. Böyle güldüğü anlara o kadar ihtiyacı vardı ki. Gülmesi için elinden geleni yapardı Ezo.

Oğlundan tekrar karısının ismini söylemesini isteyecekti. "Senin ismini bu kadar tatlı söyleyen birine daha rastlamadım, Ezo." Oğlu da o güldüğünden gülüyordu. "Ezo ne yaptı sana?" diyerek oğlunu söylemeye teşvik etti.

"Ej... Ejo..." diyen çocuk duraksayıp Ezo'ya baktı. Ne söyleyeceğini şaşırıp gibiydi.

Şerwan ve Ezo'nun kahkahası bahçede yankılandı.

"Gördün mü, nasıl da seni ballandıra ballandıra şikâyet ediyor." Oğlunun şikâyet edişinden hiç bu kadar zevk almamıştı. "Bir sana sarmamıştı. Seni de affetmedi." Oğlunun alnından öptü.

Ezo suçlayıcı bakışlarıyla kocasını süzdü. "Valla bunun suçlusu sensin. Çok yüz verdin. Çocuk ona karışan herkesi sana şikâyet ediyor. Biri adım atacak olsa, Mirhan Ağayı düşünerek atıyor."

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı adamın. "Eh... Babası ağa olunca hüküm vereceğini biliyor."

Ezo imayla gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. "Hayırdır, Şerwan Ağa bize de mi hüküm vereceksiniz?"

"Kuşkunuz olmasın, hanımağa."

"Peki, hükmünüz nedir, ağam?"

Şerwan sevdiği kadına gülümserken, kalp ritimlerinin değiştiğini hissetti. Karısına doğru eğilip fısıldadı: "Bir ömür seni kalbime hapsedmek, sevgilim!"

Ezo mayıştığını hissetti. Kocasına gerçeği itiraf eden sesi narindi: "Onu zaten yaptınız, ağam."

"Bundan başka da ceza yoktur."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İyi, kurtardık desene.”

Şerwan gülümsedi. Oğlunun yanaklarına bir öpücük kondurup tekrar yere bıraktı. Mirhan'ı da alıp Beritan'ın yanına gitmek istiyordu. Belki karısı bugün toparlanır, ayağa kalkardı. Lakin Ezo'nun onunla ilgilendiğini görünce oğlunu da alıp karısını bahçede tek bırakmaya gönlü el vermedi.

Ezo gideceğini anlayınca kocasını zorlamamak için Mirhan'a baktı. “Baba işini halletsin biz seninle daha çok koşalım olur mu?” Mirhan bahçede turlarına başlamıştı. Şerwan sevdiği kadının şakağını koklayarak öptü ve yanlarından ayrıldı. Merdivenlere yönelirken annesinin onları izlediğini gördü.

Zozan Eroğlu basamakları ikişer ikişer çıkarak yanına gelen oğlunu gördüğünde derin bir nefes verdi. Aşağıda yüzünün güldüğünü görünce mutlu olmuştu ama arkasında kalan odada bir kadının hâlâ toparlanamadığını hatırlayınca mutluluğu sönmüştü.

Şerwan annesinin yanına gelip ellerini tuttu ve avuç içine bir öpücük kondurdu. “Nasılsın, dayemin’?”

“İyiyim, Şerwan’ım sen nasılsın?”

“İyiyim,” dedi adam iyi olmadığı halde. “Beritan’ın yanından mı geliyorsun?”

“Evet, bugün de yemek yemedi. Konuştum ama bizi görmüyor. Hastaneye mi götürsek, Şerwan? Hamile, iyi durumda değil.” Endişesini saklamadı Zozan. O bebeğin büyük bir tehlike yaşadığını biliyordu ama atlatmış olduğundan emin değildi.

“Götürmeye çalıştım, daye yerinden kıpırdamıyor. Kaldırmaya çalıştığım an bağıyor...”

Yaşlı kadın sabırla bekledi. “Karar ne?”

“Bu akşam hepsi burada toparlanacak. Senin de kararın benim için önemli.”

Yaşlı kadın kafasını salladı. Oğlunun ellerini tutup destek verircesine sıktı. “Kararımı biliyorsun. Ama sen ne karar verirsen ver, ona da saygı duyarım.” Bugün Agir Ağa oğluydu. Hoş, Agir Ağanın vaktinde verdiği yanlış karar bugün onları ziyan etmişti. Lakin Şerwan’ın doğru kararı vereceğinden emindi.

Şerwan bunu biliyordu. Annesinin eline tekrar bir öpücük kon-

1. Dayemin: Annem

durup yanından ayrıldı. Odasına yaklaştığında nefesini ağır ağır verdi. Beritan'ı bugün ayağa kaldırmalıydı. Karısı bugün ayağa kalkacak ve eskisi gibi olacaktı. Onun Beritan'ı güçsüz değildi.

Kapıyı yavaşça açıp içeriye girdiğinde Beritan'ın gözlerini açık buldu. Buna sevindi. En azından uyanıktı. Ama hâlâ donuk edasıyla duvarı izliyordu. Onu böyle görmeye hiç alışık değildi. Büyük kavgalarında bile Beritan ondan uzaklaşırdı ama hiç böyle olmazdı. Üstelik hamileydi.

Kapıyı yavaşça kapatıp yatağa doğru yürüdü. Karısının yanına vardığında dizlerinin üzerine çöktü. Beritan'ın ısrarla ona bakmayışıyla elini usulca karısının saçlarına doğru götürüp şefkatle okşadı.

"Güzelim," derken fısıltısı derindi. "Ben geldim..."

Beritan hiç bakmadı. Öylece duvarı izledi. İç çeke çeke duvarı izlemeye devam ederken göğsü kabardı.

"Hadi kalk, bir şeyler ye. Bak bebeğimize zarar veriyorsun. Ona da yazık değil mi?"

Kadın gözlerini yavaşça kırıp kocasına çevirdi. Haberini verdiği de çekip giden kocası, bebeği kabul mü etmişti? Neden kabul etmişti peki? Neden şimdi? Ona acıdığı için mi yapmıştı? Ama karındaki bebek ona da aitti. Sadece Beritan'ın değildi. Konuşmadı. Söyleyecek çok şey vardı ama konuşsa ne olacaktı ki. Ölülerin sesi duyulmazdı.

Şerwan yine konuşmadığını anladığında nefesini dışarıya verdi. Komodinin üstünde duran yemeğine göz attığında yine dokunulmamış haliyle karşılaştı. Suyunu dahi içmemişti. İki gündür hiçbir şey yemiyor, içmiyordu. Böyle olmayacak, böyle de sürmeyecekti.

"Hadi, Beritan... Hadi, güzelim..."

Ne ses vardı ne de bir göz teması...

Adam ayağa kalktı. Bağıracağını bildiği halde karısının kucağına almaya davrandı. Beritan onu kaldıracağını anladığında inledi ve geri çekildi. Şerwan inadından vazgeçmedi. Geri çekilen bedenini tutarak atik bir hareketle kadını kucağına alıverdi.

Kadın çığlık atarak kucağından inmeye çalıştı. "Bırak... Bırak beni..."

"Hışş... Bir yere gitmeyeceğiz... Söz veriyorum burada kalacağız..."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan dinlemedi. Adamın kolları arasında bağırıp çırpındı. Kendini ve bebeğini tehlikeye atarak kucığından düşmeyi bile göze alarak kalkmaya kalkıştı ama kocasının güçlü kolları onu sımsıkı tuttuğundan Beritan muvaffak olamadı.

Şerwan onu banyoya soktu ve kapıyı ayağıyla itti. Kadının bedenini jakuziye bıraktığı gibi musluğu yukarı kaldırdı. Soğuk su kadının bedenini ıslatmış, Beritan'ın çığlığı banyoyu doldurmuştu.

Kaçmaya çalıştıkça Şerwan onu durdurmayı başarıyordu. Oturttuğu kadının yanına eğilip üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Beritan saklandıkça Şerwan onu daha hızlı soydu.

Suyun derecesini ayarlayıp karısının üşümesini engellerken Bertian'ın çığlıkları hıçkırıklara dönüştü. Kocasından utanmıştı. Onu soyan adamdan uzaklaşmıştı.

Şerwan Ağa saklandığını gördüğünde kollarını kadına dolayarak sımsıkı sarıldı. Beritan'ın ıslanan saçları kocasının gömleğini sırlıslıkla ederken, boğuk sesi adamın göğsüne çarpıyordu.

"Ağlama, Beritan... Ben senin kocam..."

Beritan durmadı. "Canım..." diyerek günler sonra konuşmaya başladı. "Canım... Çok yanıyor, Şerwan..." Sesi güçsüz, kalbi kırık, ruhu ölüydü. Hiç bu kadar yara almamıştı. Kendinden hiç bu kadar vazgeçmemişti.

Şerwan daha sıkı sarıldı. "Biliyorum..." diyebilirdi sadece. Canı yandıkça Şerwan'ın ruhuna işkenceler yapılmıştı.

"Benim... Canımı çok yaktı... Beni bitirdi öldürdü, Şerwan... Hep... hep iftira attı..."

"Hiş... Ağlamak yok artık..."

"Herkes benden nefret ediyor..."

Şerwan Eroğlu geri çekilip karısının yüzünü avuçladı. "Hayır... Hiçbiri senden nefret etmiyor. Senin suçun yok, güzelim. Senin tek bir suçun dahi yok. Ben sana inanıyorum. Ben sana güveniyorum." Asla güveninden şaşmayacaktı Şerwan.

Beritan'ın alnı kocasının çenesine düşerken hıçkırık hıçkırık ağladı. Kalbini ateş almıştı. Cayır cayır yandığını nasıl anlatabilirdi? Hangi cümle anlatma hükmünü sırtlayabilirdi. Hoş, dile kolaydı. Sadece canım yanıyor demek, içindeki yangını anlatmaya yetmiyor, yanından bile geçmiyordu.

İçinde biriktirdiği tüm acısını sadece ağlayarak çıkardı. Şerwan onu yıkarken de gözyaşları durmak bilmedi. Adam onu durdurmaya çalıştıysa da Beritan durmadı.

Karısını kendi elleriyle yıkadıktan sonra sakinleşen ve az da olsa kendine gelen kadını hastalanmadan çıkarmak için ayaklandı. Bornozu kapıp Beritan'ı ayağa kaldırdığında kadın yine utançla geri çekildi.

Genç adam tebessüm edip bornozu kadına giydirip jakuziden dikkatlice çıkardı. Üstü başı ıslanmıştı ama umursadığı söylenemezdi. Yürüttüğü kadını yatağa oturttu. Bir havlu daha alarak karısının saçlarını kuruturken Beritan gözlerini kaçırdı.

"Bu utanılacak bir şey değil."

"Beni... Bir çocuk gibi yıkadın..."

"Kocan değil miyim?"

Beritan'ın dudakları hafifçe kıpırdandı. Kocasıydı elbette. Bir zamanlar canını yakan kocasıydı. Eski günleri anımsayınca, buruk sesiyle fısıldadı: "Eski Şerwan olsan canıma okurdun."

Adam tek kaşını kaldırırken cevap vermedi. Dolaba yönelerek iç çamaşırı ve gelen gidenler olacağından rahat bir eşofman takımı çıkardı. Beritan'ın yanına tekrar oturduğunda önce bornozla kurulamıştı. İç çamaşırını çabucak giydirdi.

"Eski Şerwan da olsam, şu an bunu yapıyor olurum." Sesi keskin, bakışları netti.

"Neden?" diye sordu. Eski Şerwan olsa ona inanır mıydı?

"Çünkü sen haklısın," diye soludu eşofman altını giydirirken. "Haklı bir kadına kızmak bu dünyada yapılacak en adice şey sanıyorum." Uzun kollu eşofman üstünü başından geçirip giydirdi.

Beritan acıyla gülümsedi. Şerwan arkasına geçip saçlarını kurutmaya devam ederken genç kadın iç çekti.

"Kadın kadını yıktı!"

Adam karısının saçlarını kuruttuktan sonra yavaşça taradı. Beritan küçük bir kız çocuğu gibi sesini çıkartmadan ilgi gördüğü kocasının işini bitirmesini bekledi. Şerwan onunla beraber çok yorulmuştu. Onu daha fazla yormak istemiyordu Beritan. Ayrıca toparlanmalıydı. Belki kaynanası onu yine baba evine gönderecekti. Sonuçta yaptıkları az değildi. Dicle'yi dövmesi bir kenara Zozan

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

Hanımı itmiş, ona karşı gelmişti. Ezo'yu, Jiyan'ı itmişti. En beteri Kemal'i öğrenmişlerdi.

Jiyan ne haldeydi? Ona bakacak yüzü bulamadığından odasından çıkamıyordu. Beritan her şeyi düşündükçe kendinden vazgeçmişti. Beritan Cibran iyi değildi.

Saçlarını da bitirdikten sonra adam önce havluları kaldırmış, ardından banyoya girerek ellerini yıkamıştı. Odaya tekrar döndüğünde karısı için getirilen yemek tepsisini kucağına aldı.

Beritan hiç gocunmadan toparlanması için çabalayan adamı izledi. Şerwan'ı sevmek güzeldi ama her güzel şey beraberinde acı getiriyordu. Onu bu kadar sevmese canı yanmazdı.

Şerwan ekmeği küçük parçalara ayırdı. "Mirhan senden şikâyetçi."

Tebessüm etti Beritan.

"Annem bana bakmıyor, diyor." Karısının dikkatini oğluna çekti. Oğlun için toparlan, diyordu Şerwan.

"Annesi ona artık bakamaz." Titreyen sesi alçaktı. O bu evden giderse Mirhan'ı ona vermezlerdi. Mirhan, Şerwan ve Ezo'nun çocuğu olacaktı. Beritan oğlunu istediği zaman görebilecek miydi? Yanına gönderecekler miydi?

"Neden bakamayacaksın? Oğlun sana ne yaptı?" Ekmek parçasını Beritan'ın ağzına atarken çorbasından da bir kaşık verdi. Beritan istemediği halde onun için uğraşan adamın verdiği yemeği son kez yedi.

Gidecekti, biliyordu.

"Gideceğim çünkü," dedi ve derin bir iç çekti. "Bavulumu hazırladılar mı?" Ağzındaki ekmeği çiğneyip yuttu.

"Ne bavulu?" diye sordu Şerwan. Ağzına bir kaşık daha çorba verirken, sorusuna anlam vermeye çalıştı.

Lokması boğazından güçlükle geçti kadının. "Burada kalamam artık. Herkes beni yanlış anlıyor. Kardeşlerin Jiyan'ı kışkandığını düşünüyor. Belki sen bile..." Kafasını eğip birleştirdiği ellerine baktı. "Sen bile öyle düşünebilirsin. Yaptıklarım az değildi. Anneni ittim, dinlemedim. Bana çok kırgındır."

Şerwan yemeğini komodine bırakırken kadının çenesinden tutup kafasını doğrulttu. "Beritan!"

“Bizim ayrılma vaktimiz gelmiştir. Tamamıyla hayatınızdan kopacağım. Mirhan sende kalsın. Ezo ona benden daha iyi bakar. Gözüm arkada kalmaz. Hem yaptıklarından sonra kaynanam beni bu evde istemez.” Yaşlarla dolu gözleriyle kocasını izledi.

“Seni istemeseydi; iki gün boyunca sürekli odaya gelmez, nasıl olduğuna bakmazdı. Kimin suçlu olduğunu biliyor. Az önce bile yanından geldiğini söyledi. Yemeğini yemediğin için endişelendi. Ayrıca hastaneye gitmemiz gerektiğini söyleyip duruyor. Çok hırpaladın...”

Beritan’ın derin iç çekişleri bitecek gibi değildi. Çok hırpalanmıştı. Gözyaşları ağır ağır inerken kafası kocasının omzuna düştü. Şerwan elini sırtına koyup şefkatle okşadı.

“Burası var ya,” dedi Beritan sol tarafını göstererek. Şerwan görmediği halde neyden bahsettiğini anladı. “Yemin ederim ki çok acıyor. Böyle paramparça olmuş gibiyim.” Nasıl anlatılırdı? Bir yolu varsa, anlatılabiliyorsa Beritan anlatacaktı.

Şerwan elini sırtından çekip saçlarını okşadı.

“Ben... Ben anlamıyorum... Nasıl bu kadar kötü kalpli olabiliyor... Kalbi nasıl bunları kaldırabilirdi... Vicdan denen şey ona hiç uğramadı mı?” Kafasını geri çekip onu izleyen kocasına cevap bekleyen gözlerini dikti.

Yaşlarını dökmesine seyirci kalamadı Şerwan. “Ağlama...”

“Kendimi hiç bu kadar kaybetmemiştim... Gözüm döndü...” O anları hatırladıkça canlanan gözlerinin ışığı sönüyordu. “Ne yaptığımı bilmiyordum...”

“Anlıyorum...” dedi adam fısıltıyla.

“Şerwan... Beni yanlış anlama ama biz... Biz Ezo ile böyle değiliz. Ben onun kuması olmama rağmen biz böyle değiliz... Her şey yapabiliriz... Birbirimizden nefret edip, arkamızdan kuyu kazabiliriz ama yapmadık...”

Yapacak kadar ileri gitmemişlerdi. Çünkü yaptıklarından ders almışlardı. Çünkü kırgınlığı ancak anlaşılarak yok edebilecek kadar tecrübe etmişlerdi. Çünkü gülmek varken ağlamanın onları ne kadar yıpratıldığını defalarca kez tecrübe etmişlerdi.

Şerwan dinledi, konuşmasını istedi. Hiç sözünü kesmedi, konuşup içindekileri kusmasını istedi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Seni paylaşmaktan öylesine nefret ediyorum ki... Fakat sen ona aitsin diye kızamıyorum. Buna hakkım yok diyorum.” İlk kadın Ezo idi. Şerwan’ın aşkı o kadındı. “Yapabilirdik... Gerçekten birimizden nefret edebilirdik. Yanıma geliyorsun diye benden nefret edebilirdi. Birbirimize iftira atıp sürekli kavga da edebilirdik ama yapmadık...”

Bugün bir kez daha yapmadıkları için şükretti.

“Bizim vicdanımız var. Ezo’ya bunu asla yapamam... O iğrenç...” derken yüzünü buruşturdu. “O iğrenç kadının yaptıklarını yapamazdım ben... Ezo da yapamaz, bunu biliyorum... Yemin ederim bazen Ezo’yu üzmekten çok korkuyorum... Çünkü bizim korkumuz var... Bizim Allah korkumuz var... Vicdanımız var... Kalbimiz onun gibi zift tutmamış, karaya çalmamış. Şerwan, bizim vicdanımız buna izin vermiyor ama o...” dedi dişlerini birbirine bastırıp tısladı. “Onun kalbi çok kirli, Şerwan.”

Adam her şeyi biliyordu, her şeyin farkındaydı. Bu hayatta bir konuda çok şanslıydı. İki karısının da kalbi o kadar güzeldi ki, Şerwan önlerinde saygıyla eğilirdi. Temizlerdi, vicdanlılardı, merhamet duyguları güçlüydü. Kötülüğün esiri değillerdi.

“Siz ikiniz de merhametli kadınlarsınız. Kimse bu konuda akisini iddia edemez. Kimse sizin karakterinize, duruşunuza dil uzatamaz. Uzatan da hak ettiğini alır.”

Dilini uzatan Dicle hak ettiğini alacak mıydı?

Beritan bir karar vermişti. Artık kimseye üzülmecekti. Onu üzenleri o da üzecekti. “Vereceğin her hükmü kabul ederim. Ona yeter ki hak ettiğini ver. Zerre umurumda değil.”

Şerwan tepsiyi tekrar alıp dizine koyarken karısına baktı. “Sen bunları düşünme. Yemeğini ye ve hemen toparlan. Ben karımı ayakta görmek istiyorum.”

Beritan gülümsedi. Kocasının verdiği yemeği yedi. Suyunu da içtikten sonra Şerwan tepsiyi kaldırmıştı. Ayaklanıp üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtulmuş ve temiz bir takım giyinmişti. Yatağa döndüğünde Beritan’ın uzandığını görmüştü.

Yatağa oturarak, üzerine doğru eğilip parmaklarıyla yüzünü sevdi. “İyi misin?” Onu toparladığına göre artık gönül rahatlığıyla odadan çıkabilirdi. Çünkü birazdan aşiret büyükleri gelecekti.

"Teşekkür ederim," deme hatasına düştü Beritan.

Adam kadına baktı. "Sana teşekkür etmeyi yasaklamıştım."

"Ne adamsın. İnsanlar teşekkür etmeyene kızar, sen tam tersini yapıyorsun."

Şerwan Eroğlu'nu anlamak bazen deveye hendek atlatmak gibi imkânsız bir şeydi.

Film gecesi yasağı almıştı. Güzel bir gece geçirmişti. Tabii kocası filmi yarım bırakmıştı ama Beritan buna dahi üzülmemişti. Çünkü Şerwan onu kıskanmıştı. Sonrasında bebek haberini vermesi ve kocasının çekip gitmesi, ardından Dicle olayının patlak vermesiyle kötü günler zincirleme kaza gibi üst üste gelmişti.

"Yarın hastaneye gidelim mi?"

Yüzünde gezinen ellerin sıcaklığı kadını mayıştırmış, sorusu ise dondurmuştu. "Benimle hastaneye mi geleceksin?"

"Tek başına gidecek değilsin!" diye belirtti Şerwan.

"Ama sen bebeği istemiyordun. Çekip gittin... Bizi orada bıraktın," dedi, daha kırgınlığını atlatamamıştı Beritan.

Şerwan alnını alnına yasladı. "Özür dilerim..." diyerek hafiften doğruldu. Gözlerini gözlerinden ayırmadan açıkladı: "Başka sebepler vardı. O gün iyi değildim."

"Ama gittin!" diyerek yüzüne nefesini üfledi Beritan.

"Gitmeseydim düşerdim," diyerek gerçeği itiraf etti adam. Nefesini dışarı verirken Beritan'dan anlayış istercesine baktı. "Daha sonra anlatırım, önce toparlanman gerek."

Beritan cevap vermek için ağzını açmıştı ki kocasının çalan telefonu ortama doldu. Telefon konuşmasını engelledi. Geçerli bir sebep olmasını umdu Beritan. Yoksa Şerwan'ı affetmeyecekti.

Şerwan komodine bıraktığı telefonunu aldı. Arayan kardeşi Serhad idi. Telefona cevap verip kulağına götürdü.

"Evet?"

"Adamlar geldi, ağabey seni bekliyorlar."

"Geliyorum," diyen adam telefonu kapatıp yataktan kaktı.

Beritan gideceğini anlayınca üzüldü. Şerwan ona iyi gelmişti.

"Ne oldu?"

Karısına doğru eğilen adam dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Aşiret büyükleri geldi. Botan'ın evliliği için karar

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

vereceğiz. Sen şimdi dinlen, Mirhan'ı da yanına göndereceğim. İşim bitince de ben gelirim.”

Başını olumlu anlamda sallayan Beritan gidişini izledi. Kapıyı açan kocasına çıkmadan evvel son kez sordu. Akıbetleri ne olacaktı?

“Şerwan Ağa... Bize verilen hüküm nedir?”

“Boşanacaklar, Beritan boşanacaklar.”

Bölüm 25

Her Şey Yeni Başlıyor

Rüzgârın şiddetine kapılıp savrulan hayatların içine girdiğinizde temel sebep, bağların kuvvetli olmayışı ve kimsenin sorunlarını düzeltmek için çabalamaması olurdu. Bazen durum tam tersi olur, bağ ne kadar kuvvetli olursa rüzgârın şiddeti de o kadar güçlü olur ve eninde sonunda dağıtırdı.

Eroğlu ailesinin bağları Dicle gelene kadar güçlü kalmıştı. Ayakta dimdik duran aileyi, Dicle'nin nefreti ve kini savurmuştu. Bugün de Dicle savrulacaktı. Bugün rüzgâr ters yöne esecek, kara bulutları üzerlerinden alacaktı.

Şerwan Ağa aşiret büyüklerini misafirhanesinde ağırlarken Zozan Hanımı da çağırmıştı. Babasının bastonu elinde gelen kadını gördüğünde Şerwan Ağa bocalamıştı. Babasının ölümünden sonra bastonu kaldırılmıştı.

Bugün Agir Ağayı vekâleten Zozan Eroğlu konuşacaktı.

Anne oğul aşiret ağalarının karşısında dimdik durmuştu. Törelerinde boşanma yoktu. İlk defa gerçekleşmesi için hüküm bildirilecek ve kabul edilmesi için konuşulacaktı.

Şerwan Ağa yuvasında bir şeytanı barındırdığını, kendisini dinleyen her kulağa çok net aktarmıştı. Dicle'nin babası Celal amcası gelmemişti. İki küçük amcası, ağabeyleri yerine gelmişti. Utançları

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yüzlerinden okunuyor, ne karar verirse kabul edecekleri fark ediliyordu.

Şerwan Ağa kararını bildirmişti. Can kulağıyla dinleyen ağaların kimisi kararını onaylamış, kimisi reddetmişti. Şerwan Ağa her kabulün ve reddedişin sebebini tarttı. Lakin kararından caymadı.

“Kararına saygımız var, Şerwan Ağa.” Bir dizini kırıp kendine çekmiş, sekiz köşe kasketini dizinin üstüne bırakmıştı Derviş Ağa. Şapkayı dizine bir kereliğine vurdu. “Söylediklerin boşanmaları için gerekli sebepler mi?” Tek kaşını ustalıkla kaldırdı.

“Gerekli sebepler, Derviş Ağa!” Tarazlı sesiyle karşı çıkan yaşlı adama çetin gözlerini kararlılıkla dikti Şerwan Ağa. Kararı kabul etmeyenlerle son nefesine kadar savaşıyordu. “Boşanma hükmünü vermek kolay mıdır ki ben ailemi dava edeyim?”

Derviş Ağa kafasını ağır ağır salladı.

Sözünü Hacı İslam devraldı. “Yeni evlidirler, Şerwan Ağa. Her yuvanın sıkıntısı, sorunu olur. Çözmek varken, hemen boşanmaya davranmak doğru mudur?”

Zozan Hanımın karaya çalan gözleri her bir adamın üzerinde ağır ağır gezindi. Ağır Ağanın bastonu önünde iki elini de üst üste üzerine koymuş, belini dikleştirmişti. Boşanmayı kabul edenin yanı sıra, karşı durana daha sert baktı. Kendi kızının namusuna dil uzatsalar, yarın bu adamlar ne yapacaktı?

“Bir kadının namusuna dil uzatmanın çözümü var mıdır, Hacı?”

Hacı İslam gözlerini ağır ağır kaçırды. “Değildir, Zozan Hanım. Rahmetlinin gelini yeğenidir. İki ailenin birbirine...”

Şerwan sözünü sert sesiyle kesti: “Amcamın bir suçu yoktur. Düşmanlığımız da yoktur. Boşanma olacak, o kadın benim evimden gidecek. Ben bu hükmü veriyorum.” Sesi koca salonda baskın çıkıyordu.

Derviş Ağa karşısında Ağır’ın gençliğini gördü. Bir ağanın hükmünü ezdirmeyişini, ailesi için direnişini, heybetiyle herkese hükmedişini ince ayrıntısına kadar süzerek izledi. Şerwan bugün bir ağa olarak karşılarında duruyordu. Ailesiyle ters düşmemeleri için boşanmayı uygun görmeseler de Şerwan’ın kararı en doğrusuydu.

“Ağır Ağayı hiç aratmıyorsun, Şerwan!”

Şerwan’ın çenesi gerildi. Zozan Hanımın göğsü kabardı. Bir ba-

bayı hakkıyla taşımak evlat için onur, anne için de gururdu.

Zozan Hanım hâlâ ikna olmadıklarını biliyordu. Elindeki bastonun başlığını avuçları arasında sıkı. "Daha evleneli kaç ay oldu? Bu kadın yuva yıktı. Ne eltilerini sevdi ne saygı duydu. İftiraların ardı arkası kesilmedi, ağalar!" Kenarı kırışmış gözleri Dicle'yi her hatırladığında ateşi ağırladı. "Benim gelinimin namusunu lekelemeye kalkışan hadsizi evimde gelin diye barındırmam."

Karşı çıkmak için ağzını açan bütün adamları bir nefeste geri püskürttü.

"Yapan kızım olsa affetmem. Kızımı da dava ederim!" Elindeki bastonu bir hışımla yere vurdu. "Boşanma olacaktır."

Şerwan annesine kısa bir an baktı. Zozan Eroğlu eski kadına dönüşmüştü. Ailesi için ayaklanmıştı. Evlatlarını, gelinlerini arkasına almış, dağ gibi önlerinde durarak her zorluğa göğüs geriyordu.

Hacı Seyfullah Ağanın kız evinden aldığı bilgiler de hoşuna gitmemişti. "Dicle, Botan'ın bir kadınla ilişkisi olduğunu söylüyor. Daha ilk aylarında bir kadına gidecekti madem, neden evlen

Zozan Hanım kara gözlerini hışımla adamın üzerine dikti. "Dicle'nin derdi Botan ise Beritan'ın namusuna neden laf geliyor? Bermal niye kandırılıyor? Ezo niye iftiraya uğruyor, Zilan neden kötü oluyor? Benim oğlumun hatasını gelinlerim neden ödüyor?"

Zozan'ın sesi salonda yükselince Dicle'yi korumak, Botan'ı alt etmek ve boşanma hükmünü geri çevirmek adına yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Dicle'nin affı yoktu. Botan'ın hatası karısıyla arasında çözülecekti.

"Ben hiçbir kadının namusuna laf ettirmem, ağalar!"

Ağır Ağanın bastonunu yere her vuruşunda kara gözleri öfkeden küçülüyor, başına örttüğü siyah peçesi omuzlarında dalgalanıyordu. Hükmün kabul edilmemesi için bir sebep yoktu.

Şerwan Ağanın küçük amcası Necdet, yeğeninin hükmünü kabul ediyordu. Kabul etmeyenlerin haklı yönleri de vardı. Kardeşler arası bir düşmanlık, bir iç savaş çıkmaması için direniyorlardı. Ağaların en önem verdiği aile bağıydı. Yoksa namusa dil uzatanı hiçbir adamın kabul etmediği aşikârdı.

"Verilen hüküm doğrudur. Dicle babasının evinde. Kabul edilecek, Botan ile boşanacaklar."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Necdet'in kararı adamların ilgisini çekti. "Botan da Dicle de öz yeğenim. Yuvalarının yıkılmasına gönlüm razı değildir. Amma velayetin ortada kabul edilmeyecek bir hata vardır. O hatayı ancak verilen hüküm çözer," diyerek boşanmanın asıl çözüm olduğunu dinleyen herkese belirtti Necdet.

Ağabeyinin evine Şerwan ile konuşmak için gelmeden evvel Celal ağabeyiyle konuşmuştu. Tansiyonu ve şekeri bir düşüp kalkan ağabeyiyle konuşmanın bile gereksiz olduğunu o an anlamıştı.

'Ben ağabeyimi toprağa verdim. Kızım da beni toprağa vermeye niyetlendi.' Dolu gözleriyle konuşan adam gözünün önünden gitmek bilmiyordu. 'Şerwan ve Zozan'ın hükmü neyse kabul edin. Ben her şeye razıyım!' Ağabeyi boşanma hükmünün verileceğini bildiğinden kabul etmişti.

"İnsan insanın cehennemidir, Necdet," dedi Zozan vakur edasıyla. Oğlunu o cehennemden kurtaracaktı. Dicle oğluyla kıyas bile edilmeyecek kadar kindar bir kadındı. Bundan sonra oğluyla adı anılmayacaktı.

Hacı Seyfullah anne oğlun vakur duruşunu izlerken neden çağrıldıklarına anlam veremedi. "Mademki kararınız bellidir, bize bir söz bırakmadınız. Neden çağırdınız, Şerwan Ağa?"

Yüzü düşen adamları izleyen Şerwan Ağanın öfkeli bakışları Hacı Seyfullah'a çevrildi.

Derviş Ağa ensesini kaşırken yaşlı dostuna manidar bir tebessüm sundu. "Töremizde boşanma yoktur. Biz bugün boşanma kararını beraber vermezsek, yarın arkasını kesemeyiz. Şerwan Ağa bizi bu yüzden çağırdı, Hacı. Kararları bellidir, bize de kabul ettirecekler."

Törenin bir geleneği bozulurken bir diğer geleneği devam ettirilmişti.

"Hükmü kabul ettirdiler, Derviş'im," dedi Hacı İslam.

Derviş Ağa onayladı. Sert çehresindeki tebessümü silikleşti. "Bu sondur, Hacı. Böyle önemli bir sebep olmadığı müddetçe boşanma olmayacaktır." Bakışlarını Şerwan Ağaya ve Zozan Hanıma çevirdi.

Şerwan uyarıya karşılık kaşlarını kaldırdı. Bu uyarıyı alması gereken son adamdı. Ailesi için nasıl çırpındığını bilmeyen herkese

karşı öfke duyuyordu. Ha Derviş Ağa ha Hacı Seyfullah, fark etmezdi.

Sekiz köşeli kasketini alıp başına geçirdi Derviş Ağa. "O zaman misafirliğimiz bitmiştir," diyerek ayaklandı.

Zozan Hanım yaşlı adam oturması için buyur etti. "Yemekte ağırlamak isteriz, Derviş Ağa. Daha erkendir."

Yaşlı adam telefonu arayıp bulamadı. "Yok, Zozan Hanım. Sizin konuşacaklarınız vardır. Botan Efendinin sabırsızlığını dindirir."

Annesi ve ağabeyi için hiç konuşmadan kapı önünde bekleyen Neçirvan yaşlı adamın aradığı telefonu halı yastığının altında görünce yanına varıp eğildi. Telefonu bulup doğrularak eline verdi. "Botan Efendinin sabırsızlığının sebebi kahrıdır, Derviş Ağa," diyerek imasına karşılık verdi.

Düğünde kardeşi mutluyum imajı verdiğiinden, Dicle'nin bir ev içinde bu kadar kötülüğü üst üste yapmasının sebebini Botan'a bağlıyor olmalıydı. Kardeşinin nasıl bir zindanda olduğunu bilselerdi, en başından evlenmemesi için kendileri durdururdu.

Derviş Ağa, Eroğlu ailesinin öfkesine ve bir lafı kabul etmeyen kalkanlarına karşılık gülümsedi. "Öyledir, Neçirvan öyledir," diyerek anne ve oğullara son kez baktı. "Geçmiş olsun," diyerek açılan kapıdan dışarı çıktı.

Şerwan Ağa kardeşi ve annesiyle misafirlerini uğurlarken, gözü havanın keskin soğuşuna rağmen bahçede bekleyen kalabalık ailesine ve hepsinin içinde sabırsızca titreyen Botan'a kaydı. O adamın sabırsızlığını bir Allah bir Şerwan bilirdi.

Kamelyanın bir köşesinde oturmuş, içeri girmeye cesaret edememişti Botan. Karşı çıkacakların olduğunu bildiği ve öfkesine hâkim olmayacağından haberi dışarıda beklemişti. Şerwan'ın kararı yüzünü gülümsetecekti. Botan'ın tek beklentisi buydu.

Boşlukta süzülen gözleri konağın üzerinden onunla beraber haberi bekleyen ailesinin üstünde gidip geliyordu. Haftalardır iftiracı bir kadınla yatıp kalkıyordu. Dicle'yi iyi tanıyordu. Lakin hafif bir kıskançlık sandığı karakteri, çürük ve kokuşmuş bir çöp konteynırından başka bir şey değildi.

Botan anne sözünü dinlememenin cezasını bugün çekiyordu. Babası için yıpranan kadın tam toparlanmıştı ki Botan onu Dicle

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ile evleneceğini söyleyerek yıkılmıştı. Hakkını ödeyemeyeceği kadın bugün yine annelik savaşını veriyordu.

Hangi birinin hakkını verecekti Botan? Kimin yüzüne baksa utanç duyuyordu. Beritan hâlâ odasında ve ayaklanacak gibi değildi. Ezo toparlanmış gibi gözükse de yıkıntısını yalnız kalınca çekiyordu. O iki kadına zamanında verdiği acıları göz önünde bulundursaydı, bugün böyle kahrolmak yerine belki gülüyor olurlardı.

Ve güldükleri kadın bir başka isim olurdu. Dilek Güneysu gibi...

Babasına verdiği sözü tutmak için çırpınmıştı. Acısı aklını başından almış, Botan namına zerre bir şey bırakmamıştı. Botan nasıl bu kadar dikkatsiz davranmıştı? Dicle, Beritan ve Ezo'dan zaman zaman söz etmeye kalkışır, Botan kabul etmez, ağzını kapatırdı. Vedat ve Bermal'i örnek gösterdiğinde çıldırmıştı. Keşke o zaman dinleseydi. Belki bir şeyler anlar, fark ederdi. Ailesinden bahsetmesine hiç izin vermediğinden bir şeylerinde farkına varamamıştı.

Misafirhanenin kapısı açılıp içeriden Derviş Ağa çıkınca Botan ayaklandı. Tek tek çıkan adamların yüz ifadesindeki keyifsizlik Botan'ın aklını karıştırmıştı. Şerwan Ağa ve Nêçîrvan'ın onları geçirmesiyle annesi yanlarına gelerek sessizliğini bozmadan başköşesine oturdu.

Botan annesinin yüz ifadesini inceledi. Düşünceli görünüyordu. Hüküm kabul edilmemiş miydi? Dicle ile boşanmayacaklar mıydı? Şerwan ve annesi savaşından mağlup mu dönmüştü?

Toprağın canlılığını kaybeden tonuna bürünen kahverengi gözleri misafirlerini uğurlayıp yan yana uzun cüsseleriyle, gergin omuzlarıyla insanı titreten iki ağabeyinin üzerine kaydı. Yüz ifadelerini kontrol etti. Belirsizlik can sıkıcıydı.

Şerwan kardeşiyle beraber yan yana kalarak kamelyanın bitişiğinde durdu. Botan'ın titreyen dizleri canını yakmıştı. Bakışlarındaki korku görülmeye değerdı. Kardeşinin soramadığı soruyu Vedat devralarak sormuştu:

"Ne oldu, Şerwan?" En az Botan kadar gelecek cevabı korkuyla bekliyordu.

"Hüküm verildi." Sesi tonsuz çıkmıştı.

Herkes Şerwan'ın ağzından çıkacak hayırlı haberi bekliyordu.

Botan sesini çıkarmadan ağabeyini bekledi. Şerwan Ağa şimdi

söylemezse, Botan hükmün kabul edilmediğini düşünecekti. Dicle bu eve geri gelirse kendini de o kadınla beraber yakacaktı.

Beklenen cevap gelmedikçe gerginlik arşa yükseliyordu. Nefesini tutan her kadın, Dicle bir daha gelmeyecek cevabını bekliyordu. Şerwan Ağa konuşmadıkça, bekleyişleri kızgınlığa dönüştü.

“Film mi çekiyoruz burada?” Kollarını iki yana açan Serhad’ın sesi sessizliği bölerek, konuşmayan herkesin dili oldu. “Gerilim mi yaratmaya çalışıyorsun?” Kızgınlığının Şerwan’a sökmeyeceğini bildiği için bakışlarını Nêçîrvan’a kaydırmıştı ki Şerwan anlayabilsindi.

Serhad’ın sabırsız tepkisi Şerwan’ın asık suratını bir nebze gevşetti.

“Ulan, ne siz oyuncusunuz ne de biz seyirci.” Kafasını sallayarak gözlerini belertti Serhad. “De hayde de hayde... Sonuç ne, ağabey çatladım burada ha? Hamile olsam doğururdum.”

Nêçîrvan gülmek için kafasını çevirip burun kemerini sıkarken, Vedat kısık seste kakhaha attı. Botan kardeşine kızmak istese de haklıydı. Ağzından çıkacak tek bir kelime hayatını değiştirecekti. Kararına saygısı vardı. Ama Dicle ile devam edemezdi.

Şerwan haberi vermeden evvel kamelyada ayakta bekleyenlerin üzerinde gözlerini gezdirdi. Annesi dışında kimse bilmiyordu. Ezo’nun ela harelerine baktı. Bekleyişi, sabırsızca titreyen göz bebekleri... Şerwan gözlerine bakıp güç aldı ve Botan’a beklediği haberi verdi.

“Boşanıyorsun, Botan!”

Haber bekleyen her yüreğe mutluluk vermiş, sıkıntıya düşen kalpleri bir nebze de olsa ferahlatmıştı. Aralarında sabırsızlığını saklayamadığı gibi sevincini de saklamadan dışa vuran Serhad oldu.

Botan’a varıp ağabeyine sıkıca sarıldı. “Yemin ederim son günlerde duyduğum en güzel haber.” Geri çekilerek kıpırdamaksızın duran ağabeyine gülerek baktı. “Ulan birinin boşanmasına bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi. Gözümüz aydın.”

Hüküm kabul edilmişti. Yanlış duymamıştı!

Botan inanmadı, etrafındaki herkese boş gözlerle bakmaya devam etti. Gülen yüzlere bakılırsa doğrudu. O kadından boşanacak, yollarını ilelebet ayıracaktı. Dudakları kademe kademe genişlerken

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

sakalını sıvazladı. Gözleri ağabeyine kayarken hâlâ onu izlediğini gördü. Gülmek istedi. Ağabeyine ayıp olduğunu bildiği halde elinde olmadan etrafına bakıp gülüşünü saklamaya çalıştı.

Bitmişti artık...

Nasıl öldün? Cehenneminde herkesin sorduğu soru buydu. Botan cehennemden kurtulmuştu. Kâbustan uyanıyordu. Güzel günlere merhaba diyecekti.

Evlendiğinden beri ilk defa huzurlu uyuyacağını düşündü. Yanında karısı yoktu. Sevmediği kadın yoktu. Dilek'i anımsadı. Artık istediği gibi Dilek'i düşünebilirdi. Onu uzaktan izleyebilir, hatta cesaretini topladığında yanına bile gidebilirdi. Henüz erkendi ve uygun değildi. Önce boşanacak, toparlandıktan sonra sevdiği kadına nefesini tutarak koşacaktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu. Doğrusu hâlâ inanmıyordu.

"Gerçekten, oğlum. Bunu söylemek çok yanlış ama gözün aydın," dedi annesi. Botan yaşlı kadına döndüğünde elinde olmadan gülüşü derinlik kazandı.

Gözünü etrafta dolandırdığında herkesin gülümseyerek onu izlediğini gördü. Yengeleri karşısındaydı. Şilan, Nêçîrvan'ın kolları arasında gülerek zıphyordu. Beritan ve Jiyan dışında herkes vardı. Delal Sultanın mırıldanışını gülerek dinledi. Dicle'den kurtulduğu için şükrediyordu.

Kendine hâkim olamayıp ağabeyine varıp sıkıca sarıldı Botan. Sessizce fısıldadı: "Teşekkür ederim, ağabey... Çok teşekkür ederim..." İsmi hakıyla taşıyarak savaştan ağabeyinin hakkını nasıl ödeyecekti?

"Hayatını güzelce yaşa," dedi Şerwan kardeşinin sırtını sıvazlarken. "Mutlu olmaya bak." Mutluluğu hak ediyordu. Babası sağken Dicle konusunu açarak Botan'ın hayat enerjisini almıştı. Şerwan bugün o enerjiyi geri vermek için direnmışti. Şükür ki başarmışlardı.

"Hayırdır kutlama mı var?"

Bahçede yüksek sesi yankılanan Kamil Beyle kapıya dönmüş, Bozdağ ailesini kapıda görmüşlerdi.

"Botan Beyin boşanma mevzusunu konuşuyorduk," diye cevapladı Nêçîrvan. Ardından kabul edilen hükmü bildirdi. "Hüküm kabul edildi."

Elizan'ın duyduklarıyla gözleri kocaman açılmıştı. Dicle'yi hiç sevmemişti. Ne Ezo, ne Beritan, ne Zilan, ne Bermal gibiydi. Onları sevdiği kadar Dicle'yi sevmemişti. İftiraya uğradıklarını, konağın karıştığını duyduğunda çok üzölmüştü. Şimdi müjdeli haberi vermişlerdi. Kapıdan kamelyaya kadar nefesini tutarak koştu.

Botan'ı çok seviyordu. Adamın gövdesine sarılarak keyifle ciyaktadı: "Botan ağabey çok çok sevindim. Allah'ım bu çok güzel bir haber."

Zübeyde Hanım kızının söylediklerine kızarak tepki verdi. "Elizan!" diye uyardı. Bir yuva yok oluyordu. Her ne kadar gereken buysa da sevinmek acımasızlıktı. Kızının bir daha böyle hataya düşmesine izin vermeyecekti.

Elizan annesine dönerek omuz silkti. "Aman anne. Allah'ın bildiğini kuldan mı saklayacağım?"

Hiçbiri Serhad'ı bu kız kadar taşıyamazdı. Tencere kapak misali, tam da birbirlerini bulmuşlardı. Az önce Serhad'ın verdiği tepkinin aynısını vermişti Elizan. "Doğru diyor, Zübeyde Abla," diyerek tebessüm etti Ezo. Botan'ı bir şeytanın şerrinden kurtarmışlardı. Elbette kutlanmaya değerdı.

Elizan, Ezo'ya bakıp göz kırptı. Onu savunduğu için sessiz bir teşekkürdü bu. Botan'dan ayrılıp yana kaydığında Serhad ile çarpışmış, adam anında uzaklaşarak araya mesafe koymuştu. Bütün keyfi bir balonun içine sıkıştırılıp gökyüzüne bırakılmış gibi Elizan'ın canı sıkılmıştı. Araları hâlâ bozuktu ve Serhad onu bir türlü affetmiyordu. Babası var diye şimdilik hanımefendiliğini korudu Elizan.

"E hadi içeri girelim, burada kalmayalım," diyen Zozan Hanım çocuklarını, gelinlerini ve misafirlerini alıp misafirhaneye geçti. Zehra ve Ayşe kahve yapmak için mutfaka koşmuşlardı.

Zübeyde Hanım, Beritan'ı merak etti. Asıl merak ettiği oydu. Ezo ile durumları öğrenmek için aradığında Beritan'ın bitkisel hayata girdiğini söylemişlerdi. Onu görmeliydi.

"Ne olacak, şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu Zübeyde Hanım.

Tercümanlar devreye girince konuşma hızlanmıştı.

"Yarın ilk işim çeyizini göndermek. Botan da boşanma davasını açsın," dedi Zozan Hanım. Oğlunun gülen yüzünü görmeye hasretti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bugün acı haber güldürmüştü. Ne yaman çelişkiydi.

“Amcanız geldi mi?” Soruyu soran Kamil Beydi. Karardan sonra geleceğini Şerwan’a bildirmişti.

“Hayır, gelmeye çekindi,” dedi Nêçîrvan üzüntüsünü saklamadan. “Kardeşlerini vekilleri olarak gönderdi.” Necdet amcasından durumunun hiç iyi olmadığını öğrenmişti.

“Onun bir suçu yok. Bu duruma dikkat edin,” diyerek kızının yaptığı hatayı babasına yıkarak onu töhmet altında bırakmamaları gerektiğine dikkat çekti Kamil Bey.

Amcası konusunda haksızlık etmeye asla niyetli değildi Şerwan Ağa. Amcasıyla bilhassa konuşmuş ve adamın sesindeki utancı almıştı. Yengesinin de bu durumdan haberi yoktu. Oyunlarını kendi kurup oynayan Dicle idi...

Sohbete katılmayan Ezo, Kamil Bey ve kardeşleriyle konuşan kocasını izliyordu. Göz kapaklarında yorgunluk vardı. Omuzları çökmüştü. Yüklendiği ağırlıklar ona fazla geliyordu ama bitecekti. Bugünden sonra yeniden ayağa kalkacak ve artık güleceklerdi. Eskisi gibi...

Ezo, kocasının düşüncelerini öğrenmeliydi. Bermal’i çağırıp tek başına konuşmuştu. Neler anlattığını bizzat kocasından da duyacaktı. Şayet Şerwan bu gece kumasının yanına gitmezse, Ezo’nun ilk işi onunla konuşmak olacaktı. Geleceğinden emin değildi Ezo.

Serhad çalan telefonuyla konuşan ağabeyinden gözlerini kaçırıp ayağa kalktı. Bu telefon önemliydi. Odayı hızlı adımlarıyla geçerek çıktı.

Adamın arkasından bakakaldı Elizan. Onunla konuşmalı, bu küslüğe son vermeliydi. Serhad gittikçe uzatıyordu. Uzatmak işine geliyordu ama hedeflediği gibi olmayacaktı. Babası Şerwan Ağayla derin sohbete daldığından gidişini fark etmezdi. Tüm ilgisini adama vermiş gibiydi.

“Ben bir bardak su içip geliyorum.” Şilan’ın gelmemesi için suyu bahane ederek, ayaklandığı gibi odadan çıktı Elizan. Bahçeyi hızlıca taradı. Serhad’ı bulamayınca, yukarıya çıktığını düşünerek merdivenlere yöneldi. Adımını atmıştı ki uzaktan gelen kahkahasını işitti.

Kahkahanın etkisinde kalan Elizan gülümsedi. Ses arka bahçe-

den geliyordu. Konağında etrafında dolanarak arka bahçeye geçti. Kiminle konuşuyor olabilirdi?

“Yok ya, öyle bir şey değil. Ama kabul etmeliyim, iyi güldürdün.”

Elizan onu kimin güldürdüğünü merak etti. Duvarın dibinde durarak etrafı gezen adamın bir eli cebinde diğer eliyle telefonu tutuşunu içini çeke çeke izledi. Bu adam onun dengesini bozuyordu.

“Doğru diyorsun, Defne. Güzelliğin karşısında nefesim kesiliyor.” Serhad kafasını kaldırarak gökyüzüne bakarken alt dudağını ısırırdı.

Elizan’ın kalbi durdu. Konuştuğu bir kızdı. Hayatında biri olabilir miydi? Sesi flört ediyormuş gibi çıkıyordu. Aslında apaçık flört ediyorlardı. Defne’nin kim olduğunu merak etti. Onu parçalara ayırmak, kızgın yağda kızartmak istedi Elizan.

Bir yanı hemen gitmek istiyordu ama diğer yanı da kalıp kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Çünkü eğer öğrenmezse kendini bütün gece yer bitirirdi.

“Peki, tamam yarın ararım ben seni.”

Telefonunu kapatmasıyla yerinde rahatsızca kıpırdanan Elizan duvarın dibinden çıkarak üç adım öne yürüdü. Ellerini birbirine bastırıp adamın ona dönmesini bekledi.

Serhad Eroğlu varlığını fark etmediği kıza döndü. Yüzünde gülüşüyle kafası hafiften öne doğru eğikti. Hâlâ varlığını fark etmeyen adamın yürüdükçe gülümsemesinin silinmemesi Elizan’ı incitmişti. Az önce ondan kaçmıştı. Şimdi bir başka kıza gülüyordu.

Dalgınlıkla kafasını kaldıran Serhad, Elizan’ı görünce duraksadı. Yüzüne istiflenen gülüşü silindi. Tek kaşını kaldırıp neden geldiğini bilmediği kıızı içindeki kızgınlığı bastıramadan süzdü.

“Bir sorun mu var?”

Elizan buzun soğukluğunu sesinde barındıran adama sinirlendi. Parçalara ayırmak istedi. Kıyamayacağı kadar sevdiği için isteğini bastırarak kendini dizginledi. “Hayır,” derken omzunu dikleştirdi. “Sadece konuşmak istiyorum.”

Serhad telefonu cebine koyarken bir adım daha attı. Aralarında çok uzun bir mesafe bırakmadı ama çok da yakın değillerdi. “Ne konuşacaksın?” derken gözleri kıza boş bir ifadeyle bakıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İçini açmaya görsün, Elizan oturur ağlardı.

“Artık bu çocuksu küslüğüne son versen diyorum. Gereksiz yere uzatıyorsun,” diye direkt konuya daldı Elizan. Dolandırmanın, kendini kasmanın manası yoktu. Eveleyip gevelemek onu sustururdu.

İçten içe küfreden Serhad uzak duramadı. Elizan’a doğru yürürken ellerini cebine koydu ve serseri kılığına girdi. Umursamaz adam olma vaktiydi. Bir şeyleri netliğe kavuşturmanın vakti gelmişti.

“Uzatmak mı?” diye sordu Serhad istihza dolu gülüşüyle. “Kızım sen ne dediğinin farkında mısın?” Göz kırparak kafasını sorarcasına hafiften salladı.

“Elbette. Farkında olmasam, burada olmazdım!” Çenesi gerilmiş, gözleri çıkmak çıkmak olmuştu.

Serhad gözlerini sımsıkı yumarak sessizce tısladı. “Burada olman da saçma ya...”

Nitekim Elizan duydu.

“Ne o, kız arkadaşın mı var? Ondan mı böylesin? Ondan dolayı mı bu gereksiz saçma uzaklığı? Bu imalı lafların?” Küçümseyerek gülümsedi Elizan. Serhad’ın ağzının tam ortasına vurması gerekirken, kıyamadığı için kendi ağzını kırası geliyordu. “Belki de o hayatına girdi diye Sefa’yı bahane ediyorsun.”

“Hayatımda birinin olup olmaması seni ilgilendirmiyor, Elizan,” diyen Serhad genç kızı kendi silahıyla vurdu. “Sefa hayatındayken sen karar verdin. Bu durumda hayatımda birinin olması seni zerre alakadar etmez!”

“Hah!” diye yere hınçla ayağını vurdu Elizan. “Konuyu nasıl da ona getirdin yine.”

“Ne o, gerçekleri duymak hoşuna gitmedi mi?” Serhad’ın yüzünde Elizan’ı delirtmek için yer alan sinir bozucu ifade vardı.

“Apaçık tehdit ettin beni onunla konuşmamam için.” Hatırlatan ifadesi aksiydi.

“Tabii ben kötü adam olunca konuşmanı kes. Adamakıllı sana onunla konuşma deyince git konuş.” Sinirle içinden küfrünü savurdu Serhad. “Mevzuyu kapattık, hâlâ ne diye açıyorsun? Konuşacak bir şeyimiz yok, Elizan Hanım.”

Konuşmalı, her şeye bir son vermeleri gerekti. “Konuşacak bir şeyimiz olmasaydı Sefa’yı masaya yatırmazdın.”

Gözleri öfkeyle alevlendi genç adamın. "Sikmişim Sefa'nı!"

Elizan cevabıyla delilendi. Aklına ilk geleni adamın yüzüne vurdu. Öyle olmasını umdu. "Bu gereksiz tavırlarını artık kıskanmaya yoracağım. Konuşmuyorum işte, ne diye uzatıyorsun."

"Bak kızım, iki lafının birinde bana uzatıyorsun deme. Beni de-lirtme."

"Şu haline bak."

"Ne var ulan benim halimde?"

Serhad kızın yüzüne doğru bağırdığında Elizan korkuyla bir adım geri sıçradı. Ağlamamak için iç dudağını ısırды. "Bana bağıрма." Keskin sesiyle ikaz etti Elizan.

"Sen de konuşma."

"Senden nefret ediyorum, Serhad." Elizan'ın dilinin aksine bakışlarında sıcak bir ifade vardı. "Sen böyle yaptıkça senden nefret ediyorum..." Kırılmıyor değildi. Duygularını beslediği adama sarılmak isterken, araya koyduğu mesafelere sarılıyordu.

Serhad gözlerini kaçırarak etrafını izledi. O da böyle olmasını istemezdi. Günlerdir uzaklardı, tek kelime konuşmuyorlardı. En son tekrar konuşmaya başladıklarında yine tartışmışlardı. Şilan onları ayırmış, Elizan daha sonra odaya geçmişti.

Elizan ile bir daha karşılaşmamışlardı. Arada bir okula gitmiş, kız kardeşini alıp eve dönmüştü. Kırmamak için yüzüne bakmamıştı. Elizan'ı çağırılmıyordu. Şilan arkadaşını çağırmasına rağmen kız her defasında reddetmişti.

Şimdi yine tartışıyor, kalp kırıyorlardı. Serhad daha fazla ondan nefret etmesine izin veremezdi. Gitmek daha yararlı görünüyordu. Elizan'ın dolu gözlerle onu izlediğini fark ettiğinde verdiği kararını uyguladı. Genç kızı arkasında bırakarak adım attı. Elizan'dan dört adım uzaklaştıktan sonra duyduğu sesle yerinde kaldı.

"Senden hoşlanıyorum, aptal. Neden beni görmezden geliyor-sun?"

Elizan gözlerinden akan yaşı koluna sildi. Gerçeği itiraf etmekten bir an bile çekinmedi. Bu onun suçu değil, kalbinin suçuymuştu. Ayrıca Serhad'ın da suçuymuştu. Hayatına bu kadar çok girmeyecekti. Onu bu kadar fazla tanımasına izin vermeyecekti.

Ağır bir çekimde arkasında bıraktığı kıza döndü. Elbette hoşlan-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dığını biliyordu. İkisi de güçlü duygular besliyordu. Fakat hoşlandığı halde Sefa ile yakın olması canını sıkıyordu. Serhad böyleydi. Paylaşmayı sevmezdi. Özellikle ona ait olan bir şeyi hiç kimseyle paylaşmazdı.

Mevzu bir kızdı. Hoşlandığı kızı bir erkekle paylaşmazdı. Ya onu alacak ya bırakacaktı. Onu almaya niyetliken Sefa devreye giriyorsa, Serhad o çocuğun bacaklarını kırardı.

“Hoşlandığın için mi Sefa ile yakındın?”

“Allah kahretsin ne bu Sefa öfkesi? Kıskanıyor musun onu, ne yapıyorsun sen?” Hiddetle adamın yüzüne tısladı Elizan. Serhad’ı parçalara ayırmak istiyordu.

“Sen geri zekâlı mısın? Ölesiye kıskanıyorum. O piçi öldürmediğime dua et!” Serhad aradaki mesafeyi yanına yürüyerek kapattı. “Bu beynin bir bana mı kapalı?” Eliyle şakağına nazikçe vurdu.

Elinin tersiyle adamın elini itti Elizan.

“Bende sıkıntı yok da, sende sorun büyük.” Burnunu çekerken acıyla fısıldadı. Ondan uzak kalmak istemiyordu. “Yeter, bana böyle davranma.” Serhad’a sarılmak istiyor, onunla eskisi gibi konuşmak istiyordu. Uzak olmak boktan bir şeydi.

“Ben mi davranıyorum?”

“Yok, suçlu benim. Senin hiçbir suçun yok.” Hâlâ üste çıktığına inanmadı Elizan.

“Elizan...”

“Yok... Yok... Senin bir suçun yok... Her şey benim suçum! Kavgayı başlatan benim! Hiçbir şeyi dinlemeyen benim! Çekip giden benim! Görmezden gelen benim! Okula gelirken...”

“Elizan...” diyerek sözünü kesti Serhad. Fayda etmemişti. Bir türlü susmuyordu.

“Suçlu sadece benim, Serhad. Rahatladın mı?”

“Rahatlamadım, beni dinle.”

“Neyini dinleyeceğim? Tekrar Sefa isyanlarını mı?”

“Allah’ım yalvarırım, birisi kadınlar hakkında kullanma kılavuzu yazsın.” Göğün bakan yüzüyle yalvardı. Hoş, kılavuz bile kadını anlatamazdı. Susmaktan vazgeçmeyen kızı susturmak için kolunu sırtına dolayarak kendine çekti ve avuç içini ağzına kapadı. Böylece yorulmayan çenesini bir süreliğine susturacaktı.

Yakınlığından, sırtına dolanan kolundan, kokusundan heyecanlanan Elizan nefes alamadı. Serhad ne yapıyordu böyle?

“Susacak mısın? Yoksa böyle mi kalalım?” Sessizce sordu. Nefesini genç kızın yüzüne verirken sadece onu bekledi.

Elizan kafasını evet anlamında salladı.

“Susuyor musun yani?”

Kafasını bir kez daha salladı Elizan.

Genç adam elini yavaşça çekti. Yüzleri birbirine yakındı. Adam yanlış bir harekette bulunmayacaktı. Fakat bu derece yakın olmak da onu zorluyordu. Üstelik içeride Kamil Bey vardı. Yaptığı alenen kızına yürümekti.

“Birincisi; ben paylaşmayı sevmem, Elizan,” diyerek kızın göz yaşlarını sildi. “İkincisi; ben de senden hoşlanıyorum. Gerçi bunu biliyorsun ama yine de söylemekte fayda var. Üçüncüsü; Sefa olmayacak. Tanıştığım erkek arkadaşların çizgisini aşmadığı sürece karışmam. Ola ki bir bakıştan hoşlanmadım. Yakarım, Elizan!”

Olanlara inanamayan Elizan şaşkınlıkla adamı izlerken kendi kurallarını hatırladı. Kıskanç bir adamla nasıl geçinecekti bilmiyordu. Ancak Serhad ile her şeye vardı. Onu kaybetmek istemiyordu. Serhad’ı seviyordu. Fakat itiraf etmeyecekti. “Sen peki? Az önce konuştuğun kız kimdi?”

“Defne bizim İstanbul’daki ortaklarımızdan biri.”

“İstanbul’daki ortaklarınıza arka bahçelerde güzel olduklarını kahkahalar eşliğinde mi söylüyorsunuz? Yan yana gelişinizi, toplanmalarınızı merak ettim.”

“Defne benden yaşça büyük, Elizan.”

“Sonuçta bir kadın. Olgun kadın seven erkek çok neticede.”

“Defne’yle benim bir sorunum yok. Ablamın sorunu olabilir. Çünkü Defne Kemal’den hoşlanıyor.”

Tek kaşını kaldıran Elizan itimat etmedi. Çünkü az önce kahkaha atan adam hiç de ortaklarıyla konuşuyormuş gibi durmuyordu.

Serhad inanmadığını idrak edince açıklamayı son kez yaptı: “İstanbul’da yeni bir projemiz var. Onun imza yetkisi Şerwan ağabeyimde. Ona ulaşamayınca beni aradı.”

Dilini ağzının içinde gezdirdi Elizan. “Defne Hanımı görebilir miyim?” Hemen şimdi görmesi gerekti. Yoksa Jiyan’a gidecek, Defne’yi soracaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gözlerini baydı Serhad. “Elizan, konumuz Defne değil. Konu sadece biziz.”

Gözlerini baydığını görünce sinirlendi Elizan. “Neymiş bizim konumuz?” Siniri kollarını adamın beline sarma isteğini yok edemedi.

Serhad hınzırca gülümsedi. “Dediklerimi kabul ediyor musun? Ben zor bir adamım, sorun çıkartırım. Benimle baş etmek kolay değil.” Uyarmasına gerek yoktu. Elizan onu tanımıştı.

“Kitap okuyan bir adamla baş etmek ne kadar zor olabilir ki?” diye sordu. Yüzü gülmüş, keyfi yerine gelmişti. Sevdığı adamla arasındaki sorun son bulduğu gibi yeni bir başlangıca imza atmışlardı.

“Kitabın kapağını kapatınca gerçeğe karşılaşırsın,” diye ikaz etti Serhad.

Elizan daha çok keyiflendi. “Ben her şeye varım. Sen bu sorunlu kızla baş edebilecek misin?”

“Eh deneyeceğiz...” diyen adamla genç kız omzuna hızla vurdu.

Serhad tepkisiyle kahkaha atınca, Elizan içini çekerek izledi. Bu kadar yakışıklı olmak suç sayılmalıydı. Eroğlu erkekleri çok can yakıyordu.

Sabırsızlıkla onu izlerken heyecanla Serhad’a konuştu: “Artık sarılabilir miyiz?” diye sormasıyla genç adam kollarını beline daha sıkı sarmış, Elizan hevesle kollarını adamın boynuna dolamıştı. Yüzünü omzuna gömdü. İlk defa kokusunu içine çekerken gözleri kendiliğinden kapandı.

“Hiç düşünmeden seninle bir yolculuğa çıkıyorum... Sakın üzülmemize izin verme, Serhad.”

Buna asla izin vermeyecekti. Şimdilik ilişkilerini herkesten saklayacaktı Serhad. Böylesi onlar için daha iyiydi. Çünkü biliyordu ki ağabeylerinin hiçbirisi bu ilişkiye izin vermeyecekti. Kamil Beyden dolayı izin vermeyecekler ve Serhad’ı anında göndereceklerdi. Elizan’dan uzak kalmamak için susacaktı.

Kızın şakağına dudağını bastırıp kokusunu içine çekti. “Elimden tuttuğun sürece, Elizan asla üzülme izin vermeyeceğim!”

Saçlarını tarakla taradıkça Mirhan'ın kahkahası susmuyordu. Yatağa geri düştüğünde Beritan kendine olan hâkimiyetini kaybederek gülmeye başlamıştı. Bunların hepsi Şerwan'ın başı altından çıkıyordu. Saçlarını tararken güldürmeyi bir kere öğretmiş, Mirhan huy edinmişti.

"Sen o dişlerle gülme," dedi oğluna hırçınlaşarak. "Seni ısırmaya kıyamıyorum."

Mirhan tarağı annesinin elinden aldığından beri kendi saçlarını tarıyordu. Hoş, tarağı saçına sürüyor desek daha doğru olurdu.

"Aşağıya inelim mi? Baba işe gitmeden onu görelim." Dün gece misafirlerinin olduğunu öğrenmişti. Şerwan'ın gelişini beklemiş ancak kocası gelmemişti. Sabah uyandığında da yanında bulamamıştı. Demek ki Ezo'nun yanında kalmıştı.

Oğlunun saçını son kez tarayıp kucığına aldı. Dün gece Şerwan onu toparlamıştı. Ayağa kalkması gerekti. Dün hüküm bildirilecekti ama törelerinde boşanma olmadığından son durumun ne olacağını kestirememişti. Kimse gelip ona söylemediğine göre ya askıya alınmış ya kabul edilmemişti.

Odasının kapısı açılınca Beritan oğluyla beraber kapıya döndü. Zozan Hanım kapıdan içeri girerek kapıyı hemen kapattı. Beritan'ı ayakta gördüğü için gülümsedi. Kadın utanarak kafasını oğluna çevirdi. Dicle'yi öldürmeye kalkışırken onu itmişti. Canını çok yakmış mıydı?

"Nasılsın, Beritan?"

Kadın kaynanasına dönüp cevapladı. "İyiym, jınap. Siz niye geldiniz? Ben aşağıya iniyordum."

"Sen inmeden evvel konuşalım istedim," diyen Zozan Hanım yatağın kenarına oturdu. Beritan yüzüne baktığı kadının kucığına torununu bırakırken hâlâ utanıyordu. Şerwan onun için endişelendiğini söylediğinde kendinden oldukça utanmıştı.

"Jınap, ben o gün sizi ittiğim için özür..."

Torununu seven kadın elini kaldırarak gelinini susturdu. "Devamı gelmesin, Beritan." Namusuna laf yiyen her kadın bu denli delirirdi. Sakız değildi ki ağzında çiğnerken rahatsızlık duymasın. Yatağın yan tarafına eliyle pat pat vurarak oturmasını işaret etti. Mirhan'ın yüzüne aydınlık gelmişti. Annesine ihtiyacı olduğu o iki

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

günü zorlanarak geçirmişti. Ezo ona güzel bakmıştı ama annesinin yerini asla dolduramazdı.

Beritan ne konuşacaklarını bilmiyordu ama yanına oturup bekledi. Önce dünün sonucunu öğrenmek istedi.

“Dün,” dedi Zozan Hanım ihtiyatlı bakışlarını Beritan’a çevirerek. Gelinin gözünde gördüğü merak parıltılarına üzüldü. Herkes kadar o da sevinecekti. “Ağalarla konuşuldu, bir karara varıldı.”

Beritan nefesini tuttu.

Zozan Hanım dolandırmadı. “Boşanacaklar.”

Beritan tuttuğu nefesini geri bıraktı. Elinde olmadan gülümsedi. Kafasını hemen önüne eğerek kaynanasından sakladı. Nihayet müjdeyi vermişlerdi. O şeytan kadın bu evden defolup gidecek, Botan da kurtulacaktı.

Beklediği tepkiyi vermesiyle gülümsedi Zozan Hanım. “Çok şükür istediğimiz gibi oldu. Oğlum huzura erecek. Gelinlerim bir beladan kurtulacak.” Kızlarını demedi çünkü Jiyan hâlâ odasında kendi matemini yaşıyordu.

Görümcesini sormadı ama Botan’ı merak etti Beritan. “Botan nasıl?”

Zozan Hanım nasıl olmasını beklersin, sorusunu bakışlarıyla sordu. Beritan gülmekle kaldı. Botan Eroğlu mutluydu.

“Bana çok kızacaksınız biliyorum ama ben o gün kendimi kaybettim,” diyerek söze girdi Beritan. Madem konuşuyorlardı, kendini açıklama gereği duyduğundan hepsini bu odada konuşup çıkacaklardı. “Bermal bana gelip yapmadıklarımı yapmışım gibi konuşunca gözüm bir şeyi görmedi. Dicle’den zaten şüpheleniyordum ama bu kadar ileri gittiğini bilmiyordum.”

Zozan Hanım gelini susunca bilmediği daha çok şeyi öğreneceği için kendini kaybetmesine üzülerken de olsa hak verdi. “Daha duymadıkların, daha bilmediklerin var,” deyip derin bir iç çekti. “Ben kızdım ama sana kızdım. Kendini üzme, kendine zarar vermene kızdım.” Elinin üstüne elini koyarak şefkatini esirgemedi sevd.

“Ben seninle daha önce de konuştum. Dicle konusunda ne yaparsan haktır. Zamanında Şerwan kaza geçirdiğinde benim oğlum suçlu olmasına rağmen seni suçladım. Seni babanın evine gönderdim. Özür dilerim, kızım.”

Beritan burnunun sızladığını hissetti.

“Diyorum ki bugün yaşadıklarımın hepsi oğlumun ve iki kadının hayatını mahvettiğim için çektiğim cezalar. Ben senin de Şerwan’ın da Ezo’nun da vebalini aldım. Ezo’nun sana saldırıp saçını çekmesine kızdım ama geç de kaldım. Hatamızdan dönmesine döndük, geç kaldık.”

Beritan yerdeki kilimin desenlerini gözleriyle takip ederken, ağlamayacağını kendine teskin etti. Ezo da ondan özür dilemişti, Zozan Hanım da. Beritan da tokat attığı için özür dilemişti. Belki geç kalmışlardı ama hatalarını kabul etmişlerdi. Dicle’nin o gün hatasını kabul etmeden kendini kurtarmak için yaptıklarını anımsayınca Ezo ve kaynanasına bugün şükreliyordu. Onu kırmış, haklıyken yerden yere vurmuşlardı. Geçmiş sancılarla doluydu ama o sancıların telefisini en azından yapmışlardı.

“Ben geçnişime bir çizgi çektim.” Yalandı tabii ki, lakin yalanını kaynanasının bilmesine gerek yoktu. “Biz her şeye o cenazeden sonra yeniden başladık. Ezo’yla anlaşmayı seçtik. Birbirimize saygı duymayı, birbirimizi anlamayı, bir şey olursa birbirimizle paylaşmayı seçtik.” Bu gerçekleri göz ardı edemezdi Beritan. Herkes de görüyordu.

“Biz bir adamı paylaşan iki kadınız, Zozan Hanım.”

Hak vererek çenesini salladı Zozan.

“Ben hiçbir şey yapmadım. Söylediği her şey yalan.”

“Bir de duymadıkların var. Ezo bana anlatırken senin sesini duyduk.” Hemen ardından hamile haliyle kendine zarar verişini anımsadı. “Hadi her şeyi geçtim. Hamile olduğunu bizden neden sakladın? O bebeğe yazık değil mi? Neler ettin kendine.”

Beritan onlar için çırpınan bir kaynananın annelik etme mücadelesine maruz kalınca şaşırda sevindi. Zozan Hanım eski kadın değildi. “Ben de kavgadan bir gün önce test yaptım. Kavgadan önce de size gelip hastaneye gideceğimi söyleyecektim. Bermal öyle gelince, kavgadan dolayı kaldı zaten. O an bebek aklıma bile gelmedi.”

Elini destek verircesine sıkıp bıraktı Zozan. “Her şey kötü oldu ama geçti. Bunları yaşamamız gerekiyormuş. Benim Allah’ıma şükürüm, çocuklarımin can sağlığı. Hepiniz sağ kalın, sağlıklı olun. Derdimizi yine beraber aşarız.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beraber aşacaklarına dair kuşkusu yoktu Beritan'ın.

"Bermal ile konuş. Onu da dinle. Yine size karışmam ama evimde gülen yüzleri görmek istiyorum." Karışmayacaktı ama gelinini de uyaracaktı Zozan Hanım.

Beritan ses etmedi. Oğlunun eline tarağı verip saçlarını tarayarak gülmesine müsaade etti. Bermal'i ne konuşmak ne görmek istedi. Bu konuda kimsenin karışması doğru değildi.

Kemal'i kaynanasına açıklamalıydı. Konu Bermal ve Dicle bile değildi. Kemal'i söylemeli ve Jiyan'a gitmeliydi. Kaynanasına bedenini döndürdü. Derin bir nefes aldı. Güce ihtiyacı vardı. Herkesin öyle düşündüğünü hatırladıkça aşağısı Beritan'a korkunç bir mezarlık gibi geliyordu.

"Jinap, Kemal meselesi..."

Zozan Eroğlu işaret parmağını kadına doğrulttu. "O konuyu açma. Ne ben öyle bir şey duydum ne evim." Kaşlarını çattı. "O bir iftiraydı, cezasını da aldı. Senin geçmişin benim evime taşınmayacak. Geçmişin hiçbirimizi ilgilendirmeyecek. Jiyan ile konuş ama başka kimseyle konuşma. Kimse duymadı öyle bir şeyi." Bilerek kızmıştı ki Beritan utanıp geri çekilmesin, eve karşı başını eğmesin.

Bermal'in anlattıklarının az olduğunu zannetmişti. Şerwan ile konuştuğunda bildiklerinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Kemal'i; oğulları ve Ezo biliyordu. Lakin Ezo'ya attığı muska iftirasını sadece Zozan Hanım, Bermal ve Şerwan biliyordu. Ezo öğrenirse Dicle'nin salası okunacaktı.

Beritan'ı zor zapt edebilmişlerdi, Ezo'yu durduramazlardı. Boşanma hükmünü anne oğul bu yüzden vermiş, aşiret ağalarını karışlarına almışlardı. Beritan'a ve Ezo'ya duyduğu kinle bu evde kalmayacaktı Dicle.

"Şimdi toparlandın, kahvaltıdan sonra hastaneye git. Bebeğin durumuna bak."

"Şerwan dün gece gideceğimizi söyledi. O gelip alacak."

Zozan Hanım kafasını salladı. "Tamam, o zaman," diyerek torunun başını okşadı. "Mir'im aşağıya inelim mi?" Torunu gülerek cırpınca Zozan ve Beritan güldü.

"Şilan'a çekmiş bu konuda. Amcalarından, halalarından ala ala bir Serhad'dan, bir Şilan'dan almışsın huyunu. Benim daha çekile-

cek ne çilem var?" diyen yaşlı kadın torunu kucağında sitem etti.

Beritan tülbentini düzeltirken kaynanasının sitemine gûlmekten konuşamadı. "Şilan ve Serhad gelince karnımda coşuyordu. Daha o zamandan belliydi."

Zozan Hanım torununu yere bırakıp Beritan'a teessûf ederek baktı. "Neden söylemedin? Dokuz ay Serhad'ı, Şilan'ı konaktan uzaklaştırdım."

Yapar mıydı gerçekten? Beritan şaşırsa da yapacak kadar kesin konuşmasına gûlûmsedi. "Hep Serhad'a olan siteminizi duydum."

Zozan gûlerek düzeltti. "Yok yok, benim sitemim daha çok Şilan'a idi."

Beritan yanlış olmadığını biliyordu. "Biz İstanbul'a size geldiğimizde ben yine Serhad şikâyetini duymuştum. Anneme sitem ediyordunuz."

Zozan Hanım İstanbul'u hatırlayamadı. Ne zaman Beritan ile İstanbul'da görüşmüşlerdi? "Ben size mi Serhad'ı şikâyet ettim?"

Oğlunun çekmeceyle uğraştığını görünce engel olmadı. Üstüne devrilmeyeceği için rahat bıraktı. "Anneme şey demiştiniz; Gule bir senin Baran'ın, bir benim Serhad'ım. Canımızdan bezdirdi. Annem de hak vermişti."

Zozan Hanımın hatıralarında yeni canlanmıştı. Kaç sene önce-siydi. Beritan nereden hatırlamıştı? Zozan Hanım o zamanlar Beritan'ı beğenirdi. Şerwan dışında oğullarından birine gelin almak istemişti.

"Seni o zamanlar çok beğenirdim. Oğullarımdan birine gelin almak istiyordum. Şerwan'ın niyeti daha o zamanlardan belliydi," diyerek Ezo'yu kast etti. "Almaya da niyetliydim ama Şerwan hiç aklıma gelmedi. Gel gör kader seni bu eve getirdi."

"Hem de düşünmediğiniz oğlunuza kuma olarak," diye cümlesini bitirdi Beritan.

"Kader," dedi Zozan Hanım gûlûmseyerek. "Beritan kaderin de senin gibi güzel olsun, demiştim sana. Hatırladım şimdi."

Beritan gûlûmsedi. "O gün Şerwan'a anlattım."

Kaşlarını hayretle kaldırdı. Şerwan'ın ne düşündüğünü tahmin etmek zordu. Beritan'a cevap verecekken, eteğinden çekıştırıldığını fark edince kafasını eğdi. Mirhan eteğinden çekıştırerek kapıyı gösteriyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Zozan Hanım eğilmeden Beritan oğlunu alarak kaynanasının kucasına bıraktı. “Ama sabırsızlığını babasından almış,” diyerek babasına benzeyen en kötü yönünü belirtti Beritan.

Senelerce bebek bekleyen, karısı için isyan etmeden mücadele eden, iki kadınla uğraşan oğlu mu sabırsızdı? Zozan Hanım güldü. “Şerwan kadar sabırlı adam daha tanımadım, Beritan,” diyerek yaşadıklarını hatırlatan bir imayla kafasını salladı.

Sabırsız torunuyla beraber kapıya döndü ardından. Odadan çıkmak için kapıyı açarken Beritan’ın sorusuyla duraksadı.

“Jinap madem beni başka bir oğlunuza istiyordunuz. Neden Şerwan’a kuma olarak aldınız?”

“Sen neden kabul ettin?”

Beritan cevap veremedi ve gülümsedi. Zozan Hanım sessiz kalışına tebessüm etti. Gelinin odasından çıkarken, Beritan da peşinden çıkmıştı.

Babaannesi ve torunu merdivenleri konuşarak inerken, Beritan yönünü Jiyan’ın odasına çevirdi. Acaba odasında mıydı? Değilse, aşağıdaysa onunla konuşmadan aşağıda karşılaşmak Beritan’ı zorlayacaktı.

Sırtındaki yükten kurtulmalı, Jiyan’ı şüphelerinden arındırmalıydı.

Beritan dün gecedan beri kendini hazırlamıştı. Hızlı adımlarını odaya sürüdü. Kapıyı çalıp cevap beklemeden kolu indirip geriye itti. Aynanın önünde saç elinde merakla bakan Jiyan ile günler sonra göz göze geldi.

Beritan eriyen bedeni görünce eşikte kalakaldı.

Jiyan o kadından geriye bir şey kalmayan yıkılmışlığını görünce nefes almayı unuttu.

“Müsait misin?” diye sordu Beritan. Sesi tonsuz, bakışları ifadesizdi.

Jiyan kızgındı. Sesini duyunca kendine gelerek silkelendi. Kaşlarını çatarak gözlerini Beritan’dan çevirdi. “Evet,” diyerek içeri girmesini kabul etti. Konuşmaları gereken önemli bir husus vardı.

Kızgınlığını hissetti Beritan. Zor bir konuşma olacaktı. Anlaşıyla karşılayarak kapıyı arkasından kapatıp, Şilan’ın yatağına yürüdü. Jiyan’ın davetini beklemeden oturdu.

Jiyan da saçlarını bırakıp kendi yatağına oturarak yengesiyle karşı karşıya durdu. Üç gündür anlamsızlıklarla çatışıyor, birilerine püskürmemek için kendini zor tutuyordu. Kemal'i aramak için davrandığında Ezo engellemişti. Hem de defalarca kez engellemişti.

Beritan ona gerçekleri anlatacak, varsa öyle bir şey nişanı bozacaktı.

"Dicle'nin anlattıkları iftira mıydı yoksa gerçek miydi?"

Sormadan etmeden direkt Kemal mevzusuna girmesinden anlaşıyordu ki Jiyan beklediğinden daha kötüydü. Beritan gerçekleri olduğu gibi anlatacak. Madem öğrenmişti, doğrusunu bilmeliydi ki yarın sıkıntı kocasıyla arasında yaşanmasın.

"Söylediği gibi değil," dedi Beritan.

Jiyan beyninden vurulmuşa döndü. "Yani var?"

Beritan parmaklarını birbirine doladı. Çıtlattığını fark etmeyecek kadar Jiyan'a odaklıydı. Utancını görünmesi görüyorsa, neden böyle kızgın bakıyordu? Beritan için anlatmak çok mu kolaydı?

"Var ama yeni bir şey değil. Yani küçüklükten kalma..." Asıl olay buydu. Jiyan, Kemal'in onu sevdiğine inanmayacaktı. Jiyan'ın kaşları öyle mi der gibi havalanınca Beritan konuya dümdüz girdi. "Biz Kemal ile küçüklükten beri birbirimizi seviyorduk. Kemal ile ben evlenecektim." Anlattıkça baştan aşağı kızarıyordu. "Şu an evli bir kadını ve ağabeyini çok seviyorum. Bunları konuşmak hiç uygun değil. Ben çok zorlanıyorum, Jiyan."

Kızgınlığı, Beritan'ın zorlandığını görmesine engel değildi ancak Jiyan gerçekleri istiyordu.

"Sonra kuzenim ona gönlünü kaptırıp evleneceğim deyince, ben de Kemal'den vazgeçtim. Beni istemeye geldiniz, Şerwan'ı kabul ettim. Ben bu eve geldiğim gün, Kemal benim için bitti. Ben Şerwan'ı seviyorum. Eskide kalmış bir olayı o şeytan kadın bana iftira atarak herkese duyurdu. Ezo bana anlat dedi ama sen üzülüp mutsuz olma diye anlatamadım."

"Kemal seni seviyordu yani. Sen de onu seviyordun ve evlenecektiniz. Buraya kadar her şey doğruysa, bir şey anlatmana gerek yok, Beritan. Ben duymam gerekeni duydum!" Bilmek istediği sadece buydu. Hemen şimdi aşağıya inecek, ağabeyinin eline söz yüzüğünü verecekti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan sertliği karşısında bocaladı. Jiyan anlamak için şans vermiyordu. Bu düpedüz haksızlıktı. Her şeyi olduğu gibi anlatıyordu ve daha konuşması bitmemişti. “Neyi duydun? Daha bir şey anlatmadım!” dedi Beritan ses tınısını bastırarak.

“Jiyan ben evlendim. Benim kocam Şerwan. Bir oğlum da var. Kemal bitti, kül oldu. Benim ağabeyine olan aşkımı en iyi sen biliyorsun. Ne benden ne Kemal’den yana bir gram şüphelen olmasın.” Güven vermek için elinden geleni yaptı.

Jiyan’ın inancı kırılmıştı. Beritan ona sürekli Kemal seni sevecek deyip duruyordu. Kemal ile geçmişi varken hem de. Söz günü mufluluğunu görmüştü. Her şey için elinden geleni yapmıştı. Ancak bir geçmişleri vardı.

“Kemal sen bu eve geldiğin halde beni niye istemeye geldi?” Kızarak sordu Jiyan.

Kendisine kızan görümcesine sabretti Beritan. “Çünkü seni seviyor. Kemal dostunun karısına yan gözle bakacak adam değil. Ben ağabeyini nasıl seviyorsam, o da seni seviyor. Bunu sadece ben değil, herkes söylüyor. Seni ağabeyinden almak için çabaladı, Jiyan. Ağabeylerin her şeyi biliyor. Git onlara sor. Onlar sana anlatsın, bana güvenmiyorsun madem.”

Jiyan çatık kaşlarıyla çıkıştı. “Mesela sana güvenmemem değil. Sizin bir geçmişinizin olması.”

Beritan çıkışan görümcesine karşı sabrını kaybetti. Konuşarak anlaşmak varken Jiyan tartışmayı tercih ediyordu. “Sen kendin söylüyorsun, geçmiş!” Nefes alıp Jiyan’ın anlayacağı dilden konuştu.

“Kendini ve Caner’i düşün, Jiyan.” Tek kaşını kaldırarak kıza geçmişini hatırlattı. Jiyan’ın konuşmasına izin vermeden devam etti: “Ben de Kemal’in kuzeni olarak diyeceğim ki; Kemal, o kızın gönlü zamanında Caner’e kaydı. Sen Caner ile konuşmadın mı? Onu istemedin mi? İstedin!”

Jiyan’ın gardı kırılmış, tuzla buz olmuştu.

“Caner senin geçmişin değil mi, Jiyan? Ben Kemal’i durdurabilirdim ama yapmadım. Sen sözlendikten sonra numaranı Caner mesaj atmasın diye değiştirdin. Senin hayatındaki adam artık Kemal. Caner yok değil mi?”

Jiyan ne demek istediğini anlamıştı. Kızgınlığı yok olmuştu

ama hâlâ Kemal'e güvenemiyordu. "Benim Kemal'e olan güvenim kırıldı. Ben o adamı arayacaktım, Beritan. Madem geçmişiniz vardı, beni neden istedin diyecektim."

Beritan inledi.

"Ezo izin vermedi. O beni durdurdu. Beritan sana anlatır, onu dinle, dedi. Kemal'in karışması felaketin olur, dedi. Aramama izin vermedi," diyerek korkan kadının korkusunu aldı Jiyan.

Yattığı iki gün boyunca daha neler olmuştu? Aşağıya inmeli, her şeyi öğrenmeliydi. Ancak Jiyan'ın akılsızlığı kadını öfkeliyordu. "Ne yapacaktın arayıp? Dicle geçmişinizi hortlattı. Damat diye aldığımız Kemal'le, gelin aldığımız Beritan arasında aşk var, diye el âleme sen de mi duyuracaktın?"

Mahcup olan Jiyan yutkunamadı. "Kendini benim yerime koy, Beritan."

Demek anlattıkları Jiyan'a etki etmemişti. Beritan'ın bu saatten sonra söyleyecek pek bir şeyi kalmamıştı. Ellerini dizlerine sürterek ayaklandı. Yatakta oturan kadına baktı. "Koyduğum için geldim buraya. Ama sen Kemal'e güvenmiyorum diyorsan, sen bilirsin. Kemal seni seviyor. Benim de hayatımdaki adam belli. Küçüklükten kalma bir şeydi. Bizim elimizde bile değildi." Özellikle dikkatini buna çekti Beritan.

"Caner senin geçmişindi ama daha yeniydi. Ben de durumunu Asya'ya izah edip engel olabilirdim. Ne Asya öğrendi ne Kemal'in önüne engel çıktı. Eğer ağabeyinin şüphesi olsaydı, seni vermezdi." Öfkesi dinmedi Beritan'ın. Dicle'ye kanmıştı. "O gün benim yaşadıklarım felaketti. Bu felaketi bütün aile beraber yaşadık. Onu göze alarak hareket et lütfen."

Bir hışımla kapıya yürüdü. Jiyan'ın iyice oturup düşünmesi gerekti. Düşünüp tartması ve doğru yolu idrak etmesi gerekti. Öğrendiğinde bunu yapacağını biliyordu. Sırf bu yüzden öğrenmemesi için elinden geleni yapmıştı ama olmamıştı.

Kapıyı açıp çıkacağı sırada Jiyan'a bakmadan ikaz etti. "Kemal'i istersen ara. Lakin Şerwan'ı düşün öyle."

Kapıyı çarpıp çıkmıştı.

Jiyan kapanan kapıya ne kadar uzun süre bakılırsa, öyle baktı. Beritan haklıydı. Ezo olmasaydı, Kemal'i arayıp her şeyi mahve-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

decekti. Ancak Jiyan'ı anlayamıyorlardı. Bir geçmişleri olduğunu öğrenmişti. O geçmiş olduğu adam onu istemeye gelmişti. Nasıl güvenebilirdi?

Jiyan ağabeyine söz yüzüğünü vermeden önce etraflıca düşünmek istedi. Düşünecek ve bir karara vardığında, ona göre hareket edecekti.

Bir haftayı geride bırakmışlardı. Bütün aile yine birbirine destek vererek toparlanmıştı. Botan sabah gülen yüzüyle her indiğinde ve yanında kavga ettiği Serhad olduğunda yüzleri gülebilmisti.

Beritan'ın hamileliği kesinleşmişti. Bermal ile arasındaki uzaklık sürmüştü. Jiyan ile eskisi gibi olmayı başarmışlardı. Dicle'nin bir odada sesini duymadıkları bir muhabbette, laf sokamadığı bir hususta Eroğlu ailesinin yüzü gülmüştü. Bela gibi çöküp def olmuştu ve neredeyse bir hafta on gün geçmişti üzerinden. Her şeye rağmen hayatın devam ettiğini bir kez daha anlamışlardı.

Boşanma davası açılmış, üç hafta sonra ilk duruşmanın tarihi verilmişti.

Bir haftayı Ezo'nun yanında geçirmişti Şerwan. Odasına çıkmadan evvel hep Beritan'ın yanına gitmiş, bir süre sohbet edip oğlu uyanıksa sevdikten sonra Ezo'nun yanına çıkmıştı.

Eroğlu konağında kara bulutlar çekilmiş, güneş yeniden doğmuştu.

Pazar gününü dışarı çıkmadan aileleriyle geçirmek isteyen Şerwan Ağa ve kardeşleri çocuklarıyla bahçede oturuyordu. Hava güneşliydi ama soğuk esiyordu. Roza ve Mirhan sıkı giyinmişti. Lakin hastalanmadan çocukları almahıydı.

Ezo toparladığı misafirhaneden elinde küllüklerle çıktı. Beritan mutfaktan oğlunun meyvesini yedirmek için hazırladığı kâseyle çıkmıştı. Kamelyada Botan'ın ve Şerwan'ın kahkahası yankılanırken, Nêçîrvan'ın küfürleri arşa yükseliyordu.

“O hadsiz herif karşıma çıkarsa affetmeyeceğim, Şerwan.”

Ezo ve Beritan kimden bahsettiklerini merak etti. İki kadın bakışıp gülümsedi. Mesele Nêçîrvan'ın öfkesi, kardeşlerinin kahkaha-

sıysa, yerlerinde kalıp sormamak daha mantıklıydı.

“Adam alt tarafı sana satacağı arsayı daha iyi bir fiyatla başkasına sattı. Bu kadar öfkelenmenin anlamı yok ki,” dedi Şerwan gülerek.

Ağabeyi az önce aldığı telefonla istediği arsanın satıldığını öğrenerek küplere binmişti. Vedat’ın anlamadığı bir konu vardı. “Tamam da, adam sana söz mü verdi? Sana satacağım, Nêçîrvan, mı dedi?”

Nêçîrvan sözünü hatırladıkça küplere bindi. “Ere!” diye kardeşine sertçe çıkıştı.

Botan, Vedat’ın arkasına saklanıp gülerken sarsılan omuzları onu ele veriyor, gören Nêçîrvan’ı hepten delirtiyordu. “Ulan kafasını kuma sokup saklandığını zanneden devekuşu,” derken elindeki sigara paketini göğsüne vurdu. “Oradan gizli gizli gülme fena olacak.”

Botan kardeşinin arkasından çıkarak sigara paketini alıp cebine sakladı. “Ben de Serhad’ı nasıl dükkâna yollayacağımı düşünüyordum. İyi oldu attığın,” diyerek oturduğu yerden fırladı. Kamelyanın dışına çıkıp ağabeyine gülmeye devam etti Botan. “Sen de hiçbir şeye gülmemize izin vermiyorsun.”

Nêçîrvan elini uzattı. “Getir o paketi. Sana mereti zehir ederim.”

Botan pervasızca omuz silkti. “Zaten hepsi zehir.” Pazar gününü aylar sonra keyifli ve ailesiyle geçirmişti. Evden kaçmadan, gönül rahatlığıyla ayağını uzatmıştı Botan. Telefonu çalınca bağırarak ağabeyine dur diyerek cevap verdi.

“Efendim Soner,” diyerek kardeşlerinden uzaklaşıp merdivenlere doğru gitti. Ezo’ya göz kırpmış, telefon konuşmasını duymaması için uzaklaşmıştı. Soner pek hayırlı haberleri vermezdi.

“Botan kardeşim, bir bardak su iç.”

Botan gözlerini yumdu. “Bir kere hayırlı bir haber ver ulan.”

“Seninki meydandaki kafede bir adamla oturuyor. Ben de oturacağım şimdi arkalarına. Ne konuşuyorlar, dinlerim.”

1. Ere: Evet

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Adam kim, nasıl biri? Dilek onunla konuşurken gülüyor mu? Samimiler mi?” Arkasındaki merdivenlerden Serhad’ın indiğinden habersiz sorularını ardı ardına sordu.

“Nefes al lan ibne.” Sesi kesilen Soner çekinerek devam etti: “Kahkaha atıyorlar.”

Botan küfretti. “Bekle sen, geliyorum,” diyerek telefonu kapattı. Daha adımını atmıştı ki, Serhad’ın bağırışları bahçede duyuldu.

“Dilek’e mi gidiyorsun? Ulan nefes al!”

Botan omzunun üzerinden arkasına usulca döndü. Niye kimse değil de Serhad duymuştu? Bu kaderin bir oyunu olmalıydı. Kalırsa Serhad ile uğraşacak, Dilek’e yetişemeyecekti. O kadınla konuşmanın vakti gelmişti ve bir şey demeden arkasını döndüğü gibi dış kapıya koşar adım yürüdü.

“Şerwan Ağa, kardeşin doktora gidiyor. Doktor Dilek’i takip etmesi için dedektif tutmuş.” Merdiven basamaklarında çocuk gibi zıplayıp ağabeyini ispiyonluyordu Serhad. Abisinin toparlanmasına sevinmişti. O asık suratın güldüğü her vakit mutluluğu katlanmıştı. Şimdi o mutlulukla uğraşma vaktiydi.

“Kes sesini, Serhad,” diyerek kapıya yürümeye devam etti Botan.

Şerwan tadını zevkle çıkaran Serhad’a güldü. Botan ile uğraşacak koz eline geçmişse, kullanmadan bırakmayacaktı. Nêçîrvan’a dönerek kaşlarıyla Serhad’ı işaretledi. “Al işte intikamını aldı.”

“İntikam mı?” diye sordu Nêçîrvan alayla. “Adam sevdiği kadına gidiyor. Ödülü verdiniz eline.”

Şerwan kardeşi kapıdan çıkıp kaybolmadan önce Botan’a seslendi: “Üç hafta sonra duruşman var, ona göre davran!”

“Tamam,” diye yüksek sesiyle onaylayan Botan kapıdan çıktı. Kendi arabası yerine Nêçîrvan’ın arabasını aldı. Kendini tehlikeye atmadı. Nêçîrvan’ın her şekilde kurtulma payı vardı ama mahkeme için Botan dikkat etmeliydi.

Arabaya atlayıp çalıştırdığı gibi yola çıktı. Sokakların tozunu dumana katan sürati, sağ salım gideceği yere kadar varmasına engel teşkil ediyordu. Lakin kulak ardı etti Botan. Arabasının gazına yüklendikçe yüklendi.

Bir an önce Dilek’in oturduğu kafeye yere varmak istiyor, ya-

nında kim varsa o adamı öldürmek istiyordu. Onun kadınına kimse dokunamaz, kimse beraber olamazdı.

Evli olduğu sürece, sırf Dicle'ye haksızlık yapmamak için gitmemişti. Dilek'e defalarca gitmek istemiş, o kadını daha beter etmemek için bir kere olsun karşısına çıkmamıştı. Kendine hâkim olmak için uzaktan dahi izlememişti.

Cehennem gibi günler geçirmişti. Adam nihayetinde kurtulmuştu. Artık Dicle yoktu. Mutsuz bir evlilik yoktu. Her gece Dilek'i düşünüp sessizce acı çekmek yoktu. Dertten sigara üstüne sigara yakmak yoktu. Evet, kadının onu affetmeyeceğini biliyordu. Amma velakin onu alana kadar savaşıyordu.

Arayan arkadaşına nefes almadan cevap verdi Botan:

"Efendim Soner?"

"Botan, kardeşim Dilek gitti. Şu an onu takip ediyorum."

Yaptığına inanmadı Botan.

"Oğlum kadın beni sapık sanmasın lan?"

Botan gülümsedi. "Kendini fark ettirmezsen sanmaz. Ama uyarmakta fayda var. Seni yakalarsa eli ağırdır."

"Ha tattın yani?"

"Tabii, hiç tavsiye etmem."

Babasının ölümünden sonra Dilek'in yanında kaldığı süre boyunca toparlanabilmişti. Bir keresinde kadına şaka yapmıştı. Korkudan deliren Dilek, ona vurmuştu ve Botan'ın camı epey yanmıştı. Tavsiye etmezdi.

Arkadaşının kahkahası genç adamın gülümsemesini genişletti.

"Galiba eve gidiyor."

"Emin misin?"

"Evet, o güzergâha doğru gidiyor. Hastaneye gitseydi, ışıklardan dönerdi."

"Oğlum seni fark etmiş olmasın. Karakola doğru çekmesin."

Sevdiği kadından her türlü hareketi beklerdi. Sonra karakollara çekilir, Botan Ağa için bir kadın takip edildiği aşîret manşetine bomba gibi düşer, Botan ve Soner rezil olduğuyla kalırdı.

"Sus lan, rezil olmayalım."

"Yapar mı, yapar."

Telefondan birkaç saniye ses gelmeyince Botan meraklandı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Onu fark etmiş olmasından korktu.

“Botan bence sen evine git, dostum. Seninki eve gidiyor.”

“Tamam,” diyen Botan kavşaktan dönüp sevdiği kadının evine doğru arabayı sürdü. Hasreti dindirmenin vaktiydi. O ağır elinden balyozu yiyeceğini bilse dahi görmeliydi.

Yolları kat eden adamın sabırsızlığı kırmızı ışıklara her takıldığında fitilleniyordu. Sanki yollar Dilek’e kavuşmasın diye uzuyor, zaman düşmanca davranarak adama eziyet ediyordu. Nihayet evine ulaşmasına bir sokak kalmıştı. Botan arabayı yol üzerinde sağa çekip park etti. Alelacele inip kapıyı kapatarak kilitledi.

Hızlı adımları oturduğu apartmanın sokağına girdi. Uzaktan kadının park ettiği beyaz arabasını görünce heyecanlandı. Bu sokak bir zamanlar onun kendi eviydi. Her adımını attığında sevdiği kadına sarılacağı için tatlı heyecanları vardı. Ne zaman kapıyı çalsa o kadın açıyordu. Sonra bir gün bir daha gelmemek üzere o sokağı terk etmişti.

Botan Eroğlu terk ettiği sokağı bundan sonra mesken tutacaktı!

Apartment kapısının şifresinin değişmemiş olduğunu umdu. Doktor ve memurların oturduğu apartman diğer evlere göre daha sakın ve sessizdi. Bugün pazar olmasından mütevellit evde de olabirlerdi. Dilek evi başına yıkarken, kimsenin gelmemesi tek temenisiydi.

Şifreyi girdiğinde kapının açılan tik sesi yüzündeki tedirgin ifadeyi sildi. Kapıyı itip içeri girmeden önce etrafına bakındı. Dostunun arabasını köşe başında görünce kaşlarını hayretle kaldırdı. Hâlâ gitmemiş miydi? Soner’in camdan kolunu çıkarıp el sallamasıyla kafasını sallayarak tebessüm etti.

Cebinde sakladığı anahtarı çıkardı. Dilek’ten ayrıldığı zaman bir anahtarı bırakmıştı ama diğer anahtarı yanına almıştı. Sebepsiz bir şekilde almış bırakmamıştı. Şimdi kadından izinsiz evine girecekti. Giriş kapısından içeri girdiği gibi merdivenlere yöneldi. Üçüncü kata çıkmak için asansörü bekleyemezdi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Her kat Botan’a bitmez bir döner merdiven gibi geldi. Çıktıkça başa sarıyordu. Üçüncü kata ulaştığında nefes nefeseydi. Elindeki anahtarla kapı arasında gözleri mekik dokurken, sızlanan ciğerini dinlendirmek için bekledi.

Bu kapının ardında dakikalar sonra kızılca kıyametler kopacaktı. "Oğlum Botan, yedi ceddini titretecek kadın." Kendi kendine konuşan adamı bir gülme tuttu. Dilek'e gelmenin sevincini durduramıyordu. Kapıya ulaştı ve son bir kez güçlü nefesini alıp vererek anahtarını deliğe soktu.

Kilitlenmeyen kapı anahtarın bir kere dönmesiyle açıldı. Botan yutkunarak içeri girdi. Anahtarını kendine çekip, kapıyı ölümlü sessizliğinde kapattı. Veda etmeden gittiği eve baktı. Her şey aynıydı. Hâlâ Dilek'in o güzel kokusu evdeydi.

Kadını etrafta bulamadı. Sessiz adımları önce mutfığa girdi. Boş mutfak adamı direkt yatak odasına yönlendirdi. Koridoru geçerken nefesini tuttu. Yatak odasından gelen sesler adamı doğru yere götürüyordu.

Botan açık kapıdan içeri girmeden evvel içeriyi kontrol etti. Dilek'in sırtı dönüktü, saçlarını tepesinde topluyordu. Özlemle içini çekti. Aylar sonra sevdiği kadını görmek çölde su bulmuşçasına sevinirdi. Yüzüne kavuşmanın tebessümünü peyda oldu. Sessizce fark edilmeyi bekledi.

Dilek gömleğinin düğmelerini açarak odasında dönmüş, kapının eşiğinde gördüğü adamla, parmakları donakalmıştı. Kadın çılgınlığını aniden bastı. Botan komşular kapıyı indirmeden kadına koşarak üzerine eğilip, avuç içini dudağına bastırdı.

"Hiş, Dilek bağırma..." diye korkuyla uyardı. Kadın dinlemedi, çılgılık atmaya devam ettiği gibi adamı yumruklarıyla kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Kahretsın... Bağırma, sus... Benim, Botan..." Bu kadın onun olduğunu görmüyor muydu? Elin adamı değildi, hırsız değildi. Bu kadar korkmanın manası yoktu.

Dilek'in yumrukları durmak bilmeyince, adam kadını duvara yaslayarak bedenini bastırıp sıkıştırdı. Yediği yumruk darbeleri canını yakıyordu. Lakin Dilek kabul etmedi. Ondan uzaklaşmak için ayaklarıyla vurup kollarından itirmeye çalışması, Botan'a ondan uzaklaşmak için yaptığını fark ettirdi.

"Tamam tamam. Uzaklaşacağım ama bağırma, sus!"

Dilek uzaklaşması için kafasını salladı. Onayı vermesiyle Botan elini yavaşça indirdi. Dilek daldığını anlamış, göğsüne vurarak hızla uzaklaştırmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Allah senin belanı versin!”

İlk tepkisi beddua etmek olmuştu. Botan cevap veremedi. Bundan daha fazlasını hak etmişti. Ki zaten mutsuz bir evlilik yaparak ve ailesini dağıtarak belasını bulmuştu.

“Senin burada ne işin var ha? Sen nasıl benim evime girersin? Nasıl benim odama gelirsin? Kim sana bu izni verdi?” Adamın göğsüne her bir yumruğu attığında Botan bir adım geriliyor, Dilek üzerine varmaya devam ediyordu.

Botan kılını kıpırdatmıyordu. Sadece sakinleşmesini bekledi. Ne yaparsa yapsın ses etmeyecekti.

Delirmiş kadın sakinleşecekmiş gibi görünmüyordu. Bıçağı verseler eline, Botan’ın evine gelen ayaklarını o bıçakla koparırdı. Adamı hırpalayarak itmekten caymadı.

“Nasıl girersin benim evime ha? Çık git! Defol git bu evden!” diye öfkeyle yüzüne tıslayan kadın kapının ardını gösterdi. Hemen şimdi defolup gidecek, dağıtıp gittiği kadınla bağını kopardığı gibi yine koparacaktı.

Kadının düşüncelerinin aksine ucunda ölüm bile olsa kalmaya niyetliydi Botan. Nasıl özlemişti. Şu an bağırmasına dahi kızamıyordu, zaten hakkı yoktu. Sadece onu özlemle izliyordu. Sarılmak istiyordu. Sıkıca kollarının arasına alıp eskisi gibi olmak tek isteği idi.

Bu odada aylarca beraber uyumuşlardı. Yatakta kollarının arasında sevgisini haykırdığı ve karşılığını anında aldığı kadınla şimdi kavga ediyor, kustuğu nefretini çaresizce dinliyordu. Hak etmişti Botan.

“Çık diyorum sana!”

“Buraya geldim, sence konuşmadan gider miyim?” sorusuyla çıldıran kadının hiddeti boyut atladı. Delirmek, tüm dünyayla bağlantısını koparıp şu saniyeden sonra herkesi unutmak istedi. Sonra da Botan’ı öldürmek istedi.

Utanmadan ona düğün davetiyesini gönderdikten sonra nasıl hâlâ karşısına çıkabiliyordu? Dilek o zamandan beri ölüydü. Düşmüş, bir daha kalkmamıştı. Hâlâ o enkazın izlerini taşıyordu. Hâlâ tam anlamıyla iyileşmemişti.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun, şerefsiz?”

Gözü dönen kadın konu komşu duyacak diye umursamadan bağırdı. Botan'ı tüm aşirete rezil etmek vardı. Evliydi ve yanına geliyordu. Öne doğru eğdiği bedenini çıkardığı topuklu ayakkabısını eline aldığı gibi hızla doğrulttu. Gözüne kestirdiği adamın suratına nefretle fırlattı.

Atik bir hareketle kurtulan adam gümbürtüyle düşen ayakkabıya şok içinde baktı. Karşılaşmanın beklediğinden daha kötü sonuçlanacağını fark etti.

"Sadece konuşacağız. Bir şey yapmayacağım."

"Sadece konuşacağız öyle mi?" Kadının alaylı ifadesi yeniden öfkeye evrildi. "Sen bana ne yapabilirsin, pislik herif?" Botan'ın hâlâ yüzüzce konuştuğuna inanamıyordu. "Sen şerefsizsin!"

Her şeye tamam ama bu küfürler ağırdı. "Ağzını topla, Dilek."

"Ağzımı mı toplayayım? Gel topla, sığır!"

Tekrar eğilip diğer ayakkabısını alınca Botan koşarak odadan kaçtı. Arkasından giden Dilek onun salona doğru koştuğunu fark etti. Hedefini alarak ayakkabısını tekrar fırlattığında salona giren Botan'ın ensesine sivri topuğunu vurmaya başlamıştı.

Botan'ın ağzından kaçan acı dolu inilti Dilek'in canını yaktı ama umursamadı. Salona girdiğinde Botan'ın kapının bitişiğinde eğilerek ensesini okşadığını gördü. Dilek canını yaktığının farkındaydı ama onun canı daha çok yanıyordu. O daha beter haldeydi.

Botan'a bakmadan salondaki konsola yürüdü. Sakladığı davetiye meydanı çıkardı. Öfkeyle davetiyeye bakmadan adamın karşısına geçip yüzüne fırlattı.

Koluna çarpıp ayaklarının dibine düşen zarfa dikkatlice baktı Botan ve düğün davetiyesinin olduğunu anladı. Ensesini okşayarak ellerini çektiğinde kafasını da kaldırdı. Eline baktığında parmağının ucunda hafif bir kan lekesi gördü. Kadın canını fena halde yakmıştı. Dilek'in gazabından kurtulmalıydı. Eline bulaşan hafif kanı abartmayı seçti. Gözlerini kocaman açarak eline bakakaldı.

Dilek ne olduğunu merak etti. Ne yapmıştı? Kanatmış mıydı?

Merak ve umursamazlık arasında gidip gelen kadın konuşacağı esnada Botan ondan önce davrandı. "Sen... Sen ne yaptın, Dilek?" deyince adam, ne yaptığını merak eden kadın yanına gitti. Elinden tutup kendine çevirdi. Parmağında gördüğü küçük kan lekesiyle me-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

rakı hayal kırıklığına dönüştü.

“Utanmadan hâlâ...”

Botan kafasını hızla eğdi, ensesini tuttu. “Çok acıyor ulan!”

“Beter ol inşallah! Yerlerde sürün, kaldıranın olmasın!”

Bedduası dinmeyen kadının ahını aldığından sürünüyordu ya Botan. Susması için kafasını aniden kaldırınca, gözü karardı.

Dilek’in güveni kaçınıcı kez sarsılmıştı. Duvara tutunarak, bayılacakmış numarası yapan adama zerre inanmadı. “Hemen şimdi evimi terk ediyorsun!”

Duymadı Botan. Gözlerini kapatıp açmaya çalıştı. Dengesini kazanınca ona bağırarak kadına döndü. “Dilek... İyi değilim...” derken yalan söylemiyordu. Dilek onun yalan söylemediğini anlamalıydı.

“Umurumda mı? Değil!” diyerek eliyle dış kapıyı gösterdi. “Botan git!”

Derin bir nefes alan Botan düğün davetiyesine basarak kadına döndü. Konuşmadan hiçbir yere gitmeyecekti. “Konuşacağız.”

“Evli bir adamla tek kelime etmeyeceğim. Gitmezsen polis çağıracağım.”

Botan gerçeği kadına itiraf etti: “Boşanıyorum!”

Boşanıyorum mu? Hani Eroğlu Aşiretinde boşanma yoktu? Evliydi ve başka bir kadına geliyordu. Yetmediği gibi yalan söylüyordu. “Yalanlarını duymak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum.” Öfkesi dinen kadının omuzları düştü. “Botan beni daha fazla üzme, lütfen.”

“Yalan değil, Dilek. Boşanma hükmü verildi. Üç hafta sonra ilk duruşma var,” diyen adam kadına doğru bir adım attı. Ama Dilek gelmesine izin vermeyerek ondan iki adım uzaklaştı. “Ben sana asla yalan söylemedim.”

Kadın acıyla gülümsedi. “Boşanıyorsun demek. Peki bundan bana ne?” Botan’a hızla varıp yine onu itti ve adam duvara çarptı. “Peki bundan bana ne, Allah’ın cezası... Bana ne... Sen beni bırakıp gittin... Üstüne bana düğün davetiyeni nispet yaparcasına gönderdin... Beni, sevdiğin kadını düğününe çağırdın sen, Botan...” Yine ona vurdu.

Ağlamamak için büyük bir direnişe giren kadın kaybetti. Göz

kapaklarına dolan damlaları ardı ardına indi. Onun karşısında güçsüz olmak istemiyordu fakat elinde değildi.

Botan Eroğlu sesini çıkarmadı. O zaman o da kötüydü. Dilek onu reddetmiş, canını yakmıştı. Çok öfkeliydi. Öfkesinin kurbanı olmuş, hata yapmıştı. Pişmanlığı düğün günü uykusuz kaldığı sabahın seyrinde onu bulmuştu.

"Ne sanıyorsun? Boşanacaksın diye sana dönmemi mi? Aaa Botan boşanıyor, biz de kavuşuruz artık hayalleri mi ha?" Tükürürcesine konuşan kadının, ağzından her an bir küfür çıkacak gibiydi. "Ben senin kuklan mıyım? Sen beni ne sanıyorsun, şerefsiz herif? Sen beni ne sanıyorsun? Hayatımı boka çevirdin. Hâlâ utanmadan karşıma çıkıyorsun."

Elleriyle göğsüne, koluna vuruyor, ayaklarıyla tekmeliyordu.

"Sen şerefsiz piç herifin tekisin. Sen hayatımda gördüğüm en iğrenç adamsın... Senden... senden ölümüne nefret ediyorum. Seni görünce kusmak istiyorum." Tiksintisi yüzüne oturmıştu. "Senden tiksiniyorum, Botan..." diyerek bağırma devam edip her şeyi adamın yüzüne kustu.

Botan kadının kollarından tutarak onu etrafında döndürdü ve duvara yapıştırdı. "Kes sesini!" diye bağırdı adam. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Buraya bunları duymaya gelmemişti. Evet, bunca şeye hazırlanmıştı ama daha fazla duymak istemiyordu.

"Sen peki? Sen ne çabuk unuttun? Ne oldu senin o aşkına ha?"

"Aşk mı?" dedi Dilek müstehzi gülüşüyle. "Aşk mı bıraktın be?"

Botan bırakmamıştı belki ama hâlâ deli gibi birbirlerini seviyorlardı. Şu an onun derdi başkaydı. Kadın kiminle görüşüyor, hayatında kim vardı? Canına susayan o herif kimdi?

"Sen birisiyle mi görüşüyorsun?"

"Bundan sana ne."

"Hayatında biri mi var?"

"Bundan sana ne?" diye bağırdı kadın. Hâlâ bunu mu soruyordu? Hayatında biri olsa bile bu Botan'ı ilgilendirmezdi. "Sana gerçekten sabrım kalmadı. Polisi aramama ramak kaldı, Botan!" Yahut Şerwan Ağayı arayacaktı. Gel kardeşini al, beni rahatsız ediyor, diyecekti.

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

“Hayatında biri varsa, Dilek yemin ederim onu öldürürüm! Bana bunu yaptırma.” Apaçık kadını tehdit etti.

Botan onunla dalga geçiyor olmalıydı. Ne hakla gelip bunu yapabiliyordu. Onlar bitmişlerdi. Botan her şeyi bitirmişti. Çekip gitmiş, üstüne evlenmişti. “Siz erkekler ne kadar şerefsiz, ne kadar namussuz, ne kadar haysiyetsizsiniz!”

Adam sıralanan küfür ve hakaretleri nefesini tutarak dinledi.

“Evleniyorsunuz ama karaktersizliğinizden vazgeçmiyorsunuz. Evinizde size sadakatini asla bozmayan ve bekleyen kadını kandırıyor, gününüzü gecenizi bir başka kadının kollarında geçiriyorsunuz. Yetmedi, bununla övünüyorsunuz. Yetmedi, marifetmiş gibi geyiğini yapıyorsunuz. Yetmedi, kendinizi hatasız kuldan sayıyorsunuz!”

Dilek bu zamana kadar hiçbir erkeğe güvenmediğinden, birinin baskısı altına girmemişti. Botan’ın ilgisi ve çabasından hoşlanmış, ona âşık olmuştu. Botan’a güvenmişti ve o adam onu yolun ortasında vurup kaçmıştı.

“Benim hayatımda birinin olması seni asla ilgilendirmez. Sen hayatıma girecek hiçbir adama müdahale etme haddine sahip değilsin, Botan!”

Boşanacak olması bile umurunda değildi.

“Ben evliyken geldim mi sana? Bir gün olsun karşına çıkıp, seni rahatsız ettim mi? Etrafında olduğumu hissettin mi?” Hırlayan adam duyduklarını hazmedememişti. “Ben Dicle’den boşanacağım kararı verildikten sonra sana gelmedim mi? Mahkeme günü belli olduktan sonra geldim. Beni karısını aldatan pezevenklerle bir tutma!”

Dilek’in bunları göz ardı etmemesi gerekti.

“Evlendim ama sevmedim. Sevmedim diye aldatmadım Dicle’yi. Seni onun yanında düşünmeye bile utandım ama kendime hâkim olamadım. Ulan senin yanındayken kız görmedim. Evlenip karıma mı ihanet edeceğim?” Kadının söyledikleri kulağında tekrar tekrar çınlıyor, Botan’ı deli ediyordu. Dilek’ten başka hiçbir kadını sevmemişti. Lakin Dicle’ye de ihanet etmemişti.

Dilek onu bırakıp gidişini unutmayacaktı.

“Hayatımda biri var, Botan. Bu evde benimle bir adam var. Kalbimde bir adam var,” derken adama doğru uzandı, araya kısa bir mesafe bıraktı. Ve sessizce fısıldadı: “Düğünümüz var yakında.

Davetiyeysi sana bizzat ben yollarım. Ben senin düğününe gelemedim ama sen artık aşiret beyi olarak gelirsın. Erkek tarafı olacaksın. Nasılsa sizin buralardan adam!”

Botan kızgın ateşte cayır cayır yandığını hissetti. Buralardan biriyle mi evlenecekti? Yakında düğünü mü olacaktı? O adam bu eve mi geliyordu? O adam ona mı dokunuyordu? Kendisi dokunmaya kıyamazken ona dokunan başka eller mi vardı?

Dilek’in kollarını tutarak bedenini hızla sarstı. “Ben sana dokunamazken, başka bir adam mı sana dokunacak ulan?” Kulağının dibinde gümbür gümbür çınlayan ses kadını korkuturken geri adım yine de atmadı.

“Seni hep bekleyeceğimi mi sandın?”

“Sen nasıl bunu yaparsın ulan? Sen nasıl...” Dilek’i aniden bıraktı. Avuç içini ağzına bastırıp etrafında döndü. Botan onu severken incitmeye korkmuştu. Aylarca aynı yatakta uyumalarına rağmen Botan incitmemek için bir kere olsun dokunmamıştı. Dokunmaya kıyamamıştı. Yarın Dilek ile olmazsa kadını yarı yolda bırakır, korkusundan dokunamamıştı. Onu öpmeye, sarılmaya bayılırdı ama daha ileri gidememişti.

Hızlı hızlı nefes alıp verdi. Bir şeyleri patlatmak isteği dolup taşı. Etrafına baktı. Dilek’e döndüğünde hızla yanına giderek ellerini yumruk yapıp omzunun üzerinden duvara hızla yumruğunu indirdi.

Dilek çılgık atarak ellerini kulaklarına bastırıp dizlerinin üzerine çöktü.

“Ben sana dokunmaya kıyamıyordum lan! Kim seni alacak benden?” Gözleri kızaran adam ağlamaya başlamıştı. Kadının omuzlarından tutup onu sarsmaya devam etti.

“De hadi ulan! Hangi orospu çocuğu senin hayatına girecek?”

“Bırak beni, git buradan!” Kadının acı dolu çılgınları adama işlemedi. Yalan söylemişti. Botan’dan sonra hayatına hiç kimseyi almamıştı. Botan’dan sonra kimse de olmayacaktı.

Adam dinlemedi. “Kimmiş bizim buralardan? O piçin adını ver bana. Onu bana söylemeden yemin olsun seni bırakmayacağım. Söyle, bugün buluştuğun adam mı? Söyle ulan bana?” Adam kulağının dibinde bağırmaaya devam etti. Yanağını ıslatan yaşlara eli

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ulaşamıyordu. Dilek başka bir adama giderek onu nakavt etmişti.

Kulağının dibinde ağlayarak bağırarak adamı iterek uzaklaştırdı Dilek. “Rahat bırak beni. Yeter Allah’ın belası, hayatımın içine et-tin.” Ezilmiş yüreğinin üstüne gelip ısrarla tepiniyordu Botan. Dilek’in onu durdurmaya gücü kalmamıştı.

Adam kadını bırakıp salonu terk etti. Koridoru geçerek az önce kaçtığı odaya geri döndü. Yatak odasına girdiği gibi dolaplara saldırdı. Açtığı her dolabın içinde adama ait izler aradı. Şifonyeri, komodinleri aradı, hiçbir şey bulamadı.

Etrafını deli gibi ararken Dilek yanına giderek kolundan tutup onu odadan çıkarmaya çalıştı. Botan çıkmadı. Yetmemiş gibi Dilek’in kolundan tutup kadını yatağa itti. Kadın hayretler içinde yatağın üzerine düştü.

Botan’ın kızarmış gözlerine kadının çantası ilişti. Yatağın üstüne bıraktığı çantayı alıp ters çevirdi ve içindeki her şeyi yatağa boşalttı. Botan aradığını bulmuştu.

Kadın ne yapacağını anladığında kalktığı gibi adamın elinden telefonunu almaya çalıştı.

İzin vermedi Botan. “Uzak dur... Birazdan o piçi bulacağım... Onu bulup geberteceğim. Düğün davetiyeni mezarına sen yollar-sın!” Telefonun kilit tuşunu açıp Dilek’in şifresini hatırlamaya çalıştı. Çok iyi bildiği şifreyi öfkesinden hatırlayamıyordu. “Evlenecek-miş!” Gözyaşları ekranı görmesini engelliyordu. “Ben evlendim de ne oldu? Bir gün yüzüm gülmedi, acımdan öldüm anasını satayım!”

Son cümleleri duymazdan geldi Dilek. Şifresini bilen adamı tutmaya çalıştı ama Botan onu yine engellemişti. Kurtulamayacağını anladı. Adamı ararsa Dilek rezil olacaktı. Üstüne Botan onu gider bulurdu. “Yok öyle biri, bırak. Yalan söyledim, Botan,” derken telefonunu almaya çalıştı.

“Yalan mı? Şimdi de yalan mı oldu?” Burnunu hızla çekti. Şifreyi hatırlamaya çalıştı. Sakin kalıp hatırlamaya çalıştı ama Dilek izin vermiyor, üstüne atlamaya çalışıyordu.

“Yemin ederim yalan söyledim. Senin canını yakmaya çalıştım, Botan. Kimse yok. Evlenmeyeceğim... Bulduğum adam İstanbul’da. Yeni açılan bir hastanenin sahibi, iş teklifi etti. İki gündür bunun için görüşüyoruz. İş teklifi için geldi. Başka kimse yok. Ye-

min ederim senden sonra hayatıma kimse girmedir.”

Ağlayarak olanları anlatan kadını dinlerken kendinden geçti. Kafasını telefondan ayırıp dağılmış bir şekilde telefonu almaya çalışsan kadını izledi. “Gidecek misin?” diye sordu. Soru hançer tadı verdi Botan’a. O hançer ciğerine saplanmıştı.

Dilek durduğunu fark ettiğinde telefonu almaktan vazgeçti.

Gömleğinin açılan üç düğmesi omzundan aşağı kaymıştı. Dar eteği koşmanın ve yatağa düşmenin sebebiyle yukarı sıyrılmıştı. Ten çorabı yırtılmıştı. Saçları dağılmış, ağlamaktan rimeli akmıştı. Dar-madağınık görünüyordu.

Adamın sorusuna cevap vermedi. Sadece burnunu çekerek onu izledi.

“Gitme...” diye fısıldadı Botan. Telefonu bir kenara attı. Yanına doğru gidip kolundan tutup kendine çekti. “Gitme lütfen, ben sensiz yaşayamam... Allah şahidim bak yapamam... Bu aylar işkence gibi geçti... Daha fazlasını yüreğim kaldırmaz...” Gözyaşları kadının saçlarına damlıyordu.

Dilek’in iç çekmekten göğsü ağrıyordu.

Adam geri çekildi. Dindiremediği yangınını anca bu kadının koku dindirirdi. Acısını bu kadının elleri alırdı. Hasretini dudakları alırdı. Çenesinden tutarak aylarca mahrum kaldığı dudaklara düşünmeden saldırdı. Kana kana sevdiği kadının dudağını öptü. Bedenini tekrar döndürüp duvara yasladı. Belinden tutup yukarı kaldırdı ve bacaklarını beline sardı. Gücü yettiğinde ayakta kalacaktı.

Dilek özlediği adama karşılık verdi. Pişman olacağını bile bile kendini öpen adama teslim etti. Beraber yanacaklardı ve sonra her şey bitecekti.

Botan sıcak ağzını, bildiği tadı hevesle yuttu. Bir kadına ait olmanın ve ait olduğu kadının yanında olmanın mutluluğunu dudaklarıyla çıkardı. Kalçasını avuçları arasında sıkı.

Dilek ağzında inledi.

Botan boynunda gezen ince parmakların hissini aldıkça ürperdi. Vuruşları ne kadar sertse, Dilek’in cevabı o kadar yumuşaktı. Botan aklını kaybetti. Islak ağzını şehvetle yuttu. Dudağını ısırdı. Isırdığı dudağını öperek iyileştirdi. Alt dudağını son bir kez ısırp çenesine yol çizdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Dilek bedeni altında kıvranıyor, kesik kesik soluklarıyla Botan'ı zorluyordu.

Çenesinden boynuna çizdiği yol haritası köprücük kemiğine ulaştığında sonlandı. Botan minik minik öptü. "Lütfen gitme, savaşmaya hazırım... Beni affedene kadar seninle savaşmaya hazırım." Kokusunu içine çekti. "Sen yeter ki gitme."

"Biz tekrar olamayız... Bunu kabul etmem..."

Botan geri çekildi. Arzunun yer edindiği yüzüne uzun uzun baktı. "Gidecek misin?"

Evet derse Amed'e sevda ateşini yakacaktı.

"Düşünüyorum."

"Gidersen," dedi Botan dudağına bir öpücük daha kondururken. "Gidersen seni kaçırırım. Yemin ederim kaçırırım. Beni tanıyorsun yaparım."

"Seni tanıyorum. Sen de beni tanıyorsun." Yapmaya karar verdiği an gidecekti. Henüz kendini gitmek için bile toparlayamamışken, azıcık gücünü yeni kazanabilmişken Botan tekrar dağıtmıştı. "Seni asla affetmeyeceğim. O yüzden, Botan beni bırak ve hayatımdan çık git!" Üstüne basa basa söyledi. "Git!"

"Beni affedeceksin. Sonuna kadar savaşacağım," diyerek kadını bıraktı. Dilek üstünü başını düzeltmeyi akıl etmeden adamın kokusundan uzaklaştı. Adımları yavaş ve ruhunun yorgunluğu bedenine sirayet ediyordu. Adamı arkasında bırakırken tekrar ağladı. "Seni affetmeyeceğim."

"Dilek..." dedi Botan arkasından.

Kadın bakmadı. Yürümeye devam etti.

"Sen benimsin, güzelim... Sen benim kaderime yazılmış kadınsın. Seni bırakmayacağım. Sonunda ölüm olsa bile bırakmayacağım."

Kadın dinlemedi. Banyoya girdi kapıyı kapattı. Hüngür hüngür ağladı. Vicdansız bir adama gözyaşı dökmenin hatalı olduğunu bile bile içinde biriktirdiği acıyı gözyaşlarından çıkardı.

Botan Eroğlu'nu affetmeyecekti!

Final

Yeniden

4 Ay Sonra...

Taşa değen her ayağı yere düşmeden evvel yakalayıp, dimdik durması için elinden geleni yapmış ve yapmaya çabalamış bir adam olarak bugün yüreği bir nebze daha rahattı. Ailesinin yüzü güldükçe adımlarının doğru olduğuna kanaat getirmiş ve çizgisini bozmamıştı. Agir Ağanın yerini almak Şerwan Eroğlu'na pahalıya patlamıştı. Külfeti ağır bir işin altına girmişti. Amma vela-kin altından hakkıyla kalkmayı da başarmıştı. Başarısında kardeşlerinin payı büyüktü. Özellikle Neçîrvan'ın desteği, Şerwan'ın gücü olmuştu. Bir adımı kendi atıyorsa, ikincisini atmak için Neçîrvan'ın onayını beklemişti.

Botan için iki ağabey çabalamıştı. Mahkemeden sonra özgürlüğüne kavuşan adamın minnet dolu gülüşünü gördükleri an, bağlarını koparmak için bir kez daha el sıkışmışlardı.

Dicle boşanma davasından sonra ablasının yanına gönderilmiş, Diyarbakır'dan ayrılmıştı. Botan sevincini ailesiyle değil de sevdiği kadının yanına giderek kutlamış, yine reddedildiğinde üzülmemişti. Her gece Dilek'e gitmiş, bir türlü kabul edilmemişti.

Şerwan ne yapacağını sorduğunda, zamana bıraktığını söyle-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

mişti Botan. Dilek'in onu sevdiğini ve zamanla kabul edeceğinden emin olduğundan sadece zamana bırakmıştı. Yine de kendini affettirmek için elinden geleni yapıyordu. Şerwan'ın kardeşine tek nasihatı sevdiği kadını kırmaması olmuştu.

Avluda son sigarasını içerken, kapısı açık oda kapanmak için onu bekliyordu. Mirhan'ın uyuduğunu annesi söylemişti. Haylaz oğlu gün içinde saniye olsun oturmazlığı için yorulduğundan erkenden uyuyordu. Hoş, saat erken değildi. Lakin Şerwan ona yetişmemişti.

Sigarayı küllüğe bastırarak söndürdü. İzmariti küllüğe bırakarak, küllükle beraber odasına doğru yürüdü. Küllüğü odanın yan tarafındaki küçük dresuara bıraktı. Zehra ya da Ayşe görür alırdı. Şerwan Ağa her akşam küllüğü orada bırakırdı.

Açık kapıdan içeri girmeden evvel içerisine göz attı. Beritan'ın oğlunun beşiğine doğru yürüdüğünü gördü. Kafasını hafif eğdiğinde, yine ayakta dikilmiş, beşiğinin kenarlarına tutunan minik bir kafa gördü.

Hay aksi! Mirhan uyanmıştı.

Uyanan oğlunun başında duran kadın, gözlerini ovuşturan minik çocuğa isyan edercesine baktı. Daha uyumaz, uyutmazdı... Zaten bebeği uyumasına izin vermiyor, kadın sürekli sebepsiz yere uyanıyordu.

"Oğlum uyanmanın vakti mi?"

"Evet..." diyen Mirhan gülümseyerek annesini izlerken, Beritan cevabına kısıp seste kahkaha attı.

"Hemen anneye cevap. Babasının oğlu, fırsatını hiç kaçıрма." Yatağına oturmadan önce Mirhan'ı yatağından çıkararak kucağına dikkatlice aldı. Sırtı kapıya dönük halde yatağına oturarak, oğlunu yanına bıraktı. Karnını sıvazlarken oğlunu izledi.

"Aç mı benim paşam? Süt ister misin?"

Mirhan cevap vermek yerine elini annesinin karnına yaslayarak okşadı. "Kardej... kardej..." Beritan sevgiyle ciyaklayan oğlunun saçlarını okşadı.

"Evet, kardeş geliyor. Onu sevecek misin?"

Oğlu kafasını evet anlamında sallarken annesine doğru uzanıp bu sefer başını annesinin karnına yaslayarak onu izledi. Beritan da

içi giderek onu izledi. Gün geçtikçe oğlu daha da güzelleşiyor, her bakanın ilgisini üzerine anında alıyordu.

“Kardeşinin cinsiyeti yarın belli olacak...” Oğluna açıklama yapıyordu Beritan. Onunla konuşmayı anlasa da anlamasa da her şeyi açıklamayı seviyordu. Doktor yüzde doksan kız demişti ama daha tam emin değillerdi. Yarın kontrol vardı tekrar ve Beritan kocasıyla beraber gidecekti.

“Kardeşini üze...” Oğlu annesinin sözünü keserek, “Roja...” demişti. Nereden aklına gelmişti? “Tamam Roza’yı üzmüyorsun. Kız kardeşin olursa onu da üzmeyeceksin değil mi?”

Mirhan annesinin geceliğinin üstünü sıyırmaya çalışınca Beritan tenini sevmek istediğini anlayarak üzerini hafifçe sıyırdı. Şişkin karnı oğlunun gözüne serildiğinde Mirhan yerinden zıplayarak ellerini birbirine yarım yamalak çarptı. Eğilerek annesinin karnına

Beritan sevincine kahkaha atarken küçük oğlan tekrar eğilip bir öpücük daha kondurdu. “Annecim... anne...cim...anne...cim...” Annesinin adını ciyaklarkenki sevinciyle ikilinin gecesi keyfe dönüşmüştü.

Yorgunluğunu alan oğluna kahkaha atarak karnından hâlâ eksilmeyen öpücüklerinin sesini dinliyordu kadın. Mirhan annesi güldükçe kahkaha atıyor, öpüp tekrar kahkahasına kaldığı yerden devam ediyordu.

“Annecim bak karnın ağrıyacak artık...” Kendisi gülmekten yorulmuştu. Mirhan’ı düşünemiyordu. Mirhan kollarıyla karnına baskı uygulayıp yüzünü tümünden şişkin karnına gömünce Beritan güldü.

“Neye utandın sen şimdi?” Bunun bir anlamı daha vardı. “Ya da neye küstün? Sesin kesildi aniden.”

Şerwan durabileceği kadar durmuştu. Bu güzel tabloya kayıtsız kalmayacaktı. Mirhan uyanmıştı ama huysuz değildi. İçeri sessizce girerek kapıyı kapattı. Kapı sesiyle karısı anında omzunun üzerinden dönerek bakmıştı.

Mirhan kafasını kaldırıp babasını görünce, “Baba...” çığlığıyla yataktan annesinin yardımıyla inerek, paytak adımlarıyla babasına koştu. Koşarak babasına giden oğlanla Beritan yatağa oturarak sırtını başlığa yasladı ve ayaklarını uzatırken gözlerini üzerlerinden ayırmadan sevgiyle izledi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Oğlum.” Eğilerek oğlunu kucağına aldığı anda yanaklarına öpücüklerini sırayla kondurarak doğruldu Şerwan. “Annenin kahkahası gece gece konağı aştı.” İzlemesine rağmen sordu. “Ne haylazlıklar peşindeydin?”

Beritan’ın gülümseyişi genişlerken oğlu yerine cevap verdi: “Kardeşinin bir an önce gelmesini bekliyor.”

Yerle gök birleşse, iki cihan bir araya gelse Şerwan inanmazdı. Mirhan çok kıskanç bir çocuktü. Herkesi severdi ama anne babasını hiç kimseyle paylaşmayı sevmezdi. Yeni kardeş geldiğinde epey zorlanacaklarının bilincindeydi Şerwan Ağa. “Biliriz biz o kardeş sevgilerini. Jiyan, Serhad’ı az kıskanmamıştı.”

Beritan’ın bütün ilgisi oğluna şüpheyle bakan adamın çehresine kaymıştı. Onu özlediği an Şerwan geliyordu. Adını andığı an kocası sahalara dönüyordu. Son bir aydır Şerwan yanında kaldığı halde gece sohbetleri neredeyse bitmişti. Sabahları rahat uyuyabilsin diye, Mirhan’ı alıp aşağı kaçırıyordu. Görebilirse ancak aşağıda görüyordu. Bunun Beritan’a yettiği söylenemezdi.

Neyse ki bu gece sohbet edebileceklerdi. Kafasını yastığa koyarsa uyuyacaktı. Uyumayacak, Şerwan yarın yanına gelmeyeceği için sohbet edecekti.

“Peki, Serhad? Şilan’ı kıskanmış mıydı?”

Kocası sorma der gibi baktı. Oğlunu alarak yatağına doğru ilerledi. Bir bacağı kırarak yatağına geçip oturdu. Omzu hafifçe Beritan’ın omzuna çarptı.

“Canın acıdı mı?”

“Hayır, acımadı.”

Sırtını başlığa yaslayıp oğlunu kucağına oturttu. “Serhad’ı birkaç kere Şilan’ı boğarken gördük. Bir keresinde de kızcağızı beşikden atmıştı.” Hatırlamak istemese de dile getirmek, eski anılarını canlandırırıyordu.

“Şilan hep ondan çekmiş desene.” Gülmekle üzölmek arasında kaldı Beritan.

“Evet, annem Şilan’a hamileyken Serhad sürekli karnına sarılırdı. Annemi öper, kardeş diye sayıklardı. Biz de Jiyan gibi olmadığımızı düşünerek sevindik. Tabii o sevginin annemin karnına ait olduğunu geç anladık.”

Beritan can kulağıyla kocasını dinlerken Serhad'ın tüm hareketlerini az önce oğlu sergilemişti. Elinde olmadan dudağının kenarını ısırdı.

"Şilan doğduğu gün bu hergele odaya girdi. Annemin kucağına Şilan'ı verdiklerinde bu bir ağlamaya başladı. Bir ağladı, Beritan... Komşular işkence çektiriyoruz diye yardıma koşmuşlardı!"

Kısık seste kakhaha attı Beritan. Heyecanla devamını bekledi. "Eee..." Mirhan da can kulağıyla babasını dinliyor, sakalıyla oynuyordu.

"Annemin süt vermesine izin vermedi. Günlerce odada kaldı. Annem Şilan'ı kucağına almasını diye kucağından inmez oldu." Yaptıklarını sıraladıkça, Serhad'ın hâlâ değişmediğini fark etti. "Bazen annem Şilan'ı uyutur, eve bakmak için çıkınca Serhad odaya girer, onu boğmaya çalışırdı. Çalışanlar imdadına yetişirdi. Şilan'ı baya hırpaladı. Dediğin gibi Şilan hayatı boyunca hep Serhad'dan çekti."

"Çekmeye de devam ediyor," diyerek göz ardı edilemeyecek gerçeği üzümlere hatırlattı Beritan. Mirhan da böyle mi olacaktı? Kız kardeşine böyle zulüm mü edecekti? Zozan Hanım kadar sabırlı davranamazdı Beritan.

"Yani güzelim, oğlunun bu sevgi gösterilerine pek sevinme. Kardeşine çektirecek."

Bir ihtimal daha düşündü Beritan. Çenesini kocasının omzuna yaslarırken sesi mırıltı gibi çıktı. "Belki Mirhan sevecek. Yani zaten sevecek de, kıskanmaz işte."

Oğluyla kendisinden daha çok vakit geçiren kadının hâlâ oğlunu tanımıyor olduğuna hayret etti Şerwan. "Mirhan anne babasını paylaşmayı sevmiyor."

Şerwan Ağa haklıydı. Oğlu paylaşmak konusunda cimriydi. Beritan, Bermal'in karnına dokundu mu hemen aralarına sokuluyordu. Kimsenin Beritan'ın karnına dokunmasına izin vermiyordu.

Özellikle Şilan inadına Beritan'ın karnına dokundu mu Mirhan çıldırarak halasına saldırıp, saçlarını çekiyordu. Şilan'dan beklenen isyan saniyesinde yükseliyor, tüm evi ayağa kaldırıyordu. "Bir Serhad yetmedi, bir de senden mi çekeceğim, Mirhan?"

"Kötü düşünmeyelim," dedi yine de, pozitif bakmak istiyordu Beritan. Serhad kardeşine zarar veriyor diye, Mirhan da aynısını ya-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

pacak değildi.

Şerwan imayla gülümsedi. “Düşünmeyelim bakalım. Değil mi, oğlum?” Oğlunu kollarından tutarak onu havalandırdı ve uğraşmaya başladı. Kucağında zıplayan yakışıklı oğlanı sevdikçe sevesi geliyordu. “Babanı özledin mi?” diye sordu Şerwan. Evet, cevabını bekledi.

Mirhan’ın aklı kardeşinde kalmış olmalıydı ki babasının sorusunu cevaplamak yerine, “Baba... kardej...” diye işaret parmağıyla annesinin karnını göstermiş, Şerwan karısının çıplak karnına göz ucuyla bakmıştı.

“Evet, oğlum kardeşin o. Yakında aramıza katılacak.” Daha büyük bir aile olacaklardı. Biri uyutmazken, biri durmayacaktı. Biri ağlarken, biri gülecekti. Belki de ikisi aynı anda ağlatıp, aynı anda güldürecekti. Beritan’a dönerek sorusunu yöneltti: “Yarın hastaneye kaçta gideceğiz?”

“Saat ikide orada olmamız gerek,” diyerek bilgilendirdi kocasını. “Eğer işin varsa gelmeyebilirsin.” Anlayış dolu tebessümünü sundu kadın. Her kontrole gelmeye çalışıyordu neredeyse. Yarın gelmese bile Beritan gönül koymazdı. Cinsiyeti zaten belliydi.

“Yarın cinsiyeti beraber öğreneceğiz,” diyerek son noktayı koydu Şerwan. Mirhan’ı, Botan öğrenmişti. Şerwan bu sefer kimseden duymayacak, kendisi öğrenecekti.

“Tamam,” dedi Beritan sevincini saklamadan. Şerwan ile her adımı beraber atmak istiyordu. Mirhan da yaşadığı eksiklikleri ikinci bebekte tamamlamak istiyordu.

“Hem bu aslan parçası bu saatte niye ayakta?”

“Bilmem, bugün uyanmış. Hazır sen buradasın aşağıya inip ona süt hazırlayıp getireceğim.”

Şerwan aşağıya inmesini istemedi. “Zehra’yı ara yapıp getirsin.”

“Saat baya geç oldu. Onlar da odalarına çekilmiş olabilirler. Hem meyve de getireceğim,” diyerek kocasının kolundan tutarak yataktan aşağı indi. Bu hamilelik onu baya yoruyordu. Mirhan’a hamileyken banyoda düşmeden evvel çok iyiydi. Hamileliğini sıkıttı yaşamadan geçirmişti. Lakin bu seferki hamileliği öyle değildi. Çabuk yoruluyor, sürekli uyuyordu.

Yorgun adımlarla odadan çıkarak aşağıya inmişti. Alt katın bahçesi dışında bütün ışıkları sönmüştü. Herkes odasına çekilmişti. Mutfığa girerek lambayı yaktı. Dolaptan sütü ve meyveleri çıkardı. Oğlunun sütünü cezveye koyup ısıtırken diğer yandan da yıkanmış meyveleri dilimleyip tabağa koydu.

Ilımlı sütü biberonuna doldurup tepsiye koydu. Meyve tabağı ve bir bardakla, su dolu küçük sürahiyi de tepsiye bıraktı. Tepsiyi alarak lambayı söndürdükten sonra mutfaktan çıktı. Gücü olsa ikinci kata minik bir mutfak yaptıracak; geceleri Mirhan'ın sütü, suyu için aşağıya inmeyecekti.

Dizleri titreyen kadın nefes nefese yukarıya çıktı ve avluyu geçerek odasına girdi. Şerwan ve Mirhan yatakta uzanmış oyun oynuyorlardı. Kapıyı arkasından kapattı. Yatağa doğru yavaş adımlarla ilerledi, tepsiyi tek eliyle tutarken, Mirhan'ın biberonunu alarak kocasına uzattı.

"Sütünü bitirsin. Bitirmezse uyutmam bu gece onu, haberi olsun."

Şerwan kaşlarıyla oğluna annesini gösterdi. Karısının elinden biberonu alırken, "Annemi duydun, o süt bitecek," diye uyardığı oğlunu yanına uzatıp eline biberonunu verdi. Küçük çocuk sessizce sütünü içerken bakışları anne babasının üzerinde gidip geliyordu.

Tepsiyi komodine bırakıp, meyve tabağıyla beraber yatağa oturup, sırtını yastıkların desteğiyle dikleştirdi. Tabağından bir dilim elmayı alarak Şerwan'a uzattı ve sohbet için ilk sorusunu yöneltti. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel geçti. Bu hafta yoğunluk bitecek." Yüzünü güldürmek için kesin müjdeyi verdi. "Ondan sonraki hafta İstanbul'a uçuyoruz."

Beritan elmayı ısırırken, sevinçle kocasına döndü. Isırdığı dilimi ağzından fırlatmadan sormayı başardı. "Bu sefer kesin mi?" Bundan bir ay önce yine gideceklerini söylemişti. Nitekim işlerinde sorun çıkınca ertelenmişti.

"Evet, yarın Caner'e de sorarız yolculuk yapmada bir sıkıntı yoksa gideriz. Hem evini daha görmedin." Bir hafta on gününü karısı ve oğluna ayıracaktı. İş stresini de bu sayede atacaktı. Konakta eski sıkıntılar kalmamış, hayat eski düzenine daha iyi şartlarda dön-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

müştü. Lakin Beritan'ı uzaklaştırmak istiyordu.

"Hımm..." diye usulca mırıldandı kadın. "Benim İstanbul'da bir evim vardı değil mi?"

Karısının uzattığı bir dilim mandalinayı ağzına atıp çiğnedi Şerwan. "Evet, görmeni istiyorum." Şerwan göz kırptı. "Tepkini merak ediyorum."

"Neden bu kadar çok istiyorsun? Benden daha heyecanlısın."

Şerwan omuz silkti. "Düşüncelerin benim için önemi. Ayrıca bir gün benden sıkılır, nefret eder, kaçmak istersen oraya sığınırsın." Hınzırca gülümsedi. Onsuz İstanbul'a adım bile atamazdı. Nereye giderlerse Şerwan yanlarında olacaktı.

"Kaçmak ne haddimize, Şerwan Ağa," dedi kadın elindeki elma diliminin son ısırığını da ağzına atarken. Şerwan'dan kaçmak değil, sığınmak istiyordu. Ondan kaçmak demek, kazanamamak demektir.

"Bugünlerde beni çok ihmal ediyorsun!" İhmal edildiğini kadının yüzüne vurdu Şerwan. Geldiği her gece Beritan'ı uyuyakalmış buluyordu. Sabah hazırlandığında ne Beritan ne Mirhan vardı. Hamile olmasa fena kızacaktı.

"Yalancı..." dedi Beritan kıkırdarken.

Kıkırdayan kadına tek kaşını kaldırdı. Karnı hafiften sarsılınca Şerwan işaret etti. "İkinci bebeğe hamilesin. Ama hâlâ kocanla nasıl konuşman gerektiğini öğrenememişsin." Zamanın bu kadına öğretemediği tek şey ara sıra yaptığı şapşallıklardı.

"Kocam haksız yere laf atıyorsa suç benim mi?" diye sordu Beritan.

"Bazen uzaklaşıyorsun. Çok fazla uzaklaşıyorsun. Daha çok uzağa gitmek istersen diye bir fikir verdim."

"Yani evden git, ben de seni görmek zorunda kalmam mı diyorsun?"

"Yarın hatırlat da, Caner'den sonra bir KBB uzmanına görünelim. Kulakların ya ağır işitiyor. Ya da sen kasıtlı olarak işittiklerini başka anlama yoruyorsun. Ki yine beni delirtesin!"

Beritan bu sefer de bir dilim mandalinayı kocasına uzattı. Mirhan sütünü bitirmiş annesinin babasına verdiği mandalinayı almaya çalıştı. Beritan ve Şerwan aynı anda oğullarına baktılar.

Kadın, mandalinayı oğluna verdi. Adam, dudağını büzerek yiye-

şini izledi. Mandalinanın suyu küçük kırmızı dudaklarını ıslatırken babası iç çekti. Mirhan'ı izlemeye doyamadığı zaman son vererek kendini tatlı eziyetinden kurtarıyordu Şerwan.

Beritan ise aşkla izlerken dişlerini sıktı. "Bu çocuğu bazen yemekten korkuyorum."

Şerwan karısına bakmadan oğlunu izlemeye devam ederken, "Geçen gün kolunun ısırıldığını gördüm. Hafif morarmıştı," dedi. Kelimelerini bastırarak karısına döndü. "Sen mi ısırдың onu?"

Kocasının kesin talimatı, Mirhan'ın ısırılmayacağıydı. Jiyan'ı defalarca uyarmasına rağmen görünmüştü durmamış yeğenini ısır-mıştı. Beritan ne kadar Şerwan'dan saklamaya çalışmışsa da kocası görmüştü. Kim yaparsa yapsın kabul etmeyeceğini, hatta kızacağını söylemişti.

"Ben... Dayanamadım öyle küçük bir ısırıktı." Yalan söyleyerek gözlerini kocasından kaçırdı. Jiyan dese Şerwan yarın kız kardeşini haşlayacaktı. Suçu üzerine alarak kocasının kötü bakışlarını üzerine çekmişti. Korku ve telaş arası kuruyan dudağını diliyle hafifçe nemlendirdi.

Şerwan aniden kolundan tutarak kadını kendine çekti. Jiyan'ın, Mirhan'ın kolunda bıraktığı ısırık izini Şerwan da kadının kolunu ısırarak bırakmıştı.

Kadın çılgılık atmamak için dişlerini sıkarken hayretle kocasını izledi. Şerwan yeterince ısırıldığını fark ettiğinde kolunu bırakmadan geri çekildi.

"Ne... Ne yapıyorsun? Canım çok acıdı." Yüzünü acıyla buruşturdu.

"Oğlunun da canı böyle acımıştır. Ama o senin gibi dillendiremiyor."

Beritan yapmadığı şey için ceza alırken dudaklarını büzdü. Şerwan kolunu acıttığını fark ettiğinde ısırıldığı tarafa küçük bir buse kondurdu ve karısının kolunu serbest bıraktı.

"Bence sen beni hırpalamak için bahane arıyorsun, Şerwan." İlk gözleminde bulundu kadın. Ancak Şerwan'ın keskin bakışları tezini çürüttü. Beritan yeniden gözlerini kaçırarak önündeki tabağa odaklandı. Mirhan bir elma, bir muz dilimini ellerine almıştı.

"Niye uyumuyorsun?" diye sordu Şerwan. Hayret etmişti. Nasıl

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

oldu da hâlâ uyanıktı ve çenesini kocasına yoruyordu.

Sinirlenen Beritan ters bir bakış attı. “Ama ben sana yetişemiyorum! Uyusam dert, uyumasam dert! Sussam dert, konuşsam dert! Gülsem dert, ağlasam dert! Gelsem dert, gitsem dert!”

Annesini pür dikkat izleyen oğlunun elleri havada asılı kalmıştı. Şerwan’ın gözü Mirhan’da, kulağı karısındaydı. “Oğlun bile susmayan çenene hayretle bakıyor.” Gülmeden duramadı Şerwan.

“Teessüf ederim,” dedi Beritan alınganlıkla. Ne yapsa Şerwan Ağaya yaranamıyordu. Hem muzı hem elmayı aynı anda ısırıp oğluna da teessüf etti. “Sana da aşk olsun babası kılıklı.”

Şerwan gülünce Mirhan da güldü.

Beritan baba oğlun kendisine gülmesiyle meyve tabağına odaklandı. Elmaları midesine afiyetle indirdi. Mandalinaları ağzını şapırdattı şapırdattı, kocasının homurdanışını zevkle dinleyerek yedi. Muzları ikiye bölüp ağzına atıp yanaklarını şişirdi.

Şerwan sinirlenip sabretmeyi denediyse de sonunda midesine gece gece yüklenen kadını payladı. “Boğulacaksın, yavaş!”

Beritan omzunu silkti. “Bebek istiyor.”

“Bebek sana anne ağzını doldur, boğul mu diyor?” diyen Şerwan kafasını göğsüne yasladığı oğlunu hafiften sallıyordu. Uykusu geliyordu ve Mirhan uyumazsa ikisi de uyuyamayacaktı. Beritan’a bırakmak istemediği için oğlunu kendi uyutacaktı.

Beritan konuyu aniden değiştirdi. “Nêçîrvan ve Zilan bir aydır İstanbul’da. Biz onlar oradayken, nasıl gideceğiz?”

Nêçîrvan işi gereği İstanbul’da uzun süre kalmıştı. Zilan’ı ve kızını alarak gitmiş, onlar için endişelenmeden gönül rahatlığıyla şirketi idare etmişti. Önden giden kardeşi sayesinde istedikleri her şeyi rayına oturtabilmişlerdi. Şimdi Şerwan’ın gitmesi gerekti.

“Bir haftaya gelecekler. Biz de onlar gelir gelmez gideceğiz.”

“Ee işleri?”

“İşler aslında bu hafta bitti. Son haftalarını tatil yaparak geçirecekler.”

Beritan sırayla gideceklerini düşündü. “Herhâlde bizden sonra Vedat gider?”

Şerwan gayriihtiyarî gülümsedi. “Bizi bile beklemeden karısıyla uçabilir.”

Tabağı bırakıp bir bardak suyu kana kana içti kadın. Şerwan'ın onun iştahını hoşlanarak izlediğinden habersizdi. "Güzel bir tatil olur bizim için umarım."

"Olacak," sözünü verdi Şerwan. Oğluyla beraber bütün güzel anılarını toplayacağı güzel bir on gün geçireceklerdi. "Sana unutamayacağın bir İstanbul hatırası bırakacağım," diyerek manidar bir gülümseme sundu.

Beritan heyecanını saklamadı. "Beni heyecanlandırıyorsun ve ben bazen çok sabırsız bir kadın olabiliyorum."

Şerwan acımasızca gülümsedi. "Gidişimizi iki hafta sonraya mı alsam?"

Beritan acımasız gülüşüne karşılık verdi. "Seni oyarım, Şerwan Ağa!"

Oğlunu da hazırladıktan sonra tülbentini eline alan kadın, Mirhan'ın ayakkabısını komodine bırakarak yatağın kenarına geçip oturdu. Mirhan da annesinin yanına gelerek küçük bedenini yatağa yaslayıp babasını izleyen annesini izledi.

"Baba... Kalk..."

Kadın işaret parmağını dudaklarına doğru götürüp oğluna doğru hafifçe eğildi. "Hiş, baba uyuyor, oğlum uyandırma." Beritan sesizce uyardı Mirhan'ı.

"Baba... Baba..."

Beritan susmayacağını anladığında oğlunun poposundan tutarak yatağa tırmanmasını sağladı. Dizleri üzerinde emekleyen Mirhan babasının yanına uzandı. Babası gibi gözlerini kapatarak, uyuyormuş numarası yaptı.

Kadın avuç içini dudağına bastırarak kahkaha attı. "Sen... Çok fenasın," dedi oğluna kısıp seste. Mirhan ise titreyen kirpikleriyle gözlerini kapatmaya devam ediyor ama gülmesine de engel olamıyordu. Yaptığı şey oldukça hoşuna gidiyordu.

Beritan'ın kahkahası Şerwan'ı uyandırmıştı. Kulağını dolduran ses ve yatakta hissettiği hareketlilik adamın derin uykusunu bölmüş, gözlerini açmaya zorlamıştı. Uyku mahmuru gözlerini aralayarak

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

etrafına baktı. Hemen yanında uzanan oğlunu gördü. Gözlerini birkaç kez kapatıp tekrar açtığında daha net görmeye başladı.

Gözleri kapalı çocuğun yüzünde solmayan gülümsemesi mevcuttu. Ne olduğunu anlamayınca annesine sormak için gözlerini odada çevirdi ve arkasında, yatağın kenarında oturmuş karısını buldu.

Beritan uyku sersemliğinde olan kocasının hiçbir şeyi anlamadığını fark ettiğinde oğlunun oyununa devam ederek kocasına kısıp seste cevap verdi. “Sen uyuduğun için seni taklit ediyor.”

Şerwan sersemliğinden sıyrılıp anlattıklarını idrak edince usulca Mirhan’a döndü. Kirpikleri titreyen ve gülmesini bir türlü söylemeyen küçük oğlanın üzerine eğildi. Öptüğü karnını ağzıyla gıdıkladı. Mirhan hemen elleriyle babasının kafasını tutmuş, gıdıklamasını engellemiştir.

“Naa...” Hayır demeye çalışan küçük çocuğun gülmekten konuşmaya takati kalmamıştı.

“Demek babanı taklit ediyorsun?”

Karnını gıdıklamaya devam ederken Mirhan’ın ağlamaktan gözlerinden yaş gelmiş, annesi artık babasını uyarmıştı. “Yeter bak ağlatıyorsun,” diyen karısıyla Şerwan geri çekildi. Oğlunun yanağına bir öpücük kondurup, yatakta hazırlanmış edasıyla oturan Beritan’a tekrar döndü.

Tek kaşını alayla kaldırdı. “Hayırdır, bu sabah inmemişsin?”

“Dün gece kocam isyan edince sabahı onunla geçireyim dedim. Seni bekledik. Bak ikimiz de hatta,” derken karnını sıvazladı. “Üçümüz de açız.”

Karnını sıvazlamasıyla hafifçe uzanıp bir öpücük kondurdu Şerwan. “Bu bebeğimizin sabah öpücüğü olsun.” Onun heyecanını yaşıyordu Şerwan. Mirhan’dan sonra ikinci bir çocukla nasıl olacaktı? Sevgisinin eşit olacağından emindi ama ya gönlü Mirhan’da hep kalır, ikinci çocuğu ihmal ederse? Yahut ikinci çocuğa kapılıp Mirhan’ı ihmal ederse?

Onun sabah öpücüğü yok muydu? “Annelerini neden es geçiyorsun?” derken alındığını saklamayı beceremedi Beritan.

Kafasını yastığına tekrar yaslayan adam oğlunu kollarının arasına aldı. “Bu sabah da ben karımı ihmal edeyim dedim,” dedi derin

nefesini bırakırken.

“Aşk olsun, seni beklememize rağmen mi?” Hayretler içinde baktı Beritan.

“Aşk olsun, beklemediğin günlere say.” Zafer dolu gülüşüyle sırttı Şerwan.

Burnunu kıvrarak gözlerini kocasından ayırıp odada gezdirdi Beritan. “Hadi kalkıp hazırlanacaksan hazırlan. Aşağıya ineceğiz, açız,” dedi aksi sesiyle.

Şerwan trip attığını fark ettiğinde şimdilik sessiz kalmayı tercih etti. Onları daha fazla aç bırakmamak için yataktan hemen kalktı. “Kısa bir duş alacağım bekleyecek misin?”

“Beklemesek laf yiyeceğiz, buradayız,” dedi Beritan tülbentinin oyasıyla oynayıp kocasına bakmadı. Mirhan babasının kalktığını görünce o da yataкта emekleyerek babasının arkasından gitti.

“Oğlum baban banyo yapacak, hemen dönerim.”

Mirhan sakinleşmedi. Yataktan bedenini sürterek ve yorgana tutunarak indi. “Baba gel...”

“Beritan, Mirhan’ı al,” diyen adam banyoya girmeye çalıştı. Mirhan’ın peşinden gelmesi işi güçleştirmişti.

Beritan oğlunu kucağına almaya çalıştı ama Mirhan ağlayarak geri çekildi. Babasının yanında kalmak isteyen oğlunu, “Baba hemen gelecek, oğlum,” diyerek ikna etmeye çalıştı. Karnını Mirhan’a göstererek ilgisini kardeşine çekti ama Mirhan yine susmadı. Çareyi oğlunu pencerenin önüne götürmekte buldu. Perdeyi çekerek uçan kuşları gösterdi.

Yavaş yavaş ağlaması dinen küçük çocuk gördüğü kuşlarla sevinçle yerinde zıpladı. “Cici benim...” Annesine bakıyor gördüklerini gösteriyordu.

Kuşları çok seven Mirhan’ın ilgisini nihayet kuşlara kaydırmıştı annesi. “Evet, annem cici onlar, senin cicin.”

İkili pencerenin önünde beklerken Şerwan duşunu almış banyodan çıkmıştı. Oğlu idare edilirken, el hızıyla üzerini giyinmişti. Banyoda saçlarını kurutup şeklini verdikten sonra tekrar odasına girdi.

Masanın önüne geçip kol saatini taktı. Yüzüğünü parmağına taktı ve parfümünü sıktı. Beritan kocasının rahat hazırlanması için Mirhan ile pencerenin önünden çekilmeden bekledi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Parfümün sıkılan sesini duyduğunda işinin bittiğini anladı Beritan. Kafasını çevirip kocasına baktı. Takım elbisesi içinde hazır adamı görünce derin bir nefes aldı. Bu adam kalbinin tekrar hızlı atmasına sebep oluyordu.

Şerwan işini bitirip Beritan'a döndüğünde karısının onu izlediğini gördü. Beritan yakalandığından utanıp bakışlarını çekince, Şerwan yavaş adımlarla ona doğru ilerledi. "Hâlâ trip atıyor musun?" Sabah uğraşını odalarında yapıp çıkacaklardı.

"Trip mi? Ne münasebet!" derken sağ omzunu kocasına silkti Beritan.

"Trip mi derken bile, trip atıyorsun."

"Trip mi derken bile, alay ediyorsun."

"Ben mi alay ediyorum?" Yüz ifadesinde oyunbaz bir tavır vardı adamın. Çenesini kaşırken hafif bir tebessümle hakkını aradı Şerwan. "Şu kocanın hakkını yemekten ne zaman vazgeçeceksin?"

"Kocam benimle uğraşmaktan ne zaman vazgeçecek?"

Cevap olarak kadının arkasına geçerek kafasını eğip boynuna öpücüğünü bıraktı Şerwan Ağa. "Seninle uğraşmak benim için bir keyif. Bir zevk, böyle nasıl desem..." Doğru kelimeyi aradı ve bulamadı. Onun yerini dolduracak iki kelimelik bir cümle söyledi. "Hoşuma gidiyor."

"Peki karın?" Öpücüğü kadının bedenini titretti. "Karın hoşuna gidiyor mu?"

"Cevabını bilip de sorduğun en gereksiz soru, Beritan." Cevabı veren sesi karısının sorusundan ötürü keskindi. Mirhan babasına gelmek için kollarını açtı. Şerwan hemen oğlunu kucağına aldı.

"İnsan bazen geçmişe dönüyor da," derken gözlerini kocasından ayırmadı Beritan. "Vay be, hayat nasıl da sinsice her şeyi değiştiriyor, diye kendine hatırlatıyor." Her şey değişmişti. Hayatı değişmişti, Şerwan değişmişti, evdeki düzen bile değişmişti. Değişmeyen tek şey Cibran soyadıydı. Ah tabii kocasının kalbinde yerini alan ve kimseye bırakmayan Ezo da kalmıştı.

Beni sev, demekten vazgeçmişti Beritan. Ömrünün son nefesine kadar Şerwan'a seni seviyorum dese, Şerwan bir kere bile seni seviyorum demeyecekti. Sevdayı bir kadında yaşamamanın tecrübesini kocasında ve ilk karısında tatmıştı Beritan. Asla 'beni sev' demeye-

cekti!

Hayatın sinsiliğine kapılıp savrulmuşlardı. Şerwan direnmiş, Şerwan güçlü kalmak için elinden geleni yapmıştı. Keza iki kadın da. Lakin Beritan... “Güçlü yanın hep beni sana çekmişti. Beni etkileyen hep duruşundu.”

“Çektirdiğin onca acıya rağmen ayakta kalmam mı?” diye sordu Beritan. Eskiye yüzüne vurmak istemese de zaman zaman dönüp bakınca neleri atlattıklarını hatırlıyor ve kendine kahroluyordu.

Adam kolunu beline atıp karısını kendisine çekti. Bir yanında Mirhan diğer yanında Beritan vardı. Küçük çekirdek ailesiyle ayakta duruyordu. Onların varlığını seviyordu. Tattıkları mutluluğu ve heyecanları seviyordu.

“Evet, her şeye rağmen ayakta kalmanla. Düştüğünde, kimse olmasa bile hep kendin ayağa kalktın. Her şeyden önemlisi buradasın.” Bel boşluğunu başparmağıyla sevdi. “Yanımdasın!”

Beritan elini kocasının göğsüne yaslayıp aşkla gözlerine baktı. “Seni seviyorum derken hiçbir zaman yalan söylemedim.” İnarak ve hissederek söylemişti. Sevdığı, âşık olduğu tek adamdı.

“Şüphe bile etmedim.”

Yine sevdiğini söylememişti. Beritan olsun, dedi. Yanımdasın demek seni seviyorum itirafına eşdeğerdi Beritan için.

“Toz tanesi kadar merhamet istemiştin. Şimdi merhametine de şefkatine de sevgine de sığınıyorum ve mutluyum. Seni paylaşmak çok zor. Seni paylaşmaktan ölesiye nefret ediyorum. Ama eskileri hatırlayınca, kendime kızıp her şeye evet diyorum.”

Alnını öptü Şerwan. Geçmişini telafi etmek için elinden geleni yapmaktan asla utanmayacaktı. Yarın Mirhan ve çocukları sorduğunda, onlara evet telafi ettim diyebilmek için onları hep mutlu edecekti.

“Sen ve çocuklarımız benim için çok değerlisiniz.”

Beritan gülümsedi. “Biliyorum,” diyebildi.

Mirhan anne babasının yanaklarına öpücüklerini kondurup anı güzelleştirince, Şerwan ve Beritan gülerek ayrılmıştı odadan.

“Dördümüz de açız, inelim artık,” diyen Şerwan Ağa yönünü kapıya çevirdi. Beritan arkasında, Mirhan kucağında odadan çıkmışlardı. Diyarbakır’ın keskin soğuğu yüzlerine çarptığında Şerwan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

sıkı giyinen oğlunu kollarıyla sardı. Beritan yünlü hırkasını karnına doladı.

Tülbenti rüzgârın etkisiyle savrulup yere düşmüştü. Beritan oflayıp tülbenti yerden alırken tokası gevşemişti. “Bu soğukta sırasıydı.”

Şerwan ne olduğunu anlamak için dönünce, tokasını iki dudağı arasında tutan ve saçlarını savuran karısıyla duraksadı. Siyah saçları beline kadar uzanıyordu. Saçlarına uzanıp dokundu. Tutamlarını severken, kara gözlerini kadının kara gözlerine dikti.

“Şu saçları benden başkası görmeyecek, hemen topla,” diyerek oyunbaz tınısıyla kadını azarladı.

Beritan saçlarını kocasının elinden kurtararak topladı. Tokayla tutuşturup tülbentini saçına geçirdi. “Senden başka kim görebilir, ağam!” Cilveli sesi avluda duyuldu. Etrafin sessizliği Beritan’a cesaret vermişti.

Avluyu geçen kadın ve adamın gülüşü kısa sürmüştü. Merdivenlere vardıklarında Şerwan aklına gelen dosyayla yüzünü buruşturdu.

“Beritan?”

“Efendim?”

“Dosyam odamda kaldı. Onu almam gerek, siz inin ben geliyorum.” Mirhan’ı karısının kollarına bıraktı. “Acele edin, oyalanmayın dışarıda.”

Oğlunu alan kadın kafasını salladı. Şerwan çalışma odasına giderken Beritan ise aşağıya indi. Son basamağa bastığında Mirhan’ın, “Hala...” diye ciyaklamasıyla kadın arkasına baktı.

Jiyan merdivenlerden ikişer ikişer inerek yeğenine yetişti ve aniden annesinin kollarından alarak, bahçeye yürüdü. Hava soğuktu ve ağabeyi bir yerlerden çıkıp bağırmadan içeri girmelilerdi.

“Halan sana kurban olsun...” Çocuğu öpücüklere boğarak oturma odasına hızlı adımlarla yürüdü. Beritan arkalarından geliyordu. Kapıyı açıp içeri girerken, Mirhan’ın sesiyle eşikte durdu.

“Jiya..”

“Aaa ben sana kaç kere Jiya deme dedim ha?” Yeğenine kızan Jiyan’a arkalarından sessizce gelen Serhad da eşlik ederek, yengesi-ni delirtmek için sohbete dahil oldu.

“Bero diyecek, Bero!”

Beritan duyduğu sesle hızla kayna döndüğünde gözlerini kı-sarak ona baktı. Belli ki Serhad onlarla uğraşacak öyle gidecekti.

Mirhan bu sefer amcasını görünce halasının kollarından çıkıp amcasına doğru uzandı. Serhad uzanıp ablasının ellerinden aldı ve oturma odasının ortasına kadar yürüdü. Oturmada önce havada zıplatma, divana yatıp gıdıklama, saklambaç ve kaç yakala oyun-larını oynayacaklardı.

“Söyle bakayım paşam bu kim?” Başparmağıyla arkasında ka-lan annesini gösterdi.

Serhad, Mirhan’ı aşırı şımartmıştı. Yanına gittiği an amcasının ağzına bakıyordu. Ne derse onu yapıyor, amcasının öğrettiği tüm la-kapları söyle dediği an söylüyordu. Serhad’a aşırı düşkünlüğü Mir-han’a bu yönde zarar vermişti.

“Beğö... Beğö...”

Beritan oğluna gözlerini belerterek onu korkutmaya çalıştı. “Bana bak senin dilini koparırm bir daha Bero dersin.”

Küçük çocuk amcasının omzuna saklanırken Serhad kahkaha hattı. “Söyle bakayım paşam ben kimim?” Göğsünü kabartarak yine zikredeceği lakabı heyecanla bekledi Serhad.

“Jeis..”

“Jeis değil, oğlum reis!”

Jiyan burun kıvırdı. “Sana hâlâ reis mi diyor?”

“Tabii,” dedi ve kaşlarıyla ablasına işaret etti. “İzle bak. Paşam Şılan kim?”

Küçük çocuk bir an duraksadı.

Serhad hatırlamayan yeğenine ufak bir ipucu verdi. “Süm...”

“Jümük...” Dudağını büzüştürerek söylemesi Serhad’ın canı-na okumuştı. “Jümük değil, oğlum sümsük. Bir öğrenemedin ulan şunu.”

“Jümük...” diyerek kollarında zıpladı Mirhan.

“Ayakta alkışlanacak adamsın. Çok güzel terbiye veriyor-sun.” Beritan tüm ağırlığını sol ayağına vererek kaynını alkışladı. Şerwan’a şikâyet etmenin vakti gelmişti. Yarı Mirhan’ın ağzından bir küfür duyarsa terliğini aldığı gibi Serhad’ı dövecekti.

“Günaydınlağ,” diyen Bermal kapıyı kapatarak topluluğa ses-lendi. Evinden çıkıp gelene kadar üşümüştü. Kollarını avuçlarıyla sıvazladı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Sana da günaydın, Beğmal yenge.” Serhad ve sataşmaları başlamıştı.

İki kadın da Bermal’e günaydın demişti.

Kaynına gözlerini devirerek eltisine döndü Bermal. “Hastaneye kaçta gideceksin bugün?” diye sordu.

Beritan, eltisini sakinlikle cevapladı. “Saat ikide orada olmamız gerek.”

“Tüh ya... Biz de pazağtesi gideceğiz. Bilseydim bugüne alığdım. Beğabeğ gideğdik, Beğitan.” Üzülmüştü Bermal. İkisi beraber gider, cinsiyeti beraber öğrenir, ardından alışveriş yapar, öyle eve dönerlerdi.

Serhad kollarında duran yeğeninin kafasını omzuna yaslayıp sırtını okşarken iki yengesinin de şişen karnına baktı. Gözleri divanda oturan ablasına kaydı. Bermal ve Beritan’ın arasında sadece hafta farkı var diye biliyordu. Neredeyse çocuğu beraber yapıp beraber doğuracaklardı.

“Ulan anlaşılarak mı yaptınız?” Arkasında kalan kadınlara bakmadan sormuş, kendini tutamayarak gülmüştü. Düşüncesi bile Serhad’a komik geliyordu.

İki kadın aynı anda göz göze geldi. Ne ima ettiğini anlamışlardı. Belki çocuk konusunda anlaşmamışlardı ama Serhad’ı devirme konusunda ellerini aynı anda kaldırarak anlaşmaya varmışlardı. Serhad’ın sağında ve solunda duran iki kadın aynı anda omzuna şaplağı patlatmışlardı.

Şiddete uğrayacağından habersiz Serhad, yediği iki şaplakla dengesini kaybederek öne doğru savrulmuş, Mirhan kucağında düşmemek için ayaklarından son anda destek almıştı.

Jiyan acı çeken kardeşine yüzünü hüznle buruşturdu.

“Of..of..of..ulan...” Serhad sağ omzuna darbeyi fena almıştı. Hangi kadının eliydi? “Sağ tarafımdaki hain kim?” diye hırlayarak sordu. “Canım çıktı lan!” diyerek sağ tarafına döndüğünde Bermal’in elini beline atarak öfkeyle onu izlediğini gördü.

Etine dolgun yengesi hamile kalarak kilolarına ve kollarındaki güce katkı sağlamıştı. Serhad onun olduğunu nasıl hemen anlamamıştı? “Kiloların kolunu güçlendirmiş.”

Bermal ayağını yere ritim tutarak vuruyordu. “Ayıp be!”

Serhad yengelerine döndü. Omuzları acıyordu. Bunun acısını çıkarmasını da bilirdi. Mirhan'ı yere bırakarak özgürlüğüne kavuşturdu. Gözü şişkin iki karna tekrar takılınca dayanamadı. "Allah yürü ya kulum demiş, bunlar beraber hamile kalmış."

Jiyan kıkırdarken, Beritan bakışlarıyla tersledi. "Keşke şu an Şerwan bu dediklerini duysaydı." Beritan'ın keşkesini Şerwan duysaydı, Serhad'ın yatacak yeri yoktu.

Serhad duymamış gibi yaparak güldü ve onlarla uğraşmaya devam etti.

"Mahşerden çıkmışsınız ulan. Daha dördüncü ayınızda mısınız? Demek ki sekizine gelene kadar evdeki kileri bir on defa daha baştan aşağı dolduracağız."

Beritan yemi yutmadı. Hamile kadınların kilo alması gayet doğaldı. İlkinden tecrübesi vardı. Serhad ömrünü çürütmüştü daha önceki hamileliğinde. Bu sefer yemezlerdi.

Ama Bermal için aynısı söylenemezdi. "Ne vağmış?"

Serhad elleri cebinde oyununa gelen yengesine acımasızca gülümsedi. "Geçen Vedat ağabeyim bir hatunun güzelliğine vuruldu. Kız nasıl fit, nasıl güzel. Yemin ediyorum gözüm kaldı. Vedat ağabeyim kızı beğendi diye göz dikemedim. Yoksa çoktan almıştım."

Bermal'in gözleri doldu. "Vedat yapmaz."

Beritan, Serhad'a bel altı vurdu. "Elizan'ın bundan haberi var mı?"

Serhad gözlerini kırptırdı. Beritan bir türlü oyununa gelmiyordu. "Hemen söyledim," diyerek Bermal'e döndü. "Valla kocana o kadar güvenme." Oyunbaz bakışları ciddileşti. "Hiçbiriniz güvenmeyin. Dışarıda gördükleri güzel kadınlara bakıyorlar. İltifat da ediyorlar. Birbirlerine anlatıyorlar da. Ah ulan o şirketin duvarlarının bir dili olsa." Kapıya doğru ağır ağır yürüdü. "Kocalarınızın bütün haltlarını bir söylese." İki kadına üzülererek kafasını salladı. Oturma odasından bir darbe daha yemeden sıvışmalıydı. Bermal'in ağlayan sesini duyunca kapıyı açtı. "Babanızın evine gider, bir daha ağabeylerimin yüzüne bakmazsınız."

Serhad dolduruşa getirdiği iki kadını düşüncelerle baş başa bırakarak kapıdan çıktı.

Beritan ağlayan Bermal'e inanamayarak baktı. "Yalan söylüyor,

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

inandın mı?”

Jiyan iki kadına bakarken içten içe güldü. “Valla bu sefer ciddi konuştu. Şahsen ben de ağabeylerimin güzel kadın gördü mü baktıklarını gördüm.”

Beritan ve Bermal bakıştı. Beritan sinirlendi. Bermal ağlamaya devam etti.

Kapının ardından gelen seslerle beraber oturma odasının kapısı çok geçmeden yine açılmıştı. Delal Sultan ve Zozan Hanım sohbet ederek içeri girmişlerdi. Kapıyı kapatıp yürümek için önlerine baktıklarında ayakta bekleyen Beritan ve Bermal ile göz göze gelmişlerdi.

Beritan sinirli, Bermal gözü yaşlıydı. “Ne oldu size?” diye sordu Zozan Hanım. Arkalarında kıs kıs gülen Jiyan’a bakan gözler, acil cevap bekledi.

“Serhad!”

Ayakta bekleyen iki kadın aynı anda cevap verdi. Delal ve Zozan bıkın nefeslerini verdi. Ağızlarını açıp sitem etmeye kalkışmışlardı ki Vedat’ın gür sesi kulaklarına doldu.

Zozan ve Delal divana geçip oturdu. Vedat’ı da delirtmeye gitmişti. Odasında Botan’ı delirtiyordu. Aşağı iniyor, yengelerini ağlatıyordu. Ağabeylerini zıvanadan çıkarıyordu. Bir Şerwan ile uğraşmıyordu.

Kapı bir hışımla açılmış, Serhad kahkaha atarak içeri girmişti. Annesi ve Delal Sultanı görmeyen Serhad halı yastığının üstüne bedenini bırakmıştı. Vedat’ın bu kadar öfkelenmesini beklememişti. Alt tarafı yengelerine sorduğu soruyu ağabeyine de sormuştu.

Serhad kafasını kaldırıncı dört kadının gazap dolu bakışlarıyla karşılaştı. Gülüşü anında soldu. “Ne var ulan?”

Serhad’ın sorusuna kimse cevap veremedi. Ezo kapıda belirdi. Pervaza yaslanırken, halı yastığının üzerinde oturan adama kafasını bıkınlıkla salladı. “Ne yaptın yine adama?”

Serhad kapıya bakıp dudağını ısırıldı. “Bir şey yapmadım, sadece soru sordum.”

Ezo gözlerini şüpheyle kıstı. “Ne sordun?”

Serhad omzunu silkti. Bebek mevzusu olmasa söylerdi.

“Şerwan gitti yanına,” diyerek kaynını bilgilendirdi. Serhad,

Şerwan çağırmadan sıvışmalıydı. Şimdi kaçmazsa, sabah sabah he-saba çekilecekti.

Oturduğu yerde kalakaldı. Şerwan mı gitmişti? Vedat anlatırmıydı? Nefesini tutan Serhad ellerini yastığa hışımla indirdi. "Yav bunlarla uğraşamıyorsun. Bu evde bir Vedat Efendiye, bir Şerwan Ağaya şaka yapılmıyor."

"Senin yaptığın şaka mı?" derken dolu gözlerini sildi Bermal.

Ezo ağlayan kadına hayretler içerisinde baktı. Yine mi ağlatmıştı kadını? İflah olmaz serseri!

"Ah Nêçîrvan ağabeyim, senin hakkını asla ödeyemem. Ne yapsam kızmıyor, gülüyor geçiyor. Botan gülüyor. Ama bu ikisi..." Kollarını iki yana açarken sitemine haksızca devam etti: "Bir ağzıma etmedikleri kaldı anasını satayım!"

Daye Zozan serseri oğluna acımasızca güldü. "Şerwan'ın seni çağırması yakındır."

Serhad oturduğu yerden fırladı. Her şekilde çağıracaktı. "Sizin de muradınız maksadınız o zaten, Zozan Hanım." Annesine de çatarak Ezo'nun yanından geçip oturma odasından çıktı.

Ezo kaçan kaynının dış kapıya son sürat koşuşunu izlerken gül-meye devam etti. Şerwan korkusu olmasa, evi başlarına yıkacaktı. Serhad gidince Bermal'e döndü. "Sen niye ağlıyorsun?"

Bermal burnunu çekti. "Bana mahşegden çıkmışsın diyoğ. Vedat dışağıda fit kızlağa bakıyoğmuş, kocana güvenme diyoğ."

Ezo gülmemek için alt dudaklarını ısırды. Ela gözleri yavaşça Ber-ritan'a kaydı. Onun da gülmemek için kaçtığını gördü. Delal Sultan ve teyzesi de aynı durumdaydı.

Bermal hızını alamadı. "Evin kileğini on defa daha dolduğacak-mıs. Öküzüz sanki."

Kendini tutan bütün kadınları gülme almıştı. Ezo kapıya tutuna-rak güldü. Bermal'i ağlatmak çocuk işiydi ve Serhad onu acımasız-lığından gram vazgeçmeden ağlatıyordu.

"Serhad!"

Şerwan Ağanın kükremesi konakta inledi. Ezo kendini tuta-madan misafirhanenin önünde bekleyen adama geç kaldın der gibi baktı. "Kaçtı!" diyerek bilgilendirdi. Ağzını oynatarak tekrar içeri girmesiyle Ezo önüne döndü.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

"Bu çocuk Şerwan'ın elinde kalırsa, kimse kurtaramayacak."

"Bugün kalacaktı, Ezo," dedi Beritan. Vedat anlatmıştı ve Şerwan çıldırmıştı. Serhad'ın kaçması yararına olmuştu. Akli güzel kadınlara bakıp iltifat ettiğini söylediklerinde kaldı. Acaba yalan mı söylemişti? Aklını kurcalayan soruyu Şerwan'a sormanın bir yolunu bulacaktı.

Kahvaltı sonrası Serhad dışında erkekler toplanıp şirkete geçmişlerdi. Ezo ve Jiyan kuaföre gideceklerini Zozan Hanıma bildirmişti. Jiyan'ın saçlarını toplamasına annesinin gönlü razı gelmemiş, Delal ve yengeleri birlik olarak ikna etmişti.

Jiyan artık büyümüş, sözlü genç bir kadındı. İsteddiği gibi davranması, saçına kendi karar vermesi hakkıydı. Lakin annesinin gönlüsüzlüğü kızı kararında bocalatmıştı.

Doktora gitmelerine sadece bir saat kala Beritan ayaklanmıştı. Mirhan evde kalacaktı. Üzerini kirleten oğlunu alarak odasına çıkmıştı. Üzerini değiştirmiş, kendi de hazır odadayken güzelce giyinmişti. Çantasına gerekli eşyalarını koyup odasında bırakmıştı.

Mirhan'ı kaynanasına teslim ettikten sonra mutfığa geçmiş, meyvesini hazırlamıştı. Zehra'ya yapacaklarını rica ederek bir bir anlatmış, Şerwan gelmeden tekrar odasına kaçmıştı.

Telefonundaki üç cevapsız aramayla Beritan korkuya kapılmıştı. Adını kocası aşağıdan bağırınca Beritan yerinde zıplamıştı. Çantasını ve şalını alarak hızlı adımlarla odadan çıkmıştı.

Şerwan bir kez daha onu çağırırsa kötü olacaktı. Yeterince geç kalmıştı. Odasından çıkıp aşağıya indiğinde bahçenin açık kapısından kocasının arabasını gördü. Büyük ihtimalle Şerwan oradaydı.

Son bir işi kalmıştı. Oturma odasına girdiğinde sadece kaynanasını ve Delal'i gördü.

"Gidecek misiniz, kızım?"

"Evet, jinap mamasını hazırladım. Dolaba koydum, yarım saat sonra Zehra getirecek yedirirsiniz. Altını kirletse Zehra temizleyecek, en sevdiği oyuncakları da köşeye koydum. Ağlarsa onunla sakinleşir."

"Ağlamaz ağlamaz." Delal Sultan oynattığı çocuğa şarkılar söyleyip annesini fark etmemesi için oyalarken kaynanası geliniyle konuşuyordu.

“Sabah erken uyandı, belki uyur da. O zaman biz gelene kadar sesini çıkarmaz.”

“Sen merak etme.” Sakinleşmeyen kadını Şerwan çağırmasın diye yolladı Zozan Hanım. “Hayırlı gidin, hayırla gelin.”

Başıyla selam veren Beritan odadan çıkmak için döndü. Kocasının yanına gitmesine kapı önünde gördükleri engel oldu. Dış kapının önünde Şerwan ve Ezo’yu konuşurken buldu. Kadının sırtı ona dönüktü ama kocası tam karşısındaydı.

Ezo bir şeyler anlatıyor, Şerwan ağzını oynatmadan söylediklerine kafasını sallıyordu. Arada bir tebessüm ettiğini gördü Beritan. Gözlerini Ezo’ya dikmişti. Sanki Ezo konuşuyor ama Şerwan ona daldığından duymuyor gibiydi. Yüzünü izlerken dalgınlaşacak kadar kendini kaybediyordu.

Avucu arasındaki çantanın kemerini sıktı. Şerwan onu izlerken böyle dalmıyordu. Kocasını uzaktan izleyip başka bir kadına gülümsüyor diye kıskandı Beritan. Üstelik bu kadın da o adamın karısıydı. Paylaşmak iğrenç bir durumdu, fakat paylaşıyorlardı.

O tebessüm iki kadına da aitti. Ama o bakışlardaki yoğun aşk bir kadına!

“Kızım gitsene.”

Kaynanasının sesini duyan kadın kafasını çevirmeden cevap verdi: “Ben... Ben her şeyi size söyledim mi?”

“Beritan ilk defa çocuk bakmıyoruz.” Kaynanasının tavrı sertleşmişti. “Bir saat olmayacaksınız. Hadi git artık. Oğlun seni görecektir ağlayacak.”

Gidemezdi ki. Ezo, Şerwan ile konuşurken oraya gidemez, hadi Şerwan gidelim, diyemezdi. Onların konuşmasını bölemezdi. Burada bekleyecekti. Bitene kadar bekleyecekti.

Bu sefer kaynanasına döndü. “Şerwan, Ezo ile konuşuyor,” demekle yetindi. Kaynanası sebebini anladığında ses etmedi. Beritan tekrar önüne döndüğünde Ezo’nun onlara doğru geldiğini gördü. Tek taraflı konuşma ve yoğun bakışma bitmişti. Derin bir nefes alıp odadan çıktı Beritan.

Dış kapıya doğru yürürken, gözlerini kocasından ayırmadı. Kocasını ilk karısını izliyordu. Gözlerini Ezo’ya sabitlemiş, kırpmadan gidişini izliyordu. Arkasından bakarken etrafında kim var kim yok

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

görmüyordu. Beritan göz göze gelmeyi bekledi. O kara gözlerin üzerine çevrilmesi bekledi.

Ezo kocasından uzaklaştıkça uzaklaşıyor, Beritan yakınlaştıkça yakınlaşıyordu. Yan yana yürüyen iki kadın bakışıp ufak bir tebesümle yollarına devam etti.

Şerwan hâlâ Ezo'yu izliyordu. Beritan bakışlarının hâlâ ona kaymadığını gördüğünde yutkunamadı. Bakmasını istedi. Ona doğru gidiyordu. Geldiğini görmüyor muydu? Şerwan hâlâ ilk kadını pür dikkat izliyordu.

Beritan dış kapıya vardı, Ezo içeriye girdi.

Şerwan gözden kaybolan karısıyla derin bir nefes aldı. Gözlerine karşısında duran Beritan ilişti. "Geldin mi?" diye sordu.

"Geldim!" dedi Beritan sadece.

Başka bir şey demeden kocasının yanından geçip arabaya doğru giderken kolu adamın koluna çarpmıştı. Umursamadı. Bu sefer Beritan kocasını arkasında bıraktı. Geldin mi, diye soracak kadar onu fark etmemişti.

Bahçe kapısından çıkıp arabaya binerken Şerwan karısına dönmüş arabaya binene kadar onu izlemişti. Beritan bir kere olsun dönüp bakmamıştı. Sadece önüne dönmüş, kocasının arabaya binmesini beklemişti.

Şerwan arabaya bindiğinde sesinin sert çıkmamasına dikkat ederek karısına döndü. "Neden geç kaldın?" Tavırlarına anlam verememişti Şerwan. Aşağıda bekleyen oydu. Sinirlenmesi gereken kendisiyken, Beritan tavır yapıyordu.

"Keyfimden geç kaldım," dedi nihayetinde kocasına bakarak.

Şerwan tek kolunu direksiyona koymuş bedenini hafifçe ona döndürmüştü.

"Mirhan'ı hazırladım. Ondan sonra yemeğini hazırladım. Ancak yetişebildim," diyerek açıklamada bulundu Beritan. Açıklama bekleyen kocasının kızmamak için direndiğini hissedebiliyordu.

"Keyif de yapsaydın." Kendine yettiğince hâkim oldu Şerwan Ağa.

"Evi inleyen bağırmanın olmasa o da olacak."

Önüne dönen adam emniyet kemerini takarken hızla kontağı çevirdi. Aynı hızla direksiyonu çevirip dönerken karısına bakmadan

cevapladı: “Şu diline bir çare bulmamız gerek.”

“Bulursun... Ona da çare bulursun sen!” dedi Beritan ve aralarındaki gerginlik konuşmalarına bir daha izin vermedi.

Bahçede kapı önünden uzaklaşan arabayı izleyen Ezo, cinsiyeti öğrenmek için giden kocasından kuaför iznini almış, Şerwan onunla hiç konuşmadan sadece kafasını sallamakla yetinince Ezo, kararını bildirmemişti. Hemen şimdi gitmeleri gerekti. İşleri ancak akşama biterdi.

Jiyan’a seslenecekken görünmcesi hemen yanında bitti. Görümcesini baştan aşağı süzdü Ezo. “Hazır mısın?”

Gözlerini kırptırdı Jiyan. “Evet, Kasım ağabey geldi mi?”

“Bizi bekliyor.”

“Annemle konuştun mu, Ezo?”

“Evet, onunla da konuştum. Hadi çıkalım,” diyerek dışarıda hazır bekleyen arabaya doğru görünmcesiyle beraber yürüdü Ezo. Çantasını koluna takan Jiyan heyecanlıydı. Birazdan Ezo ile kuaföre gidecek, bambaşka bir değişime uğrayacaktı.

Arabaya bindiklerinde Kasım’a gidecekleri adresi bildirmişlerdi. Üç sokak ötesiydi ve her ay gidiyorlardı.

“Of annemin hiç gönlü yok. Yakışmaz diye korkuyorum.” Kararsızlık sesine yansımıştı Jiyan’ın.

“Yani saçların güzel, neden yapıyorsun ki?”

Jiyan yengesine dönüp imayla sordu: “Asıl siz neden yapıyorsunuz, Ezo Hanım? Tamam, bugün kuaföre gidecektik ama aklında saçlarını boyamak yoktu. En azından ben söylüyordum yapacağım diye.”

Ezo buna nasıl bir cevap vereceğini bilemedi. Sadece ani bir kararla değişmek istemişti. Tükenmişti. Belki yeni bir saç rengi yeni bir görüntü verecek ve o da daha mutlu olacaktı.

Kocasına söylememişti. Söylemek istemişti, lakin Şerwan’ın o konuşurken sadece kafasını sallamasından onu ciddiye almadığını düşünerek sinirlenmişti. Şerwan’dan izin alırken, Jiyan ile dışarı çıkacağız, oradan da kuaföre gideceğiz, demişti. Kocasına saçlarını boyayacağını söylememişti.

“Arada bir değişiklik yapmak iyidir. Kadını kendine getirir,” diye belirtti Ezo.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“O zaman benim için de değişiklik yapmak iyidir,” dedi Jiyan tebessümle.

Araba kuaförün önünde durunca iki kadın inmişti. Onları bekleyen Zeynep keyifle içeriye buyur etmişti. Ezo dün kadını aramış ve bugünü onlara ayırmasını isteyerek, kimseyi kabul etmemesini söylemişti. İki kadının saç boyası ve saç kesimi olacaktı. Kaş bıyık alınacaktı.

Zeynep de memnuniyet duyacağını söyleyerek teklifini kabul etmişti.

“Bugün iki kadını aynı anda mı değiştireceğiz?”

Ezo’nun onaylayan sesi süratliydi. “Valla Zeynepçiğim elini hızlı tutarsan iyi edersin.”

Zeynep anladım dercesine dudağını birbirine bastırdı. “Şerwan Ağam mı bekliyor yoksa?” Ayaküstü sohbet etmeye devam ediyorlardı.

“Yok, Hanımağamız erken gelmemizi istedi.” Teyzesi kesinkes geç kalmamalarını tembihlemişti. Ezo’nun saçını boyayacağından Jiyan dışında kimsenin haberi yoktu.

“Ooo desene hızlı olmam gerek.” Keyifle tebessüm etti Zeynep. “Bu arada önce bir şeyler içmek ister misiniz?”

Jiyan kabul etmedi. “Yok, Zeynep hemen başlayalım zaten geç geldik.”

“O zaman sizi yerlerinize alalım.” İki kadına koltukları işaret ederken çantalarını elemanlarına teslim etti. “Ben boyaları hazırlarken, siz de kahvenizi içersiniz. İki sade değil mi?”

“Evet,” dedi Ezo.

Kahveleri söyledikten sonra iki kadın aynı anda hazırlanmıştı. İstenilen boyalar yapılmış, yerlerini almışlardı. “Siz bu saçlara kıyar mıydınız? Biraz fazla kessem dünyayı koparırdın, Jiyan.” Boya dediği an şaşırmıştı Zeynep.

“Aman Zeynep, arada bir değişiklik olsun.”

“Ha diyorsun ki evlenmeden bir değişiklik yapayım. Müstakbel kocam beni değişimimle görsün.” Aynadan imalı bakışlarını Jiyan’a fırlattı.

“Senin diline düşmeyeceğim, Zeynep. O yüzden cevap veremeyeceğim.”

Ezo ve Zeynep gülüşürken kadın son kez sordu: “Başlıyorum hazır mısınız?”

Ezo ve Jiyan göz göze geldi. İkili aynı anda kararını verdi. “Evet, hazırız.”

Zeynep cevapları aldığı gibi ortağına işaret vererek aynı anda kadınları değiştirmeye başladı. Sohbet eşliğinde saçlar boyayla buluşmuştu. Birkaç aşamalı olacağı için hayli uzun sürecekti işlem.

Zeynep’in esprileri kuafördeki kakhaha seslerini yükseltiyordu. Özellikle Jiyan ile uğraşması Ezo’nun gözünden kaçmamıştı. Fakat bundan hiç rahatsızlık duymamışlardı. Onları eğlendiriyor, güldürmek için yaptıklarını fark ediyorlardı.

Saatler sonra biten işkenceyle saçlar yıkanmış, birbirine karışan saçlar bir saatin sonunda taranmıştı. Tekrar bakıma alınan saçlar daha sonra hafif uçtan kırıklar alınarak temizlenmişti. Kadınları daha da heyecanlandırmak istemişti Zeynep.

Saçlarını kurutmadan evvel, yüz temizliğini araya sıkıştırarak halletmiş, iki kadının günlük işini bitirmişti. Sonrasında saçlarını kurutmuş ve şekil vermişti. Jiyan heyecandan gözlerini kapatıp hazır olmasını beklerken Ezo kız kardeşi Esmâ ile mesajlaşarak bitti cevabını beklemişti.

Zeynep’in tarağını çekmesiyle Ezo bittiğine kanaat getirdi.

“Hazır mısınız?”

“Hem de nasıl.” Dişlerini birbirine bastırarak derin bir iç çekti Ezo.

“Ehh bu iki güzel bayanın tepkilerini görelim bakalım.” Yine aynı anda kafalarını kaldırdıklarında Ezo aynadaki yansımalarına bakarken Jiyan’ın çığlığı duyuldu.

“İnanmıyorum bu ben miyim?” Aynaya şaşkın şaşkın bakıyordu Jiyan. Ombre yapılan kahverengi saçlarına karamel tonları uygulanmıştı. Dalgalı saçlarını savurup omuzlarına düşüşünü heyecanla izledi. Bu kadar çok yakışacağını düşünmemişti. Hatta yüzüne böyle oturmasını bile beklememişti. Saçlarını ellerinin arasında tutarak sıkı Jiyan. Saçlarına sarılmak gibi bir şans olsaydı sıkıca sarılırdı.

“Acaba Kemal Bey görse ne diyecek?”

Zeynep’in imalı sorusuyla Jiyan duraksadı. İçindeki ses içten bir duayla keşke, diye fısıldadı. Keşke görseydi, tepkisi ne olurdu?

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bilmek isterdi Jiyan. Fakat öyle bir şansı olmadığından görme fikrini aklından çıkardı. Ayrıca Kemal konusunda hâlâ düşünceliydi. Bazen şeytan yüzüğü gönder bitsin bu eziyet, diyordu. Kalbi ya pişman olursan, diye içindeki şeytanı geri çeviriyordu.

Arafta kalmıştı Jiyan Eroğlu. Kurtulamıyordu bu durumdan. Düşüncelerini bir kenara bırakarak yengesine döndü. Ezo'yu görünce ağzı aşağı doğru sarktı. Siyah saçlarına küllü koyu kumral ombre istemişti. Ezo inanılmaz güzel görünüyordu. Onun saçları daha güzel olmuş, yüzüne enfes oturmuştu.

“Ezo... Çok güzelsin...” Beğeni dolu nidasıyla yengesine ilk övgüsünde bulundu.

Ezo da değişimine inanamadı. Jiyan ile beraber az önce bu koltukta oturan kendisi değildi. Kuzeninin güzelliğine saç rengi güzellik katmıştı. Lakin Ezo kendisindeki değişime henüz alışamadı. Şerwan gördüğünde nasıl bir tepki verecekti?

Beğenir miydi? Beğenmesini umdu. Ezo saçlarını beğenmişti. Bir saç kesimi bile kadını değiştirebiliyorken, farklı bir renk farklı bir aura verebiliyordu. Zeynep'in makyajlarını silerek yaptığı günlük makyaj da saçlarıyla bütünleşerek aynada güzel bir kadını sergilemişti.

“Eee...” dedi Zeynep tepkiler kadını doyurmuştu ama düşünceleri de almak istiyordu. “Beğendiniz mi?”

“Sen deli misin, Zeyno çok güzel olmuş. Ellerine sağlık,” dedi Jiyan.

Ezo kafasını sallarken kocaman gülümsedi. “Elinden böyle her iş geliyor ya. Beklediğimden çok daha güzel olmuş. Ellerine sağlık, canım,” diyerek ayaklandı.

Camdan dışarıya baktığında akşamın çöktüğünü görmüştü. Ücreti öderken, Kasım'ı arayarak gelmesini istedi. Kapıya çıkmasını söyleyen adama tamam diyerek, Zeynep ve elemanlarına veda etti. İki kadın da kuaförden çıktı.

Jiyan omuzlarından dökülen boyalı saçlarına bakmaya devam ediyordu. Önüne bakmadan yürüyen kadın kaldırımlardan ineceği sırada önünde duran arabayı görmemiş, aniden çarparak üzerine düşmüştü.

“Ah...”

Duyduğu sesle Ezo hemen arkasına bakmıştı. Jiyan'ı arabanın üzerine sakız gibi yapışmış bulunca şaşırmış, iki adımda yanına varmıştı.

Arabanın sahibi gördüğü tanıdık suretlerle şaşkınlık yaşarken, hemen arabadan inmişti. Arabasının üzerine düşen kızın kolundan nazikçe tutup kaldırdığında gördüğü kadınla iç çekti. Güzelliği karşısında nefesi kesildi. Görmek için yanıp tutuştuğu müstakbel sözlüsü arabasının üzerine düşerken buna inanamamıştı. Hayal gördüğünü sanmıştı ama değildi. Jiyan şu an karşısındaydı. Gülmek istedi ama karşısında böyle dururken gülemedi Kemal Cıbran.

Jiyan kolunu tutan adama bakmak için kafasını kaldırırken saçları adamın yüzünü yalayıp geçmişti. Kokusu burnuna dolduğunda Kemal o an nefes almayı unuttu. Kokusuna o an müptela olmuştu.

"Allah kahretsin. Hep o Zeyno'nun nazarı değdi." Söylenen Jiyan hâlâ kolun sahibine bakmıyordu. Suçlu kendi dikkatsizliği değil, Zeyno'nun nazarıydı.

"İyi misin?"

Davudi sestten gelen soruyla kafasını kaldırıp kolun sahibine baktı Jiyan. Gördüğü adamla nutku tutuldu. Gözleri ağır ağır kollarını tutan ellere kaydı. Ten teması ilk defa gerçekleşmişti. Jiyan'ın tüyleri diken diken oldu. Görmesi için dilediği bir duada, bir keşkede Kemal karşısına çıkmıştı. Tutuklu kalan kadın heyecanlandığını fark edemiyordu.

Adamın ellerinden gözlerini kaydırarak, kahvenin en sıcak ve yoğun rengine baktı. Baktı ve o gözlere tutuklu kaldı Jiyan. Ömür boyu bu gözlere mi hapsedilecekti? Şayet bu gözler böyle bakmaktan vazgeçemeyecekse, razıydı Jiyan.

Kemal'in gözlerini kırpmadan onu izlediğini fark ettiğinde yutkunamadı. İçine bakıyordu resmen. Onu görüyor, her şeyi anlıyordu sanki. Jiyan onu anlamasından korktu.

Serhad'ın ve Zilan'ın anlattıklarını anımsadı. Defne'nin onu hâlâ sevdiğini, gördüğü zaman sevindiğini, konuşurken sevgisinin hareketlerine yansıdığını ve işin daha garibi Kemal'in bunlardan hiç rahatsız olmadığını beynine sokmuşlardı. Kıskançlık damarının tutuştuğunu hissetti Jiyan.

Kemal, Jiyan'ın saçlarını boyadığını arabasının üstüne düştü-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ğünde fark etmişti. Yakıştırdığı kadar kızmıştı da. O Jiyan'ın doğal halini daha çok seviyordu. Onu olduğu gibi sevmiş, beğenmişti. Fakat sözlüsü değişmeyi tercih etmişti. Tercihine saygı duydu ama evlendiklerinde ilk soracağı şey bunu neden yaptığıydı.

Kolunu bırakası gelmiyordu Kemal'in. Gözlerini gözlerinden ayırası gelmiyordu. Güzelliğine vurulmuştu. Aylardır nişan ve düğün için çabalıyordu. Jiyan artık evinde olsun istiyordu ama vuslat belli ki yakın görünmüyordu.

Eğer onu on saniye görmene karşılık, ömründen on yıl alınacak deseler kabul ederdi. Sadece birkaç saniye daha görmek için...

Sevdiği kadının uzun dalgalı saçları ve güzel yüzü çevredeki genç erkeklerin dikkatini çekmişti. Kemal sokağı gözleriyle taradı. Her bir erkeğe bakan gözleri ateş topuna döndü. Hemen şimdi hepsini öldürebilirdi Kemal.

Jiyan etrafa baktıkça sinirlendiğini, burnundan soluduğunu fark etti. Kolunu hâlâ tutuyordu. Kollarını hızlıca ellerinin arasından kurtararak iki adım geriledi.

Elleri havada kalan Kemal afallayarak Jiyan'ı izledi.

Ezo da çifti izliyordu. İkisinin enerjisi karşısında nefesi kesilmişti. Kemal'i beklemiyordu. Jiyan'dan daha çok şaşırmıştı.

Kemal tekrar iyi misin diye soracağı sırada Jiyan'ın öfkeli bakışlarını gördü. Gözlerinde nefret gördüğüne yemin edebilirdi. Ne olduğunu anlamadı. Birden neler olmuştu. Şaşırmasına bir lafı yoktu da, bu nefret ona dokunduğu için miydi? Çok saçmaydı. Arabasına çarpan Jiyan'ın kendisiydi. Sadece iyi olup olmadığını sormuştu. Canı yanmışsa, öğrenmek istiyordu.

Jiyan aniden sırtını ona dönüp gittiğinde Kemal sadece arkasından bakmakla kaldı. Sarsıldığını saklayamayacak kadar kötü hissetmişti.

Ezo etraftaki insanların onları izlediğini gördü. "İyi akşamlar, Kemal," diyerek onu fark etmeyen adamlar vedalaşıp arabaya binmek üzere yürümüşü. Kapıyı açıp bindiği gibi yola çıkmışlardı. Arabanın camından baktığında Kemal'in hâlâ onları izlediğini gördü Ezo. Anında Jiyan'a döndü. "Adama neden öyle davrandın?"

"Ezo, konuşmayalım," diyen Jiyan camdan dışarıya baktı. Şu an konuşmak istemiyordu. O adamı gördüğünde heyecanlandığı kadar

öfkelenmişti. Evleneceği adamın bir zamanlar yengesini sevdiğini bilmesi kolay atlatılacak bir şey değildi. Beritan ne kadar unuttuk dese de çocukluk aşkıydı. Belki biterdi ama unutulması imkânsızdı.

Yarın evlendiklerinde, Kemal ile babasının evine geldiğinde kocası ve yengesi yan yana gelecekti. Hatıralar göz önüne gelmeyecek miydi? Bir sohbet esnasında geçmiş defterler açıldığında onların hatıraları canlanmayacak mıydı? Jiyan'ın kabul etmediği buydu.

Camdan Ezo'nun yansıyan görüntüsü Jiyan'ı utandırdı. Onu izliyordu. Dikkatini dağıtmak için konuyu Kemal üzerinden başka yöne çekti. Kötü düşünceleri varsa uzaklaştırmalıydı. Jiyan ne kadar anlatırsa anlatsın, Ezo dâhil kimse onu anlamayacaktı.

"Ezo, neden kadın kuaförünün önündeydi o?" diyerek bakışları tekrar yengesine çevirdi. Şimdi düşününce içini merak sardı. O sokakta, üstelik o kuaförün önünde ne işi vardı?

Düşündüğü şey bu muydu? Ezo olabilecek ihtimali söyledi: "Belki işi vardır."

Boş gözlerle yengesine baktı. "Kadın kuaförünün önünde mi?"

"Jiyan, adam arabasını oraya park etti. Kuaföre girmede. Ayrıca orada bir sürü dükkân var." Kalabalık ve işlek bir sokakta adamın olması gözüne neden bu kadar batmıştı?

"Olabilir, ama kadın kuaförünün önünde durdu. Bir sürü kadın içeriye girip çıkıyor." Giren çıkan kadınları da görüyordu. Daha Defne'nin öfkesini taşıyordu Jiyan.

"Yok artık, Jiyan!" Ela gözleri hayretle büyüdü. "Bu ne kıskançlık, abartma."

Abarttığıнын bilincindeydi. Jiyan kıskançtı. Paylaşmaktan nefret ederdi. Evleneceği adamı başka kadınlar beğenerek süzemezdi. Ki Kemal ilgileri üstüne alan yakışıklı bir adamdı. "Olsun." Omuz silerek geçiştirdi.

Ezo kendine hâkim olamayıp gülmeye başladı. "Onu bırak da, çarpa çarpa sözlünün arabasına çarptın."

Jiyan gülümserken dikiz aynasından Kasım'a baktı. Pür dikkat yoluna bakıyor, onları dinlemiyormuş gibi davranıyordu. Kemal kolundan tutarken, Kasım gelmişti. Yani onları görmüştü. "Hep o şom ağızlı Zeyno yüzünden. Adamın ismi dilinden düşmedi. Resmen adamı çağırırdı."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kimi kandırıyordu? Şerwan ile nişanlıyken yaşadığı heyecanları, görmek istediği küçücük anları, karşısına çıkınca kendini unuttuğunu Jiyan'a anlatacak olsa, muhtemelen görümcesi kaçacaktı. Adamın ismi Zeyno'nun dilinden düşmemişti. Jiyan'ın bundan bir rahatsızlığı olmuş muydu? Hayır.

"Sanki adamı görmeye gönüllü değildin," dedi Ezo.

Jiyan yengesine yan gözle baktı. Beni kandırma biliyorum, der gibi bakıyordu yengesi.

"Biz o yollardan geçtik, Jiyan Hanım. Biliriz o halleri. Tatlı heyecanlar bunlar."

Bir kere de şu kadının gerçeklerinden kaçabilmek mümkün olsaydı, Jiyan son sürat kaçardı. Gözlerini bayarak camdan dışarıyı izledi. Adamın bakışlarını aklından silmeye çalıştı. O güzel bakışları unutmaya çalıştı. Güzel hayaller inşa edip, yarın ilk pişmanlığını sezdiğinde yıkılıp altında kalmaktan korktu.

Eroğlu konağına akşam vakti dönebilmişlerdi. Kapı önüne park edilen arabadan inmiş ve eve girmişlerdi. Hazır bahçede ikisi varken son kez Jiyan ile konuşmak istedi Ezo.

"Neden ona kötü kötü baktın?"

Jiyan konuşmak istemedi. "İçeriye girsek?"

Dört aydır belirsizlik devam mı ediyordu? Olsun, olmasın arasında gidip gelmekten bezmemiş miydi? Hem kendine hem Kemal'e böyle eziyet etmeye ne gerek vardı? "Yaptığın düpedüz haksızlık.

Dört aydır nişanı erteliyorsun. İki kere haber verdiler nişan için. Botan'ın boşanma davasını bahane ederek ertelediniz."

"Hakkım var. Düşünmem gerek." Kaçamak bakışları konağı tanıyordu Jiyan'ın.

Kaşlarını imayla kaldırdı Ezo. "Nereye kadar?"

"Ezo," diye pes etmiş bir yorgunlukla yalvardı Jiyan. "Lütfen."

Lakin Ezo dinlemedi. "Adamın geçmişini ısrarla kendi gündeminde tutmak seni yormuyor mu? Olmuş bitmiş, Jiyan. Hangi erkeğe bakarsan bak, geçmişi illaki bir kadınla doludur. Ama bu başka bir kadınla gelecek kurmayacağı anlamına gelmez. Şayet Kemal hazır olmasaydı, en kıymetli dostunun kardeşini de seçerek bir hata yapmazdı."

"Ezo neden anlamıyorsunuz beni? Bu kadın benim evimde, be-

nim ağabeyimin karısı. Başkası olsa zerre umursamazdım.”

Beritan’ın kimi sevdiği, kimin için yanıp tutuştuğu çok net belliyken, Jiyan hâlâ nasıl adını anabiliyordu, hayret etti Ezo. “Neyi anlamıyoruz, Jiyan? Beritan’ın kimi sevdiğini çok iyi biliyoruz. Kummamın kocama olan aşkını bana anlattırma şimdi.”

“Kemal’den, duygularından emin değilim!” diye sertçe yengesine çıkıştı Jiyan. Haklı olması da cabasıydı. Jiyan kendine çözüm bulamazken, Ezo onu düğümlüyordu. Hâlbuki Ezo düğümünü çözmesi için yardımcı oluyordu.

“Adamın sana olan bakışlarını ben gördüm. Hiçbir adam sevmeye kadına o kadar derin bakmaz, bakamaz.” Sevdiği her halinden belliydi. Jiyan’ı gördüğü an o adaleli kolların nasıl titrediğini, nasıl mutlu olduğunu, zarar gördüğünü düşündüğünden nasıl endişelendiğini... Her şeyi yüzünden ve vücut hareketlerinden okuyabilmişti. “İstemese iki kere nişan yapalım diye ararlar mıydı?”

“Ailesi istemiştir, Ezo. Gelsin diye ısrar eden hep kaynanadır.”

Hiçbir şey bilmediği ne kadar belliydi Jiyan’ın. “Hayır, Beritan söyledi. Babasının evine giderken konuşmuşlar. Nişanın olması için direten Kemal. Kaynanan anneni aradığında da Kemal’i ikna edemediklerini söyledi. Botan için beklemelerini söylese de Kemal inadına nişan diyor. İstemeyen adam bunu yapar mı?”

“Ezo yapma.”

“Ezo falan fıstan yok, Jiyan. Yeter, cidden yeter. Az önce adama nasıl baktın. Adam neye uğradığını şaşırды. Yanlış anlayacak seni. Eminim ki o bakışlar onu kötü hissettirdi.”

“Hissettirsin.”

“Jiyan kısa da olsa senin de Caner ile bir geçmişin var. O zaman biz de kalkıp onu mu sorgulayalım? Bu kadar bekletmen çok ayıp. Hem adamı da bekleterek yarına dair beklenti ve hevesi kaçınıyor. Pişman olacaksın, Jiyan. Onu seviyorsun, o da seni seviyor.”

Jiyan utanarak kafasını eğdi. “Sadece emin olmak istiyorum.”

Ezo duyduklarıyla sinirlendi. “Eee bu saatten sonra emin değil-sen, lütfen yarın uyanınca yapacağın ilk iş ailesine yüzüğünü teslim etmek olsun. Sebebini de ağabeyine; Kemal, Beritan’ı önceden seviyordu, yapamadım diye açıklarsın. Oldu bitti,” diyerek konuşmaya son verdi. Konu hakkında daha da konuşmayacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yüzündeki sinirli ifadeyi silerek, yerini sahte gülümsemesine bıraktı. Oturma odasından içeriye görünmcesiyle beraber girdi Ezo. Şilan ve erkekler dışında herkes içerideydi.

Ev halkının tepkisini merak eden Ezo divanda çatık kaşlarıyla oturan teyzesine çekinerek baktı. Geç kalacaklarını haber vermişti. Peki ama neden telefona öfkeyle bakıyordu. Ezo ne olduğunu merak etti. Bermal'e baktığında eltisinin şaşkınlıkla hemen arkasında kalan görünmcesini izlediğini gördü.

"Jiyaan!"

Ezo ve görünmcesi kıkırdarken, Delal Sultan ve Beritan da onları izliyordu. Ezo şalını başından indirmedeğinden kimse boyasını fark etmiyordu. Bermal hâlâ Jiyan'a hayranlıkla bakıyordu.

Jiyan saçlarını göstermeyen yengesinin şalını başından aniden çekti. Ezo arkasını dönmeden tokasından tuttuğu gibi çekerek uzun saçlarının omuzlarına dökülmesine izin verdi.

Saçları omzuna dökülürken, Ezo arkasına dönerek Jiyan'a güldü. "Bir senin için yorumları alsaydık."

"Asıl sürpriz sendin," diyen Jiyan göz kırptı.

Beritan sırtında dalgalanıp duran siyah saçların uçlarında gördüğü renk tonuna hayretle baktı. Ezo saçlarını boyayacağını söylememişti. Zaten çok güzel bir kadındı. Fakat bu haliyle güzelliğine güzellik katmıştı. Şerwan'ın onu görünce vereceğı tepkiyi merak etti.

Beğenecek miydi?

Beğenilmeyecek gibi değildi!

Kocasının bir kez daha vurulacağından yüzde yüz emindi Beritan. Ezo tam da yanına geleceğı gün yapmıştı. Şerwan zaten öğlen ona dalmıştı. Bu gece gözlerini ondan ayırmayacak, hem sevgisiyle hem iltifatlarıyla karısının gönlünü hoş edecekti. Bütün mutluluklar bu gece Ezo'nundu.

Ezo'dan bakışları görünmcesine kaydığında onun da çok güzel olduğunu fark etti. Saçları çok yakışmış, yeni bir görünüm vermişti. Lakin Beritan'ın gözleri daha çok Ezo'ya kayıyordu.

"Çok yakışmış," demekle yetindi Beritan. Gülümseyişi yüzünde dalgalanıyordu.

Bermal eltisine görünmcesinden daha çok şaşırmıştı. "Of be, bu

ne?”

Ezo, Bermal'in tepkisine gülümsedi.

“Ya Ezo çok güzel olmuşsun. İkiniz de çok hoşsunuz. Hamile olmasam, ben de boyardım. Of... Geççekten çok hoş.”

Delal Sultan da boyayanın sadece Jiyan'a olacağını biliyordu. Ezo'nun yaptığı değişikliğe sevindi. Kendine gelmek için yaptığından emindi. “Maşallah maşallah, bu ne güzellik hanımlar?”

“Teşekkür ederiz, Delal Sultan.”

Jiyan ikisi adına teşekkür edince Ezo tebessüm etti. Kaynanasının hiç konuşmamasına şaşırılmıştı. Kızını ve yeğenini gördüğü söylenemezdi. Ne olduğundan habersizdi Ezo.

“Teyze,” diyerek seslendi.

Zozan Hanım duyduğu sesle kafasını elinde döndürdüğü telefonundan kaldırdı. Seslenen yeğenine baktı ama onu görmedi. Aklı Dicle'de idi. Yine aramıştı. Daha önce de arayan eski gelini yine aramıştı. Pişman olan gelini özür dilemek için arıyordu. Son pişmanlık fayda etmezdi. O şeytanla değil konuşmak adını dahi duy-mak istemiyordu. Aramasını da gereksiz buluyordu.

“Söyle Ezo...” dedi dalgınlıkla.

“İyi misin, teyze?”

“İyiyim... İyiyim,” diyen kadın ayaklanmıştı. Odadan çıkmak istedi.

“Daye saçlarımız nasıl oldu?” diye heyecanla sordu Jiyan.

Yaşlı kadın kızına ve gelinine bakarken ikisini süzdü. Boyalarını net fark edemeyecek kadar akıllı doluydu. Dicle'nin, Botan'a sarmasından korktu. Oğlu toparlanmışken yine dağıtmasından korktu.

“Güzel olmuş, kızım...” derken kapıya yürüdü. “Delal hadi Botan'ın eski evine bakalım seninle,” dedi arkadaşını çağırarak. Bu durumu ancak onunla toparlardı. İki kadın odadan çıkarken Jiyan'ın suratı asıldı. “Ne oldu şimdi, beğenmedi mi?” Annesinin gidişi Jiyan'ı üzmüştü.

“Yok canım big telefon geldi. Canı sıkıldı. Biz de anlamadık.” Üzüldüğünü fark eden Bermal hemen gönlünü almaya çabaladı. Kaynanasına ne olduğunu hiçbiri anlamamış, bir şey söylemesini bekledikleri halde konuşmamıştı.

Jiyan, Dicle'nin tekrar aradığını anlamıştı. Annesi daha önce

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Dicle'nin onu aradığını söylemişti. Kendisini de arayan kuzenini Jiyan reddetmiş, üstelik numarasını engellemişti. Onunla konuşmayacağına dair söz vermişti.

Düşünceler içinde divana oturan Zilan, yanında duran çantadan gelen sesle irkildi. Ezo'nun telefonuydu ve çantasındaydı. Uzanıp çantadan telefonu çıkardı ve ekrana baktı. Ağabeyi mesaj atmıştı. Jiyan gülümseyerek Ezo'ya imayla baktı. Çifte kumrular mesajlaşacaktı. Acaba ağabeyi yengesinin saçlarını görünce ne tepki verecekti?

Ezo gülmesine anlam veremedi. "Neden gülüyorsun, Jiyan?"

"Bir mesajın var Ezo: Şeremin!" diyerek imayla gülmeye devam etti Jiyan. Kemal onu görmüş, hatta beğenmişti. Jiyan kendine itiraf edemese de biliyordu.

Ezo gözleriyle uyarıcı bakışlarını atıp telefonu elinden aldı. Kocasından gelen mesajı nefesini tutarak açtı.

'Eve geldin mi?'

Şerwan eve gelecekti. Geç gelse haber verirdi. Şerwan'ı aşağıda değil, odasında baş başayken görmek istiyordu.

'Evet, az önce geldik.'

Cevabını verip mesajı yolladı. Önce biraz dinlenecek, ardından hazırlanıp kocasını bekleyecekti. Şerwan'ın erken geleceğinden emin de değildi. Daha yemek yiyecek, Mirhan ile oynayacaktı.

Beritan, görünçesi Şeremin dediği an bakışlarını Ezo'nun üzzerinden çekmiş, Bermal ile konuşmaya çalışmıştı. Jiyan'ın farkında olmadığı belliydi. Nitekim Şerwan'ı ismiyle kaydedip bir sıfat yükleyemiyorken, Ezo her alanda benim bu adam diyordu.

Beritan asla o kadar sahiplenemeyecekti. Şerwan'ın onun için yaptıklarını hatırlayınca hakkını yemekten korktu. Düşüncelerini savuşturup sevdiği adamın ona tattırdığı duygulara yöneldi.

Bugün cinsiyeti öğrendikten sonra, yüzüne istiflenen o mutlu gülücük, arabada elini öpüp çocukları için vaat ettiği sözcükleri hatırladı. Şerwan gülümsüyorsa, Beritan da o gülümsemeye sığınır, yetinirdi.

Ezo çantasını alıp ayaklandı. "Nereye Ezo?" diyen eltisine dönerek, "Yukarıya çıkacağım, Bermal. Biraz dinleneceğim. Bir daha inmem, teyzeme söylersin sana zahmet."

“Eee yemek?” diye hatırlattı Bermal.

“Aç değilim. Zaten kuaförde baya şey yedik. Zeyno yemek isteyeceğini söyledi, kabul etmedik.” Saçlarını toplayıp şalını tekrar başına özensiz örttü Ezo. Kapıya doğru giderken, Jiyan da peşinden ayaklanmıştı.

“Ben de Şilan’ımı göreyim. Biraz ablasına yorum yapsın, sonra uyurum,” diyen Jiyan aslında düşünmek için kaçıyordu. Kemal ile ilgili son kararını bu gece kesin verecekti. Ya yüzük gidecek ya da yarın sabah annesine nişan haberini verecekti. Yalnız kalmak istiyordu.

Ezo kapıdan çıkmadan evvel hatırladıklarıyla hızla Beritan’a döndü. “Aa Beritan, cinsiyeti öğrendiniz mi?” diye sordu gülümseyerek.

Beritan hiçbir şekilde unutmamasına ve gülümseyerek sormasına karşılık utanarak cevap verdi. “Evet, Şilan halasının göz bebeği geliyor,” diyerek kız müjdesini kesin olarak verdi Beritan.

“O zaman geriye ismi düşünmek kaldı,” diyen Ezo düşünceli edasıyla sordu: “Var mı aklınızda bir isim?”

Beritan dudağını büzdü. “Maalesef. Yani benim aklımda var da, jinap ne der bilmiyorum. Mirhan’ın ismini rahmetli verdiğinden, ikinci ismi ona bırakmak istedim.” Daha Şerwan’ın da düşüncesini almamıştı.

Rüyasında gördüğü ve koşup duran küçük kızı anımsadı. O rüyayı gördüğünde Beritan hamileydi. Gördüğü kumasının ve kocasının kızıydı. Liya Eroğlu... Evlendikleri ilk zaman bir kızları olursa kocasıyla karar verdiği isimdi.

“Liya güzel isim. Zozan Hanım sever bence,” diyerek kızının ismini bağısladı Ezo. Kendi çocuğu olmuyordu. Mirhan’ı kendi çocuğu gibi sevmesine, ona bakmasına, yemek yedirmesine izin veren kumasıyla kendi kızına koymak istediği ismi paylaştı. Kendi kızı olmayacak, bahçede koşmayacaktı ama kocasının çok seveceği kızı Liya olarak yanında büyüyecekti.

Beritan aldığı isim önerisine gözlerini beğenerek belertti. “Çok güzelmiş, Ezo anlamı ne?”

Ezo manidar bir gülüş sundu. “Sabır, demek.”

Beritan anlamını duyunca duraksadı. Liya Eroğlu. Bu ismin bir

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

geçmiş var mıydı? Beritan nedense öylesine bir öneri olmadığını düşündü. Belki de Ezo'nun çok sevdiği bir isimdi. Kendi önerilerini bertaraf etti. Liya'yı listeye aldı ve başka isim eklemedi.

"Galiba kızımızın ismi Liya olacak, Ezo," diyerek kabul sinyallerini verdi Beritan.

Ezo kızı gibi sevmesine, ona da anne demesi için Mirhan'ı eğittiği gibi kızını da eğiteceğine emindi. Gözlerini kırıştırarak hayırlı geceler dileyip odadan çıktı. Bugün anlaşıyorlardı. Bugün bir kocayı paylaşıyorlardı. Ki Ezo ikisinin de bu durumdan hoşnut olmadığını biliyordu. Birbirlerini deli gibi kıskanıyorlardı. Şerwan hangisinin yanında kalsa, belli etmemek için faydasız bir çabaya girerek içten içe çürüyorlardı.

Lakin bu düzen değişmeyecekti. Şerwan hep ikisi arasında gidip gelecek, zaman zaman iki kadının acılarıyla, mutluluklarıyla, kıskançlıklarıyla baş edecekti.

"Beritan'a isim önerirken canım yanmadı mı?"

Merdivenleri Jiyan ile beraber çıkmışlardı. Jiyan odasına girmeden, Ezo teras kata çıkmadan evvel son bir diyalog aralarında geçti. Görümcesine bakan gözlerinde pes etmişliğin izleri vardı.

"Kabullendim, Jiyan. Kabullenmekten başka çaremin olmadığını anladım."

Görümcesine cevabından sonra tebessüm ederek merdivenlere yöneldi. Basamakları çıkarken yorgunluğunu daha net hissetti. Başını yastığa koyduğunda beden yorgunluğu bitecekti belki ama kalbin de ruhun da yorgunluğu hep diri kalacaktı.

Odasına girmişti Ezo. İlk yaptığı şey yorgun bedenini banyoya atmak olmuştu. Güzelce, keyfini çıkararak banyo yapmıştı. Acele etmeden bitirmiş, bornozuna sarılarak odasına geçmişti.

Kısa, spor bir şort ve üstüne ince askılı beyaz bluzunu giydi. Göğüs dekoltesini bluzun dantelli yakası süslemişti. Makyaj masasına geçerek ıslak saçlarını kuruttu. Kurutma işi biraz zamanını aldıktan sonra saç maşasını fişe taktı. Bu sırada hafif bir makyaj yaptı.

Maşası ısındıktan sonra saçlarının bir bölümünü ayırıp tokayla tutturdu. Diğer yarımına şeklini vermeye başladı. Yaklaşık yarım saatin sonunda uzun boyalı saçları dalga dalga omzuna yayılmıştı. Parfümünü de sıkarak hazırlığını bitirmişti.

Odasını toparlayıp aynadaki son görüntüsünü kontrol etmişti. İyi göründüğüne kanaat getiren kadın heyecanla Şerwan'ı beklemeye başlamıştı. Çantasından çıkardığı telefona baktı. Saat sekize geliyordu. Şerwan gelene kadar kendini oyalayacak bir şey aradı.

Yatağına uzanmadan evvel odada gezindi. Acaba Şerwan'a ne zaman geleceğini sorsa mıydı? Ezo kararsızlık içinde debelenirken odanın kapısı yine çalınmadan açılmıştı. Şerwan'ın elinde bir dosyayla girişini nefesini tutarak izledi.

Kocası önüne bakmadan elindeki dosyayı inceliyor, kapıya bakmadan kapatmaya çalışıyordu. Ezo tebessüm ederek durduğu yerde kıpırdamadan bekledi. Beklerken sabırsızlandı. Bir an önce kafasını kaldırıp ona bakmasını istedi. Kocası bakmayınca dayanamadı.

"Hoş geldin."

Şerwan kapıyı kapatıp içeriye doğru adım attığında karısının sesini duydu. Kafasını birkaç saniyeliğine dosyasından ayırıp, "Hoş bulduk, hayatım," deyip Ezo'ya baktı ve tekrar dosyasına gömüldü. Birkaç saniye dosyaya baktıktan sonra gözüne çarpan detay kafasına dank edince hızla kafasını kaldırdı.

Gördükleriyle donakaldı. Şu an yanlış görüyordu. Hayır, gözlerinin ona oynadığı bir oyundu bu. Ya da dosyaya çok kaptırmış gözlerini bozmuştu. Karısının saçları değişmemişti. Ezo boyamıştı. Bir adım daha atarak karısına yaklaştı ve daha yakından gördü. Evet, yanlış görmüyordu. Ezo saçlarını boyamıştı.

"Ezo bu ne hal?"

Şerwan'ın kara gözlerinde şaşkınlığın bin bir tonu cirit atıyordu.

"Ne hali?"

İlk tepki gelmişti. İkinci tepkiden korktu Ezo.

"Ezo bu ne hal?"

"Ne hali, Şerwan?"

"Ezo bu ne hal?"

"Saçlarımı boyadım!" diyerek gören göze kılavuz oldu kadın. Şerwan beklediğinden daha çok şaşırılmıştı.

"Ezo neden saçlarımı boyadın?"

Omuz silkti kadın. Gülümsemeye devam etti. "Değişiklik yapmak iyi geldi. Çok sıkılmıştım." Farklılık ona canlılık katardı. Şerwan'ın ilgisini üzerinde istiyordu Ezo.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İzin alırken kendi saçını boyayacağını söylememişti karısı. “Ezo... Sadece Jiyan için gidecektin,” diyerek izin alırken söylediklerini hatırlattı.

İzin alırken kocası ona kafa sallamak yerine ciddiye alsaydı, Ezo söyleyecekti. “Bana kafanı sallamaktan başka bir şey yapmadın,” diyen kadın kocasının tek kaşını kaldırdığını görünce gerilerek çekildi. Ezo paçasını kurtarmalıydı. “Evet, Jiyan için de gittik.”

“Bana saçlarını boyayacağını söylemedin.”

“Sormadın ki?”

“Jiyan için gideceğiz, dedin, Ezo. Ben de yapacağım, demedin.”

“Biliyorum ama bana da ne yapacağımı sormadın. Sadece kafanı salladın. Ben de cevabını evet olarak aldım.”

Şerwan inanılmaz bir hiddetle kafasını salladı. Karısı cevaplarıyla kendisini kurtarıyordu. “Kendim için de gideceğim, deseydin sorardım,” dedi aksi sesiyle. Elinde duran dosyayı tekli berjere fırlattı.

İç yanaklarını ısırdı kadın. “Beğenmedin mi yani?” İkinci tepkiyi de almıştı Ezo. Gözlerinde beğendiğini saklamayan o anlamı aradı ama bulamadı. Şerwan beğenmemişti.

Sorusuyla karısını baştan aşağı süzdü Şerwan. Yeni yeni incelemeye koyulmuştu. Siyah saçlarının ucuna daha açık bir tonla vurgu yapmıştı, saçlarını kesmişti. Narin vücudunu gözüne sokarcasına, sort ve ince askılıyla karşısında dimdik duruyordu. Şerwan’ın inceledikçe boğazı kurudu. Ciğerlerine uzun bir nefes çekti ve geri bıraktı. Beğenmek ne kelime, Ezo’ya bir kez daha vurulmuştu.

Şerwan’ın bakışlarında aradığını buldu Ezo. Nitekim ısrarla süzmesi ve gerilmesi kadını utandırdı. Sağ ayağını sol ayağının üzerine koyarak parmak uçlarını birbirine sürttü. Şerwan onu böyle incelemeye devam ederse, dizlerinin bağı çözülecekti.

“Sen kadın... Çok...” Nutku tutulduğundan konuşma yetisini kaybetti adam. “Çok güzelsin...” diye seslice yutkundu Şerwan.

Kadın alt dudağını yalayarak tekrar emin olmak için sordu. “Gerçekten mi?”

Cevabını aradaki tüm mesafeleri kat edip, kadını kollarının arasına aldığı anda verdi adam. Yüzüne düşen narin tutamını kulağının arkasına ilişti. Yüzünü aşkla süzdü. “Seni beğenmemek mümkün

mü?”

Omuz silkti Ezo. “Hoşuna gitmeyebilir.”

“Çok hoşuma gitti. Sadece bana söylememen canımı sıktı.” Canını sıkan tek şey fikrini almamasıydı. Sonuçta kocasıydı. Onun ötesinde kendini yenileyen kadına yenilerek bir kere daha tutulmuştu.

Dudağına bir öpücük kondurdu. Kendini kaptırmadan geri çekildi. Tutku bedenini sarmalarken adam bastırdı. Tenini sevmek için daha erkendi. Boynunun sıcaklığına gömülüp nefesine nefes katması için daha erkendi.

Şerwan karısını izlerken çalan telefonu aralarındaki bakışmayı bölmüştü. Genç adam cebinden telefonunu çıkarıp arayana baktığında kardeşi Nêçîrvan’ın adını okudu. Öfkesi tekrar gün yüzüne çıktı.

Ne olduğunu anlamayan Ezo, çehresine yıldırım gibi düşen öfkeye şaşakaldı. Bu öfke onu arayan kardeşine miydi?

Ezo’yu arkasından bırakarak balkona geçti. Kapıyı açık bıraktığının farkında değildi. Kardeşini bekletmek istemeyen adam telefonu açıp kulağına doğru götürdü. “Efendim Nêçîrvan?”

“Şerwan Ağa öğlen telefonu suratımıza kapattın bir daha dönmedin. Ağamızsın diye gönül de koyamıyoruz.” Şerwan özlediği kardeşinin sesini duyunca tebessüm etti. Nêçîrvan yokken şirket onun için bomboştu.

Kardeşinin bir an önce gelmesini istemişti. Fakat Nêçîrvan döndükten birkaç gün sonra, karısı ve oğluyla gidecekti Şerwan. Yine uzak kalacaklardı. Dişlerini sıkarak cevap verdi: “Canımı sıkan piçin biri geldi. Ondan sonra dönemedim.”

“Hayırdır, ne oldu?”

Kardeşinin endişeli sesine anında cevap verdi Şerwan: “Çetin! Çetin piçisi geldi!” dedi öfkeyle.

Nêçîrvan’ın kahkahası telefonda yükselirken içeride bekleyen kadın kocasının sesini duyduğunda gülmemek için büyük bir çaba sarf etmişti.

Çetin, Şerwan istemeye gitmeden önce Ezo ile evlenmek istemişti. Şerwan’ın Ezo’yu sevdiğini ve Ezo’yu istemeye gideceğini bildiği halde ailesini Ezo’nun evine göndermiş ve kadını istemişti. Ezo da reddetmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Olanlar Şerwan'ın kulağına çalınmış, gazabını yüklenen genç adam Çetin'i öldürmek için ayaklanmıştı. Ailesi ve arkadaşları durdurmuş, gitmesini engellemişti. Şerwan henüz bir sıfata sahip olamadığından bir şey yapamamıştı. Lakin sevdiği kadınla nişanlandıktan hemen sonra soluğu Çetin'in yanında almış, adamı öldüresiye dövmüştü. Üstüne sevdiği kadını aklına getirdiği an onu öldüreceğini de söylemişti.

O gün bugündür Şerwan o adamdan nefret ediyordu. Ne zaman onu görse içinde biriken dövme isteği yükseliyordu. Deliye dönüyordu. Tıpkı bugün gibi.

"Yanına mı geldi?"

Nêçîrvan'ın ses tonunda eğlenen bir tını vardı.

"Geldi tabii düzü! Hem de ne için geldi biliyor musun?" Elini yan tarafına kemerinin üstüne bastıran adam sakın kalmaya çalıştı. Yok, söz konusu Çeto olunca adamda sakinlik namına gram istek kalmıyordu.

"Ne dedi?"

Kardeşinin meraklı ve heyecanlı sesini alan Şerwan gözlerini baydı. "Senin çok istediğin arsayı o da almak istemiş. Adamla konuşmam için ricada bulundu. Ulan Çeto, dedim. Nêçîrvan o kadar istedi o arsayı gidip konuşmadım. Kimin hakkıysa onundur, kim-senin hakkını gözetmeyeyim diye geride durdum. Ama sen istedin diye Nêçîrvan için o arsayı alacağım."

Nêçîrvan heyecanla sordu: "Aldın mı?"

"Aldım aldım, güle güle kullan. Her ne yapacaksan!"

"Ciddi misin? Çeto ilk defa bir işe yaramış. Adamı arayıp teşekkür etmem gerek."

"Nêçîrvan canım zaten burnumda, kardeşim."

"Tamam, tamam," diyerek gülmeye devam eden kardeşi tekrar konuştu: "Sen neredesin şimdi?"

"Odama geldim," diyerek soğuk havayı içine çekti. Soğuk ona iyi gelirdi. Çetin öfkesini alırdı. "Ezo'nun yanımdayım."

"Tamam o zaman. Ben sizi rahatsız etmeyeyim. Bir daha aramayınca merak ettim seni."

"İyiymi ben."

"Pek öyle görünmüyorsun," diyerek höyküre höyküre kahkaha

attı Neçirvan.

Şerwan cevap vermek yerine telefonu kardeşinin suratına kapattı küfürleri eşliğinde içeriye girdi. "Şerefsiz piç kurusu! Seni görmeye tahammülüm yok. Allah şahidim, o silahı boğazına sokup seni bir vuruşta yok edesim geliyor. Utanmadan gelmiş benden ricada bulunuyorsun. Ulan sırf sen istiyorsun diye düşmanım dahi isteseydi, gidip onu düşmanıma verir sana vermezdim!"

Kendi kendine konuşan adam öfkesini kusmaya devam ederken Ezo odanın ortasında durmuş kocasını izliyordu. Bu öfke şimdi dinmezdi de.

"Soyuna sopuna, gelmişine geçmişine, ecdadına, yedi ceddine..."

Küfürlerin arkasından geleceğini fark edince engel oldu Ezo. "Şerwan!"

"Ne?" diye bağırdı öfkeyle.

"Kime sinirlisin yine?" dedi Ezo bilmiyormuş gibi davranarak. Bağırmasına kızamadı. Kocasını Çetin'in adını duyduğu mu şaha kalkıyordu. Etrafını yakıp yıkmadığı oluyordu. Üstüne onu görmüştü.

"O piç kurusunu gördüm!"

"O da kimmiş?" Israrla bilmezden geldi Ezo. Şerwan öfkeli olmasa yüz ifadesini anında çözerdi. Ezo kızmasın diye kahkaha isteğini bastırdı. Senelere rağmen öfkesi geçmiyordu. Kıskançlığı bitmiyordu.

"O şerefsiz işte," diyerek adını anmamak için küfürleriyle anlattı Şerwan. Zira Çetin'i en iyi küfür anlatabilirdi. İmkânı olsa adıyla değil, küfürle anardı Şerwan.

"O şerefsiz kim?"

"Şerefsiz şerefsizdir, kim olacak!"

Ezo kıkırdarak uğraşmaya devam etti. "O şerefsizin bir adı yok mu?"

"Var var da bilmesen de olur." Şerwan tekli berjere oturdu. Telefonu yatağına doğru fırlatırken telefon yere düşmüştü ama umursamadı. Şu an tek derdi o adamdı.

Berjere çöken adamın yanında soluğu aldı kadın. Başını yasladığı ellerini tuttu. Çekmeden Şerwan kafasını kaldırıp yüzüne bakınca kollarını iki yana açarak kucağına oturdu Ezo. Kocasının kol-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

larını kendi elleriyle beline sardı. Şimdi Eroğlu erkeğini hiddetinden arındırma vaktiydi.

“Senin canını kim sıkı böyle?” Bir eli ensesindeki saçlarını okşarken, diğer elleri sakallarını seviyordu. Şerwan’ı mayıştıtararak sakinleştirecekti.

Şerwan kucağına oturan kadına bakarken derin bir iç çekti. Bir elini belinden çekerek kısa şortu sayesinde çıplak kalan bacağına koydu. İç bacağına başparmağıyla sevdi. “O piçi aklıma getirip, canımı sıkırmak istemiyorum.”

“Canın zaten sıkılmış, ağam.”

“Çetin şerefsizinden mi bahsedelim yani?”

Ezo içinde biriktirdiği kahkahayı dışa vurunca kafası geriye düşmüş, dengesi gevşeyince Şerwan sımsıkı tutmuştu. Uzun ipeksi saçları adamın elini okşadı. Şerwan’ın içi gıdıklandı. Öfke ve şehvet arasında bocalıyordu.

“Şerwan, üzerinden seneler geçti. Sekiz yıl oldu neredeyse, bırak bu öfkeyi.”

“Bırakmak mı? O düzünü görünce migrenim coşuyor, Ezo. Allah biliyor, öldürmemek için kendimle savaşıyorum. Sırf o istedi diye her şeyin tersini yapmaya razıyım.”

“Bilmez miyim!” derken vurgulayan ela gözleri parlıyor, gülmekten duramıyordu.

Ezo yine gülünce Şerwan onu uyardı. “Bak gülme, gerçekten canım sıkın.”

“Tamam tamam. Ama sen de unut.”

Unutmak ne mümkündü Şerwan için. Üzerinden asırlar geçse yine o adama olan öfkesi geçmeyecekti. Ezo’ya çarpan gözlerini oymaktan vazgeçmeyecekti. O kadın sadece ona aitti. Başka hiç kimseye değil.

“Hem sen böyle yaparsan ben daha kötü olurum,” diyerek ilgisini üzerine aldı. Çetin mevzusunu kapatmazlarsa Şerwan sakinleşmeyecekti. Enselerini okşuyor, saçlarını çekiştirip tekrar okşuyordu.

“Nasıl kötü olacaktıysınız, Ezo Hanım?” Ensesindeki elleri konuşmasını zorladı Şerwan’ın.

“Böyle kıskanç bir kadın olurum ben de. Şirkete gittiğinde sürekli seni arar, rahatsız ederim. Dışarıya her çıktığımda şirketine

baskın yaparım.” Yapardı yapmasına da hemen alt odada kocasının kuması vardı. Neyine yapacaktı? Kısaksana ne fayda edecekti? Kocasını paylaştığı kadar paylaşmıştı.

“Bir ağa olarak sizi eve hapsetmem gerekecek o zaman.”

“Kaçarız biz de olmaz mı?”

“Ne için kaçıyormuşsunuz, Ezo Hanım? Hangi hakla kaçacaksınız?”

“Kocamı başka kadınlardan korumak hakkıyla kaçacağım.”

Şerwan kahkaha atarak kollarını bacaklarının altından geçirip, Ezo’yu kucağına oturttu. Sırtını berjerin arkasına yaslarırken karısını kucağında sımsıkı tuttu. İyi ki odaya erken gelmişti. Ezo ile konuşmayı özlemişti.

“Beni bir bebekmişim gibi seveceğini hissediyorum,” diyen Ezo hissiyatını dile getirdi. Şerwan’ın şefkatine ve sevgisine ihtiyacı vardı.

“Seni hep severken, incitmekten korktum. Bir bebek gibi demek için daha nazik olmam gerek.” Onu da bazen beceremediğinden bu tabir Şerwan için fazla kalıyordu.

“Ama bazen nasıl da incitiyorsun.” Bazen inanılmaz bir kırgınlığın pençesine düşüp savaşıyordu Ezo. O pençelerin ucunda Şerwan’ın sözleri, Şerwan’ın uzaklığı, Şerwan’ın hataları vardı. “Nasıl da kırıp döküyorsun...” diyerek tamamladı Ezo.

“İnsanın bir yere kadar sabrı vardır. Seven katlanmaz mı?”

“Tabii ki katlanır. Ama sanırım katlanırken eğleneceğimiz bir dişi giriyor aramıza.” Beritan söz konusu olunca katlanmak acıydı ama kızı olunca gülebilecekti. Kocasını tebrik etmek için konuyu kızına getirdi. “Hayırlı olsun, hayatına küçük bir kız çocuğu girecek.”

Şerwan’ın içi aşkla doldu. Evet, artık bir kızı da olacaktı. Birkaç ay sonra hayatına girecekti. Biraz değil çok daha dikkatli olacaktı Şerwan. Bir kadının narinliğini ilk Jiyan’ın kırgınlıklarında tatmıştı. Kardeş tecrübesi karısını aldığı anda devam etmişti. Kuma geldiğinde fitillenmişti. Narin yapılarının bilincindeydi. Kızını kırmayacaktı. Şerwan kızını incitmek için kendinden ödün verecekti.

Mirhan ilk göz ağnsıydı. Babalığı tattıran çocuktu. Ama küçük kızı başkaydı. O küçük prensesi daha kucağına almadan sevmişti. “Evet, küçük bir kız hayatımı kaplayacak. Demek ki uğraşacağım

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

kadın sayısı çoğalıyor.”

Ezo kız çocuklarına düşkünlüğünü iyi bilirdi. Çocuk meselesinde hep bunu konuşturlardı. Kızlarına verdiği ismi paylaşmaktan geri durmadı Ezo. Çünkü onun olmayacaktı. Şerwan'ın da o ismi sevdiğini çok iyi biliyordu. Kocasının kızına Liya demesini istedi.

“Peki, isim?” diye sordu Ezo.

Şerwan'ın kalbinde bir isim vardı. Ama o Ezo'ya aitti. Onu alamazdı. “Güzel bir şey düşünüyorum.”

Ezo kumasına bağışladığı ismi kocasına bildirdi. “Liya koyabilirsin. Beritan'a da söyledim.”

Şerwan'ın bacağına seven parmakları dondu. Duyduklarıyla kaş çattı. Karısına ne der gibi bakarken, bir kez daha kurduğu cümleyi duyma gereği hissetti. Ne yapmıştı?

Ezo parmaklarını kocasının yüzünde gezdirdi. “Liya; sabır demektir. O ikimizin sabrı olacaktı. Belediğimiz günlerin heyecanı olacaktı. Geldiğinde, ‘Nihayet geldin kızım, nereden kaldın? Seni çok bekledik,’ diyecektik.” Eskileri hatırlatınca omuz silktili. “Yaradan kismet etmedi. Kızım bana gelmiyor. Hem sen,” derken kocasının yüzünü okşamaya devam etti. “Sen o ismi çok seviyorsun. Bir kızın olacak ve ona Liya diyeceksin.”

“Ezo olmaz,” dedi adam çaresizlikle. Bunu yapamazdı. Karısından alamazdı. O isim Ezo'ya aitti. Beritan'a veremezdi. Ayrıca kuması bilse kesinkes kabul etmezdi. Ezo'yu incitmek için reddederdi. Beritan'ın yüceliğini, ne olursa olsun bebek konusunda Ezo'yu üzmeyeceğini biliyordu Şerwan.

“Benim için hiç sıkıntı değil. Bahçede koşan bir Liya görmek inan daha mutlu eder beni. Hem o kadın çocuğunu benimle paylaşıyor. Kızımın ismini ona vermişim çok mu?” Gülümseyerek Şerwan'ı ikna etmeye çabaladı. İstikrarından vazgeçmeyecekti. Şayet Beritan beğenir ve severse geriye Şerwan kalıyordu. Ki önce Şerwan'ın ikna olması gerekti.

Şerwan içinden, sen de kocanı onunla paylaşıyorsun, diyebildi. Fakat dışa vuramadı. Ezo'nun bildiği bir şeyi söylemek şu anki durum için acıydı. “Bunu gerçekten istiyor musun?”

“Evet, hem Beritan'a da söyledim. Oldukça hoşuna gitti. Kızına da yakışacağına eminim.” Samimiydi Ezo. Kocasının çocuğunu

kendi çocuğu gibi sevebiliyordu. Onun kızını da severdi.

“Kızına,” diye düşünen Ezo duraksadı. İçeride hamile bir kadın vardı ve kendi kocasından hamileydi. Ezo ise burada onlara isim öneriyordu. “Küçükken ellerime kına sürerdim. Kokusunu o kadar çok severdim ki, ne zaman bir düğüne gitsem, ilk işim kına yakıldımı, diye sormak olurdu. Annem de bana getirir, evde sürerdi.”

Şerwan kafasını karısının boynuna yaslayarak beline kollarını sıkıca sardı. Kadının sessizce dinliyordu. Konuştukça titreyen çenesini seyerek kabul etti Şerwan.

“Ellerime kına sürmene bayılıyorum anne, derdim. Annem de şey derdi.” Gülümsemesinden caymadı Ezo. “Sen de kızına böyle kına sürersin, o da çok sevecek.” Yine güldü. Şerwan’ın kollarını daha sıkı sardığını hissettiğinde o da kollarını boynuna daha sıkı sardı. İki bedenle bir bütün olmaya çalışıyorlardı.

“O an çok istemiştim. Bir an önce büyüüp küçük bir kızımın olmasını çok istedim. Ben de ellerine kına sürecektim. Hatta şeyi hayal ederdim; ikimizin elleri kınalı olacaktı. Sonra büyüdüm, Şerwan Ağa. Seni sevdim, seninle hayal kurdum, evlendim. Seninle yine kızımın hayalini kurdum. Olmayınca anladım ki hayaller her zaman gerçekleşmiyormuş.”

Anlattıkça boğazına kadar ağlama isteğiyle doldu Ezo. Hayallerini anlatmak ve yaşayamayacağıyla yüz yüze gelmek ağırdı. Şerwan’a aylar önce bir bebek müjdesini vereceğini sanırken yanlışmış ve yıpranmışlardı. Ezo onu yıpratırken, aynı gün içinde Beritan müjdeyi vermiş ama Şerwan onu acısından görememişti.

Şerwan o günü her iki kadına anlatarak telafi etmeye çalışmıştı. Ezo’yu o gece yalnız bıraktığı için. Beritan’ı mutluluğundan mahrum ettiği için... Şerwan anlayışlı iki kadınla nefesini alıp verebildiğine şükretmişti.

“Küçükken ellerin hep kınalıydı. O küçük ellerini öyle görmek çok hoşuma giderdi.” Canlanan hatırasını dillendirdi Şerwan Ağa.

Ezo iç çekti. “Hatırlarsın sen,” dedi tebessümle. Ardından kocasına dileğini söyledi. “Çocuklarınız için hiçbir zaman, sizden bir şey istemedim. Mirhan bana anne demeseydi de buna alınmazdım. Çünkü onun annesi belli. Hem sen hem Beritan bunu kabul etmediniz. Beritan...” diyerek duraksadı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Son bir yıldır yaşadıklarını dile getirecekti Ezo. Son bir yıldır bebek hasretini Mirhan'ı severek dindirdiğini ve bunun arkasındaki asıl ismin Beritan olduğunu söyleyecekti.

"Bir insan kumasını över mi, bilmiyorum ama kalbi güzel kadın. Oğlunun yemeğini kimsenin hazırlamasına izin vermiyor. Ama benim yapmama hiç ses çıkarmıyor. Sütünü bazen benden rica ediyor. Biliyorum, farkındayım. Ben istemekten çekiniyorum diye bana söylüyor." Çenesini kocasının kafasına sürterken minnet dolu sesiyle anlatmaya devam etti:

"Mirhan'ın altını temizlememe izin veriyor. Banyosunu yaptırmama, giydirmeme ses çıkarmıyor. Ki bunu evde kimsenin yapmasına da pek izin vermiyor. Bir annenin tatması gereken her şeyi tatmamı sağlıyor. Ben söylemediğim halde, rica ederek yaptırıyor. Bu çok güzel bir şey biliyor musun?"

Geri çekildiğinde Şerwan'ın dolu dolu gözlerle onu izlediğini gördü. Uzanıp kocasının yaşlarından öptü. Ağlamasına dayanamazdı.

"Senden sadece bir şey istiyorum. İsmi ne olacak bilmiyorum ama ellerine kına yakmama izin ver. Bir kere de olsa bunu yapmama izin verin. Başka da bir şey istemiyorum. Hayalimi kocamın kumasının çocuğuyla gerçekleştireceğim ama olsun. O senin kızın sonuçta." Konuşması bittiğinde derin bir nefes verdi Ezo.

Şerwan çenesinden tutup başını öne eğdi. Dudağına öpücüğünü bıraktı. Geri çekildiğinde saçlarını okşadı. "O senin de kızın... Liya senin de kızın, Ezo. Ona istediğin zaman kına sür. Kızımın küçük ellerini kınalı görmek isterim."

Ellerinden tutup çevirdi ve avuç içlerine birer öpücük bıraktı Şerwan. "İzin almana gerek yok." İzin almasına gerek kalmayacak kadar kendinden ödün vermişti bu kadın. "Hem sen beni paylaştın. Sen kalbini paylaştın, güzelim. Sen odanı, hayatını paylaştın. Sen başka bir kadınla aynı sofraya oturdun. Sen başka bir kadınla bir adamı paylaşıyorsun. Bu isteğin bana çok mudur?" Ne isterse kabuldü Şerwan. Ezo'yu asla kırmayacaktı.

"Senin kalbin çok güzel, kadın. Senin şefkatin çok güzel. Seni sevdiğime bir gün, bir an, bir saniye, bir salise pişman olmadım. Dünyaya yine gelsek kiminle evlenmek istersin, diye sorsalar. Yine

seni seçerim. Hiç düşünmeden Ezo'm, derim."

Ezo gözlerindeki yaşı elinin tersiyle hemen sil-di. "Ama eğer dünyaya yine gelsek ve ben tekrar anne olamayacağımı bilsem, seni seçmem. Hiç kimseyle evlenmem. Babalık aşkıyla yanıp tutuşan bir adamı, bundan mahrum bırakmam." En başından beri kendine söyleyip durmuş, şimdi de Şerwan ile bir kere daha paylaşmıştı.

"Umurumda değil," dedi, çıplak boynuna öpücüğünü kondurdu. "Hem bu kadar güzel bir kadından mahrum kalmak, hayatta yapılacak en saçma şey."

Ezo kadınısı bir kahkaha atarken kocasına inanmayan bakışlar attı. "Yalancı..."

Şerwan bu sefer diğer karısından yalancı damgasını yiyince duraksadı. Ezo'nun şaka yoluyla öyle dediğini anlamıştı ama iki karısının da aynı kelimeyi söylemesi adamın yüreğini burktu. Verebilecek bir cevap bulamadı. Lakin söylediklerinde ciddiydi.

Saçları hakkındaki yorumunu duymak istedi Ezo. "Hem bırak bunları, gerçekten beğendin mi?" Hevesle kucagında kıpırdandı.

Şerwan yüzünü inceledi. Nasıl beğenmezdi. Çok güzel olmuştu. "Güzelliğin her seferinde nefesimi kesiyor..."

"Ben mutlu olayım diye yapmıyorsun değil mi?"

"İnan beğenmeseydim yarın kendi ellerimle seni kuaföre götürür, yapan her kimse değiştirmesini söyledim. Değiştirene kadar da başında dikilirdim."

Korkuyla tekleyen kalbine elini bastırdı Ezo. "Dört saat daha bir koltukta mahsur kalamam, sevgilim. Bunu bana yapma."

"Aslında hak ediyorsun benim fikrimi almadan gittiğin için. Çok güzel olduğun için kızmayı başka güne erteliyorum."

Ezo'nun kahkahası tekrar yankılanırken kafası geriye düştü. Şerwan nefesini tutarak boynu açığa çıkan kadını arzuyla izledi. Saçları arkadan sallanırken biraz daha izlemeye devam ederse, kalp krizi geçireceğinden korktu.

"Allah bilir, bunun acısını daha sonra nasıl çıkaracaksın!"

"Allah bilir," dedi Şerwan. Ezo'yu daha sıkı tutarken ayağa kalktı. Bu güzelliği daha fazla bekletmek istemiyordu. Ezo sıkıca boynuna sarıldı. Şerwan yatağa geçtiğinde karısını yatağa bırakıp, üzerine çıktı. Ezo'nun uzun, gür saçları yastığa dağılırken adam

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Alnına dudaklarını bastırdı.

“Gitseydin, dönmeseydin ben ne yapardım şu an?”

Şerwan sevdiği kadın olmadan yaşayacağından emin değildi. Bugün her şey aynı ancak Ezo olmasaydı, gerçek anlamda gülüyor olmazdı. Toparlamış ve toparlanmış olmazdı.

Omuz silkti Ezo. “Bilmem,” deyiverdi. Asıl soru: Ben gitseydim Beritan ile ne yapacaktınız? Lakin sormadı. Şu an için ikisinin adı ve sevgisi vardı.

“Beni bırakmadığın için teşekkür ederim.” Kadının sol tarafını öptü. Ellerini kadının saçlarından çekip Ezo’nun ellerini tuttu ve başının üzerinde sabitledi. Avuç içleri birbirine yapıştı.

“Gitseydim, hükümle beni öldürecektin.”

“Seni öldürmek mi? Amed’i ateşe veririm daha iyi.” Sesi gür, bakışları kesin çıkmıştı.

“Onun yerine kendimizi ateşe verdik,” dedi dolu gözleriyle. Ağlamamak için iç yanağını ısırdı Ezo.

Şerwan ıslanan gözlerini görünce pişmanlıkla soludu: “Bana ait olan gözlerinden şu yaşlar akıyor ya, beni nasıl paramparça ettiğini bilmiyorsun!”

Usluca niyetini fısıldadı Ezo: “Yüreğini görmeyi o kadar çok isterdim ki.”

“Gözlerime bakman yeterli.”

Ezo bakamadı, orada bir kadın daha vardı. O yüzden yüreğini seçti. “Orada ben tek değilim. Ben yüreğini istiyorum.” Yüreğine sahip olduğunu biliyordu. Orada en çok kendini görüyordu. Belki zamanla... Negatif düşüncelerinden kaçtı Ezo. Zamanla da o yüreği değişmeyecekti. Şerwan’ın hep sevdiği kadın kendisi olacaktı.

Şerwan sol yanını öptü. Öptü ve boğuk sesiyle kadına tısladı: “Benim yüreğim sadece bir kadına ait. O da yanımda!”

Ezo onun sol yanıydı. Ezo onun değişmeyen sol yanıydı.

Hazırlıkları gülmekten ve atışmaktan bir türlü bitemiyordu. Birterse odalarından çıkıp ailelerinin arasına karışacaklardı. Hoş uğraşan Ezo, kaçan Şerwan idi. Bu sabah roller değişmişti. Şerwan’ı alt

etmek için elinden geleni yapıyordu Ezo.

“Yaşlandın yaşlandın...”

Şerwan kadına içini kaynatacak kadar ateşli bir bakış attı. “Dün gece yaşlanmadığımı ziyadesiyle gösterdim.”

Ezo yerinde kıvrılırken güldü. “Kabul et, saçların kirlenmiş. Dün gece fark ettim.” Hemen ardından adamı kendi silahıyla vurdu. “Kendinden geçtiğin için sana söyleyerek keyfini bozmak istemedim.”

Şerwan şakasını ciddiye aldı. Ezo ciddi olabilir, şaka yolu üzerinden hazırlık yapıyor olabilir. Daha yaşı kaçtı ki beyaz teller görücüye çıkmıştı. Karısına çaktırmadığını zannederek aynaya baktı. Beyaz telleri görmeyince çenesini sallayarak aynadan geri çekildi.

Ezo’nun gülmemek için kendini zor tuttuğunu görünce kafasını ne var anlamında salladı.

“Sanan inanamıyorum. Bir de çaktırmadan bakıyorsun.”

“Kravatım düzgün mü diye baktım.”

“Hadi oradan. Basbayağı baktın.”

Şerwan cevap vermeyip telefonunu aldı. Telefonunu eline aldığı anda ekranda üç cevapsız arama gördü. Biri Miran Kara’ya aitti. Merakla kilitli tuşu açarak görmediği diğer cevapsız aramalarına baktı. Sırasıyla Barzan Hezeroğlu ve Rezan Şahmaran vardı.

Ezo yüzünün asıldığını görünce ciddileşti. “Ne oldu?”

“Barzan, Miran, Rezan aramış. Telefon sessizde diye duymamışım.”

“Ne zaman aramışlar?” Endişe kadını iyice sardı. Hepsinin bir arada araması pek hayra yorulacak gibi değildi. Lakin kadın kötü düşünmek istemedi. Neticede kötü haber tez yayılırdı.

Adam telefonuna baktı. “Barzan ve Rezan dün gece aramış. Miran da on dakika önce aramış. Yeni bir vaka olmuş olmasın?” Şakağını işaret parmağıyla kaşırken düşündü Şerwan.

“Allah korusun. Öyle olsa sana ulaşmadıkları için diğerlerini ararlardı.” Gönlünü ferahlatmaya çalıştı Ezo. “Haber alırdık şimdiye kadar.”

“Umarım öyledir.” Umudunu yok etmedi Şerwan.

“Eee arasana.”

“Aşağıya inelim. Bir bizimkileri göreyim, yola çıkarken ara-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

rım.” Evde iken rahat konuşamazdı Şerwan. En azından bir sorun varsa da ailesinin öğrenip etkilenmesini istemedi.

Ezo kabul etti. Şerwan dün gece berjere bıraktığı dosyasını da eline alırken kapıya doğru ilerledi. Ezo’nun elinden tutarak kapıdan çıkardı. Sebepsiz bir gülümseme kadını ve erkeği esir aldı.

“Şu merdivenleri inip çıkmak yoruyor artık,” dedi Şerwan kafasını sallayarak.

“Ben sana yaşlandın diyorum da inanmıyorsun.”

“Aslında beri yoran merdivenler değil,” dedi Şerwan. Merdivenleri karısıyla inerek avluya geçmişlerdi. Yürümeden evvel Ezo’nun sorusunu cevapladı.

“Ne peki?”

“Senin bu konuşmaların beni yoruyor, Ezo.”

Ezo’nun dün gecedan beri dinmeyen kahkahaları sabah da devam etmiş, ancak bu sefer kahkahasına başka sesler de karışmıştı. Şerwan kafasını Ezo’dan çevirip bahçeye baktığında tüm ailesini aşağıda gördü. Havanın soğuşuna aldırış etmeyen Eroğlu ailesi kamelyada oturarak sohbet ediyordu.

Şerwan orayı kapattırma kararını o anda aldı. Ya da kış odası yapacak, bütün kışı o odada geçireceklerdi. Hep beraber oturup kalkacaklardı. En yakın zamanda bahçede yeni bir tadilat işine girişecekti Şerwan Ağa.

Zilan, Roza ve Nêçîrvan dışında herkes oradaydı. Konu neyse katıla katıla gülüyorlardı. Yüzlerindeki keyif silinmeyecek gibi duruyordu. Aylar sonra onları böyle görmek adamı fena mutlu etmişti.

Ezo’nun da orada olmak istediğini fark edince son sürat merdivenlere yöneldiler. Basamakları beraber inmişlerdi. Aşağıya indiklerinde Botan’ın bahçe kapısından içeriye girişini sessizce izledi Şerwan. Yorgun görünüyordu. Yine Dilek’in kapısında sabahladığını anlamıştı.

“Oooo Doktor Bey, nihayet eve döndünüz. Hastanız nasıldı?”

Serhad ağabeyiyle uğraşına nefes almadan başlarken, Vedat kardeşine katıldı.

“Hastası iyidir de, doktor fena görünüyor. Baksana yine kapıda kalmış,” diyerek fütursuzca güldü Vedat. Birbirlerinden aşağı kalmadan, kalp kırmadan şaka yollu laf sokuyorlardı.

Zozan Eroğlu duyduklarıyla sinirlendi. Oğlunun gece eve gelmemeleri çoğalmaya başlamıştı. Botan'ın, Doktor Dilek'e aşık olduğunu biliyordu. Onayını da vermişti. Ama böyle kapılarda kalması hoşuna gitmiyordu.

"Ben sana dün gece eve gel demedim mi?"

"Daye, işim vardı," dedi Botan yorgunlukla. Dün gece Dilek'in kapısında kalmıştı. Yine kadınla konuşmak için defalarca kapısını çalmış ama Dilek kabul etmemişti.

"Bak arabada uyurum, üşüyüp hasta olurum," demişti. Dilek'in cevabı her zamanki gibi olumsuz olmuştu. "Cehennemden bir çukur açsalar, kendimi atacağım desen at derim, Botan. Gözümün önünde kendini atsan, kılımı kıpırdatmam. Git evimden," diyerek onu kovmuştu. Botan'a kalan ise arabada uyumak olmuştu.

"Dünkü çiçeğin de şirkete gelmiş. Ulan senin çiçeklerin yüzünden Eroğlu şirketi seraya döndü. Sayende güller arasında toplantılar yapıyor, renkli çiçekler içerisinde mutlu mutlu kahvemizi içiyoruz. Güzel bir kadın gelince, içlerinden bir tane çekip gerdanına dikeniy-le batırıyoruz. Her yer senin özür notlarınla dolu," diyerek gülmeye devam etti. "Bu seferki notuna çok sağlam bir cevap vermiş."

Botan ofladı. "Yine mi geldi?" Bu kadın özür çiçeğini ne zaman kabul edecekti? İlla hastalanıp yataklara mı düşmesi gerekiyordu? "Notta ne vardı ulan?"

Serhad boğazını temizledi. Kamelyada ayaklanarak tüm ailenin iyi duyması için yüksek sesiyle ezberlediği notu bildirdi:

"Seni affedeceğime, doktorluğumdan olurum daha iyi. Hayatımdan defol seni sığır!"

Zozan Hanım ağzını elleriyle kapayarak inledi.

Botan annesinin bakışlarını görünce gözlerini kaçırdı. "Çok... Üzdüm, daye... Ondan yoksa..."

Serhad, annesini arkasında bırakarak ağabeyine yüklendi. "Yakında biz de şirketten çiçekleri eve göndeririz. Artık kurye hastane, şirket, ev arasında dönüp dolaşır."

Şilan ağabeyine hak verdi. "Botan ağabey tüm maaşını çiçeğe yatırıyor herhâlde. Arada bir destek olun." Sessizce kıkırdadı. Doktor Dilek'i hepsi seviyordu. Botan ikna etmeyi başarırsa, gelin olarak almaktan mutlu olacaklardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Şilan doğruyu söylüyor. Koca koca buketler geliyor,” diyen Vedat bir ayrıntıyı daha dile getirdi. “Paramız bize geri dönüyor yani.”

“Eh... Ağada o buketler bize de uğğasa hiç fena olmaz.” Bermal kocasına laf atarken bahçedeki herkes kahkaha attı.

“Gördün mü, Vedat? Karın senden çiçek istiyor. Kardeşin Botan’a laf atacağına az da örnek al.” Şerwan Ağa şenliklerine katıldığında Beritan oğluyla beraber arkasına dönüp gelen kocasına ve yanında gülümseyen Ezo’ya baktı.

Beritan kocasıyla göz göze geldiğinde gülümsedi. Şerwan karşılık olarak gülümseyip göz kırptı. Kucağında oturan oğlunun gülerek onu izleyip kucağına atlamamasına şaşırarak baktı.

Ezo birbirlerine gülümsemelerini ve Şerwan’ın göz kırpsını görmezden geldi.

“Valla benim dediğimi yapacaksınız. Direkt yüzük göndersin,” diyerek Botan’a uyacak en mantıklı öneriyi sundu Delal Sultan. Hem oğlu yorulmaz hem Dilek delirmezdi. “Belki o zaman affeder.”

Botan, Delal Sultanın söylediklerine gözlerini kocaman açarak baktı. Hızla kadının yanına gittiğinde yüzünü avuç içine alarak yanaklarını büzüştürdü. Mirhan’ı sever gibi kadını sevdi. “Ulan Delal, harika bir fikir verdin.” Botan heyecana kapıldığından verdiği cevabın farkında değildi.

Şerwan ve Zozan Eroğlu aynı anda, “Botan!” diye kızarken Delal gülümsedi. Oğlu sevinmişti işte daha ne olsun, önemli olan buydu.

Botan kırdığı potu fark ettiğinde kadının yanaklarına birer öpücük kondurdu. “Özür dilerim, Delal’im,” diyerek geri çekildi.

Ezo, Beritan’ın kucağında duran Mirhan’ı aldı. Dün onu hiç görmemiş, sevmemişti. Ayrıca dışarıya çıktığında ona bir şey almadan eve dönmüştü. Kendine kızıp durdu Ezo.

“Özür dilerim, dün sana bir şey almadım,” derken dudaklarını büzererek Mirhan’a baktı.

Mirhan tülbentini çekiştirerek, “An...nee,” diye bağırdı. Ezo’nun tülbentini çekiştirip kaçmayı oyun haline getirmişti. Ama kucağından kaçamadığı için bağırıyordu.

“Dün Ejo, diye etrafta dolanıyordu,” dedi Beritan. Oğlu dün

diğer annesini epey sormuştu. Mirhan onu görmeyince soruyordu. Beritan mutlu oluyordu. Mirhan, Ezo'yu benimsiyordu.

"Desene ayıp ettik bir şey almayarak," diyen kadına teessüf ederek baktı Beritan. Küçük oğluna sıkıca sarılıp öperken Beritan çocuğun eline çok yakıştığını fark etti. Annelik şefkatini hiç esirgemi-yordu. Çok güzel bir kadındı. Dün isim önerisinde ilk o bulunmuştu. Bebeği yine sormuştu. Biliyordu ki Ezo dün evde kalsaydı Mirhan'ı kimseye emanet etmeyecek, kendisi bakacaktı. Oğlunu eğlendirecek, doyuracak, uyutacaktı.

Liya ismini verdiğinde gözlerinde gördüğü parıltı Beritan'ın içi-ni acıtmıştı. Ezo'yu asla kıramazdı. Kendi kızı gibi seveceği bebek-lerine Şerwan uygun görürse Liya'yı koyacaktı. Dün gece kayna-nasına söylemiş, Zozan Hanım karışmayacağını bildirmişti. İsmi-ni annesi olarak sen koy, demişti.

Beritan gülmekten sarsılan karnını sıvazlarken Ezo, Mirhan'ı gıdıklayarak güldürüyordu. Bugün gülüyorlardı, birbirlerine destek çıkıyorlardı. Arada yine anlaşmazlıkları olacaktı. Çünkü sevdikleri adam aralarındaydı. Yine de birbirlerine asla büyük ölçüde bir daha zarar vermeyeceklerdi.

Jiyan, Beritan ve Ezo'nun arasına girerek kararını bildirdi. "An-nemle konuşacağım bugün. En yakın zamanda nişanı yapalım," di-yerek Kemal'i kabul etmesi için ısrar eden iki yengesine kararını sessizce bildirdi.

Ezo ve Beritan göz göze gelirken ikisi de alayla cevap verdi: "Nihayet, Jiyan nihayet!"

"Eee madem Botan yeni geldi. Bugün öğleden sonra şirkete gi-delim. Hem cumartesi bugün. Öyle acelemiz yok. Peşimizden kıya-met kovalıyormuş gibi paldır küldür şirkete koşmayalım." Serhad fikrini söylene söylene öne attı. İlk tutana teşekkür edecekti. İlk onayı Vedat ağabeyi verdi. "Kırk yılın başında, mantıklı bir cümle kurdu." Hayretler içerisinde kafasını sallarken eliyle hafif bir alkış tuttu.

"Şu minik, tatlı, bal kaymak kalbimi kırmaktan ne zaman vaz-geçeceksin?" Sesini incelterek yalvardı Serhad. Kalbine dokunup oksadı. "Hep böyle kırılıyorsun. Kırılıyor sana canım kalbim."

Şılan acımadan cevabı yapıştırdı: "Benimle uğraşmaktan vaz-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

geçtiğin zaman!”

Serhad’ın sevimli ifadesine baygın gözleri eşlik etti. “Sümsük sen karışma bir oradan.”

“Ulan, sonra neden bana karışıyorsun diye laf atıyorsun,” diyen Vedat, Serhad’a doğru giderken Botan araya girdi. “Sen de şu çocuğa kızmak için bahane arıyorsun.” Kardeşini durdurarak Serhad’ı kurtardı.

“Tabii, Dilek hakkındaki bilgileri verince hemen Serhad’ı savun.” Ağabeyine vakur edasıyla gerçeği açıkladı Vedat.

Botan kıkırdarken yengesine döndü. “Bermal yengecim ne zaman hastaneye gideceksin? Ben seni götürürüm. Malum Vedat’ımın toplantısı var. Ben kardeşimi toplantısından mahrum bırakmam.” Avare gibi Dilek’in peşine düştüğünden çevresinde kim hastaneye gidecek olsa, arkadaşlık ayağına koşuyordu Botan. Arkadaşlarının ve ailesinin diline düşmüş, bir türlü kurtulamıyordu.

“Sana hastane yasak, Botan,” dedi Zozan Eroğlu.

“Daye hastayım.”

“Evinde yatarsan hasta olmazsın!”

“Ooo Hanımağa sert bir giriş yaptı,” dedi Serhad. Tezahürat yaparak Botan’ın üzerine yürüdü.

Az önce onu Vedat’tan kurtardığına pişman oldu Botan. Vedat’ın önünden çekilerek yol verdi. “Ne yapıyorsan bu ite yap. Arkandayım biremin.”

Şerwan Eroğlu ailesini izlerken çalan telefonuyla uzaklaştı. Rezan Şahmaran’ın tekrar aradığını gördüğünde yönünü merdivenlere çevirdi. Basamakları ikişer ikişer çıkarak avluda yürüdü. Israrla çalan telefona cevap verip kulağına götürdü.

“Ooo Şerwan Ağam sizi açar mıydınız yav? Size ulaşmak uzaya gitmekten daha zor, gözüm!”

Şerwan ailesinden sonra Rezan’ın işkencesine maruz kalacağına kanaat getirdi. “Hayırdır, eşinin esprilerini üzerimde mi deniyorsun?” Avluda bir uçtan bir uca yürümeye başladı.

“Mizgin böyle espriler yapmaz,” dedi Rezan.

Haklı olarak karısını savunmuştu. “Doğru diyorsun o böyle basit espriler yapmaz.” Eli cebinde avlunun tırabzanına yakın durarak kamelyada konuşup gülmeye devam eden ailesini izledi. Beritan

karnını tutarak kahkaha atarken, Ezo da kollarında duran Mirhan ile gülümsüyordu. Ve bu iki kadın, beraber gülen iki kadın, onun ailesiydi. İkisi de karısıydı. İkisi de canı kadar kıymetliydi.

“Biremin çatasın mı gelmiş bugün?”

Rezan’ın sakın sesine karşılık sırttı Şerwan. “Yok, sadece cevabına karşılık verdim.”

“Hadi oradan lan, lafı yedim demiyor da.” Ahizeden Barzan He-zeroğlu’nun sesi yükselince Şerwan kaş çatarak telefonunu kulağından çekip arayan isme baktı. Sonra tekrar kulağına doğru götürdü.

“Barzan Ağam, senin benim tarafımda olman gerekmez miydi? Bildiğim kadarıyla espriler konusunda sen de kötüydün,” diyen Rezan’a, Barzan yanında mı sorusunu soracaktı ki, bir yabancı ses daha aralarına katıldı.

“Yok, o konuda Miran Ağa kötü.” Bu ses Doktor Afran’a aitti.

“Ulan telekonferans mı yaptınız?” diye sordu Şerwan. Hepsinin bir arada aramasından kötü bir şey olduğunu sanmıştı.

“Evet, sana ulaşamayınca ben arayayım ama hepimiz beraber konuşalım dedim. Afran ile başladık seninle bitirdik. Şaşırttın beni. Malum dönüş yapmıyorsun.”

Şerwan tek tek konuşmazlarsa anlaşılmayacaklarını bildiğinden Barzan konuşunca susarak bekledi.

“Miran’dan bahsetme, Afran. O adamın adı burada geçmesin. Burada olmasın.”

Barzan’ın kızgın sesinin arkasından kahkaha atan kalın bir ses yükseldi. “Güzel itirafların için teşekkür ederim, Barzan. Gözlerimi yaşarttın.”

“Ulan Rezan, onu da mı aldın?” Barzan’ın şaşkınlığını çok net almıştı Şerwan.

“Beyler kimse yanlış bir şey demesin, hepimiz buradayız,” diyerek uyardı Rezan. Şerwan daha kim gelebilir diye düşündü. Hepsini bir aramada buluşmuştu.

“Ben hoparlöre verdiğinden şüpheliyim,” diye konuştu Miran.

Rezan’ın meraklı tınısından soru anında gelmişti. “Neden bunu düşündün?”

“Mizgin muhasebecinle konuşurken bile senden şüpheleniyormuş diye duydum. Eşinin bizim sesimizi duymazsa sana inanmaya-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

cağını düşündüm.”

Şerwan, Barzan ve Afran'ın kahkahası telefonda yükselirken Rezan'ın homurdanmasını duydular.

“Ulan Urfa'dayım ben Urfa'da. O konuşma Mardin'e kadar nasıl uzandı?”

“İstanbul'dan haber geldi,” diye cevap verdi Miran.

“Afran biz İstanbul'a yanınıza geldiğimizde...” Şerwan nefesini tutarak Rezan'ın konuşmasının devamını bekledi. Bu telefon kavgadan kapandı, Şerwan hayretler içerisinde kalacaktı. “Eşin sana anlatmış olmasın bu Urfa meselesini?”

Şerwan, Afran'ın vereceği cevabı pür dikkat bekledi.

“Mizgin yengem, Alaz'a anlatmış olabilir ama ben karımla dedikodu yapmam. Biz genellikle tıp üzerinde konuşuruz. Doktor, hasta, hastalık üzerinden laf çarpıtıyor sürekli. Malum kadınların güçlü bir çenesi var. Nereden vuracaklarını iyi biliyorlar. Dedikodunuzu yapmaya sıra gelmiyor, Rezan Ağam.”

“Afran biz karımızla zaten mahalle dedikodusu yapıyorduk,” dedi Barzan.

Şerwan haykırarak kahkaha atmış, telefonu kulağından uzaklaştırdığı halde Miran ve Rezan'ın kahkahasını da duymuştu. Uzun zamandır dostlarıyla konuşmamıştı ve bu sohbet ona çok iyi gelmişti. Barzan'dan beklemediği haklı tepki gelmişti.

Telefonu kulağına yaklaştırıp, “Barzan'a katılıyorum” dedi kahkahaları arasında Şerwan. Dostlarıyla konuşurken bir kişinin sesini alamadı. “Bir saniye bir saniye. Siz niye Mahsum'u da konferansa almadınız? Onsuz olur mu ya?”

İlk cevap veren Miran oldu. “Alsan da söyleyeceği şey şu; ooo iki gözüm nasılsınız? Sonra susardı. Gerçi o gece çok dertliydi. Cigarasını yakmış, şiir söylüyordu. Ben onu basınca utandı, gözüm. Bu ne dert Ya Rab? Dedim Mahsum'um, yengem seni evinden mi kovdu?”

Şerwan fırsatını kaçırmadan Mahsum'un derdine abanan Miran'a kafasını sallayarak güldü.

“Yok... Barzan ve Afran'ı birbirine düşürürdü. Onun için Afran şimdilik Mahsum'u alma, dedi bana. Eniştemle kavgaya etmek istemiyorum, dedi.” Açıklama yapan Rezan ile aydınlanmıştı Şerwan.

“Keşke bu inceliği Miran için de yapsaydın, Afran. Daha isabetli olurdu.” Barzan Hezeroğlu bir türlü barışmadığı Miran’a tekrar gönderme yapmıştı.

“Ulan dün aynı masada kahve içiyorduk!” Miran’ın sesi şaşkın çıkmıştı.

“Seninle konuşmuyordum. Mahsum ve Afran ile konuşuyordum,” diyen Barzan ile Şerwan tırabzana tutundu. Gülmekten dizleri çözülmüştü.

“Allah’tan Mizgin konuşmaları duymuyor. Gerçekten bu konuşmanızdan sonra ben bu kadına ömrü billâh açıklama yapamazdım.”

“O da yanlış anlamaya yer arıyor,” dedi Şerwan.

“Yer aramıyor, dostum. Bilerek yanlış anlıyor ki hayatı burnumdan getirsin. Ya ben evlenmeden önce daha mutlu bir adamdım.” Hepsı aynı anda gülümseyince Şerwan daha da keyiflendi. Bugün mutluluklar gün yüzüne çıkarak Eroğlu konağının üzerine uçuşuyor, birbirine çarpıp ailenin üzerine serpişiyordu. Aşağıda ailesi, yukarıda ise kendisi kahkahalarla gülüyorlardı.

“Hadi lan oradan. Mizgin gelmeden evvel gülmeyi bilmiyordun. Kadınla gülmeyi öğrendin,” dedi Miran.

Miran konuştu diye anında araya girdi Barzan. Şerwan sırf Miran konuşmasın diye Barzan’ın araya girdiğine yemin edebilirdi. “Nêçîrvan ve Zilan dün gece bizdeydi, onlar söyledi. Tekrar baba oluyormuşsun, Şerwan.” Barzan sesine ciddi bir ton eklemişti. “Tebrik ederim cinsiyeti belli mi?”

“Evet, yakın zamanda küçük bir hanımefendi misafirimiz olacak,” diyerek mutluluğunu paylaştı Şerwan.

Cevabından hemen sonra Rezan Şahmaran’ın kahkahası telefonda yankılandı.

“Şerwan Ağam pek kibarsınız. Ben senin o hanımefendi diyen ağzının yarın nasıl bozulacağını biliyorum.”

“Dilşa hayatı sana zindan mı ediyor, Rezan? Ne karından memnunsun ne kızından?” diye sordu Afran.

“Yok, vallahi Dilşa’nın bir suçu yok. Mizgin kızın aklını doluruyor.”

“Sevinmelisin buna. Barzan ile Miran’ın oğulları iyi anlaşıyorlar diye babaları kabul etmiyor.” Afran’ın alaylı sesini Şerwan din-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

lerken Barzan ve Miran'ın hedefinden okları sessizce bekledi.

"Afran biremin dedikodu yapmıyorum diyen sen, donumuza kadar ortaya döktün." Miran'ın alaylı sesi ortamı daha da neşelendirdi.

"Bunun neresi dedikodu, Miran?"

Afran'a, Barzan'dan cevap gelmişti. "Miran'ın donunu konuşmak dedikodunun büyüğüdür, Afran. İlk defa hak verdim. Böyle doğru konuşsun..."

"Dur dur, Barzan." Rezan hemen olası bir kavgaya engel olmuştu. "Peki, Berçem ile Helin beş çayına gittiğinde ne yapıyor bu iki düşman?"

Şerwan bu konuşmanın bir masada olmasını isterdi. Telefonda ancak sesleri alıyordu. Yan yana gelip sohbet edecek, katıla katıla güleceklerdi.

"Onu Alaz hallediyor. İkisini bizim eve davet ediyor," dedi Afran.

"Oğlum sen İstanbul'da değil miydin?" diyen Rezan kadar Şerwan da şaşırdı. Afran karısıyla beraber İstanbul'da yaşıyordu.

"Yok Rezan, Alaz Hanım şart koydu. Her ay bir hafta Mardin'e gidiyor."

"Ulan bu kadınlar sizi parmağında fena oynatıyor," dedi Şerwan. Kahkaha atarak dostlarını güldürmüştü.

"Arada bir Piroz'u da davet edin de ben de nefes alayım," diyen Rezan'a, Barzan anında cevap verdi.

"Eyvallah başımız gözümüz üstüne de. Yade Piroz'un bastonunu da yemeyelim. Ben daha Newroz Hanımın tüfeğinden kurtulmadım."

Şerwan tüfeğin sebebini unutmuştu. "Sahi sen neden tüfeğe maruz kaldın, Barzan?"

Barzan'ın gururla sebebini anlatışını Şerwan burun kemerini sıkarak dinledi.

"Evliyken, karımı babamın evinden kaçırdım!"

Afran'ın homurtusu ahizeden yükselerek kulakları acıttı.

"Ulan bir de gururla anlatıyorsun," dedi Rezan, kendi yaptığını hatırlatma gereği duymayarak.

"Dinime küfreden Müslüman olsa bari. Hüküm verilmesin diye karısını gecenin üçünde İstanbul'a kaçırın kimdi?" diye sordu Barzan.

Şerwan her birinin olaylı, her birinin sorunlu bir evlilik yaşadığını bir kere daha fark etmişti.

“Bizim tatil zamanımız gelmişti. Biz İstanbul’a balayına gittik.”

Rezan hepsini güldürmüştü.

“Belê biremin belê,” diyen Barzan’ın alaylı sesi sabırsız bir tınıya dönüştü. “Tavsiye ederim, çok heyecanlı.”

Afran öfkeyle cevap verdi. “O zaman Alaz, Mardin’e geldiğinde bir gece ben de kaçırayım. Bakalım nasıl bir heyecanmış, tadalım biz de!”

Telefonda kakhaha sesleri uçuşmuş, sinirlenen tek kişi yine Barzan olmuştu.

“Hele bir kaçır ulan! Kimin kardeşini kimin evinden kaçırıyorsun?”

Herkes kakhaha atarken Barzan tek bir kişiye müdahale ederek izin vermemişti.

“Sen bizim aile meselemize gülme, Miran!”

Miran’ın sesi bıkkın çıkmıştı. “Şunu konferanstan alın ya.”

“Milyon dolarlık anlaşma yapan adamların konuşmasına bak. Çocuk gibi kavga ediyorlar,” diyen Afran, kayını gibi Miran’a çatı. “Asıl sen niye gülüyorsun, Miran. Helin, Leyal’i öğrendikten sonra babasının evine gitmesin diye çiftliğe kaçırmadın mı?”

Şerwan tekrar tırabzana tutundu. Bu sefer gülmekten yere düşecekti. Rezan ve Barzan ile bir olmuş, Afran’ın, Miran’a attığı acımasız darbesine gülüyorlardı. Şerwan kendine geldiğinde hayretler içerisinde konuştu: “Biz de her şeyi birbirimize anlatmışız. Hiçbir şey bırakmamışız.”

“Benim Helin ile meselelerimi niye anlatıp gülüyorsunuz ulan? Barzan sen hiç gülme.”

Barzan inadına gülmeye devam edince Rezan yine arabuluculuk yapmıştı. Telefon üzerinden çatışıyorlardı.

“İkiniz de karşılıklı güldünüz. Kavga etmeyin, dostum. Bana bu konuda illallah ettirdiniz artık.”

Şerwan da kavganın olması taraftarı olmadığından ağzını açmıştı ki, “Baba!” diye ciyaklayan oğluyla duraksadı. Telefondaki sesler ve gülüşmeler kesilmişti. Serhad, Mirhan’ı merdivenlerden

1. Belê biremin bele: Evet kardeşim evet

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

geçirdikten sonra tekrar aşağıya inmişti.

Şerwan dizlerinin üstüne çökerek bir kolunu açtı. Mirhan koşarak kucağına atladı. “Oğlum.”

İlk Miran’ın sesini duydu. “Şerwan... Mirhan, Miran’ın oğluna yakışmıştı. Ayıp ettiniz, bana karşı çok ayıp ettiniz.”

Şerwan kahkaha atarken, cevap verdi: “Karını erkenden alsaydın, Miran.”

“Neyse sen oğlunla ilgilen, biz sonra da konuşuruz,” dedi Barzan.

Şerwan mutlaka arayacak, yine böyle ilaç gibi bir terapiye katılacaktı. Telefonu Mirhan’ın kulağına götürdü. “Amcalarına bay bay de oğlum.”

Mirhan babasının söylediklerini pür dikkat dinleyip telefona konuştu: “Amca bay bay...”

Şerwan telefonu tekrar kulağına götürdüğünde gülüşmeleri duydu. “Hadi Allah’a emanet olun, görüşürüz tekrar,” diyerek vedalaşmış, cevapları aldıktan sonra telefonu kapatmıştı.

Telefonu cebine atıp, Mirhan’ı kolunun arasında sıkıca tutarak doğruldu. “Baba gel...” diyen oğlunu öperek trabzanın üstünde ayaklarının üstünde sabit tuttu. İki kollarını vücuduna dolayarak düşmemesi için sımsıkı tuttu. Kokusunu içine çekerken, oğluyla konuştu: “Amcaların sesini duydun da mı geldin?”

Mirhan babasına gülümsedi. “Anne... Git...”

Şerwan tek kaşını kaldırdı. Oğlu minicik parmaklarıyla annesini gösteriyordu. Beritan mı onu yukarı göndermişti? Bu kadından beklerdi. Hâlbuki Ezo ve Beritan bir olup küçük çocuğun aklına girerek babasına yollamışlardı.

“Kim seni gönderdi, Mirhan?”

“Beğö... Ejo...”

Şerwan duyduğu isimlerle kendini kaybetmiş, avluda katıla katıla gülmüştü. Oğlu uyumundan habersiz isimlerini vurgulamıştı. Şerwan içini rahatlatırcasına güldükten sonra sakinleştiğinde Mirhan’ı şefkat dolu gözleriyle izledi. Mirhan hayatına çok geç girmişti. Babalık heyecanını çok geç tatmıştı. Lakin bugün hayatına girdiği için şükreliyordu.

Beritan’a minnettardı. Böyle güzel bir evladın annesi o kadındı.

Ezo'ya da izin verdiği için minnettardı. İki kadın ve çocuk onun ailesiydi. Şerwan'ın bütünüydü. Hayatına sonradan giren bir kadınla dengesi altüst olmuştu. Ama bugün iki çocukla ve o iki kadının güzelliğiyle dengesini yeniden kurabilmişti.

“Anne!”

Mirhan'ın avludan bağırmasıyla iki kadın aynı anda avluya bakmıştı.

Şerwan bir oğluna bir de iki kadına baktı. Onların dağılmaması için canını ortaya koydu. Üzülmemeleri için kendine söz verdi. Bağlarının kuvvetli olması için bir arada tutmaya yemin etti.

“Sana söz, oğlum asla istemediğin bir hayata seni mecbur bırakmayacağım!”

KUMA

Son Söz

Didem Madak'a bu dize için teşekkür ederiz;

Hayatımın üstünden imkânsız kuşlar uçuyor.

Kendi hayatımızın ötesinde yaşantısı ağır olan nice kadın var ve birçoğumuz o kadınlardan habersiziz. Kimin neler yaşadığını bilmiyoruz. Kimin nelerle baş ettiğini bilmeyiz. Kimi zaman derin düşünmez, dibine kadar inmeyiz. Hepimizin acısı kendine ağır neticede.

Dinleyince kadına kahrolmanın yanı sıra yine kadın olmanın gururunu yaşarız. Çünkü dağı sırtında taşır, çünkü dağı çıplak ellerle yine yontar kadın. Çünkü üstüne yıkılan dağın altından kırık kalkar, yine kendini iyileştirir kadın. Bir adamın sevdasından hiç olsa, yine küllerinden doğar kadın.

Beritan ve Ezo o kadınlardan ikisi sadece. Hayatını bilmediğimiz kadınlardan yalnızca birileri. Okuduğunuz kitabın kurgusunda hayal gücünün etkisi değil, kadınlarımızın yaşadığı elim acılar var. Anne olamamanın, kuma olmanın ağır sancıları altında kıvranan binlerce kadının sesi onlar.

Gerek her şeye rağmen ayakta dimdik durmaları, gerek vazgeçmeişleri, gerek savaşmaları olsun... Savaştan ağır tahribatlarla çıkan ve galip olan iki yıkılmaz kadın onlar.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Onların galibiyeti, birbirlerini anlamayı başarmış olmaları...

Asıl sona gelirse -burada iç çektik- Beritan ve Ezo'nun hayatını yaşayan binlerce kadının olduğunu söylerken, burada sırf bir kurgu için gidemeyen bir sürü kadını hiçe sayamadığımız gerçeği. İstedığınız kadar kurgu deyin, istediğiniz kadar gidebilirdi deyin, istediğiniz kadar olmadı deyin. İsteddiğiniz kadar iki kadının olması saçma deyin. Ne dersiniz deyin, bu hayatları yaşayan ve günümüzde hâlâ direnişlerine devam eden nice kadın var. Ve biz onları ele alarak bu sonu yazdık.

Ezo gibi çocuğu olmayışının sancılarını çeken, Beritan gibi kumalığında acılara maruz kalan, yine de vazgeçmeden evliliklerine yuvalarından ayrılmadan devam eden nice kadının içinde nefes alıyoruz. Bu kadınlar Türkiye ile sınırlı değil. Bu kadınlar dünyanın dört bir yanında. Bu kadınlar içimizde. Bu kadınları göz ardı etmeyin.

Kumanın sonuna geldiniz, çok şeye kızdınız, çok şeye üzüldünüz, belki ağladınız, zaman zaman güldünüz. Lakin sizden istediğimiz ve isteyeceğimiz tek bir şey var; o da Ezo ve Beritan'ı anlamamız. İki kadının üstün çabalarını okurken, tek taraflı bakmamamız. Sizden istediğimiz sadece bu...

Kadınları anlayın. Kadın kadının düşmanıdır, söylemini eyleme çevirmeyin. Çünkü kuma maceramızda biz bunu söylerken, kadınlarımızın linçine uğradık. Hoş söylemeden evvel de linçe uğruyorduk ya...

Kendinize kabullenemeyeceğiniz yaşantıları yaşayan başka kadınların acısı üzerinden ahkâm keserek kınamayın.

Yineliyoruz; kadın kadının düşmanı olmasın!

Son söze gelirse; buraya kadar hep beraber geldik. Hiç bırakmayanlar oldu, töre serimizi beraber bitirdiğimiz okurlarımız oldu. Hepinizin yeri ayrı ayrı gönlümüzde taht kurdu. İyi ki varsınız. İyi ki bizi sevdiniz ve iyi ki bizden vazgeçmediniz. Bizim ilk teşekkürümüz her daim sizlere!

Okurlarınızı artık bekletmeyin diyerek Kuma diye diye başımızın etini yiyen Genel Yayın Yönetmenimiz Ali Osman Başkuyu'ya, okurlarınız canımıza okudu deyip canımıza okuyan ama yine de bizi koruyup kollamaktan usanmayan mor kalpli kadınıımız Editör

Şefika Aydın'a, kapak ve kesitlerle bezdirdiğimiz Grafik Tasarımcımız Gizem Ulaş'a ve Dokuz Yayınlarında bilip bilmediğimiz, elinin emeği değen herkese teşekkür ederiz. Biz bu yola beraber çıktık, beraber devam edeceğiz!

Unuttuğumuz yerlerde bize hatırlatan, yanlışlarımızı bir hışımla düzelten, töre serimizin tüm kitaplarını bıkmadan usanmadan defalarca kez okuyan kız kardeşlerimiz Fatoş ve Şilan Haşimoğlu'na teşekkür ederiz.

Son anda aramıza katılan ve töre kurgularının müdavimi olan Songül Haşimoğlu'na da teşekkür ederiz.

Her şeyden evvel en büyük teşekkürümüz, minnetimiz hayır dualarını asla esirgemeyen annemize.

Ve son olarak kendimize teşekkür ediyoruz. Töre serisine başlayarak ve bitirmeyi göze aldığımız için. Yeter dediğimiz noktadan, hayır biz bu değiliz diyerek tekrar devam ettiğimiz için...

Şehnaz&Gülşen Haşimoğlu
29.10.2108
Mersin

